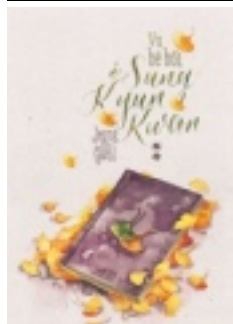

Vụ Bê Bối Ở Sung Kyun Kwan

Contents

Vụ Bê Bối Ở Sung Kyun Kwan	2
1. Chương 1: Nữ Nho Sinh	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	13
4. Chương 4	23
5. Chương 5	32
6. Chương 6	38
7. Chương 7: Lễ Tân Bàng	48
8. Chương 8	54
9. Chương 9	61
10. Chương 10	71
11. Chương 11	77
12. Chương 12: Đại Vật Công Tử	84
13. Chương 13	93
14. Chương 14	102
15. Chương 15	111
16. Chương 16: Phù Dung Hoa	120
17. Chương 17	129
18. Chương 18	139
19. Chương 19	147
20. Chương 20	153
21. Chương 21: Trò Chơi Bóng Gậy	162
22. Chương 22	174
23. Chương 23	186
24. Chương 24	198
25. Chương 25: Vụ Bê Bối	208
26. Chương 26	215
27. Chương 27	224
28. Chương 28	235
29. Chương 29: Tình Nhân Trong Mưa	249
30. Chương 30	258
31. Chương 31	269
32. Chương 32: Hồng Bích Thư	277
33. Chương 33	287
34. Chương 34	296
35. Chương 35	308
36. Chương 36: Long Bàng	320
37. Chương 37	333
38. Chương 38	343

Vụ Bê Bối Ở Sung Kyun Kwan

Giới thiệu

Tác phẩm Vụ Bê Bối Ở Sung Kyun Kwan đã được chuyển thành bộ phim truyền hình có lượng khán

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-be-boi-o-sung-kyun-kwan>

1. Chương 1: Nữ Nho Sinh

1

Chàng thư sinh tuần tú vận chiếc áo dài tuy hơi cũ nhưng phẳng phiu, đầu đội mũ sa đen, hai tay xách bọc vải, nặng nhọc bước vào một cửa hiệu ngồn ngộn sách, tìm ông chủ hiệu

“E hèm, có ai ở đây không?”

Tiếng gọi cất lên gượng gạo, như cố giấu chất giọng mỏng manh không giống đàn ông. Lập tức, có tiếng người lục đục vọng từ giữa các kệ sách, ông chủ thò đầu ra. Trông ông có vẻ đã nhiều tuổi, đủ để vương vãi số bụi bặm trên thế gian này.

“Ôi, công tử!”

“Dạo này mọi việc vẫn ổn chứ?”

Chàng thư sinh mỉm cười chào, đôi mắt đẹp như vẽ với hàng mi rợp tựa mây.

“Ổn thế nào được. Tôi đang sốt ruột muốn chết, không biết làm sao liên lạc được với công tử đây. Những gì tôi biết về công tử cũng chỉ có mỗi cái tên ‘Kim công tử’ đấy thôi!” Ông chủ hiệu liền thoáng trong lúc bước lại gần.

“Có... chuyện gì vậy?”

Trái với vẻ mặt lo lắng như đang có nhiều chuyện rối rắm trong lòng của chàng thư sinh, ông chủ hiệu lại nở một nụ cười.

“Dĩ nhiên rồi, xảy ra chuyện lớn. Chuyện rất lớn đấy.”

Đưa mắt liếc sang xung quanh, ông tiến sát đến bên chàng thư sinh, định thì thầm gì đó vào tai chàng, nhưng chàng ta giật mình lùi lại, nét mặt thoáng vẻ bối rối.

“Trước tiên ông hãy trả tiền cho số sách lần này tôi mang đến đi đã.”

Nói đoạn chàng khệ nệ bưng bọc sách vẫn ôm trên tay này giờ đặt xuống tám phần bên cạnh và ngồi luôn xuống đó. Chẳng có vẻ gì nặng nhọc như chàng, ông chủ hiệu chỉ nhẹ nhàng đẩy bọc sách sang bên bằng một tay.

“Chuyện đó thì đơn giản thôi!”

Nói rồi ông móc ra mấy đồng tiền xu từ cái túi giắt bên lưng, đưa cho chàng thư sinh, và ngồi xuống cạnh bục sách. Chàng thư sinh nhận tiền, nói:

“Ông hãy cứ kiểm tra các thứ tôi mang đến đã.”

“Ôi trời, tài sao chép chữ của công tử, không cần kiểm tra tôi cũng biết chẳng có gì sai sót đâu. Công tử đâu chỉ viết chữ đẹp thôi đâu, còn là đệ nhất Tả thủ[1] trong tứ đại môn kia mà.”

[1] Tả thủ: những người viết chữ đẹp, được thuê được chép chữ thay cho các thí sinh tại các khoa thi.

“Ồ hay, cái ông này! Người khác nghe được thì làm thế nào!”

Chàng thư sinh cuống quýt ngắt lời ông chủ hiệu, đảo mắt nhìn xung quanh, đoạn đưa mấy đầu ngón tay kéo thấp vành nón xuống che mặt. Làm như vậy cũng đâu che được mặt, nhưng dường như đây đã là thói quen của chàng. Ông chủ hiệu sách cũng dòm trước ngó sau, hạ giọng thì thào:

“Công tử chắc cũng nghe nói rồi phải không, chẳng mấy nữa là đến kỳ Sơ thí ba năm một lần...”

Chàng thư sinh gật đầu, mắt ánh lên hi vọng. Thật ra, hôm nay đến giao sách chỉ là cái cớ, mục đích chính của chàng là muốn kiếm việc làm nhân kỳ Sơ thí. Làm Tả thủ tại các khoa thi là việc phi pháp, nên lại càng kiếm được tiền. Có thức đêm chép sách suốt một năm ròng cũng chẳng làm Tả thủ một ngày. Hơn nữa, chỉ cần người môi giới khéo léo thì một lúc có thể kiếm việc Tả thủ cho vài ba thí sinh, về sau gặp may có khi còn kiếm luôn được việc trong kỳ thi Cử nhân và Tiến sĩ. Cứ thế suôn sẻ, nội trong hai ngày là có thể cầm được một khoản tiền lớn. Bởi vậy, với các Tả thủ, mỗi bận Sơ thí lại là một mùa bận rộn làm ăn.

Riêng chàng thư sinh còn ngấp nghé thêm một công việc khác được trả công hậu hĩnh hơn cả Tả thủ, đó là Cự bích[2]. Sở dĩ chàng nuôi tham vọng như thế cũng là có lý do. Trong một kỳ thi cách đây khoảng hơn mười tháng, Cự bích của một thí sinh chàng nhận làm Tả thủ đột nhiên sốt cao không thể có mặt. Tình thế cấp bách, cậu thí sinh kia thì mặt mũi méo xẹo, người như mất hồn, chàng đành kiêm luôn cả việc thi hộ. Đáng kinh ngạc là, không rõ do ăn may hay nhờ năng lực thật, bài thi ấy lại được chấm đỗ.

[2] Cự bích: những người văn hay, được thuê để làm bài thi hộ cho thí sinh tại các khoa thi.

Sau chuyện đó, ông chủ hiệu sách vốn là người môi giới việc làm cho chàng thư sinh, tung hô chàng lên tận mây xanh, còn đùa rằng, “Công tử làm Tả thủ lại kiếm luôn Cự bích thế này thì cướp miếng cơm của khối người”... Ông cũng nói bóng gió sang năm sẽ lại có mối thi hộ nữa, dặn chàng nên sớm chuẩn bị. Lần đó là kỳ thi Cử nhân, lần tới cứ cho là không kiếm được mối thi Tiến sĩ thì ít ra cũng sẽ có mối thi Cử nhân nữa. Thế mà giờ ông chủ hiệu lại chẳng hề động gì đến chuyện chàng thư sinh đang mong ngóng, cứ luyên thuyên không dứt về việc nhận làm Tả thủ.

“Như vậy, nhận chép chữ thuê cho hai người kỳ Cử nhân, ba người kỳ Tiến sĩ, gộp lại cả thấy là việc của năm người. Cũng khá nhiều, nhưng với khả năng của công tử chắc sẽ ổn thôi.”

“Chỉ có chừng đó thôi sao?”

“Sao? Nhận thêm nữa e là thời gian hơi gấp đấy? Đến lũ con nít mũi thò lò cũng biết nộp quyển càng sớm càng dễ thi đỗ mà...”

“À, không, ý tôi không phải vậy...”

Thấy thư sinh lúng túng mãi không mở lời được, ông chủ hiệu hiểu ý vội nói ngay:

“Chuyện thi hộ phải không, chuyện đó xem ra hơi có chút khó khăn.”

“Sao? Mới lần trước tôi đến, ông chẳng bảo là có khả năng đấy thôi?”

Lần này lại đến lượt ông chủ hiệu sách, vì trong lòng cảm thấy có lỗi, cứ ngần ngại mãi, không biết phải nói sao.

“Thật ngại với công tử quá... Lần trước đã bảo được, bây giờ nói thế này đúng là chẳng ra làm sao. Có điều nhiều người cho rằng chỉ dựa vào một lần ăn may trước kia thì chưa thể tin nhiệm công tử được. Nói gì thì nói, công tử hãy còn trẻ, lại chẳng phải cử nhân hay tiến sĩ. Tôi cũng hiểu công tử có hoàn cảnh riêng

không thể ra ứng thí, nhưng... Những người cần thuê Cự bích, cứ nhất định phải là tiến sĩ hay cử nhân mới chịu. Đối với họ, dùng công tử vào việc này chẳng khác gì đánh bạc...”

Ông chủ hiệu lên quan sát chàng thư sinh, khuôn mặt xinh đẹp còn hơn một kỹ nữ môi son má phấn đang trần ngực nổi thắt vụng ghê gớm. Càng cảm thấy có lỗi hơn, ông tiếp tục thủ thỉ:

“Dù vậy, nhờ làm Cự bích lần đó mà giá Tả thủ của công tử đã tăng lên đáng kể, âu cũng là việc tốt đấy chứ! Trước giờ tôi cứ nghĩ công tử chỉ biết viết chữ đẹp thôi, không ngờ tài văn chương cũng lại xuất chúng đến thế, chấp bút một lần mà đổ luôn. Thực ra công tử chỉ cần đỗ Cử nhân hoặc Tiến sĩ thì chuyện làm Cự bích sẽ xuôi chèo mát mái ngay... Kể cả là qua vòng Sơ thí... Làm cái nghề này hiếm ai cùng lúc kiêm được cả Tả thủ lẫn Cự bích lắm, chỉ cần công tử có vòng hào quang kia, nhất định sẽ nhận được nhiều mối gặp mấy lần người khác. Mà rốt cuộc là vì lý do sâu xa gì khiến công tử suốt ngày nói không thể ra ứng thí được thế? Lẽ nào có nỗi khổ riêng...”

“Ông đừng nói nữa. Không có nỗi khổ riêng khổ chung gì đâu. Chẳng qua là, dù tôi có đỗ kỳ Tiểu khoa đi nữa, nhưng không có người quen lo lót trong triều e cũng khó lòng kiếm được một chức quan Cửu phẩm nhỏ nhoi. Đã thế thì thà dứt khoát không thi cho xong.”

“Vậy chỉ cần công tử chịu khó học thêm chút nữa, đỗ ở kỳ Đại khoa là được. Công tử có năng lực, lại còn trẻ như thế, chắc chắn không vấn đề gì đâu. Đám Tả thủ, Cự bích đa phần đều đã lớn tuổi, chẳng trông mong gì vào kỳ Đại khoa nữa nên mới xem đây như một cách kiếm cơm. Dĩ nhiên bọn họ dù có đỗ kỳ Đại khoa thì xét về tuổi tác, gia thế cũng khó mà làm được quan lớn. Nhưng công tử đây khác bọn họ chứ!”

Chàng thư sinh thở dài chán chường, khiến ông chủ hiệu sực nhớ tới lần đầu tiên, cách đây vài năm, khi chàng ta đến cửa hiệu mượn sách.

Bấy giờ, chàng thư sinh mới chỉ là một cậu bé con. Vài lần đến mượn sách rồi tình cờ nhìn thấy người ta chép sách, cậu bé đã thẳng thừng tuyên bố rằng mình cũng muốn làm công việc đó. Cậu bé nói trong nhà có người ốm, cần kiếm tiền mua thuốc. Ông chủ hiệu tuy thấy cậu bé rất tội nghiệp, nhưng công việc này không thể giao bừa, bèn viện cớ muốn xem nét chữ để thoả thích. Nào ngờ cậu bé viết luôn Khải thư cho ông xem, nét chữ cứng cáp gọn gàng chẳng có vẻ gì là của một đứa trẻ. Vậy là ông chủ hiệu sách đã giao việc cho cậu luôn lần đó. Cậu bé nhận lượng công việc mà một người chép chữ thành thực nhất cũng phải làm mất hai ngày, nhưng chỉ sang hôm sau đã hoàn thành và mang đến, trong mắt vẫn lên những tia máu đỏ. Rồi cậu lại nhận việc mang đi. Như người không biết đến giấc ngủ, cậu liên tục làm việc như vậy. Ban đầu ngày nào cậu cũng đến, dần dà vài ngày mới đến một lần. Chỉ đơn giản vì cậu đã nhận nhiều việc đến mức phải mất từng ấy ngày mới xong.

Về sau, có người tình cờ nhìn thấy bút tích của cậu, bèn nảy ý thuê cậu làm Tả thủ. Cậu bé, bấy giờ đã là Kim công tử, đắn đo suy nghĩ khá lâu bởi làm Tả thủ nếu bị phát giác sẽ phải chịu hình phạt rất nặng, nhưng cuối cùng vẫn nhận việc vì muốn kiếm tiền. Mối nhân duyên giữa ông chủ hiệu sách và chàng thư sinh cứ vậy kéo dài cho đến tận bây giờ. Có điều quen biết qua lại đã mấy năm mà ông chủ hiệu vẫn chẳng biết chút gì về chàng thư sinh, chàng ở đâu, tên đầy đủ là gì ông đều không hay. Nhưng với ông, điều lạ lùng nhất không phải hành tung, mà chính dung mạo xinh đẹp hết như con gái của chàng.

Chính bởi vẻ bề ngoài ấy mà có dạo ông chủ hiệu sách nghi ngờ chàng thư sinh là gái giả trai. Xét về chiều cao thì chàng quả có cao hơn nữ nhi bình thường, nhưng thế cũng chẳng chứng minh được điều gì, ông chủ hiệu vẫn khó dứt bỏ được mối nghi ngờ. Mãi đến khi ông phát hiện ra chàng thư sinh mang theo bên người hiệu bài nam đỉnh, lại chấp nhận làm Tả thủ vốn là công việc không phải đàn ông ai cũng đủ can đảm để làm, mối nghi ngờ ấy mới dần tiêu tan. Quan trọng nhất là, hề thấy chàng thư sinh nở nụ cười e thẹn là đám gái trẻ cô nào cô nấy đều sững sờ như hoá đá. Từ đây có thể thấy chàng thư sinh hẳn phải có vẻ đẹp nam tính riêng chỉ chị em mới nhìn ra.

“Hôm nay thế thôi, tôi về đây. Chuyện kia chắc khó nhưng nhờ ông tìm hiểu giúp tôi.”

Chàng thư sinh đứng dậy phủ áo.

“Nhưng việc nhờ là Tả thủ, người ta muốn công tử trả lời sớm...”

“Đôi hôm nữa tôi sẽ lại ghé qua, bây giờ sẽ trả lời dứt khoát. Ông cứ lấy thêm cho tôi ít sách chép đi đã.”

Ông chủ hiệu không còn cách nào khác bèn đi gom dăm quyển sách và vài tập giấy, miệng vẫn lầu bầu:

“Chỉ cần thi đỗ Cử nhân là êm xuôi mà... Năng lực của công tử tôi biết chứ, nhưng người khác làm sao hiểu được. Dù tôi có khăn cổ ca tụng công tử đi chẳng nữa, chỉ cần nghe nói công tử mới mười tám tuổi là bọn họ lắc đầu quầy quậy ngay. Việc này đâu giống như làm Tả thủ, nhẽ nào lại lôi Khải thư công tử viết ra cho họ xem...”

Chàng thư sinh dùng bọc vải mang theo gói tập sách vở ông chủ hiệu vừa đem ra, xong xuôi mới gượng gạo cười chào:

“Tôi cũng biết ông chủ vất vả lắm chứ. Vì thế ông không cần phải cảm thấy áy náy hay có lỗi gì với tôi đâu. Máy hôm nữa tôi sẽ quay lại. Chào ông.”

Ông chủ hiệu cũng chẳng biết phải nói sao, đành nhìn miết theo bóng chàng thư sinh mất hút.

“Ôi trời, cứ hễ nhìn thấy cái dáng mảnh khảnh kia là tim lũ con gái tan chảy hết thôi.”

Nghe giọng nói kèm theo tiếng nuốt nước bọt sau gáy, ông chủ hiệu sách giật mình quay ngoắt lại, thì ra là bà vợ ông.

“Cái bà này, lại chui vào đâu nhòm trộm nữa đây?”

“Tôi nhìn trộm thì can gì đến ông. Đời này kiếp này, tôi còn có lúc nào được gần gũi người đàn ông như thế kia chứ.”

“Nhìn là biết ở trên giường cậu ta chẳng ra sao cả đâu, cứ ẻo uột như thế. Tôi thật không hiểu các bà các cô hễ thấy cái cậu Kim công tử ấy là lại loạn xị hết cả lên.”

Bà vợ liếc xéo xuống phần hạ bộ của ông chủ hiệu, mĩa mai:

“Ông cũng nói ra được những lời như thế kia đấy? Nhìn thì ra đáng đàn ông lắm, mà cái đấy đâu có ra gì?”

Ông chủ hiệu thoát đồ bừa bãi.

“Cái bà này!”

“Hừ! Cái thân tôi đây có khác gì goá phụ, ít ra cũng phải được nhìn trộm mấy anh chàng tướng mạo tuấn tú cho bớt đáng thương đi chứ?”

“Goá phụ? Chứ đem qua cái thứ đi vào rồi đi ra giữa hai chân bà là của thằng nào hả?”

“Ồi giờ, con chim cu úp sấp, mới vỗ cánh bay lên đã rơi xuống ngay rồi. Đi vào rồi đi ra luôn trong chớp mắt thế mà ông vẫn còn mặt mũi đem ra kể sao? So với loại chỉ được cái to xác như ông thì Kim công tử thú vị hơn nhiều. Ông ấy à, đến vợ mình trên giường muốn gì cũng không biết.”

“Bà... bà càng nói càng quá đáng lắm! Có phải bà đã mặt dày đi nhìn trộm cái đấy của Kim công tử rồi không? Nên cứ hễ nhìn thấy cậu ta là lại tổn lên như thế?”

“Tôi nói ông đúng là vô dụng mà, chẳng lẽ đàn ông cuốn hút chỉ ở cái chỗ đấy thôi sao? Chậc chậc...”

“Thôi thôi, tôi xin cần lưỡi ngậm rằng vậy. Lần nào Kim công tử tới bà cũng kiểm chuyện cãi nhau với tôi. Theo tôi thấy ấy à, người như Kim công tử chắc chắn đầu thai nhầm rồi, đáng ra nên là con gái mới phải. Nói không chừng, ngay Điêu Thuyền, đệ nhất kỹ nữ chốn kinh thành đứng trước sắc đẹp của cậu ta cũng phải khóc thét lên mất.”

“Ông chủ bảo tôi khóc thét trước sắc đẹp của ai kia?”

Hai vợ chồng ông chủ hiệu giật thót, chẳng ai bảo ai đều im bặt. Kỹ nữ Điêu Thuyền mà bọn họ vừa nhắc đến đã bước vào cửa hiệu. Dung mạo mỹ miều, đôi môi đỏ chót, vóc dáng thướt tha mê hoặc đàn ông, quả đúng là bậc tuyệt thế giai nhân. Từ bộ xiêm y gợi cảm thấp thoáng để lộ đôi chút da thịt dưới nách áo mỗi khi nào bước đi, đến trang sức và chiếc nón rộng vành đội nghiêng trên đầu, thứ nào cũng là đồ đắt tiền quý hiếm cả.

“Điêu Thuyền đến đây à?”

“Khi này ông chủ vừa nói gì vậy?”

“Không có gì, không có gì, tôi là cô nương Điều Thuyền quá đẹp, đàn ông đều muốn khóc thét trước sắc đẹp của cô nương thôi mà.”

Ông chủ hiệu sách lập tức tươi cười nịnh nọt, cố nói lảng sang chuyện khác. Ở kinh thành này Điều Thuyền nổi tiếng đâu chỉ vì sắc đẹp, bản tính đố kỵ hiếu thắng của nàng ta cũng nức tiếng xa gần. Tuy đến nay chưa có người đàn ông nào thoát khỏi bùa mê của nàng, nhưng cứ cho là có đi chăng nữa, thì vì tự tôn, nàng cũng sẽ gỡ trăm phương ngàn kế cho đến khi người đó chịu cảm mến mình mới thôi. Tất nhiên, nàng ta cũng chỉ đi lại giới hạn với đám lăm tiền nhiều thế. Trong số đó, những kẻ vì cung phụng nàng mà khuynh gia bại sản nhiều không kể xiết. Vợ ông chủ hiệu sách vốn đã nghe phong thanh mấy chuyện này, nên hề nhìn thấy Điều Thuyền là khó chịu. Mỗi ác cảm đó càng nhức nhối hơn khi bên cạnh bà lúc này là ông chồng đang hùng hực trước nụ cười và ánh mắt sắc lém của nàng ta. Phải chi đêm qua trên giường ông ta cũng hùng hực như thế thì bà đã chẳng bớt khó chịu hơn sao. Vì thế, bà liền dùng hết sức bình sinh nhéo tay ông chồng một cái rõ đau, đoạn buông lời cộc lốc:

“Cô đến có việc gì?”

“Tôi muốn hỏi xem quyển hoạ thiếp nhờ ông chủ tìm lần trước đã có hay chưa.”

Ông chủ hiệu nhận thấy cái liếc mắt của vợ, bèn nhanh tay lục sách đưa cho Điều Thuyền. Vốn ông đã định biểu không nàng, nhưng bà vợ cứ trừng trừng mắt dõi theo, nên đành phải bảo:

“Dạo này hoạ thiếp Jo Seon được chuộng hơn cả hoạ thiếp Đại Thanh, tôi khó khăn lắm mới tìm được đấy. Vậy nên, giá cũng hơi cao...”

Điều Thuyền vốn nghĩ sẽ được cho không, nghe đến chuyện tiền nong liền dần đổi hỏi:

“Vậy bao nhiêu?”

Bà chủ hiệu lập tức xoè ra năm ngón tay, ý nói năm lượng bạc. Một cái giá cắt cổ ột tập hoạ thiếp, nhưng trước nay ông chủ hiệu đã tặng không cho nàng biết bao nhiêu sách, nên Điều Thuyền cũng chẳng chấp nhặt kì kèo, cứ theo đúng giá trả tiền.

“Mà chàng thư sinh vừa rời khỏi đây là ai vậy?”

Điều Thuyền vừa tỏ ra quan tâm tới chàng thư sinh, bà chủ hiệu lập tức trừng mắt dữ dần hơn, đáp:

“Một chàng thư sinh nghèo rớt, chẳng bằng gã ăn mày, cô nương Điều Thuyền không cần phải để mắt đến đâu.”

“Ôi! Nhẽ nào tôi đây chỉ biết đến tiền thôi sao?”

“Dĩ nhiên không phải vậy rồi. Ngoài tiền ra cô còn quan tâm tới cả quyền lực nữa mà. Nhưng chàng thư sinh đó đến kỳ Sơ thí cũng chưa qua, có gì đáng để cô bận tâm.”

“Thế là bà không biết đấy thôi, tôi cũng phải đầu tư cho tương lai chứ. Người trẻ chí khí ngàn ngụt, cơ hội thành công ắt hơn hẳn mấy lão già ì ạch mãi mới đỗ kỳ Đại khoa rồi.”

Điều Thuyền nói xong, đoạn tào nhả điệu đà chỉnh lại chiếc nón rộng vành trên đầu, quay người đánh mông bước ra khỏi hiệu sách. Ông chủ hiệu sách mãi để hết hồn vía vào cặp mông trước mặt, một lần nữa nhận cú nhéo tím bầm bắp chân của bà vợ.

“Cái bà này! Bà thì vừa nhìn Kim công tử vừa chảy nước miếng mà lại đối xử với tôi thế à?”

“Ông hay hóm quá đấy! Sao không gí mũi vào mông cô ta mà chết luôn đi? Nhìn bộ dáng này, chắc chắn đã bòn mót không ít tiền của cửa hiệu đi cho cô ả rồi. Nói xem, ông đã cho ả bao nhiêu, hả?”

“Cho cái gì mà cho! Tiền sách bà vẫn lấy đủ đấy thôi.”

Điều Thuyền chẳng buồn để tâm đến tiếng cãi cọ chí choé sau lưng, bước ra khỏi hiệu sách, đưa tập hoạ thiếp vừa mua cho chú hầu Tteok Chil, lăm bắm:

“Hứ! Có mỗi lão chồng tầm thường mà cũng ra vẻ. Tưởng ta đây sẽ cho lão động đến đầu ngón tay chắc? Các người nghĩ Điều Thuyền này là ai...”

Trước đám đông đang xúm xít ngăn người ngăn Điều Thuyền, Tteok Chil cúi gập xuống cạnh con la. Điều Thuyền giẫm lên lưng chú hầu leo lên ngồi trên mình la, dáng vẻ kiêu ngạo, đầu ngẩng ắt nhìn thẳng, nom chẳng khác nào mệnh phụ phu nhân nhà quan lớn. Theo mỗi nhịp thân hình nàng uyển chuyển lắc lư, hai bên đường lại rộ lên những tiếng xuyết xoa, rên rỉ của bọn đàn ông hau háu trông theo. Nhưng nàng dường như đã quá quen thuộc với cảnh này, mũi vẫn hếch cao, luôn tay phe phẩy chiếc quạt Đại Thanh sắc sỡ.

Ra khỏi khu Pil-dong sát hiệu sách chưa bao xa, một dáng lưng quen quen bất ngờ lọt vào tầm mắt Điều Thuyền. Giữa cả rừng người trên phố, bóng lưng ấy vẫn toát lên một sức hút kỳ lạ, khiến nàng vừa nhìn đã nhận ra ngay - chính là chàng thư sinh ban nãy. Điều Thuyền từ lâu đã hiểu rõ ưu điểm của bản thân, nàng rất tự tin rằng đối phương đâu có nghèo rớt mồng tơi, nàng cũng có cách khiến họ phải mang đồ vật đắt tiền tìm đến mình. Mắt sáng lên như điều hâu phát hiện ra môi, nàng thì thầm chỉ đủ cho Tteok Chil nghe thấy:

“Tteok Chil à, dắt con la đi nhanh lên một chút, đến cạnh chàng thư sinh đằng kia kìa.”

Như mọi khi, Tteok Chil nhận được “thánh chỉ”, lập tức dẫn la vọt lên trước, đi ngang hàng với chàng thư sinh. Thấy có con la đi bên cạnh mình, chàng thư sinh bất giác ngoảnh sang, nhìn lướt qua Điều Thuyền rồi lại cắm cúi đi tiếp. Đàn ông bình thường, hẳn đã nhìn thoáng Điều Thuyền, nhất định sẽ quay lại nhìn thêm lần hai lần ba, mà như vậy coi như đã sa vào bẫy của nàng rồi. Ấy vậy mà lần này, hoài công chờ mãi, chàng thư sinh vẫn chẳng đưa mắt nhìn nàng thêm lần nào nữa. Không những thế, ánh mắt chàng quay sang nhìn nàng ban nãy còn bình thản chẳng khác nào nhìn viên đá cuội. Điều này khiến nàng vô cùng bối rối, nhưng rất nhanh, nàng đã tự an ủi rằng có thể do vành nón rộng và chiếc quạt nàng đang phe phẩy khiến chàng không nhìn rõ mặt nàng. Cuối cùng, nàng quyết định phải để chàng thư sinh kia nhìn thẳng vào mắt mình.

“Ôi trời đất! Con la sao lại lắc dử thế này? Tôi nghiệp, hay nó nóng quá kiệt sức nhỉ? Chóng mặt quá, Tteok Chil à, mau đỡ ta xuống đi.”

Giọng nói đầy mê hoặc của nàng chắc chắn đã lọt vào tai chàng thư sinh, nhưng bước chân chàng ta vẫn chẳng mấy may lạc nhịp. Phải là người khác, hẳn đã lảng xảng chạy đến xin được đỡ nàng xuống la. Đây là lần đầu tiên Điều Thuyền bị một gã đàn ông làm lơ. Ban đầu nàng chỉ có ý định đùa giỡn, nhưng bây giờ thì lòng hiếu thắng đã bắt đầu trỗi dậy.

Điều Thuyền xuống la, đi lên trước chàng thư sinh. Vừa đi nàng vừa uyển chuyển đánh hông, Tteok Chil nắm dây cương dắt con la lảng lạng bước bên cạnh. Theo lẽ thường, phụ nữ mà mở lời bắt chuyện thì sẽ kém hấp dẫn đi ngay. Nên bằng mọi giá nàng phải khiến đối phương lên tiếng trước, làm vậy vừa giữ được thể diện ình, mà những chuyện sau đó cũng sẽ như thuyền xuôi dòng, dễ dàng hơn nhiều.

“Tteok Chil à, ta muốn nhanh về tới Mẫu Đơn các cửa ta quá. Ở Mẫu Đơn các có rượu ngon lại có nhạc hay... Mà hôm nay chắc sẽ có khối người đến chờ nghe tiếng hát của Điều Thuyền ta nữa...”

Điều Thuyền nhẩn nha nhả từng chữ để dò đoán ý tứ chàng thư sinh đang đi phía sau. Một ánh nhìn, dấu ở sau lưng, bằng bản năng, nàng vẫn có thể nhận ra nó dành ình. Thậm chí ánh nhìn đó hiềm ghen hay yêu thương, chủ nhân của ánh nhìn có tiền có địa vị hay không, nàng đều có thể đoán trúng tám chín phần. Nhưng giờ nàng lại không cách gì đoán được ý tứ của chàng thư sinh phía sau. Chàng có nhìn nàng đấy, nhưng trong ánh nhìn cơ hồ không bó ra được một chút dục vọng.

Biết nhất định chàng thư sinh đang nhìn mình, Điều Thuyền mơ màng chớp mắt, chum chum đôi môi ngoài đầu lại.

Chưa từng có gã đàn ông nào không xiêu lòng trước dáng vẻ đáng yêu này của nàng. Đúng như dự tính, ánh mắt nàng bắt gặp ánh mắt chàng thư sinh, nhưng chàng vẫn thủng thẳng đi tiếp như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Điều Thuyền cắn môi nén cơn giận đang sôi lên. Nàng liếc mắt tới chiếc quạt trong tay. Đánh rơi quạt đúng nơi cần rơi là một trong những biệt tài của Điều Thuyền. Và lần này nàng cũng không hề chệch tay, chiếc quạt được thả vô cùng chính xác trước mặt chàng thư sinh. Nếu lần này chàng vẫn đi lướt qua không màng

gì đến nàng, thì chỉ có một khả năng duy nhất, chàng thư sinh đích thị là gái giả trai! Quả nhiên, Điêu Thuyền cảm giác phía sau có người cúi xuống nhặt lấy chiếc quạt.

“Ồ, cái quạt này mọc cánh hay sao không biết! Bay đi đâu mất rồi?”

Điêu Thuyền kêu lên, đoạn quay người nhìn lại. Và nàng sững sờ. Ấy là do chàng thư sinh ấy đang cười, nụ cười đẹp nở bừng như hoa, làm tôn thêm vẻ tuấn tú lẫn sức hút của chàng, khiến một kỹ nữ đã quá dạn dĩ với đàn ông như Điêu Thuyền cũng bất giác chắp chới.

“Chiếc quạt này nằm trong tay hoa lâu quá, nên cứ tưởng nhầm mình là bướm bướm đây mà.”

Chàng thư sinh cất lời bông đùa. Lời nói ấy không những xoa dịu lòng tự trọng tự tổn thương ban nãy của Điêu Thuyền, mà còn làm tim nàng xao xuyến. Thư sinh xếp quạt ngay ngắn, trao lại cho Điêu Thuyền về thẹn thùng. Nhìn gần, dung mạo chàng quả thật vô cùng đẹp đẽ. Đẹp đến nỗi Điêu Thuyền tưởng như nghẹt thở, tựa hồ một thế giới mới lạ lắm vừa mở ra trước mắt nàng, khác xa cái thế giới của những lão già lắm tiền lắm quyền mà nàng vẫn qua lại. Tuy đôi khi nàng cũng gặp gỡ vài thiếu gia con nhà gia thế, nhưng không ai trong số họ cũng có được nụ cười như chàng thư sinh này. Trong nụ cười thẹn thùng của chàng ẩn chứa một ma lực, khiến người ta vừa muốn đến gần, lại vừa không dám đến quá gần.

“Chuyện gì thế này? Trước đây mình còn giấu chị Thu Nguyệt đã hết thời vì chỉ qua lại với bọn trai trẻ không tiền cơ mà... Lẽ nào mình cũng già mất rồi? Trước nụ cười của chàng, mình dường như chỉ là một người con gái bình thường, chẳng còn đâu nàng Điêu Thuyền tuyệt sắc giai nhân khiến người người mê đắm. Phải chăng suốt cuộc đời mình chỉ chờ đợi một nụ cười này?”

Điêu Thuyền trầm nghĩ, đoạn luống cuống chỉnh lại tư thế, giấu đôi môi đỏ sau chiếc quạt, e thẹn nói:

“Lần đầu gặp gỡ, sao công tử nữ làm rung động trái tim bằng nụ cười ấy?”

Khuôn mặt chàng thư sinh thoáng hiện lên vẻ bối rối vô tội. Rõ ràng chàng chỉ là gã trai trẻ chưa hề biết đến phụ nữ.

“Công tử thấy đấy, con la này của tôi giờ đang đi không. Mà túi sách của công tử trông có vẻ nặng, tuy không biết nhà công tử ở đâu, nhưng tôi rất vui lòng giúp công tử chở đồ về tận cửa nhà.”

Lời gợi ý này của Điêu Thuyền là một mũi tên nhắm tới hai đích. Vừa tránh phải dẫn chàng thư sinh về Mẫu Đơn các để các chị em khác nhìn thấy, mà còn có thể biết được nhà chàng thư sinh ở đâu.

“Xin cảm ơn nhã ý của cô nương, nhưng tôi đúng là thư sinh tay trắng. Thậm chí muốn mua một mẫu lụa trên chiếc quạt này thôi e cũng là quá sức rồi.”

“Công tử ác quá. Ánh mắt công tử không xem tôi là kỹ nữ nhưng đôi môi lại nói rằng tôi chẳng khác nào một kỹ nữ rồi.”

Trước câu trách cứ có phần buồn bã của Điêu Thuyền, thư sinh càng thêm bối rối. Chàng vội đáp:

“Ý tôi không phải thế, chỉ là nỗi lòng của đấng nam nhi hận không làm được chút gì cho người đẹp mà thôi. Có thể trong mắt cô nương tôi không được như trang nam tử nhưng tấm lòng tôi chính là thế đó. Từ nhỏ đến giờ, vì gia cảnh nghèo khó, lại thêm thân thể ốm o, mà đến giờ tôi vẫn chưa thể gần được phụ nữ, mong cô nương hiểu cho.”

Đôi hàng mi đen của chàng thư sinh sụp xuống thẹn thùng. Đau yếu ư? Bảo sao da chàng trắng như thế! Tuy làn da trắng trẻo mịn màng kia chẳng thể nào khiến người ta liên tưởng đến chuyện ốm đau, nhưng giờ Điêu Thuyền nào còn tâm trí đâu để tâm đến những điều nhỏ nhặt ấy.

“Sao chàng khiêm tốn thế nhỉ? Chẳng biết người xưa thế nào, chứ phụ nữ bây giờ đều thích đàn ông có vẻ đẹp thế này đây...” Tâm tư Điêu Thuyền càng lúc càng rối bời.

“Sao có thể chứ, công tử đích thị là trang nam tử mà.”

Chàng thư sinh khẽ gật đầu chào với ánh mắt biết ơn, rồi dậm bước đi. Điêu Thuyền vì sốt sắng, đã buột miệng hỏi một câu mà lẽ ra nàng không nên hỏi trước:

“Chẳng hay quý danh công tử...”

Chàng thư sinh quay lại, mỉm cười đáp:

“Tôi họ Kim. Nếu có duyên gặp lại, tôi sẽ cho cô nương biết nốt tên. Còn nếu không, tôi cũng sẽ đi tìm cô nương thôi.”

Nói rồi, chàng dứt khoát quay lưng đi xa dần. Tuy vai chàng khổ rộng, vóc người không cao, cũng không hề vạm vỡ, nhưng trong mắt Điêu Thuyền lúc này, giữa phố xá nhộn nhịp người qua, chỉ mình bóng chàng hiện lên mồn một.

Phải đến khi chàng mất hút trong dòng người đông đúc, nàng mới sức tỉnh.

“Ta bị cảm nắng hay sao thế nhỉ? Thế gian này đảo điên cả rồi.”

Đang định leo lên lưng la, bỗng Điêu Thuyền giật mình kêu lên:

“Á, chàng làm sao mà tìm được ta đây? Liệu chàng có biết tên ta là Điêu Thuyền không nhỉ? Hình như ta chỉ nhắc đến Mẫu Đơn các, liệu chàng có nhớ không? Làm sao đây? Phải làm thế nào đây?”

Điêu Thuyền leo được lên lưng la, định đuổi theo chàng thư sinh thì đã chẳng thấy bóng dáng chàng đâu nữa. Lòng bồn chồn, suy nghĩ hồi lâu nàng đành thúc la trở lại hiệu sách ban nãy.

2. Chương 2

2

Làng Nam-san, Muk-dong.

Sau khi nhìn quanh quất hồi lâu để chắc chắn không có ai xung quanh, Kim công tử mới cất từng bước một vào căn nhà lá nhỏ nhưng gọn gàng sạch sẽ. Bóng tối đã bắt đầu bao trùm mặt đất, trong nhà nhấp nhোয় không một ánh đèn. Chàng gỡ chiếc mũ sa đen ra trước, đặt xuống sàn, rồi lần lượt trút bỏ quần áo, để lộ ra khuôn ngực được nịt chặt bằng một mảnh vải các cô gái thường quấn quanh eo che da thịt. Dù ảnh vải nịt ngực không được gỡ bỏ, bờ vai thon thả, cánh tay tròn lẳn và sống lưng cong mềm mại như nước chảy, dáng mỏng đầy đặn quyến rũ kia cũng đủ tố cáo - chàng thư sinh thực ra là một cô gái.

Chàng thư sinh, à không, cô gái tháo búi tóc và dải băng đang buộc chặt ngang trán, lấy lược chải gọn ghề lần tóc mây đen nhánh vừa buông, rồi buộc lại bằng một sợi dây đen, thả sau gáy. Cô gái thỉnh thoảng cái trang thành nam nhi ra ngoài ấy, chính là thiếu nữ tên Kim Yoon Hee!

Bên kia vách tường mỏng là em trai cô, chủ nhân thật sự của hiệu bài nam đình cô mang theo người, Kim Yoon Sik. Có tiếng cậu nói vọng sang:

“Tỉ à? Khụ khụ!”

Nghe thấy tiếng ho khô khốc, Yoon Hee lo lắng, vội mặc lại quần áo, đáp:

“Ừ, tỉ đây. Mẹ đâu? Mẹ đến Guri-gae mua thuốc rồi à?”

“Mẹ sang... Khụ! Mẹ sang nhà ngoại...”

Bệnh tình của Yoon Sik có vẻ tệ hơn trước khi Yoon Hee ra ngoài rất nhiều.

“Đệ đợi chút, đừng nói gì cả. Tỉ mặc áo xong sang ngay đây. Đã nói đừng để Yoon Sik ở nhà một mình rồi, mẹ còn sang nhà ngoại làm gì cơ chứ? Sang đó rồi lại nghe toàn những lời không hay, chỉ thêm đau lòng.”

Yoon Hee mặc áo xong, gom hết bọc sách, mũ sa, áo dài, đoạn mở cánh cửa nhỏ bước sang phòng bên. Yoon Sik đang nằm trên sàn, trong phòng tối đen. Thương em nằm một mình trong bóng tối, Yoon Hee bỏ hết đồ đạc trên tay xuống, vội thắp đèn dầu.

“Sao đệ không thắp đèn lên? Để nằm tối thế này?”

“Không sao mà.”

Biết rõ tí tí phải kiếm tiền vất vả thế nào, còn mình thì nằm một chỗ, làm sao cậu có thể thấp đèn khi chỉ có một mình chứ. Yoon Hee nhìn thấy một quyển sách đang mở trên bàn sách cạnh cây đèn. Trước khi cô ra ngoài đầu có quyển sách này. Cô bất giác đưa mắt nhìn Yoon Sik, nhất định nhân lúc tí và mẹ ra ngoài cậu đã gượng dậy đọc sách nên mới mệt như vậy.

“Sao lại đọc sách? Tí đã bảo bao lần là phải giữ gìn rồi mà...”

Yoon Sik nặng nhọc ngồi dậy, hai tay chống xuống sàn.

“Buổi trưa đệ thấy khỏe hơn nên... Đệ phải mau đậu khoa thi lần này, tí mới đỡ vất vả hơn... Khụ!”

“Tí đâu khiến đệ lo những chuyện đó? Đệ cứ khỏe lại trước đã, rồi mới tính chuyện khoa thi hay gì gì đấy sau.”

“Đệ xin lỗi... Khụ khụ! Vì nghe năm nay có khoa thi, đệ nóng ruột, không thể nằm mãi một chỗ được.”

Nghĩ đến em đã ở cả ngày trong gian phòng ngột ngạt, Yoon Hee giúp cậu tựa lưng vào chông chắn đã được xếp gọn, lấy quạt quạt cho cậu. Yoon Hee nhìn em, ánh mắt buồn bã. Yoon Sik bị bệnh đã lâu, mắt cậu giờ trũng sâu, đôi môi nứt nẻ không chút khí sắc, mặt hóp vào tựa hồ chỉ còn da bọc xương. Mười tám tuổi... đứa em trai đang ở lứa tuổi đẹp nhất của cuộc đời đã phải nằm liệt giường suốt mấy năm qua, còn những việc cô có thể làm cho em lại quá ít. Tuy họ đã tìm đến không dưới chục đại phu tài giỏi, nhưng rồi sau khi cho cậu uống đủ loại thuốc đắt tiền, tất cả đều lắc đầu ra đi.

Mỗi khi nhìn thấy những chàng trai đồng trang lứa với em mình, Yoon Hee lại thêm buồn tủi. Họ đều được chạy nhảy dưới ánh nắng, được đi học, được cưới những cô gái xinh đẹp làm vợ, được đến khoa trường ứng thí... Nghĩ đến Yoon Sik vốn thông minh lanh lợi từ nhỏ cô càng thấy nao lòng. Đúng ra hôm nay người tình cò được cô kỹ nữ xinh đẹp ấy bắt chuyện cũng phải là cậu...

Yoon Sik không muốn làm đại tí buồn, cậu cố nén ho, giả vờ khoẻ khoắn nói:

“Tí, hình như hôm nay công việc không được tốt lắm?”

“Ừ, có chút vấn đề... Tí không được người ta thuê làm Cự bích, chỉ có việc Tả thủ thôi. Có lẽ tại tí dùng tên đệ làm việc không đường hoàng nên cha ghét tí chẳng.”

“Không có chuyện đó đâu. Cha ở trên trời có linh, thấy tí vất vả thế này chắc cũng đau lòng lắm...”

“Ở trên trời chắc cha cũng chỉ ngày ngày đọc sách chứ không quan tâm tới chúng ta dưới này sống ra sao đâu. Cả khi còn sống cha cũng chỉ biết mỗi đọc sách. Nhưng dù sao cũng phải cảm ơn cha, nhờ mấy chữ học mót được từ cha mà tí mới kiếm được công việc hiện giờ.”

“Chỉ cần đệ có thể tham gia kỳ thi Sơ thí lần này, tí sẽ không cần đến khoa trường làm Tả thủ nữa...”

“Ngày ấy sẽ sớm đến thôi. Nèn đệ đừng hấp tấp làm gì.”

Được tí tí quạt cho, Yoon Sik lại thấy nặng nề hơn là mát mẻ. Cậu biết tí tí đã phải mang bọc sách nặng đi một đoạn đường dài, nên cứ nhìn mãi vào cánh tay tí. Yoon Hee năm nay mười chín tuổi, tuổi xuân đẹp như hoa của tí đều vì bệnh tình của cậu mà lỡ dở. Nhìn chiếc áo khoác rõ ràng đã cũn cốn và chiếc váy bạc phéch từ lâu tí đang mặc, Yoon Sik thấy lòng mình thất lại. Điều làm cậu đau lòng hơn cả là mái tóc tí. Để búi tóc như đàn ông, tí đã phải cắt phăng đi mái tóc dài chấm eo.

Là con gái, Yoon Hee đương nhiên thích làm đẹp. Khi ra ngoài, trông thấy các cô gái khác ăn vận chải chuốt, lẽ nào tí không biết ghen tị? Nhưng ghen tị cũng chẳng để làm gì. Ngay một món trang sức rẻ tiền tí cũng không có. Trong số những thứ thuộc về tí, thứ đẹp và đáng giá chỉ có chính bản thân tí mà thôi.

“Tí tí, đệ không nóng. Tí đừng quạt nữa.”

Yoon Hee mỉm cười bảo được rồi, tay vẫn không ngừng quạt. Rồi cô vui vẻ kể lại chuyện bên ngoài cho tiểu đệ phải nằm mãi trong nhà nghe.

“À, phải rồi! Hôm nay tí được một kỹ nữ cực kỳ xinh đẹp bắt chuyện đấy.”

“Sao ạ? Kỹ nữ nào cơ?”

“Tên gì nhỉ? À, tên giống như người tình của Lữ Bố trong Tam Quốc. Là Điều Thuyền!”

“Rồi sao ạ?”

“Lúc đầu tí vờ như không nghe không thấy, nhưng nàng ta cứ tiếp tục làm điệu làm bộ trước mặt tí, muốn tí mở lời trước. Gặp một cô gái xinh đẹp như vậy mà cứ vờ như không thì sẽ dễ bị lộ chuyện mình là con gái, nên cuối cùng tí đã bắt chuyện trước, ra về tí cũng phải lòng nàng ta luôn rồi.”

“Nhưng người từng qua lại với nhiều đàn ông như vậy, liệu có phát hiện ra tí là nữ không?”

“Có lẽ nàng ấy không nhận ra đâu. Tí chọc ghẹo nàng ấy cũng khá lắm đấy.”

“Chọc ghẹo á? Tí sao? Ha ha ha...”

Thấy Yoon Sik cười thích thú, Yoon Hee lại càng phần chấn thừa nhận.

“Ừ, thật mà.”

“Không chừng nàng kỹ nữ đó lại phải lòng tí cũng nên.”

“Không lý nào, chắc chỉ lời khách thôi. Vậy nên tí cũng chẳng cho biết tên mà chạy thẳng luôn. Mua đường rồi quay về một cục kỳ.”

“Biết đâu được, có khi nàng ấy thích tí thật... Sao đệ thấy nàng Điều Thuyền đó đáng thương quá.”

“Ngay cả kỹ nữ cũng không nhận ra tí là nữ, vậy tí càng tự tin hơn rồi. Trước giờ ra ngoài cứ sợ có người phát hiện ra, vừa đi vừa lo.”

Nghe tí tí tự hào vì ra dáng nam nhi, qua mắt được cả kỹ nữ, Yoon Sik không biết nên cười hay nên khóc. Dù chưa gặp qua, nhưng cậu chắc chắn tí mình xinh đẹp hơn nàng kỹ nữ kia gấp trăm lần.

Bên ngoài bỗng có tiếng người lục đục, Yoon Hee ngừng quạt hỏi vọng ra:

“Mẹ đấy ạ?”

“... Ừ.”

Yoon Hee đứng dậy, bảo Yoon Sik:

“Đợi một lát nhé. Tí dọn cơm tối vào ngay.”

Cô mở cửa phòng bước ra thì thấy mẹ đang thẩn người ngồi phệt xuống hàng hiên hẹp trước nhà. Mặc dù lần nào sang nhà ngoại về mẹ cũng đều như vậy, nhưng hôm nay trông bà mệt mỏi hơn hẳn. Yoon Hee đóng kín cửa phòng, nhón chân đi tới ngồi xuống bên mẹ.

“Mẹ về rồi ạ? Mọi người bên ấy vẫn khỏe chứ?”

Nghe tiếng Yoon Hee, mẹ mới như sực tỉnh, vừa xếp tấm áo khoác trùm đầu vừa khe khẽ đáp:

“Ừ... Khỏe.”

“Mẹ buồn chuyện gì à...?”

“Không... Dù có không muốn sang đấy, nhưng nghĩ tới sau này Yoon Sik nhà ta tham gia khoa cử, nếu đỗ đạt làm quan trước sau gì cũng sẽ giáp mặt, mẹ chỉ nghĩ biết đâu đến lúc đó lại phải nhờ họ giúp đỡ... Âu cũng là máu mủ, nên mẹ không muốn đoạn tuyệt nhân duyên giữa ta và họ, bao nhiêu lời đàm tiếu cũng cố nghe hết, hết lần này đến lần khác... Mẹ đã nghĩ như thế, mẹ đã nghĩ như thế...”

Không biết xảy ra chuyện gì mà nói đến đây, nước mắt mẹ lăn chã tuôn rơi.

Thực ra người bên nhà ngoại Yoon Hee không phải làm quan lớn gì, mà chỉ là một viên quan bậc trung theo phái Lão luận. Còn người cha quá cố của cô lại thuộc phái Nam nhân từng bị cấm tham gia khoa cử. Khi còn trẻ, cha mẹ cô vô tình gặp gỡ rồi đem lòng yêu nhau, vượt qua sự phản đối của gia đình, tự tổ chức một hôn lễ chỉ có tân lang tân nương. Nếu cứ thế sống hạnh phúc mãi thì mẹ cô đã không cần phải về nhà ngoại chịu nghe người ta lăng mạ. Sau khởi nghĩa Lee In Jwa[3], tiên vương Yeong Jo, người đã ra lệnh cấm phái

Nam nhân tham gia khoa cử, bằng hà. Ngay trước khi đương kim hoàng thượng lên ngôi xoá bỏ lệnh cấm ấy, cha cô qua đời, cho đến chết vẫn chưa một lần được dùng đến mớ sách vở đã đọc. Đó là chuyện của năm năm trước.

[3] Cuộc khởi nghĩa diễn ra vào cuối thời Jo Seon, do Lee In Jwa thuộc phái thiếu luận lãnh đạo.

Vì mâu thuẫn giữa Nam nhân và Lão luận, hai bên nội ngoại đều không muốn thừa nhận quan hệ với gia đình Yoon Hee, càng không muốn nhận hai đứa cháu là Yoon Hee, Yoon Sik. Cả nhà Yoon Hee đã phải sống như không có thân thích họ hàng, chịu sự chối bỏ ấy mãi cho đến bây giờ. Nhưng dù bị người ta xem thường, sỉ nhục, mẹ cô vẫn nhẫn nhịn kiên trì sang thăm hỏi cả nhà nội lẫn nhà ngoại. Bà làm như vậy chỉ vì một lý do duy nhất, để hai đứa con sớm chịu cảnh mồ côi cha có thể sống dễ dàng hơn đôi chút. Vừa lau nước mắt bà vừa nói:

“Chuyện Yoon Sik đã vậy, nhưng còn Yoon Hee... Con cũng không thể cứ mãi lo chuyện nhà mà để tuổi xuân đi mất được. Con phải mau gặp được người chồng tốt, được người ta yêu thương và sống hạnh phúc chứ.”

“Mẹ đừng nói vậy! Con không thể lấy chồng trước khi Yoon Sik khỏi bệnh được. Đợi đệ ấy khoẻ lại, rồi đỗ đạt, đến lúc đó...”

“Vậy còn cuộc đời của con thì sao? Lẽ nào con mong người làm mẹ này phải mang tội với con mãi? Chỉ nghĩ đến việc mình đang rút xương con từng ngày để sống thôi, mẹ cũng phát điên rồi...”

“Sao mẹ lại nghĩ như vậy chứ...”

“Mẹ không muốn nhìn thấy con vất vả thế này nữa, cũng không muốn nhìn thấy mái tóc ngắn cùn của con... Mẹ đúng là đồ ngốc mà. Vừa nghe bên nhà ngoại bảo giới thiệu cho con một mối kết hôn giàu liên vội mừng chạy sang. Kết quả thì... Giàu có cái gì cơ chứ! Nhất định không được!”

Bà lại khóc nức lên, hồi lâu mới khó nhọc nói tiếp:

“Thì ra là muốn gả con ột lão già gần năm mươi tuổi! Hơn nữa còn thê thiếp đầy đàn... Làm sao họ có thể xem rẻ ta đến vậy, trời ơi...”

“Họ cũng là không muốn nhìn mẹ khổ sở vất vả nữa đấy thôi. Với hoàn cảnh nhà ta bây giờ, sao có thể gả được con cho người nào tử tế chứ. Nếu con về làm dâu nhà ấy, biết dâu mẹ và Yoon Sik có thể sống sung sướng hơn bây giờ. Mẹ này, có chắc là... Ông ấy giàu chứ?”

Đoán được ý định của Yoon Hee, mắt mẹ ánh lên tia nhìn giận dữ.

“Nếu thật thì sao? Đến cả con cũng muốn đóng đinh vào ngực mẹ hay sao?”

“Không phải vậy đâu... Mà cũng không biết chừng người ta là người tốt thì sao ạ. Mẹ đừng vội đoán định chủ quan...”

“Con là Thẩm Thanh[4] à? Bảo mẹ bán con đi lấy ba trăm lượng sao? Hiếu nữ Thẩm Thanh cái nỗi gì? Có mà bất hiếu thì có. Bán thân như vậy khác nào khiến cha mẹ mình trở thành kẻ không bằng cảm thú!”

(4) Hiếu nữ nổi tiếng của Triều Tiên, bị cha gửi vào chùa rồi lưu lạc sang Chiết Giang, Trung Quốc làm vợ một thương nhân giàu có, sống cuộc đời hạnh phúc nhưng vẫn một lòng nhớ về người cha mù loà, để cha được sáng mắt trở lại đã lệnh làm ra 569 bức tượng Phật Quan âm gửi qua biển về cố hương.

Yoon Sik bỗng mở cửa phòng thờ đầu ra, mặt cau lại nói:

“Tỉ tử, đệ không muốn có người tỉ phu như vậy đâu! Nếu vì đệ mà tỉ đưa ra lựa chọn sai lầm ấy thì đệ treo cổ tự vẫn cho rồi.”

“Yoon... Yoon Sik à!”

“Đệ sẽ tham gia kỳ Sơ thí lần này. Sau đó nhất định, nhất định... đệ sẽ gả tỉ đến một nơi thật tốt để tỉ sống hạnh phúc...”

Yoon Sik không kìm nổi bật khóc. Dù nói là sẽ ra ứng thí, nhưng với sức khoẻ hiện giờ chưa chắc cậu đã ngồi nổi cả ngày ngoài khoa trường. Chuyện đỗ đạt lại càng không thể đảm bảo. Cậu nguyện rửa bản thân mình không thể làm gì được cho tỉ tử. Mẹ cậu cũng chìm trong tuyệt vọng mà than khóc:

“Hay là ta cùng chết hết đi? Chết rồi đến gặp cho các con mà mắng chửi ông ấy cho thoả lòng?”

Yoon Hee ngược nhìn những vì sao không biết đã lần lượt hiện ra từ khi nào. Bầu trời rực rỡ lấp lánh là thế, còn thế gian sao tuyệt vọng nhường này... Dù ra sức làm lụng quần quật, nhưng cuộc sống càng lúc càng túng thiếu, bệnh tình của Yoon Sik cũng ngày một nặng thêm. Cứ thế này mãi, không chừng chẳng kịp đợi cậu khoẻ lại đỗ đạt khoa cử, cô đã chết vì kiệt sức rồi. Yoon Hee thở dài, buột miệng nói:

“Hay là để con ra ứng thí?”

Khoảnh khắc lời nói ấy được thốt ra, chính Yoon Hee cũng giật mình. Rồi cô bắt đầu suy nghĩ về tính khả thi của việc này.

“Nếu con thay Yoon Sik đi thi thì sao...”

“Sao? Con vừa nói gì?”

Mẹ cô tròn mắt nhìn con gái. Yoon Sik cũng kinh ngạc nhìn tỉ chăm chăm. Yoon Hee ngó quanh rồi dìu mẹ vào phòng, vừa ngồi xuống cô liền vội nói:

“Con đi làm Tả thủ cho người ta mãi rồi, chỉ bằng lần này dùng tên Yoon Sik đi thi. Thi Cử nhân hay Tiến sĩ, chỉ cần đỗ một trong hai thôi là con có thể kiếm việc làm Cự bích! Trong thời gian đó, Yoon Sik sẽ dưỡng sức, rồi tự tham gia kỳ Đại khoa là ổn.”

“Nhưng nguy hiểm lắm, tỉ tỉ!”

“Từ trước đến giờ tỉ đã quen với khoa trường rồi, nên sẽ không có sai sót gì đâu. Tỉ cũng biết rõ kỳ Sơ thí sẽ tiến hành ra sao. Thế này cũng chết, thế kia cũng chết, như nhau cả thôi, vậy chi bằng ta cứ thử một lần rồi chết. Nam nhân đang được hoàng thượng trọng dụng như các phái khác, nhưng cũng không biết khi nào lại có lệnh cấm Nam nhân tham gia khoa cử. Nếu ta bỏ qua cơ hội lần này thì sẽ không còn hi vọng gì nữa đâu.”

Yoon Hee và Yoon Sik nhìn mẹ đang dăm chiêu suy nghĩ. Việc này cực kỳ mạo hiểm, nhưng cũng không phải là không thể. Như con gái bà đã nói, nếu bỏ lỡ thời cơ này, ai mà biết về sau thế sự điên đảo thế nào? Trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng bà lên tiếng:

“Nghĩ thử xem, chuyện này có lẽ được đấy. Con từng giúp người khác đỗ đạt một lần, không lý gì thi hộ tiểu đệ lại không xong. Cứ làm vậy đi, chỉ cần Yoon Sik đỗ kỳ Sơ thí lần này thì có thể kiếm cho Yoon Hee tám chồng đường hoàng rồi.”

Nghe mẹ nói vậy, Yoon Sik cũng gật đầu. Dù đỗ kỳ Sơ thí, trở thành một trong số những cử nhân tiến sĩ nhan nhản khắp nơi, cậu cũng chẳng trông mong kiếm nổi một chức quan quyền, nhưng người làm mối cho tỉ nhất định sẽ vì thế mà coi trọng gia đình cậu hơn. Trong hoàn cảnh này, nếu cứ khăng khăng tự mình đi rồi không nên trò trống gì thì thật xuẩn ngốc. Nhân lúc tỉ tỉ còn chưa quá lứa nhỡ thì, đây có lẽ là cách tốt nhất.

Yoon Sik và mẹ cậu muốn gả Yoon Hee đến một gia đình tốt hơn. Còn Yoon Hee muốn giành được công việc Cự bích, kiếm nhiều tiền hơn để chữa bệnh cho Yoon Sik. Cả nhà ba người họ đã nghĩ đến nhau như vậy mà cùng đi đến thống nhất.

3. Chương 3

3

Chờ đợi mãi, cuối cùng ngày thi Tiến sĩ của kỳ Sơ thí Tiểu khoa cũng đã đến. Đã trung tuần tháng Tám mà trời tiết vẫn chưa hết oi bức. Sao đêm sáng rõ như báo hiệu hôm nay chắc chắn không mưa. Yoon Hee nghe nói mỗi bận Sơ thí trời đều nắng nóng bất thường, nên sớm đã lùng sục khắp nơi tìm thuê dù che nắng.

Nhưng nơi thì giá quá cao, nơi lại đã cho thuê hết sạch. Cứ thế này, chắc cô phải chuẩn bị tâm lý ngồi làm bài thi dưới cái nóng như thiêu như đốt mất.

Thực ra Yoon Hee cũng không có thời gian để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt như say nắng. Giờ điều cô lo lắng chính là bản thân mình, chỉ cần nghĩ tới chữ “thi” thôi là đầu ngón tay cô đã run rẩy, viết chữ cho ngay ngắn cũng không xong. Yoon Hee không như những thí sinh khác từ nhỏ đã được đến trường học hành bài bản, hay miệt mài đèn sách bất kể đêm. Cô chỉ đơn giản lớn lên cùng tiếng đọc sách của cha, tuy cũng tự xem sách này sách kia, nhưng đều chỉ theo sở thích chứ không có mục tiêu nào cụ thể cả. Vì vậy, trong khoảng thời gian ngắn vừa qua, cô đã phải cố gắng hết sức để đọc sách, từ Thiên tự văn, Tiểu học cho đến Tứ thư Ngũ kinh, theo đúng trình tự.

Dù học không bài bản, nhưng nội dung ôn thi đều là những thứ Yoon Hee từng đọc qua. Giờ chuyên tâm đèn sách, càng học cô càng thấy những kiến thức ấy mỗi lúc một thêm phức tạp. Điều kỳ lạ là càng khó lý giải, thế giới sách vở lại càng cuốn hút cô, càng khiến cô muốn được đắm mình lâu hơn trong đó, miệt mài nghiên cứu không kể giờ giấc. Ngoài ra, còn nảy sinh thêm một số khó khăn khác, đó là trong quá trình học thuộc những nội dung trong sách, cô sẽ phải tách bạch một số câu văn không được phép viết vào quyển thi.

Bản thân cô vốn đọc nhiều loại sách không chính thống, lại thêm chuyện chép sách, nên cô cứ lẫn lộn, không phân biệt được đâu là chính thống, đâu là không chính thống, cả trong giấc ngủ cũng giật mình vì ác mộng. Lần trước viết bừa mà đậu nói ra cứ như chuyện đùa, cô cảm thấy bao nhiêu tự tin của mình giờ đều biến đâu mất.

Yoon Hee sắp xếp hành trang, nhằm thẳng hướng Phi Thiên đường Sung Kyun Kwan cất bước, mười ngày trước cô được thông báo đây là trường thi lần này. Lòng tự tin dao động không yên, cộng thêm sự kỳ vọng ánh lên khẩn thiết trong mắt cậu em trai đau yếu và người mẹ đơn thân như tảng đá cùm lấy chân Yoon Hee, nhưng cô vẫn cố làm như không có chuyện gì, cao chân sải bước thật vững vàng. Trên con đường mờ tối đã có đám thí sinh đi về phía khoa trường. Người nào cũng đeo theo cây dù bên hông. Yoon Hee không có cây dù, nhưng nét mặt cô không khác gì bọn họ, đầy tập trung và căng thẳng.

Mặt trời chậm chạp leo lên ngọn sào, cái nắng nóng cũng theo đó lộ rõ diện mạo, Yoon Hee đến trước biển người đang thi nhau chen chúc trong Sung Kyun Kwan. Tình hình này có vẻ khó mà len được tới cảnh cổng dẫn vào Phi Thiên đường. Cô dừng lại đảo mắt quan sát đám đông. Những lần trước đến đây là Tả thủ, cô nào có tâm trí nhìn ai, chỉ nơm nớp đề phòng nhất cử nhất động của các giám thị khoa trường. Lần này thì khác, cô để ý tới những đối thủ cạnh tranh xinh quanh.

Có rất nhiều người trông lớn tuổi hơn Yoon Hee, nhưng thấp thoáng cũng thấy vài cậu thư sinh trẻ măng. Yoon Hee quan sát kỹ những nhóm túm năm tụm ba. Trong các nhóm như vậy thực ra chỉ có một thí sinh thật, còn đâu đều là Tả thủ, Cự bích, và bọn tùy tùng thân hình cao lớn chuyên đi giành chỗ. Kỳ Sơ thí có một đặc điểm, chỉ cần cổng khoa trường mở ra là dòng người lập tức xô đẩy ào vào như nước lũ, các thí sinh tranh nhau giành chỗ tốt, xảy ra ẩu đả, có người bị thương là chuyện thường. Đối tượng cần tránh xa nhất là mấy gã chuyên giành chỗ khỏe như vâm kia. Bọn này đa số lực lưỡng, chỉ cần liếc qua là có thể phân biệt với đám thư sinh suốt ngày cầm sách. Trước kia Yoon Hee cũng đứng túm tụm trong nhóm như thế, được bọn giành chỗ bảo vệ nên không phải chịu vất vả gì. Nhưng lần này mọi chuyện đã thay đổi.

Yoon Hee nhớ lại kinh nghiệm trước đây, đứng tránh xa đám người đó hết mức có thể, đồng tai nghe ngóng những lời thì thầm qua lại xung quanh. Một số thông tin về kỳ thi vẫn được lộ ra qua đường này.

“Sao lần này huynh không có Tả thủ hay Cự bích đi theo?”

“Tôi nghe đồn kỳ Sơ thí này không chừng sẽ do đích thân hoàng thượng giám sát...”

“Gì chứ? Chắc chỉ là đồn vớ vẩn thôi...”

“Không biết trước được đâu. Tiên vương Yeong Jo năm xưa đã từng triệu tất cả thí sinh đỗ Tiểu khoa vào triều, đích thân ra câu hỏi, ai trả lời không giống trong quyển thi đều bị trục xuất đầy cả thôi. Chuyện xảy ra rất bất ngờ, tất cả đám đỗ đạt do gian dối đều bị tróc ra hết. Kỳ Biệt thí lần trước, nghe nói đám đỗ đạt đa phần đều không có chân tài thực lực, khiến hoàng thượng nổi cơn lôi đình. Nên kỳ Sơ thí lần này mọi người đang phỏng đoán, không biết chừng hoàng thượng sẽ áp dụng biện pháp năm xưa của tiên vương cũng nên.”

“Thế cứ nên cẩn thận vậy. Tính khí hoàng thượng thì ai cũng biết rồi đấy. Thật kỳ lạ, sao tôi cảm thấy Người còn đáng sợ hơn cả tiên đế Yeong Jo nữa. Nghe nói Người chỉ cần nói một lời thôi đã đủ trấn áp mấy vị cận thần tóc bạc từng vào sinh ra tử rồi.”

“À, phải rồi! Huynh nghe tin gì chưa? Công tử nhà Tả tướng đại nhân cũng tham gia kỳ Sơ thí này đấy.”

“Cái gì? Cuối cùng thì... Quả nhiên, ngự lệnh khó cưỡng mà. Xem ra cái ghế thủ khoa lần này đã dọn sẵn cho công tử nhà họ Lee rồi.”

“Ý huynh là sao? Ngự lệnh khó cưỡng?”

“Huynh không biết à? Lee công tử trước nay vẫn được người ta ca ngợi học thức uyên thâm, nhưng luôn tự nói bản thân còn nhiều thiếu sót, kiên quyết không tham gia khoa cử, chỉ ở nhà đọc sách. Tả tướng chẳng phải là người có thể lực nhất trong phái Lão luận đấy thôi, chỉ cần Lee công tử chịu đi thi, thì có khó gì một chỗ trong triều, vậy mà cậu ta cứ một mực từ chối. Tả tướng đại nhân phiền lòng biết bao nhiêu! Thế rồi đích thân hoàng thượng hạ thánh chỉ bắt Lee công tử ra ứng thí. Cậu ta có ngang bướng thế nào cũng sao dám trái lệnh vua, phải đi thi thôi chứ sao.”

“Biết đâu đồn chỉ là đồn, cậu ta không có thực lực thì sao? Từ bấy đến giờ không dám ra ứng thí chắc vì sợ người đời phát hiện ra chuyện đó cũng nên. Ha ha ha, nếu vậy thì lần này cậu công tử đó sẽ phải chịu nỗi sỉ nhục lớn đấy.”

Yoon Hee đang đứng nghe mấy chuyện đồn đại này thì bỗng người trước cổng Sung Kyun Kwan bỗng nhón nháo lộn xộn. Đám tùy tùng lực lưỡng của mấy thí sinh đến sau cậy khỏe chen lấn, cố vượt lên trước, khiến ngay những anh chàng trông có vẻ to lớn cũng bị gạt ra vòng ngoài chứ đừng nói gì đến Yoon Hee. Mới đầu cô còn cố hết sức để không ở quá xa cánh cổng, nhưng rồi cứ bị dòng người đẩy dần ra. Giữa lúc ấy, cô lại loạng choạng vướng phải chân một gã tùy tùng hộ pháp. Nếu ngã xuống trong biển người này, chắc chắn cô sẽ bị giẫm chết. Đúng lúc Yoon Hee đang thất kinh không biết bầu vùi vào đâu, chợt có một cánh tay đưa ra tóm lấy cô.

Như chết đuối vớ được cọc, Yoon Hee bắt giắc dựa luôn vào cánh tay ấy, nhờ đó, cô không bị xô đẩy qua lại nữa. Đến khi đám đông dần ổn định, cô mới trấn tĩnh, ý thức tới cánh tay này giờ vẫn giữ chặt lấy mình. Yoon Hee ngược lên nhìn chủ nhân của cánh tay, định nói câu cảm ơn, nhưng thứ cô nhìn thấy chỉ là cằm cổ trắng trẻo cùng quả táo lộ ra nơi yết hầu của đối phương. Tựa hồ có tật giật mình, Yoon Hee vội vàng đưa tay che lấy yết hầu phẳng lì của mình, cúi gằm mặt xuống.

“Vừa rồi... đa tạ huynh đã giúp đỡ.”

“Không cần khách sáo.”

Người ấy cất giọng trầm ấm, tay vẫn giữ chặt lấy cánh tay Yoon Hee.

“Bây giờ không sao nữa rồi, huynh... thả tay tôi ra đi.”

“Không được. Chưa biết chừng lát nữa sẽ lại có chuyện xảy ra, tôi nghĩ tốt hơn ta cứ giữ thế này từ giờ đến lúc vào được khoa trường.”

“Á, nhưng... tôi... thế thì phiền cho huynh quá...”

“Nếu đứng một mình chưa biết chừng tôi cũng sẽ bị đẩy đi. Công tử cứ xem như hai ta tương trợ lẫn nhau đi...”

Trong cảnh khoa trường hỗn loạn, ai cũng chỉ chăm chăm chen lấn xô đẩy, vậy mà vị công tử này lại chẳng nề hà ra tay giúp đỡ người khác. Yoon Hee bỗng cảm giác ở chàng có gì đó khác với đám thư sinh xung quanh ai nấy mặt mày bồn chồn lo lắng. Chàng điềm nhiên thư thái, trông không giống người đi thi mà như người đang thưởng hoa ngắm cảnh hơn. Có lẽ chính vẻ thoải mái toát ra từ chàng đã giúp Yoon Hee bớt căng thẳng đi rất nhiều.

Tò mò muốn nhìn dung mạo người đang giúp mình, Yoon Hee khê khàng ngẩng đầu. Cô cao xấp xỉ cánh con trai cùng trang lứa, còn so với con gái thì có thể nói là cao ngồng. Thế nhưng vị công tử này, không biết chàng cao đến nhường nào mà khi Yoon Hee ngẩng lên, cô gần như chỉ nhìn thấy quả táo nơi yết hầu chàng, còn nếu nhìn ngang thì trước mắt chỉ là bờ vai rộng.

Đám đông xung quanh dần dần ra. Yoon Hee liền chớp lấy thời cơ, nhón chân nhòm kỹ mặt người lạ. Khuôn mặt tuần tú vừa lọt vào tầm mắt, cô đã giật mình cúi gằm mặt xuống. Vị công tử này có khuôn mặt quá đối khôi ngô, khiến Yoon Hee mới nhìn đã quên luôn mình đang cải trang thành nam giới, mặt đỏ lựng lên xấu hổ.

“Trông huynh còn rất trẻ, hẳn là lần đầu tiên tham gia kỳ Sơ thí?”

Bị hỏi bất ngờ, Yoon Hee lại giật mình thêm lần nữa. Giọng nói ấy sao nghe quá đối du đường, ấm áp.

“À, vâng, là lần đầu tiên.”

“Trùng hợp quá. Tôi cũng đi thi lần đầu.”

“Trùng... trùng hợp thật”

“Vì tôi thấy huynh không mang theo dù che nắng, nên nghĩ có khi huynh đi thi lần đầu.”

“Vì tôi không chuẩn bị được, chứ không phải vì không biết nên không mang...”

“Vậy huynh dùng chung dù với tôi đi. Người ta vẫn ngồi chung đấy, dù sao một mình tôi mở cái dù lớn này cũng lãng phí.”

“Không cần đâu, tôi không thể phiền huynh như vậy được.”

“Không sao đâu mà.”

Lo lắng hồi hộp đan xen, Yoon Hee cố trấn tĩnh ngược nhìn khuôn mặt anh tuần ấy thêm lần nữa. Nhưng vừa ngẩng đầu lên, cô đã cảm giác từ phía sau vị công tử có ánh mắt đang chăm chăm nhìn mình. Đến khi quay sang nhìn kỹ, Yoon Hee gần như hồn bay phách lạc, đó rõ ràng là một khuôn mặt quý!

“Á!”

Tiếng hét lớn của Yoon Hee làm vị công tử giật mình, con quý đằng sau chàng còn giật mình hơn. Chàng quay lại nhìn phía sau, rồi như đã hiểu ra lý do, nhướn miệng cười với Yoon Hee. Con quý cũng vừa quan sát khuôn mặt tái xanh của Yoon Hee vừa lăm bầm bằng tiếng người:

“Sao công tử giật mình dữ vậy? Thấy công tử xinh đẹp nên tôi định ngắm kỹ thêm chút thôi mà... Chẹp! Không riêng gì khuôn mặt, ngay lá gan cũng bé như vậy, vị công tử này chắc chắn là nữ nhi rồi.”

“Ồ hay, cái tên Sun Dol này! Sao dám ăn nói vô lễ như vậy hả? Đột nhiên người thò mặt quý ra, ai mà không giật mình cho được?”

“Nhưng công tử này cũng thật yếu ớt quá...”

Nghe những lời gã mặt quý nói, Yoon Hee sực tỉnh, giật tay vùng khỏi vị công tử kia. Lúc này, cô không thể giống như nữ nhi, mà phải ra dáng một trang nam tử. Vị công tử thấy Yoon Hee giật tay lại thì tưởng cô nổi giận, vẻ lo lắng lộ rõ trên mặt. Còn tiếp tục dùng dằng e sẽ bị vạch trần thân phận gái giả trai, Yoon Hee bèn tức tốc viện một cái cớ:

“Tôi từ nhỏ đã bệnh tật nên cơ thể có chút gầy gò. Cũng vì nguyên do này mà tôi không thể đến trường học chữ, chỉ mày mò tự học ở nhà. Hôm nay vốn thấy không khỏe nhưng vẫn cố chịu đựng đến đây dự thi...”

“Tôi xin thay mặt Sun Dol tạ lỗi với huynh. Hẳn vốn là người nghĩ gì nói nấy, bụng để ngoài da, tuy ngoại hình xấu xí nhưng không có ác ý gì đâu. Đó là cách hấn khen tướng mạo của huynh quá tuần tú thôi, mong huynh bớt giận.”

Chỉ cần nhìn thôi cũng biết vị công tử này là con cái nhà quyền quý, vậy mà không những chẳng tự kiêu, trái lại chàng còn rất khiêm nhường, hòa nhã. Có lẽ vì thái độ này của chàng mà Yoon Hee cảm thấy khá bối rối, cô bèn nói:

“Không phải tôi giật tay về vì giận đâu, mà là giật mình thôi. Thật thất lễ quá...”

“Huynh giật mình cũng phải thôi. Chẳng có ai nhìn thấy bộ dạng tên Sun Dol này mà không giật mình cả. Nhưng khác với vẻ ngoài, con người hấn rất tốt, giống như chính cái tên hấn vậy.”

Đường như Sun Dol cũng đã biết lỗi, cứ thấp tha thấp thỏm liếc nhìn sắc mặt Yoon Hee. Cô nhìn hẩn nở nụ cười, “con quý” còn cao hơn cả chủ nhân, thân hình hộ pháp chẳng khác nào một trái núi, nhưng ánh mắt lại rất hiền. Cô chưa từng gặp tên giành chỗ nào to lớn như Sun Dol, chỉ một cánh tay của hẩn thôi cũng bằng cả thân hình cô rồi. Tuy ban nãy người đỡ tay cô là vị công tử kia, nhưng hẩn phải nhờ công Sun Dol mà hai người mới trụ lại được giữa dòng người nhốn nháo. Sun Dol vác trên lưng cây dù lớn và chiếu ngồi, tất cả đều khuất sau tấm lưng to lớn của hẩn nên nhìn từ chính diện chẳng ai nhận ra.

“Huynh có người giành chỗ lợi hại thật đấy.”

“Người giành chỗ?”

Vị công tử ngơ ngác nhìn Yoon Hee như không hiểu cô nói gì. Đến khi cô nhướng mắt nhìn Sun Dol, chàng mới vỡ lẽ, nói:

“À... không đâu, Sun Dol chỉ ở đây đến khi tôi vào khoa trường thôi.”

“Làm vậy lãng phí quá, sao lại...”

Yoon Hee còn chưa kịp nói hết câu, Sun Dol đã cương quyết la lên:

“Không được, thiếu gia!”

Thiếu gia? Nói vậy là vị công tử này vẫn chưa kết hôn? Trái tim Yoon Hee thoáng xao xuyến. Sun Dol tiếp tục nói:

“Lão gia đã dặn rất kỹ rồi, bất kể thế nào tiểu nhân cũng phải theo thiếu gia vào khoa trường, tìm cho thiếu gia chỗ ngồi thật tốt. Ban nãy thiếu gia cũng vừa gặp nguy hiểm đấy thôi, biết đâu khi vào trong ấy lại gặp chuyện gì nữa thì sao? Nếu thiếu gia bị thương, dù chỉ là vết thương nhỏ thôi, thì tiểu nhân cũng sẽ đau lòng mà chết mất.”

“Người thì biết đâu là chỗ ngồi tốt cơ chứ, cứ cố sống cố chết vào đó làm gì? Không cần phải vất vả vậy đâu, mang về nhà đi.”

Trước lời quả trách nhẹ nhàng của chủ nhân, Sun Dol gần như nức nở nói:

“Tại tiểu nhân ngốc nghếch, không nhớ được lời dặn của lão gia... Rõ ràng lão gia đã chỉ cho tiểu nhân biết chỗ rồi mà...”

Vị công tử thở hắt ra một hơi.

“Đúng ra ta nên để người ở nhà. Minh ta đi thi lại tự dưng bắt người theo chịu khổ một chuyến.”

“Lão gia đã lường trước công tử thế nào cũng bỏ tiểu nhân lại tự đi một mình, nên mới sai tiểu nhân ngồi đợi sẵn trong phòng cậu. Nếu không làm theo lời lão gia căn dặn, tiểu nhân khi quay về thế nào cũng bị lão gia trừng phạt cho xem.”

“Đã vào được đến khoa trường rồi thì chỗ nào cũng như chỗ nào thôi. Người đừng lo.”

Một cuộc đối thoại kỳ lạ. Rõ ràng vị công tử này là chủ còn Sun Dol là tớ, vậy mà thái độ đối với kẻ hầu của chàng lại ân cần như đối với tiểu đệ. Cô chợt nghĩ, có lẽ chính con người chàng cũng giống như dáng vẻ ung dung tự tại của chàng giữa biển người chen lấn xô đẩy này, cả cách nói chuyện và nét mặt nhẹ nhàng ấy nữa. Trông chàng không hề giống những kẻ quyết tâm đỗ kỳ thi này dù có phải vất kiệt máu.

Yoon Hee cảm thấy nếu cứ để Sun Dol ra về như thế thì thật đáng tiếc. Có bỏ tiền ra thuê cũng khó mà tìm được người giành chỗ như hẩn. Cô bèn nói khẽ chỉ đủ cho hai người ấy nghe:

“Các chỗ ngồi không giống nhau đâu. Ở Phi Thiên đường của Sung Kyun Kwan cũng có vị trí này đặc địa lắm.”

Vị công tử không tỏ vẻ quan tâm gì mấy, nhưng Sun Dol thì mở to mắt, quay sang phía Yoon Hee háo hức hỏi:

“Đó là chỗ nào vậy ạ?”

“Người tên là Sun Dol phải không?”

“Vâng, thưa công tử xinh đẹp.”

“Không cần hỏi cũng biết người rất khỏe, vậy người chạy có nhanh không?”

“Dĩ nhiên rồi ạ. Trông tôi cũng khỏe vậy thôi chứ nhanh lắm đấy.”

“Vậy thì ngay khi cổng trường thi mở ra, đừng đi phía sau thiếu gia nhà người nữa mà hãy chạy lên trước. Phải chạy thật nhanh vào!”

“Sao ạ? Vậy còn thiếu gia công tử thì sao? Không có tôi nhờ hai người lại bị thương...”

“Người đi trước mở đường, ta và thiếu gia nhà người sẽ chạy theo sau. Chỉ cần không ngã thì sẽ không sao đâu. Thế nên người nhớ không được quay đầu lại mà phải chạy hết sức đấy nhé!”

“Vâng!”

“Bây giờ người nghe cho kỹ. Phía bên phải Phi Thiên đường có một hàng cây, người nhất định phải chạy đến giành chỗ ngay dưới cái cây thứ hai. Sau đó thì trải chiếu, bung dù ra ngồi yên đấy. Làm vậy để không bị người khác giành chỗ. Đến khi đó, thiếu gia nhà người thông thả vào sau cũng được.”

“Nhưng tại sao không phải cái cây đầu tiên mà lại là cái cây thứ hai ạ? Không phải càng ngồi trước càng tốt hơn sao?”

“Đến khi nào người giành được chỗ, nhìn lên trời rồi sẽ hiểu lý do. Vậy nên cứ làm theo lời ta đi.”

“Nhưng, nhưng mà...”

Có vẻ Sun Dol vẫn nghĩ bất luận thế nào chỗ ngồi phía trước cũng thuận lợi hơn nên không chịu nghe lời Yoon Hee. Vị công tử thấy vậy nghiêm giọng nói:

“Người cứ làm đúng theo những gì công tử đây nói đi”

Sun Dol còn chưa kịp hiểu ra thì cánh cổng Phi Thiên đường đã mở.

“Sun Dol à, chạy đi!”

Yoon Hee vừa la lên, Sun Dol đã cầm đầu cầm cổ chạy vọt lên trước. Biển người xung quanh như bị xé làm đôi. Yoon Hee toan chạy theo thì vị công tử bất ngờ giữ chặt lấy vai cô.

“Huynh làm gì vậy? Cả huynh cũng mau chạy theo đi chứ!”

“Không phải huynh nói mình có bệnh sao? Nếu chạy như thế tôi sợ rằng không ổn...”

“À, suýt chút nữa tôi quên...”

Dòng người đông đúc bắt đầu xô đẩy nhau tiến lên trước. Yoon Hee loạng choạng giữa đám đông, la lớn:

“Nếu vậy thì huynh chạy vào trước đi.”

“Tôi đã bảo phải tương trợ lẫn nhau, giờ sao có thể bỏ huynh mà đi được? Vào trước hay vào sau thì ta cũng sẽ ngồi ở chỗ Sun Dol đang giữ thôi.”

Vị công tử dùng cả thân mình che chắn cho Yoon Hee giữa dòng người dữ dội. Có vẻ như chàng rất dễ tâm đến mấy lời Yoon Hee nói về sức khỏe của mình.

Sun Dol không hề biết chuyện xảy ra phía sau, một mạch chạy thẳng đến gốc cây Yoon Hee đã chỉ. Nhìn thấy vóc dáng cao lớn và tốc độ của hắn, ai nấy đều vội vã lo tránh đường nhường chỗ, không dám dấy vào. Sun Dol thở hồng hộc, bỏ xa nhiều kẻ giành chỗ khác, cuối cùng cũng đến được gốc cây thứ hai phía bên phải. Nhưng ở đó đã có mấy người ngồi trước, hắn đành chọn lấy một chỗ bên cạnh, vội vội vàng vàng trải chiếu căng dù, rồi ngồi xuống chiếm chỗ. Xung quanh cũng có mấy nhóm đánh nhau giành chỗ, nhưng không ai dám lại sinh sự với hắn.

Vừa mới thở phào được một hơi, Sun Dol lại bắt đầu lo thiếu gia và cậu công tử kia mãi chưa thấy đến nơi. Đợi lâu sốt ruột, hắn đứng dậy nhìn ra phía cổng, nhưng vì cậu công tử ấy đã dặn phải ngồi yên tại chỗ, hắn lại miễn cưỡng ngồi xuống. Tuy ngóch nghếch nhưng hắn cũng hiểu, nếu bỏ đi tìm thiếu gia lúc này, quay lại nhất định sẽ bị người khác giành mất chỗ. Nhìn đám đông đằng xa thì nhau xô lẫn chen đẩy, hắn

không khỏi bồn chồn đứng ngồi không yên, nhấp nha nhấp nhồm như vậy một lúc thì Sun Dol nhìn thấy thiếu gia và cậu công tử kia quần áo mũ mào xộc xệch, xuất hiện trong đám người phía xa. Hắn liền đứng bật dậy, khua khua hai cánh tay to lớn.

Hai người khó khăn lắm mới đến được nơi Sun Dol đã giành, một phờ ngồi ngay xuống.

“Thiếu gia không sao chứ? Cả công tử nữa?”

“Ta không sao. Thật là! Lần đầu tiên gặp cảnh hỗn loạn như thế này. Nhìn có chỗ nào giống khoa trường đâu. Là chiến trường thì đúng hơn. Chưa kịp thi thố gì đã kiệt sức thế này rồi... Tôi thì không sao, nhưng huynh đây sức khỏe không tốt, liệu có gắng gượng được không?”

Yoon Hee mỉm cười ý nói mình vẫn ổn. Cô mệt đến nỗi không thể mở nổi miệng nói câu cảm ơn chàng. Nếu Yoon Sik đến đây thật, e còn chưa kịp kiểm chỗ ngồi cậu đã ngã gục rồi. Như sức nhớ ra điều gì đó, đột nhiên Sun Dol ngẩng nhìn trời.

“Người làm gì vậy?”

“Ban nãy vị công tử này nói nếu nhìn trời sẽ biết tại sao phải ngồi dưới gốc cây thứ hai mà. Nhưng tiểu nhân không nhìn thấy được bầu trời. Lá cây nhiều quá... Hay là tại chỗ này không phải ngay dưới gốc cây mà nằm ngoài mép rồi?”

Vị công tử cũng ngẩng đầu nhìn theo Sun Dol, chàng hiểu ngay dụng ý của Yoon Hee, liền mỉm cười. Chỗ ngồi không nhìn thấy bầu trời là chỗ ngồi tốt. Cái cây thứ nhất quá khẳng khiu, nên khi mặt trời lên, bên dưới sẽ gần như không có bóng mát. Còn ở đây, dưới bóng râm của cây thứ hai cành lá rậm rạp, cái nóng sẽ không xâm phạm đến được. Hàng cây bên trái vào buổi sáng cũng sẽ bị nắng chiếu thẳng, chỉ đến buổi chiều cây mới đổ bóng râm. Tóm lại, chỗ ngồi dưới gốc cây thứ hai hàng cây bên phải này là dễ chịu hơn cả.

Ánh mắt vị công tử nhìn sang phía Yoon Hee, đúng lúc cô cũng đang dán mắt về phía chàng. Cặp lông mày rậm cùng đôi mắt sáng tạo cho người đối diện một ấn tượng vô cùng mãnh liệt, khuôn mặt anh tuấn, ngũ quan ngay ngắn đồng thời toát lên vẻ sắc sảo thông minh. Bất gặp cái nhìn của vị công tử, Yoon Hee vội đưa mắt đi chỗ khác. Nhưng khi mắt cô vừa chạm đến bộ trang phục chàng mặc trên người, một cảm giác kỳ lạ lại xuất hiện.

Chỉ cần nhìn khuôn mặt thôi cô đã biết chàng là con nhà quyền thế. Không chỉ vì chàng rất tuấn tú, mà ở chàng có một thứ khí chất cao quý rất dễ nhận ra ở những người sinh trưởng trong danh gia vọng tộc. Có điều nhìn đến trang phục của chàng, cô lại thấy không phải vậy. Tuy không cũ kỹ và tầm thường như của Yoon Hee, nhưng bộ quần áo chàng đang mặc rõ ràng quá giản dị đối với con cái nhà thượng lưu. Áo dài trông có vẻ được may từ loại vải rẻ tiền, thắt lưng được cắt từ đoạn lụa thừa, chiếc mũ sa đen rất đối bình thường, ngay mấy món trang sức cài trên mũ cũng không có gì đặc biệt. Chiếc quạt xếp trên tay chàng chẳng có họa tiết tranh vẽ gì chứ đừng nói đến dây ngọc trang trí; còn đôi giày dưới chân cũng không phải giày lụa, mà là vải gai dân thường vẫn hay đi. Nếu chỉ nhìn những thứ này để đánh giá, rõ ràng chàng là con một nhà thường dân. Nghĩ đến đây, Yoon Hee bỗng cảm thấy chàng thật gần gũi.

Vị công tử ngồi xếp bằng, chỉnh sửa lại bộ quần áo xộc xệch của mình. Chàng mỉm cười với cô tỏ vẻ biết ơn. Nụ cười nở trên khoé môi ánh nơi khoé mắt, cuốn hút và dễ chịu như bầu trời xanh trên đầu. Đột nhiên Sun Dol lên tiếng:

“Nhưng vị công tử xinh đẹp đây cũng lần đầu đi thi, sao có vẻ biết rõ về khoa trường quá vậy?”

Yoon Hee duỗi cẳng chân mỗi nhừ, đưa mắt nhìn ra biển dù trắng loá khắp trường thi, ngập ngừng bịa ra một cái cớ. Sun Dol là người hỏi, nhưng câu trả lời của cô lại hướng về vị công tử kia nhiều hơn:

“Vì lần đầu đi thi mà đến cả dù tôi cũng không chuẩn bị được, nên phải dò hỏi các bậc trưởng bối có kinh nghiệm. Huynh cũng biết đấy, tôi vốn yếu ớt, lại không có người đi theo giành chỗ, thật chẳng mong gì đến chuyện được ngồi đây...”

Yoon Hee vừa nói vừa lén đưa mắt quan sát vị công tử, chàng có vẻ hoàn toàn tin lời cô. Ngấm lại, ngay từ khi mới gặp, chàng đã luôn tỏ ra tin tưởng và tôn trọng tất cả những gì cô nói, cảm giác như mọi lời nói dối của Yoon Hee khi đến tai chàng đều biến thành sự thật.

Cuối cùng giờ thi cũng đến.

Mọi người thi nhau lấy những chiến nghiên nhỏ ra, bắt đầu mài mực. Các thí sinh khác ai cũng giữ kẽ hầu lại bên mình, nhưng chàng công tử lại cho rằng làm như vậy là không đúng, chàng buộc Sun Dol phải ra ngoài đợi. Sun Dol dù rất không muốn, nhưng vẫn phải nghe lời thiếu gia rời khỏi khoa trường.

Đề thi được treo lên. Những người ngồi sau đồng loạt chạy lên trước để chép đề, xong xuôi lại quay về chỗ, còn Yoon Hee và vị công tử chỉ ngồi tại chỗ thôi đã có thể nhìn rất rõ.

Yoon Hee chép đề vào quyển thi rồi viết nháp những gì nảy ra trong đầu vào tờ giấy trắng mang theo. Viết được một lát, cô quay sang nhìn vị công tử bên cạnh mình. Chàng đang gò lưng phóng bút ngay trên quyển thi. Bất cứ tay Cự bích nào, dù dạn dày kinh nghiệm khoa trường đến đâu, cũng phải viết thử trước rồi mới dám làm bài chính thức. Vậy mà vị công tử này vừa đọc đề thi đã bắt đầu chấp bút viết rõ ràng từng chữ vào bài.

Yoon Hee nghĩ mình nhầm, nhưng mở to mắt nhìn kỹ quyển thi của chàng lần nữa vẫn thấy con dấu quan phủ to tướng đóng ngay dưới phần ghi Tứ tử và họ tên thí sinh. Mỗi người chỉ được phát một quyển thi, chẳng may mắc một lỗi nhỏ thì e có hối cũng không kịp.

Yoon Hee định lên tiếng nhắc chàng, nhưng cuối cùng lại im lặng. Nhìn cách chàng múa bút thành văn, chắc chắn đã trải qua trăm rèn ngàn luyện, ý tứ thông suốt, tuyệt đối không có gì đáng lo ngại. Xem ra vị công tử này quả không phải người thường! Nghĩ đến đây, tim Yoon Hee chợt đập mạnh. Cô cảm thấy căng thẳng. Nguyên nhân có lẽ bắt nguồn từ khoảng cách quá lớn giữa khả năng của cô và người ngồi cạnh. Trong khoa trường này, rồi cả khoa trường bộ Lễ nữa, không biết còn có bao người tài giỏi như chàng. Mà đâu chỉ riêng chốn kinh đô, ngoài kia, kỳ thi Hương ở những địa phương khác cũng đang bước vào giai đoạn đầu sôi lửa bỏng. Một khi thông qua kỳ Sơ thí, cô còn phải tranh cao thấp với những nhân vật xuất chúng ấy trong kỳ Phúc thí. So với họ, thực lực của cô còn kém xa, có lọt được vào kỳ Phúc thí hay không cũng còn là vấn đề. Trước nay Yoon Hee chỉ toàn gặp đám thư sinh kém cỏi, bỏ tiền thuê người làm bài hộ, nên đã lạc quan nghĩ rằng mình có thể dễ dàng đỗ kỳ thi này. Nhưng núi cao còn có núi cao hơn, hễ nhìn sang vị công tử bên cạnh, niềm tin mù quáng trước kia của cô liền tiêu tan, thay vào đó là cảm giác căng thẳng mỗi lúc một nặng nề.

Cứ rối trí như thế này cũng không ổn. Vì mẹ và Yoon Sik ở nhà, Yoon Hee nhất định phải gắng sức phát huy hết khả năng làm bài. Cô lấy lại tinh thần, tập trung sắp xếp các ý trả lời quan trọng trên giấy trắng. Xong đâu đấy, lại soát xem có câu cú nội dung nào không cần thiết. Trong lúc đó, mặt trời đã lặn lẽ lên đến ngọn con sào.

Sắp xếp ý tứ xong, Yoon Hee vẫn không yên tâm, cân nhắc đắn đo sửa đi sửa lại. Càng sửa cô càng thấy mình kém cỏi. Lẽ nào năng lực của cô chỉ đến vậy? Chuyện thi đỗ lần trước chỉ là ăn may thôi sao? Loay hoay một hồi, Yoon Hee quyết định không sửa thêm gì nữa mà chép luôn sang quyển thi.

Vị công tử kia viết xong bài, thẳng lưng ngồi dậy thì thấy Yoon Hee vẫn đang cặm cụi làm bài. Chàng chăm chú nhìn cô viết. Thay vì nắn nót cẩn thận từng chữ một, Yoon Hee viết rất nhanh, hàng chữ đều tăm tắp, kỹ thuật có thể sánh với quỷ thần. Trông cô rõ ràng nhỏ tuổi hơn chàng, chàng tự hỏi không biết để viết được thế kia, cô đã phải nỗ lực luyện tập đến mức nào.

Vị công tử không nộp quyển thi trước mà ngồi im lặng phẩy quạt, chờ Yoon Hee làm bài. Mặc dù không hài lòng lắm với bài làm nhưng Yoon Hee cũng viết vào quyển thi cho xong. Thấy cô gác bút ngồi dậy, chàng mới nhẹ nhàng hỏi:

“Huynh làm xong rồi chứ?”

Yoon Hee giật mình đáp:

“Huynh đã làm xong từ sớm rồi ư? Sao không đem quyển đi đến đằng kia nộp đi? Nộp bài càng sớm càng có lợi cho việc xếp hạng sau này.”

“Tôi muốn chờ huynh làm xong rồi cùng đi nộp. Tôi sợ nếu tôi bỏ đi trước huynh sẽ căng thẳng mà mắc lỗi. Nếu huynh xong trước mà bỏ đi thì tôi cũng sẽ như vậy thôi.”

Thật là một người khó hiểu! Dĩ nhiên, nếu chàng đi nộp bài trước, cô sẽ cực kỳ căng thẳng. Nhưng hai người mới chỉ vừa quen biết, chàng đâu cần phải quan tâm đến Yoon Hee như vậy, rốt cuộc vị công tử này là người thế nào? Đây là khoa trường, là bãi chiến trường không vũ khí kia mà! Nhắc thấy bên cạnh đã có một hai người nộp quyển thi, Yoon Hee vội đứng dậy nói:

“Tôi cũng làm xong rồi. Chúng ta mau nộp bài thôi.”

“Mực của huynh còn chưa khô hết kia mà. Huynh cứ từ từ kiểm tra lại một lượt nữa rồi ta nộp cũng không muộn.”

“Không cần đâu. Thường thì càng kiểm tra, càng sửa bài làm càng tệ hơn. Tôi sẽ nộp luôn.”

Yoon Hee đứng dậy, công tử ấy cũng đứng dậy theo. Hai người cùng đến xếp hàng trước quan giám thị nộp quyển, sau lưng là cả dòng người cũng đã làm xong đang chờ đến lượt. Nộp xong, họ quay lại chỗ cũ, thu dọn ô dù và bút nghiên. Trong khoa trường rộng đủ chứa đến ngàn thí sinh, người thì vẫn đang chăm chú làm bài, kẻ lại đã lấy rượu thịt ra ăn uống, lấp ló giữa những cột dù trắng là vài sai dịch tay xách ấm nước phụ trách rót nước cho thí sinh.

Vị công tử nhận một bát nước từ tay sai dịch, uống nửa bát, rồi đưa phần còn lại cho Yoon Hee. Cô thoáng bối rối. Chàng bảo cô uống bát nước mà chàng đã chạm môi vào sao? Giữa đàn ông với nhau chuyện này rất bình thường, nên cô không thể nói dối rằng mình không khát trong khi cả ngày nay chưa uống ngụm nước nào. Chẳng còn cách nào khác, Yoon Hee đành uống cạn bát nước. Nước ngọt như pha đường, không biết là vì cô đã chịu khát quá lâu, hay bởi vị công tử kia đã chạm môi vào nữa.

Ra khỏi khoa trường, Yoon Hee nói:

“Hôm nay nhờ có huynh mà tôi làm bài rất thoải mái. Nếu không gặp được huynh có khi tôi đã phải khổ sở ngồi chịu nóng rồi.”

“Chúng ta giúp đỡ nhau thôi mà. Huynh cũng sẽ thi Cử nhân và ngày mốt chứ?”

“Vâng, Tiến sĩ hay Cử nhân, chỉ cần tôi đỗ được một là tốt rồi.”

“Huynh sẽ thi ở đâu?”

“Tôi được xếp ở Nhất sở Ye Jo.”

“Tôi cũng thi ở Ye Jo. Vậy ngày mốt chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Yoon Hee vui mừng ra mặt, nhưng lại vờ nhìn đi chỗ khác để chàng công tử không phát hiện ra. Công tử ấy cười bảo:

“Xem kìa, tôi thì rất vui, nhưng hình như huynh không thích thì phải...”

“Á, không đâu! Sao tôi lại không vui kia chứ...”

Yoon Hee còn đang ngượng ngùng chưa kịp giải thích thì Sun Dol đã trong thấy hai người, tức tốc chạy lại. Nhìn hẩn, Yoon Hee bỗng cảm giác khuôn mặt quý trước kia giờ đã dễ coi hơn nhiều.

“Thiếu gia! Sao thiếu gia ra sớm vậy?”

“Làm bài xong rồi nên ta ra thôi. Sao người vẫn còn ở đây?”

“Dĩ nhiên tiểu nhân phải ở lại chờ thiếu gia rồi.”

Sun Dol đỡ lấy cây dù và cuộn chiếu từ tay công tử. Vị công tử nhìn sang Yoon Hee nói:

“Dù rất muốn được trò chuyện với huynh thêm lát nữa, nhưng sợ phiền huynh đã vất vả cả ngày hôm nay rồi. Xin cáo từ ở đây.”

“Huynh không cần khách sáo vậy đâu...”

Yoon Hee quả thực cũng muốn được ở cùng chàng thêm chút nữa, nhưng cô vẫn cúi chào từ biệt.

“Vậy huynh đi thông thả.”

Công tử cũng lịch sự cúi chào:

“Hẹn ngày một gặp huynh trước cổng Ye Jo.”

Lời chào nhẹ nhàng sau cuối của chàng ít nhiều bù đắp được chút tiếc nuối trong lòng Yoon Hee. Cô lại cúi chào thêm lần nữa rồi mới quay lưng bước đi. Sun Dol nhìn bóng cô xa dần, lên tiếng:

“Vị công tử đó có viết được chữ nào cho ra hồn không vậy? Trong cậu ta còn trẻ như thế, chắc cũng chưa đọc được bao nhiêu sách, nhất là thể trạng ốm yếu gầy gò, chẳng biết có nhắc nổi cây bút lên mà viết không nữa...”

Vị công tử im lặng nhìn theo bóng Yoon Hee, hồi lâu mới lên tiếng khẽ như đang thầm nhủ với chính mình:

“Có những thứ dù tận mắt trong thấy vẫn rất khó giải thích. Chính mắt ta nhìn thấy đây còn không thể tin được nữa là...”

Sun Dol dường như không hiểu thiếu gia đang nói gì, hẩn ghé khuôn mặt to gấp đôi mặt chàng lại gần định hỏi cho rõ ràng. Công tử ấy nở một nụ cười nơi khóe môi, nói:

“Sun Dol à, người có thể diễn tả được vẻ đẹp của vị công tử khi này không?”

“Sao ạ? Tiểu nhân mồm miệng vụng về thì biết nói gì chứ, thật là!”

“Ta cũng không thể giải thích được. Khi ta liếc qua quyển thi của cậu ta, nét chữ trong đó cũng đẹp y như dung mạo cậu ta vậy. Sun Dol này, lý do ta ra ứng thì lần này không phải vì sợ ngự lệnh đâu. Ta đã tự mãn, nghĩ rằng mình đọc sách bao năm, tham gia kỳ Tiểu khoa cũng chẳng thành vấn đề. Nhưng giờ ta đã hiểu ra rồi, ta đến đây không phải để thi thố, mà là để gặp được tri kỷ.”

“Nhưng thiếu gia này, tiểu nhân biết thiếu gia vốn rất tốt với bọn kẻ hầu người hạ chúng tiểu nhân, có điều với một người không hề quen biết như vị công tử kia mà thiếu gia cũng quan tâm đến vậy, còn rất thân thiết nữa!”

“Người nói ta quá quan tâm ư?”

“Vâng, đến mức kẻ hầu này còn thấy kỳ lạ nữa là.”

“Vậy sao? Có thật là quá mức thân thiết không?”

Chàng còn đang mải băn khoăn thì có người đi qua đã nhận ra bọn họ, bèn cúi gập người chào:

“Chẳng phải... Lee công tử nhà Tả tướng đại nhân đây sao?”

Tuy không biết người kia là ai nhưng chàng vẫn lịch sử cúi chào đáp lễ:

“Vâng, đúng vậy.”

“Ôi, hoá ra công tử tham gia kỳ Sơ thí lần này thật. Giờ công tử đang ở đây, vậy buổi thi Tiến sĩ hôm nay đã kết thúc rồi ư?”

“Tiểu sinh làm bài xong nên ra về trước. Xin thứ lỗi, chẳng hay đại nhân đây là...?”

“Dạ? Tiểu nhân chỉ là... Tiểu nhân chỉ là chân thư lại nhỏ trong Sung Kyun Kwan này thôi. Trước kia có gặp qua công tử một lần, nhưng khi đó đông người, công tử không nhớ cũng phải thôi.”

Viên thư lại quan sát Lee công tử từ đầu đến chân. Từ lâu đã nghe Lee công tử là người giản dị khiêm tốn, hôm nay được gặp trực tiếp quả nhiên danh bất hư truyền. Người ta nói “giỗ nhà ai quai nhà nấy”, ấy thế mà không hiểu sao phủ Tả tướng đệ nhất hào môn đương thời lại sinh ra một cậu con trai cốt cách ưu tú nhường này. Quay lưng đi rồi, ông ta vẫn còn trần trở mãi.

Bấy giờ, Lee công tử như chợt nhớ ra điều gì, chợt la lên:

“A, phải rồi!” Đoạn cuống cuống chạy về phía Yoon Hee vừa khuất bóng. Sun Dol ngỡ ngác cũng vội chạy theo chủ. Chẳng bao lâu sau, họ đã nhìn thấy đôi vai một mối của Yoon Hee. Lee công tử chạy tới chụp lấy cánh tay cô. Đột nhiên bị kéo tay lại, Yoon Hee giật mình thét lên, suýt chút nữa lộ ra giọng nữ nhi:

“Có chuyện này tôi quên mất.”

“Chuyện gì vậy?”

“Chúng ta còn chưa biết quý tính đại danh của nhau, suýt nữa đã chia tay rồi!”

Thực ra sau khi chia tay chàng, Yoon Hee cũng đã nghĩ tới chuyện này, nhưng trái tim thiếu nữ của cô vẫn e ngại cất lời hỏi danh tính đối phương trước. Bên cạnh, Sun Dol đứng cười lẩm bẩm:

“Thật là, cứ tưởng có chuyện gì nghiêm trọng! Đã nói thiếu gia quan tâm cậu ấy quá mức rồi mà.”

Vị công tử đưa mắt nhìn Sun Dol, ý bảo hắn chờ nói lung tung, rồi lịch sự lên tiếng:

“Tôi tên Lee Sun Joon. Tự là Gang Mu, hiệu là Mi Su[5]. Quê ở Jin Seong. Năm nay hai mươi một tuổi.”

[5] Tự: tên gọi thêm của người con trai khi đến tuổi trưởng thành.

Hiệu: ngoài tên thật và Tự, đây là tên gọi thân mật.

Yoon Hee thoáng ngập ngừng. Người chàng hỏi không phải là Kim Yoon Hee, mười chín tuổi, chủ nhân của dải băng đang quấn quanh ngực cô, mà là chủ nhân của bộ quần áo này.

“Tôi là Kim Yoon Sik, năm nay mười tám, nhỏ hơn huynh hai tuổi. Quê ở An Dong, hiện vẫn chưa có tự và hiệu.”

Sau khi mỉm cười vui vẻ từ biệt cô lần nữa, chàng quay người đi. Yoon Hee ngẩn ngơ nhìn theo dáng lưng chàng. Đi bên cạnh Sun Dol, trông chàng rất mảnh khảnh, nhưng nếu chỉ đứng một mình, với vóc dáng cao ráo, bờ vai rộng, đôi chân dài chắc chắn ấy, chàng quả thật có thể coi là một người đàn ông hoàn hảo.

“Lee Sun Joon...”

Yoon Hee khẽ nhắc lại cái tên này, một hương vị mát ngọt bỗng chốc lan tỏa trong miệng.

4. Chương 4

Trước hôm thi Cử nhân, suốt đêm Yoon Hee không hề chớp mắt, sáng sớm tinh mơ đã lại đến khoa trường. Sau kỳ thi Tiến sĩ cho tới tận sáng nay, Yoon Sik liên tục sốt cao và nôn mửa. Thời gian trước vì bận ôn luyện khoa cử, Yoon Hee không thể nhận việc chép sách cũng như làm Tả thủ, mất đi nguồn thu nhập nên trong nhà hết sạch cả gạo lẫn tiền, đến một thang thuốc cho tiểu đệ cũng không mua nổi. Đi thi mà cô lòng nóng như lửa đốt, chỉ mong mau mau chóng chóng kết thúc kỳ thi, quay lại chỗ ông chủ tiệm sách nhận việc về làm, dựng cả nhà có cái sống tạm qua ngày.

Sun Joon đứng tách khỏi đám đông thí sinh đang túm tụm trên đường Yuk Jo phía trước Ye Jo, tay cầm quạt chấp sau lưng, bôn chồn đi tới đi lui. Vừa thấy một dáng người mệt nhọc cúi đầu lê bước tới, chàng đã nhận ngay Yoon Hee.

“Tôi đang đợi công tử đây, Kim công tử.”

Yoon Hee ngẩng đầu lên, Sun Joon giật mình bàng hoàng. Trời tuy chưa sáng hẳn, nhưng chàng vẫn nhận ra khuôn mặt người đối diện tái nhợt không chút sắc máu. Chỉ mới hai ngày không gặp mà Sun Joon cảm thấy rõ ràng Yoon Hee đã hốc hác đi nhiều. Yoon Hee nhìn quanh tìm Sun Dol, rồi lên tiếng:

“Huynh vẫn khỏe chứ? Nhưng sao huynh chỉ có một mình...”

“À, Sun Dol đang đứng trước cổng khoa trường rồi. Hình như đã chờ ở đây từ đêm qua đến giờ.”

Vì người quá đông, Yoon Hee nhất thời không thể nhìn thấy bóng dáng Sun Dol.

“Mọi việc cứ giao hết cho Sun Dol, chúng ta từ từ đi vào cũng được. Không hiểu sao tôi cảm thấy bầu không khí hôm nay có vẻ căng thẳng hơn hôm thi Tiến sĩ nhiều.”

Thực ra điều này cũng không có gì khó hiểu, những thí sinh làm bài không tốt trong kỳ Tiến sĩ vừa rồi đều mong có thể dốc cạn bạc cuội, vớt vát trong kỳ Cử nhân lần này, nên trước giờ vào khoa trường thậm chí còn xảy ra vài vụ đánh lộn, cạnh tranh gay gắt. Yoon Hee lúc này chẳng còn lòng dạ nào để tâm đến mấy chuyện xảy ra xung quanh. Cô nghe lời Sun Joon đứng ngoài rìa biển người, nghĩ tới Sun Dol một thân một mình không biết có xảy ra chuyện gì. Kể từ lúc không có chủ nhân bên cạnh vào trong khoa trường rất dễ bị đám thí sinh có tiền có thế ỷ đông bức ép đuổi đi. Cô tự an ủi rằng, Sun Dol to khỏe như thế, mấy tay dê tiện ấy chắc không dám dây đến hắn đâu. Sun Joon cũng không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng đứng bên cạnh cô.

Cánh cổng mở ra, mọi người bắt đầu ồa vào khoa trường. Hai người cũng bị cuốn đi theo dòng người. Đây đó trong khoa trường nổ ra những cuộc ẩu đả để tranh giành chỗ ngồi tốt, nhưng Yoon Hee không quan tâm. Cô chỉ mong sao thi xong sớm rồi còn về nhà chăm sóc Yoon Sik. Đi được nửa đường, hai người chợt thấy ở ngay vị trí đắc địa nhất, được gọi là “minh đường” phía trước có một toán người đang xô xát. Định thần nhìn kỹ thì dường như là một gã cao lớn choảng nhau với mấy người còn lại. Yoon Hee bỗng chốc bình tĩnh, kẻ đang một chọi mười kia rõ ràng là Sun Dol! Hắn căn bản chẳng hề quan tâm trước mặt có bao nhiêu người, hùng hục xông vào tóm lấy một kẻ trong số đó, nhấc bổng lên trời định ném xuống đất. Sun Joon vừa chạy như điên về phía đám đánh nhau vừa la lớn:

“Sun Dol! Còn không mau dừng tay!”

Sun Dol giật mình đứng sững lại. Bọn người xung quanh nhân cơ hội vẫn tới tấp đâm đá hắn không thương tiếc. Nhưng Sun Dol nghe lệnh của Sun Joon, đứng im không nhúc nhích. Một gã trong bọn kia thét lên:

“Người có biết vị thiếu gia này là ai không? Dám trái lệnh bọn ta!”

Sun Dol uất ức cãi:

“Tôi giành được chỗ này trước mà! Không thể nhường được!”

Thoáng nhìn Yoon Hee cũng biết chắc chắn Sun Dol đến đây trước. Bọn đến sau thấy hắn một thân một mình bèn chạy tới cậy thế uy hiếp đuổi hắn đi, nhưng Sun Dol không chịu nên cuối cùng mới thành ra động chân động tay. Sun Dol bị bắt nạt đương nhiên không thể ngồi một chỗ chịu chết, đúng lúc định trả đòn thì Sun Joon lại xuất hiện. Có lẽ thấy không thể dùng sức mạnh tranh giành với Sun Dol, nên bọn người kia tính cậy quyền uy hiếp. Sun Dol cũng không chịu kém, hét trả:

“Người có biết vị thiếu gia này là...”

Sun Joon bắt ngờ vươn tay ra, nghiêm mặt chìa quạt chặn lời Sun Dol. Thần thái mạnh mẽ của chàng buộc đám đông bất giác im lặng. Sun Joon điềm tĩnh nói:

“Sun Dol, thả người xuống.”

Sun Dol tuy vẫn còn hậm hực nhưng không thể cãi lời thiếu gia, đành nén giận, hạ kẻ đang bị hắn nhấc bổng xuống đất. Yoon Hee len lén quan sát sắc mặt đám người, rồi lẳng lặng nhặt lấy dù và chiếu vương vãi trên đất, chen khỏi đám đông chạy ra phía sau bọn họ, trải chiếu mở dù ngồi xuống. Tiếp theo, cô chỉ cần đợi bọn họ tránh đi là được. Đám người đang bận tâm đến Sun Dol và Sun Joon, không ai để ý đến hành động của cô.

Sun Joon hỏi Sun Dol:

“Có thật người giành được chỗ này trước không?”

“Vâng, dĩ nhiên ạ. Tiểu nhân còn ngồi xuống rồi nữa kia.”

Ánh mắt cương quyết của Sun Joon hướng về phía bọn gây gổ, chàng hỏi:

“Có phải các vị muốn giành chỗ hắn đã đến trước không?”

Trong đám người có một kẻ mặt mày tai tái, ăn vận cầu kỳ, trong giống thí sinh đi thi, thấy Sun Joon nhìn sang thì hơi tách ra, lùi về phía sau. Thay vào đó, một tên có vẻ là kẻ hầu của thí sinh ấy, bước lên nói:

“Để ta giới thiệu, thiếu gia nhà ta họ Lee, gia đình hoàng thất...”

“Tôi không cần biết vị thiếu gia đây có phải thuộc hoàng thất hay không! Nếu phân theo gia thế, thì hẳn hoàng thượng đã sắp chỗ ngay từ đầu rồi.”

Sun Joon không hề nao núng, lời nói ra chính nghĩa uy nghiêm. Đám người trước mặt dường như cũng không biết nói sao, nhưng lập tức lại có kẻ ngang ngược đứng ra.

“Xem trang phục người, chắc là nho sinh nghèo, nếu không muốn gặp chuyện thì mau tránh ra.”

“Không phải quần áo tôi hèn mọn, mà là trang phục của công tử đây quá xa xỉ. Tiền ấy là do phụ thân làm quan, nhận bổng lộc triều đình, không đến lượt kẻ còn chưa đỗ Tiểu khoa như công tử đây được hưởng. Dùng tiền của cha, ăn vận như vậy có hơi phô trương quá thì phải.”

Gã thí sinh đứng phía sau cau mày khó chịu, nhưng Sun Joon vẫn không hề có ý nhượng bộ.

“Ai đó hãy giải thích đi. Lý do gì chúng tôi phải nhường chỗ mà mình đã giành được trước vậy?”

Dĩ nhiên không ai trả lời chàng. Sức mạnh của Sun Dol tuy lớn, nhưng so ra, phong thái của Sun Joon lại có uy lực hơn cả. Cuối cùng đám người ấy đành hậm hực bỏ đi. Yoon Hee nhìn theo bọn họ, quả thực trong số đó chỉ có một người là thí sinh. Vậy cánh đi theo đông như vậy, chắc hẳn thế lực của người này phải rất lớn. Cô bất giác thấy lo cho Sun Joon. Đợi đám người kia đi đủ xa, Yoon Hee liền trải chiếu sang chỗ vừa giành được.

Sun Joon ngồi xuống, nét mặt không vui. Trông cách đám người kia thì thâm to nhỏ chỉ trở về phía này, lát nữa ắt sẽ còn phiền phức.

“Thì ra là chuyện bỏ tiền thuê Tả thủ, Cự bích làm bài chép chữ là có thật. Kẻ không có tiền thuê người, thì mang sách vào chép...”

Nghe Sun Joon lầm bầm, Yoon Hee bỗng giật thót mình.

“Quả... quả đúng là có những người như vậy.”

“Tôi không hiểu được tại sao lại có kẻ dám coi thường vương pháp, nhận tiền làm bài thuê...”

“Hắn họ cũng có nỗi khổ riêng nên mới dám liều mạng làm công việc ấy.”

“Dù thế đi nữa thì cũng vẫn là phạm pháp. Nói vậy, những kẻ phạm tội khác nhất định cũng đều có nỗi khổ riêng. Nếu cứ vin vào lý do ấy mà tha thứ cho họ thì trên đời còn trật tự gì nữa. Làm vậy sẽ rất bất công với những người dù khó khăn nhưng vẫn sống ngay thẳng hiền lương.”

“Tuy nói là quốc có quốc pháp, nhưng trong xã hội luật pháp chỉ đứng về phía người có quyền có tiền, dân đen tay trắng muốn sống tạm qua ngày buộc phải tìm đủ mọi cách. Bọn họ chọn làm công việc nguy hiểm này cũng chỉ vì để kiếm miếng ăn, bắt dắc dĩ mà thôi.”

Sun Joon mỉm cười dịu dàng nhìn Yoon Hee. Cô ngay lập tức nhận ra sai lầm mình vừa phạm phải. Biện hộ cho Cự bích và Tả thủ lộ liễu như vậy chẳng khác nào thừa nhận mình cũng là một trong số họ. Nhưng Sun Joon dường như không hề chú ý, chàng gạt gù đồng tình với quan điểm của Yoon Hee, buồn rầu lên tiếng:

“Để bảo vệ quyền lợi của bách tính lương dân, chế độ khoa cử của chúng ta cần phải nghiêm ngặt hơn nữa. Một thế giới mọi người đều bình đẳng, sẽ không tự dừng xuất hiện nếu ta không cố gắng. Trước hết, triều đình phải chọn ra được những vị quan thanh liêm. Nếu vì miếng cơm mà nhận tiền thì hộ cho người khác, đến lúc bọn họ thực sự đỗ đạt làm quan, sao có thể giữ mình liêm khiết? Nhưng nghe kiến giải của công tử, tôi cũng thấy suy nghĩ của mình có phần chưa thấu đáo. Dù sao với đại đa số mọi người, trước mắt chuyện kiếm sống vẫn là quan trọng nhất... Công tử nhất định sẽ trở thành một vị quan tốt, bởi công tử biết hiểu thấu nỗi khổ của người khác.”

Yoon Hee chỉ đơn giản đứng trên lập trường của mình nói ra những lời ấy, vậy mà mỗi lời cô nói đều được Sun Joon trân trọng. Cô tự hỏi, không biết chàng sẽ nghĩ sao nếu biết sai phạm cô mắc phải. Sử dụng hiệu bài của người khác sẽ phải chịu cực hình hoặc một trăm hèo, chưa kể làm Tả thủ cũng sẽ phải gánh trọng hình... Biết chuyện rồi, không biết chàng có bất ngờ, rồi đối xử lạnh nhạt với cô hay không?

Mấy tên giành chỗ hồi nãy để thí sinh, Cự bích và Tả thủ ở lại, rời khoa trường, vừa đi vừa liên tục ngoái nhìn bọn Sun Joon và Yoon Hee. Sun Joon xoè quạt che miệng, thì thầm với Sun Dol:

“Sun Dol này, người đừng đi về trước, cứ đợi ở ngoài đến khi nào bọn ta thi xong.”

“Hay để tiểu nhân chờ ở đây luôn cho rồi.”

“Này!”

“Vâng, thiếu gia!”

Yoon Hee nhìn Sun Dol đứng dậy, mỉm cười với hắn:

“Người vất vả nhiều rồi, Sun Dol à.”

Sun Dol được khen có vẻ xấu hổ, khuôn mặt đỏ lựng lên nhìn không hợp với thân hình to lớn chút nào. Hắn cúi chào rồi rời khoa trường. Sun Joon lấy trong hành trang của mình ra một chiếc hộp nhỏ, mở ra trước mặt Yoon Hee. Trong hộp là bánh gạo nếp và kẹp được gói lá, rất tiện ăn.

“Cái gì vậy?”

“Công tử hãy ăn trước khi giờ thi bắt đầu. Lần trước thấy công tử có vẻ rất căng thẳng, nên hôm nay tôi mang mấy thứ này theo. Trong miệng có chút gì đó sẽ dễ bình tĩnh hơn.”

Thấy Yoon Hee chỉ nhìn mà không ăn, Sun Joon tự tay lấy bánh gạo, bóc lớp lá đưa lại gần miệng cô. Không còn cách nào khác, Yoon Hee đành nhận bánh cho vào trong miệng.

“Bánh ngon lắm.”

“Đầu bếp nhà tôi nấu ăn rất khéo.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Sun Joon, Yoon Hee buột miệng nói:

“Quan trọng là có sự quan tâm của huynh nữa. Nhưng sao huynh đối xử tốt với tôi như vậy? Chúng ta chỉ mới gặp nhau hôm trước...”

Cô có chút trông đợi khi hỏi chàng câu này. Cô tưởng tượng chàng đã nhận ra việc cô là nữ nhi, đem lòng cảm mến nên mới... Nhưng trái với hy vọng của Yoon Hee, Sun Joon thành thật đáp:

“Tôi mừng vì gặp được một người bạn quý. Tôi đã bỏ ngang việc học ở trường, nên không có nhiều bạn bè đồng môn. Kể từ lần gặp trong khoa trường, được xem quyển thi của công tử, tôi thật sự muốn chúng ta có thể kết thân hơn.”

“Văn phong của tôi còn vụng về, đầu xứng được huynh khen ngợi. Thực ra, huynh mới là trang hảo nam tử, ngay đến nam nhi như tôi còn muốn phải lòng nữa là!”

“Ha ha ha, công tử không cần phải lòng tôi đâu, chỉ cần làm bạn tôi thôi là tôi đã rất biết ơn rồi.”

Tiếng cười và lời nói của chàng vô tư đến mức Yoon Hee cảm giác hơi nhói lòng. Có hết sức để tỏ ra điềm nhiên, cô nhặt một viên kẹo, bóc bỏ lớp lá rồi cho vào miệng. Nghĩ đến mẹ và tiểu đệ ở nhà, Yoon Hee lẳng lặng đẩy nắp hộp lại, kéo sang phía mình. Sun Joon chắc chắn cũng nhìn thấy hành động này của cô, nhưng chàng chỉ quay đi, chuyên tâm mài mực. Yoon Hee im lặng hồi lâu rồi cũng xốc lại tinh thần, cầm cúi mài mực.

Đề thi được treo lên bảng, buổi thi chính thức bắt đầu. Lần này Sun Joon vẫn không viết nháp mà làm bài thẳng vào quyển thi. Yoon Hee cũng vậy. Kỳ thi Tiến sĩ vừa rồi phải viết thơ làm phú nên cô mới cần luyện bút trước, kỳ Cử nhân lần này thi về nội dung Tứ thư Ngũ kinh, chỉ cần chép thuộc và phân tích là được. Quan trọng nhất là, Yoon Hee không có nhiều thời gian để lẳng phí ở đây, cô phải mau chóng về nhà chăm sóc tiểu đệ đang lâm bệnh, rồi còn phải tới tiệm sách xem có việc gì nhận làm không. Chỉ dựa vào công việc thuê thừa của mẹ, dẫu cả nhà ba người chỉ húp cháo qua ngày e cũng khó cầm cự. Yoon Hee nóng lòng sốt ruột, càng làm bài lại càng thấy khó khăn.

Yoon Hee có thể cảm nhận được tốc độ viết của Sun Joon bên cạnh, và cả ngòi bút cứng cáp mạnh mẽ của chàng. Cảm giác ấy càng rõ ràng bao nhiêu, cô lại càng mệt mỏi bấy nhiêu. Yoon Hee đã học thuộc kinh

thư nên chép lại không khó, nhưng về phần phân tích thì bản thân cô cũng không dám chắc mình đang đi đúng hướng. Thấm thoát đã qua nửa buổi thi. Khác với Phi Thiên đường ở Sung Kyun Kwan, Ye Jo không có nhiều bóng cây râm mát. Ánh mặt trời như thiêu như đốt rõ ràng ảnh hưởng không nhỏ tới Yoon Hee.

Yoon Hee viết kín quyển thi rồi ngồi thẳng dậy. Sun Joon cũng kết thúc bài làm gần như cùng lúc với cô. Yoon Hee suy nghĩ chậm hơn Sun Joon, còn chàng thì viết không nhanh bằng cô. Tuy làm bài xong cùng lúc, nhưng Joon Hee không tự tin chút nào về nội dung bài viết của mình.

Hai người xếp hàng nộp quyển. Yoon Hee lén liếc đọc bài của Sun Joon qua vai chàng. Nội dung bài ngắn gọn nhưng lập luận chặt chẽ, cuối mỗi đoạn chàng còn trình bày quan điểm của bản thân. Bài viết của chàng so với thứ Yoon Hee viết vội vàng khác nhau một trời một vực, và tất nhiên xa hơn đám Cự bích Yoon Hee từng gặp. Quả thật khó tin đây là lần đầu tiên chàng đi thi.

“Thì ra trên thế gian cũng có người con trai như thế này.”

Yoon Hee cuối cùng cũng hiểu ra những quyển thi được đánh đổ rốt cuộc có điểm gì đặc biệt hơn người. Cô có dự cảm mình sẽ trượt, toàn thân như cạn kiệt sức lực. Khó khăn lắm Yoon Hee mới kéo lê được đôi chân run rẩy trở về chỗ ngồi, nhưng cô chẳng còn tâm trí đâu để thu dọn đồ đạc nữa.

Yoon Hee hối hận. Nếu cô không quá tham lam, mà chuyên tâm nhận việc chép sách để không phải nhịn đói, làm Tả thủ để có tiền mua thuốc cho tiểu đệ. Nếu vậy, bệnh tình của tiểu đệ đã không chuyển nặng hơn. Tại sao cô có thể tự mãn nghĩ mình sẽ đỗ trong kỳ thi này chứ? Có thật cô làm vậy vì gia đình không? Hay trong thâm tâm cô cũng le lói ý không muốn phải làm vợ một ông già năm mươi tuổi?

Trong khoa trường, không phải chỉ mình Yoon Hee đang tự than trách bản thân. Có những người bài làm còn chưa xong một nửa cũng đang thở ngắn than dài không chút che giấu. Trong đó, một số thí sinh đứng tuổi thì đúng là lệ rơi khoa trường, gặp ai cũng kể lể cảnh ngộ bị thương của mình. Mấy người chưa làm xong bài cần nhằn mắng họ ồn ào, vài người đã nộp quyển xong thì tới bên an ủi hoặc khóc lóc cùng họ.

Tiếng khóc thút thít nổi lên chỗ nọ chỗ kia trong khoa trường, chẳng biết từ lúc nào, mắt Yoon Hee cũng bắt đầu ươn ướt. Để Sun Joon không nhìn thấy, cô cúi đầu thật thấp, siết chặt hai nắm tay, cắn răng kìm nước mắt. Yoon Hee cố gắng không khóc, nhưng Sun Joon đã đến bên cạnh, khoác tay lên vai cô vỗ nhẹ. Mặt trời trên đỉnh đầu vẫn chiếu gay gắt, nhưng bàn tay Sun Joon lại ấm áp vô cùng, cử chỉ ân cần của chàng khiến cho Yoon Hee càng muốn khóc hơn. Cuối cùng, bao nhiêu nước mắt cô cố kìm nén kể từ lúc cắt phăng đi mái tóc dài con gái vẫn cứ trào ra. Thấy thí sinh nhỏ tuổi như Yoon Hee cũng bắt đầu sụt sùi, một thí sinh lớn tuổi bên cạnh liền tỏ vẻ khó chịu.

“Tuổi đời chưa được bao nhiêu, khóc cái gì mà khóc? Nếu thế thì bọn già cả không biết có chờ nổi kỳ thi ba năm một lần này nữa hay không như chúng ta đây biết làm sao? Chắc chắn.”

Yoon Hee dần nín khóc, lấy ống tay áo lau nước mắt. Không phải cô xấu hổ vì bị chê trách, mà xấu hổ khi nhìn mặt Sun Joon. Sun Joon ghé sát đầu lại thì thào vào tai cô:

“Trong lòng bất cứ ai cũng có quả cân của riêng mình, hơn nữa nặng nhẹ khác nhau. Không phải cứ trẻ tuổi thì quả cân ấy nhẹ hơn, nên không có luật nào cấm người trẻ tuổi khóc cả.”

Yoon Hee rất muốn tựa vào vai chàng mà khóc, nhưng vì vướng chiếc mũ sa nên không thể. Cô ngược nhìn khuôn mặt Sun Joon, sự quan tâm trong ánh mắt chàng khiến nước mắt cô lại trào ra. Cô cảm nhận được hơi ấm từ tay chàng đặt trên vai mình, ngửi thấy mùi hương nam tính toả ra từ cơ thể chàng.

Yoon Hee không còn lo lắng nổi đến chuyện nếu cứ tiếp xúc thế này, Sun Joon có thể sẽ phát hiện ra cô là con gái nữa. Sau ngày hôm nay có thể sẽ đôi nơi cách biệt, lúc này đây cô chỉ muốn ở bên chàng. Nói không chừng cô giờ chỉ còn đường về làm thê thiếp cho lão già năm mươi tuổi kia thôi. Giá được làm vợ người như Sun Joon thì hạnh phúc biết bao, Yoon Hee cứ miên man với suy nghĩ ấy.

Hai người rời khoa trường. Sun Dol đang ngồi như người gác cổng bên ngoài trông thấy họ liền đứng bật dậy.

“Thiếu gia, sao giờ này thiếu gia mới ra? Công tử nữa? Ó?”

Sun Dol đang định mở lời chào thì nhìn thấy vệt nước mắt trên mặt Yoon Hee nên dừng lại. Sun Joon vội xoè quạt ra che miệng, nói chỉ để ỉn Sun Dol nghe thấy:

“Người có nhìn thấy mấy tên ban này gây sự với người không?”

“Không ạ, từ khi tiểu nhân ra đây đến giờ không nhìn thấy chúng đâu cả.”

“Vậy à?”

Sun Joon cảm thấy kỳ lạ vì sự việc không như chàng dự đoán, nhưng rồi cũng mau chóng gạt hết những suy nghĩ ấy ra khỏi đầu. Gần tới ngã rẽ, Sun Joon và Yoon Hee không hẹn mà cùng bước chậm lại. Nếu cứ thế này từ biệt Yoon Hee, Sun Joon quả thật không đành lòng, chàng lên tiếng:

“Nhà tôi cách đây không xa lắm. Nếu công tử có thời gian, tôi muốn mời công tử đến chơi... Nếu công tử không ngại?”

Yoon Hee rất muốn nhận lời, nhưng lúc này cô không dư dả thời gian.

“Cảm ơn huynh đã có lời mời, nhưng hiện sức khỏe tôi không được tốt lắm. Hơn nữa ở nhà đang có việc, tôi e rằng mình phải về gấp.”

Lời từ chối của cô làm Sun Joon hẫng hụt, như vừa hụt mất một thứ gì quan trọng. Chàng bồn chồn gặng hỏi:

“Vậy tôi có thể gặp công tử hôm treo bảng chứ?”

“Tôi cũng không dám chắc, có thể sẽ không có tên tôi đâu...”

“Tôi sẽ đợi công tử. Hi vọng chúng ta còn gặp lại nhau.”

Yoon Hee cúi chào, cố kìm nén nỗi buồn. Rồi cô quay lưng đi trước như thể chạy trốn khỏi Sun Joon và Sun Dol. Sun Joon nhìn theo vóc dáng mảnh mai của cô một lúc lâu rồi mới bước tiếp. Sun Dol theo sát sau chàng, hỏi:

“Thiếu gia, công tử xinh đẹp ấy hình như không ổn tí nào. Xem ra hôm nay không làm được bài thì phải.”

“Không phải không làm được, mà do cậu ấy chưa biết khả năng của chính mình thôi. Vì đau yếu nên chưa một lần đi học, có thể do không có ai để so sánh nên cậu ấy mới như vậy.”

“Ý thiếu gia là công tử ấy làm bài rất tốt ạ?”

“Ta không phải quan chấm thi, làm sao dám tùy tiện kết luận, hơn nữa mới chỉ nhìn thoáng qua thì khó mà đánh giá.”

Im lặng đi tiếp một đoạn, Sun Joon bất ngờ hỏi nhỏ:

“Sun Dol này, người có thấy ai đi theo chúng ta không?”

“Không có ai cả, thưa thiếu gia.”

“Lạ thật đấy, nhìn ánh mắt thì có vẻ như chúng sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng vậy... Không lẽ?”

Sun Joon đột nhiên khựng lại, quay người định chạy ngược theo hướng cũ. Sun Dol kinh ngạc hỏi:

“Có chuyện gì vậy thiếu gia? Thiếu gia còn chuyện gì muốn hỏi cậu công tử đó sao?”

“Có thể bọn chúng không tìm ta, mà tìm Kim công tử!”

“Gì cơ? Tìm cậu công tử yếu ớt đó sao?”

“Chính vì cậu ta yếu ớt! Chúng làm sao có gan tìm ta khi có người bên cạnh chứ?”

Vừa nói, hai người vừa cố chạy nhanh hết sức theo hướng Yoon Hee đã đi. Nhưng đã được một đoạn khá xa mà không thấy cô đâu. Đúng lúc ruột gan Sun Joon đang nóng như lửa đốt, chàng nhìn thấy cách đó không xa có một nhóm người bán hàng rong đang tranh thủ buôn bán nhân dịp mở khoa trường. Chàng và Sun Dol giữ từng người lại hỏi han, miêu tả tướng mạo Yoon Hee. Nhưng đa số họ đều trả lời là không

thấy, hoặc giả có thấy thì cũng dễ nhầm lẫn vì các thí sinh có tướng mạo lẫn ăn vận rất giống nhau. Giữa lúc hai người đang nhấp nhòm không biết phải làm sao, một ông lão đứng gần đó lăm bằm hỏi bằng quơ:

“Nhìn thì rõ ràng cậu ta là thí sinh, nhưng ngay cả dù che cũng không có, lão còn tự hỏi không biết cậu ta đi thi thể nào đây.”

Mắt Sun Joon lập tức hướng sao ông lão. Ông lão lại chậm rãi nói tiếp, âm sắc không được rõ ràng cho lắm:

“Nhưng nam nhi sao lại có thể xinh đẹp như thế chứ, ngay lão già đây cũng thấy mê mẩn nữa là.”

Sun Joon vội hỏi:

“Cậu ta đã đi theo hướng nào rồi ạ?”

“Nhưng không biết chừng người lão nói đến không phải người các cậu đang tìm đâu. Cậu thí sinh mà lão thấy không đi một mình. Hình như có đến bốn người giành chỗ cao to đi bên cậu ta nữa thì phải?”

Nếu là bốn người giành chỗ, vậy đúng là bọn chúng rồi!

“Họ đi về hướng nào? Họ đã đi đâu?”

“Lão không biết. Nếu chỉ nhìn thôi mà biết người ta đi đâu thì lão làm thầy bói cho rồi.”

Hai bàn tay đang nắm chặt cây quạt của Sun Joon nổi đầy gân. Sun Dol đứng bên cạnh chàng cũng không ghìm nổi cơn giận, cứ hươ hươ hai nắm đấm trong không khí.

Trong khi đó, Yoon Hee đang cảm nhận mỗi lúc một rõ hơn sự đáng sợ của những tên giành chỗ đang từ từ tiến lại bên cạnh và sau lưng mình. Bọn chúng chính là những kẻ cô đã gặp ở khoa trường! Yoon Hee hối hận vì cứ đi như người mất hồn, đến nỗi có người theo sau cũng không biết. Lúc này đã là chiều muộn, chẳng mấy chốc trời sẽ tối đi rất nhanh, sẽ càng nguy hiểm hơn. Yoon Hee nghĩ giờ chỉ có cách duy nhất là bỏ chạy. Sau khi đã tạo được khoảng cách vừa phải với chúng, cô dốc hết sức vùng chạy, nhưng một tên giành chỗ đã nhanh hơn, chớp được cánh tay cô.

“Này, người đột nhiên bỏ chạy như thế làm chúng ta giật mình đấy!”

“Thả tôi ra!”

Yoon Hee nhìn thấy một hai người qua đường, nhưng họ đều kinh sợ trước vẻ hung bạo của mấy tên giành chỗ mà bỏ đi, vờ như không thấy. Một tên giành chỗ nhìn kỹ khuôn mặt Yoon Hee rồi nói:

“Nhìn kỹ mới nhận ra, thằng nhóc trước kia hay làm Tả thủ đây mà. Khuôn mặt quá xinh đẹp nên tao vẫn nhớ.”

“Tại sao lại bắt tôi?”

“Cậu công tử thuê bọn ta vì các người mà tâm trạng không được tốt, bảo bọn ta phải chăm sóc các người một chút. Nhưng chỉ cần mình người ăn đòn bằm dập là đủ rồi, thằng bạn người cũng không vui về gì nổi đâu.”

“Dù có đánh tôi bằm dập huynh ấy cũng không biết đâu! Chúng tôi không quen biết gì nhau hết!”

Yoon Hee mặt xanh mét, môi run run. Cô không ngờ đến chuyện bị đánh. Cứ thế này sợ rằng chúng sẽ phát hiện ra cô là con gái mất, mọi chuyện rồi sẽ phơi bày trước thanh thiên, bạch nhật. Giờ đây, cô chỉ mong sao tránh được kết cục xấu nhất ấy.

“Không lý nào lại không biết. Đến mai thôi là chuyện này sẽ lan ra khắp nơi. Chưa biết chừng hẳn còn thấy may vì không phải mình bị ăn đòn ấy chứ.”

“Người không được xúc phạm huynh ấy! Hạng người như các người dù có rên cả trăm năm cũng không có được nhân phẩm cao quý như huynh ấy đâu!”

Yoon Hee vừa la lên, một tên trong bọn chúng đã nhằm thẳng vào mặt cô giáng một đòn không thương tiếc. Chỉ một cú đấm thôi cũng đủ làm cô rơi mũ, máu miệng ứa ra. Yoon Hee choáng váng, cô không nghe rõ bọn chúng đang nói gì nữa.

“Câm mờ! Đừng hót mấy bài ca tụng nhân phẩm kinh tởm của bọn quý tộc đó với chúng ta. Người chưa cần la lối bằng cái giọng eo éo thái giám ấy thì bọn ta cũng đã quyết bẻ gãy cánh tay phải của người rồi. Đề xem người còn kiếm chắc thể nào trong cái nghề này! À phải rồi, vị công tử kia còn dặn phải cắt luôn cả lưỡi người đi nữa.”

Đầu óc mơ hồ choáng váng, nhưng Yoon Hee vẫn nghe rõ bọn chúng dọa đánh gãy tay mình. Nếu cô mất cánh tay phải, không chỉ mình cô sẽ chết. Cả em trai và mẹ cũng sẽ chết theo. Nghĩ đến đây, Yoon Hee dùng hết sức bình sinh cắn phập vào cẳng tay đang tóm lấy mình.

“Á! Cái tên tiểu tử này!”

Yoon Hee lập tức bị hất văng ra đất, toàn thân ê ẩm. Tuy muốn đứng dậy bỏ chạy nhưng chân tay cô đã rã rời kiệt sức. Đột nhiên mấy tên giành chỗ cùng nhất loạt dừng tay, chăm chăm nhìn một chàng trai phía đối diện. Yoon Hee nằm lịm trên đất, phải cố chống mắt lên nhìn. Hiện ra trước mắt cô là một chàng trai cao lớn, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ăn vận rất kỳ lạ. Nhìn vẻ ngoài, hẳn chàng ta là con nhà quý tộc, nhưng mũ mào áo quần lại xộc xệch tới tả vết gươm, thậm chí còn dây máu loang lổ. Một chân chàng ta mang giày lụa, còn chân kia đi đất, cả vớ cũng không có. Chàng thanh niên đáng vẻ kỳ dị ấy cứ đứng bên đường im lặng trông sang như đang ngắm cảnh, nhất định không bỏ đi. Mấy tên giành chỗ cũng ngại không tiện động thủ tiếp. Mãi lâu sau, một tên trong bọn mới lên tiếng:

“Đừng xía vào chuyện của người khác, cứ tiếp tục đi đường của người đi.”

“Dĩ nhiên là phải thế rồi.”

Chàng trai điềm nhiên đáp, rồi bước ngang qua mặt bọn giành chỗ. Nhưng chàng ta không định bỏ đi đơn giản như thế. Ngang qua tên giành chỗ cuối cùng, chàng cố ý huých vai hấn một cái, đoạn cười cười nói:

“Tên tiện dân này, sao dám huých vai một vị quý tộc hả?”

Nói dứt lời, chàng lập tức xĩa luôn cùi chỏ trúng mặt tên giành chỗ. Chuyện này gần như chỉ diễn ra trong chớp mắt. Tiếp đó chàng tung bàn chân không vào gáy một tên khác, hấn gục tại chỗ. Chàng trai nhìn kẻ vừa ngã lăn ra đất, cười cười nói:

“Xin lỗi, nhưng ta phải đánh người thêm vài cú nữa. Ai bảo người nhìn giống hệt tên lừa bịp ta gặp trong sông bạc hôm nay. Tên oắt con ấy bị ta nhìn ra chân tướng còn dám kéo đồng đảng vác dao gươm đến hăm dọa ta. Ta đã đánh cho cả lũ nó không ngóc đầu lên nổi, mà bây giờ vẫn còn chưa hả giận đây.”

Chàng trai lại vung nắm đấm định giáng xuống, một tên giành chỗ vội la lên:

“Khoan!”

Bọn chúng dường như đã nhận ra chàng không phải hạng thích đi gây gỗ đánh nhau tầm thường. Tên vừa hét “Khoan!” rút dao găm trong ngực áo ra, đe dọa:

“Mau biến đi. Đừng vì tên thư sinh chẳng dây mơ rễ má gì với người này mà làm chuyện ngu ngốc. Bọn ta cũng là đang xử lý mấy chuyện vặt ột vị quý tộc đây.”

“Quý tộc?”

Chàng trai dài giọng mỉa mai, rồi bước lại gần Yoon Hee, nâng cằm cô lên, nhìn chăm chú.

“Vị quý tộc của các người là tên háo sắc thích mỹ nam có phải không? Ra thế! Bị tiểu thư xinh đẹp này từ chối hầu hạ chứ gì? Được thôi! Kể từ bây giờ, ta với tên thư sinh này bắt đầu liên quan đến nhau. Vậy ta có thể đánh các người thoả thích rồi chứ?”

“Người... các người thì có quan hệ gì?”

“Cứu tên thư sinh này xong, ta sẽ vui vẻ với hẳn! Món hàng tốt thế này còn tìm ở đâu ra được nữa?”

Chàng trai này không sợ gươm đao. Hoặc có thể nói chàng không sợ chết. Sống cũng vậy, chết cũng vậy, trông chàng cứ như không có bất kỳ mối dây gắn bó nào với cuộc đời cả.

Yoon Hee cuối cùng đã có thể lão đảo đứng dậy. Chàng trai dọa xử lý xong bọn giành chỗ sẽ cưỡng đoạt cô, nhưng Yoon Hee không thể bỏ chạy một mình. Cô nhặt đá sỏi diên cuồng ném về phía lũ giành chỗ,

nhưng chúng không có thời gian để tâm đến những viên sỏi yếu ớt của cô. Vị khách không mời quá mạnh, lũ giành chỗ vốn đông người, nhưng lại rơi vào thế hạ phong, còn chàng trai lạ vẫn giữ phong thái hết sức ung dung tự tại. Trong một khoảnh khắc sơ ý, chàng lỡ hứng phải nhát dao lia ngang cánh tay. Máu chảy, nhưng chàng vẫn mỉm cười như không có chuyện gì, nụ cười khiến người khác phải rùng mình:

“Bọn khốn, dám làm rách cái áo còn mới nguyên này của ta sao? Ta phải bắt đền tiền áo nữa mới được!”

“Đồ điên. Cái áo của ngươi vốn đã rách bươm rồi còn gì!”

“Dám nói ta điên? Ngươi gánh thêm tội báng bổ quý tộc nữa rồi đó.”

Miệng nói, tay chân chàng vẫn không hề ngơi nghỉ. Lũ giành chỗ liên tiếp trúng đòn từ chàng, nhưng vẫn ngoan cường bỏ dậy tiếp tục cuộc chiến. Cứ thế hồi lâu, chúng dần chiếm ưu thế. Dù gì trước khi đến đây, chàng cũng đã kiệt sức vì trận đánh với mấy tên ở sông bạc, càng lúc chàng càng trúng đòn nhiều hơn.

Yoon Hee đang ném đá đột nhiên dừng tay. Bọn giành chỗ lúng túng, nhất loạt dạt cả về phía sau. Vầng mặt trời xế chiều đỏ rực sau lưng cô bị che khuất bởi hai bóng người. Hai cái bóng đàn ông cao lớn từ từ trườn lên người cô, in lên mặt đất. Là Sun Joon và Sun Dol. Sun Joon bước đến, một tay nắm bàn tay đang cầm hòn đá của Yoon Hee, tay kia gỡ hòn đá thả xuống đất.

“Thiếu gia đừng nổi giận, cứ để đó cho tôi.”

Sun Dol vượt qua Sun Joon và Yoon Hee, bước thẳng về phía bọn giành chỗ. Bọn chúng đã đuối sức, Sun Dol lại rất khoẻ, cục diện cuộc đấu nhanh chóng thay đổi, cả lũ đều bị ăn đòn ngã lăn ra đất. Nhìn cảnh đó, Sun Joon vẫn điềm tĩnh im lặng. Yoon Hee không dám nhìn mặt chàng, bởi tuy chàng vẫn dịu dàng nắm tay cô, nhưng Yoon Hee có thể cảm nhận được từ chàng một luồng sát khí lạnh băng.

Rơi vào thế bất lợi, bọn giành chỗ liều mạng tìm đường chạy thoát thân. Một tên cầm dao găm lao về phía Yoon Hee. Chớp mắt, cánh tay áo màu xanh ngọc của Sun Joon dang rộng trước mắt cô, chặn đứng tầm nhìn của cô. Sun Joon một tay che trước mặt Yoon Hee, một tay mở quạt, đón lấy lưỡi dao găm vào giữa hai nan quạt, rồi nhanh như cắt xếp quạt lại xoáy mạnh. Tên giành chỗ vừa bị tước dao, vừa bị Sun Joon tung chân đá thẳng vào bụng. Đương nhiên Yoon Hee không nhìn thấy tất cả những cảnh ấy.

Khi cánh tay áo hạ xuống, Yoon Hee thấy tên giành chỗ đã nằm lăn ra đất, tay ôm bụng, miệng ộc máu, con dao găm mới đây thôi còn nằm trong tay hắn giờ kẹt giữa nan quạt của Sun Joon. Vừa rồi cánh tay áo che trước mặt cô không hề lay động, cả hơi thở của Sun Joon cũng không có gì bất thường, Yoon Hee không tin nổi vào mắt mình nữa. Chàng trai vốn thân quen đứng bên cạnh bỗng khiến cô thấy rợn da gà, chàng không phải người bình thường. Tên giành chỗ bị ngã nằm dưới đất lồm cồm bò dậy bỏ chạy. Sun Dol toan đuổi theo, nhưng Sun Joon nói:

“Cứ để hắn đi.”

Giọng Sun Joon lạnh toát, không chút cảm xúc. Sun Dol khựng lại, quay đầu nhìn nét mặt chàng rồi bất giác đứng nguyên tại chỗ, mãi lâu sau vẫn không dám lại gần. Đường như ngay cả Sun Dol, với dung mạo hết sức đáng sợ, cũng phải dè chừng chàng.

Sun Joon đưa tay, dịu dàng xoa mặt Yoon Hee lại. Một bên mặt cô sưng đỏ, khoé môi rớm máu. Sun Joon vuốt nhẹ khuôn mặt cô, lau vết máu ở môi cô.

“Cái quái gì vậy? Hoá ra ngươi là hoa có chủ rồi à? Chết tiệt! Làm lãng phí thời gian của ta.”

Yoon Hee ngoảnh đầu lại, nhìn về phía tiếng gầm gầm. Chàng trai cứu cô khi nãy đang ngồi tựa lưng vào tường. Yoon Hee chạy đến ngồi xuống bên cạnh chàng, hỏi:

“Huynh không sao chứ?”

Chàng ta không buồn trả lời. Thấy máu chảy ròng ròng trên cánh tay chàng trai. Yoon Hee luống cuống rút khăn trong tay áo ra. Cô đã thêu cây trường sinh lên mảnh khăn và tặng cho Yoon Sik, ý chúc cậu sống lâu, nhưng không ngờ bây giờ chính cô lại là người dùng nó.

“Ta tưởng chỉ bộ dạng ngươi giống đàn bà thôi, ai ngờ ngươi còn mang theo cả khăn tay nữa.”

Yoon Hee bỏ ngoài tai lời chế nhạo, chăm chú dùng khăn băng lại vết thương đang chảy máu trên cánh tay chàng trai. Chàng ta vẫn không nói gì, loạng choạng đứng dậy nhìn Sun Joon. Khi Sun Joon vừa tiến lại gần cúi chào, chàng ta khịt mũi nói với vẻ khó chịu:

“Diện mạo của người, vẻ mặt của người, cả hành động của người nữa. Thật gai mắt.”

Sun Joon không tỏ thái độ gì trước lời nói đó, chỉ nhả nhận nói:

“Huynh bị thương khá nặng. Nếu không mau chóng chữa trị thì...”

“Mặc kệ ta!”

Chàng trai gắt lên rồi lảo đảo bỏ đi. Sun Joon vẫn đi theo ôn tồn nói:

“Tôi mang ơn huynh. Xin hãy cho tôi cơ hội được đền đáp.”

Chàng trai đột ngột dừng bước, chẳng buồn ngoái đầu mà nói luôn:

“Từ giờ trở đi đừng nói gì với ta nữa! Cũng đừng để khuôn mặt xui xẻo đó xuất hiện trước mặt ta thêm lần nào nữa! Như vậy là người đã trả ơn ta rồi.”

“Tôi đã làm gì khiến huynh không vừa lòng sao?”

“Trả ơn đi!”

Không nói gì chính là báo ơn, chàng trai không thêm đếm xỉa đến họ nữa, cứ thế đi mất.

5. Chương 5

Yoon Hee trốn biệt trong phòng, suốt tuần không lộ mặt ra ngoài. Sau khi gặp chuyện, thế gian với cô trở nên đáng sợ đến nỗi đêm nào cô cũng mất ngủ vì ác mộng. Cô biết phải mau chóng bình tâm trở lại, nhưng mỗi lần cố gắng cố gắng, ánh mắt dữ tợn và nắm đấm của những tên giành chỗ lại hiện lên khiến tinh thần cô sa sút. Yoon Hee không nhận chép sách, dựa vào việc thuê thừa của mẹ, cả nhà họ cứ hai ngày mới được bữa cháo suông. Nhưng may mắn bệnh tình của Yoon Sik đã qua cơn nguy hiểm mà không cần thuốc thang đặc biệt gì. Suốt thời gian Yoon Hee bị ác mộng giày vò, mẹ cô liên tục tự trách mình, cũng gây rộc mòn mỗi hân đi.

Hôm nay, mẹ đi nhận việc về, bèn tới ngồi xuống trước mặt cô. Bà nuốt nước bọt một cách khó khăn rồi lên tiếng:

“Trên đường về mẹ nghe nói danh sách thí sinh đỗ kỳ Sơ thí đã dán rồi đấy.”

Yoon Hee cúi mặt. Cô luôn nghĩ chẳng có chuyện mình được niêm yết tên trên bảng, nên không lấy làm vui mừng gì trước tin này. Mẹ cô nhìn khuôn mặt đã bớt những vết bầm sưng của con gái, lấy mấy thứ đồ thuê vừa nhận ra, rồi nói:

“Mấy tên con đồ sợ sẽ lãng vãng ở đó, con đừng ra mặt làm gì. Chúng không phát hiện ra con là con gái là đã may lắm rồi...”

“Con không sao đâu. Đợi bình phục rồi con sẽ mau chóng quay lại hiệu sách...”

“Thôi! Nếu bọn chúng đang chờ con ở đó thì biết làm thế nào hả? Từ giờ trở đi đừng bao giờ lãng vãng ở khu đó nữa. Mạng nhện không giăng trên miệng người sống bao giờ. Cùng lắm mẹ đi xin ăn là được chứ sao đâu.”

Yoon Hee không nói gì, cô ngồi lục lợi đồng đồ thuê mẹ đem về. Thật không may, Yoon Hee chẳng giúp gì được mẹ. Tuy giỏi viết chữ, nhưng cô lại không rành mấy chuyện thuê thừa nữ nhi. Giả dụ cô giúp mẹ mà động tay vào, có khi công việc duy nhất mẹ kiếm được cũng sẽ mất luôn. Yoon Hee mân mê những món đồ

thêu, đầu óc vẫn lơ đãng nghĩ đến Sun Joon. Bảng tên có thể không có tên Kim Yoon Sik, nhưng Lee Sun Joon thì chắc chắn có. Và... chàng hẳn sẽ có mặt ở nơi yết bảng.

“Ta sẽ đợi công tử. Hy vọng chúng ta còn gặp lại nhau.”

Giọng Sun Joon vọng mãi trong tai cô. Ý nghĩ không thể gặp lại anh nữa khiến niềm nhớ trong cô càng trở nên mãnh liệt. Hôm đó Sun Joon và Sun Dol đã ngỏ ý đưa cô về tận nhà nhưng Yoon Hee khẳng khái từ chối, nên rốt cuộc bọn họ chỉ tiễn cô được nửa đường, và chưa biết cô sống ở đâu.

Yoon Hee dường như lại nghe văng vẳng mấy tiếng Sun Joon nói sẽ đợi cô. Cô nghĩ có lẽ Sun Joon đang chờ mình thật. Không, nhất định chàng đang đợi cô đến. Cô bất giác vỗ lấy chiếc áo khoác che đầu cũ rách đang để cạnh mẹ. Mẹ giật mình hỏi:

“Con định đi đâu?”

“Con đến chỗ yết bảng một lát sẽ về ngay.”

Trước khi mẹ kịp giữ lại, Yoon Hee đã ra khỏi cửa.

“Yoon Hee à, không được đâu!”

“Người mà mấy tên giành chỗ đang tìm là đàn ông. Con dùng áo che mặt thế này chúng sẽ không nhận ra đâu.”

Yoon Hee giữ mảnh áo trùm kín mặt, đi như chạy. Lòng cô rối bời. Có khi nào Sun Joon chỉ đến xem có tên hay không rồi bỏ về không? Yoon Hee chạy rất lâu. Trong lòng cô giờ không có nỗi sợ, chỉ có Sun Joon mà thôi.

Trước cổng Ye Jo đông nghịt. Yoon Hee không dò tên trên bảng mà chỉ để ý tìm Sun Joon trong biển người. Với vóc dáng ấy, nếu chàng có ở đây, chắc chắn cô sẽ sớm thấy chàng ngay. Nhưng Yoon Hee không hề thấy chàng trong biển người. Bù lại, khi nhìn lên bảng tên, cô thấy tên chàng đập ngay vào mắt - Lee Sun Joon đứng đầu cả hai bảng Tiến sĩ và Cử nhân! Dù không biết tên theo Hán tự của Sun Joon viết chính xác thế nào, nhưng Yoon Hee chắc chắn đó chính là chàng.

Rồi bất chợt, Yoon Hee nhắc thấy một cái tên quen thuộc nằm ở khoảng giữa danh sách Tiến sĩ, Kim Yoon Sik. Và cũng chính nó, nằm ở khoảng giữa danh sách Cử nhân. Từng nét Hán tự rõ ràng, không sai lệch chút nào. Yoon Hee không tin vào mắt mình. Không thể nào. Cô chắc chắn chính là Sun Joon đứng đầu danh sách dù không biết tên theo Hán tự của chàng, nhưng cô không dám tin rằng cái tên Yoon Sik với từng nét Hán tự hoàn toàn chính xác lại cũng ở trên bảng. Cô phải lập tức vào trong Ye Jo để kiểm tra lại Tứ tổ và nơi sinh sống.

Chưa bước được nửa bước, Yoon Hee chợt khựng lại. Cô nhận ra mình đang mặc trang phục nữ nhi. Đây là nơi Yoon Sik có thể bước vào, còn Yoon Hee thì không. Yoon Hee phân vân không biết có nên về nhà thay y phục rồi quay lại không, nhưng nếu vậy cả đi lẫn về sẽ rất tốn thời gian, mà giờ cô tưởng chừng không thể đợi thêm một giây nào nữa. Đang lúc lưỡng lự suy tính, những tiếng chuyện trò xung quanh tự nhiên lọt vào tai Yoon Hee.

“Quả nhiên Lee Sun Joon đứng đầu danh sách rồi. Thiếu gia nhà Tả tướng đại nhân đấy. Chỉ cần ngự lệnh ban xuống là...”

“Để được xướng danh đầu bảng như vậy cậu ta phải học nhiều cỡ nào nhỉ...”

Tả tướng đại nhân? Lee thiếu gia?

Yoon Hee choáng váng đầu óc. Thiếu gia nhà Tả tướng đại nhân, nhân vật được mọi người bàn tán nhiều nhất trong khoa thi vừa rồi, là Sun Joon sao? Tả tướng là một trong những bậc đứng đầu phái Lão luận. Thế lực trong tay nhà Tả tướng có thể nói là lớn nhất đất nước này. Trước khi Yoon Hee kịp sắp xếp lại mớ hỗn độn trong đầu, cô thấy Sun Joon từ trong Ye Jo đi ra. Nhanh như chớp, cô kéo áo che mặt rồi quay người đi. Đúng khoảnh khắc đó, Sun Joon cũng nhìn sang phía cô, nhưng chàng không nhận ra mà đi lướt qua Yoon Hee. Ánh mắt Yoon Hee vẫn dõi theo bóng chàng không rời. Sun Joon không đi ngay mà đứng cách xa bức tường treo bảng danh sách một đoạn, nhìn quanh quất như đang tìm ai. Yoon Hee biết người chàng tìm là thư sinh Yoon Sik.

Tiếng ồn ào huyền ảo xung quanh không còn lọt vào tai cô nữa. Người qua kẻ lại trước mặt cũng không lọt vào mắt cô nữa. Cô chỉ nhìn thấy duy nhất Sun Joon đang đứng một mình ở phía xa kia mà thôi.

Mắt Sun Joon lấp lánh vẻ hạnh phúc, tên của Yoon Sik cũng có trên bảng. Chàng cảm thấy vui vì có người bạn đồng học ưu tú như cậu. Chàng tin chắc rằng tình bạn giữa đôi bên sẽ giúp cả hai cùng tiến lên trong quá trình nghiên cứu học thuật.

Đột nhiên Sun Joon ngoảnh lại nhìn Yoon Hee. Từ đầu chàng đã thấy lạ khi giữa chốn toàn đàn ông qua lại này bỗng dưng xuất hiện một cô gái chơ vơ. Hơn nữa, Sun Joon cảm thấy dường như ánh mắt của cô đang dõi theo mình.

Yoon Hee bối rối quay lưng, hấp tấp bỏ đi. Sun Joon chạy vội theo sau cô, chủ động lên tiếng:

“Xin lỗi tiểu thư! Tôi có điều muốn hỏi.”

Yoon Hee càng cố bước nhanh hơn, nhưng làm sao thắng nổi đôi chân dài của Sun Joon.

“Xin tiểu thư trả lời một câu thôi. Chẳng hay tiểu thư có quen công tử Kim Yoon Sik không?”

Không còn cách nào khác, Yoon Hee đành dừng bước. Dù Sun Joon đã đứng ngay trước mặt, Yoon Hee vẫn không đáp ngay, mà chỉnh lại y phục của mình trước. Chiếc áo chên cũn cỡn để lộ rõ khuỷu tay, mái tóc ngắn búi cao, và cả khuôn mặt của cô, Yoon Hee cố giấu tất cả dưới manh áo khoác che đầu. Nhưng cô không giấu được tấm váy cũ phai màu bên dưới. Mà ngay cái áo cô khoác bên ngoài cũng đã cũ sờn. Đây là lần đầu tiên Yoon Hee cảm thấy xấu hổ vì trang phục của mình.

“Tôi biết dường đột bắt chuyện như thế này là không phải, nhưng nếu tiểu thư không biết cậu ấy thì chỉ cần trả lời không là được rồi.”

Yoon Hee sợ chàng nhận ra giọng mình, nên không dám lên tiếng mà chỉ gật đầu. Sun Joon vui mừng hỏi lại:

“Tiểu thư biết Kim Yoon Sik thật sao?”

Thấy Yoon Hee gật đầu lần nữa, chàng lại hỏi tiếp:

“Cậu ấy vẫn ổn chứ?”

Chàng hỏi vậy thì Yoon Hee biết trả lời sao đây?

“À, tôi muốn hỏi về sức khỏe của cậu ấy. Vốn sức khỏe đã không được tốt lắm, hôm ấy còn bị thương như vậy, tôi đoán cậu ấy không thể tự đến xem kết quả được...”

Yoon Hee lại gật đầu. Sun Joon nhận ra cô không muốn lên tiếng, chỉ gật hoặc lắc đầu tỏ ý đúng sai, nên chàng chuyển sang hỏi những câu dễ trả lời:

“Cậu ấy có bị thương nặng lắm không?”

Yoon Hee gật đầu

“Tiểu thư đây là người nhà của Kim công tử ư?”

Yoon Hee lại gật đầu. Sau khi lịch sự cúi chào, Sun Joon vui vẻ nói:

“Lần đầu gặp mặt, tôi là Lee Sun Joon, trong kỳ thi vừa rồi đã được Kim công tử giúp đỡ rất nhiều.”

Yoon Hee biết mình mới là người được chàng giúp đỡ nhiều hơn cả, nên cô không gật cũng không lắc đầu.

“Vậy có phải tiểu thư là Kim tiểu thư?”

Lần này thì Yoon Hee gật đầu rất rõ ràng.

“Nếu vậy tiểu thư đây là tí tở của Kim công tử?”

Lần này cô cũng gật đầu. Có lẽ dựa vào chiều à chàng nghĩ cô là đại tỉ chứ không phải tiểu muội của Yoon Sik.

“Thì ra Kim công tử còn có một đại tỉ. Vì chúng tôi vẫn chưa biết nhiều về nhau, vừa rồi thất lễ, xin tiểu thư lượng thứ. Đại tỉ của Kim công tử thì cũng là đại tỉ của tôi. Xin đại tỉ nhận của tôi một lễ!”

Sun Joon gập người hành lễ.

Cũng là đại tỉ của Sun Joon? Ai lại có một tiểu đệ lớn tuổi hơn cả mình kia chứ?

“Tôi muốn đến thăm Kim công tử, xin đại tỉ cho phép.”

Lần đầu tiên, Yoon Hee lắc đầu. Cô đi ra ngoài thế này đã đủ rắc rối rồi, bây giờ để chàng đến nhà, không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa. Sun Joon cảm thấy khó xử, ngập ngừng giây lát rồi bảo:

“À phải rồi! Tôi đã kiểm tra trong Ye Jo, Kim Yoon Sik có trên hai bảng Cử nhân và Tiến sĩ là cùng một người, tên vị thân sinh là Yi Yeong. Có đúng không ạ?”

Kim Yi Yeong? Đúng là tên cha rồi! Vậy có nghĩa là cô đã đỗ cả Cử nhân và Tiến sĩ. Chuyện này thật không thể tin được. Yoon Hee rất muốn la lên nhưng cô cố ghìm lại. Thấy cô chuẩn bị quay đi, Sun Joon cũng định đi theo. Yoon Hee dừng lại, lắc đầu ý nói chàng đừng đi theo nữa.

“Tôi sẽ tiễn tỉ về tận nhà.”

Yoon Hee lại lắc đầu dứt khoát hơn. Không thể để chàng theo cô về nhà được. Sun Joon thấy cô cương quyết như vậy, thì tưởng mình đã làm gì thất lễ.

“Tôi thất lễ quá. Nam nữ không nên suồng sã... Hy vọng tỉ không lấy làm khó chịu.”

Yoon Hee khẽ gật đầu.

“Vậy xin tỉ hãy chuyển lời đến Kim công tử giúp tôi. Nhóm mấy tên giành chỗ và kẻ sai khiến chúng đều đã bị bắt lên quan phủ, cậu ấy có thể yên tâm được rồi.”

Yoon Hee gật đầu chàng chàng, rồi chạy như bay về nhà, cô muốn báo tin vui ẹ và tiểu đệ càng nhanh càng tốt.

“Sao cơ? Ông nói vậy là sao? Không thể giao việc cho tôi là ý gì?”

Khá lâu rồi Yoon Hee mới quay lại hiệu sách, lời ông chủ hiệu như tiếng sét ngang tai, khiến cô thất thần, đầu óc trống rỗng. Cô đã mạo hiểm tham gia kỳ Sơ thí vì muốn được thuê làm Cự bích, nhưng bây giờ ông chủ lại nói từ nay về sau không thể tiếp tục tìm việc Cự bích và Tả thủ cho cô. Ông chủ hiệu cũng không biết phải làm sao cho phải, giọng khê hản đi:

“Vốn dĩ địa bàn cái nghề này đã không rộng lớn gì rồi... Vì công tử mà mấy tên giành chỗ phải vào nhà lao, còn ai muốn làm việc chung với công tử nữa chứ? Tin đồn đã lan đi khắp nơi rồi.”

“Chuyện đó đâu phải tại tôi, do bọn họ gây sự trước kia mà.”

“Dĩ nhiên là tôi biết. Không lý nào công tử lại gây sự trước. Nhưng bọn họ không muốn bị chú ý, bảo kết nhóm với công tử nguy hiểm quá, tôi còn biết làm thế nào nữa. Tôi bán sách không được bao nhiêu, tiền kiếm được chủ yếu nhờ làm trung gian trong khoa trường, muốn sống thì chỉ còn cách nghe lời bọn họ thôi.”

Yoon Hee ngồi trên tấm phản giữa hiệu sách, không biết phải làm gì. Đỗ ở kỳ Sơ thí, cô đã hy vọng chỉ cần mình tham gia kỳ Phúc thi vào năm sau, trở thành cử nhân, tiến sĩ thì có thể nhận công việc nhiều tiền hơn. Nhưng hiện thực quá vô tình đã đập tan hy vọng ấy chỉ trong thoáng chốc. Yoon Hee bản thân nhìn ra xa, khê nói:

“Tôi rất cần tiền. Tôi phải làm việc. Cứ thế này thì cả nhà tôi sẽ chết đói mất.”

Ông chủ hiệu không biết nói gì, chỉ im lặng đứng bên nhìn cô. Yoon Hee khó khăn lắm mới trấn tĩnh lại, đứng lên nói:

“Vậy thôi, ông hãy lấy cho tôi thật nhiều sách chép. Biết đâu một thời gian sau mọi chuyện ổn, ta cứ từ từ...”

“Công tử, cả việc chép sách cũng... Tôi cũng biết làm thế này thật quá đáng, nhưng bọn họ bảo tôi không được để công tử dính dáng vào cái nghề này nữa...”

Yoon Hee choáng váng, toàn thân không còn chút sức lực. Nhưng cô cũng không thể đứng mãi ở đây làm khó ông chủ hiệu được.

“Thời gian qua công tử vất vả nhiều rồi. Cậu thử chờ một thời gian được không? Chưa biết chừng họ sẽ nghĩ lại, với người làm nghề này cũng di chuyển khắp nơi ấy mà...”

Ông chủ hiệu cứ thế nói lan man hồi lâu. Thấy bộ dạng đáng thương của Yoon Hee, ông càng ra sức an ủi:

“Công tử, cậu nhất định phải tham gia kỳ Phúc thí đấy. Dù là cử nhân hay tiến sĩ, chỉ cần có mối quan hệ là kiếm được một chức quan địa phương nhỏ rồi. Tôi nghe nói đợt vừa rồi công tử đi thi cùng thiếu gia nhà Tả tướng đại nhân phải không?”

“Tôi chỉ vô tình ngồi cạnh huynh ấy chứ không quen biết gì cả. Nếu mối quan hệ mà ông nói chỉ là việc này thì ông đoán sai rồi. Hẳng chưa bàn tới tính cách của huynh ấy liệu có chấp nhận yêu cầu đó không, chỉ riêng chuyện huynh ấy là người phái Lão luận, còn tôi là người bên Nam nhân, hai chúng tôi đã có thể coi nhau như kẻ thù rồi.”

Yoon Hee cố ý nói thật cay nghiệt. Thực ra vừa nghe ông chủ hiệu nhắc tới “mối quan hệ”, cô đã nghĩ ngay đến Sun Joon.

“Không đến nỗi thâm thù đại hận như Lão luận với Thiếu luận đâu chứ. Nhưng dù sao, khác biệt đảng phái thì chắc cũng khó nói chuyện rồi. Nghe đồn thánh thượng đang muốn kiểm soát hai phái Lão luận và Thiếu luận, chưa biết chừng ngài sẽ chiếu cố phái Nam nhân. Nếu điểm thi của công tử xuất sắc vượt trội, có khi sẽ được đề bạt một chức quan nhỏ địa phương cũng nên!”

“Điểm thi xuất sắc vượt trội ư?”

Yoon Hee không nói nên lời, cô chỉ biết cười trừ. Không rõ bằng cách nào cô đã vượt qua kỳ Sơ thí, nhưng kỳ Phúc thí tới sẽ tập trung tất cả những nho sinh ưu tú trên khắp đất Jo Seon, trong số đó còn có những người đã đỗ Sơ thí lần trước, lần trước nữa. Muốn vượt qua họ đỗ Phúc thí chỉ có thể dựa vào kỳ tích. Mà kỳ tích thì, sẽ chẳng bao giờ xảy ra với những người không có huy vọng.

“Không thì công tử vào Sung Kyun Kwan học cũng được. Ở đó được nuôi ăn nuôi ở, thỉnh thoảng còn được phát tiền, dù không nhiều, còn được miễn quân dịch nữa. Nghe nói vì thế mà có những nho sinh không thi Đại khoa, chỉ ăn chơi không ở đó gần chục năm đấy.”

“Sung Kyun Kwan là nơi ai cũng có thể vào được sao? Hình như còn phải tuyển chọn từ đám cử nhân, tiến sĩ đấy.”

“Dù biết là khó hơn cả đỗ Đại khoa, nhưng để có được chức quan tử tế trong triều thì cậu phải vào Sung Kyun Kwan thôi.”

“Tôi quyết định tham gia kỳ Sơ thí không phải vì mong gì chuyện đó. Chỉ là tôi muốn dễ dàng kiếm được việc Cự bích hơn thôi.”

“Nhưng bây giờ tình thế đã khó khăn hơn rồi, còn biết làm sao nữa?”

Yoon Hee im lặng không nói nữa. Ra khỏi hiệu sách, cô thần thờ đi mà không biết mình đi đâu, đến lúc dừng lại, đã thấy mình đứng trước Bắc môn, nơi phái Lão luận sinh sống. Chỉ cần hỏi tư gia của quan Tả tướng ở đâu, Yoon Hee có thể dễ dàng tìm đến nơi Sun Joon ở.

Nhưng đến để làm gì? Để cầu xin chàng giúp đỡ? Để nhờ vả một người chỉ mới gặp vài lần ở khoa trường? Không, cô không mong chờ điều gì nơi chàng. Cô chỉ nhớ chàng. Cô cần một cái cớ để được gặp chàng.

Yoon Hee như quên hẳn người qua kẻ lại trên đường, cứ buồn bã thì thầm:

“Jo Seon này có Thiếu luận, có Nam nhân, có cả Thiếu bác, tại sao huynh lại là người của Lão luận? Tại sao cha ta lại là người của Nam nhân?”

Yoon Hee biết điều tốt nhất cô có thể làm lúc này là giấu mẹ, đến nhờ nhà ngoại lo liệu chuyện kết hôn với người mà mẹ cô nói hôm trước. Cô hiểu hy sinh vì gia đình là việc làm hiếu đạo, tốt đẹp. Nhưng thâm tâm cô cũng vô cùng khao khát hạnh phúc.

Dù không hi vọng gì, nhưng Yoon Hee có mong ước của riêng mình. Cô muốn được sống đúng nghĩa. Dẫu còn bao nhiêu kiếp sau đi nữa, thì chỉ có ở kiếp này, cô được là Yoon Hee với dòng máu này, với da thịt này. Cô muốn là Yoon Hee và muốn được hạnh phúc. Cho dù bị người đời xỉ vả là loại con gái ác độc, chỉ biết có thân mình, Yoon Hee cũng không muốn chấp nhận hôn sự không hạnh phúc này. Nếu mọi việc xảy ra trước khi cô gặp Sun Joon, có lẽ cô đã quyết định rất dễ dàng. Nhưng cô đã gặp Sun Joon, và Yoon Hee của lúc này không thể tìm đến nhà ngoại được nữa.

“Mẹ, con xin lỗi... Yoon Sik à, xin lỗi... tì không thể làm được...”

Thu qua đông tới, thời tiết dần trở lạnh. Cùng đến với mùa đông, là tuổi hai mươi của Yoon Hee.

Qua tuổi cập kê, Yoon Hee không đếm tuổi của mình nữa. Cô chỉ đếm tuổi của Sun Joon. Hai mươi mốt. Suốt thời gian qua không gặp, liệu chàng đã quên mất sự tồn tại của người bạn này chưa nhỉ? Tuổi chàng cũng không còn nhỏ nữa, nói không chừng chàng đã kết hôn rồi cũng nên.

Phần lớn thời gian, Yoon Hee cố giấu tình cảm vào trong tim, chỉ chuyên tâm học hành chuẩn bị cho khoa cử. Bệnh tình không chút thuyên giảm của Yoon Sik và khuôn mặt gầy rộc vì vất vả của mẹ đôi lúc làm ý chí cô lung lay, nhưng Yoon Hee vẫn không rời mắt khỏi sách vở. Ngoài lúc làm cơm, giặt đồ, phơi đồ, hờ ra lúc nào là cô đọc sách lúc ấy. Nếu có phần nào không hiểu, Yoon Hee sẽ thức cả đêm suy nghĩ về nó. Nếu vẫn không hiểu, cô sẽ lục tung cả tủ sách chật cứng của cha để tìm cho ra đáp án.

Tuy nói là học để tham gia kỳ Phúc thí, nhưng thời gian trôi qua, mục đích học tập của Yoon Hee cũng dần thay đổi. Khi mới bắt đầu, việc học với cô có thể nói chỉ là để thoát khỏi hiện thực vô vọng, nhưng càng học sâu, Yoon Hee càng bị cuốn hút và trở nên đam mê. Có một điều hạn chế là sách vở cô đọc càng ngày càng khó, nhưng Yoon Hee chỉ có một mình. Cô không có ai để hỏi khi vướng mắc, không được ai chỉ bảo khi sai sót. Trước kia cô có Yoon Sik để trò chuyện trao đổi, nhưng bây giờ Yoon Hee đã vượt xa Yoon Sik, nên cậu không còn giúp ích được cô nữa.

Tháng Hai. Bẵng đi một thời gian khá lâu, Yoon Hee lại khoác lên mình bộ trang phục của Yoon Sik. Để ghi danh kỳ Phú thí, cô phải vượt qua kỳ vấn đáp ban đầu. Chỉ là hỏi đáp theo sách Tiểu học và Châu tử gia lễ, nhưng với Yoon Hee cũng có những khó khăn nhất định. Từ trước tới giờ cô chủ yếu chỉ đọc và viết, hiếm khi trò chuyện với ai. Lại thêm mỗi khi đọc sách, cô luôn phải đọc thật khẽ để âm thanh không lọt ra ngoài phòng, nên lần thi vấn đáp này e chừng không đơn giản. Quan trọng nhất là, việc phải trả lời sao cho ra dáng nam nhi trước mặt những người đàn ông khác khiến cô chỉ nghĩ thôi đã bủn rủn chân tay.

Tuy nhiên, Yoon Hee đã quá lo lắng, cô qua được kỳ thi vấn đáp, ghi danh Phúc thí hoàn toàn suôn sẻ. Nhận quyền thi xong, Yoon Hee không ra về ngay, mà cố nán lại trước cổng trường thi hồi lâu. Cô mong có thể tình cờ gặp lại Sun Joon. Nhưng ánh ngày cứ tắt dần, mà vẫn không thấy bóng chàng xuất hiện. Chợt nghĩ ra có thể ngày báo danh của chàng không phải là hôm nay, hai vai cô bất giác rũ xuống.

Ngày thi Tiến sĩ của kỳ Phúc thí, Sun Joon không có mặt trong đám thí sinh tụ tập trước Ye Jo. Yoon Hee được sắp xếp thi ở nhất sở Ye Jo, cô đoán có thể Sun Joon đang ở nhị sở Sung Kyun Kwan. Khác với kỳ Sơ thí, ở kỳ Phúc thí này có quan nhập môn đứng hai bên cổng xướng tên gọi từng thí sinh vào một, sau đó lại có quan giám thị soát xét trang phục và bút nghiên của thí sinh, xem có ai lén giấu sách mang vào trường thi không. Yoon Hee hết sức lo lắng, chỉ sợ bại lộ thân phận nữ nhi, nhưng bù lại, lần này cô không phải chịu cảnh chen lấn xô đẩy với cả biển người như ở kỳ Sơ thí nữa. Đến lượt cô, quan giám thị cầm cây gậy dài đập nhẹ mấy cái vào hông và vạt áo của Yoon Hee, y hệt như với những người khác rồi cho qua.

Bên trong khoa trường, thí sinh ngồi theo thứ tự, mỗi người cách nhau sáu bước. Yoon Hee ngồi vào chỗ của mình, bắt đầu mài mực. Trời vẫn còn se lạnh, nhưng thời tiết rất thích hợp cho việc bút nghiên. Chỉ có điều, phải ngồi cả ngày dưới ánh mặt trời rọi thẳng cũng hơi vất vả. Thí sinh vào hết bên trong, quan coi khoa trường liền đóng cổng lại. Đến phút cuối, Yoon Hee vẫn không thấy bóng dáng Sun Joon.

Đề thi mau chóng được treo lên, giờ làm bài bắt đầu. Yoon Hee đã bớt lúng túng hơn kỳ Sơ thí, cô viết bài vào quyền thi rất trơn tru. Xung quanh có mấy người lén lấy giấy chép bài mẫu gấp ba gấp tư trong áo ra xem, đám Cử bích và Tả thủ ngồi bên ngoài tường, chốc chốc lộ đầu lên nhìn đề thi rồi lại ngồi thụp xuống viết bài để chuyển vào khoa trường.

Thi xong, Yoon Hee rời khoa trường, định ghé sang Sung Kyun Kwan xem có gặp được Sun Joon không,

nhưng nghĩ lại nếu chàng thi bên đó, chắc đã làm bài xong từ sớm rồi. Yoon Hee từ bỏ ý định ghé Sung Kyun Kwan, đi luôn về nhà. Ngày thi Cử nhân hôm sau, Yoon Hee cũng không gặp được Sun Joon.

“Trạng nguyên kỳ Tiến sĩ Tiểu khoa, Lee Sun Joon, tự Gang Mu! Trạng nguyên kỳ Cử nhân Tiểu khoa, Lee Sun Joon, tự Gang Mu!”

Suốt dọc đường đến Ye Jo - nơi yết bảng, Yoon Hee liên tục nghe những tiếng rao lớn. Gõ chiêng một tiếng, rao một lần, lại gõ chiêng, lại rao thêm lần nữa, cứ thế lặp đi lặp lại.

Sun Joon!

Cái tên ấy vọng vào tim cô nghe còn lớn hơn tiếng chiêng. Sun Joon làm bài thi ở nơi cô không thể thấy, và đỗ Trạng Nguyên. Yoon Hee không bắt ngờ vì điều này nằm trong dự đoán của cô. Chàng thật xuất chúng. Như một người đến từ một thế giới khác. Thay vì tìm tên trên bảng, mắt Yoon Hee chỉ bận nhìn quanh tìm Sun Joon. Không thấy. Lần thông báo kết quả kỳ Sơ thí, chàng đã chờ Yoon Sik. Nhưng nhiều tháng trôi qua, có lẽ chàng đã quên sự tồn tại của cậu nhóc sinh ấy rồi.

Chắc chắn không thấy Sun Joon, Yoon Hee mới nhìn tới bảng tên. Cô bắt đầu tìm ba chữ “Kim Yoon Sik” từ khoảng giữa trở xuống, tuyệt nhiên không thấy. Cô không thấy thất vọng, dù đỗ đi nữa giờ cũng để làm gì đâu. Yoon Hee lại đưa mắt dò dẫm lên từ giữa bảng. Càng nhìn lên trên, càng đến gần tên Sun Joon hơn, lòng cô càng trống rỗng.

Đúng lúc ấy, Yoon Hee bỗng nhiên nhìn thấy ba chữ - Kim Yoon Sik! Cái tên ấy xếp thứ hai, ngay bên dưới Sun Joon trong danh sách Tiến sĩ, và xếp thứ năm, trong danh sách Cử nhân! Mắt Yoon Hee kinh ngạc mở to hết cỡ. Xung quanh, rất nhiều thí sinh xem xong bảng tên liền tiu nghỉu ra về hoặc tu tu khóc lóc tại chỗ, trong số học có không ít người đã lớn tuổi. Những năm nhai này đã gắn cả đời mình với sách vở, vậy mà Yoon Hee có thể vượt qua họ để đỗ kỳ thi, lại còn thuộc nhóm xếp đầu bảng, thật là một kỳ tích!

Yoon Hee nhìn tên Sun Joon. Tên cô nằm ngay cạnh tên chàng, nhìn cái tên Yoon Sik liệu chàng có nhớ đến gương mặt đã từng gặp ở kỳ Sơ thí không? Hay chàng mới chỉ đứng từ xa nghe rao tên mình đỗ đầu đã vội vui mừng lui gót về nhà? Ý nghĩ ấy bật ra rồi cứ lớn vồn mãi trong tâm trí cô.

Mỗi nhân duyên lướt nhẹ qua vạt áo ấy, xem ra còn vô nghĩa hơn cả người đứng.

6. Chương 6

Mỗi nhân duyên lướt qua vô nghĩa ấy đã xuất hiện trước mắt Yoon Hee lần nữa - ở lễ Phong bảng, diễn ra sau hôm công bố danh sách đỗ sáu ngày, tụ họp toàn bộ các thí sinh đã vượt qua kỳ Tiểu khoa. Sun Joon được cả đám đông vây quanh nên Yoon Hee không dám tiến lại gần chàng. Cô chỉ có thể đứng từ xa nhìn. Mấy tháng không gặp, trông chàng đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Thời gian qua, Yoon Hee luôn viện cớ sức khỏe yếu, thiếu y phục để tránh xuất hiện trong những buổi tụ họp thể này vì sợ gặp phải họ hàng. Mặc dù không mấy người phân biệt được cô và Yoon Sik, nhưng chỉ cần họ nhận ra tên em trai cô cũng đủ phiền phức rồi. Để tránh rắc rối, Yoon Hee có thể lánh mặt lần nào thì quyết không ra mặt lần đó. Ở lễ Tạ ân hay một vài sự kiện khác, cô có thể vắng mặt, nhưng còn lễ Phong bảng lần này, viện quan chủ quản đã nói dù vì bất kỳ lý do nào không tham dự cũng sẽ bị huỷ kết quả đỗ. Không thể viện lý do sức khỏe yếu, nếu không có lễ phục, Ye Jo sẽ ượn. Yoon Hee không còn cách nào khác đành phải có mặt.

Yoon Hee thầm nhủ đây sẽ là lần cuối cùng cô cải trang thành nam nhi. Mục tiêu lúc đầu của cô chỉ đến Tiểu khoa, kỳ Đại khoa là phần việc của Yoon Sik. Cô đã không còn được giao việc chép sách hay Tả thủ nữa, từ giờ trở đi sẽ không việc gì phải cải trang, cũng không cần phải cắt tóc. Yoon Hee nhìn Sun Joon. Sau này nếu có gặp lại, cô muốn được bước đến trước mặt chàng với thân phận cô gái Yoon Hee, chứ không phải chàng trai Yoon Sik. Nghĩ tới chuyện sau này có thể không còn được gặp lại Sun Joon nữa, ánh mắt cô cứ lưu luyến mãi không sao rời khỏi gương mặt chàng.

“Xin mời đứng vào hàng!”

Nghe tiếng viên thư lại, đám người vây quanh Sun Joon mới tản ra. Trong thoáng chốc, ánh mắt Sun Joon lướt qua Yoon Hee vẫn đang loay hoay một mình suốt này giờ, nhưng có lẽ do cô ăn mặc khác trước nên chàng không nhận ra.

“Lee Sun Joon, mời đứng đầu hàng Tiến sĩ.”

Sun Joon tiếng về phía trước, đứng vào chỗ viên thư lại vừa chỉ.

“Park Seong Tae, mời đứng đầu hàng Cử nhân.”

Một người tầm bốn mươi tuổi bước lên đứng đối diện với Sun Joon. Yoon Hee được gọi tên tiếp theo, cô đến sau lưng Sun Joon, tim đập thình thịch. Nhưng Sun Joon chỉ đứng lặng yên, không cất tiếng chào. Yoon Hee cực kỳ lúng túng, không biết phải làm gì, cúi gằm nhìn gót chân người trước mặt. Được một lúc, cô mới thu hết can đảm lên tiếng:

“Huynh...”

Trong khoảnh khắc mắt cô và Sun Joon gặp nhau, trước cửa Ye Jo bỗng nhốn nháo cả lên. Một viên quan đưa tin mang ngự lệnh của hoàng thượng học tốc chạy vào. Ai nấy đều đổ dồn mắt nhìn về phía người ấy. Tiếp theo đó, ngay cả các phán thư trước giờ chỉ ở trong Ye Jo cũng sắp ngựa chạy ra, thì thầm trao đổi với viên quan đưa tin hồi lâu. Sau đó, viên quan đưa tin lại vội vã rời Ye Jo.

Một thư lại lập tức đứng lên bục cao đếm số người đang có mặt, báo lại với phán thư rồi nói to:

“Địa điểm cử hành lễ Phong bằng có thay đổi, tất cả xin mời đi theo chúng tôi!”

Các quan viên dẫn đám đông nhốn nháo ra khỏi Ye Jo, một đoàn xe kéo chở dù che và Ngự tứ hoa hoàng thượng ban đi theo sau. Lo lắng về chuyện bất ngờ đổi địa điểm, các nho sinh vừa đi vừa bàn tán:

“Huynh nhận lại quyền thi chưa?”

“Vẫn chưa. Họ nói hôm nay sẽ trả quyền thi lúc trao Bạch bài chứng nhận mà.”

“Theo như tôi biết thì họ thường trả lại quyền thi ngay hôm công bố danh sách đỗ kìa.”

“Vậy sao? Vậy tại sao lần này họ vẫn chưa trả?”

“Bọn ta đang đi đâu thế này nhỉ? Cứ đi hướng này thì sẽ vào cung mà...”

“Không lý nào. Không phải chỉ có lễ Phong bằng kỳ Đại khoa mới được tổ chức trong cung thôi sao? Người đỗ kỳ Tiểu khoa như chúng ta chỉ được tổ chức lễ tại Ye Jo thôi.”

“Nhưng ta đã ra khỏi Ye Jo rồi mà?”

“Thật là, chưa biết chừng sẽ quay lại...”

Yoon Hee cũng cảm thấy bất an như những người khác. Chỉ có Sun Joon đang đi bên cạnh cô là có vẻ không lo lắng gì.

“Tôi cứ sợ sức khỏe cậu xấu đi, sợ cậu gặp chuyện không hay.”

Thoạt nghe, Yoon Hee hoàn toàn bối rối, không rõ câu nói chàng vừa bất ngờ thốt ra đó dành cho ai. Khi đôi mắt mở to ngơ ngàng của cô quay sang phía chàng, Sun Joon ngưng ngừng nói khẽ:

“Tôi đã rất lo trong suốt thời gian qua.”

“Tôi cũng rất tò mò. Không biết huynh đã kết hôn hay...”

Yoon Hee giật mình vì những lời mình vừa thốt ra, cô vội vàng ngậm chặt miệng. Đây là chuyện thăm hỏi giữa cánh mày râu, thế mà cô lại để lộ nỗi lòng thiếu nữ của mình.

Sun Joon mỉm cười thật tươi, đáp:

“Sự nghiệp chưa có, tôi nghĩ giờ chưa phải lúc để kết hôn. Còn công tử...?”

Sun Joon nhìn Yoon Hee cúi đầu đi bên cạnh. Thời gian qua, lúc nào chàng cũng nghĩ về công tử Kim Yoon Sik. Kỳ lạ là, cảm giác ấy còn cào cào như thể tương tư. Sun Joon không sao lý giải được tâm trạng của mình, chỉ cảm thấy nó thật kỳ diệu cũng thật khó xử. Hôm nay trong đám đông, chàng vừa nhìn đã nhận ra Kim công tử, nhưng vẫn cố ý không đến bắt chuyện dù thực lòng chỉ muốn ào tới hàn huyên cùng cậu. Nghĩ đi nghĩ lại, chàng tìm được một lý do lý giải cho cảm giác lạ lẫm của mình, đó là chàng cảm thấy có lỗi vì lần trước đã liên lụy để cậu phải chịu đòn đánh của bọn giành chỗ.

“Thấy công tử vẫn khoẻ mạnh thế này, tôi yên tâm rồi.”

Nụ cười ấm áp của chàng làm tim Yoon Hee loạn nhịp. Ý nghĩ muốn tiết lộ với chàng mình là nữ nhi cháy bỏng trong lòng cô. Cô muốn ý nghĩ ấy truyền đến miệng, hoá thành lời nói. Cô muốn nói người đang đứng trước mặt chàng không phải là Yoon Sik, mà là cô gái tên Yoon Hee. Dù chàng có lạnh lùng nói không thể chấp nhận kẻ thi hộ rồi quay lưng bỏ đi, cô vẫn muốn nói với chàng. Sau hôm nay, cô sẽ không bao giờ có thể gặp lại chàng nữa, không bao giờ có cơ hội đứng trước mặt chàng với tư cách là một người con gái... Yoon Hee thu hết cảm đảm, dừng bước nhìn chàng bằng ánh mắt mạnh mẽ.

“À... Huynh...”

Chàng cũng dừng lại nhìn cô.

“Công tử nói đi.”

“Sau khi lễ Phong băng kết thúc, huynh có bận việc gì không?”

Sun Joon có vài cuộc hẹn, nhưng chàng nhanh chóng xoá sạch chúng khỏi đầu, đáp luôn:

“Không.”

“Tôi... tôi có chuyện nhất định phải nói với huynh. Vậy nên...”

“Được, vậy tôi sẽ đợi công tử sau khi kết thúc lễ Phong băng. Tôi cũng có điều muốn bàn với công tử.”

Hai người đang nhìn nhau cười, thì nghe tiếng một viên quan la lớn:

“Xin mời đi nhanh lên cho!”

Cả hai tiếp tục hoà vào dòng người, không nói thêm câu nào. Nhưng trái tim Yoon Hee thì khác, nó không chịu ngậm miệng mà vẫn lú lo liên hồi.

Dòng người rời Ye Jo, máy móc đi theo các viên quan dẫn đường, hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì. Rồi họ bắt đầu cảm thấy hoang mang, không ai bảo ai đều dừng bước. Nơi họ đang đến gần không phải đâu khác, mà chính là hoàng cung.

“Mọi người đừng dừng lại, xin mời đi tiếp!”

Nghe tiếng hối thúc của viên quan chủ quản, đoàn người vẫn đứng yên không di chuyển. Một người run run cất tiếng hỏi:

“Xin lỗi, nhưng đây chẳng phải là hoàng cung sao? Tại sao chúng ta lại đến đây? Xin ngài giải thích có được không?”

“Phải biết gì thì mới giải thích được chứ. Chính tôi cũng không biết mà.”

Đám nho sinh bị thúc giục tiếp tục nặng nhọc lê bước, nhìn không khác gì lũ bò bị kéo vào lò mổ.

“Không... không lẽ hoàng thượng đích thân gặp chúng ta?”

“Không phải gặp, mà là đích thân kiểm tra xem có ai đồ nhờ gian lận không. Từ hôm thi Sơ thí đã nghe phong thanh, cuối cùng thì...”

“Vậy nên họ mới không trả lại quyển thi cho ta sao?”

Mấy lời vừa rồi như mũi lửa, làm ai nấy đều bồn chồn căng thẳng. Chỉ một mình Sun Joon vẫn điềm tĩnh đường hoàng như không có chuyện gì xảy ra.

Sống ở kinh thành, nhưng chưa bao giờ Joon Hee được nhìn thấy Xương Đức cung. Cung điện từng từng trông xuống cô đầy hăm dọa, cheo leo giữa chân núi Ung Phong, bên dưới và đỉnh Phổ Hiền vọt vọt trên cao. Leo tới Nguyệt đài, qua Đôn Hoá môn, Yoon Hee không tìm được, lên ngược nhìn lên mà tưởng như sắp gãy luôn cả cổ. Cánh cổng này thực sự vô cùng cao lớn. Bước vào Đôn Hoá môn, các nho sinh bị lính canh dùng gậy soát khắp người xem có giấu vũ khí gì không rồi mới cho qua. Qua khỏi cánh cổng, mọi người lập tức nhận ra mình đang đứng giữa cung điện nơi hoàng thượng ở. Cảm giác bị uy hiếp khiến họ gần như nghẹt thở.

Trong mắt Yoon Hee, mọi thứ trong cung điện đều lộng lẫy, tráng lệ đến choáng ngợp, từ lớp đá cô đang giẫm dưới chân, cho đến cây bồ kết bên đường cũng vậy. Yoon Hee bước như người mất hồn, đột nhiên bị Sun Joon kéo giật tay lại. Trong khoảnh khắc bất ngờ, Yoon Hee gần như rơi gọn vào vòng tay chàng.

“Ở giữa là ngự đạo, công tử không được dẫm chân lên đó.”

Yoon Hee cuống cuống nhìn xuống chân. Chính giữa con đường rộng rãi đá họ đang đi có một phần nhỏ cao hẳn, lát bằng những phiến đá lớn. Yoon Hee suýt chút nữa đã giẫm lên nơi chỉ hoàng thượng mới được phép đặt chân. Những người khác thấy thế đều giật mình, dạt hết sang bên lề đường.

Yoon Hee nghe tiếng dòng suối nhỏ Cẩm Xuyên chảy róc rách êm tai, thận trọng bước lên cây cầu Cẩm Xuyên vắt ngang dòng suối. Mấy con thú bằng đá trên bốn góc thành cầu nhìn chằm chằm từng người đi qua như giám sát. Yoon Hee cảm giác chúng đang tra khảo cô, tại sao lại có một đứa con gái dám chen vào giữa đám nam nhân thế này, hai gố cô run lên lập cập. Qua cầu Cẩm Xuyên một lúc lâu rồi, Yoon Hee vẫn cảm thấy những con mắt đáng sợ kia đang chòng chọc nhìn mình.

Ở bên ngoài, dân chúng vẫn đồn rằng trong cung thứ gì cũng dát vàng, kể cả cây cối, nhưng Yoon Hee đi mãi mà không thấy mẫu vàng kim lấp lánh nào, nên cảm thấy rất lạ lùng. Cô vốn cứ nghĩ cầu Cẩm Xuyên và cả dòng suối chảy bên dưới cũng là vàng. Hiện thực hoàn toàn không như tưởng tượng, khiến Yoon Hee có chút bất ngờ. Đến Tiên Thiện môn, nơi treo trống Thân Vắn, các nho sinh lại bị soát người. Sau đó họ còn phải qua kiểm tra vài lần nữa mới được vào Nhân Chính điện.

Yoon Hee không có thời gian quan sát xung quanh. Trong Nhân Chính điện, các quan viên hồi hải chạy tới chạy lui vì có lệnh truyền hoàng thượng sắp giá lâm. Yoon Hee chỉ kịp nhận ra rằng, cung điện không được tạc bằng vàng. Lần này hoàng thượng bất ngờ gọi tất cả thí sinh đỗ Tiểu khoa vào cung, nên các quan viên coi sóc đều bối rối không biết phải làm gì trước làm gì sau. Bọn họ chia các nho sinh làm bốn hàng, hai hàng tiến sĩ và hai hàng Cử nhân.

Yoon Hee được xếp đứng cạnh Sun Joon ngay hàng đầu, nhưng cô lảng lảng đứng lùi lại nép sau lưng Sun Joon, khiến trong hàng hơi có chút xô đẩy, xáo trộn. Viên quan chủ quản thấy vậy tỏ ý bực dọc hết kiên nhẫn. Yoon Hee đành phải quay lại hàng đầu.

Trong khi tất cả còn đang chỉnh đốn hàng ngũ, hồn vía Yoon Hee đã bay biến đâu mất. Giữa cô và ngai vàng của hoàng thượng lúc này hoàn toàn không có gì che chắn, cũng có nghĩa là chỉ cần nhìn lướt qua, cô sẽ đập ngay vào mắt hoàng thượng. Giá đứng giữa hàng, cô đã không bị phơi mặt lộ lộ thế này, giờ chỉ có thể cố giấu mặt sau lớp cổ áo mà thôi. Nhờ vách ngăn tạm thời này, Yoon Hee thấy mình vẫn còn may mắn.

Các nho sinh tập cách hành lễ với hoàng thượng bốn lần, chưa kịp nghe xong các lưu ý khi đối đáp với hoàng thượng, bên ngoài đã có tiếng hô như từ địa ngục vọng vào:

“Hoàng thượng giá lâm!”

Nhân Chính điện đang nhộn nháo lập tức im phăng phắc. Thấy Yoon Hee cứ giật mình thon thót. Sun Joon gửi cho cô ánh mắt ám áp như muốn vỗ về. Sun Joon không phạm tội nên dĩ nhiên có thể bình tĩnh tự tin trước mặt hoàng thượng. Yoon Hee thì không như vậy. Cô đã phạm tội, đã giấu giếm thân phận nữ nhi, mượn hiệu bài của Yoon Sik, làm bài hộ người khác. Cô còn từng là Tả thủ. Hoàng thượng nhìn thấu thể gian, nếu phát hiện cô là nữ, thì không chỉ bản thân cô, mà cả tiểu đệ và mẹ đều sẽ phải chịu cực hình. Bằng mọi cách, cô phải cố che giấu những chuyện khuất tất đó.

Yoon Hee còn chưa nghĩ nổi cách làm sao để trốn ra thì đã nghe tiếng bước chân của cả đoàn người đi đến. Hoàng thượng giá lâm rồi! Dù chỉ cảm thấy xuống đất, Yoon Hee cũng cảm nhận được điều đó. Yoon Hee cúi gập người, cố giấu đi khuôn mặt mình. Trong suốt bốn lần hành lễ, tay chân cô liên tục run lập cập,

khiến người khác cũng phải chú ý. Ngay cả lúc nhận Bạch bài từ tay quan chánh lang[6] Ye Jo, tay cô vẫn run cầm cập.

[6]: quan phó quản

Các nho sinh nhận xong Bạch bài, trong Nhân Chính điện vang lên giọng nói sang sảng:

“Theo lệ, lễ Phong bằng Tiểu khoa phải được tổ chức ở Ye Jo, nhưng hôm nay, sau khi bãi triều, trầm cho gọi các người đến đây là có vài lý do.”

Hoàng thượng vừa dứt lời, lập tức một thái giám tay bưng mấy quyển thi bước ra đứng bên cạnh. Người chọn lấy hai trong số đó, lần lượt mở ra.

“Lee Sun Joon, bước ra phía trước.”

Vừa nghe gọi tên, Sun Joon dứt khoát bước lên ngay đứng vào vị trí quan chánh lang Ye Jo chỉ.

“Trầm chờ đợi người đã lâu. Rốt cuộc người đã đến với trầm bằng một quyển thi xuất sắc. Không gì có thể khiến trầm cảm kích hơn như vậy.”

Giọng hoàng thượng rất khoan thai.

“Tạ ơn hoàng thượng.”

“Trầm đã biết rõ năng lực của người rồi, người nghĩ sao về việc làm quan?”

Hoàng thượng đã tỏ ý nói Sun Joon không cần tham gia kỳ Đại khoa nữa, sẽ được ban chức quan ngay. Là người khác có khi đã mừng không khóc nổi thành tiếng, lập tức nhận lời luôn, nhưng Sun Joon vẫn điềm tĩnh trả lời gãy gọn, giọng nói không hề thay đổi:

“Xin hoàng thượng thứ lỗi. Thần vẫn còn nhiều thiếu sót, thần muốn được tiếp tục nghiên cứu học vấn.”

“Trầm không hiểu nổi lý do người cứ trì hoãn mãi. Là người không muốn làm quan, hay không muốn ở cạnh trầm?”

“Không phải vậy thưa hoàng thượng! Lý do thần muốn tiếp tục học thêm nhiều thứ nữa là vì thần nghĩ mình vẫn chưa đủ hiểu biết để xuất sĩ làm quan phụng sự hoàng thượng.”

“Trầm muốn hỏi về những điều người viết trong quyển thi. Trong sách Luận ngữ, Dương Hoá hỏi Khổng Tử: ‘Giấu tài đức không cứu nước mê loạn, có thể gọi là Nhân được không?’ Khổng Tử trả lời: ‘Khổng thể’. Dương Hoá lại hỏi: ‘Mưu dựng nghiệp lớn mà bỏ lỡ thời cơ, có thể gọi là Trí được không?’ Khổng Tử trả lời: ‘Khổng thể’. Cuối cùng Dương Hoá nói: ‘Ngày tháng trôi qua, tuổi chẳng đợi ta.’ Khổng Tử đáp: ‘Hiểu rồi. Tôi sẽ ra làm quan.’ Người đã đưa đúng đoạn này vào quyển thi. Thử nói trầm nghe xem người bình đoạn này ra sao.”

Mặc dù gần như hoá đá, nhưng Yoon Hee vẫn nhận ra Sun Joon đang rơi vào tình huống gay go. Chỉ nhìn thoáng, ai cũng sẽ nghĩ đơn giản là hoàng thượng kiểm tra xem liệu có phải Sun Joon tự viết quyển thi của mình hay không. Nhưng nội tình không đơn giản như vậy. Dương Hoá là gia thần của Quý Hoàn Tử, nhưng đã bắt giam Quý Hoàn Tử, đoạt quyền trị quốc. Chính vì thế, nên dù Dương Hoá mời, Khổng Tử vẫn không ra làm quan. Chuyện này có chút tương đồng với việc hoàng thượng đề nghị Sun Joon ra nhậm chức làm quan vậy. Nếu đối đáp không khéo léo, rất dễ mắc tội bất kính vì dám ví hoàng thượng với Dương Hoá, nhưng Sun Joon vẫn hết sức ung dung, đáp lời hoàng thượng:

” ‘Giấu tài đức, không cứu nước mê loạn’, ý nói Khổng Tử giấu giếm tài năng bỏ mặc đất nước trong cơn mê loạn; ‘mưu dựng nghiệp lớn mà bỏ lỡ thời cơ’ ý nói Khổng Tử tuy muốn ra tham dự chính sự nhưng nhiều lần vượt mất cơ hội...”

“Thôi đi, hãy cho trầm biết ý nghĩ của người. Lý do người không đem tài đức ra giúp nước, từ chối các cơ hội, có giống lý do của Khổng Tử không?”

“Người như Dương Hoá sao có thể đem so với hoàng thượng, còn thần cũng tuyệt đối không thể sánh với Khổng Tử. Vì vậy, thần nào dám mượn lý do của Khổng Tử để từ chối.”

Một khoảng lặng sâu hút trôi qua, giữa hai người tựa như có một cuộc đối thoại vô thanh. Hoàng thượng lên tiếng trước, phá vỡ sự im lặng, khe khẽ như thì thầm một mình:

“Tả tướng quả nhiên đã sinh ra một quý tử. Phan Nhạc hồi sinh có lẽ cũng chỉ được như người mà thôi.”

Hoàng thượng đặt quyển thi của Sun Joon xuống, cầm hai quyển thi khác lên.

“Kim Joon Sik, bước ra phía trước.”

Yoon Hee hồn bay phách lạc đông cứng tại chỗ, cứ như người mang tên Yoon Sik kia có bước ra hay không cũng không liên quan gì đến cô.

“Kim Joon Sik là ai? Còn không mau bước ra!”

Trong khi đầu óc vẫn mù mịt những sấm chớp nhằng nhịt, chẳng biết bằng cách nào Yoon Hee đã bước đến đứng cạnh Sun Joon. Đúng lúc ấy, lời truyền của hoàng thượng càng làm Yoon Hee hồn vía lên mây:

“Kim Yoon Sik, hãy ngẩng đầu lên cho trẫm xem mặt.”

Nếu cứ lần khăn sẽ dễ lộ thân phận nữ nhi, Yoon Hee thoáng nghĩ rồi vội ngẩng đầu lên. Do ngẩng đầu quá đột ngột, Yoon Hee vô tình nhìn thẳng kim nhan hoàng thượng đang ngự trên ngai vàng, ánh mắt cô chạm ánh mắt Người.

Mắt Yoon Hee mở to kinh ngạc. Hoàng thượng còn rất trẻ. Trong tưởng tượng của Yoon Hee, hoàng thượng phải là một cụ già mặt toàn nếp nhăn, có bộ râu trắng muốt buông xuống ngực, như một vị thần. Dù đã nghe nói hoàng thượng mới chừng ba mươi tuổi, hình dung của cô vẫn như vậy. Hoàng thượng thật khác hẳn với hoàng thượng mà trí tưởng tượng của cô vẽ ra. Hoàng thượng cũng là “con người”, với hàng lông mày đen nháy, bộ râu thưa, và gò má cao xương xương.

Yoon Hee bất ngờ một, hoàng thượng bất ngờ mười. Thí sinh đồ Tiểu khoa vừa ngẩng đầu lên kia dung mạo quá trẻ. Yoon Hee thấy ánh mắt ngạc nhiên của hoàng thượng, lập tức nghĩ thân phận nữ nhi của mình lộ mất rồi, vội cúi đầu, giấu mặt sau tay áo. Tầm Bạch bài trong tay cô run run.

“Khoan đã! Người là Kim Yoon Sik? Ngẩng đầu lên lần nữa cho trẫm xem.”

Yoon Hee không những không ngừng đầu lên, mà còn không hạ cánh tay áo đang che mặt xuống.

“Người bao nhiêu tuổi?”

“Thưa... mười... mười... mười chín tuổi ạ.”

“Mười chính sao? Tuổi đời còn trẻ vậy mà đỗ cả Tiến sĩ lẫn Cử nhân? Có cả Lee Sun Joon ở đây, trẫm không thể không vui mừng được. Trẫm đã nghĩ rằng kỳ thi ba năm một lần này chỉ cần có Sun Joon là đủ, vậy mà...”

Lần lượt xem lại hai quyển thi của Yoon Hee, nét mặt hoàng thượng càng tỏ ra vui mừng hơn, người hỏi tiếp:

“Người mười chín tuổi thật sao?”

“Vâng... vâng... vâng ạ.”

Thấy Yoon Hee run rẩy thưa lắp bắp, hoàng thượng chỉ nghĩ đó là vì cô còn quá trẻ. Người muốn nhìn rõ khuôn mặt thú vị ấy hơn nên truyền lệnh:

“Người bước lại gần đây rồi ngẩng đầu lên trẫm xem. Là ngự lệnh đấy!”

Ngự lệnh! Đầu có Yoon Hee trống rỗng, cô lẽ từng bước nặng nề như đang trên đường ra pháp trường, tới đứng trước bệ rồng. Hoàng thượng nghiêng người ra phía trước để nhìn rõ Yoon Hee hơn, khiến cô càng căng thẳng.

“Mười chín? Người nói người mười chín tuổi sao? Ha ha ha. Quyển thi như thế này là bài làm của thí sinh mười chín tuổi sao?”

Hoàng thượng nhắc đi nhắc lại tuổi của Yoon Hee, tỏ ra quá đôi vui mừng vì phát hiện được một nhân tài xuất chúng. Mới chỉ nói đến tuổi tác thôi mà hoàng thượng đã vui mừng như vậy, nếu biết Yoon Hee là nữ, người sẽ còn kinh ngạc đến đâu.

“Lúc trước, nhìn nét chữ của ngươi, trẫm đã nghĩ rất giống nữ nhi, không ngờ nay nhìn diện mạo thấy còn giống hơn.”

“Tạ... tạ ơn hoàng thượng.”

“Bình thường ngươi vẫn lấp ba lấp bắp, hay vì đứng trước trẫm mà thành ra như thế?”

“Là... là vì... đứng trước hoàng thượng... nên như vậy ạ.”

“Vậy hãy coi như không có trẫm ở đây, thử đọc lại quyển thi Tiến sĩ ngươi đã viết xem. Cũng không nhất thiết phải chính xác từng li từng tí.”

Yoon Hee hiểu, hoàng thượng muốn kiểm tra xem chủ nhân của quyển thi ấy có phải là thư sinh trẻ tuổi xanh xao đang đứng trước mặt mình hay không. Tuy vấp vấp mấy chỗ, nhưng cô vẫn đọc lại bài thi của mình một cách dễ dàng, đoạn ngắt lời cô:

“Ngươi có thể dừng được rồi. Hãy lui xuống đứng bên cạnh Lee Sun Joon đi.”

“Vâng.”

Yoon Hee run run lê chân lùi về sau đứng cạnh Sun Joon.

“Park Seon Tae, bước ra phía trước.”

Hoàng thượng hỏi người mới được gọi tên một câu đơn giản, sau đó Người gọi thêm bốn người nữa, lần lượt hỏi vài câu. Số nho sinh đỗ Tiểu khoa, tính cả cử nhân và tiến sĩ, chưa đến hai trăm người. Bảy người trong số đó đứng hai bên trái phải của Sun Joon. Bốn họ cũng giống như Yoon Hee và Sun Joon, hoặc đỗ cả hai kỳ Cử nhân và Tiến sĩ, hoặc đỗ một kỳ với điểm số xuất sắc. Hoàng thượng hỏi xong, quay sang nói các đại thần xếp hàng đứng bên cạnh:

“Lệnh cho Đại Tư Thành[7] Sung Kyun Kwan hiện đang huyệt nhân số vì các nho sinh đỗ Đại khoa đã rời đi, hãy ưu tiên chọn đưa những người ở đây vào Sung Kyun Kwan.”

[7]: chức quan tam phẩm, quản lý Sung Kyun Kwan.

Một viên đại thần râu trắng, mặc quan phục đỏ cúi gập mình đáp:

“Hoàng thượng tha tội, nhưng thần xin thưa rằng Sung Kyun Kwan cũng không hẳn là thiếu huyệt nhân số, mà trái lại còn đang có rất đông người chờ sẵn từ lâu rồi đấy ạ.”

“Trẫm lệnh cho khanh phải ưu tiên các nho sinh này trước kia mà!”

“Vâng! Thần xin y lệnh.”

Không đợi Yoon Hee kịp hiểu ra vấn đề, hoàng thượng đã nói luôn với viên đại thần vừa đứng ra:

“Đặc biệt, nhớ sắp xếp cho Lee Sun Joon và Kim Yoon Sik nội trú trong Sung Kyun Kwan.”

Yoon Hee như bừng tỉnh. Nội trú! Chẳng phải hoàng thượng vừa nói cô phải ở trong Sung Kyun Kwan, sinh hoạt và học tập với những người đàn ông khác sao? Quá bối rối, Yoon Hee quên phắt cô đang đứng trước mặt ai, buột miệng la lớn:

“Không được!”

Không chỉ hoàng thượng, tất cả quan đại thần trong Nhân Chính điện đều hết sức bất ngờ vì Yoon Hee. Một vài người lên tiếng chỉ trích cô bất kính, vô lễ. Nhưng hoàng thượng trái lại không hề tức giận, Người quay sang hỏi cô với khuôn mặt hiền từ:

“Hình như ngươi có chuyện quan trọng cần nói với trẫm. Là chuyện gì vậy?”

“Xin hoàng thượng tha tội, thần vốn sinh ra trong gia đình nghèo khó, lại mắc bệnh nan y. Thần chưa từng đến thư đường, cũng chưa từng có thầy dạy, trước giờ đều chỉ tự học ở nhà. Thánh ân hoàng thượng ban cho không gì có thể so sánh nổi, nhưng dù rất muốn, thần cũng không thể nhận được.”

“Xem ra người quá nóng ruột, nói không bị lấp bắp nữa rồi. Có điều một nho sinh trẻ tuổi, xuất thân nghèo khó còn mắc bệnh nan y, lại có thể viết quyển thi như thế này, càng làm trăm muốn chiêu mộ. Trẫm phải làm sao thì người mới đồng ý?”

Sun Joon đang đứng im lặng từ nãy đến giờ bỗng lên tiếng:

“Tâu hoàng thượng, xin hoàng thượng cho phép thần được trình bày chút ý kiến nhỏ của mình.”

Yoon Hee nhìn sang Sun Joon bằng ánh mắt cầu cứu đáng thương, hi vọng chàng có thể giúp cô thoát khỏi tình cảnh éo le này.

“Người cứ nói.”

“Trong kỳ Tiểu khoa lần này, tuy thần không được gặp Kim Yoon Sik tại kỳ Phúc thí, nhưng cả hai buổi thi Sơ thí thần đều ngồi cạnh cậu ấy. Thần đã rất bất ngờ. Tài năng viết chữ không chỉ đẹp mà còn nhanh của Kim Yoon Sik quả là xuất chúng, sánh ngang quý thần vậy.”

“Ha, vậy là trình độ của cậu ta khiến cả khanh cũng phải ngỡ ngàng?”

Hoàng thượng lấy quyển thi của Yoon Hee ra xem lần nữa, nét mặt càng tỏ vẻ hài lòng hơn. Sun Joon nói tiếp:

“Khi đó sức khỏe của Kim Joon Sik cũng không tốt. Nếu hoàng thượng không thể chiêu dụ được một nhân tài như cậu ấy thì sẽ là tổn thất lớn cho đất nước. Thần nghe nói trong Sung Kyun Kwan cũng có bệnh xá. Vì gia cảnh, Kim Yoon Sik trước nay không thể dùng những loại thuốc đắt tiền, do vậy thần to gan cầu xin hoàng thượng khai ân, cho phép cậu ấy sinh hoạt tại Thanh trai[8], được dùng thuốc tại bệnh xá để trị bệnh.”

[8] Thanh trai: ký túc xá của nho sinh Sung Kyun Kwan, gồm Đông trai và Tây trai.

Bị “đâm sau lưng”, Yoon Hee như nghe sấm nổ giữa trời quang. Cô không hiểu rốt cuộc chàng là ân nhân hay kẻ thù của cô nữa. Lời chàng như sợi dây trời chặt không để cho Yoon Hee đường thoát, nhưng với hoàng thượng, đó lại là một ý hay.

“Đại Tư Thành, ông xem phòng thuốc của Sung Kyun Kwan dạo này thế nào?”

“Thưa hoàng thượng, phòng thuốc của Sung Kyun Kwan trước kia vốn chỉ là phóng khám bình dân, không có các vị thảo dược quý, mấy loại vẫn có hiện nay số lượng đôi khi cũng không đủ dùng.”

Theo lời Đại Tư Thành, phòng thuốc của Sung Kyun Kwan có vẻ cũng không hữu ích mấy, Yoon Hee nghĩ mình có thể vin vào cơ này để khỏi phải tới đó ở. Nhưng tấm lòng bao dung trời bể của hoàng thượng lập tức khiến cô vỡ mộng.

“Người đừng lo, Kim Yoon Sik. Trẫm sẽ sớm sai tu bổ phòng khám. Nho sinh trong Sung Kyun Kwan được thăm khám miễn phí, ta nghĩ như thế là tốt cho hoành cảnh của người rồi. Người chỉ cần chuyên tâm học hành, rồi ứng thí Đại khoa, ra giúp trẫm càng sớm càng tốt. Trẫm đã ghi nhớ dung mạo xinh đẹp của người, nên người chớ làm trẫm thất vọng đấy.”

Yoon Hee chỉ cảm giác như trời sắp sập đến nơi. Thế là hết, cô không còn con đường nào thoát nữa rồi. Tuyệt vọng.

Chàng ngó Sun Joon sau khi vô ý nói giúp hoàng thượng, quay sang mỉm cười như chúc mừng cô thuận buồm xuôi gió. Yoon Hee cũng cười đáp lại chàng, nhưng hồn vía đã lên mây.

Sung Kyun Kwan không phải là nơi bất cứ ai đỗ Tiểu khoa cũng được vào học. Muốn ở tại Thanh trai lại càng là chuyện khó như hái sao trên trời, ngang ngửa với đỗ kỳ Đại khoa. Nếu Yoon Hee đúng là Yoon Sik, thì đây chính là vinh quang của cả dòng họ, nhưng vì Yoon Hee là Yoon Hee, việc này đâm lại thành ra tai họa. Lúc này, nếu không vào Sung Kyun Kwan, cô không chỉ kháng ngữ lệnh, mà còn mắc tội chối bỏ ân điển của hoàng thượng.

Thỉnh thoảng cải trang thành nam nhân đi qua đi lại có thể không sao, nhưng ngày ngày giả trang nam sinh, chung đụng với một đám đàn ông, chuyện cô là nữ nhi e sớm muộn gì cũng sẽ bị phát giác. Mà giả sử có không bị phát giác, thì tham gia kỳ Đại khoa cũng là chuyện cực kỳ nghiêm trọng. Hoàng thượng nói Người sẽ ghi nhớ khuôn mặt cô, có nghĩa là Yoon Sik đến lúc đó có muốn cũng không thể ứng thí được nữa, sự tồn tại của cô gái tên Yoon Hee sẽ chấm dứt, cô sẽ vĩnh viễn phải sống với thân phận Yoon Sik.

Những nhô sinh đồ kỳ Tiểu khoa dĩ nhiên không hiểu hoàn cảnh của Yoon Hee, đều ghen tị, thậm chí đổ kị với cô. Chỉ có Sun Joon vui mừng như thể đó là chuyện của chính chàng. Nếu Sun Joon không tâu lên hoàng thượng ý kiến của mình, chưa biết chừng ngay sau hôm nay, cô gái Yoon Hee đã có thể xuất hiện trước mặt chàng. Mà không, kể từ giây phút bước vào Xương Đức cung, có lẽ giấc mơ ấy của cô đã tan thành mây khói rồi.

Xong việc của Yoon Hee, hoàng thượng gọi tiếp đến các nhô sinh khác, khảo nội dung quyển thi của họ. Có không ít người gian lận bị phát hiện, lôi ra khỏi cung. Xung quanh náo loạn, nhưng Yoon Hee chỉ thấy mơ hồ như đang ở giữa một mớ âm thanh ào ào hỗn độn. Tuy Sun Joon đang đứng bên cạnh cô rõ mồn một, nhưng trong mắt Yoon Hee, khoảng cách giữa cô và chàng đã trở nên thật xa xôi.

Những lời than vãn lặp đi lặp lại suốt mấy ngày nay của mẹ như xoáy sâu vào ngực Yoon Hee. Mẹ cô hết ngồi khóc, rồi lại nằm đau đớn rên rỉ. Khi cô đỡ cao, bà đã vui mừng không xiết, vậy mà giờ bà đâm ra oán hận. Nếu cô đỡ không cao lắm thì đã không có tai họa như vậy, càng suy nghĩ bà càng thấy trĩu nặng tâm tư. Không thể oán trách năng lực của Yoon Hee, đã lâu lắm rồi bà chưa được nhìn thấy khuôn mặt khỏe khoắn đầy sinh khí của con gái. Yoon Sik cũng ốm nằm một chỗ như mẹ. Nhưng khác mẹ, cậu cắn răng không để bật ra tiếng khóc. Cậu nghĩ tất cả là lỗi của mình, nên cố nuốt nước mắt giấu vào trong.

Yoon Hee nhìn gao và vãi vóc được họ hàng biếu tặng chất đồng cạnh chỗ mẹ ngồi. Xem ra tin cô đỗ kỳ Tiểu khoa và được hoàng thượng để mắt đến đã lan truyền khắp nơi. Nhờ sự sủng ái của hoàng thượng dành cho Yoon Hee, những kẻ vẫn coi thường thân phận Nam nhân của cha, miệt thị thân phận Lão luận của mẹ cô giờ có vẻ như đã không còn để tâm đến mớ định kiến đẳng phái này kia nữa rồi. Bây giờ Yoon Hee mới hiểu, gia đình cô bị khinh rẻ không phải vì chuyện phân biệt đẳng phái, mà vì cái nghèo. Họ hàng sợ gia đình cô xin xỏ, nên mới lấy chuyện đẳng phái ra làm cớ tuyệt giao. Mẹ lại than thở:

“Phải làm sao đây... Yoon Hee, Yoon Sik... Mẹ chết thì không sao, nhưng...”

“Mẹ đừng nói vậy nữa. Vẫn chưa phải tận thế đâu.”

“Vậy chứ con định thế nào? Ngoài cách chờ ban đêm trốn đi, thì còn cách nào nữa đâu.”

“Vẫn còn một cách... là con vào Sung Kyun Kwan.”

Mẹ cô đã không còn sức đâu để thở dài nữa, bà khó nhọc ôm lấy trán bằng cả hai tay.

“Mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi, chuyện đó không được đâu. Nam nữ thụ thụ bất thân, nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn. Chẳng thà ta trốn vào núi sống còn hơn.”

Yoon Hee nắm chặt tay mẹ, khẩn thiết nói:

“Nếu nửa đêm ta trốn vào núi, là từ bỏ thân phận Jo Seon của mình đấy, năm mất mùa không được nhận cứu tế, cũng sẽ không có ai bảo vệ nếu gặp thổ phỉ. Hơn nữa, sống ở nơi không có thuốc để mua, Yoon Sik sẽ thế nào? Thay vì trốn trong núi sâu, để con vào Sung Kyun Kwan còn tốt gấp trăm lần mẹ ạ.”

Mẹ Yoon Hee hất tay cô ra, quát:

“Con nói chuyện có lý một chút đi.”

“Từ trước đến giờ con vẫn chưa bị lộ lần nào cả mà.”

“Thỉnh thoảng cải trang vài lần không bị người qua đường nhận ra, giờ con nghĩ con sẽ không bị lộ nếu vào Sung Kyun Kwan sao? Không đâu, chuyện đó chỉ là sớm hay muộn thôi. Chuyện rêu rĩa con định thế nào, rồi giấu kinh nguyệt mỗi tháng ra sao? Còn nữa, hoàng thượng đã ngự lệnh, tất cả dân chúng, đủ hai mươi lăm tuổi đều phải kết hôn. Lần nào mẹ đến phủ Hán thành cũng bị hỏi tại sao con hai mươi tuổi rồi mà vẫn chưa gả con đi. Vào Sung Kyun Kwan rồi con định tính chuyện kết hôn thế nào đây? Nếu bị phát hiện, thì không chỉ mẹ con mình mất mạng thôi đâu, cả cha con chết rồi cũng sẽ phải chịu thêm tội lần nữa đấy.”

Yoon Hee đã quyết định vào Sung Kyun Kwan. Bỏ trốn vào núi sống chỉ là ý nghĩ hoang đường của mẹ mà thôi. Tuy vậy, cô cũng không thể cứ thế bất chấp lời mẹ mà đi được. Cô muốn mẹ hiểu và yên tâm, nên phải tìm cách thuyết phục mẹ dần dà từng chút một.

Trước hết, cô kể chuyện mình từng qua mặt một kỹ nữ. Nàng ta ngày ngày tiếp xúc với cánh đàn ông mà còn không nhận ra Yoon Hee là nữ nhi, nên việc vào sống ở Sung Kyun Kwan cũng không quá đáng lo. Còn chuyện râu ria, thời buổi này không ít cậu trai trẻ vì muốn sau này có bộ râu rậm đẹp mà ngày ngày đều chăm chỉ cạo râu. Nếu là hai mươi ba, hai mươi tư tuổi thì người ta còn có thể nghỉ ngơi, nhưng giờ Yoon Sik mới mười chín tuổi, chắc chắn sẽ không ai để ý.

Cô đồng dạ hạ quyết tâm, muộn nhất hai mươi ba tuổi sẽ đỗ kỳ Đại khoa. Cô còn khẳng định, ngay đến mẹ và Yoon Sik sống chung nhà mà xưa nay còn không biết được chuyện con gái phiến toái hằng tháng của cô, thì mấy tay nho sinh trong Sung Kyun Kwan cũng không có gì đáng ngại. Hơn nữa, Yoon Hee đi học rồi, Yoon Sik sức khỏe không tốt cũng được miễn quân dịch. Nghe vậy, mẹ xem chừng cũng xuôi dần.

Nhưng câu nói sau cùng của mẹ khiến Yoon Hee nhận ra vẫn còn một rắc rối lớn khó giải quyết. Yoon Hee vào Sung Kyun Kwan, mẹ cô và Yoon Sik làm sao tránh được nghi ngờ của quan lại và những người họ hàng mới bắt đầu qua lại. Yoon Hee không phải không có cách, nhưng cô không sao mở miệng ra nói nổi. Yoon Sik nhìn tỉ tỉ cúi đầu im lặng, nặng nhọc nhồm dầy, tựa vào đồng chân đệm. Đoạn cậu mỉm cười như thể đọc được mọi ý nghĩ trong đầu Yoon Hee, chậm rãi nói:

“Tỉ, đệ sẽ cải trang thành nữ nhi.”

Ánh mắt ngạc nhiên của mẹ và ánh mắt hồi lỗi của Yoon Hee cùng hướng về phía Yoon Sik.

“Yoon Sik à, dù con có đau ốm nằm một chỗ, nhưng vẫn là đàn ông, làm sao có thể mặc quần áo nữ nhi... Trời ơi, kiếp trước tôi mắc tội tình gì để bây giờ con gái phải biến thành con trai, con trai biến thành con gái thế này!”

Yoon Sik nhẹ nhàng dỗ mẹ:

“Mẹ, so với chuyện tỉ tỉ phải cải trang thành nam nhi thì việc này đơn giản hơn nhiều. Tỉ tỉ con có thể làm được, chẳng lẽ thân đàn ông như con lại không? Chỉ cần con cáo bệnh nằm một chỗ là được thôi mà. Sẽ không ai đòi gặp người ốm đau, mẹ cứ đến phủ Hán thành nói sức khỏe con không tốt, chưa thể kết hôn, người ta còn nói gì được nữa chứ? Kể từ lúc này, người ốm trong nhà ta không phải là Yoon Sik nữa, mà là Yoon Hee.”

Yoon Sik nghĩ tỉ tỉ cậu muốn vào Sung Kyun Kwan không chỉ vì nự lệnh của hoàng thượng, mà có thể còn lý do khác. Từ nhỏ, tỉ đã luôn chăm chỉ hơn, giỏi giang hơn mấy lần cậu. Gần đây tỉ còn điên cuồng ra sức học hành. Nhiệt tình và lòng khao khát tri thức của Yoon Hee chứng tỏ trái tim tỉ đã hướng trọn về Sung Kyun Kwan rồi. Sung Kyun Kwan là cơ hội để tỉ có thể học hành bài bản hơn. Ở đó tỉ có thể hỏi han và bàn luận khi có điều thắc mắc. Ngoài ra, cậu mang máng cảm thấy còn có một thứ gì khác khiến tỉ muốn vào Sung Kyun Kwan, nhưng không sao đoán nổi. Cậu rất muốn để tỉ vào Sung Kyun Kwan theo nguyện vọng của mình.

Yoon Hee tiến lại nắm tay tiểu đệ. Yoon Sik siết chặt tay cô:

“Tỉ xin lỗi vì đã lôi đệ vào chuyện này.”

“Đệ mới là người có lỗi với tỉ. Chuyện đến nước này, đầu tiên là cũng tại đệ.”

“Tỉ sẽ chăm chỉ học, cố đậu kỳ Đại khoa thật sớm. Rồi xin hoàng thượng một chức quan nhỏ ở xa Hán thành, nơi không ai biết đến chúng ta. Dù sao nhà ta vốn không có thể lực, muốn ở lại trong triều cũng khó, chỉ cần nhậm chức ở nơi nào hẻo lánh là được rồi. Đến lúc đó, đệ sẽ có thể trở lại thành Yoon Sik.”

“Nếu phải chọn tỉ hay Khổng Tử đi thi hộ, đệ sẽ chọn tỉ. Đệ tin tỉ sẽ sớm đỗ kỳ Đại khoa.”

Yoon Sik gật đầu cười. Mẹ cũng gật đầu tỏ vẻ yên tâm. Chuyện trò xong, Yoon Hee đi sang phòng bên cạnh, cải trang rồi ra ngoài.

Ngày nhập trai không còn xa nữa. Trong thời gian đó. Cô muốn luyện tập để giống đàn ông hơn nữa, nên đã quyết định phải chịu khó ra đường quan sát kỹ lưỡng, cố bắt chước phong cách trò chuyện, điệu bộ cử

chỉ của các thư sinh cô có thể bắt gặp.

7. Chương 7: Lễ Tân Bả

Sung Kyun Kwan dần hiện ra trước mắt Yoon Hee. Thần Tam môn đóng chặt, chỉ duy có một cánh cửa bên trái để ngỏ. Thời gian vừa qua dù đã qua lại đây mấy lần, nhưng hôm nay không hiểu sao Yoon Hee vẫn thấy nơi này thật lạ, có lẽ do tâm trạng cô đã khác trước. Đây là nơi cô sẽ phải sống bằng thân phận nam nhi bất kể ngày đêm. Sung Kyun Kwan được bao quanh bởi dòng suối nhân tạo Phán Thủy. Vượt qua con suối này, sẽ là bắt đầu mọi chuyện. Đột nhiên Yoon Hee sợ hãi. Cô chậm chậm đặt chân lên cây cầu đá bắc ngang suối, nỗi sợ làm cô chùn bước. Yoon Hee nhìn bầu trời in bóng dưới dòng suối, lẩm nhẩm khẩn nguyện:

“Cha, xin hãy giúp con. Xin hãy giúp con không bị phát hiện, có thể trụ đến cuối cùng.”

Đứng mãi hồi lâu mà vẫn không thu đủ can đảm để bước vào Sung Kyun Kwan, chợt Yoon Hee nghe thấy một giọng nói quen thuộc:

“Trời đất, công tử xinh đẹp! Công tử vẫn khỏe chứ?”

Đó là Sun Dol, vẫn thân hình to lớn và khuôn mặt quý, vừa từ sau bức tường mé bên Sung Kyun Kwan bước ra. Yoon Hee nhìn thấy Sun Dol thì vui như gặp được Sun Joon, tươi cười chào:

“Thì ra là Sun Dol. Đã lâu rồi không gặp.”

“Trông công tử vẫn đẹp như ngày nào. A, tiểu nhân lại lỡ miệng vô lễ nữa rồi...”

“Không sao đâu. Cũng có thể xem là lời khen mà.”

Sun Dol nhẹ nhàng dùng một tay nhắc chiếc rương và bọc sách mà Yoon Hee khó khăn lắm mới mang đến được, sải chân bước vào Sung Kyun Kwan. Yoon Hee cũng quên mất nỗi sợ khi này, vội theo sau. Cô nhìn vào nắm tay còn to hơn khuôn mặt mình của Sun Dol. Đồng hành lý nặng trĩu của cô đối với hần chẳng khác nào lông hồng. Yoon Hee lo lắng, không biết có thể giấu giếm sự khác biệt thể lực đó trong bao lâu?

“Vậy Lee tiến sĩ đâu?”

“Lee tiến sĩ...? À, thiếu gia! Dĩ nhiên là thiếu gia đến rồi. Tiểu nhân đi theo khuôn hành lý cho thiếu gia xong xuôi rồi nhưng không chịu về, bị mắng cho té tát, đang trên đường trở ra thì gặp công tử. May là tiểu nhân chần chừ. Chứ nếu không thì đã không gặp được công tử rồi.”

Nói đến đây Sun Dol bỗng dừng chân đứng lại, đôi vai đồ sộ rũ xuống như thể kiệt sức.

“Sao vậy Sun Dol?”

“Tiểu nhân rất muốn được ở cạnh thiếu gia nhưng thiếu gia cương quyết không cho. Thiếu gia nói ở Thanh trai đã có người phục vụ, không được giữ kẻ hầu riêng... Tiểu nhân phải làm sao đây?”

Yoon Hee tròn mắt ngạc nhiên.

“Làm sao là làm sao? Thì người cứ về nhà là được thôi mà.”

“Giờ ở nhà đâu còn thiếu gia nữa! Làm sao tiểu nhân có thể vui vẻ ra về được.”

Sun Dol ngẩng đầu lên, nhìn Yoon Hee với ánh mắt rất đáng thương, khản khoản:

“Công tử có thể nói giúp, để thiếu gia giữ tiểu nhân lại được không? Tiểu nhân không dám nói thêm tiếng nào với thiếu gia nữa đâu. Thiếu gia đúng là đáng sợ nhất trần đời. Có khi đến lão gia cũng sợ thiếu gia nữa đấy.”

Nếu không quen biết Sun Dol từ trước, hẳn Yoon Hee sẽ thấy ánh mắt đáng thương ấy của hần trông đầy đe dọa. Yoon Hee mỉm cười, thu thân mình bé nhỏ của mình lại, ngồi xuống bên cạnh hần, thủ thủ:

“Mới chỉ gặp nhau có vài lần, ta biết nói thế này là không nên, nhưng ta cũng sợ thiếu gia nhà người lắm. Nếu huynh ấy đã nói không được thì có nghĩa là không được rồi.”

Sun Dol nom càng ủ rũ hơn. Hắn muốn được ở bên cạnh Sun Joon đến vậy sao? Nếu không nhìn vào thân hình to lớn của hắn, Yoon Hee ngỡ như mình đang trò chuyện với một đứa trẻ đáng yêu. Cô hỏi đùa:

“Người sợ huynh ấy, sao còn muốn ở bên cạnh huynh ấy chứ?”

“Vì tuy thiếu gia là người đáng sợ nhất, nhưng cũng là người tốt bụng nhất trên thế gian mà.”

Nhìn người hầu sẽ biết chủ nhân, Yoon Hee có thể cảm nhận được nhân phẩm cao thượng của vị công tử tên Sun Joon ấy. Sun Dol cố nén buồn phiền, đứng dậy bảo:

“Nói gì thì nói, công tử đây cũng thật lợi hại.”

Yoon Hee đứng lên theo, hỏi:

“Ta làm sao cơ?”

“Thì chuyện công tử đỗ kỳ Tiểu khoa ấy. Nói thật, tiểu nhân cũng hơi nghi nghi.”

“Nghi nghi gì?”

“Nghi nghi, có khi công tử lại là con gái.”

Tim Yoon Hee như muốn nổ tung, cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói:

“Câu này ta nghe quen rồi, nên giờ cũng chẳng thấy bất ngờ gì nữa.”

“A, không phải vậy đâu. Tiểu nhân lại lỡ lời nữa rồi... Thấy công tử đỗ cao như vậy, tiểu nhân đã biết công tử đúng là nam tử hán rồi. Đàn bà con gái sao biết đọc sách gì được. Nếu không phải đàn ông thì chả dễ dàng thế đâu.”

“Ha ha ha, cậu nói cũng phải. Đàn bà con gái mà biết dùng đầu để đọc chữ thì không hợp lý chút nào.”

Có thể dùng cách này để che giấu thân phận, Yoon Hee đột nhiên cảm kích thứ gọi là định kiến. Đàn bà con gái cũng thắc mắc sinh mệnh là gì, chiêm tinh là gì, cũng muốn biết nhân tính và vật tính khác nhau ra sao... Nhưng sự thật này đàn ông không hề biết. May quá!

Hai người miệng nói, chân bước, băng qua Hạ liên đài[1], tiếp tục men theo dãy nhà phía Đông Sung Kyun Kwan vòng ra sau. Qua Đông Tam môn, đi ngang qua mấy cánh cửa nhưng Sun Dol không hề bước vào, đến khi Truyền Hương môn cao lớn hiện ra trước mắt, hắn mới quay lại nhoẻn miệng cười với Yoon Hee rồi đi thẳng vào trong. Thì ra họ đã không đi qua Đại Thành điện và Minh Luận đường. Giữa Đông trai có một khoảng sân hẹp, các phòng liền kề bố trí cửa đều tầm tắp, phía trước có một hàng hiên chạy dài. Dưới thềm từng phòng đều đặt một phiến đá lớn làm bậc cấp để bước lên.

[1] Nơi hoàng thượng xuống xe

“Thiếu gia !”

Sun Dol chạy tới một căn phòng đang mở cửa. Sun Joon từ bên trong lộ đầu ra nói:

“Ta đã bảo người về đi, sao vẫn còn...”

Phát hiện ra Yoon Hee đi sau Sun Dol, chàng lập tức ngừng lời, cười thật tươi. Sun Joon mặc trang phục màu xanh ngọc, cổ áo và tay áo viền màu đen, trên trán buộc dải lụa đen giữ tóc. Yoon Hee cúi chào:

“Lâu rồi mới gặp lại. Huynh vẫn khoẻ chứ?”

Sun Joon bước ra, xỏ đôi giày đang xếp trên phiến đá rồi bước xuống sân, cúi đầu chào:

“Công tử vào đi. Tôi cũng đang đợi công tử đây. Nhưng sao công tử lại đi vào bằng cửa đó?”

Nghe Sun Joon hỏi, Sun Dol giật mình đáp:

“A, tại tiểu nhân không có óc, mới dẫn công tử đi đường này... Công tử có thể đi vào bằng đường Đông Tam môn mà...”

“Không sao đâu. Nhờ người, ta mới được đi đường tắt mà. Về sau ta lại đi bằng đường Đông Tam môn là được thôi.”

Sun Dol đặt hành lý của Yoon Hee xuống khoảng hiên trước phòng. Yoon Hee và Sun Joon ngồi xuống đó. Yoon Hee đưa mắt quan sát Đông trai, bảo:

“Đến thì đến rồi, nhưng tôi không biết mình ở đâu và phải nhận phòng như thế nào nữa.”

“Thường thì người mới đến sẽ được xếp chung phòng với người nào quen mình. Công tử có quen người nào ở đây không?”

“Sao cơ? Ở... ở chung một phòng? Không phải được ở phòng riêng sao?”

Đầu óc Yoon Hee quay quay. Cô cứ đinh ninh sẽ được ở phòng riêng nên mới đến đây. Sun Joon đương nhiên không hiểu vì sao Yoon Hee lại kinh ngạc đến thế, chàng nhẹ nhàng giải thích:

“Cả Đông trai và Tây trai gộp lại chỉ có ba mươi hai phòng. Trừ phòng thuốc và phòng của Chưởng nghị[2] ra thì còn hai mươi chín phòng. Nhưng số nho sinh ở đây lên đến gần một trăm năm mươi người, không xếp ở chung phòng thì làm thế nào với cả đồng người dư ra đó? Sẽ bất tiện, nhưng phải chịu thôi.”

[2] Đông trai và Tây trai đều có Chưởng nghị riêng, là người có địa vị cao nhất trong các nho sinh, tương đương với hội trưởng hội học sinh bây giờ

Yoon Hee căng óc ra tính toán. Một trăm năm mươi người, nếu chia ra dùng hai mươi chín phòng, mỗi phòng phải ở năm người. Cô lại nhìn vào bên trong căn phòng đang mở cửa. Căn phòng hẹp đến mức muốn nhét ba người đã là khó rồi. Nói cách khác, cô sẽ phải chen chúc với một đám đàn ông mà ngủ. Quá choáng váng, Yoon Hee bất giác vỗ lấy hành lý toan bỏ chạy.

“Thường thì có khoảng hai đến ba người ở chung một phòng.”

Nghe Sun Joon nói vậy, Yoon Hee mới yên tâm phần nào. Tuy không có phòng riêng, nhưng hai ba người một phòng thì cũng ổn.

“Vậy những nho sinh không được xếp phòng ở Thanh trai phải làm sao?”

“Họ sẽ ở trọ tại Phán thôn ngay bên ngoài Sung Kyun Kwan, hoặc ai nhà gần thì đi đi về về. Vậy nên người ta mới nói chúng ta được hoàng thượng chiếu cố.”

Đây đâu phải chiếu cố, là giáng hoạ thì đúng hơn. Mẹ Yoon Hee mà biết chuyện này, bà chắc chết ngất mất. Yoon Hee nhìn căn phòng một lần nữa, lo lắng hỏi:

“Tôi không quen ai cả, vậy phải làm sao đây?”

“Không phải công tử quen tôi đấy sao?”

Thay vì an lòng, Yoon Hee nhìn chàng với vẻ mặt bối rối. Ở chung một phòng với chàng, vừa may mà lại vừa không may. Như thế đương nhiên còn tốt hơn chung phòng với người khác, nhưng độ nguy hiểm cũng sẽ tăng lên, rắc rối bắt nguồn từ trái tim cô.

“Vậy... vậy tôi với huynh... Nhưng ngoài chúng ta ra còn ai nữa không?”

“Tôi chưa thấy ai, nhưng hình như là có. Khi vào phòng có thấy đồ đạc, tôi đã hỏi một trai bộc đi ngang qua. Các phòng khác đều có hai người ở sẵn từ trước, riêng phòng này chỉ có một thôi.”

“Huynh có hỏi đó là người như thế nào không?”

“Không. Công tử thấy phiền sao?”

“Vì là người hoàn toàn xa lạ nên có hơi... Đẳng kia là Tây trai à?”

“Ở Tây trai đa số là người phái Lão luận. Còn ở Đông trai này nếu không phải người phái Thiệu luận thì cũng là Nam nhân hoặc Thiệu bắc. Hình như công tử là người Nam nhân...”

“Làm... làm sao huynh biết?”

“Tôi chỉ đoán vậy thôi.”

Một khoảng lặng ngưng ngừng trôi qua giữa hai người. Sun Dol không hiểu lý do, hết nhìn người nọ lại nhìn sang người kia. Như sự nghĩ ra chuyện gì, Yoon Hee hỏi:

“A, nếu Tây trai là chỗ của Lão luận, vậy tại sao huynh lại ở đây?”

Sun Joon nở một nụ cười ý vị, đáp:

“Thật ra theo truyền thống, Tây trai là chỗ ở của tiến sĩ, Đông trai là chỗ ở của cử nhân. Nhưng gần đây người ta lại phân chia thành một bên thuộc phái Lão luận, một bên không thuộc phái Lão luận. Làm vậy là không đúng! Tôi vừa là tiến sĩ, vừa là cử nhân, nên ở đâu cũng được, không có vấn đề gì.”

Yoon Hee không hiểu nổi ý nghĩa ẩn sau nụ cười kỳ lạ của Sun Joon, nhưng cô biết chàng chỉ đang kiếm cớ. Dẫu sao chàng cũng thuộc phái Lão luận, sống cùng những người Lão luận khác ở Tây trai dĩ nhiên sẽ thoải mái hơn. Ấy vậy mà chàng cứ nhất quyết ở Đông trai. Một chàng trai kỳ lạ! Tuy nhiên với cô lúc này, chung phòng với Sun Joon có lẽ là lựa chọn tốt nhất, mặc dù còn có người thứ ba không rõ thế nào.

Sun Joon cười, lái câu chuyện sang hướng khác:

“Mỗi phòng này là mới có một người thôi, chắc những người ở đây khi trước đã đỗ Đại khoa xuất sĩ làm quan cả rồi. Chưa biết chừng phòng này là nơi đất tốt.”

Yoon Hee cười hưởng ứng. Tuy Sun Joon chỉ đùa, nhưng nhìn nét mặt và giọng nói của chàng, cô cảm thấy mấy lời vừa rồi đều là sự thật, dù cho nó đã được kiểm chứng hay chưa.

Yoon Hee đứng dậy bắt đầu sắp xếp hành lý. Sun Joon định giúp cô chuyển đồ vào phòng thì nhìn thấy nhan đề quyển sách nằm trên cùng bọc sách.

Sun Joon liếc mắt quan sát thật nhanh, sau khi chắc chắn xung quanh không ai ngoài Sun Dol, chàng ghé sát miệng vào tai Yoon Hee thì thầm. Yoon Hee biết chàng làm vậy chỉ vì muốn nói thầm với cô, nhưng vẫn không ngăn nổi vành tai bất giác đỏ ửng lên, tim đập thình thịch như người điên đang chơi bập bênh.

“Không được phép đọc được những quyển sách liên quan đến Lão Tử, cũng không được mang loại sách ấy vào đây. Làm vậy là phạm vào học lệnh đấy.”

“Sao cơ? Tôi không biết gì về chuyện này cả. Đây chỉ là sách đọc khi thấy chán thôi mà...”

Nghe Yoon Hee nói chỉ đọc cho vui, Sun Joon không khỏi giật mình. Tuy những cuốn sách này bị coi là sách cấm, dị giáo, nhưng rõ ràng cũng rất khó đọc. Vậy mà Yoon Hee lại coi đây như sách đọc giết thời gian, sao chàng có thể không bất ngờ cho được.

“Phải làm sao đây? Phải giấu vào đâu bây giờ?”

Sun Joon không để ý đến Yoon Hee luống cuống lo lắng, chăm chú mở bọc sách ra xem. Trong bọc, ngoài sách của Lão Tử còn có nhiều loại khác. Chàng lật hết sách cấm ra, đặt úp xuống giấu tên sách rồi buộc thành bó.

“Các sách liên quan đến Trang Tử, kinh Phật, và một số loại tạp thư đều bị cấm. Lần sau công tử nhớ cẩn thận. Giờ công tử không thể mang mấy quyển sách này về ngay được, tôi sẽ bảo Sun Dol mang về để tạm ở nhà tôi.”

“Được vậy thì cảm ơn huynh lắm. Sun Dol à, nhờ người nhé.”

Sun Dol đón lấy túi sách Sun Joon đưa cho với khuôn mặt tươi cười trông phát hãi, hẩn hỏi:

“Sao không thấy đem và chặn, công tử không mang theo à?”

Yoon Hee ngạc nhiên nhìn Sun Joon. Ánh mắt cô như thắc mắc, mỗi người phải tự chuẩn bị những thứ đó sao. Kỳ lạ là chàng hiểu ngay câu hỏi thăm của cô, và trả lời:

“Tôi thì có mang đến. Nếu công tử báo kho Dưỡng Hiền, họ sẽ cấp phát.”

Vừa lúc đó có một thư lại, xem ra thuộc hàng trung lưu, đầu đội nón nhỏ, từ cửa Bắc tiến đến chỗ họ.

“Các vị mới đến ở đây phải không?”

Yoon Hee và Sun Joon đều đồng thanh đáp “vâng”. Viên thư lại giở một xấp giấy tờ gì đó ra và hỏi:

“Hai vị tên gì?”

Sun Joon và Yoon Hee lần lượt nói tên. Viên thư lại kiểm tra rồi dùng bút lông đánh dấu xác nhận tên bọn họ trên bảng danh sách. Ông ta hỏi tiếp:

“Hai vị định ở phòng nào?”

Sun Joon lịch sự đáp:

“Nghe nói mới chỉ có một người ở phòng này, nên hai chúng tôi định sẽ ở đây luôn, Trung nhị phòng.”

Viên thư lại dò tìm trong danh sách, xác nhận tên của người vẫn đang ở phòng này. Đột nhiên, mắt ông ta mở lớn, nhìn đi nhìn lại tên người và tên phòng.

“Có chuyện gì không ổn à? Vậy không phải chỉ có một người đang ở phòng này thôi sao?”

“À, không, đúng là chỉ có một người đang ở phòng này. Nhưng mà... Hai vị chờ một lát, để tôi tìm xem còn phòng nào trống không...”

Sau một hồi tìm kiếm, viên thư lại đành bỏ cuộc, cười gượng gạo nói:

“Các phòng khác đều đã đủ người cả rồi. Mà hai vị cũng sẽ ổn thôi. Dù gì thì người đang ở phòng này cũng không hay về Thanh trai cho lắm.”

Ông ta suy nghĩ thêm một lúc rồi lắng sang chuyện khác:

“Bút nghiên, bàn sách, chậu rửa, các vật dụng cá nhân..., lát nữa sẽ có trai bộc hoặc tiểu đồng mang đến cho các vị. Còn y phục thì chúng tôi sẽ lấy số đo rồi chuẩn bị sau. Các vị còn cần gì nữa không?”

Sun Joon thấy Yoon Hee ngập ngừng không thể mở lời, bèn lên tiếng thay cô:

“Kim tiến sĩ không mang chăn đến, ông giúp cậu ấy được không?”

“Vậy sao? Trong kho có sẵn, nhưng vì gần đây ai cũng mang sẵn chăn theo nên chúng tôi không chuẩn bị trước. Mà dù có chuẩn bị thì chăn ở đây cũng cũ lắm rồi, mốc meo lại còn bị bọ cắn nữa, không chắc có dùng được hay không đâu. Nếu tiện, tôi nghĩ công tử nên về nhà lấy thì hơn.”

Viên thư lại ề à lê thê, kết luận lại là có thì chỉ có mấy cái chăn không dùng được, Yoon Hee phải về nhà lấy. Yoon Hee lúng túng. Chăn ở nhà có chắc cũng không kém, mà cũng không có dư để mang đi.

“Ông cứ mang cái chăn ấy đến cho tôi đi.”

“Giờ có chuẩn bị thì cũng phải mất mấy ngày.”

“Dù sao thì... Vì ở nhà tôi không có sẵn để mang đi.”

Viên thư lại nhìn chiếc nón và áo khoác sờn cũ của Yoon Hee, gật đầu đồng ý. Sun Joon thấy vậy bèn chen vào:

“Thôi không cần đâu. Chăn của cậu ấy tôi sẽ tự lo.”

“Vâng, tôi hiểu rồi. Từ giờ trở đi các vị có cần gì thì cứ sai mấy tiểu đồng ở đằng kia nhé.”

Mấy thằng bé đang ngồi chơi túm tụm bên góc sân Đông trai, dường như cũng cảm giác được đẳng này người ta đang nhắc đến mình, thì nhau rướn cổ ngoái lại nhìn, rồi lập tức quay đi thì thâm to nhỏ. Quần áo của đám tiểu đồng đó còn tinh tươm hơn của Yoon Hee. Viên thư lại xong việc thì cúi chào rồi đi, Sun Joon liền bảo Sun Dol:

“Người về nhà ngay đi, lấy chăn, đệm, cả gối nữa, rồi quay lại đây.”

“Tiểu nhân không biết có thể chuẩn bị ngay được hay không nữa.”

“Người cứ thưa chuyện với mẫu thân ta, bà sẽ chuẩn bị cho. Muộn nhất là ngày mai phải mang đến đấy.”

“Huynh không cần phải lo mấy chuyện này cho tôi đâu.”

“Có gì đâu. Sức khỏe công tử vốn đã không tốt, đắp chăn cũ trong kho có hại lắm.”

Yoon Hee không biết phản ứng thế nào, chỉ đành ngại ngùng cúi đầu trước sự quan tâm của chàng. Người ta nói đàn ông đẹp mã đều không có ai tốt, nhưng người ở bên cạnh cô lúc này dường như là ngoại lệ.

Sun Joon và Yoon Hee mang hành lý vào phòng sắp xếp xong xuôi rồi Sun Joon mới cầm bọc sách của Yoon Hee ra về. Trong căn phòng hẹp chỉ còn lại Yoon Hee và Sun Joon ngồi đối diện nhau. Yoon Hee cảm thấy hết sức ngượng ngùng, tim đập loạn xạ. Cô bối rối di qua di lại đầu ngón tay xuống sàn nhà. Một lúc lâu sau, Yoon Hee lại chuyển sang nhìn khoảng sân bên ngoài qua cửa phòng đang mở toang. Khoảng sân không mấy rộng, nhưng Yoon Hee có cảm giác nó thoáng đãng hơn nhiều so với căn phòng hẹp đến mức có thể nghe cả tiếng Sun Joon thở như sát bên tai. Trông thấy một toà nhà dài ở phía bên kia khoảng sân, Yoon Hee lên tiếng, xua đi sự im lặng bối rối:

“Toà nhà kia để làm gì vậy?”

“À, hình như là nhà ăn. Là nơi các nha sinh sống ở Thanh trai dùng bữa.”

“À...”

“Công tử cởi cái đó ra đi.”

“Hả? Huynh... huynh bảo tôi cởi cái gì cơ?”

Thấy Yoon Hee giật mình hoảng sợ, Sun Joon cũng giật mình theo, vội chỉ ngón tay lên đầu, nói:

“Ý tôi nói cái nón. Đã vào trong rồi, không cần đội nón nữa mà...”

“À... Vâng, cởi... phải cởi chứ.”

Cởi nón là chuyện dĩ nhiên, còn phải thay đồ nữa. Yoon Hee cũng biết vậy, nhưng Sun Joon cứ mở to mắt ngồi bên cạnh nhìn cô thế kia, khiến cô cực kỳ xấu hổ. Tuy không phải cởi tất tần tã từ trong ra ngoài, chỉ cần thay áo khoác dài thôi, Yoon Hee vẫn thấy ngượng. Thấy Yoon Hee tháo dây nón hết sức chậm, Sun Joon bảo:

“Trước mặt người khác, không phải nam tử nào cũng có thể thoải mái tự nhiên được, nhưng công tử đặc biệt hay xấu hổ thật đấy.”

Nụ cười của chàng vẫn hết sức nhẹ nhàng, nhưng không khỏi khiến Yoon Hee giật thót. Cô vội đặt ngay nón vừa cởi xuống sàn trước khi chàng kịp nghi ngờ cô là con gái. Rồi Yoon Hee mở túi đồ đựng mấy bộ quần áo mang từ nhà đến, lấy ra bằng vải dùng thay thế chiếc mũ chụp của đàn ông tự làm.

Mũ chụp bán trong thành làm bằng lông ngựa, rất đắt. Nhưng không thể vì đắt mà không dùng, đàn ông con trai để lộ búi tóc rất bất lịch sự. Mẹ Yoon Hee đã hỏi người ta cách làm, rồi lấy một mảnh vải đen tự tay làm cho cô thứ mũ chụp này. Vì vải thường mềm quá, thành ra giữa các lần vải, bà phải để một ít sợi dây, giữ cho vải không bị oặt xuống.

Yoon Hee xấu hổ vì búi tóc của mình hơn cả chiếc mũ chụp luộm thuộm mẹ tự làm, cô lấy mũ ra, chụp vội lên đầu, rồi buộc sợi dây dưới cằm thật chặt. Tóc cô giờ không còn thất bím được nữa, mái tóc ngắn hơn cả tóc mấy tiểu đồng ngoài sân khiến cô thấy xấu hổ với Sun Joon.

Đột nhiên Sun Joon đưa tay lại gần cô. Không để Yoon Hee kịp có thời gian giật mình, mấy ngón tay thon dài của chàng đã tháo dây buộc mũ, lướt nhẹ qua cằm Yoon Hee, khiến lòng cô nổi sóng gió dữ dội. Gỡ xong sợi dây mũ bị rối vì thất vội, Sun Joon buộc nó lại dưới cằm Yoon Hee rồi nói:

“Công tử lần đầu ở cùng người lạ, dĩ nhiên dễ thấy xấu hổ. Dần dần rồi sẽ quen thôi.”

Yoon Hee chỉ biết gật đầu. Để thoát khỏi tình huống nghẹt thở này, cô đứng dậy treo áo lên dây mắc áo đóng trên tường. Bộ đồ mắc ầu gần cửa sổ hình như là của người đang ở phòng này, còn bộ đồ sạch sẽ trắng thơm bên cạnh chắc hẳn là của Sun Joon. Yoon Hee treo tấm áo cũ sờn của mình cạnh đó, nhìn quần áo mình kê bên quần áo Sun Joon, cô có cảm giác thật kỳ diệu. Mãi nghĩ người ra nhìn, Yoon Hee không thể trông thấy mấy vết dao chém trên tấm áo còn lại.

Nhưng cô nhìn thấy một mảnh vải, hình như là một chiếc khăn tay rơi bên dưới mắc áo. Mảnh vải bị vo lại nhàu nhĩ, chắc chắn không phải của Sun Joon. Có lẽ là của người kia. Yoon Hee vừa cúi nhặt chiếc khăn thì nghe Sun Joon lên tiếng:

“Lần trước tại lễ Phong băng, không phải công tử có chuyện muốn nói với tôi sao? Sau buổi lễ, dù tôi có gọi thế nào công tử cũng không nghe mà bỏ đi mất, nên tôi vẫn chưa hỏi được.”

Yoon Hee nhớ lại ngày hôm đó. Khi ấy cô định kể hết cho chàng chuyện mình là nữ nhi, nên đã bảo chàng chờ cô sau khi kết thúc lễ Phong băng. Có điều sau đó, ngự lệnh của hoàng thượng khiến cô choáng váng, không còn tâm trí nhớ đến lời hẹn, vừa xong lễ là liền chạy thẳng một mạch về nhà. Cô bối rối trải mảnh khăn đang cầm trên tay lên mớ quần áo, ngoảnh lại nói:

“À, vâng. Nhưng cũng không có gì đâu, tôi chỉ muốn chúc mừng huynh thôi... Mà huynh cũng nói là có chuyện muốn bàn với tôi phải không?”

Mảnh khăn Yoon Hee vừa trải ra có vết máu đã khô, ở góc thêu cây trường sinh, nhưng mắt Yoon Hee chỉ nhìn Sun Joon, nên cô không nhận ra điều này. Cô lại ngồi xuống chỗ cũ, chờ chàng trả lời.

“Là chuyện đã qua rồi.”

“Chuyện đã qua là chuyện gì cơ?”

“Cũng không có gì, tôi chỉ tính hỏi công tử có ý định cùng vào Sung Kyun Kwan học với tôi không thôi. Nhưng hoàng thượng đã ban ngự lệnh trước, nên tôi cũng không có gì để nói nữa.”

“Ra vậy. Nhưng sao huynh vẫn cứ nói chuyện khách sáo với tôi vậy? Huynh cứ thoải mái là được rồi.”

“Bây giờ chúng ta đã ở chung một phòng, vậy là quá hay phải không? Tôi sẽ không khách sáo nữa. Nhưng cũng không thể gọi tên công tử bữa bãi được, công tử hãy đặt tên hiệu đi rồi nói cho tôi biết.”

Yoon Hee suy nghĩ. Đặt tên hiệu là việc cũng đau đầu giống như đặt tên thật vậy. Nhưng giờ cô đã trở thành nho sinh Sung Kyun Kwan rồi, nhất định phải có tên hiệu. Giữa lúc đó, bên ngoài có một nho sinh đi ngang qua, thấy trong phòng có người mới đến liền ghé vào chào hỏi:

“Chắc hai cậu là người mới nhập trai lần này. Rất vui được gặp mặt.”

Sun Joon và Yoon Hee cũng vui vẻ bước ra hiên đáp lễ. Sun Joon nói:

“Xin chào huynh. Huynh là người ở phòng này à?”

“À, không. Phòng của tôi ở phía bên kia, Hạ tông phòng.”

Đang nói, nho sinh đó chợt giật mình như thể nhìn thấy hổ dữ.

“Khoan, phòng này là...?”

“Vâng? Huynh sao vậy?”

“À, không có gì. Không có chuyện gì đâu, không có gì...”

Người đó liếc vào phòng, nhìn hai người một lượt rồi vội vàng chạy mất. Yoon Hee cảm thấy rất kỳ lạ. Viên thư lại ban nãy cũng có thái độ y hệt nho sinh này. Cái vẻ ngạc nhiên như thể không ai được phép ở phòng này của họ khiến cô bất an. Sun Joon cũng cảm thấy kỳ lạ. Hai người cùng một tâm trạng, chỉ biết đứng nhìn nhau.

8. Chương 8

Sun Joon ngồi xuống hàng hiên, lên tiếng gọi một tiểu đồng đang chơi ngoài sân.

“Cậu bé, lại đây.”

Nãy giờ đám tiểu đồng vẫn liếc trộm Sun Joon suốt, nên thằng bé có lẽ cảm thấy ngượng nếu chạy đến ngay. Nó đứng xoay lưng lại phía chàng, đến khi bị lũ bạn đẩy ra mới chịu dè chừng lại gần. Nhưng thằng bé chạy lại không phải để thừa lời Sun Joon. Nó giương mắt nhìn chàng, rồi lại phóng vèo về với lũ bạn trước khi Sun Joon kịp lên tiếng, phấn khích reo lên:

“Thấy rồi, nhìn thấy rồi. Đẹp trai cực kỳ! Nhìn gần càng đẹp hơn nữa. Lần đầu tiên thấy người đẹp trai như vậy á. Ha! Tưởng tìm ngừng đập luôn rồi chứ.”

“Thật hả? Thật hả?”

Thì ra bọn tiểu đồng nãy giờ túm tụm thì thầm về ngoại hình của Sun Joon. Nghe lũ trẻ trò chuyện, chàng chỉ biết mỉm cười lúng túng. Yoon Hee hiểu vì sao lũ trẻ phản ứng như vậy, phì cười nói:

“Huynh tuần tú đến nỗi mấy thằng bé phải ngạc nhiên mà bàn tán kìa. Khi mới gặp huynh tôi cũng ngạc nhiên như vậy đấy.”

Bị Yoon Hee trêu, Sun Joon hơi nhúu đôi mày rậm. Đám tiểu đồng lúc này không biết lại đùn đẩy, tranh giành gì nhau, rồi một thằng nhỏ tách ra chạy tới chỗ hai người. Nó nhìn thẳng mặt Sun Joon rồi ù té trở lui với các bạn, đang chạy thì ngã oạch một cái. Cảnh tượng thật không khác gì trong truyện Đeo lục lạc èo.

Thằng bé bị ngã đã đứng bật dậy, chạy về chỗ các bạn miêu tả tỉ mỉ cảm tưởng của mình. Nghe xong cả bọn lại lần nữa nhảy chồm lên kích động. Yoon Hee phải cố hít vào một hơi thật sâu để không phá lên cười. Nào ngờ hành động nho nhỏ này đã ngay lập tức lôi kéo cặp mắt của lũ trẻ dồn hết sang cô. Một thằng bé nhận nhiệm vụ chạy tới gần quan sát Yoon Hee. Nó vừa nhìn mặt cô chăm chăm, vừa đổ lạng vành tai. Khi quay lại với lũ bạn, thằng bé vừa nuốt nước bọt vừa báo cáo:

“Ừc! Đẹp, đẹp lắm. Đẹp hơn cả Sun Im tí hàng xóm nữa, đẹp hơn nhiều nhiều luôn.”

Nói rồi nó chìa nắm tay ra phía trước, miêu tả:

“Khuôn mặt nhỏ xíu, còn nhỏ hơn cả cái nắm tay nữa.”

Khuôn mặt người nhỏ đến mấy cũng không thể chỉ bằng nắm tay, nhưng nghe nó nói, cả lũ trẻ hình như cảm thấy đúng là như vậy. Thấy Yoon Hee bắt đầu ngượng, đến lượt Sun Joon đùa:

“Cậu đẹp đến nỗi lũ trẻ phải so sánh với nữ nhân cũng là chuyện có thật đấy.”

Sun Joon xô lại đôi giày chàng xếp trên bệ đá hồi nãy, đứng dậy vẫy tay gọi đám tiểu đồng lần nữa. Cả bọn ùa đến, chen chúc đứng dưới bệ đá. Chỉ đứng trên sân đất thôi Sun Joon đã rất cao rồi, giờ đứng trên bệ đá, không biết lũ trẻ còn cảm thấy chàng cao đến nhường nào. Sun Joon cúi xuống, hiền hậu hỏi lũ trẻ:

“Các người có biết ai ở phòng này không?”

“Ngựa điên đấy?”

Một thằng bé đứng giữa nói xong vội cắn môi ngậm miệng ngay tức khắc, hối hận vì lỡ lời.

“Người vừa nói gì vậy?”

Sun Joon hỏi lại rất nhẹ nhàng, nhưng thằng bé vẫn cắn chặt môi khẳng khẳng lắc đầu. Nó hoảng sợ vì lỡ nói xấu một vị quý tộc, khoé mắt bắt đầu ngân ngấn nước. Sun Joon thấy thằng bé tội nghiệp quá, không hỏi nữa mà quay ra cho phép cả đám đi. Đám trẻ lại quay về chỗ ban nãy chơi đùa, riêng có một thằng bé lấy hết can đảm chạy tới nói với Sun Joon:

“Tiểu nhân nghĩ huynh ấy là người rất tốt.”

“Hả? Người nói gì?”

“Người đang ở phòng này ấy. Mấy vị nho sinh khác gọi huynh ấy là ‘Ngựa điên’, nhưng tiểu nhân nghĩ huynh ấy còn tốt hơn những người khác nữa kìa. Dĩ... dĩ nhiên, tiểu nhân cũng sợ, nên chưa lần nào dám lại gần nhìn huynh ấy.”

“Vậy sao? Nếu người đã nói vậy thì nhất định người đang ở đây là người tốt rồi.”

Sun Joon mỉm cười thân thiện để trấn an thằng bé. Nhưng mặt Yoon Hee lại như bị bóng đen bao trùm. Ngựa điên? Nghe cái tên thôi đã thấy là người không dễ dây vào rồi, giờ lại còn chung phòng, Yoon Hee bỗng thấy sợ hãi, đầu óc cứ quay quay.

Sun Joon và Yoon Hee mãi chuyện với đám tiểu đồng, không để ý thấy chốc lại có vài nho sinh đi vào Đông trai, len lén liếc họ rồi nhanh chóng biến mất. Hồi lâu sau mới có một người đến bắt chuyện:

“Ồ hô, hai người là những nho sinh mới đang làm cả cái trường này loạn lên đây sao?”

Sun Joon lẫn Yoon Hee đồng thời nhìn về phía phát ra tiếng nói. Một nho sinh đang thong thả bước trên mảnh sân lát đá phiến, tiến lại chỗ bọn họ. Người đó tuy thân hình thấp bé, nhưng từ đỉnh đầu cho đến tận gót giày, không chỗ nào không toát ra vẻ giàu có. Không phải chiếc mũ chụp làm từ lông ngựa nào cũng giống nhau. Chiếc mũ nho sinh kia đội trên đầu là loại siêu cao cấp, bên từ thứ lông ngựa sợi không chỉ dày nhất mà còn trong nhất. Hai hạt nút nhỏ dính hai bên mũ làm từ mai rùa biển, cũng là thứ xa xỉ phẩm. Bộ y phục hần ta mặc trên người may bằng thứ vải đắt tiền, xếp nếp óng ả. Đôi giày dưới chân may bằng da thuộc và lụa quý mềm mại, thêu chỉ vàng cầu kỳ. Cuối cùng, chiếc quạt trong tay hần ta mới là thứ đáng nói đến nhất. Tuy còn đang xếp lại, nhưng chỉ cần nhìn nan quạt và món đồ điêu khắc tinh xảo treo làm vật trang trí kia, người ta cũng có thể cảm nhận được chiếc quạt lông lầy quý giá đến mức nào. Con người nho sinh đó, đặt trong khung cảnh cũ kỹ và chật chội của Đông trai, thật sự là khác biệt quá lớn, đến mức không ai nghĩ nổi hần ta đang là nho sinh trọ học ở nơi này.

Sun Joon và Yoon Hee đứng xuống phiến đá chào hỏi nho sinh vừa đến. Sun Joon mở lời:

“Huynh có phải là người đang ở phòng này không?”

“Mấy tiểu đồng hồi nãy nói Ngựa điên ở phòng này mà. Nhìn ta giống Ngựa điên lắm sao?”

Thấy Sun Joon và Yoon Hee bối rối nhìn mình, nho sinh mới phá lên cười:

“Ha ha ha, ta đùa thôi. Ta tên là Gu Yong Ha, hiệu Nữ Lâm, quê Neung Seong. Là cử nhân, ở phòng bên cạnh, Trung nhất phòng. Năm nay ta hai mươi ba tuổi, nên sẽ không nói chuyện khách sáo với hai người đâu. Mà hai người cũng không cần phải giới thiệu nữa. Trước khi hai người vào đây, tin đồn đã bay đủ ngõ ngách trong cái trường này lâu rồi.”

Tin đồn ư? Nếu nói đến Sun Joon, thì đâu chỉ trong trường, cả kinh thành chỗ nào mà chẳng nghe nói về chàng. Còn về phần mình, Yoon Hee chỉ mong sống thật lặng lẽ không ai để ý, rồi lẳng lặng rời khỏi nơi đây. Nghĩ đến cách biệt giữa mình và Sun Joon, lòng cô lại rầu rầu. Cô lên tiếng chào:

“Rất vui được biết huynh.”

Nghe tiếng Yoon Hee, ánh mắt nho sinh kia chuyển ngay từ Sun Joon sang quan sát cô.

“Cậu có phải là Kim Yoon Sik mà thiên hạ đồn là Lục Tấn Hồng Nhan[3] không? Ta nghe nhưng chẳng tin, giờ xem ra thiên hạ cũng mới chỉ khen ngợi đến một nửa vẻ đẹp thực sự của cậu mà thôi?”

[3] Lục Tấn Hồng Nhan: vào đời Tấn, ở đất Quảng Tây huyện Bạch Nhân (Trung Quốc) có người con gái trẻ đẹp nổi danh tài sắc được khách đi buôn ngọc đặt tên là Lục Châu vì nàng đẹp như ngọc. Lục Tấn Hồng Nhan từ đó trở thành cụm từ chỉ người con gái đẹp.

Hần ta nói rồi khom người, nhìn chằm chằm vào Yoon Hee đầy vẻ nghi hoặc, đoạn chuyển hướng sang Sun Joon.

“Sao quý tử của người đứng đầu Lão luận lại vào ở Đông trai thế này? Định đưa cả chuyện đẳng phái đấu đá trong triều vào đây sao? Trước khi gặp nguy hiểm, cậu nên chuyển về Tây trai đi.”

Sun Joon nghe vậy chỉ cười cười hỏi chuyện khác.

“Vậy huynh có biết người ở phòng này đang ở đâu không?”

“Làm sao biết được, mấy ngày rồi ta có thấy mặt mũi tên Kiệt Ngao đó đâu.”

“Kiệt Ngao?”

“Phải, là Ngựa điên, ai cũng gọi hần bằng biệt hiệu đó. Nếu cứ cố chấp không chuyển sang phòng khác, hai người liệu mà nghĩ cách sống chung với gã. Từ trước đến giờ, chưa ai ở chung phòng với gã được quá hai tháng đâu. Vậy thôi, ta đi đây...”

Yong Ha nói rồi vội bước tới chỗ bọn tiểu đồng như có điều gì muốn dặn riêng, hai mắt thì thoảng vẫn liếc nhìn Yoon Hee. Có điều Yoon Hee đang lo cuống lên, không hề để ý đến chuyện đó. Kiệt Ngao! Có nghĩa là ngựa hoang chưa thuần hoá, cũng chỉ là những kẻ thô lỗ, bất trị. Còn chưa ai ở chung phòng với gã nổi hai tháng nữa chứ. Chỉ bấy nhiêu thông tin đã đủ dọa Yoon Hee sợ khiếp rồi. Sun Joon nhẹ nhàng cất tiếng, xua đi nỗi sợ của Yoon Hee:

“Cũng không có chuyện gì nữa, chúng ta đi đặt hiệu cho công tử nào.”

“Đi đâu cơ?”

“Nơi có nhiều sách, chắc chắn công tử sẽ thích.”

“Vâng, đi thôi. Nhưng sao huynh lại nói chuyện khách sáo nữa rồi?”

“À, được rồi, tôi sẽ thoải mái hơn.”

Hai người lại cười cười nói nói, đi qua cửa thông từ Đông trai sang Minh Luận đường. Yong Ha cũng chào mấy tiểu đồng, đi theo hai người đến gần ô cửa rồi đứng lại. Hần nheo nheo con mắt trái, đắm chiêu nhìn theo bóng Yoon Hee, dùng quạt che miệng khẽ lẩm bẩm:

“Máu chảy dưới da đàn bà khác hần đàn ông. Nhìn đằng trước hay nhìn đằng sau, cũng thấy cậu ta nhất định là gái. Lừa bọn nho sinh cả đời chỉ biết có sách vở, chứ làm sao lừa được con mắt quá quen nhìn đàn bà của ta. Chuyện này sẽ thú vị đây.”

Nói rồi, Yong Ha lại vội đi đến hành lang Đông Nguyệt của Hưởng Quan sảnh mãi phía Bắc Sung Kyun Kwan. Bên trong đang có một nhóm nho sinh tụ tập, người phì phèo ngậm tẩu thuốc tán gẫu mấy chuyện vô vị, kẻ sát phạt nhau trên chiếu bạc. Một người nhìn thấy Yong Ha đi vào, mừng rỡ nói lớn:

“Kìa, Nữ Lâm sao lại ở đây? Giờ không phải đang là lúc rúc mặt vào váy bọn kỹ nữ sao?”

“Giờ học ở Minh Luận đường là trọng, sao huynh cứ đùa tôi như vậy chứ?”

“Huynh mà cũng xem cái giờ học vớ vẩn đó đáng trọng hơn đàn bà nữa hả?”

Yong Ha phá lên cười, ngồi xuống nhập hội:

“Ha ha ha. Huynh nói cũng phải. Chuyện đó nói sau, còn về vụ cá cược hồi nãy, tôi cũng sẽ tham gia đấy.”

“Ban nãy còn không quan tâm, sao đổi ý nhanh vậy?”

“Tôi cược cửa ‘Kim Yoon Sik sẽ rời khỏi đây trong vòng ba ngày, còn Lee Sun Joon sẽ phải chuyển phòng trong vòng năm ngày.’”

“A ha, thật không giống tính cách Nữ Lâm chút nào, sao lạnh lùng quá vậy. Mà cũng phải, Kiệt Ngao ghét cay ghét đắng Lão luận, hận còn hơn kẻ thù giết cha. Hơn nữa, có ai không biết Tả Nghị Chính[4] cha Sun Joon và Đại Tư Hiến cha Kiệt Ngao có mối thù không đội trời chung...”

[4] Tả Nghị Chính: một chức quan thời Jo Seon, giữ vai trò quan trọng trong nghị bàn chính sự, phụ trách các vấn đề đối ngoại, quốc phòng. Chính nhất phẩm còn gọi là Tả Tướng.

Người này vừa nói vừa khục khặc cười, viết vào giấy cược cho Yong Ha. Yong Ha nhìn khắp lượt đám nho sinh đang tụ tập, hỏi đầy hàm ý:

“Nghe nói các huynh đang họp bàn chuyện gì thú vị lắm?”

“Đang bàn về lễ Tân băng đây, cũng chẳng khác gì mấy bận trước. Cái cậu Lee Sun Joon kia tuy là người mới nhưng lại có máu mặt, nên chúng ta không thể làm quá được...”

“Chuyện này thì các huynh không đúng rồi. Chẳng có mấy gã kiệt xuất như Lee Sun Joon nhập trường này đâu, một cơ hội như vậy mà bỏ qua thì tiếc lắm. Hừ... Không phải các huynh chỉ định dùng mấy chiêu cũ rích như bắt uống nước bắn hay là chui qua häng thôi đấy chứ?”

Chỉ cần liếc qua sắc mặt đăm nho sinh, Yong Ha biết ngay mình đoán đúng. Hắn ta nhìn bộ dạng cười gượng của bọn họ, đoạn thở dài nói:

“Tôi có một ý rất hay, các huynh có muốn nghe thử không?”

“Dĩ nhiên rồi. Cậu rành mấy chuyện này lắm mà.”

Cả đám lập tức chụm đầu lại. Yong Ha ngồi ở giữa, bắt đầu thao thao bất tuyệt, không biết là nói gì.

Sau khi hỏi đường một viên quan quản lý ngang qua, Sun Joon và Yoon Hee cũng tới được Tôn Kinh các. Khu nhà này nằm ngay sau Minh Luận đường, giữa một vòng tường bao khá cao. Yoon Hee đọc ba chữ trên tấm bảng, lên tiếng hỏi:

“Tôn Kinh các? Đây là đâu vậy?”

“Là thư viện dành cho nho sinh. Tôi cũng chỉ tình cờ biết được thôi.”

Nhìn khuôn mặt hơi ửng đỏ của chàng, Yoon Hee cười thầm trong bụng. Chàng ngoài miệng nói tới đây tìm tên hiệu đặt cho cô, nhưng xem ra lý do thực phần nhiều là ham mê sách vở nơi này. Hai người bước lên những bậc thang hẹp, vừa vào trong đã thấy chiếc bàn nhỏ của quan thủ thư Tôn Kinh các đặt ngay trước cửa. Bên trong Tôn Kinh các có hàng dãy kệ sách liền kề, kệ nào kệ nấy xếp kín sách. Yoon Hee hớn hở nhìn Sun Joon, nhưng nét mặt chàng lại lộ rõ vẻ thất vọng.

“Vậy mà tôi nghe nói có đến trăm nghìn quyển... Phải chi chuyển được Giai Hữu oa[5] đến đây thì hay biết mấy...”

[5] Là một thư viện lớn do vua Jeong Jo xây dựng.

Có lẽ sách trong Tôn Kinh các quá ít so với hình dung của Sun Joon. Hai người dò dẫm đi trên sàn gỗ thì thoảng lại rít lên cốt kết, nhìn ngó các kệ sách. Cuối cùng họ lấy vài cuốn, ngồi xuống chiếc bàn gần cửa sổ trong góc phòng. Viên thủ thư dường như không quan tâm gì đến họ, điềm nhiên tiếp tục công việc phân loại và sắp xếp sách trả lên kệ.

Yoon Hee mở sách che trước mặt, lén quan sát Sun Joon đang chăm chú đọc sách đối diện. Cứ nghĩ đến cảnh tượng đám tiểu đồng háo hức ngắm khuôn mặt tuần tú của chàng hồi nãy, cô lại phải cố nén cười. Ý muốn tìm xem phần nào trên khuôn mặt chàng đẹp nhất nảy ra trong đầu cô. Là mắt? À không, là đôi đồng tử? Đôi đồng tử đen láy và rất có thần. Không, có thể là sống mũi. Sống mũi chàng thẳng tắp, giống như sự chính trực của chàng vậy. Mà không, cũng có thể là môi. Đôi môi ngọt ngào với dòng máu ấm nóng chảy bên trong. Đột nhiên đôi môi đó mở ra.

“Cậu định tìm tên hiệu trên mặt tôi à?”

Yoon Hee giật mình, cúi đầu giấu biệt khuôn mặt đỏ bừng vào sau cuốn sách, luống cuống tìm cớ:

“Tại... tại tôi có cảm giác giống như mấy tiểu đồng khi nãy...”

Sun Joon rời mắt khỏi sách, đưa tay chống cằm nhìn Yoon Hee chăm chú. Bên khoé môi thấp thoáng nụ cười tinh quái cố kìm nén, có vẻ như Sun Joon cũng muốn trêu lại Yoon Hee.

“Sao huynh lại nhìn tôi như vậy?”

“Tại tôi cũng có cảm giác giống như mấy tiểu đồng khi nãy.”

Yoon Hee nghe vậy mặt càng đỏ bừng, rụt vai lại, dán chặt mắt vào quyển sách. Trông thấy phản ứng của Yoon Hee, Sun Joon cười cười định đọc sách tiếp, nhưng không hiểu sao, ánh mắt chàng tự dưng bị hút chặt vào khuôn mặt đối diện. Luồng ánh sáng bên ngoài cửa sổ dường như đều tập trung cả trên khuôn mặt Yoon Hee, khiến làn da cô gần như trong veo đến nỗi Sun Joon cảm thấy loá mắt. Cậu quả là đẹp trai, đẹp đến nỗi mấy tiểu đồng kia phải so sánh với phụ nữ. Là vì đôi mắt vẫn còn đen láy và to tròn như mắt trẻ con? Hay sống mũi cao ằm ằm? Nếu không thì có thể là do đôi môi hồng mọng kia chăng? Sun Joon cứ thế ngồi ngắm Yoon Hee như mất hồn. Đột nhiên ánh mắt hai người chạm nhau. Sun Joon lúng túng đứng bật dậy khỏi ghế.

“A, quyển sách mình định tìm nằm ở đâu nhỉ?”

Chàng làm vẻ vội vàng đi tới một dãy kệ sách. Ánh nhìn của chàng vượt qua những quyển sách xếp trên kệ, hướng về phía Yoon Hee. Cô vẫn cúi đầu đọc sách. Chàng nhăn mặt, tự dấm vào ngực mình.

“Mình điên rồi! Nhìn đàn ông mà tim đập loạn xạ! Có xinh đẹp đến đâu thì đàn ông vẫn là đàn ông mà.”

Sun Joon cố trấn tĩnh, rút lấy một quyển sách trên kệ. Chàng quay về chỗ ngồi cũ, lại chăm chú đọc như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Một người phục sức đơn giản, tuổi chừng ngoại tứ tuần bước vào Tôn Kinh các. Không biết có phải ông vừa đi công chuyện bên ngoài Sung Kyun Kwan hay không, trên đầu vẫn còn chiếc mũ sa đen. Ông chăm chú nhìn Yoon Hee và Sun Joon đang ngồi đọc sách một lát, rồi quay sang nhìn thư lại đang ngồi làm việc tại chiếc bàn chỗ cửa ra vào.

“Này, cậu vẫn khỏe chứ?”

“Tiến sĩ Jang, ông đến rồi à?”

“Cậu đã tìm được quyển sách ta nhờ lần trước chưa?”

“Được rồi ạ, hơi có chút khó khăn, nhưng tôi còn tìm thêm được vài quyển nữa tại Ye Jo.”

Tiến sĩ Jang nhận sách từ tay thủ thư, rồi ngồi xuống cạnh đó, tay giở sách miệng nói:

“Ta muốn uống một ly trà do cậu pha cho quá.”

“Tôi cũng biết vậy nên đang định đứng lên đây, ha ha ha.”

Lại một người nữa đi vào Tôn Kinh các, vừa đi vừa nói:

“Muốn uống trà thì sang Chính Lục sảnh mà uống, sao lần nào ông cũng mặt dày đến đây xin vậy hả? Nếu vậy tôi cũng muốn uống một chén.”

Người này mặc quan phục màu rượu chát, đầu đội mũ quan. Viên thủ thư không nói gì, chỉ cười đáp lại rồi bước ra ngoài Tôn Kinh các. Tiến sĩ Jang liếc người mới vào thay lời chào, rồi lại tiếp tục đọc sách.

“Tôi nhìn thấy bóng ai giống tiến sĩ Jang bước vào đây nên mới vội vàng đi theo.”

“Tiến sĩ Yu, nói nhỏ thôi! Ông không nhìn thấy mấy anh bạn trẻ đang đọc sách đằng kia sao?”

“Hả? Đâu?”

Do các kệ sách vướng tầm nhìn, tiến sĩ Yu phải nhòai người ra mới trông thấy Sun Joon và Yoon Hee đang đọc sách. Ông ta mở to mắt kinh ngạc, lại ngồi xuống ghế cạnh tiến sĩ Jang, thì thầm:

“Lần đầu tiên tôi thấy chúng. Chẳng lẽ chúng là...?”

“Chắc vậy.”

“Ờ ờ, sống lâu một chút đúng là chuyện gì cũng gặp. Nghe đồn mấy đứa đang làm cả cái trường loạn lên này không được bình thường cho lắm. Nhưng mới ngày đầu nhập trai mà đã đến Tôn Kinh các rồi, đúng là thấy điên quá.”

Tiến sĩ Jang này giờ vẫn không rời mắt khỏi quyển sách. Tiến sĩ Yu nhìn ông, ánh mắt đầy ẩn ý.

“Hoàng thượng hạ chỉ cho ông thôi dạy ở thư đường, về Sung Kyun Kwan là vì chúng phải không?”

“Tôi không biết.”

“Này, không phải ông được giao dạy giờ Đại học của chúng từ ngày mai sao? Tôi cũng vậy. Tôi phải nhận giờ Kinh quốc đại điển. Mà hoàng thượng có hé cho ông biết chút gì về ý định sâu xa của Người hay không?”

Lúc này tiến sĩ Jang mới gấp sách, nhìn về phía Sun Joon và Yoon Hee. Viên thủ thư đã mang nước sôi trở vào Tôn Kinh các, bỏ trà vào bình, lên tiếng:

“Dù ý của hoàng thượng có là gì đi chăng nữa thì cũng không tốt lành cho họ đâu.”

“Tại sao?”

“Khả năng của hai vị thì nhất nhĩ ở đây rồi, nhưng sự thật là, nhiều người không theo kịp còn phải tránh xa. Vậy thử hỏi các nho sinh bị xếp học giờ của hai vị từ sáng đến chiều sẽ thế nào đây?”

Tiến sĩ Yang nhận lấy ly trà, mắt nhìn Sun Joon và Yoon Hee, đoạn lên tiếng:

“Ta không ép môn sinh nào không theo kịp phải đi theo ta. Kẻ nào lơ mơ trong giờ của chúng ta, phải sớm loại trừ, thế mới có lợi cho quốc gia. Đây là Sung Kyun Kwan chứ đâu phải thư đường bình thường.”

Tiến sĩ Yu xua xua tay, nhảy dựng lên.

“Ông đừng dùng từ chúng ta. Tôi đâu có ác như ông. Xếp đồng hạng với ông tôi chẳng vui chút nào. Tôi không bao giờ bỏ rơi học trò, kể cả những đứa học không nổi. Dù có phải phạt, cũng phải cố mà kéo chúng theo chứ.”

“Chắc, chắc, vậy nên người ta mới nói ông còn ác hơn cả tôi.”

Viên thủ thư đặt bình trà xuống bên cạnh sau khi chậm rãi rót đầy hai ly trà, mỉm cười. Với tiến sĩ Jang, cứ hễ học trò không theo kịp bài giảng của mình, ông ta lập tức đuổi thẳng cánh, còn tiến sĩ Yu thì nghiêm khắc bắt học trò học cho đến khi nào hiểu mới thôi. Hai người kẻ tám lạng người nửa cân. Không nho sinh nào không biết hai ông thầy này chỉ khác nhau về phương pháp dạy học, chứ còn về độ hành xác học trò thì chẳng kém gì nhau. Đến nỗi cứ tới kỳ thông báo sắp xếp môn họ, các nho sinh đều cầu trời khẩn Phật để tránh được hai vị này. Nếu nho sinh nào chẳng may bị xếp học giờ của hai vị, thì coi như xong đời. Trong giờ của họ, mấy nho sinh táo tợn nhất, vẫn hay trốn được tới lầu xanh hoặc quán rượu, cũng đừng mơ thoát được ra ngoài. Tiến sĩ Yu cười cười, thì thầm vào tai tiến sĩ Jang:

“Tôi tò mò về ẩn ý của hoàng thượng quá. Người chiêu mộ hết nhân tài trẻ tuổi về Khuê Chương các, thế mà một quan viên xuất sắc đã ở sẵn đó như ông lại phải về đây làm thầy giáo. Rốt cuộc là do vô tình, hay ông có nhận được một ngự lệnh nào khác nữa không đây?”

Tiến sĩ Jang vẫn điềm nhiên nhấp trà, nói:

“Nếu muốn ghé miệng lại gần tai tôi, thì trước hết ông cạo sạch mớ râu cứng như lông lợn ấy đi. Châm đau quá.”

“Này, bạn bè với nhau, ông đừng như vậy, có tin gì thì chia sẻ với tôi đi.”

“Tôi là Nam nhân, ông thuộc Lão luận, bạn bè gì? Tôi nhớ hình như còn chưa kết bạn với người Lão luận bao giờ mà.”

Nghe câu nói lạnh lùng ấy, tiến sĩ Yu lăm bả lăm bầm như giận lẫy, nâng ly trà lên dốc cạn. Nhưng nước nóng quá, khiến ông phải lập tức phun ra sạch, rồi hết thè lưỡi lại thổi phù phù. Tiến sĩ Yu là kiểu người bộp chộp, ồn ào. Ngược lại, người đang dùng tay áo lau miệng cho ông, tiến sĩ Jang lại rất kỹ lưỡng và điềm tĩnh. Mặc dù khác đảng phái, cãi nhau triền miên, nhưng bọn họ lại chính là đôi bạn tri kỷ. Tiến sĩ Yu rót trà vào chén của mình, tiếp tục phàn nàn:

“Ông đến đây cũng cả năm trời rồi mà chẳng chịu mở miệng nói gì cả, chán quá đi, chán quá đi mất.”

Rồi ông rót tiếp vào ly trà đã cạn của tiến sĩ Jang.

“Hay là ông không muốn nhắc đến chuyện bị giáng chức?”

“Phải, Sung Kyun Kwan này được mệnh danh là chôn lưu đầy mà, trừ Đại Tư Thành ra, đâu có ai muốn tới đây. Ông cứ xem như đó là cái cố của tôi đi.”

Tiến sĩ Jang tay gỡ sách, nhưng ánh mắt sắc thì hướng về phía Sun Joon và Yoon Hee. Tiến sĩ Yu cũng xoay người lại nhìn về hướng đó. Thủ thư nhìn theo, rồi như chợt nhớ ra điều gì, lên tiếng:

“À, đúng rồi, hai vị nghe tin gì chưa? Lee Sun Joon là người của Lão luận, lại ở phòng bên Đông trai. Còn chung phòng với Kiệt Ngao nữa. Kim Yoon Sik cũng ở phòng đó luôn.”

Tiến sĩ Jang này giờ vẫn rất điềm nhiên, nhưng lần này hình như cũng bị bất ngờ, ngón tay đang lật sách khựng lại. Tiến sĩ Yu thì vui vẻ tiếp lời:

“Cả cái trường này đang tập trung bàn tán mỗi chuyện đó thôi, không lý nào ông lại không biết. Các nho sinh mở sòng cá cược với nhau, cả thầy giáo trong trường cũng vậy. Lần này có cả Đại Tư Thành đại nhân đặt cược nữa, ha ha ha. Tôi đã cược cửa hai đứa chúng nó sẽ chịu đựng ít nhất là hai tháng...”

“Thư lại bọn tôi cũng đang đặt cược ồn ào lắm. Nghe nói cả bên quản lý cũng mở sòng. Gần như không ai đặt cửa họ chịu được quá ba tháng cả.”

Đột nhiên tiến sĩ Jang đứng bật dậy, thu dọn sách vở. Ông vốn rất ghét những trò cá cược. Hình như ông nổi nóng. Tiến sĩ Yu ngạc nhiên hỏi:

“Ông định đi đâu vậy hả?”

“Sòng cá cược ấy ở đâu?”

“Ông biết để làm gì?”

“Để tôi cũng cược thử một lần xem sao.”

“Ông á? Thật là chuyện động trời. Nhưng ông định cược thế nào?”

“Tôi cược hai chúng nó sẽ không rời khỏi đây cho đến khi đỗ Đại khoa.”

“Cái gì? Mất tiền như chơi chứ chả đùa đâu. Ông không biết tính cách Kiệt Ngao rất giống du côn sao? Thôi đặt cửa ba tháng là được rồi.”

“À không, Lee Sun Joon và Kiệt Ngao sẽ thân nhau, cược thêm phần này nữa chắc sẽ thắng lớn.”

“Này, hình như ông không biết cá cược là gì nên mới như thế. Không phải cứ đặt theo những gì mình muốn là được đâu.”

Viên thư lại nghe cuộc đối thoại của hai người rồi quay sang nhìn Sun Joon chăm chú, lên tiếng:

“Tôi cược tiền trước khi trực tiếp nhìn thấy Lee Sun Joon, nhưng có lẽ tôi nên cửa khác thì hơn. Anh chàng đó, chắc không phải hạng thường đâu. Có khi nho sinh Kiệt Ngao còn bị đá khỏi đây nữa cũng nên... Nhưng mà làm gì có nho sinh nào qua nổi ba ngày học giờ của hai vị từ sáng đến chiều cơ chứ.”

Tiến sĩ Jang cố nén nụ cười nơi khóe môi, ông nhìn Sun Joon và Yoon Hee. Tiến sĩ Yu sau khi uống cạn ly trà cũng đứng dậy nhìn họ. Hai tân nho sinh ấy đang nghiêm túc chú tâm vào thứ gì đó. Dù đó là thứ gì, thì cảnh họ nghiêm túc như vậy cũng rất đáng xem. Tiến sĩ Jang lên tiếng phá vỡ bầu không khí lúc ấy:

“Cảnh yên bình như thế cũng chỉ được lúc này thôi. Tối nay là lễ Tân bãng, chúng sẽ bị các nho sinh của Thanh trai hành hạ, rồi từ ngày mai là đến phiên chúng ta.”

“Đã nói ông đừng dùng từ chúng ta rồi mà. Tôi không có giống ông, tôi là một thầy giáo rất nhân từ.”

“Nói nhảm!”

Hai người thầy vừa cãi nhau như vậy vừa ra khỏi Tôn Kinh các.

9. Chương 9

“Lễ Tân bãng chuẩn bị bắt đầu, xin mời mọi người mau chóng di chuyển sang Tây trai.”

Đông trai thình lình, dường như chỉ còn lại những nho sinh mới nhập học, tiếng la của trai tộc nghe lớn một cách lạ thường. Trước khi những hậu bối mới đến hành lễ ra mắt tiền bối, họ không được phép bước chân vào nhà ăn, đây là nguyên tắc. Vừa nãy họ không được ăn tối, hành lễ xong, kể từ sáng ngày mai họ mới được phép dùng bữa trong nhà ăn. Vậy nên Sun Joon và Yoon Hee phải nhịn đói từ tối đến giờ. Yoon Hee cố nén cơn đói, cô giao cho trai tộc chiếc giỏ mang từ nhà đến. Sun Joon cũng vậy. Trong đó chứa những món ăn mà họ sẽ dâng lên tiền bối trong lễ ra mắt. Mẹ Yoon Hee nghe những người họ hàng nói, nếu

món ăn không làm các tiền bối vừa ý, người mới nhập học sẽ phải chịu lằn mạt nặng nề. Bà đã suy nghĩ rất nhiều và rất vất vả để chuẩn bị thức ăn cho con gái mang đi.

Yoon Hee và Sun Joon đi theo trai bậc, băng qua khoảng sân rộng của Minh Luận đường rồi tiến vào trong Tây trai. Tây trai cũng được sắp xếp như Đông trai. Tây Chưởng nghị ngồi ở đầu phía Bắc của dãy hiên dài, tiếp theo đó là những nho sinh sống ở Tây trai. Đông Chưởng nghị thì ngồi ở đầu phía Nam của dãy hiên, tiếp theo là những nho sinh sống ở Đông trai. Ngoài Sun Joon và Yoon Hee ra còn ba người nữa đứng dưới khoảng sân nhỏ của Tây trai. Họ là những người mới nhập học, vừa dọn đến ở Tây trai. Sun Joon và Yoon Hee đến đứng bên cạnh họ. Trai bậc đặt những giỏ thức ăn mới mang đến xuống mặt Đông Chưởng nghị.

Ánh hoàng hôn càng lúc càng đỏ hơn, như báo hiệu mặt trời đang dần dần lặn xuống. Trong ánh hoàng hôn ấy, những nho sinh mới đến đứng lo lắng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp sau. Cuối cùng, trai bậc đứng trên bậc đá cạnh Tây Chưởng nghị hô lớn:

“Bắt đầu làm lễ. Tất cả, chào!”

Tất cả nho sinh ngồi trên hiên cũng như nho sinh đứng dưới sân đều đồng loạt cúi chào.

“Mời Lee Sun Joon bước lên phía trước!”

Sun Joon vừa bước lên đứng trước bậc đá thì hai trai bậc đứng ở hai bên đưa cho Đông Chưởng nghị và Tây Chưởng nghị mỗi người một tờ giấy. Trong đó viết tên phòng Sun Joon đang ở, chàng đã đỗ Tiến sĩ hay Cử nhân, cả tên và hiệu của chàng nữa.

“Chào!”

Sun Joon xoay người cúi chào Tây Chưởng nghị trước rồi đến Đông Chưởng nghị, cuối cùng xoay về giữa cúi chào thêm một lần nữa. Sau khi chàng chào đủ ba lần, tất cả nho sinh tiền bối cùng đồng loạt cúi chào chàng. Tiếp theo đó là ba nho sinh mới đến ở Tây trai lần lượt thành lễ, và cuối cùng là Yoon Hee. Đến đây vẫn chưa phải là nghi thức chính, kịch hay còn nằm ở phía sau.

Những nho sinh tiền bối bắt đầu nhận xét về các món ăn được mang đến. Thứ làm mọi người chú ý nhất rõ ràng là giỏ thức ăn của Yoon Hee. Giỏ của những người khác có bánh gạo ngũ sắc, trái cây đủ loại, còn có cả thịt bò khô. Còn giỏ của Yoon Hee chỉ có mấy chiếc bánh gạo ngải tây đen đúa. Gọi là bánh gạo ngải tây, nhưng gần như không có chút gạo nào, chủ yếu chỉ là ngải tây nên những chiếc bánh rất dễ vỡ vụn. Sắc chưởng[6] ngồi bên cạnh Đông Chưởng nghị quát lớn:

“Người mang thứ này đến để bọn ta ăn, hay là để bọn ta mang đi vứt đây?”

[6] Sắc chưởng: người phụ trách các hoạt động nội bộ đoàn thể của nho sinh trong Sung Kyun Kwan

Yoon Hee căng thẳng đến mức lưng cứng đờ. Cô không biết phải trả lời thế nào nên chỉ đứng cúi đầu im lặng. Họ nhìn chiếc mũ chụp xuềnh xoàng trên đầu cô, cộng thêm giỏ bánh gạo ngải tây, rồi bắt đầu cười nhạo. Lúc này Sun Joon không phản ứng gì cả, nên cô đã quên mất chuyện chiếc mũ của mình. Yoon Hee càng cảm thấy bối rối hơn. Thấy Yoon Hee chỉ đứng đó mà không nói gì, Sắc chưởng dùng chân đá giỏ thức ăn của cô, lớn tiếng:

“Người xem bọn ta giống mấy con lợn ở nhà người sao?”

Chiếc giỏ của cô bị đá ra khỏi hiên, rơi xuống phiến đá bên dưới. Những chiếc bánh gạo ngải tây trong đó bị đổ hết ra đất. Nhìn thấy cảnh ấy, Yoon Hee vô cùng tức giận. Nói những thứ này chỉ dành cho lợn ăn, vậy chẳng lẽ mẹ và em cô còn không bằng lợn hay sao? Nếu nhà cô được ăn thứ này hàng ngày thì mẹ và em cô phải vất vả mấy ngày trời ngoài đồng để chuẩn bị, giờ bị hất ra đất. Yoon Hee ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Sắc chưởng và nói:

“Các huynh không phải là người học đạo thánh hiền sao? Trong số những quyển sách các huynh học, có dòng nào dạy ta được tùy tiện vứt đi thức ăn của người nghèo không?”

Những nho sinh ngồi trên hiên bắt đầu xì xào. Yong Ha ngồi giữa họ có vẻ rất thích thú với cảnh này, hẳn lấy quạ che miệng cười.

“Một đứa con gái mạnh mẽ đây. Muốn giấu thân phận nhưng lại phản kháng như thế trong hoàn cảnh khó khăn này. Cũng phải, đã cải trang nam vào sống trong Thanh trai cấm nữ này, thì đương nhiên là lớn gan lớn mật.”

Sắc chưởng mặt mày đỏ au, đứng dậy quát lớn:

“Hậu bối mà dám dạy dỗ tiền bối sao! Kẻ như ngươi đồ cả hai kỳ Tiến sĩ và Cử nhân, quả là khiến người muốn nổi điên mà.”

Yoon Hee vừa định cãi lại thì Sun Joon đột nhiên bước lên đứng cạnh cô. Không chỉ Yoon Hee mà cả những nho sinh có mặt ở đó đều bất ngờ, hết thảy im bật. Chàng đến gần bậc đá, quỳ gối xuống trước những chiếc bánh gạo vung vãi. Rồi chàng thổi bụi từng chiếc một, cho lại vào giỏ thức ăn. Đến tận khi chàng nhặt hết tất cả, không ai mở miệng nói tiếng nào. Nhặt chiếc bánh cuối cùng lên, Sun Joon thậm chí không thổi bụi mà bỏ vào miệng mình. Yoon Hee giật mình chạy đến chỗ chàng, bảo chàng nhỏ thứ trong miệng ra.

“Không được ăn. Là lỗi của tôi, huynh mau nhổ ra đi.”

Nhưng Sun Joon vẫn tiếp tục nhai ngon lành rồi nuốt hết chiếc bánh. Chàng quay sang nhìn Yoon Hee, cười nói:

“Ngon lắm. Những ai không biết được giá trị mồ hôi nước mắt của bách tính thì sẽ không nhận ra được mùi vị này đâu.”

Rồi chàng đứng dậy, xách chiếc giỏ đựng những chiếc bánh đã rơi xuống đất đến để trước mặt Sắc chưởng đã gây sự lúc này. Hắn ta thậm chí không dám nhúc nhích.

“Mời huynh dùng thử. Đây chính là mồ hôi nước mắt của bách tính, những người mà một ngày nào đó khi huynh xuất sĩ, huynh sẽ phải chăm lo.”

Sắc chưởng không thể nói được lời nào, Đông Chương nghị ngồi bên cạnh hắn ta hắng giọng mắng:

“Ăn thức ăn đã rơi xuống đất thì còn gì là thể diện của quý tộc nữa! Ngươi còn không mau vứt hết đi!”

“Tiểu sinh đã bỏ đi cái thể diện quý tộc của mình. Nhưng thay vào đó đã giữ lại được đạo lý làm người. Giữa thể diện quý tộc và đạo lý làm người, nếu nhất định phải bỏ đi một trong hai thứ, huynh sẽ bỏ thứ gì?”

Từ Đông Chương nghị cho đến các nho sinh, không một ai có thể nói lại Sun Joon. Trong lời nói và thái độ chàng có sức mạnh lấn át, khiến họ thẹn quá hoá giận định nổi trận lôi đình. Đúng lúc ấy, Yong Ha từ đầu vẫn chỉ ngồi im tại chỗ xem chuyện vui, đột nhiên nhoẻn cười lên tiếng:

“Cậu mang lại đây đi. Để ta cũng ăn thử một lần cho biết vị mồ hôi và nước mắt của bách tính là như thế nào.”

Sun Joon mang chỗ thức ăn lại chỗ Yong Ha. Yong Ha vẫn tiếp tục cười như không có chuyện gì, lấy ra một chiếc bánh, ăn rồi nói:

“Vị ngon thế này, đừng nói là rơi xuống đất, cho dù là rơi xuống mương tôi cũng sẽ ăn.”

Vì thái độ đó của Yong Ha, những nho sinh khác đều đổ dồn ánh mắt oán giận về phía chàng ta. Yong Ha lại dùng quạt che miệng, nở nụ cười khó hiểu.

“Kịch hay còn ở phía sau. Các huynh cứ đây đưa lãng phí thời gian thế này sao? Mặt trời đã lặn mất rồi kia.”

Lúc này hoàng hôn đã tắt, bóng tối lạnh lẽo bắt đầu phủ xuống. Đúng như lời Yong Ha, họ không thể để phí thời gian được nữa. Lấy danh nghĩa tiền bối khoan dung hậu bối, mỗi người ăn một chiếc bánh gạo ngái trong giỏ thức ăn của Yoon Hee.

“Phần thử thách sẽ bắt đầu ngay bây giờ!”

Nghe tiếng hô của trai bộc, các tân nho sinh đều quay về chỗ đứng ban đầu. Trên hiên, các nho sinh tiền bối cũng thay đổi chỗ ngồi. Tây Chương nghị ngồi giữa hàng hiên, tiếp đến là Đông Chương nghị và vài Sắc chưởng ở hai bên. Tây Chương nghị nói lớn:

“Khuyết hý bắt đầu!”

Các tân nho sinh ai nấy đều mở to mắt kinh ngạc. Sao đột nhiên lại bắt đầu Khuyết hý? Khuyết hý là trò chơi mô phỏng chuyện triều chính, đặt Khổng Tử làm vua, là một trong những trò chơi phổ biến của nho sinh Sung Kyun Kwan. Tây Chưởng nghị đang ngồi ở giữa chính là Khổng Tử, đóng vai vua. Điều cơ bản nhất của trò chơi này là phải phục tùng vô điều kiện lời nói của người đóng vai vua. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, bình thường khi chơi Khuyết hý phải có bốn người đóng vai vua các nước chư hầu, nhưng lần này lại không thấy ai cả. Cũng không có lý nào lại để đám tân nho sinh bọn họ đảm nhận vai trò quan trọng này. Tây Chưởng nghị lên tiếng bảo năm tân nho sinh:

“Các người mau về chuẩn bị quần áo ra ngoài. Không được chậm trễ.”

Sun Joon và Yoon Hee chẳng kịp nghĩ ngợi, vội vàng chạy về Đông trai. Người cùng phòng họ vẫn chưa về. Sun Joon và Yoon Hee cởi bộ lễ phục ra treo ngay ngắn lên mắc áo, khoác chiếc áo khoác dài vào rồi cởi mũ chụp trên đầu đặt xuống bàn, đoạn vừa đội mũ sa vừa quay trở lại Tây trai.

Sau khi tất cả đã đông đủ, Tây Chưởng nghị đứng lên nói đồng dục như hoàng đế:

“Mấy người các khanh là những đại thần vừa mới xuất sĩ nhập triều phải không? Đất nước đang gặp cảnh khốn cùng, bách tính kêu than thấu tận trời xanh. Trẫm phong cho những người trẻ tuổi các khanh làm Âm hành ngự sử. Các khanh hãy mau chóng thi hành ngự lệnh được viết trong mật chỉ này.”

Trai bộc nhận từ tay Tây Chưởng nghị những phong thư được dán kỹ, rồi bước xuống giao cho từng tân nho sinh. Bên ngoài mỗi phong thư đều có đề tên của người nhận mật chỉ. Tây Chưởng nghị nói tiếp:

“Những ngự lệnh này phải được hoàn thành trước canh ba. Trẫm sẽ chọn ra người hoàn thành ngự lệnh xuất sắc nhất để thực hiện nguyện vọng của người đó, xem như phần thưởng. Còn những ai không hoàn thành được ngự lệnh sẽ phải cởi áo và bị ném xuống suối Phán Thủy.”

Phải cởi áo sao? Thấy Yoon Hee hoảng hốt, mặt mày tái xanh, Yong Ha nhếch mép cười. Trai bộc nói với những nho sinh mới:

“Khi nào các vị ra khỏi Sung Kyun Kwan, đến cầu Phán Thủy thì có thể mở mật chỉ ra xem. Chúc các vị thành công.”

Sun Joon, Yoon Hee và ba tân nho sinh khác bị lừa ra khỏi Sung Kyun Kwan. Trong tay mỗi người đều cầm một phong thư chứa mật chỉ. Có người phàn nàn:

“Cái gì mà Âm hành ngự sử? Sao có thể chơi một trò chơi ấu trĩ thế này kia chứ? Mấy màn thử thách hành hạ này đúng là muôn hình vạn trạng.”

Dù nói vậy, nhưng chàng ta vẫn mở phong thư ra đọc. Yoon Hee và những người khác cũng vậy. Yoon Hee không thể hiểu được nội dung mật chỉ của mình, cô dáo dác nhìn quanh. Nhưng có vẻ như mọi người đều nhận được nhiệm vụ rất dễ, ai cũng thở phào nhẹ nhõm. Yoon Hee tò mò hỏi:

“Của huynh viết gì vậy?”

“Bảo tôi đi lấy gan bò về, dễ ợt.”

Nghe người ấy nói nhẹ bẫng như không, Yoon Hee ngạc nhiên hỏi tiếp.

“Sao lại dễ, giờ này huynh biết kiếm gan bò ở đâu ra?”

“Gan bò thì đơn giản thôi mà. Phán thôn ở gần đây có lò mổ rất lớn. Có khi giờ này người ta đang mổ thịt cũng nên.”

Việc mổ bò nếu không nhận được sự cho phép của quan phủ thì không được tiến hành, nhưng Phán thôn là ngoại lệ. Ban đầu là để cung cấp thịt bò cho nho sinh Sung Kyun Kwan, nhưng bây giờ người ta cũng bán cả cho dân thường. Vì vậy khi nhắc đến Phán thôn, người ta sẽ nhớ ngay đến lò thịt này.

“Còn của những người khác thế nào?”

Các nho sinh khác cũng nói rất bình thản.

“Của tôi cũng dễ. Chỉ cần đi lấy Ngự Tĩnh thủy tại giếng nước ở đền Khởi Thánh phía sau Sung Kyun Kwan.”

“Gi cơ? Ngự Tĩnh thủy có phải là loại nước hoàng thượng dùng để uống không? Thứ đó chúng ta làm sao...”

Thấy Yoon Hee ngạc nhiên hỏi, vị sư huynh tận tình giải thích cho cô:

“Không phải đâu. Tuy vào ngày lễ người ta có lấy nước giếng ở đền Khởi Thánh dâng lên hoàng thượng, nhưng thật ra là do nước giếng ở đó vốn rất ngọt mát nên mới có tên gọi là Ngự Tĩnh thủy vậy thôi.”

“Tôi thì phải hái hoa đỗ quyên ở thung lũng Hưng Đức. Tuy trời tối thì cũng hơi nguy hiểm, nhưng nhiệm vụ này không khó.”

“Thung lũng đó cũng khá xa mà?”

“Nếu men theo chân núi phía Đông Sung Kyun Kwan thì sẽ gần hơn. Sau này nếu có thời gian huynh cũng đến đó chơi thử một lần cho biết đi. Hoa ở thung lũng Hưng Đức có thể coi là một trong kinh đô thập cảnh. Đặc biệt vào mùa hè, hoa sen nở đẹp tuyệt vời.”

Ngoài Sun Joon và Yoon Hee, những người còn lại đều từng sống ở Phán thôn một thời gian dài rồi mới chuyển vào Thanh trai nên biết rất rõ nơi này. Những nhiệm vụ đối với Yoon Hee là cực kỳ khó hiểu, được họ cắt nghĩa rất nhanh chóng. Cô nhìn Sun Joon. Chàng đang chăm chú đọc tờ giấy của mình. Có vẻ như nhiệm vụ của chàng cũng rất khó. Yoon Hee đưa tờ giấy của cô cho những người còn lại xem và hỏi:

“Các huynh có hiểu nội dung mật lệnh này nói gì không?”

Cả ba người cùng chụm đầu lại đọc những gì viết trong tờ giấy.

“Người con gái Lữ Bố yêu được vua của các loài hoa bảo vệ. Hãy mang chiếc váy lót lụa của nàng về đây.”

Ai nấy đều lắc đầu, có vẻ như đều chẳng hiểu gì cả. Một người trong số họ lên tiếng:

“Tôi chỉ hiểu một chỗ. Vua của các loài hoa, nhất định là hoa mẫu đơn rồi.”

“Gần đây có nơi nào nổi tiếng về hoa mẫu đơn không nhỉ? Chiếc váy lót lụa, có khi nào là ám chỉ nhụy hoa không?”

“Không phải đâu. Không lý nào họ bắt huynh ấy mang nhụy hoa mà không phải cả bông hoa về.”

“Ở đoạn cuối có gợi ý này. Hãy tìm ở Da-dong? Nghĩa là gì đây?”

Da-dong? Nơi đó ở rất xa Sung Kyun Kwan. Cả ba người đều lắc đầu rồi trả lại tờ giấy cho Yoon Hee. Yoon Hee lo lắng hỏi họ:

“Nếu như không hoàn thành được ngự lệnh sẽ phải chịu phạt thật à?”

“Dĩ nhiên rồi. Mục đích chính của thử thách là để phạt chúng ta mà. Nhưng chỉ bị đẩy xuống Phán Thủy, không phải là hình phạt quá tầm thường sao?”

Yoon Hee nhìn dòng nước đang chảy bên dưới cầu Phán Thủy. Con suối không sâu nên cũng không đến nỗi nguy hiểm. Nhưng chuyện phải cưỡi áo làm Yoon Hee còn sợ hơn cả chết. Mặt tái xanh, cô lại nhìn vào mật chỉ một lần nữa. Đầu óc cô rối bời, chẳng đọc nổi chữ nào. Những nho sinh khác đang đánh vật với bóng tối để đọc những gì viết trong tờ giấy của Sun Joon.

“Quân tử của các loài hoa đang được bảo vệ tại nhà Binh phán. Hãy hái đoá phù dung nở đẹp nhất trong số đó về.”

“Quân tử của các loài hoa, là hoa sen... Nhưng sao câu sau lại nhắc đến phù dung, một tên khác của hoa sen chứ? Rồi gì mà bông sen được nhà Binh phán bảo vệ?”

“A, ở đây cũng có gợi ý. Hãy đi tìm ở khu biệt đường?”

Đọc xong nội dung mật chỉ cũng chẳng thêm được manh mối gì. Nhà Binh phán đâu đủ lớn để có ao sen. Mà dù có đi chẳng nữa, mùa xuân vừa mới bắt đầu, còn hoa sen đến hè mới nở. Có vẻ như Sun Joon và Yoon Hee đành phải chịu cưỡi áo trầm mình xuống Phán Thủy mất thôi.

Những nho sinh khác đều chúc nhau may mắn rồi đi mất. Nhưng Sun Joon và Yoon Hee thì cứ đứng mãi ở cầu Phán Thủy, đi cũng không được mà về cũng không xong. Yoon Hee mất hết tinh thần, cô nói:

“Tôi không hiểu tại sao chỉ có nhiệm vụ của chúng ta là khó khăn thôi.”

Sun Joon từ nãy đến giờ chỉ im lặng, chàng chậm rãi lên tiếng:

“Nhiệm vụ của họ cũng không dễ đâu.”

“Huynh nói gì cơ? Sao lại không?”

“Phải đi một mình đến những chỗ vắng vẻ ấy chắc đáng sợ lắm... May mà nơi chúng ta cần tới đều là những chỗ đông người.”

“Không lẽ, huynh sợ ma sao?”

Sun Joon liền giả ngây, chàng vờ như đang đọc lại tờ giấy của mình trong khi trời đã tối hẳn không thể nhìn rõ mặt chữ. Thì ra chàng cũng có điểm thật đáng yêu, Yoon Hee vừa cười vừa nghĩ. Theo như lời chàng thì chẳng nhiệm vụ nào là dễ dàng cho cô cả. Việc một mình đi vào lò mổ, hay lấy nước giếng, tìm đến thung lũng Hưng Đức nằm sâu trong núi giữa lúc trời tối đen thế này đều khó khăn như nhau. Yoon Hee lại mở tờ giấy của mình ra lần nữa, nói:

“Nhưng dù sao cũng còn đỡ hơn là đứng đây mà không hiểu nhiệm vụ của mình nói gì.”

Sun Joon như vừa quyết định điều gì đó, chàng gấp tờ giấy của mình lại, cho vào tay áo rồi nói:

“Chúng ta không còn thời gian để đứng đây nữa đâu. Trước hết cứ phải đi xem sao đã.”

“Nhưng đi đâu?”

“Tôi định đến Bắc thôn, nơi Binh phán sống. Cậu cũng mau đến Da-dong thử đi. Biết đâu khi đến đó cậu sẽ hiểu được mật chỉ của mình nghĩa là gì.”

Hai người họ cùng nhau đi đến cổng Phán thôn rồi chia tay ở đó. Da-dong cách Sung Kyun Kwan một đoạn đường rất xa. Nếu cứ thẳng thình đi rồi quay về thế nào cũng quá canh ba. Vậy nên Yoon Hee phải chạy hết sức mình để đến đó.

Chạy mãi muốn đứt hơi, cuối cùng Yoon Hee cũng đến được khu Da-dong. Ban đêm ở nơi đây sáng không kém gì ban ngày, đèn lồng của các kỹ viện treo rực cả con đường.

“Sun Joon bảo đến nơi ấy sẽ biết? Nhưng ở đây đâu đâu cũng là kỹ viện, rốt cuộc phải tìm thứ gì...”

Đột nhiên Yoon Hee như bừng tỉnh. Cô nhớ ra điều gì đó. Yoon Hee lấy tờ giấy trong tay áo, soi dưới ánh đèn lồng đọc lại lần nữa. Người con gái Lữ Bố yêu, chẳng phải là Điêu Thuyền sao? Đứng trước khu phố toàn kỹ viện san sát nhau này, làm Yoon Hee nhớ đến nàng kỹ nữ tên Điêu Thuyền mình gặp lần trước. Cô còn nhớ cả chuyện nàng ta dùng cây để quyến rũ cô nữa. Còn hoa mẫu đơn? Là ám chỉ Mẫu Đơn các nơi Điêu Thuyền sống. Vậy nội dung của mật chỉ là phải mang được chiếc váy lót lụa của kỹ nữ Điêu Thuyền ở Mẫu Đơn các về.

Yoon Hee một lần nữa cảm thấy tuyệt vọng. Bản thân cô còn quên, không lý nào Điêu Thuyền lại nhớ chuyện ngày hôm đó. Hơn nữa cô cũng không thể đi vào kỹ viện nếu không có tiền. Giả như bằng một cách nào đó cô gặp được Điêu Thuyền, nhưng sau đó thì phải làm gì? Chẳng lẽ trộm váy lót của nàng ta ư? Càng nghĩ Yoon Hee càng thấy đây là việc bất khả thi.

Yoon Hee cũng nghĩ đến mật chỉ của Sun Joon. Nếu suy luận theo cách này, chưa biết chừng cũng có thể giải mật chỉ của chàng một cách dễ dàng. Thứ nổi tiếng ở Guri-gae là phòng thuốc, Pil-dong là hiệu sách, Phán thôn là thịt bò, thung lũng Hưng Đức là hoa, Da-dong là kỹ viện. Cũng giống như vậy, Bắc thôn nổi tiếng chính về bánh gạo. Nhưng trong mật chỉ không hề nhắc đến Bắc thôn, ngoài ra nhà Binh phán và bánh gạo thì dính dáng gì có liên quan gì đến nhau chứ? Trong đầu Yoon Hee cứ lộn xộn hoài những câu hỏi ấy.

Rồi đột nhiên cô phát hiện ra một điểm kỳ lạ. Thung lũng Hưng Đức vốn nổi tiếng về hoa sen, nhưng sao họ lại bảo phải mang hoa đỗ quyên về? Nếu họ thật sự muốn lấy hoa sen về, thì đã giao việc đó cho người

đến thung lũng Hưng Đức chứ không phải chàng. Nếu vậy, phù dung ở đây không phải chỉ hoa sen. Sống ở biệt đường thường là phụ nữ. Vậy cũng giống như cách ám chỉ người con gái Lữ Bố yêu, đoá phù dung ở đây cũng là người?

Ngay khoảnh khắc ấy, tựa như có sét đánh trong đầu Yoon Hee. Cả gió lốc nữa. Sau quân tử của các loài hoa cổ ý nhắc đến đoá phù dung là có nguyên do của nó. Phù dung có nghĩa là hoa sen, nhưng cũng mang ý chỉ “người con gái đẹp”. Hoa đang nở, có nghĩa là người con gái đó đang đến tuổi cập kê. Vậy nội dung của mật chỉ chính là phải qua đêm với cô con gái đang tuổi cập kê nhà Bình phán rồi mang chứng cứ về.

Việc mình còn giải quyết chưa xong, lại còn phân tâm vì chuyện của Sun Joon, khiến đầu óc Yoon Hee không thể suy nghĩ được gì.

“Người đã chuyển bức thư của ta đi chưa?”

“Vâng, mấy cô kỹ nữ rất hào hứng, họ nói rằng hẳn chuyện này sẽ thú vị lắm đây.”

“Dĩ nhiên là phải thế rồi, nếu làm tốt thì sẽ được thưởng nhẫn vàng mà.”

“Khi nghe nói cậu ta chưa từng biết mùi đàn bà họ lại càng thích thú tột.”

Yong Ha nhét vào tay trai bộc vừa đi làm việc vặt cho hắn về một đồng tiền. Sau đó hắn lại dùng quạt che miệng cười. Yong Ha cũng đã dự liệu đến việc Yoon Hee không thể giải được mật chỉ khó nhằn ấy. Nếu vậy, cô sẽ bỏ trốn lúc đêm khuya, mà cho dù có quay về thì cũng sẽ phải chịu cởi áo trước mặt bao nhiêu gã đàn ông. Hoặc giả cô có giải được mật chỉ, thì cũng tuyệt đối không thể gặp được Điều Thuyền.

Mẫu Đơn các là kỹ viện cao cấp nhất mà Yong Ha thường lui tới. Hơn nữa, Điều Thuyền còn là kỹ nữ số một ở đó, những người đàn ông bình thường không bao giờ có thể đến gần nàng. Lẽ dĩ nhiên, một thư sinh khổ rách áo ôm, đến cả chiếc mũ chụp đầu cũng không thể chuẩn bị cho tươm tất, không thể dễ dàng gì mà gặp được Điều Thuyền. Lấy được chiếc váy lót của Điều Thuyền cũng khó như lấy được Ngọc tử của hoàng thượng vậy. Nếu cứ xông thẳng vào Mẫu Đơn các mà đòi gặp Điều Thuyền thì còn có thể xảy ra chuyện đáng sợ hơn. Yong Ha đã gửi thư nhử mồi trước tới các kỹ nữ ở đó, giao hẹn nếu ai để lại được dấu hôn trên đầu nhũ của nho sinh đến tìm Điều Thuyền, dù là bằng cách cưỡng chế, thì sẽ được thưởng một chiếc nhẫn vàng. Nghe trai bộc nói vậy, cũng đáng để chờ xem sự nhiệt tình của đám kỹ nữ đây. Trong hoàn cảnh này, cho dù Yoon Hee có giải được mật chỉ hay không, chuyện cô bị lộ thân phận nữ nhi chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Yong Ha đang tận hưởng sự thích thú một mình, thì nghe mấy nho sinh đứng sau hắn ta nói với giọng lo lắng:

“Không phải huynh hơi quá tay rồi sao?”

Yong Ha dùng quạt che miệng, nói với đôi mắt như đang cười:

“Không hề. Với một thư sinh nghèo vẫn chưa lo được chuyện hôn sự như cậu ta, làm sao có thể biết được mùi con gái ngon như thế nào chứ? Đây là món quà tuyệt nhất mà tiền bối chúng ta có thể tặng cho hậu bối đấy.”

“Cũng phải, được kỹ nữ của Mẫu Đơn các tấn công, là tôi thì chắc chẳng thèm quay về đây nữa đâu. Được ở đó là thiên đường rồi.”

“Đối với chúng ta thì đó là thiên đường, nhưng đối với Kim Yoon Sik, chưa biết chừng lại là địa ngục đấy...”

Yong Ha đang cười, nhưng ánh mắt lại không hề cười. Không ai chú ý đến câu nói lấp lửng kỳ quái của hắn.

“Dù sao thì, phía Lee Sun Joon vẫn đáng lo hơn cả. Nhỡ chẳng may xảy ra chuyện gì, người nhà cậu ta lẽ nào lại tha cho chúng ta. Chẳng thà để cậu ta đến kỹ viện còn hơn.”

Nhìn thấy đám nho sinh vì kinh sợ quyền thế của Tả tướng mà rúm ró lo lắng, Yong Ha cảm thấy khó chịu. Nhưng hắn không để lộ ra điều đó, chỉ vừa cười vừa nói:

“Các huynh muốn dẫn mồi cho kỹ viện mở tiệc luôn sao? Nếu cậu ta muốn, thì làm gì có kỹ nữ nào không giao váy lót của mình ra cơ chứ? Đừng nói là váy lót, cả quần lót họ cũng dám đưa nữa là. Nếu đơn giản như vậy thì còn gì là thử thách nữa?”

“Nhưng mà... Cho dù ngay cả hoàng thượng cũng không được can dự vào lễ Tân bảng của Sung Kyun Kwan, nhưng nếu để Binh phán đại nhân biết sĩ đại phu đem con gái ra cá cược thì e...”

Yong Ha tiếp lời đám nhô sinh đang lòng dạ rối bời:

“Ở cả cái nước Jo Seon này, Lee Sun Joon là gã trai ổn nhất mà tôi từng biết. Binh phán lại là người có tham vọng khó ai sánh bằng. Chỉ có diên ông ta mới không giữ chặt món quà từ trên trời rơi xuống này thôi. Chưa biết chừng ông ta còn cảm ơn trò chơi này của Sung Kyun Kwan nữa ấy chứ.”

“Vậy mới nói, không phải Lee Sun Joon rất đáng lo sao? Lỡ như cậu ta đâm ra oán hận chúng ta? Cũng chẳng biết con gái nhà Binh phán có ra cái gì không nữa...”

“Chuyện đó các huynh không cần lo. Tiên đồng - Ngọc nữ lúc nào chẳng có đôi. Có khi ngay khoảnh khắc họ gặp nhau, ánh trăng cũng phải tìm chỗ trốn vì loá mắt trước vẻ đẹp của hai người ấy chứ. Chắc chắn Lee Sun Joon rồi cũng sẽ phải cảm ơn chúng ta thôi.”

“Cho dù có đẹp thật đi chăng nữa, nhưng nếu đã là người mà Nữ Lâm quen biết thì về khoản phẩm hạnh có hơi...”

Đám nhô sinh giật mình, không dám nhúc nhích. Nhưng rồi khi Yong Ha xếp quạt lại, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt hần biến mất, thay vào đó là sự thích thú về trò thử thách lần này. Vậy nên tất cả những người có mặt đều nghĩ ra khoảnh khắc lạnh lùng khi nãy là do bóng tối mà ra.

Sun Joon đứng do dự rất lâu trước nhà Binh phán ở Bắc thôn. Chàng vẫn chưa giải được mật chỉ. Suy nghĩ cân nhắc một hồi, Sun Joon quyết định trèo tường để vào biệt đường. Chàng cố hết sức rướn cổ nhìn qua bờ tường. Không có ai cả. Sun Joon liền nhẹ nhàng trèo vào bên trong. Nhưng đi chưa được mấy bước, chàng đã bị một người đầy tớ trong nhà phát hiện.

“Ăn... ăn trộm!”

Sun Joon bất ngờ vì tiếng la của người đầy tớ. Vẫn chưa đến giờ giới nghiêm mà ăn trộm ở đâu ra? Nhưng cũng phải, trèo tường vào nhà người khác, có bị gọi là ăn trộm cũng chẳng thể biện minh. Không còn cách nào khác, Sun Joon đành hốt hoảng chạy tìm chỗ trốn. Thấy thế mấy người đầy tớ lại càng la lớn: “Ăn trộm!!!” Sau một hồi trốn chui trốn nhủi chỗ này chỗ kia, Sun Joon lẻn vào trong một gian phòng. Vì cứ chạy loạn cả lên nên chàng không thể đoán được đây là đâu trong nhà Binh phán. Sun Joon không nhìn thấy ao sen nào cả, trong tình hình rối ren này, chàng đã nghĩ đến chuyện bỏ cuộc. Chàng chỉ muốn mau chóng thoát khỏi ngôi nhà này, nhưng lại không biết đường ra. Sun Joon đang đứng thở lấy hơi thì bỗng nghe thấy giọng nói run run của một cô gái:

“Ai đó?”

Sun Joon nghĩ rằng tốt hơn hết nên nói thẳng vấn đề của mình ra và cầu xin giúp đỡ, vì vậy chàng bước ra khỏi chỗ trốn. Nhưng ngay lúc đó, tiếng la “Ăn trộm!” lại gần hơn về phía gian phòng chàng đang đứng. Giữa lúc lúng túng, chàng vội vàng nói ngay với người con gái đang đứng trước mặt mình:

“Khoan đã, tôi không phải ăn trộm. Thật ra là do...”

Người con gái ấy nhìn thấy mặt Sun Joon thì rất bất ngờ. Nhưng vẻ bất ngờ ấy không hàm chứa sự thận trọng đối với người đàn ông lạ, mà lại có vẻ gì đó giống như vui mừng.

“Tiểu nữ sẽ giúp, nên công tử cứ chịu khó trốn ở đó một lát đi.”

Ngay khi Sun Joon vừa quay lại chỗ trốn thì mấy người đầy tớ cùng với phu nhân Binh phán xuất hiện.

“Hyo Eun à! Bây giờ có ai đến đây không?”

“Dạ không, thưa mẹ. Có chuyện gì vậy ạ?”

“Có tên trộm kỳ lạ nào đó đột nhập vào nhà mình.”

“Sao lại có trộm vào giờ này được? Chắc không phải đâu ạ.”

“Vậy nên mẹ mới gọi hần là tên trộm kỳ lạ. Hyo Eun à, hay là con sang phòng mẹ cho đến khi chuyện này được xử lý xong đi.”

“Có vẻ ổn rồi mà mẹ. Hình như là do mấy người đầy tớ nhà mình làm loạn lên thôi. Mẹ mau về phòng ngủ đi ạ.”

Nàng vừa cười vui vẻ vừa tiễn hết những người kia đi. Sau đó cô quay lại gọi Sun Joon.

“Tên trộm kỳ lạ, giờ công tử có thể ra được rồi. An toàn rồi.”

Sun Joon do dự một lát rồi đứng dậy bước ra ngoài. Chàng lịch sự chào nàng với vẻ ngượng ngùng.

“Lần đầu gặp mặt mà tôi lại khiếm nhã quá.”

“À, với tiểu nữ thì đây không phải là lần đầu tiên đâu.”

Sun Joon ngẩng đầu nhìn lên đầy khó hiểu. Người con gái đứng trước mặt chàng là một thiếu nữ rất xinh đẹp. Rõ ràng nàng là tiểu thư nhà Bình phán. Còn nơi này chính là biệt đường được nhắc đến trong mật chỉ. Hyo Eun cười thật tươi và nói:

“Công tử là thiếu gia nhà Tả tướng đại nhân phải không? Tiểu nữ còn nhớ có một lần nhìn thấy công tử từ xa.”

“À, vậy sao?”

“Nhưng công tử đến đây không biết có chuyện gì...”

“Chắc tiểu thư sẽ cảm thấy kỳ lạ lắm. Tôi đến đây để tìm hoa phù dung.”

“Ôi trời, mùa này làm sao có hoa phù dung được?”

“Vâng, thật ra tôi cũng đang định bỏ cuộc đi về đây. Xin lỗi tiểu thư, nhưng chuyện tối hôm nay tiểu thư có thể xem như chưa từng xảy ra được không? Là vì tôi có lý do riêng...”

“Nếu công tử muốn thì tiểu nữ sẽ làm vậy.”

Sun Joon cúi người từ biệt, đoạn quay lưng định đi thì đột nhiên nghe thấy tiếng Hyo Eun lẩm bẩm một mình:

“Phù dung à? Phù dung cũng là biệt hiệu của mình mà...”

À, thì ra ý nghĩa của mật chỉ là như thế.

Sun Joon nhướn miệng cười, trèo tường trở ra ngoài và đi mất hút. Hyo Eun nhìn theo bóng chàng khuất dần mà tim loạn nhịp, hai chân như không còn chút sức lực. Nàng thả người ngồi ngay xuống hiên nhà.

“Cứ như một giấc mơ. Thiếu gia Lee Sun Joon lại tìm đến đây... Thật tuần tú làm sao...”

Rồi nàng đưa tay che lấy hai gò má đang đỏ ửng lên của mình.

Yoon Hee nghĩ rằng thà nên thử một lần còn hơn là không làm gì cả. Cô đứng trước Mẫu Đơn các lên tiếng gọi:

“Có ai không? Mau ra đây!”

Nghe cô gọi vài lần, một nô bộc trẻ nhảy chân sáo xuất hiện ngay cửa lớn.

“Công tử đến có việc gì vậy?”

“Tôi đến gặp Diêu Thuyền.”

Tên nô bộc thẳng thừng từ chối đề nghị của cô, đúng lúc đó có vài kỹ nữ đi ngang qua nhìn thấy Yoon Hee liền xúm lại hỏi:

“Chẳng hay công tử từ đâu đến vậy?”

“Tôi là nho sinh Sung Kyun Kwan, đến để gặp Diêu Thuyền.”

Ánh mắt của đám kỹ nữ sáng bừng lên thích thú. Những kỹ nữ gần đó nghe phong thanh cũng đua nhau khúc khích chạy đến chỗ Yoon Hee.

“Các cô có thể chuyển lời giúp tôi được không? Tôi không biết nàng ấy có nhớ không nữa. Tôi là người từng nhật giúp nàng ấy cây quạt ở Pil-dong vào mùa hè năm ngoái, làm Kim công tử...”

Yoon Hee cố gắng nói, nhưng đám kỹ nữ đều như không nghe thấy gì. Trong mắt họ giờ chỉ có chiếc nhẫn vàng được treo giá cho vị nho sinh này mà thôi.

“À... Điều Thuyền tử tử...”

“Điều Thuyền tử tử giờ đang tiếp khách, nên công tử sẽ phải đợi một lát đấy. Công tử cứ vào đây đi đã.”

Yoon Hee đi theo đám kỹ nữ vào một căn phòng, nhớ tới chuyện trên người mình không có đồng nào, Yoon Hee cẩn thận nói trước:

“Tôi không có tiền hay thứ gì đáng giá cả. Tôi chỉ cần nhìn mặt Điều Thuyền thôi là sẽ đi ngay.”

“Công tử không cần phải lo, cứ ngồi xuống đi đã.”

Đột nhiên một kỹ nữ khoác chặt tay Yoon Hee làm cô bối rối vội vàng đẩy ra. Cô sợ sẽ bị lộ tẩy thân phận nữ nhi, nhưng kỹ nữ ấy lại nghĩ chàng thư sinh này còn trong trắng ngây thơ, nên càng thích thú hơn.

“Tôi đến đây là để gặp Điều Thuyền. Ngoài Điều Thuyền ra xin đừng ai đụng chạm gì vào thân thể này hết!”

Yoon Hee lớn tiếng đến nỗi lời đe dọa của cô vọng ra khỏi căn phòng. Thế nhưng điều này lại khiến đám kỹ nữ muốn đùa với cô hơn. Một kỹ nữ khác chạy đến sát lại bên Yoon Hee, bắt cô ngồi xuống.

“Điều Thuyền, Điều Thuyền. Chẳng lẽ ở Mầu Đơn các này chỉ có mình Điều Thuyền tử tử thôi sao? Vị khách nào đến đây cũng đều tìm Điều Thuyền tử tử. Nếu đêm nay công tử ở cùng với tiểu nữ, thì công tử sẽ quên ngay cái tên ấy mà thôi.”

Đám kỹ nữ vây quanh Yoon Hee vuốt ve khuôn mặt cô và bắt đầu trêu ghẹo.

“Ôi trời, tiểu nữ biết công tử vẫn còn trẻ, nhưng sao da công tử lại đẹp quá vậy? Hay là do ánh nến? Bí quyết của công tử là gì vậy? Công tử đẹp như thế này, chắc những người đàn ông khác cũng phải mê mẩn mất thôi, ô hô hô.”

“Phải đó. Đạo này mấy vị nho sinh ít lui tới, bọn tiểu nữ đã thấy lạ rồi, thì ra là do công tử.”

Yoon Hee bối rối, cố vùng thoát ra khỏi họ. Cô nổi giận nói:

“Các cô làm gì kỳ vậy? Dù tôi còn trẻ, nhưng vẫn là nam nhi, sao các cô có thể tùy tiện trêu ghẹo như vậy được?”

Nhưng đám kỹ nữ một mực tin vào lời hứa của Yong Ha rằng sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm, nên họ chẳng mảy may quan tâm gì đến chuyện này. Một người khéo léo tiến lại gần rồi lén tháo đai áo khoác ngoài của Yoon Hee ra.

“Không phải là trêu ghẹo, mà là quyến rũ. Nếu công tử có thứ đó của đàn ông thì hẳn nó sẽ biết rõ chuyện này mà.”

Nói rồi cô đặt bộ ngực đầy đặn của mình lên cánh tay Yoon Hee, bắt đầu chà xát liên tục.

“Ồ này, các cô mau dừng lại đi!”

Yoon Hee dùng hết sức kháng cự lại đám kỹ nữ đang cố cởi quần áo mình. Cùng lúc đó cô nhận ra đây là cái bẫy do các tiền bối của Sung Kyun Kwan dựng nên. Yoon Hee không có mà cũng không có khả năng để thoát ra. Cô càng cố vùng vẫy, đám kỹ nữ lại càng thấy thích thú mà cố cởi quần áo cô ra. Trong căn phòng nhỏ hẹp, Yoon Hee và mấy cô kỹ nữ vật lộn, giằng co mãi không thôi.

10. Chương 10

Đieu Thuyền từ phòng tiếp khách bước ra sân dạo mát hóng gió. Đêm vẫn chưa khuya, nhưng nàng đã cảm thấy cơ thể mình mệt mỏi nặng nề. Đieu Thuyền nhìn quanh tìm kiếm những kỹ nữ khác. Nếu như mọi lần thì họ đã chạy ra vây lấy nàng mà hỏi han. Nhưng hôm nay lại không thấy một ai. Cũng không phải họ đang tiếp khách. Rồi Đieu Thuyền nghe thấy tiếng cười nói ồn ào phát ra từ một căn phòng. Lắng tai nghe, nàng nhận ra đó là các tỉ muội kỹ nữ của mình. Đieu Thuyền gọi tay nô bộc đang đứng do dự ngoài sân lại hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

“Bọn họ đang trêu một nho sinh đến tìm Đieu Thuyền tỉ tỉ. Trông hán ta có vẻ nghèo lắm, đệ đã từ chối rồi...”

“Vậy à? Làm tốt lắm.”

“Các tỉ ấy đưa hán ta về phòng từ nãy đến giờ mà tiếng cười vẫn chưa dứt cũng toàn nghe hán ta la hét thôi.”

Đieu Thuyền hờ hững chỉnh sửa lại đầu tóc, nói:

“Ừ thì, chắc cũng có chuyện gì thú vị đó thôi.”

Đieu Thuyền khó chịu với tiếng ồn ào trong căn phòng, nàng nhìn ra phía cửa lớn. Chẳng có ai để chờ, nhưng như một thói quen, Đieu Thuyền cứ nhìn mãi. Thói quen này bắt đầu từ mùa hè năm ngoái. Người nàng chờ vẫn không đến, còn lại chỉ là thói quen vô nghĩa và những ký ức mờ nhạt. Rốt cuộc nàng đang chờ ai, và vì sao phải chờ? Rồi tiếng ồn ào trong phòng lại khiến nàng chú ý.

“Có Tổ Hươu trong đó không?”

Vừa nghe thấy giọng nói giận dữ của Đieu Thuyền, một kỹ nữ liền chạy ra.

“Dạ, Đieu Thuyền tỉ tỉ.”

“Đùa giỡn cũng không sao, nhưng đừng làm phiền những vị khách khác. Cả Mẫu Đơn các này toàn nghe thấy tiếng cười của các người thôi đấy.”

“Tại vui quá nên như vậy thôi. Bọn muội sẽ chú ý hơn. Nữ Lâm công tử của Sung Kyun Kwan đã ra một cá cược rất thú vị. Công tử ấy nói rằng nếu kỹ nữ nào để lại được dấu hôn trên người vị nho sinh đến tìm Đieu Thuyền tỉ tỉ thì sẽ được thưởng một chiếc nhẫn vàng. Vị nho sinh ấy không hề biết chuyện này, cứ y theo mệnh lệnh trong lễ Tân bång mà đến đây, hòng lấy được chiếc váy lót của tỉ về.”

“Chỉ vì một chiếc nhẫn vàng mà loạn hết cả lên như vậy sao? Cho dù là kỹ nữ cũng phải có lòng tự trọng chứ?”

“Đâu phải chỉ vì chiếc nhẫn vàng đâu ạ. Mà chính vì vị thư sinh bị lừa đến đây kìa. Tỉ tỉ, tỉ nổi giận vì nghe chiếc váy lót của mình bị đem ra làm trò cá cược à?”

“Cũng không phải bị đem ra làm trò đùa của mấy tên đầu đường xó chợ, được các nho sinh Sung Kyun Kwan dùng làm vật cá cược, danh tiếng của tỉ sẽ càng tăng chứ sao? Thôi muội vào trong đi. Nhớ bảo mọi người nhỏ tiếng thôi.”

“Vâng, thưa tỉ.”

Tổ Hươu vừa trở vào, trong phòng lại bắt đầu nhốn nháo. Cả tiếng nói giận dữ của Yoon Hee cũng vọng ra ngoài.

“Buông ra! Đừng có động vào người tôi! Mau gọi Đieu Thuyền đến đi!”

Đieu Thuyền không buồn lắng nghe những âm thanh phát ra từ gian phòng ấy nữa, nàng quay lại chỗ khách đang chờ, vừa đi vừa lẩm bẩm:

“Nghe giọng thì không có vẻ giống một nho sinh tuần tú gì cho lắm, sao cứ phải loạn lên thế... Chắc chắc...”

“Hắn ta đẹp lắm, đẹp cực kỳ.”

Tay nô bộc đứng bên cạnh chỉ vô tình buột miệng, nhưng câu nói ấy đã khiến Điều Thuyền dừng bước.

“Cậu vừa nói gì cơ?”

“Vị nho sinh trong phòng đó, tuy có vẻ nghèo khổ, nhưng rất xinh đẹp. A phải rồi! Hắn ta nói đã từng gặp Điều Thuyền tí tí. Mà cũng phải, làm gì có gã đàn ông nào không biết tí cơ chứ...”

Tay nô bộc bỏ lửng câu nói, định bước đi thì đột nhiên Điều Thuyền chụp vai hắn ta lại. Nàng cúi người xuống cho bằng hắn rồi hỏi:

“Nho sinh đó nói từng gặp ta sao?”

“Vâng, hắn ta nói gặp tí ở khu Pil-dong vào hè năm ngoái, rồi chuyện cây quạt gì gì đó... A! Hắn nói mình là Kim công tử. Từ nãy đến giờ hắn ta cứ la hét rằng ngoài Điều Thuyền ra thì không ai được chạm vào người mình cả.”

Trước khi tay nô bộc kịp nói hết câu, Điều Thuyền đã vội vàng chạy về căn phòng ồn ào đó.

Nàng mở tung cánh cửa phòng. Yoon Hee và các kỹ nữ đang vật lộn đều nhất loạt ngừng lại. Chiếc áo khoác dài của Yoon Hee đã bị cởi nửa chừng, áo ngắn bên trong cũng sắp tuột ra. Yoon Hee đang gặp người kháng cự lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa. Ngay lập tức Điều Thuyền nhận ra đó là Kim công tử. Nhưng ánh mắt nàng lại như đang rực lửa. Khắp trên má và quần áo của Yoon Hee đầy những dấu môi đỏ chót!

“Các người đang làm gì vậy hả? Tất cả tránh xa vị công tử đó ra!”

Yoon Hee biết ơn Điều Thuyền vô cùng khi nàng bước vào đúng lúc này, bởi chỉ chậm một chút nữa thôi, quần áo trên người cô chắc sẽ bị lột sạch. Cảm giác của cô hiện giờ giống như đang rơi xuống vực thì mọc cánh bay lên vậy. Yoon Hee vui mừng gọi tên ân nhân:

“Điều Thuyền, còn nhớ tôi không?”

Điều Thuyền không trả lời, nàng chạy đến ôm chầm lấy Yoon Hee. Nàng nghĩ đến lý do mình cứ mãi nhìn ra phía cửa. Chính là lời hứa hẹn hờ hững của người con trai tuần tú này đây. Có lẽ đối với chàng đó chỉ là lời nói xã giao, nhưng đối với nàng, câu nói hôm ấy đã trở thành lời thề hẹn.

“Sao đến tận bây giờ công tử mới đến? Chẳng thà công tử đợi tiểu nữ quên hẳn người đi rồi hãy đến...”

“Thì ra nàng còn nhớ. Tôi cứ nghĩ rằng nàng đã quên tôi rồi. Thật cảm ơn nàng...”

“Công tử nghĩ rằng tiểu nữ đã quên người rồi nên mới không tìm đến sao? Phải vậy không? Thì ra công tử nghĩ Điều Thuyền là kỹ nữ, qua lại với đủ loại đàn ông nên không hề tin lời nào của tiểu nữ cả.”

“Không phải tôi không tin nàng, mà là không thể tin chính bản thân mình. Tôi không đủ tự tin.”

Nghe cuộc đối thoại của hai người, các kỹ nữ xung quanh mắt tròn mắt dẹt, đờ đẫn vì khó hiểu. Khiến họ ngạc nhiên nhất là Điều Thuyền. Điều Thuyền là ai? Nếu trên đời này có thứ gì cao hơn núi Thái Sơn, thì đó chính là mũi của Điều Thuyền. Về mặt hạnh phúc như thế có được cả thế giới khi ôm ghì chàng nho sinh nghèo khổ ấy không giống với Điều Thuyền mà họ biết từ trước đến giờ chút nào.

Mấy cô kỹ nữ len lén nhìn Điều Thuyền rồi lần lượt ra khỏi phòng. Người cuối cùng rời phòng còn cẩn thận khoá chặt cửa lại không gây ra tiếng động. Họ đứng ngoài sân chụm đầu thì thảo với nhau:

“Rốt cuộc là sao? Hai người họ quen nhau à?”

“Hình như thế. Hè năm ngoái có lần Điều Thuyền tí tí ra ngoài rồi bị say nắng, ốm nằm mất mấy ngày đấy thôi. Còn từ chối không tiếp khách nữa. Từ lúc đó tí ấy trở nên kỳ lạ, đúng là...”

Thu Nguyệt nghe họ nói liền quở trách:

“Cẩn thận cái mồm! Không biết rõ ngọn ngành thì đừng có ăn nói lung tung.”

Đám kỹ nữ liền ngậm miệng lại. Thu Nguyệt thì chép môi tiếc rẻ, mắt cô ta cứ nhìn mãi về phía căn phòng. Cho dù không có chức quyền, không có của cải, nhưng chỉ cần là người trẻ tuổi đẹp trai thôi cũng đủ làm Thu Nguyệt phát điên lên rồi. Một kỹ nữ trêu cô ta:

“Nhưng sao Thu Nguyệt tí tí không cởi áo mà cứ cố cởi quần của vị nho sinh ấy vậy? Phải đặt được dấu hôn ở thân trên mới được chiếc nhẫn vàng mà.”

“Ngay từ đầu ta đã không quan tâm gì đến chuyện nhẫn nhĩc rồi. Làm kỹ nữ lâu năm, ta gặp đủ loại đàn ông, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy người đẹp như vậy. Ta chỉ muốn xem thử thứ treo giữa hai chân của chàng ta có gì khác người hay không thôi mà.”

Đám kỹ nữ nghe xong liền cười nghiêng ngả, ai cũng gật gù.

“Giờ chắc Thu Nguyệt tí tí thấy tiếc lắm nhỉ? Chỉ mỗi mình Điêu Thuyền tí tí được ngắm thứ đó thôi mà.”

“Không dám đâu, thật là chỉ ngắm thôi sao?”

Thu Nguyệt đưa ngón trỏ lên môi, nói nhỏ:

“Suyt! Thôi không đùa nữa. Các em quay lại với khách đi.”

Đám kỹ nữ đành bỏ đi với vẻ tiếc rẻ không thể che giấu. Chỉ còn lại một mình Thu Nguyệt đứng nhìn về phía căn phòng, lòng nặng tâm tư.

Còn lại hai người trong phòng, Điêu Thuyền cảm nhận được Yoon Hee có vẻ như đang muốn vùng khỏi vòng tay mình, nàng vội buông Kim công tử ra, ngồi xuống một chỗ cách chàng không xa. Nhưng khi nhìn thấy vết son trên má Yoon Hee, Điêu Thuyền cảm thấy ghen tị, liền đặt dấu môi mình ngay phía trên vết son ấy. Yoon Hee bối rối vì bất ngờ.

“Ồ... này...”

“Tiểu nữ ghét công tử lắm. Hình phạt của tiểu nữ dành cho sự lạnh lùng của người đó.”

Điêu Thuyền quay đi hờn dỗi khiến Yoon Hee cảm thấy khó xử. Cô không hề ngờ Điêu Thuyền còn nhớ mình, hơn nữa còn đối xử với mình tình cảm như thế. Chuyện đôi môi đầu tiên đặt lên má mình là của người cùng giới đã đủ kỳ lạ rồi, thái độ của Điêu Thuyền giờ lại càng làm Yoon Hee thấy bối rối hơn.

“Chúng ta gặp nhau có một lần từ cách đây rất lâu rồi, vậy mà đến giờ nàng vẫn còn nhớ, thật cảm ơn nàng.”

Đến lúc này mới lo giữ lòng tự trọng thì có lẽ đã muộn, nhưng Điêu Thuyền vẫn nói:

“Tiểu nữ đã quên công tử rồi, thật đấy.”

Nhưng trái với lời nói của mình, môi Điêu Thuyền bỗng lên nở một nụ cười. Chuyện Điêu Thuyền còn nhớ Yoon Hee là một điều hết sức may mắn đối với cô. Vì vậy cô quyết định nói thẳng mục đích của mình.

“Điêu Thuyền, tôi xin lỗi, nhưng vì lý do tôi tìm đến đây là...”

Điêu Thuyền tỏ vẻ bị tổn thương, đưa ngón tay lên chặn môi Yoon Hee lại.

“Công tử thật là... Nếu có chuyện muốn nhờ tiểu nữ thì phải lấy lòng tiểu nữ trước chứ. Huống hồ chuyện công tử muốn nhờ cũng đâu phải chuyện dễ dàng gì... Công tử mà cứ dùng cách này thì khó thành công lắm đấy.”

Yoon Hee nhận ra Điêu Thuyền đã biết mục đích đến đây của mình là gì. Nhưng như vậy không những không đồng nghĩa có thể dễ dàng nhờ vả được, mà còn ngược lại. Chuyện lấy lòng, cùng là phụ nữ nên nói dễ thì có thể dễ, mà nói khó thì cũng rất khó. Hơn nữa, việc phải lợi dụng tình cảm của người khác làm Yoon Hee do dự. Kỹ nữ thì cũng là phụ nữ, làm sao có thể giao vảy lót ra cho người khác được. Nhưng nếu Đông trai giao nó cho Yoon Hee, thì chứng tỏ tấm lòng của nàng là thật. Yoon Hee đương nhiên không thể hồi đáp lại, rốt cuộc cũng sẽ phải lợi dụng nàng. Vậy nên Yoon Hee không thể mở miệng lên tiếng mà chỉ biết ngồi yên một chỗ.

“Để làm vui lòng người con gái đã chờ đợi mình bấy lâu thì chỉ cần một câu nói thôi cũng đủ rồi. Còn điều gì có thể dễ dàng hơn sao?”

“Điều Thuyền đã biết tôi đến đây vì cái gì rồi, nhưng tôi lại không biết điều Điều Thuyền muốn nghe là gì nên lại càng không thể nói bừa. Mà giả như tôi có biết thì cũng...”

“Nếu công tử biết thì sao?”

“Không có gì. Tôi không biết điều nàng muốn nghe có tương xứng với chiếc váy lót của nàng hay không nữa. Cũng chỉ là một trò chơi của Sung Kyun Kwan mà thôi...”

“Vậy công tử có thể cho tiểu nữ thứ gì đó hơn một câu nói không?”

Yoon Hee giật mình lùi người về phía sau. Có vẻ như đối với Điều Thuyền, hành động đó cũng tương tự một lời từ chối, nên nàng liền khựng lại. Yoon Hee bối rối, vội vàng nói:

“Không phải vì tôi ghét nàng đâu. Từ khi sinh ra đến giờ tôi chưa từng gặp cô gái nào đẹp như nàng cả. Chỉ là tôi cảm thấy Điều Thuyền sẽ không được lợi gì từ chuyện này nên...”

Điều Thuyền thích Kim công tử chính vì sự trong sáng này. Và cũng vì Kim công tử khác hoàn toàn với những gã đàn ông tầm thường mà nàng từng gặp.

“Sao lại không được gì? Nhờ vậy mà tiểu nữ biết được công tử hiện đang sống ở đâu. Không biết chừng sẽ còn biết tên của người nữa.”

“À, tôi quên mất. Tên tôi là Kim Yoon Sik.”

Điều Thuyền cảm thấy cái cách Yoon Hee vội vàng giới thiệu tên ngay thật đáng yêu. Nàng vừa cười vừa nói:

“Ôi trời, công tử nói tên mình ra ngay như thế thì phải làm sao đây? Đúng ra người phải nói thế này chứ ‘Tôi sẽ cho nàng biết tên, đổi lại nàng giao chiếc váy lót cho tôi.’ Luật của thế gian là phải trao đổi, có cho thì mới có nhận mà.”

Qua giọng nói nhẹ nhàng và cử chỉ yếu điệu của Điều Thuyền, Yoon Hee cảm thấy mình dần giống đàn ông hơn. Nhưng lúc này cô chỉ dám len lén cúi đầu.

Trao đổi! Ý của Điều Thuyền là trao đổi thứ gì đây? Yoon Hee không có thứ gì xứng đáng để đổi lấy váy lót của phụ nữ cả. Nếu như điều Điều Thuyền muốn là sự đồng cảm từ một người đàn ông, thì Yoon Hee lại càng không có thứ đó. Yoon Hee quyết định nói thẳng:

“Điều Thuyền cũng biết rồi đấy, bây giờ tôi rất cần chiếc váy lót của nàng. Đó là thử thách trong lễ Tân bång của tôi. Nếu không mang được nó về, tôi sẽ phải chịu nhục nhã. Không còn nhiều thời gian nữa, Điều Thuyền hãy nói cho tôi biết đi, tôi phải cho nàng thứ gì đây?”

“Vậy nếu công tử mang váy lót của tiểu nữ đi, chẳng phải tiểu nữ sẽ là người phải chịu sự nhục nhã ấy hay sao?”

Điều Thuyền thích thú nhìn Yoon Hee đang vì cảm thấy có lỗi mà không nói được lời nào. Từ trước đến giờ Điều Thuyền chỉ gặp những gã đàn ông không bao giờ quan tâm đến thứ gọi là thể diện của kỹ nữ, nên lại càng bị chàng công tử này thu hút. Nàng muốn biết về con người này nhiều hơn nữa.

“Sau khi gặp công tử ở Pil-dong, tiểu nữ có lui tới hiệu sách ấy mấy lần nhưng ông chủ hiệu lại không biết gì về công tử cả, nên tiểu nữ cũng đành chịu thua. Công tử đã vào Sung Kyun Kwan à? Nếu vậy chắc công tử đã đỗ kỳ Tiểu khoa vừa rồi. Công tử tài giỏi thật đấy. Trông công tử còn trẻ tuổi lắm mà...”

“À, năm nay tôi mười chín tuổi.”

“Thật là, lại nữa rồi. ‘Tôi sẽ cho nàng biết tuổi, đổi lại nàng giao chiếc váy lót cho tôi.’ Công tử phải nói như thế chứ.”

Điều Thuyền nói vậy, nhưng trong bụng cũng đang thử so tuổi mình với Yoon Hee. Không rõ Điều Thuyền bao nhiêu tuổi, nhưng ít nhất cũng hơn mười chín. Yoon Hee không có nhiều thời gian nữa, Điều Thuyền cũng vậy, nàng đã bỏ mặc khách từ nãy đến giờ. Điều Thuyền bảo Yoon Hee chờ một lát rồi ra khỏi phòng.

Lát sau, Điều Thuyền im lặng bước vào phòng, một bên cánh tay vắt chiếc lụa màu trắng, còn tay kia mang theo bút nghiên. Nàng ngồi xuống trước mặt Yoon Hee, vừa cẩn thận xếp chiếc váy lót lại vừa nói:

“Thứ công tử cần là thứ này phải không?”

Yoon Hee bên lên gạt đầu. Điều Thuyền mân mê hình hoa mẫu đơn được thêu ở cuối chiếc váy lót.

“Hoa mẫu đơn năm cánh là dấu hiệu của tiểu nữ. Tất cả vật dụng của tiểu nữ đều có hình này. Công tử, tuy là kỹ nữ nhưng Điều Thuyền cũng có lòng tự trọng. Nếu công tử mang thứ này đi thì tất cả những nho sinh khác đều sẽ nhìn thấy nó, không biết tiểu nữ sẽ phải chịu nỗi nhục như thế nào đây.”

Cùng là phụ nữ nên Yoon Hee có thể hiểu rõ được tâm trạng của Điều Thuyền. Vì vậy cô cảm thấy rất giận những nho sinh đã ra thử thách quái gở này.

“Tôi cũng không thể nào hiểu được họ. Cho dù chỉ là trò chơi, nhưng bọn họ đều là nho sinh học chữ thánh hiền, làm sao có thể bắt người khác làm những trò thế này chứ? Thực ra, đến tìm nàng lấy chiếc váy này, tôi cũng không hơn gì bọn họ. Dù có mười cái miệng tôi cũng không biết phải nói gì. Nếu nàng muốn thì cứ mắng tôi cho thoả lòng đi.”

“Là nam nhi, một khi đã cầm kiếm rồi thì cho dù là củ cải vẫn phải chém đấy thôi. Dù sao công tử vẫn phải mang thứ này đi mà.”

“Vâng. Đổi lại, nàng cần gì xin cứ nói. À, mà nói ra mà làm gì chứ? Tôi chẳng có thứ gì để cho nàng cả.”

“Nếu như tiểu nữ là người đàn bà như Xuân Hương ngày xưa thì đã tán tỉnh công tử ngay thơ đây rồi, có khi còn mơ được làm chính thất của người nữa... Nhưng may mắn là tiểu nữ không phải là người như thế. Hơn nữa tiểu nữ cũng không muốn trở thành vật cản trên con đường tương lai của công tử. Tuy nhiên tiểu nữ muốn xin công tử một điều này thôi.”

“Là gì vậy?”

Điều Thuyền im lặng giây lát, đầu ngón tay nàng mân mê hình thêu đoá hoa mẫu đơn, vẻ mặt như đang cân nhắc suy nghĩ rất kỹ lưỡng. Rồi Điều Thuyền lên tiếng:

“Nếu công tử hứa thỉnh thoảng sẽ đến đây gặp tiểu nữ thì tiểu nữ sẽ đưa cho người chiếc váy lót này.”

Yoon Hee ngăn người ra vì điều kiện quá đơn giản. Điều Thuyền cũng không có vẻ gì muốn cô bày tiệc rượu đất tiền thiết đãi cả. Yoon Hee không biết Điều Thuyền tính toán những gì nên không thể tùy tiện đồng ý ngay.

Lẽ dĩ nhiên, Điều Thuyền có toan tính của riêng mình. Vị công tử đang ngồi trước mặt nàng đây không hề dành chút tình cảm nào cho nàng cả. Dù Điều Thuyền luôn quan niệm rằng tất cả đàn ông trên thế gian này đều thích mình, nhưng nàng có thể thấy rõ được điều này. Lòng tự trọng của Điều Thuyền không bao giờ chấp nhận việc bản thân nàng qua lại với những người đàn ông không hoàn toàn mê đắm mình. Nếu Kim công tử gặp gỡ nàng thêm vài lần nữa, nàng tin rằng chàng sẽ bị nàng chinh phục. Chính vì vậy, lời đề nghị thì thoáng đến thăm chỉ là miếng mồi nhử mà thôi. Lời đề nghị này xuất phát từ sự tự tin và tính kiêu ngạo của Điều Thuyền. Tuy bây giờ nàng là người cầu xin, nhưng Điều Thuyền tin rằng chẳng mấy chốc Kim công tử sẽ là người phải quay sang nài nỉ nàng.

Vị trí đệ nhất kỹ nữ Mẫu Đơn các của nàng không phải tự nhiên mà có. Tuy sở hữu nhan sắc trời cho, nhưng từ bé Điều Thuyền cũng đã phải đồ không biết bao nhiêu mồ hôi và nước mắt mới đến được vị trí ngày hôm nay. Nếu ngay một chàng trai trẻ ngây thơ mà nàng cũng không cảm dỗ được thì sao có thể tiếp tục làm cái nghề này nữa. Quyển rũ một anh chàng vốn không hứng thú gì với mình, rồi sau đó khiến cho chàng ta len vào giữa hai chân mình, là khoái cảm không gì có thể diễn tả được. Nếu Điều Thuyền có thể làm được điều đó với vị công tử này, chỉ tưởng tượng thôi nàng cũng đã cảm thấy kích thích vô cùng.

Yoon Hee không tìm được lý do nào thích đáng để từ chối lời đề nghị của Điều Thuyền. Tuy nói bất cứ trao đổi nào cũng phải cân nhắc nhìn xa trông rộng, nhưng tình huống khẩn cấp lúc này không cho phép cô làm điều đó. Nếu không muốn bại lộ thân phận nữ nhi ngay đêm nay, thì chỉ đành chấp nhận yêu cầu của Điều Thuyền thôi.

“Điều kiện của nàng quá đơn giản, đến nỗi tôi cảm thấy có lỗi vì nhận lời ngay. Mong nàng sẽ bỏ qua cho sự ích kỷ của tôi. Nhưng mỗi khi đến đây tôi sẽ chỉ nhìn mặt nàng thôi, hy vọng nàng sẽ không giữ tôi lại.

Nói ra có hơi xấu hổ, nhưng tôi không có tiền để gọi rượu hay bất cứ thứ gì đâu. Chưa biết chừng tôi sẽ làm hại đến danh tiếng của nàng nữa.”

“Chuyện đó công tử không cần phải bận tâm đâu.”

Điều Thuyền bật cười thật tươi rồi bắt đầu mài mực. Yoon Hee ngạc nhiên hỏi nhỏ:

“Nàng đang làm gì vậy?”

“Xin công tử chờ ột lát. Tiểu nữ cũng phải làm gì đó để giảm bớt nỗi nhục của mình chứ.”

Yoon Hee không hiểu ý của Điều Thuyền muốn nói gì, nhưng vẫn im lặng ngồi nhìn. Điều Thuyền mài mực xong liền nhấc bút bắt đầu vẽ một đoá hoa mẫu đơn thật đẹp lên chiếc váy lót bằng lụa. Nàng còn vẽ cả một chiếc lá to và một con bướm đậu trên đoá hoa nữa. Đợi mực khô, Điều Thuyền phết màu lên bức tranh. Màu vàng cho con bướm, màu đỏ cho đoá hoa mẫu đơn, và màu xanh lục cho chiếc lá. Tài năng của Điều Thuyền khiến Yoon Hee không thốt nên lời. Chỉ trong nháy mắt, chiếc váy lót màu trắng ấy đã biến thành một bức tranh tuyệt đẹp.

“Có thể biến chiếc váy lót thành thế này, nàng quả thật rất sáng suốt. Đúng là kỳ nữ.”

Trước những lời khen ngợi không ngớt của Yoon Hee, Điều Thuyền cảm thấy mình được động viên rất nhiều, tâm trạng cũng vui lây. Từ trước đến giờ, đa số những lời khen tặng đám đàn ông dành cho nàng đều chỉ là ca ngợi sắc đẹp của nàng mà thôi. Cho dù có thành thạo cầm, kỳ, thi, hoạ, nàng vẫn bị đánh giá thấp và không bao giờ được so sánh với đàn ông. Đây là lần đầu tiên có người gọi nàng là kỳ nữ, là lần đầu tiên có người khen ngợi vẻ đẹp bên trong của nàng. Điều Thuyền thoáng nghĩ, có khi vị công tử có tài chiều lòng phụ nữ hơn những gã đàn ông khác. Nàng không thể nào đoán được chàng nói những lời đó là do biết rõ điều phụ nữ muốn nghe, hay là chỉ đơn thuần nói ra những gì mình cảm thấy. Điều duy nhất có thể khẳng định là, Kim công tử hoàn toàn không xem Điều Thuyền là hạng nữ nhi hạ đẳng. Nếu tình yêu cũng cần có lý do, thì chỉ bấy nhiêu thôi cũng quá đủ với nàng rồi.

Dù Điều Thuyền không biết gì về Kim công tử, nhưng nàng lại là người hiểu rất rõ thế giới đàn ông. Đối với việc Kim công tử sẽ sống ở Sung Kyun Kwan, nàng biết cách để tạo lợi thế cho mình. Để đáp lại lời khen ngợi khi nãy, Điều Thuyền chấm bút vào nghiên mực rồi bắt đầu viết gì đó ngay phía dưới bức tranh.

Là ai đã nói đêm ngắn không bằng đêm dài.

Không có đêm dài nào có thể sánh được với đêm nay ngắn nhưng tràn đầy hạnh phúc.

Yoon Hee nhận lấy chiếc váy lót, xếp lại cẩn thận rồi cho vào tay áo mà không hề suy nghĩ gì đến nội dung của những dòng chữ ấy.

“Điều Thuyền, tôi sẽ không bao giờ quên ơn nàng.”

“Tiểu nữ sẽ không từ chối đâu, vì vậy công tử nhất định phải trả ơn cho tiểu nữ đây.”

Điều Thuyền tự nhủ rằng nhất định nàng sẽ phải nhận được hồi đáp nhiều hơn chiếc váy lót ấy.

Sau khi tiễn Yoon Hee ra cửa lớn, Điều Thuyền trở vào và cứ đứng mãi ở sân, bàn tay đặt trên ngực như đang giữ lấy trái tim trơ trọi. Trước khi đi, Kim công tử đã cầm lấy tay nàng như thay lời xin lỗi, hơi ấm từ bàn tay chàng vẫn còn vương vấn quanh đây. Ngay lúc đó, Thu Nguyệt tiến lại chỗ nàng đang đứng.

“Tay nho sinh trông có vẻ nghèo khổ ấy đi rồi à?”

Điều Thuyền nổi giận như chính nàng đang bị lạng mạ, ngược lên nhìn Thu Nguyệt chăm chăm. Thu Nguyệt không quan tâm đến phản ứng của Điều Thuyền, tiếp tục mỉa mai:

“Của cải không có, mà hình như còn không cả cái treo giữa hai chân nữa...”

Câu nói ấy như đổ lửa vào lòng tự trọng của Điều Thuyền. Nên nàng cố tình nói dối:

“Của cải thì muội không rõ, nhưng muội đã xác nhận rồi, cái chân giữa của công tử ấy rất đặc biệt, tỉ không phải lo.”

“Vậy thì tốt. Nhưng bình thường những gã không có tiền muối cũng xem như không có dương vật luôn cơ mà. Hay là nhường cho tỉ đi?”

Điều Thuyền không nói nên lời, chỉ đứng cắn môi im lặng. Thu Nguyệt bấu môi ghen tị rồi nói tiếp:

“Cứ tưởng muối là đứa biết suy nghĩ, hoá ra lại không phải vậy. Muối hợp với kiểu độc địa hơn. Tỉ biết mỗi lần tỉ mở miệng toàn la mắng muối, nhưng dù thế nào muối vẫn là tấm gương cho các tỉ muối khác mà.”

Trong lời trách mắng ấy có thể cảm nhận được sự lo lắng mà Thu Nguyệt dành cho Điều Thuyền. Thu Nguyệt không muốn nhìn thấy hình ảnh Điều Thuyền cứ vài ba ngày lại phải khóc vì đàn ông như mình. Nếu xem tiền quan trọng hơn tình yêu thì Điều Thuyền sẽ không bị tổn thương. Hơn nữa, Thu Nguyệt cũng có dự cảm không mấy tốt lành về chàng nho sinh khi này.

“Muối nhớ đừng có khóc như tỉ đấy.”

“Hình như đây là lần đầu tiên tỉ lo lắng uội thì phải.”

“Vì từ xưa đến nay muối chưa bao giờ làm chuyện gì khiến tỉ phải lo cả. Đàn ông không đơn giản đâu. Người ta nói những ai không có râu là những người không có nghĩa khí. Đặc biệt, kỹ nữ như chúng ta thì lại càng không có gì để nói.”

“Tỉ nói vậy nghĩa là sao?”

“Tỉ cũng không có nghĩa khí. Tỉ sẽ cướp chàng nho sinh đó, nên muối lo mà giữ đi.”

Lần đầu tiên Điều Thuyền cười thật tươi trước mặt Thu Nguyệt. Nói mình không có nghĩa khí, nhưng có khi Thu Nguyệt lại là người đáng tin nhất đối với Điều Thuyền. Điều may mắn là Điều Thuyền không đơn thuần và lãng mạn như Thu Nguyệt. Nếu như Thu Nguyệt là kiểu người chỉ biết giấu nước mắt khi bị người đàn ông mình yêu phản bội, thì Điều Thuyền là kiểu người giẫm lên đàn ông mà bước. Rõ ràng, điều này không tốt lành gì đối với Yoon Hee.

11. Chương 11

Có tiếng chuông xuyên qua màn đêm từ xa vọng lại. Đã đến giờ giới nghiêm, nhưng phải còn rất lâu nữa mới có thể về đến Sung Kyun Kwan. Yoon Hee nghe nói, nếu để lính tuần bắt gặp trong giờ giới nghiêm sẽ bị họ dùng dùi cui đánh cho vỡ đầu. Có khi còn bị lôi về nhốt lại đại lao nữa. Nghĩ tới chuyện phải chịu nhốt chung trong ngục tối với toàn tù nhân nam, Yoon Hee thấy lạnh hết sống lưng. Bước trên con đường im lặng như tờ, Yoon Hee cảm thấy sợ lính tuần còn hơn cả sợ ma.

Để tránh bị lính tuần bắt gặp, Yoon Hee chạy sát vào bờ tường, hai chân run lập cập, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng.

“Ai đó!”

Nghe thấy tiếng quát bất ngờ, chân Yoon Hee như mềm nhũn ra, cô ngồi phịch ngay xuống đất. Khó khăn lắm mới quay được đầu lại nhìn thì thấy hai viên lính tuần đang chạy về phía cô. Yoon Hee rất muốn bỏ chạy, nhưng hai chân không tài nào đứng dậy nổi, cuối cùng cô chỉ biết ngồi im một chỗ đợi hai viên lính tuần vây lấy mình.

“Đã đến giờ giới nghiêm rồi mà ngươi còn làm gì ở đây?”

Yoon Hee đã định ninh rằng sẽ bị đập dùi cui vào gáy, nên khi được hỏi như vậy cô rất bất ngờ. Có vẻ như hai viên lính tuần cũng thấy chàng thư sinh đang thần hồn nát thần tính ngồi bệt dưới đất này rất buồn cười.

“Xin các huynh tha cho tôi một lần này thôi. Tôi phải thực hiện nhiệm vụ trong lễ Tân bản của Sung Kyun Kwan nên mới phải lang thang giờ này.”

“Khoan đã, vừa rồi huynh mới nhắc đến Sung Kyun Kwan phải không?”

Đột nhiên hai tên lính tuần thay đổi cách nói chuyện làm Yoon Hee cảm thấy kỳ lạ, cô ngẩng đầu lên nhìn họ:

“Vâng. Tôi vừa mới nhập trai Sung Kyun Kwan hôm nay. Chuyện là...”

Không đợi Yoon Hee viện thêm lý do dài dòng, hai viên lính tuần đã tươi cười nói:

“Nếu vậy huynh phải nói ngay từ đầu chứ! Chúng tôi vẫn hay đùa với nhau rằng, sau giờ giờ nghiêm thì hoàng thượng có thể bắt, nhưng tuyệt đối không được động đến nho sinh Sung Kyun Kwan mà. Tuy nhiên để cho đúng thủ tục, huynh làm ơn cho chúng tôi xem qua hiệu bài.”

Câu nói đùa này bắt nguồn từ việc chê cười một số quan phủ thời tiên hoàng Yeong Jo, lấy danh nghĩa cấm thông hành giờ giờ nghiêm, bắt các nho sinh Sung Kyun Kwan, cuối cùng bị phạt tội giáng chức. Yoon Hee dần dần làm chủ được đôi chân của mình, cô đứng dậy lấy hiệu bài ra cho hai viên lính tuần kiểm tra. Họ xác nhận qua loa rồi đưa trả lại cô, nói:

“Đạo này xảy ra nhiều chuyện phức tạp lộn xộn, nên chúng tôi sẽ đưa huynh về trước Phán thôn. Không phải có ý giám sát gì huynh đâu!”

Yoon Hee vội vàng gật đầu. Đi một mình giữa đêm khuya quả thật rất đáng sợ, lời đề nghị này vừa rất hay rất hợp ý cô. Thời hạn thực hiện nhiệm vụ đặt ra không phải giờ giờ nghiêm mà đến tận canh ba, chắc chắn là do các bậc tiền bối đã tính toán từ trước. Có khi nào họ biết rõ nho sinh mới sẽ bị lính tuần đuổi bắt nên mới lên kế hoạch đẩy cô đến tận Da-dong? Yoon Hee bất giác lo lắng vì đoạn đường phía trước chưa biết chừng vẫn còn nhiều cạm bẫy đang chờ đợi cô.

Đi được một đoạn, họ gặp một đoạn đám quan binh gồm một viên quan chỉ huy và hai mươi binh sĩ đi tuần. Hai viên lính tuần dừng lại báo cáo đầu đuôi mọi chuyện cho quan chỉ huy xong, lại tiếp tục hộ tống Yoon Hee đi về phía Phán thôn. Yoon Hee đi giữa hai người, đột nhiên lên tiếng hỏi:

“Khi này huynh nói đạo này xảy ra nhiều chuyện lộn xộn, là chuyện gì vậy?”

“Cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng lắm. Có một gã từa tựa như Hong Gil Dong[7] đang làm đau đầu đám lính tuần chúng tôi thôi.”

[7] Hong Gil Dong: một nhân vật nghĩa tặc giúp dân diệt ác trong tiểu thuyết cổ của Hàn Quốc, tương tự Robin Hood.

“Như Hong Gil Dong? Là một tên nghĩa tặc à?”

“Ha ha ha, cũng không hẳn. Hắn cứ thoát ần thoát hiện nên chúng tôi gọi như vậy thôi. Hắn thường xuất hiện vào nửa đêm, dán bích thư khắp các phủ quan và cửa nhà các vị đại thần, sau đó thì biến mất.”

“Bích thư? Lê nào có nội dung phản động?”

“Thực ra cũng không phải là bích thư phản động nên càng làm chúng tôi khó xử. Nội dung không nói về hoàng thượng, mà động chạm đến các quan đại thần... Lính tuần chúng tôi không rành về khoản này lắm, nhưng người ta nói rằng gã này rất có tài văn chương.”

Hai viên lính tuần có vẻ rất thích thú trước chủ đề này, nhưng vì đối phương là nho sinh Sung Kyun Kwan nên họ cũng có vẻ cẩn thận lời ăn tiếng nói hơn.

Đến đầu Phán thôn, hai viên lính tuần dừng lại nói:

“Đúng ra chúng tôi phải đưa huynh về đến Sung Kyun Kwan an toàn, nhưng Phán thôn là vùng tự trị, quan quân chúng tôi không được phép tiến sâu vào hơn nữa. Vậy mong huynh bảo trọng.”

Nói xong họ quay lưng đi thẳng. Phán thôn tuy nằm trong Tứ đại môn nhưng là một thế giới hoàn toàn cách biệt, nguyên nhân có lẽ vì ngôi làng này được hình thành để phục vụ cho Sung Kyun Kwan. Ở đây giờ giờ nghiêm không có hiệu lực, nên có rất nhiều tên tội phạm lợi dụng đặc điểm tự trị này len lút chọn đây làm nơi trú ngụ. Đoạn đường từ Phán thôn về Sung Kyun Kwan chính là thử thách cuối cùng mà các nho sinh tiền bối dành cho tân nho sinh. Trên suốt quãng đường, Yoon Hee không lúc nào không nơm nớp lo sợ,

cô vừa đi vừa dáo dác nhìn những người xung quanh, may sao không phát hiện có ai khả nghi. Chỉ thỉnh thoảng thấy vài nho sinh trọ ở Phán thôn đi ngang qua. Các quán rượu nơi góc đường đều đã treo đèn nên đường đi cũng không đến nỗi tối om như Yoon Hee nghĩ.

Dưới ánh trăng, Sung Kyun Kwan dần hiện ra trước mắt Yoon Hee. Vậy là cuối cùng cô đã có thể bảo toàn thân phận của mình và kết thúc lễ Tân bằng một cách thuận lợi. Yoon Hee thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đúng lúc ấy, lại cảm giác có người lững thững đi ngay sau lưng mình. Ban đầu cô nghĩ chỉ là người qua đường, nhưng người đó vẫn tiếp tục bám theo cô. Yoon Hee đã ra khỏi Phán thôn, nên người đang đi sau cô chắc chắn không phải là dân ở đó. Thật kỳ lạ. Không lẽ là một tên trộm đang lẩn trốn ở Phán thôn? Yoon Hee muốn vùng thoát khỏi kẻ còn đáng sợ hơn cả ma quỷ và lính tuần này, cô nắm chặt tay, chuẩn bị bỏ chạy.

Dốc hết sức bình sinh, Yoon Hee bắt đầu chạy. Trước mặt đã là Sung Kyun Kwan. Chỉ cần trai bọc mở cánh cửa kia ra là có thể cắt đuôi kẻ đeo bám kỳ lạ này. Băng qua cầu Phán Thủy, Yoon Hee chạy đến Đông Tam Môn, dùng cả hai nắm đấm, gấp gáp đập cửa. Nhưng bên trong không hề có tiếng trả lời.

“Mở cửa! Mau mở cửa ra!”

Bóng người kỳ lạ càng lúc càng tiến gần Yoon Hee. Cô cố trấn an mình rằng có thể người đó cũng là nho sinh Sung Kyun Kwan, nhưng rồi cái bóng in rõ mồn một lên cánh cửa, không nón, không mũ chụp đầu, mà chỉ có búi tóc trống không. Không thể nào là nho sinh Sung Kyun Kwan. Nếu vậy thì...

“Này, người tưởng mình là hoàng thượng sao?”

Câu nói của người lạ làm Yoon Hee giật nảy. Giọng gã tuy có chút gai góc, nhưng không hề giống kẻ lưu manh. Yoon Hee sức nhận ra, cánh cửa mà cô ra sức đập này giờ là cửa giữa của Đông Tam môn, là cửa riêng dành cho hoàng thượng, bình thường vẫn được khoá chặt. Vậy nên dù Yoon Hee có cố đập thế nào, cánh cửa vẫn không hề suy chuyển, mà có khi cô còn mắc thêm tội bất kính. Yoon Hee rùng mình, vội tránh xa khỏi cánh cửa. Cái bóng người lạ đứng sau cô hắt hãm chỉ sang cánh cửa bên phải rõ ràng chỉ đang khép hờ. Lấy hết dũng khí, Yoon Hee quyết định quay lại nhìn phía sau.

Người đứng sau lưng cô, ngoại trừ trên đầu không đội nón, còn đầu quần áo trên người đều là quần áo quý tộc. Nhưng nghiêm túc mà nói, trông bộ dạng gã cũng chẳng thể coi là quý tộc cho được. Chiếc áo dài khoác ngoài mở bung, dây lưng xộc xệch như thể sẽ tuột ra bất cứ lúc nào, thậm chí ngay eo còn giắt lủng lẳng một bình rượu. Thế nhưng Yoon Hee lại cảm thấy kiểu ăn vận quái dị, vóc người cao lớn này rất quen, rõ ràng cô đã nhìn thấy ở đâu. Trong ánh sáng mờ mờ, lại sắp bóng nên Yoon Hee không thể trông rõ khuôn mặt người đối diện, duy có chiếc cằm rắn rỏi ấy là không thể lẫn đi đâu được. Người lạ cũng nhìn Yoon Hee chăm chú, đoạn mỉm cười nói:

“Tên tiểu tử người vẫn đẹp như ngày nào.”

Vẫn đẹp như ngày nào? Yoon Hee sức nhớ ra người đang đứng trước mặt mình. Vào mùa hè năm ngoái, khi Yoon Hee bị đám giành chỗ hành hung, gã chính là vị quý tộc kỳ lạ đã cứu mạng cô. Từ cánh cửa bên phải, một trai bọc mở cửa bước ra.

“Ồ? Kiệt Ngao công tử cũng về tới rồi à?”

Kiệt Ngao? Yoon Hee chết đứng, như thể vừa bị dùi cui đập vào đầu. Kiệt Ngao thờ ơ phẩy áo bước vào trong. Trai bọc hỏi với theo:

“Nón của công tử đâu rồi?”

“Trả tiền rượu rồi.”

Gã chỉ trả lời cụt ngủn như thế rồi bỏ đi. Yoon Hee thoáng nhìn thấy vết máu dưới vạt áo khoác ngoài đang bay phát phơ của gã. Nhìn kỹ lại thì hình như máu đang chảy từ nơi bàn tọa xuống ống quần bên phải, nhưng đã được vạt áo khoác ngoài khéo léo che đi. Hay gã vừa đi đánh nhau ở đâu về? Phải dùng chung một phòng với kẻ như vậy, Yoon Hee cảm thấy tương lai của mình mờ mịt quá đổi. Trai bọc đứng cạnh cô này giờ lên tiếng bắt chuyện:

“Công tử đã quay về lành lặn. Công tử thực hiện nhiệm vụ trong mật chỉ suôn sẻ cả chứ?”

“Cũng tạm tạm. Giờ tôi chỉ cần quay lại Tây trai là được phải không?”

Trai bộc vừa đóng cửa vừa trả lời cô:

“Vâng, đúng vậy.”

“Những người khác thế nào rồi?”

“Bọn họ về cả rồi. Công tử là người cuối cùng đấy.”

Vậy có nghĩa là Sun Joon cũng đã về. Ý nghĩ chàng đã thực hiện xong nhiệm vụ trong mật chỉ khiến trái tim cô thất vọng. Nhưng mặt khác cô lại nghĩ, chưa biết chừng chàng không giải được mật chỉ ấy cũng nên.

Đám đông vẫn tụ tập ở Tây trai. Họ vừa chờ nho sinh cuối cùng quay lại, vừa vui vẻ ăn uống với nhau. Yoon Hee vất vả lắm mới trở về được nơi này, trông thấy cảnh tượng trước mặt, cô cảm thấy chán ghét vô cùng. Người bất ngờ nhất trước sự xuất hiện của Yoon Hee chính là Yong Ha. Hắn không thể rời mắt khỏi cô, trong đầu rối tung không biết bao nhiêu suy nghĩ.

Yoon Hee không hề biết Yong Ha đang dõi theo mình, cô vội vàng chạy lại đứng cạnh Sun Joon. Chàng vẫn bình tĩnh không khác gì lúc họ chia tay. Sun Joon vui vẻ chào cô trước:

“Cậu về rồi à? Tôi đang lo đây.”

“Vâng, huynh trở lại đây sớm lắm à?”

“Tôi cũng mới về đến thôi.”

Yoon Hee giật mình, cô nín thở hỏi:

“VẬY... vậy là huynh hoàn thành được nhiệm vụ rồi à?”

Sun Joon cười thật tươi như thể chàng đã hoàn thành nhiệm vụ của mình rất suôn sẻ.

“Không, tôi đã không giải được mật chỉ.”

Yoon Hee định nở một nụ cười mừng rỡ nhưng đã vội nghiêm mặt lại.

“Vậy thì lớn chuyện rồi. Giờ huynh định thế nào?”

“Còn thế nào được nữa, đành chịu dầm nước một lát thôi chứ sao, chắc cũng không đến nỗi. Cậu thì sao?”

“Tôi đã cố giải và thực hiện cho xong nhiệm vụ rồi mới về, chỉ không biết...”

Yong Ha đã không nhìn thấy ánh mắt tình cảm mà Yoon Hee dành cho Sun Joon. Hắn đã nghĩ đứa con gái cải trang nho sinh ấy không thể nào quay lại nơi này. Hắn càng tò mò hơn, không biết rốt cuộc cô ta dựa vào cái gì mà dám quay lại đây.

Ngoài Yoon Hee và Sun Joon, những nho sinh khác đều đã được kiểm tra xác nhận nhiệm vụ của mình. Sau khi những nho sinh tiền bối ổn định trên hiên để bắt đầu kiểm tra hai người cuối cùng, trai bộc hô lớn:

“Mời Lee Sun Joon bước lên báo cáo!”

Sun Joon bước lên vài bước, ngẩng cao đầu nói:

“Tôi không giải được mật chỉ nên đã quay về.”

Thái độ điềm tĩnh đường hoàng của chàng khiến đám nho sinh tiền bối đều mất hứng. Nếu đã không hoàn thành được nhiệm vụ thì cũng phải tỏ ra khúm núm nịnh nọt một chút mới thú vị chứ. Tây Chương nghĩ miễn cưỡng hỏi:

“Vậy ngươi đã sẵn sàng chịu phạt chưa?”

“Vâng, đã sẵn sàng rồi.”

“Khoan đã!”

Đột nhiên Yong Ha la lớn, tất cả đều đồng loạt quay sang nhìn hắn ta. Mục đích ban đầu của Yong Ha không chỉ đơn giản là để phạt tân nho sinh. Vậy nên hắn không muốn Sun Joon trí trá qua cửa dễ dàng như vậy.

“Người như cậu nhất định sẽ cố hết sức giải cho ra mật chỉ. Thế cậu đã thử đến nhà Binh phán chưa?”

“Thậm chí tôi còn không nghĩ được đến đó nữa là.”

Yoon Hee nghiêng đầu suy nghĩ. Rõ ràng lúc chia tay, chàng đã nói sẽ đến nhà Binh phán kia mà. Sao giờ lại nói là không nghĩ đến chuyện đó, chuyện này thật khó hiểu. Yong Ha cũng tỏ vẻ nghi ngờ, hỏi tiếp:

“Vậy cậu đã làm gì mà đến tận bây giờ mới quay về?”

“Tôi cứ loay hoay suy nghĩ để giải mật chỉ, nhưng hết thời gian quy định, không còn cách nào nên đành quay về thôi.”

Yong Ha thôi không hỏi nữa. Một phần vì hắn cảm thấy cuộc đối thoại này sẽ chẳng thể đi đến đâu, một phần vì hắn ghét cảm giác ánh mắt sắc của Sun Joon chia thẳng vào mình. Sau khi Sun Joon bước lui lại chỗ cũ, trai bộc tiếp tục hô:

“Mời Kim Yoon Sik bước lên báo cáo!”

Yoon Hee bước lên phía trước đầy vẻ tự tin. Cô chậm rãi lấy từ trong tay áo chiếc váy lót của Điều Thuyền. Nhìn thấy đáp án của mật chỉ, Yong Ha bất ngờ đến nỗi đứng phắt dậy. Yoon Hee nói:

“Đây là chiếc váy lót của Điều Thuyền, kỹ nữ của Mẫu Đơn các.”

Tất cả các nho sinh có mặt đều hết sức ngạc nhiên, thi nhau bàn luận xôn xao. Không ai trong số họ nghĩ rằng tên tân nho sinh mặt mũi như con gái ấy lại có thể mang chiếc váy lót lụa của Điều Thuyền về. Người thì nghĩ rằng thứ Yoon Hee mang về chỉ là chiếc váy lót của một cô gái nào đó, kể lại cho rằng cô đã lén lấy cắp của Điều Thuyền. Trai bộc nhận lấy chiếc váy, đem đến trước hiên cho các nho sinh xem. Yong Ha tiến lại gần để xác minh xem đó có đúng là đồ của Điều Thuyền hay không. Ngay khi chiếc váy lót vừa được trải ra, tất cả các nho sinh khác đều nhất loạt ngẩng lên nhìn Yong Ha, còn hắn thì nhìn Yoon Hee với ánh mắt kinh ngạc.

“Có đúng là của Điều Thuyền không?”

Yong Ha vẫn không rời mắt khỏi Yoon Hee, trả lời câu hỏi của Tây Chương nghị:

“Vâng. Có thêu hình đoá hoa mẫu đơn năm cánh màu đỏ, chiếc váy lót này chính là của Điều Thuyền. Hơn nữa, nếu không phải Điều Thuyền thì không thể vẽ lên chiếc váy lót này đâu.”

“Ở đây còn có chữ nữa này. Là ai đã nói đêm ngắn không bằng đêm dài. Không có đêm dài nào có thể sánh được với đêm nay ngắn nhưng tràn đầy hạnh phúc. Hơ hơ, thật là!”

Nếu như đây đúng là của Điều Thuyền, thì chuyện này còn đáng ngạc nhiên hơn nữa. Bức tranh vẽ trên chiếc váy, đặc biệt là ý nghĩa hai dòng chữ đề dưới bức tranh... chứng tỏ chiếc váy lót này không phải do lấy cắp, cũng không phải do cầu xin mà có được. Chiếc váy lót này là món quà Điều Thuyền gửi tặng riêng cho công tử Kim Yoon Sik, món quà đáp lễ ột đêm quá đối tuyệt vời. Không phải vô tình mà Điều Thuyền viết ra những lời ấy, hẳn nàng muốn khẳng định rằng khả năng trên giường của tên tiểu tử lại cái này giỏi hơn tất cả những gì đàn ông nàng đã gặp qua.

Hết thấy đám nho sinh cũ mới đều đổ dồn ánh mắt vào phần giữa thân Yoon Hee. Rốt cuộc tên nhóc đó đã làm gì, mà được chính Điều Thuyền chứ không phải bất kỳ kỹ nữ nào khác viết tặng dòng chữ ấy? Những dấu môi đỏ trên khắp hai má và quần áo của Yoon Hee càng khiến họ suy đoán lung tung. Không ai biết chuyện này bắt nguồn từ trò đùa của Yong Ha, nên lại càng nhốn nháo hơn. Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều cảm thấy, tên nhóc tân nho sinh vừa mới đây thôi chẳng khác gì đàn bà, giờ lại ra dáng đàn ông hơn bất kỳ ai trong số họ. Thật đáng ghen tị!

Yoon Hee vẫn không hay biết vì sao họ lại nhìn cô như vậy. Cảm giác kỳ lạ, cô quay sang nhìn Sun Joon như để dò hỏi lý do, nhưng ngay chính chàng cũng đang nhìn cô với vẻ mặt “không ngờ cậu hoành tráng thế”. Yoon Hee cảm thấy rối tinh rối mù, như thể chỉ mỗi mình cô bị biến thành kẻ ngốc ở đây.

Song trong số những người có mặt ở Tây trai lúc này, người rời bờ nhất không phải Yoon Hee, mà là Yong Ha. “Vây không phải cậu ta là con gái sao? Trên đời lại có thể có tên con trai đẹp thế ư? Hay là do bà mụ say nên nặn nhầm?” Trong đầu hấn hỗn độn, chồng chéo đủ loại suy nghĩ. Yong Ha vốn rất tin vào khả năng nhìn người của mình, nhưng giờ hấn bàng hoàng đến nỗi niềm tin ấy đã bắt đầu có đôi chút lung lay. Hấn chỉ muốn chạy ngay đến Mẫu Đơn các để xác minh sự thật, nhưng xem ra chuyện này rất khó. Bởi bắt đầu từ ngày mai, hấn phải học giờ Kinh quốc đại điển của ông thầy hắc ám, tiến sĩ Yu. Yong Ha có lười biếng đến cỡ nào cũng không dám cả gan bỏ tiết của tiến sĩ Yu.

Mặc cho Yong Ha suy nghĩ đến tận đầu, buổi lễ Tân băng đã khép lại bằng thắng lợi của Yoon Hee. Cô được chỉ định là Âm hành ngự sử xuất sắc nhất, và được thực hiện một nguyện vọng của bản thân. Yoon Hee không quan tâm đến điều đó, việc đầu tiên cô làm là nhẹ nhàng gấp chiếc váy lót của Điều Thuyền lại rồi cất đi. Chỉ đơn giản vì cô không muốn thứ đó bị đem ra làm trò đùa cho cả đám đàn ông. Nhưng hành động này của Yoon Hee lại càng khiến những nho sinh khác khăng định thêm mối quan hệ gần gũi giữa cô và Điều Thuyền. Trong số các tân nho sinh mới nhập trai, chỉ mình Sun Joon là sẽ phải chịu phạt vì không hoàn thành nhiệm vụ được giao. Yong Ha vẫn chưa hết nghi ngờ, lại vặn hỏi lần nữa:

“Lee Sun Joon! Ta không biết cậu tài giỏi thế nào, nhưng ở đây cậu cũng chỉ là tân nho sinh mà thôi. Vì vậy phải cho chúng ta thấy là cậu đã nỗ lực, dù chỉ một chút, để giải cho được câu đố của các tiền bối chứ. Nếu cậu nhận mình có đến nhà Binh phán, chúng tôi sẽ giảm bớt hình phạt cho.”

“Tôi thậm chí còn không ra khỏi Phán thôn nữa là.”

“Nói vậy cậu thấy đám tiền bối bọn ta nực cười lắm sao?”

“Không phải vậy. Là do tôi ngu ngốc thôi.”

Tây Chưởng nghị bước lên phía trước, ngăn Yong Ha đang định hỏi tiếp. Hấn ta cũng là người phái Lão luận như Sun Joon, nên thực ra không hề muốn chàng phải chịu phạt chút nào, chẳng còn cách nào khác đành uể oải lên tiếng:

“Lôi Lee Sun Joon ra ngoài Sung Kyun Kwan!”

Mấy trai bộc túm lại vây lấy Sun Joon, rồi lôi chàng ra ngoài như áp giải một tên tội phạm. Đám nho sinh lũ lượt kéo theo thưởng lãm, Yoon Hee cũng vì lo lắng mà đi theo.

Cô không thể hiểu được Sun Joon đang nghĩ gì. Dù gì họ cũng không thể xác minh lại, chỉ cần chàng nói dối rằng mình đã đến nhà Binh phán là được mà. Cô đã chia tay chàng ngay lối vào Phán thôn. Cô còn nhìn thấy chàng đi về phía Bắc thôn. Cô cũng có thể làm chứng cho chàng kia mà. Rất cuộc vì lý do gì chàng lại khăng khăng nói mình không hề rời khỏi Phán thôn? Không lẽ chàng sợ con gái Binh phán sẽ bị người ta bêu tiếng xấu? Chàng sợ rằng nếu nói mình đã đến đó thì không biết người ta sẽ dồn đại thế nào? Nhưng nếu nói vậy, nghĩa là Sun Joon đã giải được câu đố về cô gái và đoá hoa phù dung ấy rồi sao? Để bảo vệ nàng ấy nên chàng mới giả vờ như không biết? Cho dù có bị cởi hết quần áo quăng vào thùng phân chàng cũng không màng?

Đến cầu Phán Thủy, Tây Chưởng nghị bước ra và nói:

“Mấy trai bộc các ngươi đã phải nhịn tiểu từ nãy đến giờ, bọng đái chắc sắp vỡ ra cả rồi. Tất cả hãy bước lên đây chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Sun Joon khẽ nhúu đôi lông mày rậm. Yoon Hee cũng giật mình. Thì ra hình phạt không chỉ đơn giản là bị ném xuống con suối Phán Thủy cạn nước. Người chịu phạt sẽ bị đẩy xuống nước trong lúc mấy trai bộc đứng nơi đầu nguồn tiểu tiện. Mà mấy trai bộc ấy là ai? Chẳng phải là những kẻ giúp việc trong Sung Kyun Kwan sao? Phải ngẫm mình trong nước tiểu của họ là nỗi nhục vô cùng lớn đối với những người mang danh quý tộc. Nhưng Sun Joon vẫn tuân theo nguyên tắc, trước khi những người khác phải ép buộc, chàng đã tự động cởi nón ra. Yoon Hee không thể đứng yên nhìn chuyện này xảy ra. Cô không muốn Sun Joon phải chịu nỗi nhục ấy, và cũng không muốn chính mắt mình chứng kiến cảnh chàng chịu nhục. Cô cố hét lên thật lớn:

“Khoan đã, tôi có điều muốn nói!”

Tất cả đều chuyển sự chú ý về phía cô. Yoon Hee vội vàng nói thật nhanh:

“Các huynh đã nói sẽ thực hiện một nguyện vọng của tôi đúng không?”

“Phải. Nhưng chuyện đó tính sau, để xong phần hình phạt này đã...”

“Tôi muốn sử dụng nguyện vọng đó ngay bây giờ. Mong các huynh hãy xoá bỏ hình phạt của Lee Sun Joon.”

Cặp mắt như mất đi ánh sáng lúc này của Yong Ha lại bừng lên đầy hứng thú. Hắn dùng quạt che miệng, quan sát nhất cử nhất động của Yoon Hee. Sun Joon quay lại dịu dàng nói với cô:

“Cậu không cần phải làm vậy đâu. Nguyện vọng đó cứ để sau này nhờ khi cần dùng đến.”

“Bây giờ tôi dùng nó cho huynh, sau này tôi sẽ xin huynh một nguyện vọng khác. Tôi nghĩ như thế còn có lợi hơn nhiều.”

Tất cả các nho sinh đều cho rằng Yoon Hee đã tính toán quá cao tay. Đề đạt nguyện vọng với những tiền bối không quyền không thể bọn họ đâu bằng với Lee Sun Joon, con trai của người đứng đầu Lão luận. Mức độ nguyện vọng có thể thực hiện đương nhiên là khác hẳn nhau. Họ đều trầm trồ tên nhóc trông ẻo lả như con gái ấy mà lại có đầu óc tinh ranh đến không ngờ. Sau khi bàn bạc, các nho sinh tiền bối quay sang nói với Yoon Hee và Sun Joon:

“Không có quy định cấm những nguyện vọng như vậy, nên cứ làm thế đi. Lee Sun Joon đồng ý chứ?”

“Vâng.”

Đám nho sinh vừa quay trở vào Sung Kyun Kwan vừa kêu ca tự dưng phải tắt tả chạy ra đây làm gì không biết. Mấy trai bộc cũng hốt hơ hốt hải chạy vào thật nhanh để giải quyết vấn đề mà họ phải nhịn từ này đến giờ. Chỉ còn lại Yoon Hee và Sun Joon. À không, còn cả ánh mắt của Yong Ha đang dõi theo hai người họ nữa. Sun Joon đội lại nón lên đầu, cất tiếng hỏi:

“Cậu sử dụng nguyện vọng như vậy có ổn không? Sẽ không hối hận chứ?”

“Có sao đâu, tôi đã nói sau này nhất định sẽ bắt huynh thực hiện nguyện vọng của tôi mà. Thật đó. Tôi cũng tham lam lắm, nên nhất định sẽ xin huynh một thứ gì đó thật lớn.”

Chàng bật cười, rồi cùng Yoon Hee trở vào Sung Kyun Kwan. Vừa đi Sun Joon vừa nói:

“Tôi sẽ chờ xem nguyện vọng của cậu là gì. Mà tôi cũng phải đánh giá lại cậu mới được. Khác hẳn với vẻ bề ngoài...”

“Cái gì cơ?”

Sun Joon nhìn Yoon Hee với vẻ “cùng là đàn ông với nhau, biết rồi sao còn phải hỏi”. Nhưng Yoon Hee lại không phải là đàn ông, nên cô chỉ ngây ngô cười đáp lại. Được các tiền bối thực hiện nguyện vọng thì cũng thích thật. Nhưng chỉ mới nghĩ đến chuyện được Sun Joon lắng nghe nguyện vọng thôi cũng đã đủ khiến cô xuyên xao rồi. Như chợt nhớ ra điều gì, Yoon Hee lên tiếng:

“À, huynh không thắc mắc về đáp án mật chỉ của mình sao?”

“Chuyện cũng qua rồi mà...”

Yoon Hee mặc chàng không muốn bàn đến chuyện đó, tiếp tục nói như để thăm dò:

“Đóá phù dung trong đó là ý chỉ người con gái đẹp.”

“À à...”

Sun Joon gật gù ra vẻ như bây giờ mới hiểu, nhưng Yoon Hee thì cảm thấy rợn hết da gà. Rõ ràng chàng đã biết câu trả lời. Dù có cải trang nam, nhưng cô vẫn còn trực giác của phụ nữ. Yoon Hee cảm thấy sợ, cô cắn chặt môi, không nói gì nữa. Từ sâu tận đáy lòng, cô cầu mong rằng Sun Joon chưa gặp được đóá phù dung kia.

Bổng Tây Chưởng nghị đi cùng ba người nữa xuất hiện, chắn giữa đường đi của Sun Joon và Yoon Hee. Bọn họ đều là người phái Lão luận đang sống trong Tây trai. Họ làm lơ Yoon Hee, quay sang thân thiện chào Sun Joon rồi kéo chàng ra một góc. Sun Joon và họ trao đổi điều gì đó với nhau. Trông họ có vẻ không hài lòng với việc chàng chuyển vào sống ở Đông trai.

Yoon Hee ngây người nhìn theo Sun Joon hồi lâu rồi vụt quay đi, chạy thẳng một mạch về Đông trai. Cô vẫn biết chàng là người phái Lão luận. Nhưng chỉ đến tận lúc này, khi nhìn thấy chàng đứng nói chuyện với những người cùng phái, cô mới nhận ra khoảng cách giữa chàng và cô.

12. Chương 12: Đại Vật Công Tử

Sau khi trở về Đông trai, Yoon Hee cứ đứng chôn chân trước cửa Trung nhị phòng. Kết thúc lễ Tân bâng chưa phải là tất cả. Vượt qua được ngọn núi này, còn một ngọn núi khác cao hơn đang chờ cô. Ngọn núi ấy chính là hiện thực, là chuyện cô phải sống chung với tên côn đồ Kiệt Ngao. Yoon Hee đứng ngẩn người như thể hồi lâu, rồi ánh mắt tò mò của mấy nho sinh đi ngang qua dần đẩy cửa bước vào phòng lúc nào không biết.

Kiệt Ngao vẫn mặc nguyên bộ đồ khi nãy, ngồi xoải chân trên sàn, cánh tay gác lên bàn sách, chống cằm như đang suy nghĩ điều gì đó. Có vẻ như vì quá tập trung, nên Yoon Hee bước vào phòng gã vẫn không hề hay biết. Yoon Hee chỉ biết đứng một chỗ, háng giọng:

“E hèm!”

Nhưng Kiệt Ngao chỉ khẽ nhú mày, ánh mắt vẫn vô định nhìn ra ngoài cửa sổ. Yoon Hee đứng mãi không xong, mà ngồi xuống cũng không ổn. Dù gì không thể cứ nhấp nha nhấp nhồm trước cửa phòng thể này mãi, cô thu hết can đảm lên tiếng:

“Xin lỗi... Kiệt Ngao huynh!”

Nói xong cô cũng tự giạt mình. Tuy trai bộc lúc này cũng gọi gã như vậy, nhưng chưa cho phép mà đã gọi tên hiệu của người khác thì rõ là không phải phép. Đúng lúc Yoon Hee còn đang bối rối không biết làm sao, Kiệt Ngao đã quay đầu lại phía cô.

“Cái gì?”

Yoon Hee bất ngờ bị giọng nói thô kệch của gã làm cho giật nảy. Nhận ra người vừa bước vào phòng, Kiệt Ngao nheo mắt cười nói:

“Người đến phòng này có chuyện gì? À phải rồi, chắc định trả ơn ta chuyện hôm đó phải không? Lại đây. Để ta ôm thử món hàng xa xỉ phẩm nhà ngươi một lần xem nào.”

Yoon Hee vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, cô gằn giọng nói lớn:

“Tôi rất biết ơn huynh chuyện hôm đó, nhưng tôi cũng là đàn ông. Mong huynh cẩn thận lời nói cho.”

Kiệt Ngao cười sảng sặc như điên dại, nhưng ngay lập tức lại nhú chặt đôi mày. Có lẽ trận cười vừa rồi đã đánh động đến vết thương của gã. Chờ cho cơn đau nguôi đi, gã mới nói:

“Có thể ngươi là đàn ông, nhưng ta vốn không phân biệt đàn ông đàn bà. Nếu khó chịu thì đừng có mà đứng đó. Không muốn bị ta quấy rối thì mau xéo đi.”

Yoon Hee rất giận, nhưng cô không nghĩ ra được lời nào để đáp trả cả. Loại nho sinh như gã ta làm sao có thể vào được Sung Kyun Kwan cơ chứ? Chắc chắc là nhờ đi cửa sau. Yoon Hee không chịu thua, cô nói:

“Nhưng đây cũng là phòng của tôi.”

“Cái gì?”

Đến lúc này, Kiệt Ngao mới nhận ra trong phòng còn nhiều đồ đạc không phải là của mình.

“Mẹ kiếp. Lại phiền phức nữa rồi.”

Kiệt Ngao ngán ngẩm hất cằm ra hiệu cho Yoon Hee ngồi xuống. Yoon Hee tuy rất không hài lòng trước thái độ của gã, nhưng cũng không nói gì thêm mà ngồi xuống.

“Là Moon Jae Shin.”

Đột nhiên Kiệt Ngao lên tiếng làm Yoon Hee ngỡ ngàng không hiểu đầu cua tai nheo gì, cô hỏi lại:

“Gì cơ? Moon Jae Shin?”

“Phải, là tên ta. Chẳng lẽ ta phải gắn thêm cái đuôi quê quán tự hiệu này kia dài dòng thì người mới hiểu sao?”

“À, không phải vậy.”

“Còn tên của tiểu tử người?”

“Vâng! Tôi là Kim Yoon Sik, quê ở...”

Yoon Hee đang định thêm đoạn thông tin dài ngoằng Jae Shin vừa lược bớt thì đã bị gã cắt lời:

“Tôi đó thôi. Người có bản đoạn sau ta cũng không nhớ nổi đâu. Ta sẽ chỉ gọi từ cuối trong tên người thôi. Chắc người sẽ không dùng khuôn mặt búng ra sữa đó mà nói dối rằng người nhiều tuổi hơn ta chứ?”

“Tôi mười chín tuổi...”

“Ta hai mươi ba, người nhỏ hơn ta nhiều. Được rồi. Tên tiểu tử nhỏ bé như người có chiếm một góc phòng cũng không ảnh hưởng gì. Còn chuyện trả ơn ta sẽ nhận từ từ.”

Yoon Hee đang định nói với Jae Shin rằng ngoài mình ra còn một tân nho sinh nữa cũng ở chung phòng này, thì bên ngoài đã có tiếng người sốt sột. Tiếp đó, Sun Joon sải bước vào gian phòng. Ánh mắt Jae Shin lập tức chuyển sang lạnh như băng, phát ra những tia nhìn tóe lửa. Tiếng quát của gã làm Đông trai rúng động:

“Đây là đâu mà loại khốn Lão luận như người dám bước vào hử?”

Bỏ qua chuyện Jae Shin đằng đằng sát khí, Yoon Hee thắc mắc tại sao gã lại biết Sun Joon là người của Lão luận. Lần gặp trước, Jae Shin cũng tỏ thái độ với Sun Joon như thể gã biết rất rõ về chàng. Những suy đoán của Yoon Hee chỉ có thể thôi thóp nơi góc phòng, không gian tựa hồ đã bị lấp đầy bởi ánh mắt hai người đàn ông.

“Thì ra huynh là người đã giúp đỡ chúng tôi lúc đó. Gặp lại huynh thế này thật hay. Tôi là Lee Sun Joon...”

Vẻ điềm tĩnh của Sun Joon lại càng khiến Jae Shin nổi điên hơn. Không đợi Sun Joon kịp nói hết câu, gã đứng bật dậy hét lớn:

“Cút ngay! Mau cút đi cho ta!”

Tiếng hét của Jae Shin vọng qua cả những phòng khác ở Đông trai. Các nho sinh nghe thấy tiếng hét ấy ai cũng đều nghĩ: “Cuối cùng chuyện gì đến cũng đã đến.” Rồi không biết là may hay rủi, Yong Ha từ phòng bên cạnh vội chạy sang cứu nguy.

“Chắc chắc, xem cậu ta bỏ đi mấy ngày trời giờ về đây làm cái trò gì này.”

Jae Shin vừa nhìn thấy Yong Ha thì nét mặt liền thay đổi. Gã không tỏ ra vui mừng mà ngược lại, có vẻ chán ghét tên bạn phiên phức này. Yong Ha ngồi xuống sàn, nhìn Sun Joon và Yoon Hee rồi đưa tay ra hiệu cho hai người ngồi xuống, nói:

“Khi này ta có nói rồi, tên Kiệt Ngao này không phải là người xấu đâu. Chẳng qua là do gã hay lớn tiếng thôi, các cậu cứ bỏ qua đi.”

Không rõ vì không muốn cãi nhau với tên Yong Ha lắm điều hay vì vốn không thể nói lại được Yong Ha, mà Jae Shin quả thật thôi không lớn tiếng nữa. Tuy vậy gã vẫn nhìn Sun Joon với ánh mắt đầy hận học.

“Cả một đám đàn ông ngồi trong cái phòng chật ních này, ta ngột ngạt đến phát điên mất. Ta cũng không muốn la lối phiên phức nữa, trừ người, Sik, tất cả ra ngoài hết đi.”

“Sik á?”

Yong Ha ngạc nhiên quay sang nhìn Yoon Hee. Cái tên Jae Shin ấy, tự nhiên lại tỏ ra thân thiết với tên nhóc nhỏ sinh yếu ớt này, thật chẳng giống gã chút nào. Hay bằng bản năng của mình, gã đã đánh hơi được chuyện gì rồi? Nếu nói vậy, Jae Shin cũng có cảm giác như Yong Ha sao? Nhưng dù vậy đi chăng nữa, chiếc váy lót của Điều Thuyền đã là bằng chứng sắt đá chứng minh Kim Yoon Sik là đàn ông rồi đấy thôi.

Sun Joon không biết tại sao Jae Shin lại có thái độ khó chịu với mình như vậy, cũng không biết tại sao Yong Ha lại ngồi cười với ánh mắt tinh quái như vậy, nhưng chàng vẫn tiếp tục việc mình nên làm. Chàng chỉnh đốn lại quần áo rồi cúi đầu chào:

“Tôi là Lee Sun Joon, kể từ hôm nay sẽ ở chung phòng với huynh. Rất mong được huynh giúp đỡ.”

Rồi chàng thêm một tràng què quán lê thê, những thứ mà có cố nghe Jae Shin cũng không bao giờ nhớ nổi. Gã nhăn mặt tỏ vẻ không thể nào chịu nổi cách nói chuyện cũng như hành động của Sun Joon. Có lẽ Jae Shin đã nhận ra, dù có la hét thề nào cũng không thể phá vỡ được cái vẻ điềm tĩnh lạnh lẽo của Sun Joon. Khi đánh nhau, một bên gây hấn trước, nếu bên kia phản đòn, hai bên cùng đánh qua đánh lại thì mới thú vị. Nhược bằng ngược lại, bên gây hấn sẽ trở thành kẻ ngốc, Jae Shin là chuyên gia đánh nhau, nên hiểu rất rõ chuyện này. Để bản thân mình không trở thành kẻ ngốc, Jae Shin biết mình nên ngậm miệng lại thì hơn.

Jae Shin hậm hực cởi bỏ quần áo, Yoon Hee giật mình, cô len lén tiến đến gần Sun Joon rồi ngồi sát bên cạnh chàng. Chàng vừa cởi nón vừa đưa mắt hỏi cô “có gì muốn nói sao”, Yoon Hee cũng dùng mắt để trả lời “không”. Nhìn thấy hai người họ thân thiết như vậy, Jae Shin đang để ngực trần mĩa mai:

“Ê hê, xem ra giữa hai người có mối quan hệ đó đó, nhưng mà đừng có bám dính lấy nhau trong phòng của ta. Vách tường bằng ván mỏng lắm, một tiếng rên nhỏ thôi phòng bên cạnh cũng có thể nghe thấy rồi. Nếu như không nhịn nổi thì để ta chỉ ột chỗ tốt mà vui vẻ.”

Môi Sun Joon mím chặt lại, chàng đang cố giấu đi cảm xúc của mình. Chàng nổi nóng không hẳn vì bản thân, mà phần nhiều vì Yoon Hee bị xúc phạm. Nhưng Yoon Hee chẳng mấy may chú ý gì đến câu nói của Jae Shin. Ngay trước mặt trước là tấm thân trần đàn ông, cô còn nghe thấy gì được nữa. Tuy chỉ là phần thân trên thôi, nhưng cũng đủ để khiến mặt cô đỏ ửng cả lên. Vì vậy nên Yoon Hee cứ liên tục núp sau lưng Sun Joon, Jae Shin đuổi người nằm sắp xuống sàn rồi lên tiếng gọi làm Yoon Hee dựng cả tóc gáy:

“Sik à, xem hộ ta cái mông.”

“Gi... gì cơ? Huynh... vừa nói gì? Tại sao huynh cứ liên tục xúc phạm tôi vậy!”

Yoon Hee nhảy dựng lên vì tức giận. Jae Shin lại tỏ vẻ rất thích thú nói tiếp:

“Không phải người tưởng ta nhờ người đo hộ vòng mông đấy chứ?”

Yong Ha phát hiện ra vết thương của Jae Shin, lên tiếng:

“Cái lưỡi huynh vốn ngắn đến nỗi có đau cũng không kêu, nhưng bị thương thế này mà còn nói đùa được sao? Cái tên ngu xuẩn này...”

Phía mông bên trái của Jae Shin đầm máu. Dù chỉ là xem vết thương, nhưng Yoon Hee cũng không thể chớp lấy mông đàn ông mà sầm soi được. Cô đang loay hoay không biết làm sao thì Sun Joon đẩy cô sang một bên, tiến lại gần Jae Shin.

“Để tôi xem thử.”

“Để Lão luận sờ vào thì vết thương sẽ thối ra đấy!”

Không để ý câu xía xối ấy, Sun Joon vẫn lo lắng quan sát vết thương của Jae Shin.

“Nếu huynh cứ để như thế này thì sẽ mưng mủ đấy.”

Jae Shin tỏ vẻ ghê tởm khi Sun Joon tiến lại gần, cố nhổm người dậy, nhưng hình như lại chạm đến vết thương, mặt gã liền nhăn nhó đau đớn. Yong Ha không thể chịu được nữa, ra dấu bảo Sun Joon ngồi yên đó, lật Jae Shin nằm úp lại rồi vỗ thật mạnh vào lưng gã.

“Nằm yên xem nào! Mông huynh để tôi xem là được rồi.”

Rồi hắn mở cửa nói vọng ra ngoài:

“Có ai ở đó không?”

Nghe tiếng Yong Ha gọi, một trai bọc từ xa chạy lại.

“Công tử có việc gì cần sai bảo ạ?”

“Nhờ người lấy cho ta ít nước rửa vết thương.”

“Kiệt Ngao công tử lại bị thương nữa rồi ư?”

Lại! Hắn ta nói lại nữa kìa! Câu nói ấy ghim sâu vào trong đầu Yoon Hee.

“Mau lên đi!”

Trai bọc vội vàng chạy đi hứng đầy một chậu nước rồi quay lại.

“Còn thuốc bôi thì sao?”

Hình như Jae Shin cũng nghe thấy câu hỏi của trai bọc, gã lên tiếng:

“Lọ thuốc ta dùng lần trước vẫn còn.”

Yoon Hee nhận lấy chậu nước, cô đặt nó xuống bên cạnh Jae Shin rồi cố ngồi thật xa gã ta. Dù vẫn liên tục tự thôi miên bản thân phải hành động cho giống đàn ông, nhưng Yoon Hee vẫn chưa đủ bản lĩnh để bình thần nhìn thẳng vào tấm thân trần của người khác giới. Cô không nhận ra Yong Ha đang vừa giả vờ nhìn Jae Shin, vừa quan sát mọi động thái của cô một cách hứng thú. Yong Ha nói với Jae Shin, nhưng cố để cô nghe thấy:

“Sao huynh cứ như đàn bà có kinh, ngày nào cũng để quần áo dính máu vậy hả?”

Mặt Yoon Hee một lần nữa đỏ ửng lên. Phụ nữ với nhau còn thấy ngại mỗi khi nhắc đến chuyện kinh nguyệt, vậy mà Yong Ha lại nói chuyện ấy thoải mái như không. Cô bắt đầu cảm thấy áp lực vì tên quý tộc này rồi đây. Cảm giác như hắn ta cố tình nói ra câu đó để cô nghe vậy.

Để trị thương thì dĩ nhiên phải cởi cả quần áo ra nữa. Vốn chỉ cần kéo một chút ở chỗ bị thương xuống thôi, nhưng Jae Shin nghĩ trước sau gì cũng phải thay bộ đồ này ra, nên bèn lột sạch tất cả từ ngoài vào trong, rồi lại nằm xấp xuống. Yoon Hee bị bất ngờ, vội nhắm tịt cả hai mắt, quay mặt vào tường. Yong Ha thấy vậy thì lăn ra cười hời:

“Cùng là đàn ông với nhau, nhìn cảnh này có gì đâu mà cậu lại xấu hổ như thế hả?”

“Không... không phải do xấu hổ. bụng dạ tôi hơi yếu, nên hề nhìn thấy máu là không tài nào chịu nổi.”

Câu nói dối ấy của Yoon Hee cũng không phải không có lý. Trong cả đám đàn ông, thể nào cũng sẽ có một người như thế. Yong Ha lại lần nữa nghi ngờ con mắt nhìn người của mình. Bỗng dưng Jae Shin quát lớn:

“Huynh còn chưa chịu ngâm miệng lại sao, có trị gì thì trị mau đi!”

Dường như Jae Shin cũng thấy xấu hổ khi bản thân là quý tộc mà lại cởi sạch quần áo nằm một chỗ như thế này. Yong Ha nhúng ướt một mảnh vải sạch, vừa lau vết thương cho Jae Shin vừa nói đùa:

“Thế nào? Huynh có cảm nhận được bàn tay tôi đang nhẹ nhàng vuốt ve trên mông huynh không? Từ trước đến giờ tôi chỉ dùng tài năng này cho phụ nữ. Hôm nay tôi dành riêng nó cho huynh, để huynh có thể cảm nhận được sự sung sướng ấy.”

Jae Shin nổi gai ốc khắp người. Trong nháy mắt, gã nhồm người dậy, vươn tay ra, dùng mấy ngón tay kẹp chặt môi trên môi dưới của Yong Ha.

“Trước khi cảm nhận được sự sung sướng nhảm nhí đó, thì tôi đã giết chết huynh rồi! Sao cứ hề mở miệng là lại phun ra mấy cái chuyện tục tĩu ấy vậy hả?”

“Ừm... Ừm ừm...”

Không biết mấy ngón tay Jae Shin mạnh đến mức nào, mà nước mắt Yong Ha bắt đầu chảy ra. Sun Joon chỉ ngồi im lặng nhìn hai người họ, thậm chí thấy buồn cười, hai người này đúng là kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng kém cạnh gì nhau.

“Nữ Lâm huynh có vẻ rất thân thiết với Kiệt Ngao huynh.”

Jae Shin cười khẩy một cái, buông tay ra, nằm sấp trở lại. Rồi có vẻ như không một nói chuyện với Sun Joon, gã lằm bằm một mình:

“Một mình bậy bạ thôi chưa đủ, còn dạy cả mấy tay thư sinh nho nhã nói bậy... Chẳng biết có hiểu Nữ Lâm nghĩa là gì không mà cứ gọi luôn mồm thế?”

Yoon Hee vẫn ngồi quay mặt vào tường, buột miệng hỏi:

“Sao? Huynh nói vậy là có ý gì?”

Vẫn tiếp tục lau vết thương cho Jae Shin, Yong Ha trả lời:

“Nữ trong “nữ nhân”, Lâm trong “tùng lâm”. Tùng lâm của nữ nhân, hay nói cách khác là rừng rậm của đàn bà. Ý chỉ mong ước tốt đẹp của ta, cả đời được vùi mặt vào nơi đó mà sống... phải không nhỉ?”

“Cái hiệu Kiệt Ngao của ta cũng là do tên điên này đặt đấy thôi.”

Yoon Hee há hốc miệng ngơ ngàng. Hắn ta đúng là không bình thường. Dù gì cũng mang danh quý tộc, làm sao có thể đặt ỉn cái biệt hiệu như thế được? Jae Shin đã kỳ quái rồi, nhưng Yong Ha còn quái dị hơn. Sun Joon cũng có vẻ ngơ ngàng hệt như Yoon Hee, nhưng chàng vẫn im lặng tự ngẫm nghĩ xem từ nay về sau có nên tiếp tục gọi cái tên Nữ Lâm ấy nữa không. Rồi Yong Ha lên tiếng:

“Quý tộc cái kiểu gì mà người đầy vết thương. Tắm thân này là thân của quân võ biên chứ nho sinh cái nỗi gì? Chẳng hiểu huynh ra ngoài làm cái trò khỉ gì nữa...”

“Im đi!”

Tiếng quát của Jae Shin lúc này nhỏ hơn hẳn những lần trước, nhưng lại rất đáng sợ. Để thay đổi không khí, Yong Ha cười nói:

“Mà cũng hay thật. Sao phòng này toàn mấy gã chưa vợ không vậy nhỉ? Trong Thanh trai hiếm có ai chưa kết hôn lắm. Cái tên Kiệt Ngao này nổi tiếng côn đồ nên chẳng nhà nào muốn nhận làm rể, nhưng còn các cậu...”

Sun Joon không trả lời mà chỉ cười rồi lái câu chuyện sang hướng khác.

“Vậy Nữ Lâm huynh đã kết hôn chưa?”

“Tuy không nhớ rõ lắm, nhưng hình như ta đã được kết hôn từ khi còn rất nhỏ. Lớn lên một chút thì đã thấy có người mình phải gọi là vợ ở bên cạnh rồi, ha ha ha.”

“Chắc quan hệ của phu thê huynh hạnh phúc lắm.”

“Ta lớn lên bên cạnh nàng ấy, lúc nhỏ cứ tưởng là tỉ tỉ của mình, nên cũng khá thân thiết. Mà chúng ta không gặp nhau chắc cũng gần ba năm rồi.”

“Nữ Lâm huynh có vẻ không hợp với nơi này lắm.”

“Ta cũng nghĩ vậy. Nhưng biết sao giờ? Nếu thôi học ở đây thì sẽ không được người nhà gửi tiền chu cấp nữa. Không có tiền thì không thể đi kỹ viện, không thể đi kỹ viện thì xem như mục đích sống cũng không còn, chẳng thà chết còn hơn. Chỉ cần không bị ép học hành căng thẳng quá mức thì nơi này cũng không đến nỗi nào...”

“Đỗ được vào đây thì hẳn huynh cũng rất tài giỏi...”

“Ta vốn không quan tâm gì đến khoa cử, nhưng ở cái nước này nếu không đỗ này đỗ kia thì không được có thêm thê thiếp. Cũng không được đeo phù điều trang trí cho quạt. Ta đâu còn cách nào khác nữa. Giờ thì đã có cái quyền treo phù điều rồi.”

Nói tóm lại, hắn ta học là vì đàn bà và những thứ xa xỉ. Một câu chuyện không bao giờ có trong thế giới của Yoon Hee.

“Nhiệm vụ trong lễ Tân bãng lần này có phải do huynh sắp đặt không?”

Câu hỏi bất ngờ của Sun Joon làm tay Yong Ha khựng lại. Một phần là vì hắn không hề lường trước câu hỏi này, lại thêm vẻ mặt tươi cười của Sun Joon xem ra còn đáng sợ hơn cả bộ dạng găm gù của Kiệt Ngao. Vừa hay lúc đó vết thương của Jae Shin đã được bôi thuốc xong. Gã với tay lấy cái quần cộc sạch mắc trên tường mặc vào rồi nói với Yoon Hee:

“Ê, giờ ngươi quay lại được rồi đấy. Mà không định cởi nón ra à? Ngồi trong cái phòng bé tí hìn này mà còn đội nón làm gì hả?”

Yoon Hee an tâm xoay người lại. Nhưng đứng ra cô không nên an tâm dễ dàng như vậy. Jae Shin vẫn đang trong tình trạng bán khỏa thân, phần thân trên vẫn để trần, còn phần thân dưới thì chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc đến ngang đầu gối. Thử được che chắn chỉ có mỗi phần giữa của đàn ông mà thôi.

“Huynh... huynh mặc quần áo vào đi.”

“Khuya rồi mà ngươi bắt ta phải mặc cả áo dài nữa sao? Ta không thể ngủ được nếu mặc nhiều hơn thế này?”

Yoon Hee bối rối không biết phải làm sao, hai tay run run từ từ cởi bỏ chiếc nón trên đầu. Rồi cô lên tiếng cổ thuyết phục Jae Shin:

“Ban đêm lạnh lắm. Chỉ sợ huynh bị cảm thì...”

Nhưng Jae Shin không trả lời, gã chỉ im lặng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt sau khi đã cởi nón của Yoon Hee. Tuy vẻ mặt thì rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại lộ rõ vẻ bất ngờ. Sau khi cởi nón, khuôn mặt của tên tiểu tử ngồi trước mặt gã rõ ràng rất giống con gái. Yong Ha đọc được nét mặt của Jae Shin liền phì cười, bị gã quát:

“Đừng có ngồi cười như tên dở nữa, về phòng đi!”

“Làm gì mà nóng tính vậy... Công tình tôi chăm sóc cho cái mộng của huynh từ nãy đến giờ, đã không trả tiền thì thôi lại còn đuổi tôi đi nữa. Nói cảm ơn một câu thì huynh chết sao? Chỉ cần uốn ba khúc lưỡi một chút là được chứ khó gì đâu.”

“Mau biến đi!”

Yong Ha mặc kệ Jae Shin muốn nói gì thì nói, xoay người hể hể sang phía Sun Joon và Yoon Hee. Rồi hắn hạ thấp giọng thì thầm:

“Để ta kể cho các cậu nghe một câu chuyện cực kỳ thú vị. Trong Sung Kyun Kwan này có rất nhiều ma...”

Sun Joon và Yoon Hee không hề tỏ ra chút hứng thú nào, nhưng Yong Ha mặc kệ, vẫn ra vẻ nghiêm trọng kể tiếp:

“Bây giờ phòng nào cũng có sàn sưởi, nhưng thời khai quốc thì làm gì có thứ đó. Thử tưởng tượng xem, mỗi khi đông về sẽ lạnh biết nhường nào? Để tránh cái lạnh, người ta chỉ có một cách suy nhất là trải đệm ra nằm sát với nhau, cùng ủ ấm cho nhau. Vào thời đó cũng có một chàng nho sinh giống như Kim công tử đây vậy. Tuổi còn rất trẻ, dung mạo tươi sáng, cực kỳ xinh đẹp. Chàng ta vốn sống ở Tây trai, nơi ở của các tiến sĩ, rất thích đọc Ly tao của Khuất Nguyên[1]. Hai vị tiến sĩ ở cùng phòng với chàng ta, không rõ vì lạnh hay còn vì lý do gì khác, mà tối nào cũng giành ôm chàng ta ngủ. Hai người không ai chịu nhường ai, mỗi người nắm một bên chân chàng nho sinh trẻ tuổi ra sức kéo. Cứ liên tục như vậy trong suốt một thời gian dài, thân thể mỏng manh của chàng nho sinh không chịu nổi nữa, rách toác ra làm đôi. Kể từ đó, cứ đêm nào mưa rơi người ta lại nghe thấy tiếng lầm rầm đọc Ly tao.”

[1]. Khuất Nguyên: một chính trị gia, nhà thơ yêu nước nổi tiếng của Trung Quốc.

Yoon Hee chỉ cảm thấy hơi khó chịu chứ không hề thấy sợ, cô nói:

“Chuyện này là huynh bịa ra phải không?”

Yong Ha im lặng, trong khi Jae Shin lại nhướng một bên mày lên trả lời:

“Chuyện này là có thật. Đó là một trong những con ma nổi tiếng ở Sung Kyun Kwan. Đạo gần đây nghe nói vẫn có người nghe thấy tiếng đọc Ly tao. Nhưng các người không cần phải lo. Con ma ấy chỉ xuất hiện ở Tây trai mà thôi.”

Yoon Hee vốn luôn quan niệm con người còn đáng sợ hơn ma quỷ, và cảnh nghèo đói còn đáng sợ hơn con người. Nên lẽ dĩ nhiên, cô không cảm thấy câu chuyện ấy đáng sợ tí nào. Nhưng Sun Joon thì khác, trên mặt chàng lộ rõ vẻ kinh hãi. Yong Ha hết nhìn Jae Shin rồi lại nhìn Sun Joon, dùng giọng thê lương nói tiếp:

“Ừ hừ hừ, mùa đông lạnh giá, dù đã có sàn sưởi rồi, nhưng đạo này người ta vẫn phải dùng cách ôm nhau ủ ấm như ngày xưa mới chịu nổi. Hôm nay ba người mà muốn ngủ ngon thì phải để Kim công tử đây nằm giữa, rồi ôm cậu ta cho chặt vào.”

Khoan, khoan đã! Cái gì mà ôm nhau ngủ? Trước khi Yoon Hee kịp la lên phản đối thì Jae Shin đã đứng phắt dậy, túm cổ Yong Ha ném ra khỏi phòng như người ta ném một con chuột, rồi đóng sập cửa lại không chút thương tiếc.

Bị ném ra khỏi phòng, Yong Ha có chút bất ngờ, nhưng chỉ lát sau hắn lại phá ra cười. Vẫn chưa rõ tên nhóc ấy có phải con gái hay không, nhưng hắn cảm thấy chuyện này rất thú vị. Nếu cậu ta là con gái thật thì đúng là một mỹ nhân, mà cho dù không phải thì chỉ riêng thái độ của Sun Joon và Jae Shin thôi cũng đã khiến mọi chuyện trở nên hấp dẫn rồi. Yong Ha vừa quay về phòng mình vừa lẩm bẩm:

“Có bị mất vài đồng lẻ ta cũng không tiếc, chỉ cần các người làm ta vui lâu lâu chút là được rồi.”

Đuổi Yong Ha đi rồi, trong phòng chỉ còn lại ba người. Yoon Hee cứ liên tục gọi tên một người.

“Sun... Sun Dol. Sun Dol, cây ấy...”

Không phải tự nhiên mà Yoon Hee cứ sốt ruột gọi tên Sun Dol như vậy. Ban sáng Sun Dol đã hứa sẽ mang chăn đệm đến mà tận giờ vẫn chưa thấy đâu. Nếu không có chăn đệm, thì rất có thể sẽ xảy ra những tình huống cực kỳ khó xử. Sun Joon đương nhiên không hiểu được sự tuyệt vọng của Yoon Hee, chàng điềm tĩnh nói:

“Có lẽ hôm nay không thể mang đến rồi. Chắc vì gấp quá nên không chuẩn bị kịp. Nhưng nội trong mấy ngày nữa thế nào cũng sẽ có thôi. Từ giờ đến lúc đó cậu cứ dùng chung với tôi cũng được.”

“Huynh... huynh nói dùng chung cái gì cơ?”

“Chăn và đệm. Hai người dùng chung có hơi chật một chút, nhưng chỉ cần nằm sát lại với nhau là ổn thôi. Song lại thiếu gối...”

Vấn đề thật sự không phải là gối, mà là chuyện phải nằm sát vào nhau ngủ kia. Đầu phải đã kết hôn với nhau, sống chung một phòng chưa đủ hay sao mà còn định ngủ cùng nhau như thế. Nếu chuyện này mà bị người ta phát hiện, hẳn Yoon Hee sẽ có tên trong Tư Nữ án[2], phải mang danh là đứa con gái lăng loạn, có khi còn phải chịu nhục hình nữa.

[2] Tư Nữ án: bản án dành cho các cô gái nhà quý tộc phạm vào những tội liên quan đến tiết hạnh, ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng gia đình, cả việc tham gia khoa cử và làm quan.

Đây chẳng phải đều do chính cô gây ra sao? Yoon Hee tuyệt vọng, cô đã suy nghĩ quá nông cạn, tưởng rằng vào Sung Kyun Kwan rồi thì chỉ cần học, chờ đến khi đỗ đạt khoa cử là xong. Nhưng bây giờ hối hận thì cũng đâu có ý nghĩ gì nữa. Yoon Hee nhắm mắt lại, liên tục nhắm thắm trong đầu:

“Mình là đàn ông. Mình là đàn ông. Mình là đàn ông. Mình là đàn ông...”

Cô cố trấn tĩnh lại rồi từ từ mở mắt ra.

“Hức!”

Đó không phải là tiếng nấc. Mà là âm thanh được tạo ra khi hơi thở và sự kinh ngạc vô tình gặp nhau trong cuống họng. Ngay khoảnh khắc Yoon Hee mở mắt, hình ảnh lọt vào đồng tử cô chính là cảnh Sun Joon đang cởi chiếc áo ngắn. Cô vội vàng nhắm chặt mắt lại.

Không biết có phải vì mất Yoon Hee tuy nhắm nhưng trái tim vẫn mở trường trường hay không, mà hình ảnh Sun Joon cởi áo vừa thoáng thấy khi nãy cứ hiện đi hiện lại trong đầu cô. Dù cô có lắc đầu đến thế nào, hình ảnh ấy cũng không chịu biến mất. Yoon Hee len lén hé một mắt nhìn. Sun Joon mặc bộ đồ lót trong, đang sửa soạn để đi ngủ. Trái tim Yoon Hee nhảy từng từng. So với tấm thân trần của Jae Shin, làn da ẩn hiện dưới lớp áo mỏng của Sun Joon còn thu hút Yoon Hee hơn, khiến mặt cô nóng bừng lên. Jae Shin ngồi bên cạnh vừa trải chăn đệm vừa càu nhàu:

“Chết tiệt, cái phòng chật hẹp ba người thì làm sao mà ở đây. Lão luận thì phải về chỗ ở của Lão luận đi chứ?”

“Bây giờ phòng nào cũng có trên hai người rồi, huynh hày chịu khó đi.”

Bị Jae Shin công kích, nhưng Sun Joon không mấy may tỏ ra khó chịu, trái lại chàng của trả lời rất điềm tĩnh. Jae Shin bực mình, quay sang trút giận lên Yoon Hee.

“Này! Người định mặc nguyên áo khoác mà đi ngủ hả? Còn không mau cởi quần áo đi!”

Yoon Hee lại bắt đầu bối rối. Phải rồi. Không chỉ hai người đàn ông họ phải cởi đồ, mà cả cô cũng vậy. Yoon Hee nhìn Sun Joon, dù đã mặc áo ngủ nhưng da thịt chàng vẫn thấp thoáng bên dưới lớp vải mỏng, nếu cô mặc như vậy chắc cũng không khác gì. Chuyện bị phát hiện thân phận nữ nhi chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi. Nhưng cũng không thể vì thế mà mặc nguyên áo khoác đi ngủ. Yoon Hee xoay lưng lại, từ từ tháo đai buộc áo ra. May mắn là cô đã mặc cả áo lót trong áo ngủ, nên cũng không lo dải băng quấn ngực sẽ bị lộ ra. Jae Shin quan sát cô nãy giờ, nhếch mép nói:

“Đúng là chịu không nổi mà! Cái tên tiểu tử này, người cởi áo xong chắc trời sáng luôn mất. Cả khuôn mặt cả hành động, sao chẳng khác gì đám đàn bà con gái vậy hả?”

Nghe gã ta nói mình giống con gái, Yoon Hee giật mình, vội vàng cởi áo ra thật nhanh. Cứ lần chân mãi càng dễ bị nghi ngờ. Cởi áo xong, Yoon Hee liền treo bừa trên mắc rồi chạy lại nằm giữa Sun Joon và cửa phòng. Nhưng chuyện vẫn chưa dừng lại đó. Jae Shin thấy vậy nghiêng răng nói:

“Người, ai cho nằm đó? Mau sang bên đây nằm cạnh ta.”

Bị bất ngờ, Yoon Hee càng nằm sát vào cửa hơn, cô trả lời:

“Không được đâu. Ở đây tôi nhỏ tuổi nhất, nên nhất định phải nằm ở phía ngoài cùng rồi.”

Jae Shin dùng tay đập mạnh xuống sàn nhà giữa gã và Sun Joon, quát lớn:

“Có sang đây không thì bảo? Người muốn ta phải nằm cạnh thằng nhãi Lão luận này mà ngủ sao?”

“Hơ, vậy nếu tôi nằm giữa hai người đàn ông mà ngủ thì huynh thấy được chắc?”

Lời nói dâng đến cuống họng Yoon Hee rồi lại lặn xuống. Thật sự cô chỉ muốn khóc òa lên. Yoon Hee quay sang nhìn Sun Joon cầu cứu. Nhưng chàng chỉnh lại tư thế ngồi rồi nói thật nhẹ nhàng:

“Cứ làm như thế đi. Sức khỏe cậu vốn không tốt, không nên nằm gần cửa, gió đêm lạnh lắm. Nằm giữa sẽ ấm hơn, hai người khỏe mạnh chúng tôi còn có thể chia sẻ thân nhiệt cho cậu nữa.”

Mong chờ chàng giúp mình... Yoon Hee đúng là đồ ngốc. Chắc cô sẽ phát bệnh mất thôi. Từ bệnh căng thẳng thần kinh cho đến bệnh tương tư.

“Tôi không thấy lạnh chút nào cả. Ấm, ấm lắm...”

“Người mau sang đây đi, trước khi ta dùng đến vũ lực.”

Bị Jae Shin hăm dọa, Yoon Hee đành phải chuyển sang nằm giữa. Xui xẻo làm sao, cái người này lại có thói quen cởi trần đi ngủ nữa chứ. Yoon Hee thoáng nghĩ, có khi ở chung phòng với Yong Ha còn tốt hơn. Nhưng rồi cô lập tức rùng mình, không hiểu sao, cô cảm thấy Yong Ha mới là kẻ nguy hiểm hơn tất cả.

Căn phòng hẹp đến nỗi chỉ mới trải hai tấm đệm ra thôi đã chẳng còn chỗ trống nào nữa. Dù có mang thêm đệm đến thì cũng không biết trải ở đâu. Vì vậy ba người đành phải nằm sát rạt trên hai tấm đệm mà ngủ.

Nhưng trong cái rủi cũng có cái may. Vì vướng vết thương ở mông nên Jae Shin phải nằm nghiêng. Và vì gã ta không muốn nhìn thấy Sun Joon, nên đã nằm xoay mặt về phía bức tường. Sun Joon nằm với tư thế gọn gàng, cũng giống như tính cách thường ngày của chàng. Yoon Hee cố nuốt nước mắt, nằm giữa hai người họ. Sun Joon trải chăn ra đắp cho cô, rồi kéo về phía mình. Hai người phải nằm dưới tấm chăn với hai cánh tay sát kề nhau. Từ đầu đến chân Yoon Hee, không có chỗ nào nhúc nhích.

Ngay sau khi Jae Shin thổi tắt ngọn đèn dầu, cả căn phòng trở nên tối đen như hắc ín. Trong căn phòng tối có thể nghe thấy cả tiếng thở và tiếng chăn sột soạt. Cánh tay đang chạm vào tay Sun Joon của Yoon Hee như bị tê cứng.

Yoon Hee khẽ di chuyển bàn tay, đưa lên giữ chặt vật áo. Dù thế nào, chuyện ngủ quả là chuyện khó khăn. Mà đâu phải chỉ mỗi đêm hôm nay thôi. Nếu muốn ở lại Sung Kyun Kwan, chưa biết chừng cô sẽ phải từ bỏ giấc ngủ mãi mãi. Dần dần Yoon Hee cảm thấy mọi tự tin đều biến mất.

Jae Shin vẫn nằm quay lưng, nói vọng sang phía Sun Joon:

“Là con trai người đứng đầu Lão luận, người có chủ ý gì mà lại chui vào phòng này?”

Sun Joon vẫn nhắm mắt, trả lời như đang nói thầm:

“Đông trai và Tây trai của Sung Kyun Kwan vốn được chia ra làm nơi ở cho cử nhân và tiến sĩ. Tôi là tân tiến sĩ, cũng chỉ chọn phòng theo quy định mà thôi.”

“Nếu vậy ta lại càng khó hiểu. Nói như người thì Tây trai mới là nơi ở của tiến sĩ, người phải sang đó chứ, sao lại ở đây?”

Yoon Hee tuy nhắm mắt giả vờ ngủ, nhưng trong lòng cũng gật đầu tán thành. Sun Joon không đáp. Jae Shin bị sự im lặng của chàng làm khó chịu, lên tiếng cầu nhau:

“Thì ra người cũng không thích mấy tên Lão luận. Thời của Lão luận cũng sắp hết rồi.”

“Xem ra Kiệt Ngao sư huynh đây xét đẳng phái trước khi nhìn người thì phải.”

Câu nói của Sun Joon là Jae Shin bốc hỏa, gã quay phắt sang phía Yoon Hee, rồi tung chăn, vung tay túm lấy cổ áo Sun Joon. Chỉ trong chớp mắt, Yoon Hee đã bị kẹp cứng giữa hai người.

“Người dựa vào đâu mà gọi ta là sư huynh? Ta là Thiếu luận, nên không phải sư huynh của người. Còn nữa, đừng có dùng cái miệng Lão luận ghê tởm ấy mà nói đến chuyện đẳng phái. Chẳng lẽ người không biết chính Lão luận gây ra bất hòa đẳng phái sao?”

Jae Shin càng lúc càng lớn tiếng. Dù một bên tai Yoon Hee muốn thủng cả màng nhĩ, nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt, sống chết không chịu mở, cô không hề có ý định can ngăn hai người này.

Nhưng Yoon Hee không thể làm lơ được lâu. Hết đầu mắt và gằm gừ với Sun Joon, Jae Shin lại kéo mạnh cổ áo Sun Joon về phía mình, Yoon Hee bị kẹp chặt hơn, phần da thịt đang để trần của Jae Shin sát rạt mặt cô. Để thoát khỏi tình cảnh này, Yoon Hee vờ như khẽ xoay người, nghiêng sang phía Sun Joon.

Đây rõ ràng là một sai lầm. Bởi trong khoảnh khắc cô xoay người, Jae Shin cũng nhân cơ hội kéo cổ Sun Joon lại gần hơn, làm mặt Yoon Hee vui hẳn vào ngực chàng.

Yoon Hee giật mình mở to mắt. Cô có thể cảm nhận được cơ bắp săn chắc và hơi ấm của chàng phía sau lớp áo ngủ mỏng tang ấy. Không biết có phải tất cả máu từ ngực chàng đã truyền sang cho cô hay không, mà mặt Yoon Hee đỏ hơn bao giờ hết, đến cả trong đầu cô cũng đỏ ửng cả lên. Nên những lời lớn tiếng rủa sả Lão luận của Jae Shin không hề lọt vào tai cô. Đôi lúc Sun Joon có đáp trả mấy câu, cô cũng không nghe thấy.

Jae Shin đổi tư thế, túm cổ Sun Joon chặt hơn nữa. Hành động này dẫn đến kết quả là, lưng Yoon Hee bị thứ nằm giữa người Jae Shin thúc vào một cách thô lỗ, còn khuôn mặt cô thì dính chặt lấy ngực Sun Joon.

Rồi Yoon Hee cảm thấy có thứ gì đó chạm vào môi mình. Thứ gì đó nhỏ, nhưng săn chắc, như một vết phỏng. Vết phỏng nổi lên trên ngực đàn ông... Yoon Hee rùng mình. Đầu óc trống rỗng của cô nhận ra đó là thứ gì. Thứ đang chạm vào môi cô, rõ ràng là đầu nhũ của Sun Joon.

“Á! Á Á!”

Bốp!

Yoon Hee giãy giụa la lớn, nhưng rồi cô dừng lại khi nghe thấy âm thanh vừa phát ra, tiếng nắm tay đang vùng vẫy của cô đụng phải thứ gì đó. Tay cô nóng bừng. Jae Shin khi nãy dính chặt vào lưng cô biến mất, thay vào đó là cảm giác lạnh gáy, nổi hết da gà. Yoon Hee bắt đầu thấy sợ. Thứ cô vừa đâm phải chính là cằm của Jae Shin.

“Cái... cái tên tiểu tử bé xú này, sao người dám đâm vào cằm ta như thế hả?”

Nghe Jae Shin quát, Yoon Hee liền lặn ra giả vờ ngất. Dù vẫn còn tỉnh táo, nhưng nếu mở mắt ra chắc chắn cô sẽ bị ăn đòn. Ngoài cách này ra, Yoon Hee chẳng nghĩ ra cách nào khác nữa.

Sun Joon cố nhịn cười, chàng kéo chăn lên đắp cho cô như để che chắn. Jae Shin túm cổ Sun Joon rất dễ dàng, nhưng hình như lại không thể ra tay với Yoon Hee, gã lúng túng không biết làm sao, một hồi lâu rồi chỉ ngồi ngay tại chỗ mà la lối.

Tiếng la của Jae Shin vọng sang cả những phòng bên cạnh. Cuộc cãi vã với Sun Joon cũng vậy. Đặc biệt là câu cuối cùng “Cái tên tiểu tử bé xú này, sao người dám đâm vào cằm ta như thế hả?”, là không nho sinh nào trong Đông trai không nghe thấy. Cũng không nho sinh nào là không giật mình.

Yong Ha đang định đi ngủ thì nghe những âm thanh này lọt vào tai. Lúc đầu còn bối rối, nhưng sau đó hắn liền ôm bụng cười ngặt ngẽo. Dù không chứng kiến cũng biết “tên tiểu tử bé xú” ấy chính là tên nhóc nho sinh trông như con gái Yoon Sik. Mà “tên tiểu tử bé xú” lại dám đâm vào cằm của chính Kiệt Ngao chứ không phải ai khác, chắc sẽ chẳng có chuyện gì thú vị hơn chuyện này nữa.

“A ha ha, Kim Yoon Sik! Một nhân vật lớn đã xuất hiện rồi đây. Đại Vật, cậu ta đúng là Đại Vật mà. Ha ha ha.”

Nho sinh nằm bên cạnh đang cười cũng quay sang hỏi:

“Đại Vật ư?”

“Phải, Đại Vật. Thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Điều Thuyền chẳng phải cũng ca ngợi dương vật của cậu ta đấy hay sao?”

“Chính xác! Quá chuẩn, quá chuẩn.”

Kể từ lúc đó, tên hiệu của Yoon Hee đã được quyết định mà cô còn chưa kịp có ý kiến. Đại Vật, một cái tên kỳ cục đáng xấu hổ. Vậy là xem như tên hiệu mà cô phải cất công đến Tôn Kinh các để nghiên cứu tìm kiếm đã trở nên vô nghĩa.

Và chuyện xảy ra ở Trung nhị phòng đêm hôm ấy, tuy không ai chứng kiến, nhưng chỉ cần câu quát cuối cùng của Jae Shin thôi cũng đã làm rộ lên rất nhiều những suy đoán giả thuyết trong giới nho sinh.

13. Chương 13

Yoon Hee tỉnh giấc lúc trời rạng sáng. Thật ra đêm qua cô gần như không ngủ, nên cũng không thể gọi là tỉnh giấc. Hai người bên cạnh chỉ cần khẽ cựa mình thôi cũng khiến cô giật mình thắp thỏm, không tài nào chợp mắt được. Sun Joon khi ngủ cũng rất lịch sự, hầu như chàng không hề thay đổi tư thế nằm, nhưng Jae Shin thì khác, vì vết thương ở hông nên gã trở mình cả đêm. Vậy nên thay vì ngủ, Yoon Hee đã căng thẳng đến nổi tê cứng cả sống lưng.

Bỗng bên ngoài vang lên một hồi trống. Đây hẳn là âm thanh của chiếc trống treo bên cạnh cửa sổ phía Tây phòng thuốc. Tiếng của những trai bộc lẫn trong tiếng trống vọng lại:

“Dậy thôi! Dậy thôi!”

Yoon Hee lập tức ngồi dậy chỉnh trang lại bộ đồ ngủ xộc xệch của mình. Sun Joon chưa tỉnh hẳn, vừa dụi mắt vừa ngồi dậy theo cô.

“Cậu ngủ ngon chứ? Hình như do lạ chỗ nên cậu ngủ không được thì phải...”

Giống như cô dâu mới qua đêm tân hôn, vì không muốn Sun Joon nhìn thấy khuôn mặt còn dính ghèn của mình, Yoon Hee vội ngồi xoay lưng lại rồi trả lời:

“Không đâu, tôi ngủ rất ngon.”

“Không bị lạnh chứ?”

“Vâng.”

Tiếng trống ồn ào làm Jae Shin khó chịu, gã kéo chăn trùm kín đầu, nói vọng ra với giọng ngái ngủ rè rè:

“Trước khi ta ngủ dậy, nếu không muốn chết thì đừng đụng đến ta.”

Tiếng trống lại nổi lên ba hồi nữa. Trai bộc hô to:

“Rửa mặt!”

Yoon Hee lóng ngóng lay khê Jae Shin hỏi:

“Xin lỗi huynh, rửa mặt ở đâu vậy...?”

“Chết tiệt, cứ lấy cái chậu rửa trong góc kia rồi đem ra ngoài đi!”

Dù có nổi nóng nhưng Jae Shin vẫn trả lời đầy đủ. Sun Joon mỉm cười nhìn Jae Shin quần mình trong chăn rồi mang chậu rửa ra ngoài. Một trai bộc đứng sẵn ngoài sân, xách theo thùng nước và một cái gáo vội chạy đến múc nước cho chàng. Trong lúc đó, Yoon Hee xếp gọn chân mền lại.

Sun Joon mang chậu nước trở vào trong phòng rồi rửa mặt trước. Từ trước đến giờ Yoon Hee chỉ toàn rửa mặt ở nhà bếp, nên không quen với việc rửa mặt trong phòng. Cô quan sát thật kỹ động tác của Sun Joon.

Sun Joon cởi chiếc mũ chụp đầu ra trước, Yoon Hee cũng làm theo. Rửa mặt xong, chàng còn xắn gấu quần lên rửa cả bàn chân. Yoon Hee nhìn thấy một lớp lông đen rậm trên bàn chân và cẳng chân trắng ngần của chàng. Cô lén xắn quần của mình lên so sánh. Chân cô gần như không có chút lông nào. Cả cõ bàn chân cũng nhỏ hơn so với Sun Joon nhiều. Yoon Hee lấy tay che hai bàn chân rồi ngồi thu người lại. Có lẽ vì sự khác biệt quá lớn ấy, Yoon Hee bỗng cảm thấy bàn chân và cẳng chân của Sun Joon thật sự rất... đàn ông.

Sau khi rửa xong, Sun Joon mang chậu nước để ra ngoài. Trai bộc liền chạy lại, đổ toàn bộ nước cũ đi rồi múc đầy một chậu mới. Vì xấu hổ, Yoon Hee len lén mang chậu nước vào phòng trước khi người khác kịp nhìn thấy bộ quần áo ngủ của cô. Yoon Hee quay lưng vào trong, ngồi đối diện với cửa phòng rồi bắt đầu rửa mặt. cô phải vật vờ lau cả người trong khi vẫn mặc quần áo nên không còn tâm trí đâu quan tâm Sun Joon đang làm gì sau lưng mình. Sau khi rửa mặt và rửa chân xong, Yoon Hee đặt chậu nước ra ngoài hiên rồi đóng cửa, từ từ xoay người lại.

Cảnh tượng đập vào mắt khiến hai chân Yoon Hee như bị rút hết sức lực, cô thả người ngồi phịch ngay xuống sàn. Sun Joon đang quỳ gối trên sàn, quay lưng về phía Yoon Hee. Búi tóc của chàng được tháo ra, thả dài đến ngang lưng. Bên dưới mái tóc hiện ra tấm lưng trần. Và chiếc áo ngủ vừa mới đây thôi chàng còn mặc, giờ đã nằm rũ trên cánh tay.

Vì bất ngờ, hai mắt Yoon Hee mở to như mắt hồn, nhìn chằm chằm vào cơ thể của Sun Joon. Tất cả, từ bờ vai mở rộng, hai cánh tay với cơ bắp vừa phải, đến sống lưng thẳng tắp chạy dài xuống phần eo nhỏ, và cả cặp mông nhẹ nhàng thay đổi theo từng cử động của chàng, đều lọt vào mắt cô. Rồi ánh mắt Yoon Hee lại dịch chuyển lên phần ngực và đầu Sun Joon, chứng kiến nó biến mất sau làn áo mỏng.

Thất xong dây đai lưng, Sun Joon dùng tay vuốt thẳng tóc, vô tình phát hiện ra Yoon Hee đang ngậy người nhìn chàng ở phía sau. Giấu đi sự xấu hổ, chàng nở nụ cười nói:

“Cậu phải giả vờ như không thấy rồi quay đầu đi chứ, sao lại nhìn tôi chằm chằm như thế?”

Yoon Hee muốn trả lời là không phải mình đang nhìn chàng, nhưng khuôn mặt cô cứ đỏ bừng lên, rồi như tất cả máu trong người cô đều dồn lên cuống họng, chặn hết mọi điều cô định nói. Sun Joon đang định lấy áo mới ra mặc thì lại thôi, chàng quay sang nhìn khuôn mặt như đang bốc hỏa của Yoon Hee. Rồi chàng bước về phía cô, quỳ xuống ngay đối diện.

Yoon Hee cứng đờ người, thậm chí còn không thể la lên. Thêm vào đó, cặp mắt cô lại sẫm sàng không chịu nhìn đi chỗ khác. Cơ bắp và khuôn ngực của Sun Joon khiến ặt Yoon Hee càng lúc càng đỏ hơn.

Hai đầu nhũ đem qua môi cô chạm phải qua lớp vải mỏng, đang nằm cân đối trên ngực chàng, bên dưới là khung xương sườn đầy đủ cơ bắp như những họa tiết tuyệt đẹp, khác hẳn với Yoon Sik em cô, vì bệnh tật nên chỉ có da bọc xương. Ngoài ra, lớp lông đen mỏng chạy dài từ rốn xuống dưới hiện rõ mồn một khiến cô cực kỳ bối rối. Đặc biệt là thứ lớp lông ấy bao quanh mặc dù đã được chiếc quần che đi nhưng chỉ cần tưởng tượng thôi, cũng khiến đầu óc Yoon Hee rối tung đến nỗi cô gần như quên cả thở.

Sun Joon nhích lại gần Yoon Hee rồi cúi người xuống, đưa tay sờ trán cô, mặt đầy lo lắng. Nhưng phần ngực và lớp lông lộ lộ dưới cánh tay chàng cũng vì thế mà gần mất Yoon Hee hơn bao giờ hết. Hơi thở đầy nam tính ập đến trước mặt, cộng thêm đòn tấn công thị giác, khiến hồn vía Yoon Hee biến thành khói mỏng, lia khỏi thân xác. Thấy Yoon Hee như vậy, Sun Joon nhú mày, lo lắng nói:

“Hình như cậu bị sốt rồi. Mặt đỏ ghê lắm. Còn toát cả mồ hôi lạnh nữa này.”

Yoon Hee cố kìm nén để không hét lên nguyên nhân mọi chuyện là vì chàng, cô tránh người sang một bên, lấy tay che mặt rồi nói:

“Cứ mặc kệ đi, tôi sẽ khỏe lại ngay thôi, huynh mặc áo vào đi.”

“Cậu không sao thật chứ? Hay tôi kêu người bên phòng thuốc sang nhé?”

“Huynh làm ơn mặc áo vào đi!”

Sun Joon vội vàng gom quần áo mặc vào. Yoon Hee thì nắm sắp người xuống sàn nhà, cực khổ dỗ dành trái tim đang nhảy nhót tung bừng của mình. Không biết sau này cô còn phải nhìn cảnh đàn ông cởi trần bao nhiêu lần nữa? Nếu ngày nào cũng như thế này thì cô biết làm sao? Đến khi nào cô mới có thể điềm nhiên nhìn họ thay quần áo như không có chuyện gì xảy ra? Để làm vậy, có khi cô phải thất sự trở thành đàn ông, chứ không phải chỉ giả vờ là đàn ông như lúc này nữa.

Sau khi mặc quần áo và áo khoác ngắn xong, Sun Joon lại đi về phía Yoon Hee để xem bệnh tình cô thế nào. Yoon Hee chưa thể trấn tĩnh hoàn toàn, nhưng cô vẫn ra hiệu mình không sao rồi đứng dậy. Sun Joon nhìn theo cô chăm chú. Trong ánh mắt chàng không chỉ có sự lo lắng. Sau khi rửa mặt, hai má Yoon Hee ửng hồng lên trông rất đẹp, thoát nhìn chàng còn tưởng “cậu” là một cô gái. Nhưng nói một người đàn ông đẹp như phụ nữ dù sao cũng là thất lễ, nên chàng đành giữ im lặng.

Hai người chỉnh đốn quần áo xong, một quãng im lặng ngưng ngừng xuất hiện. Rồi bên ngoài bỗng lại vang lên một hồi trống, kèm theo tiếng hô của trai tộc:

“Đình áp! Đình áp!”

Yoon Hee khẽ quan sát Sun Joon rồi lên teg phá vỡ sự im lặng:

“Câu đó nghĩa là gì vậy?”

“Hình như là bảo mọi người tập trung ăn sáng thì phải.”

Đúng như lời chàng nói, họ bắt đầu nghe thấy tiếng những nho sinh khác lục đục bước ra ngoài. Dù vẫn e sợ lời cảnh cáo không được đánh thức của Jae Shin, nhưng Yoon Hee nghĩ gã cũng cần phải dậy ăn sáng. Cô thu hết can đảm, khẽ lay lay gã, nhỏ giọng gọi:

“Kiệt Ngao huynh, bữa sáng...”

Yoon Hee còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị tiếng quát của gã chặn lại.

“Ta không ăn!”

Hai người họ không còn cách nào khác, đành để lại Jae Shin trong phòng rồi bước ra ngoài. Họ theo sau những nho sinh khác đi về phía Minh Luận đường. Trong sân Minh Luận đường có mấy tiểu đồng vừa chạy vừa la “Chính ắp!”, ngoài ra còn có các nho sinh của Đông trai và Tây trai đang tụ tập lại với nhau. Nhưng số nho sinh sáng nay không đông bằng số nho sinh tối hôm qua họ thấy. Có lẽ cũng có nhiều người không ra dùng bữa với lý do giống Jae Shin. Trong số đó, Yoon Hee nhìn thấy vài người, có lẽ là bằng tuổi, hoặc nhỏ hơn cô. Cô nghe nói mình là người trẻ nhất trong số những nho sinh ở tại Thanh trai, nên sự xuất hiện của họ khiến cô thấy lạ. Yoon Hee đang định quay sang hỏi Sun Joon thì Yong Ha từ đâu ngoác miệng ngáp thật to tiến lại gần, xen vào đứng giữa hai người. Vẫn như hôm qua, hắn mặc một bộ quần áo trông cực kỳ xa xỉ.

“Trung nhị phòng các cậu ồn ào cả đêm, có ngủ được chút nào không đấy?”

“Tôi ngủ rất thoải mái.”

Sau khi bật cười trước câu trả lời của Sun Joon, Yong Ha liền chuyển sang quan sát sắc mặt Yoon Hee. Không hiểu sao, Yoon Hee thấy sợ ánh mắt của con người này một cách kỳ lạ nên cô chỉ cúi đầu chào hắn, rồi vô thức bước thụt lại phía sau, Yong Ha cảm nhận được sự đề phòng của Yoon Hee nhưng vẫn cười thân thiện hỏi:

“Hình như vừa nãy cậu có điều gì muốn hỏi?”

Sun Joon hoàn toàn không biết gì, chàng quay sang nhìn Yoon Hee như hỏi “vậy à”. Trước sự tinh ý của Yong Ha, Yoon Hee lại càng cảnh giác hơn, cô thì thào trả lời:

“Vâng, tôi thắc mắc về mấy nho sinh nhỏ tuổi đằng kia. Nghe nói trong Thanh trai tôi là người trẻ nhất mà...”

Yong Ha cười vui vẻ trả lời:

“Đó là nho sinh Hạ trai. Họ ở trong mấy căn phòng nằm cuối Đông trai và Tây trai, cũng là nho sinh của trường này, nhưng không phải là cử nhân hay tiến sĩ gì hết. Đa phần họ đều trải qua các kỳ thi thăng bổ ở tứ bộ thư đường rồi đổ vào đây, nhưng nghe nói cũng có không ít kẻ đi cửa sau, dựa hơi dựa thế cha mình.”

Yoon Hee nghi ngờ có khi Jae Shin đã vào trường này bằng cách đi cửa sau, nên cô cố tình hỏi kỹ hơn:

“Nếu đi cửa sau thì sẽ thành nho sinh Hạ trai, hay là...?”

“Nếu không đỗ Cử nhân hoặc Tiến sĩ thì dĩ nhiên không thể là nho sinh Thượng trai được. Dù gia đình có thế lực lớn cỡ nào đi chăng nữa. Trong số nho sinh Hạ trai, những người vào trường này thông qua kỳ Môn âm[3] là những người phải chịu khổ nhiều nhất. Họ bị nho sinh Thượng trai coi thường và bắt nạt ghê lắm.

[3] Môn âm: một kỳ thi nhỏ được tổ chức hằng năm, đề thi được ra theo Tứ thư Ngũ kinh.

Yoon Hee gật gù, thôi không thắc mắc nữa. Trong lúc đó, Sun Joon dần mất hút giữa đám nho sinh Tây trai. Chàng sang chào hỏi những người thuộc phái Lão luận với mình. Đường như chỉ chờ có thế, Yong Ha vừa liếc nhìn đám nho sinh Tây trai vừa nói nhỏ chỉ để Yoon Hee nghe:

“Nho sinh Thượng trai chúng ta là bề trên so với nho sinh Hạ trai, nên không cần phải dè chừng họ làm gì. Nho sinh Thượng trai có thể vào phòng nho sinh Hạ trai, nhưng nho sinh Hạ trai tuyệt đối không được đặt chân vào phòng của nho sinh Thượng trai. Vậy nên cho dù họ có nhìn cậu với ánh mắt coi thường thì cũng mặc kệ đi, đừng để tâm làm gì.”

Nghe câu nói ấy xong, Yoon Hee mới nhận ra. Kể từ lúc cô bước vào sân Minh Luận đường, mấy nho sinh Tây trai đã liên tục nhìn cô với ánh mắt sắc lẹm. Trong số đó, cái nhìn dữ dằn đáng sợ của một nho sinh Hạ trai trạc tuổi Yoon Hee, khiến cô thấy khó chịu. Cô còn cảm giác dường như cậu ta luôn theo dõi cô. Yong Ha hiểu được những gì Yoon Hee đang cảm thấy, hắn nói tiếp:

“Cậu có biết vì sao họ lại nhìn cậu như thế không?”

“Vì tôi không phải người của Lão luận chẳng?”

“Nếu nói vậy thì họ phải nhìn toàn bộ nho sinh Đông trai theo kiểu đó rồi chứ?”

“À, cũng phải. Vậy Nữ Lâm huynh có biết tại sao không?”

“Ừm, lý do rất đơn giản, là do cậu Giai Lang công tử kia kìa.”

Yoon Hee nhìn theo hướng Yong Ha chỉ, tìm người được gọi là Giai Lang. Nhưng người đó lại chính là Sun Joon.

“Sao cơ? Giai Lang?”

“À à, đám nho sinh chúng ta gọi cậu ta bằng biệt danh đó, cho thoải mái ấy mà.”

Yoon Hee cố nén tiếng cười khặc khặc phát ra từ cổ mình. Giai Lang nghĩa là người thanh niên chưa vợ, ưu tú xuất sắc, hoặc người được chọn làm tân lang tuyệt nhất. Một cái tên không thể nào hợp hơn.

“Nhưng sao huynh lại nói là vì Giai Lang huynh?”

Yong Ha nheo mắt cười bí hiểm nói:

“Họ vốn một trở thành người thân cận bên cạnh Giai Lang, nhưng vô tình kẻ giành được vị trí đó lại là cậu, người phái Nam nhân. Dĩ nhiên họ phải ghen tức rồi.”

“Ghen á? Họ là đàn ông mà?”

“Vậy cậu không phải đàn ông sao?”

Yoon Hee giật mình vì câu nói đầy ẩn ý của Yong Ha nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh và nói:

“Ý tôi không phải vậy... Ý tôi muốn hỏi tại sao cũng là đàn ông mà họ lại đi ghen tị với đàn ông?”

“Không phải chỉ trong chuyện tình cảm nam nữ người ta mới ghen tị nhau thôi đâu.”

Cô vẫn không hiểu ý Yong Ha muốn nói gì, đang định hỏi lại cho rõ hơn thì hắn đã bị dòng người tấp nập xếp hàng vào nhà ăn đẩy ra xa. Các nho sinh ở đây xếp hàng theo thứ tự vào Sung Kyun Kwan và tuổi tác, nên Yong Ha được đứng ở vị trí gần đầu, còn Yoon Hee và Sun Joon phải đứng cuối hàng. Các nho sinh Hạ trai và một nhóm khác xếp thành hàng riêng bên cạnh. Yoon Hee ngược nhìn Sun Joon lúc này đang đứng cạnh cô. Lại một lần nữa, cô cảm nhận được ánh mắt dữ dằn căm phẫn về phía mình. Yoon Hee quay đầu nhìn về hướng phát ra ánh mắt ấy, đó là cậu nho sinh Hạ trai trạc tuổi cô khi này.

“Sao vậy? Trông cậu có vẻ không vui?”

“Không có gì đâu. Xem ra chỗ đứng bên cạnh huynh cũng có giá thật đấy.”

“Gì cơ?”

Thấy chàng ngơ ngác, Yoon Hee chỉ mỉm cười không giải thích gì thêm. Có điều, cô vẫn không thể thoải mái trước ánh mắt ghen tị của nho sinh kia.

Sau khi các nho sinh cúi chào nhau xong, họ lần lượt bước vào nhà ăn theo từng hàng. Nho sinh Tây trai thì vào Tây hiên bằng cửa Tây, nho sinh Đông trai thì vào Đông hiên bằng cửa Đông. Cứ một cặp hai người ngồi đối diện nhau. Còn lại nho sinh Hạ trai và nhóm vài người khác ngồi ở Nam hiên. Tuy chia làm Bắc hiên, Tây hiên, Đông hiên, Nam hiên, nhưng nhà ăn của Sung Kyun Kwan thực chất chỉ là một gian nhà bốn mặt giao nhau tạo thành hình chữ Khẩu ().

Mấy tiểu đồng mang theo bút nghiên, đi vòng quanh ghi tên những nho sinh đã vào nhà ăn, bắt đầu từ người lớn tuổi nhất. Trong khi đó, người phụ trách việc trải trước mặt mỗi cặp nho sinh đang ngồi đối diện nhau một tấm vải gai dùng thay cho bàn ăn. Cuối cùng họ cuốn màn ở cửa sổ các hiên lên, để ai cũng có thể nhìn rõ được khoảnh sân ở giữa. Có khoảng mười nô tỳ lớn tuổi, bắt đầu bày cơm và thức ăn ra. Họ di chuyển khá bận rộn dưới sự chỉ huy của một quản nô có giọng nói oang oang, nhưng mắt vẫn không rời khỏi những nho sinh đẹp trai mới đến.

Trước kia Sung Kyun Kwan cũng có các nữ nô tỳ, được xếp sống trong Tỳ Bộc sảnh. Giữa họ và những nho sinh sống xa vợ xảy ra rất nhiều vụ bê bối lùm xùm. Về sau, một viên quản nô có vợ là nô tỳ đã phản ánh việc này lên trường. Kết quả là hiện nay, ngoài giờ ăn các nữ nô tỳ không được phép bước chân vào Sung

Kyun Kwan. Hơn nữa, cũng chỉ có những nô tỳ lớn tuổi mới được phép phục vụ trong nhà ăn. Vậy có nghĩa là trong Sung Kyun Kwan này, Yoon Hee là người phụ nữ duy nhất.

Chỉ lát sau, trước mắt các nha sinh đã bày đủ tám món cơm, canh, tương, kim chi, rau xào, cá khô, cá muối và rau sống. Đối với Yoon Hee, chỉ cần không phải là cháo thì bất cứ món gì cũng là sơn hào hải vị. Nhìn bát cơm gạo trắng và đủ loại thức ăn, cô lại nhớ đến mẹ và tiểu đệ đang phải chịu đói ở nhà. Nhưng có lẽ chỉ những người nghèo khổ như Yoon Hee mới có cảm giác này. Yong Ha tuy ngồi rất xa, nhưng tiếng thở dài của hắn thì vọng đến tận cuối hiên, nơi Yoon Hee đang ngồi. Rồi cô còn nghe thấy cuộc đối thoại xen lẫn bất mãn của Yong Ha và quản nô.

“Không phải lần trước người bảo ta viết ra những món muốn ăn rồi đưa cho người hay sao? Đây là cái gì? Thế này thì làm sao ăn được?”

“Chúng tôi không thể chuẩn bị những món Nữ Lâm công tử yêu cầu được. Cũng đâu phải yến tiệc gì...”

“Nói gì thì nói, món canh này không phải là quá tệ sao?”

Những nha sinh khác cũng gật gù tán thành với Yong Ha, bắt đầu tham gia phản nản. Yoon Hee nhìn xuống bát canh. Là canh tương củ cải, như thế này là quá ngon rồi. Kể từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bát canh có cái nhiều hơn nước. Qua quan sát phản ứng của các nha sinh khác, Yoon Hee nhận ra khoảng cách giàu nghèo cực kỳ lớn giữa mình và họ.

Yoon Hee lại nhìn sang Sun Joon đang ngồi đối diện. Cô nghĩ, chàng là người xuất thân từ gia đình danh giá, chắc hẳn cũng không hài lòng về mấy món ăn này. Nhưng chàng chỉ im lặng, sắp xếp từng bát thức ăn với vẻ rất trân trọng.

Sau khi nghe Yong Ha cầu nhàu xong, người quản nô đi về phía những nha sinh mới, Sun Joon và Yoon Hee. Ông ta đứng ngoài sân, kính cẩn chấp hai tay lại hỏi:

“Hai vị nha sinh mới đến thấy thức ăn hôm nay thế nào ạ?”

Sun Joon nheo mắt cười trả lời:

“Có vẻ rất ngon. Mọi người vất vả nhiều rồi.”

Thấy Yoon Hee cũng ra hiệu rằng thức ăn rất ngon, ông ta yên tâm nói tiếp:

“Hai vị đại nhân, muốn ăn món gì xin cứ nói cho tiểu nhân biết. Ít lâu nữa, tiểu nhân sẽ phái người tới hỏi thăm ngày sinh của hai vị.”

Nói xong, ông ta quay người rời đi. Khi các món ăn được bày ra đầy đủ, một tiểu đồng mang theo quyển sổ ghi tên đến chỗ Yoon Hee và Sun Joon. Quyển sổ này dùng để điểm danh, các nha sinh đến nhà ăn vào bữa sáng và bữa tối sẽ được cộng một điểm, khi nào đủ năm mươi điểm mới được xét tư cách ra ứng thí. Trước kia là ba trăm điểm, nhưng đến thời vua Yeong Jo đã hạ xuống còn ba mươi, rồi đương kim hoàng thượng lại nâng lên thành năm mươi. Cho nên dù cảm thấy thức ăn không ngon miệng, các nha sinh vẫn phải có mặt đầy đủ. Yoon Hee vừa đánh dấu ghi tên mình vào cuối sổ, vừa lo lắng đến điểm số của Jae Shin, người vẫn còn đang nằm ngủ trong phòng.

Cuối cùng quyển sổ được chuyển đến tay một nha sinh Hạ trai. Người này đếm số người trong nhà ăn rồi so với số tên được đánh dấu trong sổ, sau đó ghi xuống bên dưới một con số cụ thể.

“Mời mọi người dùng bữa!”

Nghe tiếng hô, tất cả các nha sinh đồng loạt nhấc đĩa và muống lên. Tuy Yoon Hee chưa quen với việc thức ăn được xếp dưới đất chứ không phải trên bàn, nhưng vì đã nhịn đói từ đêm hôm qua nên cô cũng không để tâm đến chuyện này lắm. Sun Joon có lẽ cũng rất đói, ngồi ăn sạch sẽ hết cơm và thức ăn.

Sau khi ăn no căng bụng, họ rời khỏi nhà ăn. Ngoài những nha sinh Hạ trai khi này dùng bữa ở Nam hiên, Yoon Hee còn nhìn thấy một số người khác, hình như không phải người sống trong Thanh trai, biến mất ở cửa Bắc. Yoon Hee tò mò nên quay sang hỏi Sun Joon:

“Họ là ai vậy? Hình như cũng không phải nha sinh Hạ trai.”

Sun Joon còn chưa kịp trả lời thì Yong Ha đã chen vào giữa hai người rồi đáp thay:

“Ở đây chúng tôi gọi họ là Nam ban. Họ là những người thuộc tầng lớp Thứ nghịệt[4] đã đỗ kỳ thi Cử nhân và Tiến sĩ.”

[4] Thứ nghịệt: con của vợ lẽ, hoặc của người hầu nữ.

“Sao cơ? Hình như có luật cấm những người xuất thân Thứ nghịệt tham gia khoa cử mà?”

“Là trước kia thôi, Đường kim hoàng thượng đã ban lệnh cho phép những người thuộc tầng lớp Thứ nghịệt tham gia ứng thí rồi. Nhưng dù vậy, những người Nam ban như họ cũng không được vào sống ở Thanh trai, mà chỉ được tá túc tại Nam hiên thôi.”

Yoon Hee gật đầu. Nhưng Yong Ha lại nói tiếp với giọng có chút gian xảo:

“Từ trước tới giờ cậu toàn bị nhốt trong nhà thôi hay sao vậy? Cái gì cũng không biết?”

Yoon Hee đang bối rối thì Sun Joon đã mỉm cười đỡ lời cho cô:

“Sức khỏe của Kim công tử vốn không tốt. Từ trước đến giờ cậu ấy chỉ tự học một mình, nên không biết những chuyện này cũng là điều đương nhiên.”

Yoon Hee lại tiếp tục gật đầu. Cô và Sun Joon trở về phòng thì nhận ra Yong Ha cũng leo đèo vào theo, tự nhiên như thể Trung nhị phòng là phòng của chính hắn. Yoon Hee cảnh giác lên tiếng hỏi:

“Huynh có việc gì cần à?”

“Ta là kiểu người dù chỉ một canh giờ không có mùi đàn bà thôi là đã thở không ra hơi rồi.”

“Gì cơ?”

“À, không có gì. Phải gọi Kiệt Ngao dậy chứ. Ta thấy hai cậu không có khả năng làm chuyện này đâu.”

Yong Ha cười cười rồi chui tọt vào căn phòng hẹp. Hắn vừa tựa người vào đồng chắn mền của Jae Shin vừa nói:

“Ê, Kiệt Ngao! Bắt đầu từ hôm nay huynh phải học giờ Đại học của tiến sĩ Jang rồi đấy.”

Yong Ha còn chưa dứt lời thì Jae Shin đã tung chăn đứng bật dậy. Sau khi mắt nhắm mắt mở lục tung đồng sách của mình lên, gã lấy từ trong đồng lộn xộn ấy ra một quyển sách, giở trang đầu tiên đọc. Được một lát, gã đưa tay gãi đầu làu bàu:

“Khỉ thật, đọc không hiểu chữ nào hết. Không hiểu cái trường này muốn làm gì ta đây, sao cứ sắp xếp ta vào giờ tiến sĩ Jang mãi!”

Quả thật bộ dạng của Jae Shin lúc này không hợp với quyển sách chút nào. Đầu tóc thì rối bù, người còn đang đánh trần, trông rất buồn cười. Nhận ra Yoon Hee đang cố nín cười, gã nhướn mày hỏi:

“Gì? Người thấy ta buồn cười lắm à?”

“Sách vở và Kiệt Ngao sư huynh, không hợp nhau chút nào.”

Thấy Yoon Hee nói ra suy nghĩ của mình thản nhiên như không, Yong Ha cúi gập người cười sặc sụa.

“Ha ha ha, dĩ nhiên là không hợp rồi. À phải rồi! Có thể các ngươi không tin, nhưng tên Kiệt Ngao này đã đỗ Trạng nguyên kỳ thi Tiến sĩ Tiểu khoa ba năm trước đấy.”

“Cái gì? Thật sao?”

“Khi đó có rất nhiều người tin và hy vọng rằng hắn sẽ trở thành một nhân vật lỗi lạc. Còn bây giờ, chẳng ra làm sao cả. Ngày nào cũng gây sự đánh nhau, nếu không phải là con một nhân vật lớn phái Thiếu luận thì hắn đã bị đá ra khỏi đây từ lâu rồi.”

Bốp!

Yong Ha đang liên thoảng thì bị Jae Shin lấy gối đập thẳng vào mặt không chút nương tay. Sun Joon bước ra can ngăn:

“Huynh hãy tránh việc dùng vũ lực đi, chỉ cần lời nói thôi là được mà. Tôi cũng rất muốn được xem qua tài văn chương của huynh.”

Sun Joon có vẻ rất hứng thú trước tài văn chương của Jae Shin. Yong Ha không buồn để ý đến chuyện mình vừa bị đánh, được thể lại tiếp tục nói:

“Nếu không phải huynh đang dùng cái tài đó để kiếm ăn ở chỗ khác, thì lo mà phát huy nó đi. Có nhiều người mong lắm đấy.”

“Câm miệng lại đi! Ta quên hết chữ nghĩa rồi.”

Jae Shin bực bội ném quyển sách đang cầm trên tay đi. Việc nhìn vào tấm thân trần của gã còn quá khó đối với Yoon Hee. Cô ngồi xuống bên bàn, lấy đại một quyển sách rồi cố dán mắt vào đó. Sun Joon quay sang hỏi Yong Ha:

“Giờ này chắc Kỳ biệt[5] cũng có rồi, tôi phải tìm thứ đó ở đâu?”

[5] Kỳ biệt: một loại văn bản, dùng để truyền tin tức cho các nơi, dạng như nhật báo bây giờ.

“Trong cái giỏ trước phòng thuốc có đấy, mà ở Minh Luận đường chắc cũng có vài tờ. Nhưng cậu đọc cái thứ ấy làm gì cho đau đầu?”

Yoon Hee không hiểu họ đang nói gì, chỉ biết ngẩng người nhìn Sun Joon. Kỳ biệt là thứ được gửi đến phủ quan và nhà riêng của các quan đại thần, nên Yoon Hee không hề biết gì về nó. Sun Joon đứng dậy định ra ngoài tìm Kỳ biệt. Yoon Hee vì tò mò cũng muốn đi theo. Đang định đi thì Sun Joon quay lại hỏi thêm:

“À phải rồi, nghe nói cung tên dùng vào lễ Đại Xạ[6] đã được gửi đến Sung Kyun Kwan, chúng được cất ở đâu vậy?”

[6] Lễ Đại Xạ: cuộc thi bắn cung ở Sung Kyun Kwan.

“Phía sau Minh Luận đường, bên cạnh Tôn Kinh các có một tòa nhà gọi là Lục Nhất các. Đó là nơi bảo quản cung tên. Bên Phi Thiên đường cũng có bia ngắm, cậu có thể đến đó thử.”

Sun Joon bước ra khỏi phòng, việc đầu tiên là gọi trai bộc mang nước rửa mặt cho Jae Shin. Rồi chàng tới bên hiên trước phòng thuốc, giỏ Kỳ biệt ra xem. Yoon Hee ngồi xuống bên cạnh chàng, cô cũng lấy thử một tờ và bắt đầu đọc. Trong Kỳ biệt thuật lại những lời hoàng thượng phán, những nội dung liên quan đến chính sách triều chính, những động thái trong mối quan hệ với nhà Thanh, và cả những sự kiện lớn xảy ra ở Jo Seon ngày hôm qua. Vì là lần đầu tiên đụng đến thứ này nên Yoon Hee không hiểu gì cả, nhưng Sun Joon thì lại chăm chú đọc với vẻ mặt rất nghiêm trọng.

“Huynh có thấy có gì hay không?”

Yoon Hee quan sát nét mặt chàng rồi lên tiếng hỏi, Sun Joon đáp lời mà không hề nhìn cô, vẫn tiếp tục đọc:

“Vâng.”

“Tôi thì không hiểu gì cả...”

“Đọc mãi cũng thành quen, rồi cậu sẽ hiểu thôi.”

Yoon Hee mở to mắt, cố đọc lại một lần nữa. Sun Joon cảm thấy đáng vẻ ấy của cô thật dễ thương, chàng cười thật tươi nói:

“Phải nắm bắt tình hình và chính sách hiện nay của Jo Seon thì mới có thể phân tích, rồi từ đó nghĩ ra giải pháp thay đổi của riêng mình. Sau này khi xuất sĩ làm quan, thói quen này nhất định sẽ trở thành nền tảng tốt cho cậu.”

“Huynh muốn thay đổi Jo Seon?”

Nghe Yoon Hee hỏi vậy, vẻ mặt Sun Joon bỗng trở nên nghiêm túc, chàng nói:

“Không phải là tôi có ý định thay đổi Jo Seon, nhưng tôi cũng không muốn tất cả những gì mình có thể làm chỉ dừng lại ở việc phân tích và phê phán. Thế gian này không có chính sách nào hoàn hảo cả. Chỉ có chính

sách tốt hơn mà thôi. Vậy nên cho dù là chính sách gì cũng phải phân tích thật kỹ, tìm ra điểm chưa được và khắc phục nó. Tôi thật sự muốn tìm ra chính sách có thể xây dựng một Jo Seon tốt hơn. Thật sự.”

Yoon Hee rất tò mò về thế giới mà chàng mơ đến, rất muốn nhìn sâu vào trong đầu chàng, nhưng chiếc mũ chụp đầu, đến cả vầng trán chàng cô cũng không thể nào nhìn thấy. Chàng không giống những người chỉ lấy việc tham gia kỳ Đại khoa làm mục tiêu học tập. Cũng không giống những người muốn lập thân xây dựng tiếng tăm cho riêng mình. Lại càng không giống những người muốn vinh danh gia tộc. Sun Joon là người học vì muốn thấy một Jo Seon tốt đẹp hơn. Yoon Hee lại gỡ Kỳ biệt ra đọc chăm chú. Đọc đi đọc lại vài lần, cuối cùng những sự kiện đã xảy ra ở Jo Seon hôm qua cũng dần dần lọt vào đầu cô.

Lúc này, có thêm hai nho sinh tiến lại phía họ, lên tiếng chào hỏi rồi cũng gỡ Kỳ biệt ra đọc. Sau đó họ với Sun Joon, cả ba người như quên đi khác biệt đẳng phái, cùng nhau bàn luận về ảnh hưởng của nhà Thanh đến Jo Seon. Thì ra những người mơ đến một Jo Seon tốt đẹp hơn không chỉ có mình Sun Joon. Yoon Hee cảm thấy thế giới trước mắt mở rộng hẳn ra, cô ngồi im lặng lắng nghe thật kỹ những gì họ nói. Cô chưa có đủ kiến thức để cùng tham gia vào câu chuyện này.

“Ê Sik! Mang Kỳ biệt lại đây.”

Jae Shin mở cửa Trung nhị phòng gọi với ra. Yoon Hee vội vàng mang tờ Kỳ biệt vẫn đang cầm trên tay lại cho gã. Jae Shin đã mặc quần và áo khoác ngắn đầy đủ từ lúc nào. Gã gỡ Kỳ biệt ra, rồi như đang tìm mục tin gì đó, gã xem lướt hết một lượt từ trên xuống dưới, sau đó mới bắt đầu đọc kỹ lại từ đầu. Nhìn Jae Shin cầm tờ Kỳ biệt có vẻ hợp hơn là cầm sách vở. Yong Ha đang ngồi cạnh Jae Shin bỗng lên tiếng:

“Huynh đọc xong thì đưa cho tôi.”

“Nữ Lâm huynh nói đầu đầu mà, sao lại đọc?”

“Ngoài Tứ thư Ngũ kinh ra, còn có một môn thi quan trọng hơn chính là Sách vấn. Ta còn biết làm thế nào đây? Cậu cũng lo mà đọc đi.”

Yoon Hee quay sang hỏi Jae Shin giống khi nãy cô hỏi Sun Joon:

“Huynh thấy có gì hay không?”

“Người nghĩ có không?”

“Không có gì hay, vậy sao huynh còn đọc?”

“Phải biết chuyện gì đang xảy ra ở cái đất Jo Seon này thì mới chê bai phê phán được chứ.”

Mỗi người đều có lý do khác nhau để đọc Kỳ biệt, điều này khiến Yoon Hee cảm thấy thú vị. Có vẻ đã bắt đầu chán chờ đợi, Yong Ha nhòm qua vai Jae Shin đọc kè, vừa đọc vừa lẩm bẩm một mình:

“Sao lần này hoàng thượng ban nhiều thánh chỉ mô phạm vậy nhỉ? Ngắn gọn dễ hiểu có gì là không tốt? Cứ thế này chẳng trách nghe nói mấy vị thư quan đi đại tiện ra cả máu. Chắc chắc.”

“Đám Lão luận lăm tiền nhiều của không cần học hành đồ mồ hôi sôi nước mắt mà vẫn đỗ khoa cử, tham gia triều chính như thường. Mẹ kiếp!”

Nghe những lời khó chịu ấy của Jae Shin, Yong Ha nói như chọc tức:

“Đừng có ở đó mà chửi bới, sao huynh không lo phần huynh đi? Học thì không chịu học, còn bắt măn gì hả?”

“Chính vì ta cảm thấy ghê tởm nên lại càng ghét học hành hơn, cái tên điên này!”

“Đúng là, chuyện gì cũng có thể viện lý do được hết... Ha ha ha.”

Yoon Hee ngồi xuống hiên, nghiêng đầu hỏi:

“Ban nãy tôi cũng có xem qua, nhưng đâu thấy nói gì về chuyện phái Lão luận không học hành mà vẫn tham gia triều chính được đâu. Ý huynh là gì vậy?”

Jae Shin chỉ vào một góc của tờ Kỳ biệt rồi trả lời:

“Đây, có phải đoạn này nói rằng mấy tên Lão luận đi học tập văn hóa nhà Thanh về rất được trọng dụng không? Chính là ý này đây. Đừng chỉ đọc chữ không, mà phải hiểu cả mặt sau của nó nữa.

Thấy Yoon Hee vẫn không hiểu, Yong Ha tận tình giải thích thêm:

“Họ nói rằng mình đi học hỏi nhà Thanh, nhưng thật ra là mang tiền bạc của Jo Seon sang đó ăn chơi trác táng. Mức độ xa xỉ thì người nghèo có mơ cũng không tưởng tượng ra nổi. Những người như thế, không chút nỗ lực nhưng lại đang chiếm giữ những vị trí quan trọng trong triều, nghĩ ra đủ loại chính sách quý hóa cật lực áp đặt xuống nhân dân. Đó, Jo Seon giờ là vậy đó.”

“Ta công nhận một vài người có thực lực, như tiên sinh Yên Nham, nhưng những kẻ còn lại của phe Bắc học toàn là lũ Lão luận nhiều tiền, cậy thế gia đình mà thôi. Nhà Thanh có văn hóa tân tiến, nhưng không phải tất cả đều phù hợp với Jo Seon. Xem ra, cậu Giai Lang công tử kia có khi lại là người Lão luận đáng dùng đấy. Ít ra cho đến giờ, cậu ta vẫn luôn duy chính khả năng của mình để chứng tỏ bản thân.”

“Ồ? Kiệt Ngao huynh đang khen Giai Lang huynh sao?”

“Ta khen lúc nào? Ta chỉ nói cậu ta khá hơn đám rác rưởi kia thôi. Chết tiệt!”

Jae Shin còn vẻ chột dạ vì câu nói của Yoon Hee, gã giữ mạnh tờ Kỳ biệt đến nỗi suýt xé toạc nó ra làm đôi rồi lại cúi đầu vào đọc. Sun Joon đứng từ xa gọi Yoon Hee. Yoon Hee vừa đứng lên để đi lại chỗ chàng thì nghe tiếng Jae Shin lầu bàu:

“Người mà mách lẻo với tên tiểu tử Lão luận những gì ta vừa nói thì chết với ta.”

Yoon Hee không trả lời mà cười thật tươi rồi chạy về phía Sun Joon. Yong Ha nhìn theo bóng hai người họ thân mật rời khỏi Đông trai với ánh mắt thích thú, cố tình lẩm bẩm để Jae Shin nghe thấy:

“Cái cậu Đại Vật này, đã bảo phải chú ý rồi mà... Chắc chắc, cứ bám chặt lấy Giai Lang như vậy thể nào cũng sẽ bị đám Lão luận làm thịt thôi.”

“Có bị làm thịt hay không ta cũng mặc kệ. Một thằng nhóc ẻo lả như con gái leo đèo đi theo một tên giỏi giang tuần tú, nhìn là thấy ngứa mắt rồi.”

“Ồ hô, ghen à?”

Jae Shin nhăn mặt ý hỏi Yong Ha đang nói nhảm gì vậy. Yong Ha tiếp tục cười khùng khục rồi nói:

“Mặc dù không phải chỉ quan hệ nam nữ mới có chuyện ghen tuông, nhưng mà...”

“Đừng nói nhảm nữa. Sao lại gọi thằng nhóc ấy là Đại Vật?”

“Huynh tò mò à? Lý do gọi cậu ta là Đại Vật, để ta kể cho nghe...”

Yong Ha bắt đầu kể lại câu chuyện chiếc váy lót của Điêu Thuyền đêm qua, pha thêm một chút yếu tố “ly kỳ”.

14. Chương 14

Yoon Hee cầm theo cây cung và bó tên mà Sun Joon đã chọn cho cô, bước vào Phi Thiên đường. Trong Phi Thiên đường lúc này hầu như không có một ai. Thi thoảng mới thấy vài viên thư lại, quần nô tình cờ đi ngang qua. Yoon Hee nhớ lại lần cùng Sun Joon vật lộn để chen được vào đây. Khi đó cô không hề nghĩ mình sẽ trở thành nho sinh Sung Kyun Kwan như hiện giờ. Nhưng cũng có một điều không khác gì lần đó, Yoon Hee vẫn phải đóng vai một người đàn ông trước mặt Sun Joon.

Sau khi gấn dây cung cho Yoon Hee, Sun Joon gấn cả dây cung ỳnh. Trong Phi Thiên đường có ba tấm bia. Chàng cố định tay áo bằng hai chiếc băng cổ tay, rồi giương cung ngắm tấm bia nằm giữa. Yoon Hee vừa đeo băng cổ tay vừa nhìn theo chàng. Không biết có phải vì bờ vai mở rộng và tư thế đứng của chàng hay không mà nhìn Sun Joon cao lớn khác hẳn mọi lần. Bất giác mặt Yoon Hee đỏ ửng lên giống hệt ban nãy. Rõ ràng chàng đang mặc quần áo rất chỉnh tề, nhưng đột nhiên lại biến thành khóa thân. Cả phần mông

cũng hiện rõ đến từng chi tiết. Yoon Hee mau chóng hiểu ra đó chỉ là ảo giác do trí nhớ của mình tạo ra. Cô tự mắng mình đen tối, cố lắc đầu thật mạnh để xua tan hình ảnh đó, nhưng nó đã in sâu vào trí óc thì rất khó để biến mất.

Sun Joon không hề biết mình đang bị lộ trần trong trí óc Yoon Hee, chàng hoàn toàn tập trung kéo mạnh dây cung. Mũi tên bay đi, ghim chính xác vào bia ngắm như để chứng minh cho việc chàng đã luyện tập bắn cung từ lâu lắm rồi. Sun Joon lại rút thêm một mũi tên khác. Rồi như một người đang kính cẩn cầu nguyện, chàng nhẹ nhàng giữ lấy cánh cung và kéo căng dây. Hình ảnh chàng cởi trần trong đầu Yoon Hee ngay lập tức bị phong thái uy nghiêm ấy thổi bay. Thay vào đó là ánh mắt hướng về bia ngắm không chút xao động của chàng.

Sau khi bắn xong mười mũi tên, Sun Joon dừng lại lau mồ hôi trên trán. Yoon Hee vốn nghĩ bắn cung chỉ là một thú vui nhẹ nhàng, nên khi nhìn thấy mồ hôi lấm tấm trên trán Sun Joon, cô cảm thấy rất lạ. Nhưng sau khi trực tiếp lắp tên, kéo dây cung, Yoon Hee đã hiểu ra đây không phải là chuyện mất sức bình thường. Đàn ông còn như vậy, chẳng trách cánh tay phụ nữ yếu ớt của Yoon Hee cứ run lân từng chập. Yoon Hee đang cố hết sức để kéo dây cung thì Sun Joon bước ra phía sau, vòng tay giữa lấy hai cánh tay cô, nhẹ nhàng nói:

“Dừng cổ quá, sức cậu đến đâu thì chỉ cần kéo đến đó thôi.”

Ngay khoảnh khắc hơi ấm từ Sun Joon truyền đến cánh tay mình, Yoon Hee như mất hết toàn bộ sức lực, dây cung cô vật vã kéo nãy giờ lại trở về trạng thái ban đầu. Sun Joon nắm lấy hai vai Yoon Hee, mở rộng ra và nói:

“Khi bắn cung, cậu không nên kéo dây cung ngay.”

“Vậy thì phải làm thế nào?”

Hai bàn tay đang giữ vai Yoon Hee đột nhiên chuyển xuống bụng và lưng cô rồi ấn mạnh từ cả hai phía.

“Bắn cung là một phần trong Lục nghệ mà bất kỳ nho sinh nào cũng phải thành thạo. Đầu tiên cậu phải có tư thế đúng, đồng thời phải tập trung tinh thần. Nếu như không làm được hai bước này thì không thể gọi là bắn cung.”

Đầu óc Yoon Hee còn đang rối tinh rối mù vì tay Sun Joon chạm vào người mình, thì lại thêm căng chân chàng luồn vào giữa hai chân cô. Toàn thân Yoon Hee cứng đờ không còn cảm giác. Sun Joon vừa dùng bàn chân mình đẩy chân Yoon Hee giạng ra hai bên vừa nói:

“Cậu phải mở hai chân ra rộng bằng vai...”

Chàng hơi tựa hông vào Yoon Hee, áp một bên thái dương mình vào thái dương Yoon Hee, rồi dùng tay giữ bên thái dương còn lại của cô điều chỉnh hướng nhìn về phía bia ngắm.

“Ngắm bia có thể giúp cho đôi mắt mệt mỏi vì sách vở sáng hơn, nhưng mà...”

Vừa nói chàng vừa đưa tay lên mi mắt.

“...Nếu cậu nhắm tịt cả hai mắt như vậy thì không có tác dụng gì đâu. Khi ngắm bia dù chỉ nhắm một mắt thôi cũng không được.”

Nói đến đây thì đột nhiên Sun Joon khựng lại. Khi đứng gần, mùi hương tỏa ra từ người Yoon Hee rất khác những người đàn ông bình thường. Thứ mùi không phải do cổ tình bôi lên, cũng không giống thứ mùi tự nhiên vốn có của đàn ông, khiến chàng cảm thấy dễ chịu. Dĩ nhiên chàng không thể hiểu được lý do tại sao. Sun Joon cố xua mùi hương ấy ra khỏi đầu mình, đưa tay giữ lấy cổ tay đang cầm tên của Yoon Hee, hướng cánh tay cô về phía bia. Rồi chàng hướng dẫn động tác tay cho cô, cho tên lên dây cung và nói:

“Cậu thử kéo dây cung đi. Không phải kéo bằng lực cổ tay, phải dùng bụng, ngực, và phần cơ trên cánh tay...”

Bàn tay của Sun Joon không biết tự lúc nào đã di chuyển lên ngực Yoon Hee.

“Hãy nghĩ rằng trong trái tim, trong lá phổi cậu chứa đầy máu và khí tươi, không chút bụi bẩn, rồi lấy hơi thử xem.”

Trong khi giải thích, lòng bàn tay chàng vô tình chạm vào ngực Yoon Hee. Trước khi cô kịp giật mình, chàng đã vội để tay ra chỗ khác.

“Khi đã kéo hết dây cung, hãy nín thở và buông dây, mũi tên bay về phía bia. Sau đó hạ cung xuống, tổng hết những khí độc trong người mình ra, vậy là được rồi.”

Yoon Hee tập trung làm theo lời chàng nói, bắn đi một mũi tên. Sun Joon đứng lui lại, cách cô một khoảng. Nhưng ánh mắt và giọng nói chàng bối rối một cách kỳ lạ. Chàng nắm chặt tay lại, rồi từ từ lỏng tay ra nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay. Cơ thể mà chàng vừa chạm vào khi nãy cực kỳ mềm mại. Từ vai, cánh tay, lưng, bụng đến cả phần ngực, đều rất khác với cơ thể những người đàn ông bình thường.

Sun Joon không tài nào hiểu được sự kỳ lạ ấy, chàng hắng giọng, bối rối vịn hai bàn tay vào với nhau. Cuối cùng chàng tự trấn an mình bằng kết luận, là do Yoon Sik vốn không được ăn uống đầy đủ nên da thịt mới mềm như vậy.

Mũi tên đầu tiên Yoon Hee bắn hoàn toàn lệch bia, rơi một cách yếu ớt xuống mặt đất. Vốn chỉ nghĩ bắn cung là trò giải trí, Yoon Hee thật không ngờ nó lại khó và tốn sức hơn cô tưởng nhiều. Cô tiếp tục đưa tên lên dây cung, quyết tâm ít nhất cũng phải bắn trúng bia được một lần.

“Cậu không nên vừa kéo dây cung vừa nghĩ đến việc nhất định phải bắn trúng bia.”

Yoon Hee bất ngờ vì suy nghĩ của mình bị đọc thấu, cô buông dây cung, quay người lại. Sun Joon thoải mái nhìn vào bia ngắm, nói:

“Cậu hãy dồn hết những lo lắng và giận dữ trong lòng vào mũi tên. Nếu cậu nhắm vào bia bằng ngạo khí, thì những giận dữ sẽ dồn hết lên gậy. Bắn cung không phải là để sinh bệnh, nên cậu phải tĩnh tâm khi đứng trước bia.”

Yoon Hee lần nữa xoay người về phía tấm bia, điều chỉnh lại tư thế của mình. Cô cố gắng xua hết mọi buồn phiền lo lắng trong đầu, từ từ kéo căng dây cung. Cứ mỗi mũi tên bay đi, lòng cô lại nhẹ nhõm hơn một chút, thì ra đây chính là điều Sun Joon muốn nói. Nhưng vẫn chưa có mũi tên nào bắn trúng bia cả. Yoon Hee xấu hổ nói:

“Hình như tôi tĩnh tâm hơi quá rồi. Hoặc là do tấm bia nhỏ quá.”

“Chắc chắn, đáng thương quá. Bắn từng ấy tên thì ít nhất cũng phải trúng một phát đi chứ.”

Kiểu nói chuyện này rõ ràng là của Jae Shin. Yoon Hee vừa quay lại đã thấy gã nheo mắt nhìn vào giữa thân cô với ánh mắt hết sức tinh quái.”Sao huynh lại nhìn tôi như thế?”

“Ta nghe nói dương vật của ngươi cũng thuộc hàng đệ nhất thiên hạ?”

Rốt cuộc gã ta lại đang nói nhắm cái gì nữa đây? Dương vật, thì rõ ràng là thứ đó của đàn ông rồi. Nhưng Yoon Hee làm sao có thứ đó, sao có thể “đệ nhất thiên hạ” được? Trong đầu cô lúc này rối rúng rối mù các suy nghĩ bất an, nhưng vẫn không hiểu gì. Cô quay sang nhìn Sun Joon như để tìm lời giải đáp thì vừa hay bắt gặp chàng đang đứng cười một mình.

“Huynh ấy nói cái gì mà đệ nhất thiên hạ? Rốt cuộc là ý gì...?”

Yoon Hee thận trọng hỏi nhỏ, nhưng Sun Joon vô tư giải thích:

“Kiệt Ngao huynh nói về chuyện chiếc váy lót lụa tối qua ấy mà.”

Yoon Hee suy nghĩ. Chiếc váy lót lụa và dương vật, có liên hệ gì với nhau? Rồi cô dần dần hiểu ra phản ứng và những lời nói kỳ lạ của các nho sinh tối qua. Cả ý nghĩa của dòng chữ được viết trên chiếc váy lót nữa. Yoon Hee định xua tay nói với Sun Joon rằng mọi chuyện không phải như chàng đang tưởng tượng đâu, nhưng Sun Joon đã đi về phía những tấm bia để nhặt đồng mũi tên về. Yoon Hee có thời gian bình tĩnh hơn để suy nghĩ. Nếu tất cả mọi người đều đã tin chuyện đó là thật, thì cô cũng không cần cố gắng giải thích làm gì nữa. Chuyện này có thể xua tan đi những nghi ngờ về ngoại hình của cô, khẳng định Kim Yoon Sik là một nam tử hán. Rõ ràng ánh mắt những nho sinh trong trường nhìn cô khác hẳn kể từ tối hôm qua. Tranh thủ lúc không có Sun Joon, Yoon Hee giả vờ ra về kiêu ngạo nói:

“Ha ha ha, mặc dù trông tôi yếu ớt, nhưng nơi không ai nhìn thấy thì lại rất đàn ông đấy.”

Jae Shin đưa mũi tên gắn vào dây cung vừa mang đến, khiêu khích:

“Nếu người tự tin như vậy, thì để đêm nay chúng ta thử thưởng lãm xem sao.”

Yoon Hee nhận ra mình đang bị chế nhạo. Cô liền đưa hai tay chống hông, hất cằm lên, cố nói thật to cho giống đàn ông:

“Nếu huynh là con gái thì tôi rất sẵn lòng. À, nhưng cho dù có là con gái, nếu không phải mỹ nhân cỡ như Điều Thuyền thì tôi cũng không chấp nhận đâu. Đã được mỗi người công nhận là thiên hạ đệ nhất, làm vậy chẳng phải rất mất giá sao?”

Jae Shin ngạc nhiên, liếc nhìn cậu nhóc đang cố ra vẻ trước mặt mình. Cứ tưởng cậu ta là loại người ngây thơ hay xấu hổ, không ngờ còn biết đáp trả không chịu thua ai, trông cậu ta thế này Jae Shin lại cảm thấy rất đáng yêu. Jae Shin tay tra tên. Kéo cung nhưng không nhắm vào bia, mà lại hướng theo Sun Joon. Sun Joon không hề biết việc mình đang là đích ngắm, vẫn tiếp tục nhả những mũi tên đang găm trên tấm bia. Mất một lúc sau Yoon Hee mới phát hiện chuyện gì đang diễn ra.

“Huynh định làm gì vậy... Á!”

Yoon Hee chưa kịp ngăn cản lại thì mũi tên trong tay Jae Shin đã lao đi cùng với tiếng thét của cô. Mũi tên cắm thẳng vào bia, chỉ cách Sun Joon một khoảng rất ngắn. Sau khi chắc chắn Sun Joon không bị thương, Yoon Hee mặt tái xanh quay sang giật mạnh dây cung ra khỏi tay Jae Shin, hét lớn:

“Huynh điên rồi sao? Sao lại có thể nhắm tên bắn thẳng vào người khác như thế chứ?”

Jae Shin vẫn không thay đổi nét mặt, cười cười nói:

“Đây là cơ hội duy nhất để ta có thể giết được tên lãnh đạo tương lai của Lão luận.”

“Huynh nói gì? Huynh đùa quá trớn rồi đấy!”

“Không phải lo. Ta có phải kẻ mất trí đâu. Chẳng lẽ lại vừa giết hấn vừa hô lên cho thiên hạ biết? Nhân thời gian hấn còn ở Sung Kyun Kwan, ta phải thật lặng lẽ trừ khử...”

“Huynh là kẻ mất trí, không sai đâu! Cả tên hiệu cũng là Ngựa Điên kia mà.”

“Nếu không làm vậy, chẳng lẽ để cho bàn tay đẹp đẽ kia siết cổ chúng ta trước sao? Người có phải người Nam nhân không đấy?”

Yoon Hee nhìn Jae Shin với ánh mắt oán hận. Không cần gã nhấn mạnh, cô cũng biết chuyện này là sự thật. Jae Shin nghiêm mặt, nói thầm như thể đang cùng Yoon Hee thực hiện âm mưu ám sát ai đó:

“Người vào đây học để làm gì?”

“Chuyện đó thì liên quan gì đến tình huống lúc này?”

“Dù có viện ra cớ này cớ nọ, thì lý do vào cái chốn chết tiệt này cũng chỉ có một mà thôi, chính là vì muốn đỗ đạt khoa cử, giữ một chức quan trong triều. Nếu chỉ muốn làm quan ở một vùng quê nào đó thì ở cái trường này thiếu gì người đủ khả năng.”

“Nếu huynh muốn làm quan như vậy, chỉ cần chăm chỉ học hành là được thôi mà? Nếu muốn giết người để giành địa vị, thì huynh không nên, mà cũng không có tư cách làm người học chữ thánh hiền!”

“Chăm chỉ học hành? Đồ ngu ngốc. Chức quan trong triều nhiều lắm sao? Sau khi đám Lão luận giành hết, thì còn lại cho chúng ta được mấy phần? Tuy đương kim hoàng thượng đang hạn chế bớt tầm ảnh hưởng của Lão luận, nhưng ai mà biết được chuyện này có thể kéo dài đến bao giờ. Đến một lúc nào đó người và ta, hai kẻ thuộc Nam nhân còn Thiếu luận, sẽ bị chính tên tiểu tử kia chém đầu cũng nên. Chẳng lẽ người không biết rằng ngay lúc này, Nam nhân và Lão luận cũng đang đối đầu với nhau sao?”

Yoon Hee cố nén khóc, cô nhìn thẳng vào mắt Jae Shin như đối diện với chính hiện thực, rồi nói:

“Nếu nói như huynh, vậy Thiếu luận và Nam nhân không bao giờ làm hại nhau sao?”

“Phải! Nếu đến một lúc đó ta và người muốn lấy mạng nhau thì hấn chúng ta đã phát điên rồi.”

“Bây giờ huynh cũng đủ điên rồi đấy! Huynh còn có thể điên hơn mức này nữa sao?”

Sun Joon góm tất cả những mũi tên đã bắn, chỉ để lại mũi tên của Jae Shin rồi bước về chỗ cũ. Jae Shin đang nổi giận, gã dùng tay chụp lấy chiếc cầm đang hất lên trời của Yoon Hee, kéo nó xuống.

“May là giờ ngươi đã biết ta điên. Nhưng nói gì thì nói, ngươi cũng hay thật đấy. Khi ở cạnh tên tiểu tử Giai Lang kia thì hiền lành ẻo lả như con gái, giờ lại mạnh mẽ nam tính hơn bất kỳ đàn ông nào. Đêm qua ta nói không phân biệt nam nữ là nói dối, nhưng kể từ lúc này thì hình như thật rồi đấy.”

“Còn tôi thì phân biệt theo từng người!”

Thấy đến phút cuối mà Yoon Hee vẫn không hề có ý khuất phục, Jae Shin cũng quyết không buông cầm cô ra. Nếu là kẻ khác, hẳn gã đã đâm cho vỡ mặt. Nhưng kỳ lạ là gã lại không thể làm thế với tên nhóc này. Trước cái miệng đang cãi lại kia, Jae Shin không muốn vung nắm đấm ra, mà muốn ập môi mình vào hơn.

Bước chân của Sun Joon đi về phía Yoon Hee và Jae Shin mỗi lúc một nhanh. Vì chàng phát hiện, tay Jae Shin đang bóp chặt lấy cầm của Yoon Hee. Thái dương chàng căng ra khó chịu. Sun Joon sải bước dài đến bên hai người, chụp lấy cổ tay Jae Shin rồi đẩy gã ra xa khỏi Yoon Hee. Sau đó bằng thái độ hết sức lịch sự và điềm tĩnh, chàng lên tiếng:

“Kiệt Ngao huynh đã ăn gì chưa?”

Sun Joon không hề nhận ra rằng chàng đang dồn rất nhiều sức vào tay mình. Dĩ nhiên, Yoon Hee cũng vậy, chỉ có Jae Shin biết điều này. Cổ tay gã bắt đầu tê rần vì máu không lưu thông được. Nhưng lòng tự trọng không cho phép gã thể hiện nỗi đau đớn ra mặt. Jae Shin mỉm cười trả lời như không có gì xảy ra:

“Trong phòng Nữ Lâm lúc nào cũng có thức ăn dự trữ đủ ba tháng, nên ta sang đó giải quyết cơn đói rồi.”

“Kiệt Ngao sư huynh, chẳng lẽ huynh không biết rằng dù có là cao thủ đi chăng nữa thì bắn tên trong khi có người đang đứng gần bia cũng là bất lịch sự sao?”

Jae Shin cho rằng đây chính là lý do Sun Joon bóp chặt tay mình như vậy. Nhưng dù có thế nào gã vẫn không giăng được tay ra. Tên một sách này cũng đáng nể thật. Đột nhiên Jae Shin nhớ lại cảnh Sun Joon hạ gục mấy tên giành chỗ chỉ với vài động tác vào cái ngày họ gặp nhau lần đầu tiên. Rõ ràng Sun Joon không phải là một gã thư sinh chân yếu tay mềm chỉ biết đến sách vở.

“Người đang khiêu khích ta phải không? Cứ giữ chặt tay ta không buông là có ý gì?”

Lúc này Sun Joon mới nhận ra hành động của mình, vội vàng buông tay ra.

“Tôi không có ý gì đâu. Mong huynh không hiểu lầm...”

“Giờ học sắp bắt đầu rồi. Các người mau đi đi. Ta bắn hết chỗ tên này rồi sẽ đi.”

Ngay khi hai người vừa cầm cung tên quay đi, Jae Shin liền nắm chặt tay mình rồi bật lên một tiếng thét không thành tiếng. Một dấu tay đỏ au hằn rõ nơi bị Sun Joon bóp chặt.

Yoon Hee quay người bước đi, cô vẫn còn tức giận. Những lời nói bạo lực của Jae Shin làm cô giận dữ, nhưng việc đó là sự thật không thể bàn cãi còn khiến cô bực bội hơn.

“Cái con người đó đúng là điên thật mà. Ngay cả tư cách là nho sinh cũng không có.”

“Tôi lại thấy huynh rất tốt.”

“Huynh suýt chút nữa thì bị gã ta bắn trúng rồi đấy.”

“Có hơi nguy hiểm thật, nhưng vẫn chưa trúng mà.”

“Gã ta cố tình nhắm vào huynh đó!”

Sun Joon khẽ lắc đầu, nói với giọng điềm tĩnh:

“Kiệt Ngao sư huynh là cao thủ bắn tên. Ngay từ đầu huynh ấy đã không hề có ý nhắm vào tôi. Nếu có chuyện đó thật thì tôi đã chết rồi.”

“Sao huynh biết gã ta là cao thủ chứ? Vừa rồi bắn trúng bia cũng có thể do gã ăn may mà thôi.”

“Là cảm nhận của tôi. Mũi tên đó cắm chính xác vào giữa hồng tâm. Hơn nữa trên bia ngắm ấy có vài dấu tên khác, cũng chỉ nằm ở giữa bia.”

“Ở đây đâu phải chỉ mình Kiệt Ngao huynh thôi đâu?”

“Ban nãy khi chọn cung ở Lục Nhất các, tôi có để ý thấy một cây cung. Tôi có cảm giác ai đó đã sử dụng cây cung này rất nhiều lần, nên không thể chạm tay đến được. Nhưng vừa rồi cây cung ấy lại nằm trong tay của Kiệt Ngao sư huynh. Theo tôi suy đoán, huynh ấy là một cao thủ mà cho dù bia ngắm cố định hay di chuyển cũng đều có thể bách phát bách trúng.”

“Dù có là cao thủ đi chăng nữa nhưng gã ta đúng là không giống nho sinh chút nào cả.”

“Trong Kinh lễ, Khổng Tử đã viết ‘Kẻ bắn tên nhắm gì mà bắn, bắn với tư cách gì? Chỉ bắn theo âm thanh mình nghe được mà vẫn trúng hồng tâm, ấy là kẻ hiền giả. Kẻ không ra gì, sao có thể dễ dàng bắn trúng hồng tâm như thế?’. Kiệt Ngao sư huynh tuy xem thường sách vở, nhưng huynh ấy đã đứng trước tấm bia kia rất nhiều lần rồi. Điều này chứng tỏ huynh ấy có lòng kiên trì và tu dưỡng đáng để người ta nể phục.”

Dù Sun Joon từ đầu tới cuối lên tiếng bênh vực Jae Shin, nhưng cơn giận của Yoon Hee vẫn không nguôi ngoai. Cho dù Sun Joon cho rằng Jae Shin là xạ thủ giỏi nhất Jo Seon, cho dù chàng một mực khẳng định không phải gã ta cố tình nhắm vào chàng, thì cũng không thể thay đổi sự thật rằng gã là một kẻ vô lễ và nguy hiểm.

Sun Joon đã nói đúng. Trên tấm bia được dựng sát vách tường Phi Thiên đường vẫn còn nguyên những mũi tên của Jae Shin cắm ngay hồng tâm. Khác với khi hai người họ còn ở đó, lúc này Jae Shin đường hoàng đứng kéo dây cung với tư thế chuẩn xác nhất. Gã nghiêm túc, nhập tâm, như thể đang đấu tranh với chính bản thân mình.

Các nho sinh tập trung ở khoảng sân Minh Luận đường. Tất cả bọn họ đều đội mũ trùm đầu và mặc trang phục màu xanh ngọc với cổ và tay viền đen giống nhau. Yoon Hee và Sun Joon đứng ở cuối hàng. Vẫn chưa biết được mình sẽ được xếp học giờ nào nên họ chỉ có thể đứng nhìn xung quanh. Trong số những nho sinh ở đây cũng có vài người họ từng nhìn thấy trong lễ Phong bằng của kỳ Tiểu Khoa. Sau khi tất cả đều đã tập trung đông đủ, Jae Shin mới xuất hiện sau cùng. Gã mặc quần áo rất chỉnh tề. Không chỉ Yoon Hee mà cả những nho sinh khác cũng bất ngờ trước bộ dáng ấy, họ bắt đầu xì xào trong khi Yong Ha thì vỗ tay cười cợt.

Không có nho sinh nào là không biết chuyện trước kia Jae Shin từng bị cấm học giờ của tiến sĩ Jang. Vào ngày học đầu tiên, Jae Shin đã ăn mặc không phù hợp với tư cách nho sinh, ngày thứ hai thì có tư thế ngồi xấu xược, đến ngày thứ ba thì không trả lời được câu hỏi về bài học trước. Vì chuyện này mà Jae Shin đã bị triệu tập ra trước Trai hội[7] và nhận hình phạt không được bước chân vào nhà ăn trong vòng ba tháng.

[7] Trai hội: tổ chức tự trị của các nho sinh Sung Kyun Kwan.

Sau khi nho sinh Tây trai và Đông trai xếp thành hai hàng riêng, Đại Tư Thành - người đứng đầu Sung Kyun Kwan, đứng trên bục đá giữa Minh Luận đường bắt đầu buổi họp sáng. Ông ta vốn là người hay nói dông dài, hôm nay lại có nho sinh mới nên bài diễn thuyết đã dài càng dài thêm. Đại Tư Thành sử dụng câu chữ rất uyên bác, nhưng nội dung những câu chữ ấy thì gần như chẳng có gì đáng chú ý.

Ông ta liên tục nhắc đến những người từng giữ chức Đại Tư Thành của Sung Kyun Kwan, nhắc đến những học giả mà ai cũng biết như Lee Hwang, Jeong Cheol, Song Sun, Kim Man Jung, Lee Ik,... đồng thời còn nhấn mạnh vị trí Đại Tư Thành của mình là một vị trí được biết bao người tôn kính. Rồi lại tiếp tục nhắc đến những nhân vật kể trên, kể về chuyện họ đã trải qua thời thanh xuân học hành và nghiên cứu tại Sung Kyun Kwan như thế nào, nhắc nhở các nho sinh phải lấy làm vinh dự khi được tiếp bước họ học tập tại nơi này. Dần dần bài diễn thuyết chuyển sang chiều hướng oán thán thời đại. Đại Tư Thành lớn tiếng bày tỏ sự phẫn nộ của mình đến độ nước bọt bay phì phì, cho rằng thế sự thời này rối rắm, xem thường học thức, uy tín của những người thầy bị hạ thấp. Nho sinh mới còn ngán người ra nghe, những nho sinh cũ thì vì đều đã nghe qua những lời này vài lần, nên chỉ đứng cúi đầu nhìn đất, ngán ngẩm ngáp to không thèm che giấu.

Sau khi buổi họp dài lê thê ấy kết thúc, nho sinh lần lượt bước vào Minh Luận đường để tham gia giờ học của mình. Yoon Hee và Sun Joon cũng đi theo họ. Bổng tiến sĩ Jang mặc một bộ quan phục màu mận tiến

đến trước mặt hai người và lên tiếng:

“Hai trò là Lee Sun Joon và Kim Yoon Sik?”

“Vâng.”

“Hai trò sẽ học giờ của ta. Đi theo ta.”

Ánh nhìn thương cảm của các nho sinh xung quanh đồng loạt đổ dồn về phía Yoon Hee và Sun Joon, lúc này đang ngơ ngác bước theo tiến sĩ Jang. Vài người còn tỏ vẻ không hiểu tại sao tiến sĩ Jang lại nhận hai tên nhóc mới đến ấy vào giờ học của mình nữa.

Họ bước vào trong gian phòng lớn nhất, nằm giữa Minh Luận đường. Trên trần treo đầy bút tích của các danh nhân, đủ loại lớn nhỏ. Hai gian phòng bên cạnh đang chuẩn bị học giờ Cận Tư lúc và Xuân Thu - Tả Truyện. Còn gian phòng nhỏ nhất của cuối dãy dành cho các nho sinh Hạ trai. Dù nho sinh Hạ trai và nho sinh Thượng trai học cùng một loại sách, nhưng được dạy bằng phương pháp khác nhau, nên phải chia lớp ra như vậy.

Trong gian phòng lớn nhất này, phía trên cùng là bàn của thầy giáo, tiếp theo đó là sáu dãy bàn nhỏ dành cho các nho sinh. Các nho sinh cũ đã quá rành giờ học của tiến sĩ Jang nên tranh nhau giành chỗ ngồi, chỉ chừa lại hai chỗ ở giữa trên cùng. Không còn cách nào khác, Yoon Hee và Sun Joon đành phải ngồi đối mặt với tiến sĩ Jang. Trong khi đó, Jae Shin đá một nho sinh đi chỗ khác và giành lấy chiếc bàn nằm ngay sau cùng.

Trước khi giờ học bắt đầu, cũng giống như các nho sinh khác, Yoon Hee lấy bút nghiên ra mài mực. Cô còn chuẩn bị cả một cây bút lông nhỏ thường dùng để ghi chú và cẩn thận trải một tờ giấy trắng xuống sàn. Trước khi tiến sĩ Jang vào lớp, có một viên thư lại đã đến trước và phát sách cho tất cả các nho sinh. Đại học vốn chỉ là một quyển sách mỏng, nhưng quyển họ được phát lại khá dày. Yoon Hee cảm thấy lạ, cô thôi không mài mực nữa mà gỡ sách ra xem. Loại sách này đã được làm riêng cho Sung Kyun Kwan, cứ giữa hai dòng lại có một khoảng trắng để các nho sinh ghi chú.

Không bao lâu sau, tiến sĩ Jang bước vào, ngồi xuống chỗ của mình. Tất cả nho sinh đều đứng dậy và cúi chào ông ba lần. Đối với Yoon Hee, ông là người thầy đầu tiên sau cha cô nên Yoon Hee cảm thấy hồi hộp hơn bất kỳ người nào khác. Tiến sĩ Jang nhìn khắp một lượt rồi lên tiếng:

“Chào các trò. Ta là tiến sĩ Jang Sang Gyu, kể từ hôm nay sẽ dạy các trò môn Đại học trong một tháng. Đầu tiên phải chọn lớp trưởng, chúng ta cứ chọn người lớn tuổi nhất, cử nhân Nam Jeong Su là được rồi. Xong, ta cũng không có gì cần dặn dò thêm nữa, chúng ta sẽ bắt đầu giờ học ngay bây giờ.”

Đám học trò bên dưới đến thở cũng không dám thở mạnh, khẽ khàng gỡ sách ra. Thông thường những thầy giáo khác vào buổi đầu tiên đều chỉ nói chuyện nhẹ nhàng thoải mái, nhưng tiến sĩ Jang thì khác. Như sức nhớ ra điều gì, ông lại ngẩng đầu lên nói:

“Người ngồi sau cùng kia, Moon Jae Shin!”

Đột nhiên nghe gọi tên mình, Jae Shin giật mình nhòe đầu dậy. Nhớ tới chuyện bị đuổi vì tội không chính tề lần trước, gã vội vàng nhìn lại bộ trang phục của mình.

“Hy vọng trò có thể qua được tháng này. Còn hai trò mới vào, cứ ngồi phía trước cho đến khi nào ta quen mặt các trò.”

Tiếng chào hỏi và cười đùa từ hai phòng bên cạnh cứ vang lên không ngớt, nhưng tiến sĩ Jang không hề bận tâm, ông vẫn tiếp tục gỡ sách ra.

“Kim Yoon Sik, trò đọc thử xem.”

Mọi thứ đều lạ lẫm, Yoon Hee vẫn chưa thích ứng được, lại còn bị gọi bất ngờ như thế này, cô lúng túng đọc:

“Đại học chi thư cổ chi đại học sở dĩ giáo nhân chi pháp dã.”

“Được rồi. Câu này có nghĩa là gì?”

“Sách Đại học chính là cách để giảng dạy sự học rộng lớn cho người xưa.”

Việc tiến sĩ Jang tách riêng một câu ra để hỏi khiến Yoon Hee thấy lạ, nhưng cô vẫn trả lời. Tuy nhiên tiến sĩ Jang lại nhìn cô chăm chú và hỏi:

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Dạ? Vâng... vâng...”

Tiến sĩ Jang nhìn Yoon Hee với khuôn mặt vô cảm, vẫn với chất giọng đều đều, ông nói:

“Ta hỏi trò về ý nghĩa của câu này, chứ không bảo trò phân tích từng chữ ra như vậy.”

Mặc kệ Yoon Hee còn đang ngơ ngác, ông tiếp tục nói một cách nghiêm khắc:

“Nếu nói này là thư đường bình thường thì ta sẽ hài lòng với câu trả lời đó và có lẽ sẽ tặng cho trò vài lời khen. Nhưng thật đáng tiếc, đây là Sung Kyun Kwan! Kể từ giờ học sau, nếu còn trả lời kiểu đó thì Kim Yoon Sik sẽ bị cấm giờ học của ta.”

Tiến sĩ Jang giữ nguyên ánh mắt lạnh lùng ấy nhìn Yoon Hee thật lâu, lúc này mặt cô tái mét cắt không còn giọt máu. Yoon Hee vẫn cảm thấy không hiểu ý tiến sĩ Jang muốn hỏi gì, chỉ biết cúi mặt nhìn chăm chăm vào khoảng trống giữa hai câu văn trong sách. Tiến sĩ Jang quay sang hỏi Sun Joon:

“Lee Sun Joon, trò hãy thử nói nghĩa câu này xem.”

Nhưng khác với Yoon Hee, Sun Joon không hề bối rối, chàng ngồi trong tư thế đường hoàng nhất, bình tĩnh trả lời tiến sĩ Jang:

“Trong câu này, vấn đề đầu tiên cần được phân tích là, Đại học hay còn gọi là Thái học được viết theo hai cách khác nhau. Sự khác biệt này bắt nguồn từ việc người xưa đọc theo âm, còn hiện nay chúng ta lại đọc theo mặt chữ. Theo Quốc học, Đại học có nghĩa là nơi các Thái tử học tập và sinh hoạt, nhưng cũng có thể hiểu là loại sách dùng để dạy cho các Thái tử. Khi đặt lời tựa cho cuốn Đại học, Chu Tử có viết Đại học là quyển sách dùng để dạy học ở Đại học, ông đã đọc tên quyển sách này theo mặt chữ, tức là Đại học, được hiểu là học vấn của đại nhân (người lớn), khác với Tiểu học, học vấn của đồng tử (trẻ nhỏ). Từ đó Đại học được xếp vào Tứ thư, được xem là quyển sách ai cũng cần học qua để tu nhân dưỡng tính.”

“Được rồi, đến đó thôi. Theo như lời giải thích của Lee Sun Joon, học vấn của đại nhân là...”

Tiến sĩ Jang bỏ mặc Yoon Hee, bắt đầu bài giảng với tốc độ chóng mặt. Ông giảng giải những ý kiến về tác giả của Đại học, về chuyện những ai phải học Đại học và những ý kiến khác nhau về Đại học bằng thứ ngôn ngữ cực kỳ khó hiểu. Lời giải thích của ông mở rộng hơn từ quan điểm người trưởng thành nào từng học qua Tiểu học cũng cần phải học Đại học của Sun Joon.

Rồi ông tiếp tục giảng về một lý luận khác, rằng dạy đại học cũng có nhiều phương pháp tùy theo từng đối tượng học. Vì đại học vốn là thứ Thái tử nghiên cứu chứ không phải thứ dùng để dạy cho bách tính. Tiến sĩ Jang là người Nam nhân, nhưng ông giảng bài không dựa trên quan điểm đẳng phái mà chỉ nêu ra vấn đề và giải thích vấn đề. Còn về phần nhận xét cuối cùng, ông dành cho các nho sinh ngồi bên dưới.

Ông tiếp tục giảng đoạn tiếp theo bằng vô số lý luận mà Yoon Hee nghe không tài nào hiểu nổi. Những lời ông giảng đều không có trong sách, nên Yoon Hee chỉ biết đưa mắt nhìn quanh, bối rối lật theo tiếng lật trang của các nho sinh xung quanh, còn tay thì tất bật chép đầy đủ mỗi lời tiến sĩ Jang nói ra vài hai trang giấy trắng bên cạnh, từng nét chữ bé như hạt vừng. Đây là tất cả những gì Yoon Hee có thể nỗ lực làm lúc này. Những nho sinh còn lại, kể cả Sun Joon, đều tóm tắt lời giảng của tiến sĩ Jang vào khoảng trống trong sách.

Hôm nay là ngày học đầu tiên, hai gian phòng bên cạnh đã kết thúc rất sớm. Nhưng tiến sĩ Jang chỉ nghỉ đúng một khắc giải lao, rồi lại tiếp tục bài giảng của mình. Những nho sinh như Yoon Hee chỉ ngồi nghe thôi đã thấy thấm mệt, nhưng ngược lại, người nói là ông lại chẳng tỏ ra chút mệt mỏi nào.

Cho đến khi kết thúc giờ học, tiến sĩ Jang vẫn không hề đưa mắt nhìn Yoon Hee thêm lần nào nữa, như thể cô không tồn tại. Yoon Hee nghĩ đây chính là cách ông nói câu “Người không có tư cách vào học ở Sung Kyun Kwan” với cô. Điều này khiến Yoon Hee cảm thấy nặng nề hơn bất kỳ hình phạt nào.

Sau khi tiến sĩ Jang rời khỏi lớp học và biến mất ở khoảng sân sau Minh Luận đường, cả đám nho sinh đồng loạt nằm bẹp xuống bàn. Jae Shin từ đầu đến cuối chỉ ngồi không, không hề ghi chép một chữ nào, thở dài như thay cho lời ca thán. Sun Joon thì vẫn giữ tư thế giống khi mới bắt đầu, ngồi xem lại những gì mình đã ghi chú.

Yoon Hee ngồi thẫn thờ như người mất hồn. Cô không biết mình phải làm gì nữa. Nhìn bộ dạng chán nản của cô, nho sinh tiền bối đang nằm trên bàn bên cạnh quay sang nói:

“Đại Vật, đừng buồn. Ai cũng từng bị tiến sĩ Jang giũa ột lần. Trong buổi học đầu tiên mà đã trả lời được, là do Giai Lang không phải người bình thường thôi.”

Yoon Hee không tâm trí nào chú ý đến chuyện mình bị gọi là Đại Vật, chỉ biết cúi đầu. Sau đó, cô ngồi sắp xếp lại những tờ giấy đã viết vội viết vàng trong suốt giờ học vừa rồi.

Tiến sĩ Jang sau khi rời khỏi Minh Luận đường liền ghé vào Tồn Kinh các. Tiến sĩ Yu đã rót sẵn trà ngồi đợi ông ở đó từ lúc nào.

“Ông đang làm gì vậy?”

“Tôi biết dạy xong thế nào ông cũng sẽ ghé qua đây trước khi về Chính Lục sảnh, nên đang ngồi chờ ông đây.”

Tiến sĩ Jang ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh, viên thư lại vừa cười vừa bỏ thêm lá trà vào bình trà nóng, lên tiếng:

“Tiểu nhân cũng tò mò lắm. Không biết buổi học đầu tiên của tiến sĩ Jang thế nào...”

“Không phải tò mò về giờ học của ta, mà về mấy đứa nho sinh mới vào chứ gì?”

Đổi đáp kiểu này chứng tỏ tâm trạng của tiến sĩ Jang đang rất tốt. Ông nâng tách trà lên uống cho thấm giọng trước, trong khi tiến sĩ Yu sốt ruột hỏi:

“Thế nào? Được không?”

“Mới học có một buổi, làm sao đánh giá được? Ông muốn biết thì chờ đến giờ học buổi chiều là biết thôi.”

“Nhìn cái mặt ông, xem ra hai đứa nó rất được? Cũng phải, Lee Sun Joon vốn là một nhân tài được kỳ vọng mà.”

“Nhân tài được kỳ vọng? Hờ!”

Tiến sĩ Yu bị bất ngờ trước tiếng cười của tiến sĩ Jang, vội đưa mắt hỏi như vậy là có ý gì? Nhưng tiến sĩ Jang lại đổi chủ đề.

“Chắc mọi người tò mò lắm nhỉ? Hoàng thượng, rồi đại nhân Đại Tư Thành... Cả tôi cũng vậy, không hiểu tại sao Lee Sun Joon vẫn chưa xuất sĩ làm quan...”

“Ông nói cái gì vậy? Tôi đang hỏi ông cậu Lee Sun Joon ấy có ổn không cơ mà.”

“Chẳng biết, nhưng tôi chắc chắn một điều, đối với thầy giáo cậu ta là kẻ không biết điều.”

“Không biết điều? Chuyện khác thì tôi không rõ, nhưng tôi nghe nói Lee Sun Joon nổi tiếng là người lễ độ đến mức khiến người khác phát bực luôn kia mà?”

“Cậu ta dám trả lời câu hỏi của tôi. Tôi mà không chặn cái miệng ấy lại kịp thời, có khi bị giành hết bài giảng rồi cũng nên.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc ấy, tiến sĩ Yu phá ra cười. Chẳng có gì đáng xấu hổ hơn việc bị giành bài giảng trước mặt nho sinh. Việc này cảnh cáo những người làm thầy như ông và tiến sĩ Jang phải mau chỉnh đốn lại. Quả thật không có gì căng thẳng bằng phải đứng trước mặt những nho sinh như Sun Joon mà giảng bài. Khó mà xua đi được cảm giác thấp thỏm không biết liệu mình có nói gì sai, hay trong bài giảng của mình không có gì mới lạ mà chỉ toàn những điều cậu ta đã biết từ đời thuở nào rồi. Tiến sĩ Yu ngừng cười, nhấp ngụm trà rồi lên tiếng phản nản:

“Tuy không biết ý đồ của hoàng thượng là gì, nhưng hình như tôi đoán ra được một điều rồi.”

Tiến sĩ Jang nhận ly trà viên thư lại vừa rót cho, cười hỏi:

“Ông đoán ra cái gì cơ?”

“Cảnh cáo những người dạy học chúng ta lo mà tự chấn chỉnh chứ còn gì nữa? À phải rồi, còn Kim Yoon Sik thì sao?”

“Càng nhìn càng thấy cậu ta đẹp.”

“Bỏ qua chuyện cậu ta đẹp đi. Cậu ta còn đẹp hơn cả vợ tôi nữa là.”

“Ngoài chuyện đó ra thì tôi không chắc lắm. Cậu ta có điều gì đó rất khác với những nho sinh bình thường... Cũng chẳng rõ cậu ta có tài cán gì hay không nữa...”

Tiến sĩ Jang nhớ lại hình ảnh Yoon Hee ngồi chép lại đầy đủ không sót lời giảng nào của ông. Biết cách tận dụng khả năng ấy thì rõ ràng cậu nho sinh mới này cũng không phải là loại vô dụng. Để biết cậu ta được hoàng thượng sủng ái là do dung mạo xinh đẹp hay còn vì lý do gì khác, có lẽ ông phải tiếp tục dạy dỗ thêm chút nữa thì mới có thể kết luận được.

15. Chương 15

“Ta là tiến sĩ Yu Chang Ik. Rất vinh dự được dạy các trò môn Kinh quốc đại điển. Kinh quốc đại điển cho dù có học một năm cũng không đủ thời gian nhưng thật đáng tiếc, chúng ta chỉ có hai tháng mà thôi.”

Yoon Hee nhìn sáu quyển sách đã được chồng sẵn trên bàn. Phải học hết đồng này trong hai tháng sao? Không làm gì khác chỉ ngồi đọc chữ thôi cũng đủ hết sạch hai tháng rồi. Buổi sáng chỉ ngồi phân tích Tứ thư Ngũ kinh đã rồi tinh rồi mù rồi, không cần nói cũng biết môn Kinh quốc đại điển lần đầu tiếp cận này sẽ khiến Yoon Hee vất vả đến mức nào. Tiến sĩ Yu nói thêm, làm cho nỗi lo lắng của Yoon Hee càng lúc càng lớn hơn:

“Ta tin rằng các trò đều biết, Kinh quốc đại điển là pháp điển nền tảng của Jo Seon, nó cũng được dùng làm tài liệu soạn nên Tục đại điển vào thời vua Yeong Jo. Sau này trong giờ học chúng ta sẽ nghiên cứu kỹ hơn. Hẳn các trò cũng nhìn thấy sáu quyển sách đặt sẵn trên bàn chứ? Kinh quốc đại điển chia làm sáu phần, tức sáu quyển sách này, gồm Lại Điển, Hộ Điển, Lễ Điển, Binh Điển, Hình Điển và Công Điển. Vậy những quyển sách này được viết bằng chữ gì? Các trò hãy cùng mở quyển Lại điển ra xem đi.”

Yoon Hee cẩn thận đặt chồng sách xuống bên cạnh mình, chỉ để lại quyển Lại điển trên bàn. Cô giờ sách ra và bắt đầu xem. Sách cũng được viết bằng chữ Hán, nhưng trật tự từ thì khác hẳn Tứ thư Ngũ kinh.

“Hẳn các trò cũng thấy rồi đấy, bộ Kinh quốc đại điển này được viết bằng chữ Hán nhưng theo cách thức của Jo Seon. Vậy nên sẽ rất dễ cho các trò khi đọc.”

Có chút giễu cợt trộn lẫn trong lời nói của tiến sĩ Yu, ông nói tiếp: “Sẵn tiện đã gỡ sách rồi, chúng ta bắt đầu giờ học luôn nhé. Chương đầu tiên, ‘Phân loại nha môn’, các trò hãy tự xem qua. Cả phần cấp bậc của quan Nội mệnh phụ và Ngoại mệnh phụ cũng vậy... Giờ chúng ta sẽ phân tích kỹ phần ‘Kinh quan chức’. Các chức hàm thường bắt đầu bằng cấp bậc, tiếp theo là tên của cơ quan, phần chữ nhỏ phía dưới cũng rất quan trọng. Nhưng có quy định, đối với các vị thượng quan của Tông Thân phủ, Nghi Tân phủ, Trung Huân phủ thì không cần ghi tên cơ quan. Cấp bậc, cơ quan, sau đó là đến chức vị... Đây là những quy tắc cơ bản liên quan đến các văn thư mà các trò phải thảo sau này, khi đã xuất sĩ làm quan. Chỉ ít các trò cũng đừng để bị người ta mắng xuất thân là nho sinh Sung Kyun Kwan mà đến loại văn thư đơn giản nhất cũng không biết thảo. Ta sẽ đọc qua phần chữ nhỏ phía dưới cho các trò nghe. Những quan lại nào dưới cấp thất phẩm không được vượt hai cấp một lần, còn những quan lại từ cấp lục phẩm trở lên không được vượt ba cấp một lần. ngoài ra vấn đề về số ngày vào chầu cũng rất quan trọng.”

Đầu óc Yoon Hee bắt đầu quay mòng mòng. Theo như lời của tiến sĩ Yu thì chẳng có phần nào là không quan trọng cả. Tuy không hiểu gì lắm, nhưng Yoon Hee biết rằng nếu sau này đỗ đạt làm quan, nội dung

môn học này còn có tính ứng dụng thực tế hơn cả Tứ thư Ngũ kinh, nên không thể chỉ học qua loa đại khái. Chưa kể muốn ghi danh tham gia kỳ Đại khoa, rồi kiểm tra giữa khóa, đều phải thông qua môn này. Còn muốn giành điểm tốt thì phải hoàn toàn thông suốt xem ra mới có khả năng.

Chỉ tập trung vào nội dung trong sách thôi cũng đủ làm Yoon Hee rối trí, lại thêm cả cách giảng bài đặc biệt của tiến sĩ Yu nữa. Ông không ngồi yên một chỗ nào mà vừa cầm sách vừa đi khắp lớp, vừa quan sát nho sinh vừa giảng bài với tốc độ chóng mặt. Thấy có nho sinh nào không theo kịp, ông khê dùng ngón tay chỉ vào phần mình đang giảng trong sách rồi tiếp tục đi. Yoon Hee cũng nhận được sự giúp đỡ của ông vài lần.

Thỉnh thoảng có tiếng giảng Thư truyền tử từ gian phòng lớn ở giữa vọng vào. Phòng học Kinh quốc đại điển nằm ở gian bên phải, tính cả Yong Ha đang ngồi giữa phòng, tổng cộng có hai mươi nho sinh đang nghe giảng. Jae Shin thì sang ở gian phòng bên trái học Đông quốc chính vận. Ngoài ba gian phòng này ra, các gian phòng khác không hề có bóng người.

“Các trò hãy xem cho thuộc những gì đã học hôm nay, và nhớ đọc bài trước cho đến phần ‘Ngoại quan chức’ để chuẩn bị cho giờ học sau! Rồi, buổi học hôm nay kết thúc tại đây.”

Đến sát giờ ăn tối tiến sĩ Yu mới kết thúc giờ học, dặn dò đôi câu rồi vội vàng rời khỏi Minh Luận đường. Đám nho sinh mỗi người ôm một chồng sách lớn rời khỏi phòng học. Yoon Hee thở dài, vừa dọn sách vừa quay sang hỏi Sun Joon:

“Huynh nghe có hiểu hết không? Tôi chẳng hiểu gì là gì nữa.”

“Tôi cũng chẳng khác gì cậu. Chỉ nghe rồi đọc theo theo trong sách thôi cũng đã vất vả lắm rồi.”

Trong giờ học Yoon Hee lúc nào cũng tập trung tinh thần cao độ, nhưng vẫn không theo kịp tốc độ giảng của tiến sĩ Yu, vậy mà Sun Joon lại dễ dàng nghe hiểu quá nửa nội dung bài giảng, Yoon Hee bất giác thấy ghen tị, bĩu môi nói:

“Huynh thật đáng ghét!”

Sun Joon bất ngờ vì câu nói ấy, bỗng dưng chàng cảm thấy Yoon Sik rất giống một cô gái đáng yêu. Yoon Hee cũng giật mình. Cô nhớ lại lời Jae Shin, rằng cứ mỗi khi đứng trước Sun Joon thì cô lại trở thành yếu điệu thực nữ.

Dù có cẩn thận thế nào đi chăng nữa, mỗi lần ở cạnh Sun Joon, bản năng của Yoon Hee lại lên tiếng trước, để lộ ra con người thật của cô. May mắn thay, Sun Joon là người khù khờ trong chuyện này, chứ nếu là Yong Ha thì chắc cô đã bị lộ từ lâu lắm rồi.

“Này, về Đông trai thôi.”

Đột nhiên tiếng Yong Ha từ sau vọng đến khiến Yoon Hee bất giác rung mình. Cô quên mất chuyện Yong Ha cũng cùng học môn này với họ. Từ từ quay đầu lại, cô nhìn thấy Yong Ha đang cười toe toét, không rõ là đang nghĩ gì nữa. Trông hần cười mà Yoon Hee nổi hết da gà.

Cả ba người cùng rời khỏi Minh Luận đường, Yong Ha nửa đùa nửa thật nói với Yoon Hee:

“Mấy quyển sách có vẻ nặng nhĩ, hay là để ta cầm cho?”

Lời nói của Yong Ha sắc lém như xương cá, Yoon Hee cố giả vờ bình tĩnh trả lời:

“Có bao nhiêu đây thì thăm tháp gì. Nhìn Nữ Lâm huynh có vẻ đang chật vật lắm, hay là để tôi cầm giúp huynh nhé?”

“Vây cảm ơn cậu quá, Đại Vật công tử.”

Vừa dứt lời, Yong Ha liền đặt toàn bộ số sách của mình lên chồng sách của Yoon Hee. Sau đó hần vờ như không chú ý đến cô nữa, quay sang nói chuyện với Sun Joon.

“Buổi sáng học giờ của tiến sĩ Jang phải không? Đến buổi chiều lại dính phải giờ của tiến sĩ Yu, xem ra các cậu quá xui xẻo rồi. Chuẩn bị tinh thần đi, giờ học hôm nay của hai vị đó là giờ học dễ thở nhất rồi đấy. Những nho sinh kỳ cựu ở đây mỗi khi nghe nhắc đến hai vị đó còn thấy rung mình nữa là.”

Sun Joon không nói gì mà chỉ mỉm cười, rồi chàng chuyển sổ sách của Yong Ha từ tay Yoon Hee sang chồng sách của mình. Đến lúc ấy, Yoon Hee mới nhận ra Yong Ha vừa gọi mình là “Đại Vật”. Nghĩ lại thì hình như cả ngày hôm nay cũng có vài người gọi cô như thế.

“Khoan đã. Có phải huynh vừa gọi tôi là Đại Vật phải không?”

“Ồ, cái tên đó giờ thành tên hiệu của cậu luôn rồi đấy.”

“Sao lại có chuyện như thế được? Tôi đã suy nghĩ rất kỹ mới tìm ra được một cái tên phù hợp, phải dùng tên đó...”

“Quá muộn rồi. Giờ tất cả nho sinh trong cái trường này đều biết tên hiệu của cậu là Đại Vật rồi.”

“Nhưng Đại Vật... Đại Vật là để chỉ...”

“Hơ? Cậu cũng ghê thật. Đại Vật có phải chỉ dùng để nói đến dương vật đàn ông thôi đâu? Ý ở đây là đại nhân vật, ám chỉ cậu vĩ đại lắm đấy.”

Mặt Yoon Hee đỏ bừng. Cô không kịp suy nghĩ mà buột miệng:

“Nhưng sao lại là Đại Vật? Giai Lang thì còn được, chứ Đại Vật thì chẳng phải là quá lắm sao?”

“Khoan đã! Giai Lang là đang nói tôi sao?”

Sun Joon lúc này mới nhớ ra hình như hôm nay cũng có vài nho sinh gọi chàng bằng cái tên đó. Chàng liếc sang Yoon Hee rồi hỏi:

“Hình như cậu cũng từng gọi tôi như thế...?”

“A... Thì... tự nhiên thành ra như thế...”

“Thôi tôi hiểu rồi, Đại Vật công tử.”

Sun Joon chỉ lạnh lùng nói vậy với Yoon Hee, lúc này đang lấp bắp dè chừng, rồi xoay lưng bỏ đi thẳng. Yoon Hee lúng túng đuổi theo sau nói:

“Huynh giận cái gì chứ? Tại cái tên Giai Lang cũng hợp lắm mà, nên tôi... Huynh đừng gọi tôi là Đại Vật nữa.”

“Đại Vật cũng hợp lắm mà.”

Yong Ha gọi với theo thật to như đổ thêm dầu vào lửa rồi cũng chạy theo hai người:

“Đại Vật! Giai Lang! Chờ ta với!”

“Chết tiệt, ồn ào quá đi!”

Jae Shin tỏ vẻ khó chịu khi nghe thấy tiếng Yoon Ha, gã bước ra ngồi xuống trước hiên Đông trai. Yong Ha đáp trả, cố ý chọc tức Jae Shin:

“Ồn cỡ nào cũng không bằng huynh đâu Kiệt Ngao. Nhưng hôm nay vì có gì mà huynh vẫn còn ở đây vậy?”

Jae Shin bẻ ngược tay Yong Ha ra sau lưng, túm cổ hắn đè xuống sàn.

“Đừng có làm xàm nữa, ta thấy khó nghe lắm!”

“Ặc! Thả ra!”

Nhìn thấy Sun Joon đặt sách của Yong Ha lên hiên, Jae Shin lại càng siết chặt tay hơn.

“Có mấy quyển sách thôi mà cũng không muốn cầm, còn xài xể nho sinh mới nữa sao?”

“Không sao đâu. Cũng không thể để người có tuổi phải làm những chuyện này được.”

Sun Joon nói với giọng rất lịch sự và điềm tĩnh.

“Vốn chỉ định đùa Đại Vật chút thôi mà. Sau này sách tôi tôi sẽ tự cầm.”

Nghe Yong Ha nhận tội xong, cuối cùng Jae Shin cũng thả tay ra. Yong Ha ngồi dậy chỉnh trang lại quần áo.

“Quân ác ôn! Nâng niu tôi chút không được sao? Hôm qua tôi còn chăm sóc cái mông của huynh kia mà.”

Jae Shin lờ Yong Ha đi, ngồi tựa lưng vào cây cột rồi quay sang nói với Yoon Hee với Sun Joon:

“Buổi chiều các người học giờ của tiến sĩ Yu phải không? Xem như còn may đi. Đại học học một tháng, Kinh quốc đại điển hai tháng. Nhưng nếu dính phải môn Chu dịch của một trong hai người ấy thì xem như chết chắc. Chu dịch kéo dài tận bảy tháng đấy.”

Trải qua hai giờ học vừa rồi, Yoon Hee chẳng còn chút sức lực nào nghe lọt mấy lời an ủi không ra an ủi ấy của Jae Shin. Cô chỉ muốn vào ngay phòng nằm xuống ngủ một giấc. Một phần là vì đêm qua cô không ngủ được, nhưng phần nhiều là vì nghĩ đến đêm nay cũng chẳng thể yên giấc, tinh thần cô lại càng rũ xuống. Sun Joon đón lấy chồng sách trong tay cô đặt lên hiên rồi đỡ cô ngồi xuống. Chàng gọi đám tiểu đồng đang ngồi chơi ở gần đó:

“Cậu bé, rót cho ta chút nước nhé?”

Một tiểu đồng đứng phắt dậy, đi về phía bếp rồi lát sau quay lại, mang theo một ấm nước và một cái bát. Sun Joon vừa rót nước ra, Yong Ha liền hí hửng chìa tay đón lấy. Nhưng Sun Joon lại đẩy bát nước về phía Yoon Hee:

“Cậu uống đi, nhìn sắc mặt cậu không còn chút sinh khí nào cả.”

Yoon Hee bưng bát nước lên uống ừng ực, đến nửa chừng thì Sun Joon giật bát nước lại và nói:

“Đừng uống nữa! Còn để bụng lát ăn cơm.”

Yoon Hee liên tục nhìn hai người với vẻ mặt kinh ngạc pha lẫn thích thú. Hành động vô tình ấy của Sun Joon lại càng khiến Yoon Hee giống con gái hơn bao giờ hết.

“Này Giai Lang, Đại Vật có hơi ốm yếu thật nhưng cũng là đàn ông, sao cứ chăm cậu ta như chăm tình nương vậy?”

“Không phải tình nương, mà cậu ấy giống tiểu đệ của tôi vậy.”

Câu hỏi của Yong Ha khiến Yoon Hee chột dạ, còn câu trả lời và nụ cười của Sun Joon thì đâm xuyên trái tim cô để lại một lỗ thủng to tướng. Tuy chẳng mong chờ gì, nhưng việc chàng không mảy may nghi ngờ cô là con gái không làm cô thấy vui lên chút nào. Đôi vai Yoon Hee rũ xuống một mẻ, ngồi giữa mấy người đàn ông như thế này, bờ vai vốn đã nhỏ ấy trông lại càng nhỏ hơn.

“Cậu mệt à?”

“Tôi thấy lo quá. Không biết có theo nổi mấy môn này không nữa.”

Jae Shin đá nhẹ vào hông cô, nói:

“Mới bị tiến sĩ Jang nói một tí mà đã như thế rồi sao? Mặc kệ đi. Sau này sẽ còn nhiều chuyện tương tự nữa, mỗi lần như thế lại xuống tinh thần thì người không trụ nổi đâu.”

“Kiệt Ngao, xem ra huynh mới là người cần tinh thần một chút đấy.”

“Nhưng sao Đông trai hôm nay vắng vẻ vậy. Mọi người đi đâu hết rồi...?”

Nghe Sun Joon hỏi, Yong Ha đang uống nước thì ngưng lại trả lời:

“Giờ chắc bọn họ đang ở Hưởng Quan sảnh, hoặc chơi bởi đâu đó quanh Phán thôn. Trong Thanh trai có luật cấm không được chơi cờ cũng không được đánh bạc. Bọn họ tụ tập lại đó, có thể cùng nhau tổ chức mấy hoạt động tập thể. Đặc biệt, Phán thôn là nơi quan quân không được bước vào nên cũng có nhiều nhóm họp nhau lại nghiên cứu sách cấm lắm.”

“Sách cấm gì cơ?”

“Những thứ kiểu như Tây học ấy.”

Yoon Hee cũng từng xem qua vài quyển Tây học. Không phải với mục đích học hành, mà vì sách Tây học vốn là sách cấm nên giá chép sách cũng rất cao. Trong nhận thức của cô, sách Tây học là thứ rất ra tiền. Sun Joon vẫn đứng một bên, hỏi:

“Kiệt Ngao huynh và Nữ Lâm huynh có tham gia nhóm nào không?”

“Phiền phức, tham gia làm gì.”

“Ha ha ha, ta còn chẳng đủ thời gian chui xuống váy chơi với kỹ nữ nữa là.”

“Vậy ở đây có nhóm nào nghiêm cứu về Số học không?”

Yong Ha mừng rỡ rướn người về phía Sun Joon trả lời:

“Cách đây không lâu thì có, nhưng bây giờ hình như không còn nữa. Hay là cậu lập nhóm với tôi đi?”

“Hử?”

Yoon Hee tròn mắt nhìn Yong Ha. Trong mắt cô, Yong Ha cũng là người cực kỳ không hợp với chuyện học hành, giống y như Jae Shin vậy. Nhưng ngay tức khắc, cô vội giấu nhem ánh mắt ngạc nhiên ấy đi. Nghĩ lại, chẳng phải Yong Ha cũng là nho sinh sao? Cho dù hẳn có nói mục đích học hành là vì phụ nữ và những thứ xa xỉ, thì nho sinh vẫn là nho sinh. Yong Ha có vẻ vui vì gặp được người cùng chí hướng, hào hứng nói tiếp:

“Cậu đọc sách gì?”

“Giờ tôi đang xem quyển Cửu chương toán thuật.”

“Ày, gần đây ở Jo Seon có nhiều quyển hay hơn quyển đó nữa kìa. Cậu nghe qua cửu số lược chưa?”

“Vâng, của Myeng Gok tiên sinh phải không?”

Yoon Hee chưa từng nghe đến quyển sách này. Có lẽ vì cửu số lược là sách bản in, không cần phải chép tay, số người quan tâm cũng không nhiều. Nói ngắn gọn, đối với Yoon Hee, cửu số lược là quyển sách không ra tiền.

“Nghe nói quyển ấy được lắm. Tôi có quyển ấy, cùng nghiên cứu nhé! Những thứ khác có thể học một mình được, nhưng Số học thì thật sự không thể. Ngoài bốn người chúng ta ra, tôi sẽ rủ thêm vài người nữa.”

“Cái gì mà bốn người chúng ta!”

“Sao lại bốn người chúng ta?”

Jae Shin và Yoon Hee hét lên cùng một lúc. Jae Shin thì cực ghét những thứ kiểu như nhóm hội, còn Yoon Hee thì chỉ cố gắng bắt kịp bài giảng trên lớp đã muốn hụt cả hơi rồi, không còn tâm trí đâu lo những chuyện khác nữa.

“Chỉ có mấy môn học thôi tôi đã xử lý không nổi rồi.”

“Muốn thì các người đi mà lập nhóm! Đừng có lôi người khác vào.”

Yong Ha bỏ ngoài tai lời phàn nàn của hai người họ, xem như mọi chuyện đã quyết, hẳn vừa mê mẩn cây quạt vừa lẩm bẩm tính xem sẽ rủ thêm ai nữa. Sun Joon ngồi xuống giữa Yoon Hee và Jae Shin, bắt đầu thuyết phục:

“Số học và bắn cung là hai trong số Lục nghệ mà bất kỳ người học chữ nào cũng đều phải biết. Đây là tri thức, chứ không phải một môn học thông thường. Sau này làm quan mọi người sẽ không còn thời gian học hỏi thêm nữa, nên tốt hơn hết là tìm hiểu ngay từ bây giờ. Không hiểu về Số học thì làm sao có thể lo cho bách tính được. Hơn nữa Số học rất thú vị, có khi cậu sẽ ngồi tính toán quên luôn giờ giấc ấy chứ.”

Cho dù sau này Yoon Hee có đỗ Đại khoa, cũng sẽ không có chuyện cô ra làm quan hay lo cho bách tính, nên cái gọi là Số học ấy chẳng liên quan gì đến cô cả. Nhưng rồi Yoon Hee lại vô tình nhìn vào mắt Sun Joon. Đôi mắt đen láy ấy như đang khẩn thiết nài nỉ cô. Đôi mắt ấy đã lái mũi và lưỡi cô lên tiếng:

“Vâng, vậy tôi cũng tham gia.”

Hơ! Thân thể Yoon Hee đã rã rời lắm rồi, nhưng sao miệng cô lại có thể trả lời nhanh nhẩu khỏe khoắn như thế chứ? Rõ ràng là tự đào hố chôn mình mà. Chính cô đã đẩy mọi chuyện đến bước đường này, làm sao rút lại được nữa. Quạ mà cố đuổi theo cò thể nào cũng bị xoạc chân. Nhưng, những vĩ nhân suốt ngày gấn bó với sách vở như Sun Joon thì không nói làm gì, còn Yong Ha vốn chỉ biết chơi bời, sao tự dưng lại đòi học Số học gì gì đó chứ? Yoon Hee phải ngăn mình thét lên kẻ nào đã nói nho sinh Sung Kyun Kwan suốt ngày nhàn rỗi ăn chơi, chỉ biết lảm nhảm Tứ thư Ngũ kinh như mấy con vẹt ngu ngốc? Cả cái thành này ai cũng nghĩ như thế. Chính Yoon Hee cũng vậy, nên cô mới chấp nhận vào Sung Kyun Kwan không chút do dự dấy thôi.

Yong Ha chuyển sang năn nỉ Jae Shin cùng tham gia. Nhưng câu trả lời từ miệng Jae Shin thoát ra vẫn rất cương quyết:

“Bảo ta phải ngồi học cùng bàn với tên Lão luận đó sao?”

“Dù gì cũng ngủ chung phòng rồi, ngồi cùng bàn thì có làm gì ghê gớm đâu.”

“Bởi vậy mới nói tên Giai Lang đó còn không mau biến khỏi Đông trai này đi!”

Sun Joon chen vào giữa cuộc đối thoại của hai người học:

“Kiệt Ngao sư huynh, huynh sợ rằng sẽ phải để tôi chỉ huynh nhiều thứ nên mới không tham gia phải không? Huynh hãy bỏ lòng tự ái sang một bên đi.”

Mắt Jae Shin như bùng lên ánh lửa. Rồi cũng giống như Yoon Hee, gã bắt đầu nói lung tung:

“Cái gì! Người nghĩ ra không bằng cái thứ nhà ngươi sao? Được rồi, vậy để ta dạy cho ngươi biết!”

“Tôi sẽ nhận sự chỉ dạy của huynh. Vậy là huynh quyết định tham gia rồi nhé, huynh không được đổi ý đâu đấy! Quân tử nhất ngôn!”

Vừa nói dứt lời, Sun Joon liền đứng dậy đi về phía phát ra tiếng trống báo giờ ăn. Jae Shin há mồm nhìn theo Sun Joon. Dù biết mình đã há miệng mắc quai, nhưng nếu thừa nhận chuyện đó thì còn xấu hổ hơn, nên gã cứ ngồi ngẩn ra như thế.

Yoon Hee cố nhịn cười rồi vội vàng chạy theo Sun Joon. Lần này mà lỡ miệng trước mặt Jae Shin thì chắc chắn cô sẽ bị đánh ột trận ra hồn. Yong Ha cũng ngậm chặt miệng, lĩnh đi chỗ khác để khỏi buộc miệng nói ra câu “Sau này không biết Jae Shin còn bị Sun Joon quần đến mức nào nữa”. Lúc này mà ăn nói không cẩn thận thể nào cũng sẽ được chiêm ngưỡng cảnh Jae Shin nổi cơn tam bành.

Số người tập trung trong sân Minh Luận đường còn ít hơn buổi sáng, vì có rất nhiều nho sinh ở trọ tại Phán thôn. Trong đó một số thì xem chuyện riêng của mình quan trọng hơn chuyện điểm danh, số khác thì có cái miệng cao cấp, không thể ăn được cơm của nhà ăn mà phải ăn riêng bên ngoài. Yong Ha đi về phía Yoon Hee và Sun Joon. Phía sau hắn là Jae Shin, mặt hầm hầm đang bước từng bước giận dữ. Bấy giờ văng lại tiếng mấy nho sinh khác nói chuyện.

“Hôm qua hắn lại xuất hiện đấy.”

“Lính tuần lần nào cũng bị ăn mắng. Đến cả một cọng tóc của hắn cũng không thấy nổi.”

Yong Ha liền chen vào:

“Các huynh đang nói về Hồng Bích Thư à?”

Jae Shin và Sun Joon có vẻ cũng thích thú với câu chuyện này, bèn tiến gần lại đám đông đang bàn tán. Yoon Hee nhận ra họ đang nói về tên Hong Gil Dong mà mấy tên lính tuần tối qua nhắc đến. Đây là lần đầu tiên Yoon Hee biết đến sự tồn tại của Hồng Bích Thư, nhưng Hong Gil Dong như đối với những người khác, hắn đã là một nhân vật rất nổi tiếng rồi. Quan sát họ nói chuyện với nhau, Yoon Hee có cảm giác Yong Ha rất ái mộ Hồng Bích Thư.

“Hôm qua hắn xuất hiện ở đâu?”

“Xem ra gan cũng to lắm, dám dán bích thư ở tận cửa nhà Binh phán đại nhân.”

Đột nhiên toàn bộ nho sinh đều tập trung ánh nhìn về phía Sun Joon. Người duy nhất không hiểu ý nghĩa của những ánh mắt ấy là Jae Shin, gã đã không tham gia lễ Tân bång ngày hôm qua. Sun Joon vẫn bình tĩnh nói như không có gì:

“Hôm qua vì không đến được đó nên suýt nữa thì tôi phải chịu phạt đầy thôi. Tôi cũng như mấy viên lính tuần ấy, cả một sợi tóc của Hong Gil Dong cũng không nhìn thấy.”

Các nho sinh tỏ vẻ hệt hăng, thôi không nhìn Sun Joon nữa. Yong Ha tiếp tục hỏi:

“Lính tuần canh chỗ nhà Binh phán rất kỹ, vậy mà hần còn dán cả bích thư lên đấy. Xem ra Binh phán sẽ nổi điên, cổ mà bắt cho được hần đây. Nội dung bích thư lần này là gì vậy?”

“Cụ thể thế nào thì tôi vẫn chưa rõ lắm. Lát nữa thế nào bức bích thư hôm qua cũng sẽ được người ta tuồn vào đây thôi, cứ chờ xem. Nếu Nữ Lâm huynh có trước thì nhớ cho bọn tôi xem với.”

“Vâng, dĩ nhiên rồi.”

Tách ra khỏi đám đông, Yong Ha nắm chặt hai tay, gằn giọng:

“Hừm, mai mà không phải học giờ của tiến sĩ Yu thì mình đã trốn ra ngoài xem thế nào rồi.”

Jae Shin nhếch mép nói:

“Tên Hồng Bích Thư ấy có gì mà cứ phải nặng xị cả lên như thế chứ? Viết nhăng viết cuội vài ba chữ rồi...”

“Huynh cũng từng là người hay chữ, nhìn mấy bức bích thư ấy mà bảo là nhăng cuội sao? Hần rất khá, đem những điều thói rữa mục nát của xã hội ra châm biếm, không phá vỡ các nguyên tắc mà giọng văn vẫn rất hóm hỉnh thoải mái. Mỗi bức bích thư là một kiệt tác thi văn đấy.”

Jae Shin giận dữ xua tay, ý không muốn lãng nhăng tranh cãi nữa. Gã chỉ vào Yong Ha, chuyển đề tài:

“Ê, huynh không biết trong nhà ăn cấm không được dùng quạt sao?”

Yong Ha giật mình nhận ra mình vẫn còn đang cầm chiếc quạt trên tay, vì mãi nói chuyện với Jae Shin mà quên mất. Giờ thì chuyện bích thư cũng không được nói, lại còn phải vội vàng gọi một tiểu đồng lại nhờ giữ hộ cây quạt nữa.

Ngoài trời, từng cơn gió xuân lạnh lẽo đang rít qua, đêm đã về khuya nhưng những ánh đèn trong Thanh trai vẫn chưa hề tắt. Trung nhị phòng cũng vậy. Ba chiếc đèn dầu đặt cạnh ba chiếc bàn trong phòng vẫn đang sáng rõ. Trừ phía cửa ra, ba người trong phòng mỗi người ngồi tựa lưng vào một bức tường. Jae Shin ngồi trong cùng, nơi bức tường có trở cửa sổ, còn Yoon Hee và Sun Joon ngồi đối diện hai bên.

Yoon Hee ngồi đọc đi đọc lại toàn bộ lời giảng của tiến sĩ Jang mà cô đã ghi lại. Cứ thế dần dần, cô hiểu được ý nghĩa của bài giảng, bắt đầu sắp xếp lại những nội dung quan trọng cần ghi nhớ, chép vào trong sách. Phần nào không đủ chỗ trống, cô dán thêm một mảnh giấy nhỏ vào sách rồi viết tiếp. Sun Joon thì vừa đọc quyển Cửu số lược mượn của Yong Ha, vừa vẽ biểu đồ gì đó ra mấy tờ giấy trắng rồi bắt đầu tính toán. Chéo bên là Jae Shin với dáng ngồi ngang ngược và bộ quần áo xộc xệch không giống ai, đang đọc một bộ đề. Bây giờ Yoon Hee đã có thể nhìn ngực gã mà không cảm thấy bối rối gì nữa.

Đôi mắt của Yoon Hee đang đọc sách thì chuyển sang nhìn Sun Joon từ lúc nào không biết. Cả ngày hôm nay bị quay như chong chóng, Yoon Hee chẳng có chút thời gian nào để thanh thoi ngắm chàng cả. Giờ có thể ngồi ngắm chàng thỏa thích như thế này. Xem ra trong cái rủi cũng có cái may.

“Ê Sik! Để ta đeo yếm dải cho người nhé?”

Nghe lời châm chọc đó, Yoon Hee thôi không nhìn Sun Joon nữa mà chuyển sang Jae Shin.

“Yếm dải?”

“Có ngắm Giai Lang cũng không sao, nhưng vừa ngắm vừa chảy dải như thế thì xem ra không ổn lắm đâu.”

Sun Joon rời mắt khỏi quyển sách đang đọc, ngẩng đầu lên nhìn Yoon Hee như đang hỏi có chuyện gì. Yoon Hee bối rối, cô khua tay trả lời Jae Shin:

“Không, không phải đâu! Tôi vừa chảy nước dải vừa ngắm huynh ấy hồi nào?”

“Nhìn xuống mặt bàn đi, dằm dằm rồi kìa.”

Yoon Hee vội vàng nhìn xuống bàn mình. Chẳng có gì cả. Yoon Hee xấu hổ chỉ biết cắm mặt vào quyển sách. Cô không muốn đối đầu với Jae Shin. Nhưng như vậy không có nghĩa là Jae Shin không chịu buông tha cho cô.

“Người cũng phải nghĩ cho Giai Lang nữa chứ. Nếu có một gã đàn ông cũng có thứ chân giữa ấy ngồi nhìn mình chăm chăm đến mất hồn vía như thế, hẳn sẽ thấy kinh tởm đến mức nào hả?”

Yoon Hee đã muốn làm ngơ, nhưng câu nói ấy thật sự làm cô thấy đau lòng. Có khi bị đánh một cú thật mạnh còn đỡ đau hơn thế này. Cô đang đóng giả là Yoon Sik, nhưng lại dùng đôi mắt của Yoon Hee để nhìn Sun Joon, chắc hẳn chàng cũng cảm thấy khó chịu lắm. Yoon Hee sợ rằng mình sẽ khóc, cô chẳng thể nào phản kháng được câu nào, chỉ biết siết chặt nắm tay. Rồi cô nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng nhưng có chút nóng giận của Sun Joon:

“Sao huynh trẻ con quá vậy? Tôi nghĩ Đại Vật công tử mới là người thấy khó chịu kìa.”

Yoon Hee rất mừng khi nghe giọng chàng như vẫn không thể ngẩng đầu lên. Đúng ra cô phải đường đường chính chính ngẩng cao đầu, phản bác lại sự khiếm nhã của Jae Shin như một người đàn ông. Nhưng cô sợ rằng chưa kịp làm gì đã lại nhìn Sun Joon bằng đôi mắt của Yoon Hee.

“Chẳng phải này giờ Kiệt Ngao sư huynh cũng lên nhìn Đại Vật công tử mãi đấy sao?”

Jae Shin đột nhiên xấu hổ, phẩy phẩy tập đề như đang chối làm gì có chuyện đó. Yoon Hee vẫn tiếp tục giả vờ đọc sách. Cô nhận ra khi ở chung phòng với Jae Shin thì sẽ không có chuyện được thoải mái ngắm Sun Joon nữa. Ngắm người đồng giới theo kiểu này rõ ràng là không bình thường chút nào.

Ba người trong Trung nhị phòng lại tiếp tục đọc sách. Căn phòng trở nên yên tĩnh như lúc ban đầu. Đêm đã khuya, mí mắt của Yoon Hee không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ, mỗi lúc một nặng hơn. Một phần vì hôm nay cô đã gặp quá nhiều chuyện mệt mỏi, nhưng lý do lớn nhất vẫn là bởi cả đêm qua cô không tài nào chợp mắt. Hôm nay Sun Dol vẫn chưa mang chăn đệm đến, nghĩa là cô lại phải ngủ cùng với Sun Joon. Nếu chàng không ngủ trước thì cô cũng không thể an tâm mà nằm xuống được. Thế nhưng Sun Joon lại không hiểu hoàn cảnh của cô, mắt chàng vẫn không rời quyển sách. Đầu của Yoon Hee dần dần hạ thấp xuống bàn, rồi cô gục hẳn đầu xuống, chìm vào giấc ngủ.

Đến khi Sun Joon ngáp ngủ nhìn sang phía Yoon Hee thì cô đã lang thang ở tận giấc mơ nào rồi. Jae Shin cùng lúc cũng nhận ra Yoon Hee đã ngủ tự lúc nào.

“Tên nhóc này lại làm trò gì nữa đây?”

Tuy là lời cầu nhàu, nhưng Jae Shin cố gắng nói thật nhỏ để không làm Yoon Hee thức giấc. Sun Joon cũng thì thầm:

“Đêm qua lạ chỗ nên cậu ấy không ngủ được, hôm nay chắc cũng mệt rồi. Vốn sức khỏe cũng không được tốt.”

“Đúng là nhìn cậu ta ốm yếu thật, người ngoài cứ nghĩ nho sinh Sung Kyun Kwan chúng ta suốt ngày chỉ biết ăn với chơi. Những kẻ đã quyết tâm ăn chơi thì ta không biết, nhưng đa số nho sinh ở đây đều cố học đến khô cả máu. Sự căng thẳng và vất vả mà chúng ta phải chịu, người bên ngoài có tưởng tượng cũng không nghĩ ra nổi. Cứ vậy khoảng vài ba năm, có khi phải cần người khiêng vào cổng ra cũng nên. Tên nhóc này đáng lo thật!”

Sun Joon cẩn thận tiến lại gần thổi tắt ngọn đèn bên bàn Yoon Hee. Rồi chàng trải đệm ra định đỡ cô nằm xuống. Trong khi Sun Joon nâng phần thân trên của Yoon Hee lên. Để đầu cô tựa vào vai mình, Jae Shin phụ giúp đem chiếc bàn của cô dọn về phía cửa sổ.

Vừa mới ôm Yoon Hee vào lòng để nhắc lên, Sun Joon bỗng giật mình khựng lại. Cơ thể Yoon Hee nhẹ hơn chàng nghĩ rất nhiều. Dĩ nhiên không phải nhẹ như lông hồng, nhưng cảm giác về sức nặng của cô có hơi khác lạ. Mái đầu đang dựa trên vai chàng đã nhỏ rồi, nhưng Sun Joon có cảm giác đôi vai mà tay mình đang ôm lấy còn nhỏ hơn nhiều. Chàng cảm thấy thương cảm cho người bạn của mình, cũng là đàn ông

mà vì đau ốm từ nhỏ nên cơ thể trở nên yếu đuối như thế này đây. Trong khi Sun Joon đặt Yoon Hee nằm xuống, Jae Shin nhìn thấy quyển sách ghi chú của cô còn để mở trên bàn.

“Tên nhóc này, cũng thông minh đấy!”

Sun Joon nghe tiếng Jae Shin, cũng lại gần xem. Bài học hôm nay được cô ghi chép đầy đủ rõ ràng đến mức người khác nhìn thấy đều muốn có được quyển sách này. Jae Shin lên tiếng đùa:

“Khi nào đến kỳ kiểm tra hàng tháng chắc phải đe dọa để cậu ta ượn mắt.”

“Chắc tôi cũng phải thế thôi. Cậu ấy nói không theo nổi, ra chỉ là giả vờ. Thật đáng ghét!”

“Này, người đáng ghét thật sự là người đấy, không cần đến mấy thứ này vẫn có thể học hết tất cả.”

Sun Joon phát hiện ra một quyển sách khác ở trên bàn. Là một quyển sách trắng, nhưng cũng có chép đầy đủ bài giảng giống hệt quyển kia. Yoon Hee đã chuẩn bị tất cả để cho Yoon Sik, tiểu đệ đau ốm không thể đến Sung Kyun Kwan của mình. Sun Joon không biết điều đó, chàng chỉ nghiêng đầu thắc mắc một chút rồi đặt quyển sách ấy về lại chỗ cũ.

Jae Shin thay đồ đi ngủ đầu tiên, sau đó đến Sun Joon. Xong đâu đấy, cả hai cùng nhìn sang Yoon Hee vẫn mặc quần áo dài, lúc này đang ngủ rất say, trên đầu vẫn còn nguyên chiếc mũ chụp. Để cô có thể ngủ ngon, cần phải cởi hết đồng quần áo vướng víu nặng nề kia ra. Nhưng đột nhiên Sun Joon cảm thấy phân vân. Không hiểu sao, tay chàng không thể chạm đến đai áo của Yoon Hee. Sun Joon ngồi tựa cằm lên đầu gối, cứ nhấp nha nhấp nhồm không biết làm thế nào. Càng nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Yoon Hee, chàng lại càng muốn ngắm khuôn mặt ấy lâu hơn. Theo những khuôn phép lễ nghi mà chàng biết, việc nhìn một người đàn ông trưởng thành mà lại thấy đáng yêu như một cô gái là không đúng chút nào. Chàng vội vàng lắc đầu để xua đi những suy nghĩ đang lấp đầy tâm trí mình.

Đầu tiên, Sun Joon tháo sợi dây buộc dưới cằm Yoon Hee rồi cởi chiếc mũ chụp đầu của cô ra. Dù đã ngủ rất say, nhưng Yoon Hee cũng có phản ứng khi Sun Joon chạm đến người cô. Cô vừa chun mũi vừa nở một nụ cười rất đáng yêu. Về mặt đó của Yoon Hee khiến Sun Joon khựng lại. Nhìn vẻ mặt say ngủ của người cùng giới với mình sao tìm lại được thành thích thế này? Chuyện này rõ ràng không ổn chút nào. Sun Joon giữ lấy đai áo của Yoon Hee, bắt đầu kéo ra. Chàng cố vờ như không nhìn thấy tay mình đang khẽ run. Rồi chàng vội vàng cởi áo khoác dài, áo ngắn bên trong và quần của Yoon Hee ra, như thể muốn thoát khỏi những cảm xúc của mình thật nhanh. Còn lại hai lớp áo mặc lót bên trong, chàng vẫn để y nguyên.

Cuối cùng là đến đôi vớ vải, có lẽ vì Yoon Hee không buộc chặt như bình thường, nên đôi vớ rất dễ cởi ra. Dưới lớp vớ, hai bàn chân nhỏ lọt thỏm của cô hiện ra. Bình thường, Sun Joon không bao giờ để lộ cảm xúc qua nét mặt, nhưng lần này sống mũi chàng đột nhiên đỏ ửng lên mà chính bản thân chàng không hề hay biết. ngay lúc đó, Yoon Hee trở mình nằm nghiêng sang một bên, co quắp lại vì lạnh nên trông cô càng nhỏ bé hơn. Chiếc áo trong màu trắng kẻ sọc lên, làm lộ ra phần eo nhỏ như đang khiêu khích Sun Joon. Đường nét mềm mại của phần eo ấy thật lạ lẫm đối với chàng.

“Các người quen nhau từ khi nào?”

Câu hỏi bất ngờ của Jae Shin như đánh thức Sun Joon, chàng liền quay lại với vẻ mặt bình thản thường ngày. Sun Joon lấy chân đạp lên người Yoon Hee rồi trả lời:

“Chúng tôi gặp nhau vào kỳ Sơ thí hệ năm ngoái... Sao huynh lại biết?”

“Vì ta thắc mắc, hai người đẳng phái hoàn toàn khác nhau, sao lại thân thiết như vậy. Dù hoàng thượng đã cố gắng đưa ra chính sách bình đẳng, nhưng thời thế là thời thế. Chưa biết chừng giữa hai người sẽ xảy ra chuyện không hay vì đẳng phái nữa.”

“Kiệt Ngao sư huynh sợ những chuyện đó nên mới cố tình né tránh chúng tôi sao?”

“Ý ta không phải vậy!”

Jae Shin định lớn tiếng thì sực nhớ ra Yoon Hee đang ngủ, liền hạ giọng xuống. Đêm nay gã vẫn để ngực trần giống như đêm qua, Jae Shin nằm xoay lưng lại, nói thật nhỏ:

“Không nói ta, đang nói về các người kia mà.”

“Cậu ấy là bạn tốt của tôi.”

“Cái gì? Cỡ như người có biết bao nhiêu học giả muốn làm bạn, sao lại chọn tên nhóc này, người không cảm thấy kỳ lạ sao? Muốn thuyết phục cậu ta về Lão luận sao?”

“Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện đó.”

Sau khi tắt hết đèn, Sun Joon nằm xuống chỗ của mình. Chàng muốn căn phòng chìm trong bóng tối, nhưng mặt trăng lại không chiều ý chàng. Ánh trăng len lỏi vào phòng, len cả vào tâm trí Sun Joon. Thật sự chàng chưa từng có suy nghĩ muốn lôi kéo bạn mình về phái Lão luận. Chàng cũng chưa từng thử nghĩ tại sao mình lại muốn ở bên cạnh Kim Yoon Sik, cậu nhóc sinh nghèo người Nam nhân. Chỉ đơn giản vì xem cậu ấy là bạn thôi sao? Đúng là một câu trả lời buồn cười. Có lẽ sẽ chẳng có lời đáp nào cho câu hỏi vì sao này...

Nhìn Yoon Sik nằm không có gối, Sun Joon sợ cậu sẽ cảm thấy khó chịu. Ngập ngừng hồi lâu, chàng quyết định chịu phần khó chịu, duỗi cánh tay mình ra, đặt đầu Yoon Hee gối lên đó. Búi tóc cậu cọ vào khuôn mặt vô tội của chàng. Sun Joon cảm thấy hạnh phúc, tim đập rộn ràng mỗi khi ở bên cạnh cậu nhóc sinh Kim Yoon Sik, đôi khi còn muốn vuốt ve khuôn mặt cậu, muốn ôm bờ vai cậu vào lòng. Sun Joon biết rằng những suy nghĩ ấy của mình là không đúng. Như những gì Jae Shin đã nói, nếu một gã đàn ông cũng có chân giữa giống mình lại có tình cảm với mình, không biết Kim Yoon Sik sẽ cảm thấy khó chịu đến mức nào. Hơn nữa, theo những nguyên tắc đạo đức mà Sun Joon biết, cảm xúc này của chàng là không thể chấp nhận.

Kim Yoon Sik. Một thanh niên xinh đẹp, theo đúng nghĩa. Chỉ vì hoàn cảnh khó khăn khi còn nhỏ mà thành ra yếu ớt, bị những người cùng là đàn ông đem ra châm chọc. Có thể sự tự ti ấy chính là lý do khiến cậu ấy nhút nhát như bây giờ. Chính vì vậy, Sun Joon kết luận bản thân chàng phải giữ phép trước để bạn mình không phải lo sợ những chuyện như thế nữa. Không lâu sau, Sun Joon cũng chìm vào giấc ngủ. Thân nhiệt của người nằm bên cạnh chàng rất ấm, Sun Joon ôm cả hơi ấm đó vào trong giấc ngủ của mình.

16. Chương 16: Phù Dung Hoa

Sau bữa tối, vừa về đến phòng ngồi chưa được bao lâu, Jae Shin đã dùng dằng bật dậy, cởi phẳng áo khoác dài rồi thay bằng bộ quần áo chuyên dùng để ra ngoài. Mới vừa rồi gã vẫn còn cần thận về chuyện phải hợp nhóm này nọ như mỗi khi, giờ lại đột nhiên thay đổi thái độ khiến người khác không khỏi ngạc nhiên. Sun Joon thấy lạ nên quay sang hỏi:

“Có chuyện gì vậy? Lát nữa còn hợp nhóm Số học, huynh định đi đâu sao?”

Jae Shin không trả lời, lao hoay tìm nón rồi bỗng khựng lại. Gã chợt nhớ ra rằng mình làm gì có nón. Jae Shin dùng một dải băng buộc che đi búi tóc, rồi cũng chẳng buồn buộc đai áo lại, vừa buổi sáng ra ngoài vừa nói:

“Cứ nói là ăn tối xong ta ra ngoài mua nón rồi.”

Rõ ràng là nói dối. Trước khi Yoon Hee và Sun Joon kịp hỏi gã muốn họ nói những lời đó với ai thì Jae Shin đã trèo tường biến mất y như đang chạy trốn. Yoon Hee tròn mắt nhìn theo. Cô phát hiện ra một điều kỳ lạ. Bình thường cửa ngách lúc nào cũng mở cho đến tận giờ giới nghiêm, nhưng hôm nay lại được đóng kín. Trước khi đi ăn tối cô vẫn còn thấy nó mở kia mà. Rõ ràng là Jae Shin đã nghe thấy ai đó lém khóa cánh cửa này lại. Ngay lúc đó có tiếng rao của đám tiểu đồng vọng đến từ sân Minh Luận đường.

“Mọi người tập hợp! Về Minh Luận đường! Mọi người tập hợp! về Minh Luận đường!”

Yoon Hee vừa nghe dứt liền quay sang hỏi Sun Joon:

“Có chuyện gì vậy?”

“Đây có lẽ là lý do khiến cho Kiệt Ngao sư huynh trốn ra ngoài.”

Sun Joon mỉm cười bước ra khỏi phòng. Yong Ha từ phòng bên cạnh cũng cùng lúc bước ra, gặp Sun Joon liền hỏi:

“Kiệt Ngao đâu rồi?”

“Huynh ấy nói ra ngoài mua nón...”

Yong Ha đã quá quen với cái kiểu chạy trốn của Jae Shin, vừa làm vẻ mặt “biết ngay mà” vừa thì thầm để người khác không nghe thấy:

“Với ta không cần phải bịa ra mấy lời nói dối ấy đâu. Hắn cứ như con thú hoang ấy. Biết trước sẽ có triệu tập nên đánh bài chuẩn chứ gì?”

Yong Ha không nói gì mà chỉ im lặng mang đôi dép cũi của mình vào. Kể từ lúc cô vào Sung Kyun Kwan đến nay cũng được vài ngày. Cô đã bắt đầu quen với cuộc sống ở đây, đã có thể dự đoán được chuyện gì sẽ xảy ra. Bây giờ thì không cần phải để ý đến Yong Ha hay phải hỏi han gì nữa. Lần tham gia Trai hội đầu tiên này cũng vậy. Trai nhiệm ở đây có quyền lực không khác gì đại thần trong triều. Chính vì vậy mà Sung Kyun Kwan có thể nói là nơi có chuyện đảng phái đấu đá nhau diễn ra ác liệt nhất, cũng là nơi hết sức coi trọng tính chính trị. Tuy hoàng thượng đương triều đã ra lệnh cấm phân biệt đảng phái, nhưng mỗi khi có Quán tiến[1] thì tình hình lại tệ hơn. Có lẽ vì vậy mà Jae Shin luôn tỏ ra căm ghét Trai nhiệm, ngay cả Sun Joon cũng phải né tránh họ trong suốt thời gian qua.

[1] Quán tiến: việc bầu cử trong nội bộ nho sinh Sung Kyun Kwan cho các chức trong Trai nhiệm.

Vừa mới vào đến sân Minh Luận đường, một nhóm nho sinh Tây trai chờ sẵn đã đẩy Yong Ha và Yoon Hee sang một bên rồi vây lấy Sun Joon. Thường ngày họ không bao giờ dám vô lễ trước mặt Sun Joon, nhưng hôm nay có vẻ rất bức mình.

“Cậu hãy rời khỏi Đông trai ngay đi!”

“Rốt cuộc vì lý do gì mà cứ cứng đầu vậy! Giai Lang cậu mà không làm Hạ Sắc chương thì chúng tôi biết làm thế nào đây?”

“Bây giờ cậu vẫn có thể chuyển Tây trai được mà, rồi nhận chức Hạ Sắc chương nghị giúp chúng tôi đi.”

Sun Joon đứng giữa bị bủa vây giữa muôn lời ngàn tiếng. Yong Ha kéo tay áo Yoon Hee, dắt cô đi về phía Minh Luận đường, nói nhỏ:

“Cậu cứ vờ như không nghe thấy gì đi. Chúng ta mà đứng đó Giai Lang lại càng khó xử hơn.”

Yoon Hee đi theo Yong Ha nhưng vẫn lén nhìn về phía Sun Joon. Chàng đang từ tốn đáp lời từng người một với khuôn mặt tươi cười, trong khi đám nho sinh Tây trai hoàn toàn không có vẻ gì thiện ý. Yoon Hee nghe tiếng Yong Ha lầm bầm sát bên tai:

“Giữa đám Lão luận giả tạo ấy chắc thấy trợ trọi lắm. Giai Lang à, cô độc lắm phải không?”

Yoon Hee dần nhận ra cốt lõi của sự bất hòa mà cô cảm thấy. Càng bị vây quanh bởi những người muốn có được mình, Sun Joon lại càng trở nên trợ trọi...

“Tôi cứ nghĩ huynh ấy là người rất đáng ghen tị, thứ gì cũng có. Thì ra không phải vậy.”

“Cũng phải. Như Kiệt Ngao còn la lối, còn phản kháng, chạy trốn được. Nhưng Giai Lang thì khác, cậu ấy giấu tiếng kêu la bằng nụ cười, cũng không tìm cách trốn tránh. Vậy lại càng nguy hiểm.”

Yong Ha dừng bước, xoay một vòng, hạ cánh tay cầm quạt xuống rồi ngẩng đầu nhìn trời như đang cảm nhận từng cơn gió thổi qua. Trên trời chỉ có vài đám mây trôi lững lờ vô định, không màng gì đến những mối nhân duyên dưới mặt đất này. Người lúc nào cũng cười cười nói nói như Yong Ha, vậy mà cũng có lúc trầm tư, trong mắt chứa đầy sự lạnh lùng.

“Xem ra lý do tập hợp hôm nay là để chọn Hạ Sắc chương. Có khi nào vì lý do đó nên Sun Joon mới đến sống ở Đông trai không nhỉ? ...Ha, hay cứ chặt phứt chân cậu ta đi cho rồi, để không phải đứng đối mặt với đám người kia. Tuy ta không phải người Lão luận, nhưng ta chẳng muốn nhìn thấy cảnh này chút nào.”

Trước khi vào Minh Luận đường, Yoon Hee ngoái đầu lại nhìn Sun Joon thêm một lần nữa. Bản thân Yoon Hee sinh ra trong một gia đình không chút thế lực nào về chính trị, nên cho dù giới chính trị có biến động như thế nào cô vẫn có thể tập trung vào việc học. Về mặt này, Sun Joon vất vả hơn cô nhiều. Số mệnh sẽ chẳng bao giờ chịu buông tha chàng, mà luôn muốn cuốn lấy chàng vào vòng xoáy điên cuồng của nó. Yoon Hee chỉ muốn chạy đến bên Sun Joon đuổi hết đám người ấy đi, nhưng đây là vấn đề nội bộ Lão luận, Yoon Hee không thể can dự.

Những cánh cửa nối giữa các gian phòng của Minh Luận đường đều được mở toang, biến nơi này thành một đại sảnh. Như có một luật bất thành văn giữa các nho sinh, tất cả tự động chia ra ngồi theo hai dãy Đông trai và Tây trai. Yoon Hee đi đến cuối dãy Đông trai rồi ngồi xuống. Một lát sau Sun Joon cũng bước vào, về mặt không có gì thay đổi, đến ngồi cạnh Yoon Hee như thể chỗ ngồi ấy rõ ràng là của chàng.

“Huynh không sao chứ?”

“Tôi có chuyện gì không ổn sao?”

Nếu không biết rõ chuyện vừa rồi mà chỉ quan sát vẻ mặt Sun Joon thì có lẽ Yoon Hee đã tin rằng không có chuyện gì xảy ra. Mà không, cũng có thể chẳng có chuyện gì xảy ra thật. Những chuyện kiểu như thế này luôn xảy ra với chàng, chưa biết chừng chính bản thân chàng cũng đã quen với chúng rồi. Nhưng nhóm nho sinh Lão luận khi này lại bước vào Minh Luận đường với bộ mặt tối sầm, như để minh chứng rằng “đã có chuyện xảy ra”. Ánh mắt khó chịu của họ không nhìn Sun Joon, mà chỉ chăm chăm về phía Yoon Hee. Những ánh mắt giống hệt ánh mắt của mấy tên giành chỗ trong kỳ Sơ thí lần trước, khiến Yoon Hee không tài nào tăng lời đi được.

Đông Chưởng nghị và Tây Chưởng nghị cùng với mấy người quản nô bước vào Minh Luận đường, bắt đầu Trai hội. Mấy người quản nô này đã ra soát một lượt cả Đông trai và Tây trai để kiểm tra xem có nho sinh nào trốn không tham gia Trai hội hay không. Hai Chưởng nghị bắt đầu so sánh số người đã ghi tên trong bữa tối và số người hiện đang có mặt ở đây. Đông Chưởng nghị phát hiện ra sự vắng mặt của Jae Shin, uể oải lên tiếng hỏi cho đúng lệ:

“Moon Jae Shin lại đi đâu nữa rồi?”

Thấy Sun Joon và Yoon Hee lúng túng không biết trả lời thế nào, Yong Ha liền trả lời thay:

“Huynh ấy không biết có buổi tập hợp, nên ăn tối xong vội ra ngoài mua nón rồi. Hôm trước phải thế nón để trả tiền rượu, huynh ấy không thể ra ngoài mấy ngày nay. Chịu tù túng mãi, hôm nay quyết định ra ngoài thì lại đúng ngay buổi tập hợp.”

“Cậu ta từng chịu phạt vì trốn Trai hội mấy lần rồi, vậy mà vẫn...”

“Có phải huynh ấy cố tình đâu. Từ nay về sau mỗi khi có Trai hội thì các huynh làm ơn báo trước cho chúng tôi biết là được rồi.”

Vì biện hộ cho Jae Shin nên Yong Ha mới miễn cưỡng nói ra câu này. Nếu thông báo trước ngày giờ tổ chức Trai hội, sẽ có rất nhiều nho sinh viện cớ này nọ để khỏi phải tham gia, vậy nên họ mới phải dùng đến khổ nhục kế, tổ chức Trai hội bất thành linh như vậy. Không có ai biết được chuyện này. Nhưng khổ nhục kế ấy lại biến thành điểm lợi cho Jae Shin, người vốn có khả năng phán đoán cực tốt.

Trai hội bắt đầu. Chức Sắc chưởng vốn được chia ra làm hai, gồm Thượng Sắc chưởng và Hạ Sắc chưởng. Giống như những gì Yong Ha suy nghĩ, buổi Trai hội hôm nay được tổ chức chủ yếu là để bầu ra Hạ Sắc chưởng. Chức Hạ Sắc chưởng này sẽ được chọn trong số những nho sinh mới, Tây trai thì chọn người của Lão luận, còn Đông trai thì chọn người của Thiếu luận. Chưa từng có trường hợp ngoại lệ nào. Tuy trong Đông trai cũng có người thuộc phái Nam nhân như Yoon Hee hoặc không thuộc đảng phái nào như Yong Ha, nhưng chỉ có người Thiếu luận mới được chọn. Đây vốn không phải là truyền thống có sẵn, mà xuất hiện từ khi hai phái Lão luận và Thiếu luận bắt đầu tranh giành quyền lực trong triều đình. Ngoài ra, không phải cứ là người của Lão luận hay Thiếu luận thì có thể được chọn vào Trai nhiệm. Trai nhiệm nhất định phải là những người có gia thế đặc biệt hơn người. Nếu không có ai đủ tiêu chuẩn, đôi khi họ còn mang cả người ngoài vào. Bây giờ Sun Joon quyết không nhận chức Hạ Sắc chưởng, hẳn phía Lão luận đang muốn phát điên.

Bên phía Thiếu luận, ngoài Jae Shin, Yong Ha cũng không khác gì Sun Joon. Nhờ tài lực và tài ăn nói, Yong Ha có sức ảnh hưởng rất lớn đối với các nho sinh khác, nhưng chính miệng hắn lại thừa nhận mình là người vô đẳng vô phái nên không thể xét vào diện có thể bầu chọn Trai nhiệm.

Trong suốt thời gian diễn ra Trai hội, Yoon Hee gần như chẳng có việc gì để làm. Cô chỉ có một nhiệm vụ duy nhất là đánh dấu vào dưới tên một người mà Đông Chương nghị đã tiến cử. Tất cả có ba người được nêu tên trong danh sách chọn làm Hạ Sắc chương của Đông trai, và lẽ dĩ nhiên không có tên Sun Joon, vì chàng là người Lão luận. Cả danh sách bên Tây trai cũng không có nốt, vì chàng đã từ chối chuyện này đến tận phút chót.

Sau khi thực hiện nhiều nghi thức, Trai hội bầu Hạ Sắc chương cũng kết thúc. Yoon Hee hòa vào dòng người đi về phía Đông trai. Khi chuẩn bị ai về phòng nấy, Yong Ha nhìn cô với ánh mắt đầy ẩn ý và nói:

“Cậu và Giai Lang, chỉ hai người, sẽ ngủ chung trong mấy ngày tới đây?”

“Sao lại thế? Kiệt Ngao sư huynh chỉ ra ngoài một lát thôi mà.”

“Tên đó mà đã ra ngoài rồi thì sẽ mất dạng luôn. Chúc hai cậu vui vẻ.”

“Nhưng ngày mai huynh ấy còn có giờ học mà.”

“Đại Vật này, đến tận lúc này mà cậu vẫn chưa hiểu tên Kiệt Ngao ấy sao? Chuyện hắn trốn học đâu phải chuyện hiếm thấy. Hơn nữa, ngày mốt còn là ngày nghỉ, hắn mà chịu ở lại học sao?”

Mùng 8 và 23 hàng tháng là ngày nghỉ ở Sung Kyun Kwan. Nếu mỗi chuyện diễn ra đúng như những gì Yong Ha nói, thì đêm nay Yoon Hee sẽ phải ngủ chung phòng với Sun Joon, chỉ có hai người. Đột nhiên tim Yoon Hee đập loạn xạ. Từ trước tới giờ cô vẫn sinh hoạt trong cùng một phòng với chàng, nhưng nghe đến đoạn “chỉ có hai người”, tim cô bắt đầu nhảy tung bừng. Yong Ha nhìn theo Yoon Hee luống cuống bước vào phòng, lăm bắm một mình:

“Hay là ngày mốt ta đến Mẫu Đơn các nhĩ? Sẵn xác mình lại xem rốt cuộc Đại Vật là nữ nhi, hay nam sắc... Không phải bán nam bán nữ đấy chứ? Điều Thuyền cũng hơi khó chiều, phải dùng cách nào để cạy miệng nàng ta ra đây...”

Nói chỉ còn lại hai người trong căn phòng kín nhưng cũng chẳng khác với thường ngày. Vẫn là Đại Vật công tử bận rộn với đồng bài vở cần xem lại và Giai Lang chỉ biết cúi đầu đọc sách. Yoon Hee còn gần như quên hẳn chuyện trái tim mình đã đập loạn xạ như thế nào trước khi bước chân vào phòng. Nếu không qua được bài kiểm tra hàng ngày thì không được vào lớp, nên Yoon Hee chỉ còn biết học mà thôi. Lần đầu tiên tựa như kỳ tích không bị tiến sĩ Jang mắng, hơn nữa còn có thể theo kịp tốc độ giảng bài của tiến sĩ Yu đã tồn của Yoon Hee không biết bao sức lực. Giờ thì hai người hay hai mươi người, Yoon Hee cũng chẳng có tâm trí nào mà suy nghĩ lung tung nữa.

Thời điểm này bài vở của cả Sun Joon lẫn Yoon Hee đều chất cao như núi. Đột nhiên Yoon Hee cảm nhận thấy có gì đó khác thường từ phía Sun Joon. Quyển sách của chàng để mở trên bàn, nhưng không hề nghe thấy tiếng lật trang sách. Nét mặt chàng rất bình thản, nhưng trên trán thì hiện rõ sự u ám. Yoon Hee nghĩ nếu cứ tiếp tục giả vờ tập trung học bài không nhìn thấy tình cảnh chàng lúc này thì không ổn chút nào. Cô đóng mạnh quyển sách của mình lại. Mon men đến ngồi trước bàn Sun Joon, đưa tay lên chống cằm. Sun Joon có hơi bất ngờ nhưng rồi lại mau chóng nheo mắt cười:

“Có chuyện gì vậy?”

“Chúng ta đi chơi đi. Hình như huynh cũng không muốn học nữa thì phải.”

“Sao tự dưng cậu lại muốn đi chơi? Từ lúc vào Sung Kyun Kwan đến giờ, cậu toàn đọc sách bất kể ngày đêm, còn lờ cả tôi đi mà.”

“Tôi lờ huynh đi lúc nào?”

“Có đấy.”

Không phải cô lờ chàng đi, mà vì sợ vô tình chạm phải ánh mắt chàng nên mới cẩn thận thôi. Cứ mỗi khi đứng trước mặt chàng, Yoon Hee lại để lộ ra những hành động nữ tính mà bình thường không bao giờ có.

Hơn nữa Yong Ha lúc nào cũng căng mắt giám sát cô, Yoon Hee không thể làm khác được. Không chỉ Yong Ha, cả thế gian này đều khiến cho Yoon Hee phải đề phòng, từng chút một.

Vào cái đêm Yoon Hee không chịu nổi cơn buồn ngủ mà thiếp đi, nỗi kinh hoàng khi mở sáng giật mình tỉnh dậy vẫn còn in đậm trong tâm trí cô đến tận bây giờ. Khi đó Yoon Hee như bị đẩy đến ranh giới giữa thiên đàng và địa ngục, cứ trần trọc lo lắng không biết mình đã bị lộ hay chưa, mãi cho đến khi Sun Joon và Jae Shin thức dậy. Dù biết họ không nhận ra điều gì bất thường, nhưng nỗi kinh hoàng ấy vẫn không hề giảm. Yoon Hee phải luôn cẩn trọng như đang đi trên băng mỏng vậy. Còn chàng, Lee Sun Joon, chính là thứ nguy hiểm nhất đối với cô. Nhìn Yoon Hee cười tươi rói, Sun Joon cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn, chàng hỏi:

“Cậu muốn an ủi tôi à?”

“Huynh có chuyện gì không vui, cần người an ủi sao?”

Nhìn vẻ ngơ ngác của Yoon Hee, Sun Joon bật cười. Làm sao cậu nhóc này lại có thể đáng yêu đến thế? Yoon Hee giật mình nhận ra mình lại để lộ bộ mặt nữ nhi, vội vàng dãn cơ mặt ra và nói:

“Vì không muốn nhận chức Hạ Sắc chưởng nên huynh mới vào Đông trai phải không? Huynh không muốn đem chuyện đầu đá đẳng phái vào tận Sung Kyun Kwan nên...”

“Nếu chỉ dựa vào chuyện đó thôi thì làm sao có thể đưa ra kết luận được.”

Một câu trả lời rất mơ hồ. Nhưng đây lại là câu trả lời duy nhất mà Sun Joon có thể nói. Chàng đã rất muốn được ở bên cạnh người đang ngồi trước mặt mình, dù chỉ là một chút thôi. Để đã như thế này, thay vì Kim Yoon Sik chuyển vào Tây trai, chuyện chàng vào Đông trai rõ ràng là giải pháp tốt nhất.

“Vừa là bạn học, vừa là bạn chơi, vậy chẳng tốt sao?”

“Gì cơ?”

Yoon Hee không hiểu được câu nói Sun Joon tự thì thầm với chính mình.

“Nhưng biết chơi gì bây giờ? Hay là hai chúng ta giải Số học đi, có khi cũng vui đấy?”

Suy nghĩ một lúc thật lâu mà chàng lại đưa ra đề nghị “chơi” giải Số học, cái thứ đầu đầu nhức óc ấy. Yoon Hee siết chặt hai tay, bày ra vẻ đáng sợ nhất có thể rồi nói:

“Số học thì ngày nào cũng làm cùng với những người khác rồi mà!”

“Nhưng mà...”

“Chúng ta nói chuyện đi.”

“Nói chuyện gì cơ?”

“Thì tán gẫu thôi! Có phải chỉ phụ nữ mới tán gẫu thôi đâu?”

“Có ai bảo nói chuyện không phải là tán gẫu đâu. Đàn ông chúng ta ngày nào cũng tán gẫu với nhau cả mà.”

“Đúng vậy. Đàn ông thật sự cũng nhiều lời. Vậy mà lúc bào cũng cấm phụ nữ nói... A!”

Nhận ra mình lại đứng trên lập trường của phụ nữ mà nói lung tung, Yoon Hee tự đánh vào đầu mình không chút thương tiếc, nhưng dĩ nhiên là chỉ trong tưởng tượng của cô thôi.

“Cậu thật biết nghĩ cho người khác. Thường thì đàn ông chúng ta rất ít khi nghĩ cho phụ nữ.”

“Nhưng... trên thế gian này thứ tôi cảm thấy khó hiểu nhất cũng chính là lòng dạ của phụ nữ. Ha ha ha.”

“Tôi cũng vậy. Sẵn nhắc đến phụ nữ, tôi có chuyện muốn hỏi cậu...”

“Tôi đã nói là không biết gì về phụ nữ mà!”

“Tôi muốn nói đến tí tí cậu.”

Yoon Hee đang định phản bác chợt khựng lại. Tỉ tỉ Yoon Sik, vậy chàng phải là chính cô sao? Bị chàng hỏi bất ngờ, Yoon Hee không biết phải tỏ vẻ ra sao, toàn bộ cơ trên khuôn mặt cô cứ lúng ta lúng túng. “Lần đầu tôi gặp tiểu thư, cô ấy không nói gì cả, tuy hỏi câu này có hơi thất lễ nhưng liệu có phải tiểu thư...”

Nghe cách hỏi ngập ngừng của Sun Joon, Yoon Hee hiểu ra chàng đang muốn hỏi có ai cô bị cảm không.

“Không phải đâu! Khi ấy đang ở ngoài, lại được người như huynh bắt chuyện, vì xấu hổ nên mới như thế thôi. Hơn nữa, tỉ tỉ tôi vốn rất giữ kẽ...”

Đang lấp bắp thì Yoon Hee chuyển hẳn đề tài sang ca tụng tỉ tỉ mình.

“Chính miệng tôi nói ra mấy lời này có hơi ngại, nhưng tỉ tỉ tôi vừa đoan trang vừa hiểu biết, lại còn rất xinh... xinh đẹp nữa... Khả năng thấu hiểu của tỉ ấy cũng... khá. Tỉ ấy còn học chữ rất giỏi... À! Tính tình! Tính tình tỉ ấy cực kỳ tốt.”

Yoon Hee muốn nói tốt cho chính mình nhiều hơn, nhưng lại không nghĩ ra lời khen nào nữa. Nhìn Yoon Hee cố tìm lời hay ý đẹp mà cả thời gian lâu mồ hôi trên thái dương cũng không có, Sun Joon mỉm cười nói:

“Trông tiểu thư vẫn còn trẻ, lại là người tốt như vậy, nhưng sao đến bây giờ vẫn...”

“... Vì tỉ ấy phải chăm sóc cho tôi, cũng muốn chờ đến khi tôi tham gia khoa cử...”

Sun Joon có vẻ thương xót tỉ tỉ của Yoon Sik. Yoon Hee không muốn nhìn người khác thương hại mình, cô cúi đầu nói nhỏ:

“Nhưng tỉ ấy còn trẻ lắm. Tỉ ấy chỉ lớn hơn tôi một tuổi, còn nhỏ hơn huynh một tuổi mà! Dĩ nhiên, hai mươi tuổi thì xét ra chuyện hôn sự của tỉ ấy cũng hơi muộn, nhưng mà...”

“Khi ấy nhìn thấy chiếc váy cũ của tỉ tỉ cậu tôi đã rất đau lòng.”

“Huynh đừng nói những lời như vậy. Tôi, à không, tỉ tôi vẫn chưa đến mức cần người khác thương hại đâu.”

“Không phải thương hại. Tiểu thư cũng là phụ nữ, không lý nào cô ấy lại không thích mặc áo váy hay đeo trang sức đẹp? Tiểu thư đã phải hy sinh vì cậu, từ bỏ hết những thứ đó, kể như tôi làm sao dám thương hại cô ấy được? Điều khiến tôi đau lòng là chiếc mũ sa và áo khoác của cậu nếu so với chiếc váy cũ của tiểu thư thì còn tốt hơn nhiều.”

Yoon Hee thu chân lại ngồi bó gối nhìn chàng. Tuy chỉ gặp thoáng qua một lần, nhưng hình như tỉ tỉ Yoon Sik trong ký ức của chàng là người rất hạnh phúc. Bằng thân phận Yoon Sik, cô chuyển tình cảm của Yoon Hee đến chàng.

“Tỉ tôi có nhờ tôi chuyển lời, rằng huynh là một người rất tốt.”

“Tiểu thư nhờ chuyển lời, sao đến bây giờ cậu mới nói?”

“Tỉ ấy còn nói giọng huynh rất hay nữa.”

“Thật là, tôi còn chưa được nghe giọng của tiểu thư nữa là.”

“Tỉ ấy cũng nói rằng huynh rất tuấn tú, khuôn mặt huynh như tỏa sáng ấy.”

“Vậy là tiểu thư đã nhìn thấy tôi rồi à? Thật bất công. Đến cả một sợi tóc của cô ấy tôi còn chưa được thấy cơ mà.”

Hình ảnh Yoon Sik đã ngồi trước mặt Sun Joon không còn là đàn ông nữa, mà đã hóa thành một cô gái. Cô gái ấy có mái tóc đen dài, mặc một chiếc áo khoác phủ đến tận bàn tay cùng một chiếc váy màu đỏ tươi, khác hẳn với bộ đồ cũ kỹ hiện thực. Cô gái một giấu đi đôi môi ngượng ngùng của mình, đưa tay áo lên che mặt rồi e thẹn quay đầu đi. Trong tưởng tượng của Sun Joon, hình ảnh tỉ tỉ của Yoon Sik và cậu biến thành một từ lúc nào. Giật mình vì những gì vừa tưởng tượng, Sun Joon khẽ lắc đầu, cố xua đi cảm giác tim mình đang đập mạnh.

“Dù chỉ là tưởng tượng, nhưng mình đúng là quá khiếm nhã. Sao lại tự biến Kim công tử thành nữ rồi tự xao xuyến thế này... Không phải phép chút nào, không quân tử chút nào.”

“Hai cậu ngồi nhìn nhau làm gì vậy hả?”

Đột nhiên Yong Ha mở toang cửa ra bước vào trong Trung nhị phòng. Yoon Hee vì bất ngờ suýt chút nữa đã thét lên thành tiếng.

“Hai chúng tôi đang nói chuyện thôi. Nữ Lâm huynh sang đây có chuyện gì vậy?”

“Sang chơi. Ta còn mang theo ít đồ ăn vặt làm của hồi lộ này, cho ta nói chuyện với.”

Làm gì có ngày nào Yong Ha không ghé sang đây. Mang tiếng là ở phòng bên cạnh, nhưng gần như Yong Ha chỉ dùng phòng đó để ngủ, còn lại đa số thời gian đều ở bên này. Chuyện Sun Joon hỏi có việc gì và Yong Ha trả lời sang chơi cũng chỉ cho có lệ mà thôi. Yong Ha vừa bày một đồng đồ ăn ra giữa phòng.

“Ta vốn chỉ cần một ngày không nghĩ thấy mùi đàn bà thôi là đã không thở nổi, vậy mà dạo gần đây không hiểu sao chỉ cần bước vào phòng này thôi là có thể chịu được mấy ngày. Các cậu không thấy lạ sao?”

Nghe câu nói đùa ấy của Yong Ha, Yoon Hee cổ ra vẻ đàn ông, cười thật lớn rồi trả lời:

“Ha ha ha, chắc là nhờ mùi hương tỏa ra từ chiếc váy lót của Điêu Thuyền rồi.”

Chính sự nghi ngờ của Yong Ha đã rèn luyện tính gan lì cho Yoon Hee. Trước những lời bóng gió tương tự, Yoon Hee giờ đã có thể bình tĩnh đường hoàng đáp trả. Cũng may ngoại trừ Yong Ha, các nho sinh khác đều không thấy cô có gì khác thường. Đối với mọi người, chuyện một nho sinh nhận được sự sủng ái của hoàng thượng vào học tại Sung Kyun Kwan nơi vốn cấm nữ nhi, lại là nữ nhi thật vượt quá sức tưởng tượng.

“Mà hai cậu đang nói chuyện gì có vẻ vui thế?”

“Chúng tôi đang nói chuyện về tí tí của Đại Vật.”

“Vậy à? Đại Vật có tí tí sao? Nếu cô ấy giống cậu thì ắt phải là một mỹ nhân.”

Yong Ha cảm thấy như mình vừa bắt được một chi tiết cực kỳ hay ho, Yoon Hee nhìn Yong Ha lại quay sang nhìn Sun Joon, lúng túng một lúc mới lắp bắp trả lời:

“Và... vâng, tí ấy rất đẹp.”

Tự khen mình trước Sun Joon khiến Yoon Hee nóng bừng cả mặt. Nhưng thật sự, dù có chết cô cũng không một nói câu “tí tí của Yoon Sik không phải là mỹ nhân” trước mặt chàng. Yoon Hee mong sao tí tí Yoon Sik chỉ để lại những ấn tượng đẹp trong ký ức Sun Joon mà thôi. Cô không ngờ chàng cũng lên tiếng ủng hộ mình:

“Tôi đã gặp tiểu thư rồi, mỹ nhân thật sự đấy.”

“Cái gì? Cậu gặp rồi á?”

Ý của Sun Joon chỉ đơn giản là tí tí của Yoon Sik có tấm lòng và nhân cách đẹp, nhưng Yong Ha lại hiểu rằng Sun Joon đã trực tiếp nhìn thấy Kim tiểu thư, và từ mỹ nhân là nói đến dung mạo của cô. Mà thật ra ai nghe cũng sẽ hiểu lầm theo hướng đó. Yoon Hee cũng bất ngờ, nhưng rồi cô nhận ra ý Sun Joon muốn nói gì. Cô cười thầm trong bụng khi biết Yong Ha đã hoàn toàn hiểu sai ý Sun Joon. Trong một thoáng, Yong Ha đã nghĩ tí tí xinh đẹp ấy có khi nào là Kim Yoon Sik đang ngồi trước mặt mình hay không? Nhưng Yong Ha còn hiểu lầm thêm một điều nữa. Hắn nghĩ rằng Sun Joon đã gặp Yoon Sik cùng với tí tí của mình, chứ không hề biết rằng chỉ có hai người gặp nhau mà thôi.

Trực giác của Yong Ha như rơi vào mê cung. Nhưng bản thân hắn vẫn thấy rất thú vị. Ban đầu chỉ đơn giản là tò mò về giới tính của Kim Yoon Sik, nhưng dần dần hắn lại cảm thấy có cảm tình với cậu nhóc này. Yong Ha còn nghĩ, nếu Yoon Sik không phải là con gái mà là đàn ông thật sự thì tuyệt biết chừng nào.

“Ta cũng muốn gặp tiểu thư một lần cho biết.”

“Người khác tôi không biết, nhưng Nữ Lâm huynh thì tuyệt đối không được.”

“Tại sao chứ?”

“Ồ Jo Seon này, chẳng phải cái tính phong lưu của Nữ Lâm huynh còn đáng sợ hơn cả vũ bão sao? Theo những gì tôi nghe người ta nói thì huynh chẳng từ ai cả, kỹ nữ, dân thường, cho đến con nhà quý tộc. Trước khi huynh bỏ cái tật lẳng nhăng ấy thì huynh sẽ không được nhìn thấy tí tí tôi đâu.”

“Này, cậu nhần tâm quá đi. Vậy là xem như cả đời này ta sẽ không được gặp tí tí cậu rồi.”

Rõ ràng đây là lời tuyên bố mình sẽ phong lưu cho đến tận lúc chết. Dù không biết là ai, nhưng nương tử của Yong Ha thật sự rất đáng thương. Cả những người con gái mà hắn từng qua lại nữa. Bản thân cũng là phụ nữ nên Yoon Hee rất tức giận, song cô chỉ có thể xả cơn giận ấy lên số thức ăn mà Yong Ha đã mang qua. Ba người ngồi nhai rôm rả thì đột nhiên Yong Ha hỏi Sun Joon:

“Này Giai Lang! Đại Vật không phải quá đẹp sao?”

“Hức! Khụ khụ!”

Yoon Hee giật thót mình, làm đông bánh trong miệng nghẹn lại ngay cổ. Trong khi cô uống nước từ cái bát để sẵn bên cạnh, hai người đàn ông còn lại tiếp tục nói chuyện:

“Vâng, tôi cũng nghĩ giống huynh.”

“Vậy ta hỏi cậu nhé, từ trước đến giờ có lần nào cậu nghi ngờ Đại Vật là cô gái không?”

Câu hỏi này làm Yoon Hee choáng váng như thể mặt đất chỗ cô đang ngồi bỗng bất ngờ nứt toác. Cô bàng hoàng đến nỗi không thể lấy lại bình tĩnh ngay. Nếu bây giờ mà nhảy dựng lên la lối chối bỏ thì sẽ rất kỳ quặc, mà ngồi im như không phải chuyện gì ghê gớm cũng kỳ quặc không kém. Càng không thể chỉ ngồi cười giả lả. Trong khi đầu óc Yoon Hee đang rối bời như thế, cô nghe thấy Sun Joon trả lời:

“Nữ Lâm sư huynh đánh giá con người ta theo cách đó sao? Đại Vật công tử có xinh đẹp và hơi mảnh khảnh thật. Nhưng đẹp có phải là điều gì xấu hổ đâu? Việc huynh đem vẻ đẹp của cậu ấy ra làm điểm yếu, nghi ngờ cậu ấy là phụ nữ, xem như đã phủ nhận nhân cách của cậu ấy rồi. Huynh đối xử với bạn bè mình như vậy sao có thể tự xưng là người có nghĩa khí được? Con người bên trong Đại Vật, là người nam tính nhất trong số những người đàn ông thực thụ trên thế gian này! Chẳng lẽ Nữ Lâm huynh xem trọng bề ngoài mà bỏ qua cái bên trong sao?”

Rốt cuộc là lời khen hay là lời chửi rửa đây?

Rõ ràng Sun Joon đang bênh vực cô, nhưng phần “nam tính trong số những người đàn ông thực thụ trên thế gian này” làm Yoon Hee không vui chút nào. Nghĩ đến sự tin tưởng của Sun Joon, lương tâm Yoon Hee cảm thấy cực kỳ cắn rứt. Lừa dối chàng như thế này, chẳng phải là cô đang phản bội lại sự tin tưởng mà chàng vẫn thường nhắc đến đây sao? Trong khi đó, Yong Ha vẫn tiếp tục nói:

“Cậu cũng nóng tính thật đấy. Ta cũng biết Đại Vật rất đàn ông, khác hẳn với bề ngoài, vậy nên mới hỏi thử cậu mà. Giai Lang này, nếu có một người con gái giống y hệt Đại Vật, cậu nghĩ sao nếu cô ấy là nương tử cậu? Cả tính cách, ngoại hình, học thức đều giống cậu ấy, chỉ khác mỗi giới tính thôi. Cứ thử tưởng tượng một tí, chắc chẳng ảnh hưởng đến tình bạn đâu nhỉ?”

Yoon Hee không thể ngăn tim mình thôi đập loạn xạ, cô vợ bữa một miếng bánh rồi đưa lên miệng. Nhưng Sun Joon không trả lời ngay mà đưa tay chống cằm, ra chiều suy nghĩ rất nghiêm túc. Chàng đắn đo suy nghĩ càng lâu, Yoon Hee càng thấy khó thở, cuối cùng cô phải lên tiếng xen vào:

“Nữ Lâm huynh chỉ đùa thôi mà, sao huynh cứ phải suy nghĩ làm gì, mặc kệ đi. Với lại, thế gian này làm gì có cô gái nào giống hệt tôi được.”

Không biết có phải Sun Joon tìm được câu trả lời trong lời nói của Yoon Hee hay không, chàng liền quay sang nhìn Yong Ha và nói:

“Nếu là tôi, tôi không thể xem cô gái giống Đại Vật là nương tử được.”

Vậy ý Sun Joon là chàng chỉ muốn Kim Yoon Sik là đàn ông thôi sao? Trái tim Yoon Hee như rơi thẳng xuống đất. Yoon Hee cố nặn ra nụ cười để giấu đi sự thất vọng, nhưng không thể. Sun Joon nói tiếp:

“Không nên đặt tiêu chuẩn hay tham vọng quá cao. Hơn nữa, việc ngồi tưởng tượng ra một cô gái vốn không có thật cũng quá hão huyền.”

“Sao lại không được? Một cô gái như Đại Vật thì có gì là quá đâu?”

“Nhưng đó lại là cô gái quá hoàn hảo so với tôi.”

Ngay khi trái tim Yoon Hee vừa định lâng lâng bay về chỗ cũ thì cửa phòng lại mở cái rầm, Jae Shin xuất hiện. Yong Ha ngạc nhiên đến nỗi há hốc mồm, trố mắt ra nhìn Jae Shin như thể thấy xác chết đi vào.

“Sao tự dưng huynh lại quay về?”

Jae Shin bỏ ngoài tai câu hỏi của Yong Ha, vừa bước vào phòng vừa phản bác lại câu nói của Sun Joon:

“Người nói hình mẫu lý tưởng của mình là một đứa con gái giống Đại Vật? Nhảm nhí! Người thích một đứa con gái không biết ngoan ngoãn nghe lời, mỗi khi có chuyện gì không vừa ý thì gân cổ lên cãi lại người sao? Thành thân, chỉ cần với người không quá ngu ngốc là được rồi. Nếu lấy về một nương tử quá thông minh, biết quá nhiều thứ thì cái nhà người sẽ chẳng có ngày nào yên đâu.”

Jae Shin cởi chiếc áo khoác ra rồi vắt lên mắc áo.

“Tôi hỏi huynh có chuyện gì mà chưa đi được một ngày một đêm đã về rồi? Huynh vốn là người đã đi là không biết khi nào trở lại kia mà?”

“Ta đã nói là đi mua nón rồi mà, mua xong thì về thôi.”

Nhìn lại thì đúng là hẳn đang đội một chiếc mũ sa mới thật. Jae Shin cởi nón ra, huơ huơ trước mặt Yong Ha vài lần như muốn bảo nhìn cho kỹ đi, rồi đặt nó lên kệ cửa.

“Bỏ qua chuyện mũ nón đi, tự dưng hôm nay huynh lại giở chứng gì nữa đây?”

“Ta sợ hai đứa nó bám dính lấy nhau nên về đây, được chưa?”

Jae Shin vừa lau bầu trả lời vừa lúc trong áo khoác ra thứ gì đó. Gã ném lên đùi Yoon Hee. Là một chiếc mũ chụp đầu.

“Mua nón được người ta tặng không đây.”

Chỉ nhìn cũng biết chiếc mũ chụp đầu này không phải là loại rẻ tiền thường được tặng kèm theo. Yoon Hee ngơ ngác một lúc rồi đẩy chiếc mũ lại phía Jae Shin.

“Thứ này rất đắt, tôi không thể nhận được đâu. Kiệt Ngao huynh cứ giữ lại mà dùng.”

“Nhỏ, không vừa đầu ta.”

“Thì huynh mang đi đổi cái khác là được mà?”

“Này! Đổi đi đổi lại thì còn gì là thể diện quý tộc nữa? Ta đã khó khăn lắm mới mua... à không, mới kiếm về được đó. Nếu người không thích thì đem bán cho người khác đi.”

Yong Ha nhếch môi cười, ánh mắt lóe lên tinh nghịch.

“Cái tên Kiệt Ngao này, không thành thật chút nào hết. Cái gì mà được cho không, rõ ràng là bỏ tiền ra mua về thì có. Vì muốn mau tặng cho Đại Vật nên mới vội vàng quay về chứ gì. Cũng đáng yêu đấy.”

“Đại Vật, cậu cũng nên nghĩ cho thành ý của Kiệt Ngao, cứ nhận đi. Vài tháng nữa là đến hè rồi, chiếc mũ chụp đầu của cậu sẽ rất nóng, không dùng được đâu.”

“Nhưng tự dưng lại nhận đồ của huynh ấy...”

Sun Joon cười cười nói thêm:

“Cậu cứ nhận đi. Bạn bè thân thiết với nhau, không cần phải câu nệ đâu.”

Jae Shin nhướng mày nhìn Sun Joon quát lớn:

“Thân cái gì mà thân? Ta đã nói là đồ người ta cho không rồi mà. Vay trả đây! Đốt quách đi cho đỡ rách việc!”

Yoon Hee vội vàng cúi đầu cảm ơn trước khi Jae Shin nổi cơn thịnh nộ.

“Cảm ơn huynh. Tôi sẽ dùng thật tốt.”

Vừa nhìn thấy Yoon Hee nở nụ cười thật tươi, Jae Shin liền có vẻ xấu hổ, đưa tay gãi gãi cằm rồi lại quay đi cởi bớt quần áo. Trong lúc chiếc áo khoác ngắn được cởi ra, che khuất miệng Jae Shin, khóe môi gã khẽ nhếch lên vẫn thành một nụ cười. Hôm nay cũng giống như mỗi ngày, Jae Shin vẫn để ngực trần, ngồi xuống nói băng quơ:

“Đội thử xem có vừa không?”

Nói xong Jae Shin vờ ra vẻ không quan tâm, đưa tay bốc lấy một món gì đó trong đồng đồ ăn vặt của Yong Ha. Yoon Hee có thể cảm nhận được tình cảm của Jae Shin trong câu cần nhân của gã, cô vừa thử mũ vừa cần môi nhin cười. Sun Joon và Yong Ha cuug có cùng suy nghĩ với Yoon Hee, hai người liếc nhìn nhau, cố không cười phá lên. Jae Shin lập tức phát hiện ra vẻ mặt kỳ quặc của ba người.

“Gì nữa đây, các người bị làm sao vậy hả? Mấy tên tiểu tử này, còn không mau nói rõ ràng thì đừng trách ta!”

Tiếng hét vang như sấm của Jae Shin lại một lần nữa làm rung chuyển cả Đông trai. Ngoài tiếng hét ấy ra, tiếng cười của ba người còn lại cũng vang khắp Trung nhị phòng.

17. Chương 17

Ngày mai là ngày nghỉ của Sung Kyun Kwan, nên ngay sau khi ăn tối xong Yoon Hee và Sun Joon đều vội vàng sửa soạn đồ đạc để về nhà. Jae Shin và Yong Ha không ăn tối mà đã tách riêng đi đâu từ lúc nào. Yoon Hee định ghé qua nhà Sun Joon để lấy sổ sách gửi nhờ Sun Dol lần trước. Cô cũng muốn gửi lời cảm ơn mẹ chàng và đã cho cô mượn chăn và gối. Nói là mượn, nhưng không biết đến bao giờ Yoon Hee mới có thể tham gia khoa cử, rời khỏi đây để trả lại chăn gối cho bà. Sun Joon chuẩn bị mỗi thứ xong trước, chàng bước ra hiên rồi quay vào hỏi cô:

“Còn lâu không?”

“Xong cả rồi.”

Yoon Hee vui vẻ bước ra khỏi phòng. Trên tay cô là chiếc giỏ mà ngày đầu tiên vào đây cô đã mang đến.

“Tất cả đây à?”

“Cũng không có gì nhiều đâu.”

Sun Joon dùng một tay nhắc sợi dây buộc chiếc giỏ lên ước chừng trọng lượng rồi lo lắng hỏi Yoon Hee:

“Cậu có mang nổi sổ sách đang ở nhà tôi với cả đồng này nữa không vậy?”

“Ha ha ha, tôi cũng là đàn ông. Khi mới đến đây tôi cũng tự mang đến mà. Bây giờ không nặng bằng lúc đó đâu.”

Yoon Hee nhắc chiếc giỏ lên bằng một tay, cố làm ra vẻ nhẹ nhàng như không, bước theo Sun Joon ra khỏi Đông trai. Trên tay Sun Joon là một túi đồ cần được giặt.

“Tâm trạng cậu có vẻ tốt nhỉ. Về nhà vui vậy sao?”

Thật ra Yoon Hee đang hào hứng vì được đến nhà chàng, nhưng cô vẫn giả vờ nói:

“Mấy ngày qua tôi rất lo lắng ẹ và tí tí. Trong nhà chỉ có mình tôi là đàn ông...”

“Hắn cậu phải lo lắng. Nhưng làm sao đây, hôm nay cậu ghé nhà tôi lấy sách, tôi còn muốn giữ cậu ở lại chơi một chút...”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

Nhìn Yoon Hee cười, bất giác Sun Joon cũng cười theo. Rõ ràng người đang đứng cười với chàng đây là đàn ông, nhưng trái tim chàng lại cảm thấy xao xuyến. Chàng còn có cảm giác mình và Yoon Hee giống như đôi tân lang tân nương đang trên đường về nhà chào cha mẹ lần đầu tiên kể từ khi ra ở riêng vậy.

“Huynh ở phòng riêng đúng không? Tò mò quá, không biết phòng huynh như thế nào nhỉ?”

“Phòng tôi không có gì vui đâu. Nhưng thay vào đó tôi có thứ muốn cho cậu xem.”

“Là gì vậy?”

“Khi nào đến cậu sẽ biết. À, đừng mong đợi thứ gì to lớn quá. Chỉ là một chút sở thích của tôi thôi.”

“Ồ, vậy càng khiến tôi thấy tò mò hơn. Thì ra huynh cũng có sở thích à?”

Yoon Hee rất vui vì được biết thêm nhiều điều nữa về chàng, khuôn mặt cô đỏ ửng lên. Cô không còn cảm thấy sức nặng từ chiếc giỏ của mình nữa, cũng không hề biết những ngón tay bị dây buộc giỏ đè lên đã tê rần mất hết cảm giác.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện này chuyện kia, ra khỏi Phán thôn, hướng về phía Bắc thôn. Đến một con đường vắng người qua lại, họ thấy bên góc đường có đặt một chiếc kiệu, nhưng không thấy người khiêng kiệu mà chỉ có một người đàn ông trung niên đang đi tới đi lui. Ông ta chăm chú nhìn Sun Joon và Yoon Hee đi ngang qua, rồi hồ hởi chạy theo hỏi:

“Xin thất lễ, cho tiểu nhân hỏi một chút.”

Sun Joon và Yoon Hee cũng dừng bước, quay lại nhìn người đàn ông.

“Hai vị công tử đây đi từ Sung Kyun Kwan ra phải không?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Hai vị có biết thiếu gia Lee Sun Joon, mới nhập trai gần đây không?”

Sun Joon và Yoon Hee không hiểu chuyện gì đang xảy ra, quay sang nhìn nhau thắc mắc. Rồi Sun Joon nhìn người đàn ông, còn Yoon Hee thì nhìn chiếc kiệu, có vẻ như người đang ngồi trên kiệu là một cô gái.

“Tôi chính là Lee Sun Joon. Có chuyện gì vậy?”

“Tiểu nhân là quản gia nhà Bình phán đại nhân. Tiểu thư Bình phán đại nhân đang ngồi trong kiệu, lệnh cho tiểu nhân hỏi xem công tử có nhớ chuyện đóa phù dung không?”

Mắt Yoon Hee đang nhìn chiếc kiệu liền mở to. Cô không thể tin vào điều tai mình vừa nghe thấy. Yoon Hee muốn tự nhủ rằng mình đã nghe lầm, nhưng câu trả lời của Sun Joon đã cản trở mọi cố gắng của cô,

“Xin nói lại với tiểu thư rằng tôi vẫn chưa quên món nợ ngày hôm đó.”

Người quản gia chạy về phía kiệu thì thầm gì đó với cô gái ngồi bên trong rồi quay lại nói tiếp:

“Hôm đó tiểu thư đã để công tử đi mà chưa hiểu chuyện gì. Cách đây không lâu tiểu thư mới biết là do trò đùa trong lễ Tân bảng của Sung Kyun Kwan. Lần đó được công tử giúp đỡ, tiểu thư muốn hỏi liệu tiểu thư có thể gặp công tử một chút đã nói lời cảm ơn hay không?”

“Tôi mới là người mắc nợ tiểu thư, ông cứ nhấn lại rằng chuyện đó không cần phải cảm ơn đâu. Hơn nữa tôi cũng phải xin lỗi tiểu thư vì trò đùa của nho sinh Sung Kyun Kwan chúng tôi.”

Trong khi Sun Joon và người quản gia nói chuyện, Yoon Hee không hề rời mắt khỏi chiếc kiệu. Phía bên thành kiệu có một khung cửa nhỏ, Yoon Hee cảm thấy đóa phù dung kia đang nhìn Sun Joon qua khung cửa nhỏ này. Tâm trạng Yoon Hee trở nên kỳ lạ. Nửa khó chịu nửa buồn bã. Khi người quản gia quay về chiếc kiệu, Yoon Hee kéo tay Sun Joon, cố giấu vẻ gấp gáp nói:

“Nếu huynh nói chuyện xong rồi thì mau đi thôi, trời sắp tối rồi.”

Nhưng trái ngược hoàn toàn với tâm trạng nôn nóng của Yoon Hee, Sun Joon có vẻ chần chừ. Rồi không đợi hai người kịp quay lưng đi, cô gái ngồi trong kiệu cúi người uyển chuyển bước ra ngoài. Nàng không cao cũng không thấp, bờ vai nhỏ và làn da trắng mịn, rõ ràng là tiểu thư của một gia đình danh giá. Có lẽ

sự xúc động khi nhìn thấy ngọc nữ là thế này đây. Nếu đặt một đóa hoa sen bên cạnh nàng, hẳn hoa sẽ bị sắc đẹp của nàng làm lu mờ nhanh chóng. Đến cả Yoon Hee cùng là phụ nữ mà còn bị vẻ đẹp ấy thu hút. Nếu là đàn ông chắc chắn sẽ đem lòng cảm mến ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Hyo Eun lấy chiếc áo trùm đầu che mặt, xoay người lại. Dải dây tết hồ điệp bên hông nàng cũng theo đà đung đưa như múa. Chiếc váy đỏ và áo trùm đầu màu lục thẫm được may từ loại vải đắt tiền càng tôn thêm khí chất cao quý của nàng. Người quản gia nghe nàng dặn dò gì đó rồi chạy lại chuyển lời với Sun Joon:

“Tiểu thư muốn trò chuyện nhiều hơn với công tử, không biết liệu công tử có thời gian không ạ? Tiểu thư muốn biết chi tiết về trò đùa hôm đó...”

Một nàng tiểu thư dài các suốt ngày ở chốn biệt đường lại bằng cách nào nghe được thông tin về lễ Tân bảng của Sung Kyun Kwan chứ, chuyện này chẳng phải rất kỳ lạ sao? Cho dù có nghe người khác kể lại, thì chỉ cầm im lặng xem như chưa có gì xảy ra là được rồi. Sao còn đòi nói chuyện hỏi thêm cho rõ, rõ ràng là nói dối trắng trợn hòng tìm cách tiếp cận Sun Joon đây mà.

“Vâng, được thôi.”

Yoon Hee tròn mắt ngạc nhiên nhìn Sun Joon. Trong khi người quản gia đi chuyển lời cho đóa phù dung, Yoon Hee cố hết sức giữ nguyên bộ mặt tươi cười, nói với Sun Joon:

“Chuyện ngày hôm đó có gì cần phải giải thích đâu? Huynh cứ trả lời thật đơn giản rồi đi thôi.”

“Nhưng cũng không thể từ chối được. Cô ấy muốn biết rõ đầu đuôi, tôi phải giải thích thôi.”

“Thật vô lý.”

Đối với Phù Dung Hoa, đầu đuôi câu chuyện không quan trọng. Thứ nàng ta thật sự quan tâm chẳng phải đã rõ ràng rành rọt rồi sao. Chàng còn muốn giải thích cái gì nữa không biết? Yoon Hee không muốn phải gợi ý cho chàng nữa, cô chuyển sang hướng khác.

“Vậy còn tôi thì sao? Phải chờ huynh đến bao giờ? Nếu ghé nhà huynh trễ quá thì cũng không phải phép...”

“Đại Vật, xin lỗi cậu, nhưng xem ra hôm nay không được rồi.”

“Huynh nói không được là sao? Chỉ cần giải thích cho tiểu thư nhà đó một lát thôi mà.”

“Đã bắt đầu nói chuyện thì sẽ không biết đến thời gian nữa đâu. Cho nên...”

“Giai Lang huynh, sao lại có thể như thế được? Huynh hẹn với tôi trước mà! Huynh nói có thứ muốn cho tôi xem mà, còn làm tôi tò mò về sở thích thường ngày của huynh nữa...”

“Đại Vật, cứ để thông thả lần sau cũng được mà. Chẳng phải lúc nào chúng ta cũng ở cạnh nhau sao?”

“Huynh nghĩ sẽ có lần sau sao? Huynh thật sự nghĩ chúng ta lúc nào cũng ở cạnh nhau sao?”

Yoon Hee cũng từng nghĩ như vậy. Rằng cô và chàng lúc nào cũng ở cạnh nhau. Nhưng người ở cạnh Sun Joon là đàn ông, là Kim Yoon Sik. Còn cô gái Kim Yoon Hee chỉ là tí tở của Yoon Sik, người chàng từng gặp lướt qua một lần, không hơn không kém. Cái gọi là “ở cạnh nhau” của Sun Joon và “ở cạnh nhau” của Yoon Hee có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau. Vì thế nên cho dù có ở cạnh nhau cũng không phải là ở cạnh nhau.

Sun Joon có vẻ khó xử. Yoon Hee biết mình có nói gì cũng không thể thay đổi quyết định của chàng. Thật sự lúc này cô chẳng khác gì một đứa trẻ vùi vĩnh những điều không thể. Nhưng cô cũng không thể giả vờ bình tĩnh được nữa. Nếu không mau chóng rời khỏi đây, Yoon Hee không thể đoán trước miệng mình sẽ nói ra những lời hàm hồ gì nữa. Cô cúi đầu, nhìn chằm chằm xuống đất, nói lí nhí:

“Thôi, không còn cách nào khác. Tôi cũng thấy lo cho người nhà, nên về đây. Huynh đừng bận tâm nữa, cứ trò chuyện với tiểu thư ấy đi.”

“Đại Vật, vậy lần sau...”

“Tôi đi trước đây, chào huynh.”

Yoon Hee không buồn đáp lại lời hẹn lần sau của chàng, quay lưng bước đi thật nhanh, mặt vẫn cúi gằm. Yoon Hee cố tình làm vậy vì biết nếu cô hẹn chàng lần khác, Sun Joon sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Nhưng đi chưa được mấy bước, cô đã bắt đầu cảm thấy có lỗi. Nghĩ mình phải làm Sun Joon thấy thoải mái hơn, Yoon Hee vẽ ra khuôn mặt tươi cười rồi quay lại định nói chàng lần sau nhớ giữ lời hẹn của mình.

Đúng ra cô không nên quay lại. Nếu biết mình sẽ nhìn thấy cảnh đôi tiên đồng ngọc nữ ấy đứng cạnh nhau, cô đã không quay lại làm gì. Chẳng cần cô giúp thấy thoải mái hơn, đứng trước vẻ đẹp của đóa phù dung ấy hẳn Sun Joon cũng đã quên sạch Yoon Sik lẫn những lời hứa hẹn rồi. Chuyện cô nghĩ rằng chàng cảm thấy có lỗi chàng qua chỉ là ảo tưởng tự mãn của chính cô mà thôi. Sun Joon cũng là đàn ông. Được một cô gái như Phù Dung Hoa bắt chuyện, không lý nào chàng lại không hứng thú. Đã vậy bên cạnh lại có một gã đàn ông cứ lằng nhằng mãi về chuyện hứa hẹn, không biết chàng thấy phiền phức đến mức nào. Nếu Sun Joon không khó chịu, thì có lẽ phải xét lại giới tính của chàng.

Sun Joon và Phù Dung Hoa tìm một nơi tiện nói chuyện hơn. Còn lại một mình Yoon Hee, vẫn với khuôn mặt mang nụ cười tự giấu, lững thững trên con đường về làng Nam-san. Cô cố kìm nén để không thét lên thành tiếng. Nhưng sự giận dữ cứ chực trào khỏi miệng. Yoon Hee cố tình nói thật lớn để tự trấn tĩnh mình:

“Ha, thất vọng thật. Chàng cũng chẳng hơn gì những người đàn ông khác, bị phụ nữ mê hoặc là vội vẫy đuôi đi theo ngay.”

Dù nói vậy, Yoon Hee vẫn không cảm thấy dễ chịu hơn. Rồi cô nhìn thấy một tảng đá ngay trước mặt đủ lớn để có thể ngồi nghỉ. Ngay lập tức, Yoon Hee cảm nhận được sức nặng còn chiếc giỏ đang cầm trên tay mà cô đã quên bẵng từ lúc nãy. Yoon Hee quyết định nghỉ một lát, cô đặt chiếc giỏ xuống đất rồi ngồi lên tảng đá. Mấy ngón tay bị dây buộc hằn lên đau buốt.

Yoon Hee nắm chặt cổ tay, cố xua đi hình ảnh đôi tiên đồng ngọc nữ đang tràn ngập tâm trí mình. Nhưng ngay cả việc này cũng không chịu theo ý cô, Yoon Hee bật cười giả vờ vui vẻ.

“Ha! Giai Lang huynh cũng chỉ thế mà thôi! Nhìn điệu bộ huynh ấy bám theo phụ nữ kìa. Thật chẳng ra làm sao! Ha ha ha! Cả cái cô Phù Dung Hoa kia nữa. Con nhà quyền quý gì mà lại đi dụ dỗ đàn ông ngay trên đường thế kia chứ? Về bề ngoài thì yếu điệu thực nữ, nhưng chưa biết chừng bên trong lại có nguyên một con cáo còn to hơn Diêu Thuyền ấy chứ. Hầy, thật là...”

Nói đến đây, Yoon Hee bỗng cắn môi im bặt. Cô biết những lời thấp hèn vừa rồi xuất phát từ chính sự tự ti của mình. Đôi môi vừa nói xấu Sun Joon và Phù Dung Hoa càng khiến cô trở nên đáng thương hơn bao giờ hết.

“Mình thật tệ. Còn tệ hơn cả Jang Hee Bin. Bên ngoài đã giả làm đàn ông, thì trái tim cũng phải biến thành đàn ông mới đúng. Làm gì cũng không xong, mình mới đúng là kẻ không ra gì!”

Yoon Hee cúi gằm mặt, nhìn chăm chăm vào đôi giày cói và đôi tất vải vừa cũ vừa bẩn của mình. Cô chợt nghĩ nếu mang giày vải lụa thì tất đã không bẩn như thế này. Nếu ngay từ đầu cô gặp Sun Joon với thân phận nữ nhân, chưa biết chừng mối quan hệ giữa hai người đã khác. Trái tim tuyệt vọng của Yoon Hee còn nghĩ, có khi cô nên nói cho chàng biết thân phận thật sự của mình. Như tìm thấy tia hy vọng, Yoon Hee nắm chặt hai tay, đứng thẳng dậy. Một nụ cười xuất hiện trên khóe môi cô:

“Mình sẽ nói hết sự thật! Giai Lang huynh là người rất tốt, sẽ hiểu ình. Huynh ấy sẽ quan tâm đến những nỗi khổ của mình, sẽ an ủi mình.”

Trong khoảnh khắc, không hiểu sao những chuyện xảy ra trong Nhân Chính điện ở Xương Đức cung hiện ra trước mắt Yoon Hee. Cô nhìn thấy Sun Joon đứng trước mặt hoàng thượng, đang cố giúp cô vào Sung Kyun Kwan. Chàng đã khen ngợi cô, đã bảo bọc cô. Yoon Hee lại thả người ngồi xuống tảng đá.

Chuyện này không thể để Sun Joon biết được. Cho dù cô có phạm sai lầm, bị Yong Ha phát hiện, bị Jae Shin phát hiện, thậm chí cả hoàng thượng cũng nhận ra, thì vẫn không thể để chàng biết sự thật này. Mà giả sử chàng có biết, cũng phải là người biết sau cùng. Yoon Hee không thể biến chàng thành đồng phạm được. Nếu tự biến mình thành tảng đá ngáng đường tương lai sự nghiệp của chàng, thì chẳng thà Yoon Hee nhìn chàng yêu người con gái khác, rồi đứng bên cạnh chúc phúc cho hôn sự của hai người còn hơn.

Ngày ấy sẽ sớm đến thôi. Cái ngày mà Sun Joon kết hôn, có lẽ đến trước cả ngày Yoon Hee ra ứng thí và trút bỏ bộ quần áo cải trang này. Chỉ mới nhìn chàng đi cùng người con gái khác, Yoon Hee đã cảm thấy như mình sắp chết, đến khi chàng kết hôn thật liệu cô có chịu nổi không? Tiếp tục ở bên cạnh chàng, Yoon Hee sẽ phải nghe những chuyện mình không muốn nghe, thấy những thứ mình không muốn thấy, liệu cô có thể tiếp tục giả vờ cười vui vẻ với chàng?

Yoon Hee bật cười chán nản. Trong hoàn cảnh này rồi mà cô còn ngồi đây tự hỏi mình có làm được hay không, đúng là chẳng ra làm sao cả.

Rồi Yoon Hee cố nghĩ đến mẹ và Yoon Sik. Cô muốn được về nơi có gia đình. Ở đó cô sẽ được trở về là chính mình, dù chỉ trong chốc lát. Cô cũng sẽ được ngủ một giấc tròn đầy không lo lắng. Vừa nghĩ đến đây thì cơn buồn ngủ liền ủa tới. Đôi mắt cô thần thờ như người mất hồn, nụ cười trên khóe môi vẫn chưa tắt, Yoon Hee đứng dậy khỏi phiến đá. Cứ ngồi mãi như thế này trời sẽ tối hẳn, có muốn đi đâu cũng không được nữa. Nhưng chiếc ghế lại không chịu chiều ý Yoon Hee. Dù cô cố hết sức nhấc nó lên, chiếc ghế vẫn không chịu nhúc nhích. Trong lúc Yoon Hee ngồi mất hồn khi này, hình như lũ ma quỷ đã giở trò gì rồi.

“Làm ơn nhúc nhích đi. Một chút thôi cũng được, làm ơn đi.”

Yoon Hee cố nài nỉ chiếc ghế, nhưng chiếc ghế lại càng lúc càng nặng hơn. Mà hình như đôi chân cô cũng bị quỷ ám luôn rồi.

Sun Joon và Hyo Eun đến một nơi yên ắng không người qua lại, nhưng trong đầu Sun Joon lúc này chỉ có hình ảnh Yoon Sik thần thờ quay lưng bước đi mà thôi. Chàng cảm thấy tim mình hơi nhói. Đúng ra không nên để cậu ấy đi về như vậy.

“... Công tử? Công tử?”

“Gì cơ? À... vâng.”

“Công tử đang nghĩ gì chăm chú vậy? Tiểu nữ gọi mãi mà công tử vẫn không nghe...”

Sun Joon nhìn Hyo Eun. Thật kỳ lạ. Đứng trước một người con gái xinh đẹp như thế này, tại sao chàng lại không thể ngừng nghĩ đến người đàn ông khác? Trái tim chàng vừa nhói vừa nóng ran lên. Và chàng biết rõ, trái tim mình như thế không phải vì người con gái trước mặt, mà chính vì Kim công tử.

“Có phải tiểu nữ đã làm phiền cuộc hẹn quan trọng nào của công tử không?”

“Không, không phải vậy...”

Hyo Eun mỉm cười e thẹn. Nhưng nụ cười ấy lại càng khiến Sun Joon nghĩ đến Kim công tử. Thậm chí nó còn làm chàng cảm thấy nhớ cậu ta.

“Là ai đã biết biệt hiệu của tiểu nữ là Phù Dung Hoa mà đem ra thách đố công tử vậy?”

“Khoan hãy nói chuyện đó, bằng cách nào mà tiểu thư biết được đó là trò đùa của lễ Tân băng?”

“Tiểu nữ đã nhờ biểu ca tìm hiểu, hỏi qua một người quen ở Sung Kyun Kwan.”

Sun Joon nghĩ đến sự thông minh của Kim công tử, không cần đến Bắc thôn cậu ấy vẫn biết đóa phù dung là ám chỉ người con gái, bất giác chàng nở nụ cười.

“Xin lỗi tiểu thư lần nữa. Mấy vị tiền bối đã đùa quá trớn rồi.”

“Dù không biết vị ấy là ai, nhưng tiểu nữ cũng cảm thấy rất biết ơn. Vì đã đưa công tử đến...”

Sun Joon bối rối nhìn nàng. Chàng vẫn không hiểu nổi, tại sao trong tình huống này mà khuôn mặt Kim công tử vẫn hiện ra trước mắt mình.

“Đây chẳng phải là duyên phận sao? Chúng ta có thể thường xuyên gặp nhau...”

“A, khoan đã, chuyện này hơi khó xử một chút.”

Sun Joon buột miệng nói ra câu đó rồi lại nghĩ đến Kim công tử. Chàng cảm thấy rất khó hiểu, không rõ có phải vì cậu ấy nên mình mới trả lời như thế hay không? Không ổn chút nào. Cảm xúc Sun Joon dành cho cậu trai ấy chẳng khác gì cảm xúc dành ột cô gái cả.

“Là do tiểu nữ quá hấp tấp sao?”

“Không phải vậy. Chỉ là tôi chưa có tâm trí nào để nghĩ đến chuyện ấy. Nếu đây là chuyện tiểu thư muốn nói thì tôi xin phép đi trước.”

“Khoan... khoan đã công tử...”

Sun Joon vừa quay lưng đi thì Hyo Eun vội chụp lấy tay chàng giữ lại. Rồi như chợt nhận ra mình vừa làm gì, nàng vội vàng thả tay ra,

“Nếu công tử cảm thấy không tiện gặp mặt, vậy chúng ta trao đổi thư qua lại được chứ? Với thân phận của tiểu nữ, ra ngoài như thế này đã khó rồi, nói ra những lời vừa rồi còn khó hơn. Xin công tử đừng từ chối nữa. Nếu công tử cứ thế này mà bỏ đi thì tiểu nữ sẽ xấu hổ chết mất.”

Sun Joon chỉ đứng đó, im lặng. Nhưng chàng làm thế không phải vì những lời nói của Hyo Eun, mà vì Kim công tử. Chàng có cảm giác mình đang từ chối người con gái này chính vì cậu ấy, nên không tài nào nhấc chân đi nổi.

“Công tử chỉ cần nhận thư thôi cũng được. Công tử đừng cảm thấy khó xử vì phụ mẫu hai bên, tiểu nữ sẽ không thưa chuyện này cho họ biết đâu, xin công tử...”

“Nếu chỉ là thư thôi thì được...”

Sun Joon không hiểu sao mình lại đồng ý với lời đề nghị đó. Chàng khó nhọc quay người bỏ đi, sải bước vội vàng như chạy trốn.

“Có ai không! Mau ra đây!”

Nghe tiếng gọi của Yong Ha, tên nô bộc trẻ của Mẫu Đơn các vội vàng chạy ra cúi đầu chào hần.

“Nữ Lâm công tử, lâu rồi mới thấy công tử đến đây.”

“Phải đón trước chứ, cứ chờ đến khi khách gọi mới chạy ra thì còn làm ăn gì nữa?”

Chưa cần tên nô bộc thông báo, mấy nàng kỹ nữ đã lũ lượt kéo đến khoác tay Yong Ha.

“Công tử ác quá, sao bấy lâu không ghé đây chơi?”

“Làm như ta không muốn đến vậy. Ha! Nhìn thấy mặt các nàng, ta có thể an tâm hít thở bình thường rồi đây. Mấy ngày qua sống giữa một bầy đàn ông, phải nhịn thở, tưởng chết luôn rồi chứ.”

“Hi hi hi, Nữ Lâm công tử chẳng thay đổi gì cả.”

“Ồ hay, dĩ nhiên là ta vẫn như xưa rồi. Chưa đến hai mươi ngày mà con người ta đã thay đổi, thì chỉ có sắp chết mới như thế thôi.”

“Vậy sao? Hi hi.”

Yong Ha chìm giữa tiếng cười khúc khích của mấy nàng kỹ nữ, từ từ tiến vào trong phòng. Sau khi ngồi xuống, hần nói thẳng mục đích chính của mình:

“Lát nữa ta sẽ chơi với các nàng, còn bây giờ ta cần gặp Điều Thuyền một lúc đã.”

“Ô? Công tử gặp Điều Thuyền tí tí làm gì? Chẳng phải công tử nói con người mà thay đổi là đã đến lúc sắp chết sao, từ trước đến nay có bao giờ công tử tìm tí ấy đâu?”

“Chẳng lẽ phải thay đổi mới được gặp Điều Thuyền sao? Cứ chuyển lời cho Điều Thuyền, nàng ấy sẽ hiểu. Hỏi xem nàng ấy có nhớ Kim công tử của Sung Kyun Kwan không...”

Thật ra không cần phải chuyển lời, nghe có Nữ Lâm công tử từ Sung Kyun Kwan đến. Điều Thuyền đã chủ động tìm sang, đứng ngay trước cửa. Nàng hy vọng mình sẽ nghe được chút tin tức gì đó về Kim công tử.

“Nữ Lâm công tử, Điều Thuyền đã nghe cả rồi. Xin thất lễ, Điều Thuyền có vài điều muốn hỏi công tử...”

Điều Thuyền mở cửa bước vào trước khi nói hết câu.

“Ta cũng đang định gọi nàng đến đây. Vào đi.”

Yong Ha nhìn một lượt các kỹ nữ đang vây cạnh mình, dùng ánh mắt âu yếm vỗ về từng người một rồi nói: “Đừng bỏ đi chỗ khác, chờ một lát ta sẽ gọi các nàng vào ngay thôi. Khi vào nhớ chuẩn bị cả bàn rượu nữa nhé.”

Yong Ha vẫn nhìn theo họ cho đến khi người cuối cùng ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại. Điều Thuyền vừa nghĩ đến cùng là nho sinh nhưng thật may Kim công tử không hề giống với người này, vừa nhẹ nhàng cúi chào Yong Ha rồi ngồi xuống. Ban đầu kế hoạch của Yong Ha là thông qua Điều Thuyền để kiểm chứng xem Kim Yoon Sik là nam hay nữ, nhưng vừa nhìn thấy nàng ngồi xuống trước mặt mình, bao nhiêu hứng thú trong lòng hắn đều biến đâu mất.

“Cái cậu Kim Yoon Sik đúng là hay thật! Nhờ có cậu ấy mà thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Điều Thuyền chịu gặp ta.”

“Có bao giờ Nữ Lâm công tử cho gọi Điều Thuyền đâu, làm sao tiểu nữ gặp người được. Chẳng phải công tử chỉ thích những kỹ nữ trẻ tuổi thôi sao?”

“Vậy sao? Mà nàng cũng đẹp lên nhiều đấy, không giống ngày xưa nữa. Nàng thích Kim công tử đến thế à?”

Điều Thuyền nở một nụ cười rất tươi. Đây là lần đầu tiên Yong Ha nhìn thấy nàng như thế này.

“Tiểu nữ cũng biết không phải cứ là nho sinh học cùng một trường thì sẽ biết nhau, nhưng chẳng hay Nữ Lâm công tử có quen Kim công tử không?”

“Không chỉ quen, mà còn có thể nói là rất thân nữa kìa. Nàng tò mò về Kim công tử lắm đúng không?”

“Vâng, Kim công tử có nói gì về tiểu nữ không?”

Yong Ha lấy từ trong ống tay áo ra một túi nhỏ bằng vải.

“Kim công tử nhờ ta chuyển cái này cho nàng.”

Điều Thuyền nhận lấy chiếc túi, hồi hộp tháo dây buộc rồi lấy vật trong túi ra. Là chiếc nhẫn vàng. Hiểu được dụng ý của Yong Ha, Điều Thuyền tỏ ra rất thất vọng. Đây không phải chiếc nhẫn Kim công tử gửi cho nàng, mà là phần thưởng của trò cá cược lần trước. Nhận ra sự thất vọng của Điều Thuyền, Yong Ha vừa mê mẩn chiếc quạt vừa nói:

“Ai chiếm được Kim công tử sẽ là chủ nhân của chiếc nhẫn vàng này, vậy chẳng phải nó thuộc về nàng sao?”

“Như vậy đâu đúng với điều kiện của trò cá cược lần đó?”

“Có gì khác nhau đâu, nàng nói thử xem?”

Chỉ cần Điều Thuyền mở miệng kể về chuyện ngày hôm đó thôi là Yong Ha có thể biết được tất cả sự thật. Nhưng sau một thoáng suy nghĩ, Điều Thuyền liền đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út tay trái, rồi lấy bàn tay phải ôm lấy bàn tay trái.

“Vâng, chiếc nhẫn này là của tiểu nữ. Những lời Nữ Lâm công tử nói đều đúng cả, tiểu nữ sẽ xem như chiếc nhẫn này là do Kim công tử tặng mình.”

Quả nhiên Điều Thuyền không phải là một nhân vật tầm thường. Yong Ha nhún cười, thành thật nói:

“Kim công tử hình như buồn lắm đấy. Tuy chiếc váy lót ấy đã được nàng dùng tài năng của mình biến thành tranh vẽ, nhưng khi phải trình ra cho các nho sinh khác, cậu ấy khó chịu y như chính cậu ấy đang phải phơi bày bản thân vậy. Nàng không vui thì cũng đã có Kim công tử không vui thay cho nàng rồi, đừng để bụng nữa.”

Điều Thuyền lấy tay ôm lấy ngực đang đập thình thịch vì cảm động của mình. Chuyện lần trước là nàng làm vì Kim công tử, nên vốn không hề có chút khó chịu nào. Giờ nghe Yong Ha nói vậy, mọi nhân tố có thể khiến nàng không vui đều đã bị quét sạch.

“Vậy Kim công tử có nói là sẽ đến đây không? Dù không phải hôm nay cũng được...”

“À, có lẽ trong thời gian này nàng không nên trông đợi cậu ấy thì tốt hơn. Đến cả người thích lui tới kỹ viện như ta của không đến được nữa là. Ta chỉ có giờ học buổi chiều thôi mà đã thế, Kim công tử cả sáng cả chiều đều phải học mấy môn khó nhằn, có nhớ nàng cũng không thể đến đâu.”

“Ra là vậy, tiểu nữ không hiểu chuyện, lại còn...”

Trước khi Yong Ha đến đây, Điều Thuyền đã rất oán hận. Nàng giận Kim công tử vì cách trả ơn của chàng. Nàng cũng buồn vì nghĩ rằng chàng đã quên luôn lời hẹn ước sẽ thường xuyên đến gặp nàng.

“Vậy hôm nay Kim công tử ở lại Sung Kyun Kwan để học sao?”

“À không, không phải.”

Bỗng dưng Yong Ha ngừng nói. Câu chuyện đang dần đi sai hướng. Hắn muốn biết Kim Yoon Sik là nam hay nữ nên mới gọi Điều Thuyền đến, không ngờ giờ lại ngồi nói tốt cho cậu ta. Có thể là do ý nghĩ không nhất thiết phải điều tra cho ra giới tính thật của Kim Yoon Sik trước khi đến đây của hắn, mà cũng có thể là do khuôn mặt đang chìm đắm trong tình yêu của Điều Thuyền. Yong Ha tặc lưỡi vì bản thân luôn trở nên yếu lòng trước mặt mỹ nhân. Hắn nghĩ “thôi mặc kệ” rồi tiếp tục nói:

“Kim công tử điểm nào cũng ổn, chỉ có điều là cậu ấy quá nghèo. Bây giờ chắc đang kéo lê thân thể rã rời về nhà rồi. Không phải vì cậu ấy không có tình cảm gì đối với nàng, mà vì cậu ấy phải chịu sức ép quá lớn từ cái nghèo thôi.”

“Kim công tử khó khăn đến mức nào mà lại...”

“Nghèo hơn những gì nàng tưởng tượng nhiều lắm. Giờ cậu ấy phải mang những thứ kiếm được trong Sung Kyun Kwan về cho người nhà. Thế nào, có thấy tình cảm giảm bớt không?”

“Không đâu. Nếu bình thường thì có lẽ tiểu nữ sẽ như thế, nhưng lần này lại cảm thấy đau lòng và bối rối nữa kìa.”

Yong Ha cũng đau lòng như chính Điều Thuyền vậy. Ngồi nói chuyện với Điều Thuyền khiến hắn cảm nhận được nhiều điều về Kim Yoon Sik mà từ trước đến giờ hắn chưa từng cảm nhận. Giới tính của cậu có lẽ gì cũng không còn quan trọng nữa. Suốt thời gian qua hắn thích thú trêu ghẹo cậu ta, vậy mà giờ đã trở nên thân thiết từ lúc nào không biết. Nếu Kim Yoon Sik là nữ nhi thì càng đánh thương hơn, Yong Ha còn ước sao cậu ta là đàn ông thật nữa.

“Nàng đừng thích Kim công tử quá.”

“Con người ta vốn không bao giờ làm chủ được tình cảm của bản thân. Nữ Lâm công tử thì sao, công tử có điều khiển được trái tim mình không?”

Yong Ha bật cười nói:

“Việc đó đúng là khó thật. Ta cũng không thể yêu người mình nên yêu, mà chỉ biết đắm đầu vào người mình không nên yêu đấy thôi. Cứ muốn quên thì lại thấy nhớ, ta cũng không thể làm gì được. Thôi, ta đã nói hết những gì cần nói, nàng có thể đi được rồi.”

“Vâng, cảm ơn công tử đã cho tiểu nữ biết thêm nhiều chuyện. Công tử nghỉ ngơi thoải mái rồi hãy đi nhé.”

Điều Thuyền vừa đi thì một bàn rượu được dọn vào. Nhưng không thấy nàng kỹ nữ nào. Yong Ha ngạc nhiên hỏi người hầu bưng bàn rượu đến:

“Đi đâu hết rồi, sao chỉ có mỗi bàn rượu thế này?”

Người hầu không trả lời, nhưng khi nhìn thấy một người đàn ông bước vào, hắn liền hiểu ra lý do.

“Lâu rồi không gặp, thiếu gia.”

Người đàn ông đội một chiếc nón cói, cúi chào Yong Ha rồi ngồi xuống phía bên kia bàn rượu.

“Người đã cho ta xả bớt chút mệt mỏi rồi vào không được sao? Nhà buôn mà không tính ý gì cả.”

“Vì là thương gia nên tiểu nhân mới không có nhiều thời gian, phải thất lễ thế này đây.”

Yong Ha chép môi. Cha Deok Gu là thân cận của hắn, nhưng cũng rất được cha hắn yêu mến, nên không thể tùy tiện phản bác lại ông ta được.

“Nếu không có thời gian thì nói nhanh lên rồi đi đi.”

Cha Deok Gu rút từ trong tay áo ra quyển sổ ghi chép việc buôn bán rồi đẩy sang cho Yong Ha. Hắn thậm chí còn không thèm cầm quyển sổ lên xem, dùng quạt gỗ nhẹ lên tay ông ta rồi nói:

“Ồ hay! Chẳng phải người có gì cần đưa tay trước khi đưa ra thứ này sao?”

Cha Deok Gu rút từ ngực áo ra một tờ giấy đưa cho Yong Ha, nói:

“Sao cậu cứ quan tâm đến mấy thứ này vậy?”

“Vui mà.”

Trong tờ giấy Yong Ha vừa nhận được là nội dung bức bích thư được dán trước cửa nhà Binh phán vào ngày lễ Tân bản diễn ra. Khác với những gì hắn nghĩ, bức bích thư không viết về Binh phán, mà về những hành động xấu xa thối nát của đám quan lại dưới quyền ông ta.

“Hoàng thượng đang bắt đầu xây dựng thể chế cấm vệ, hắn lại dán bích thư lên nhà Binh phán, xem ra tên này đứng về phía hoàng thượng đây, ha ha ha. Hắn không làm vậy thì đám nho sinh chúng ta cũng đã bán tán chuyện này rồi. Người có nghe gì về Hồng Bích Thư nữa không?”

“Thưa không, đến một sợi tóc của hắn còn chẳng ai nhìn thấy nữa là. A!”

Như sực nhớ ra điều gì, ông ta rướn người về phía Yong Ha, nói nhỏ:

“Cái lần hắn lán bích thư ở Tả Bộ Đạo phủ ấy, nghe nói có một tay lính gác nhìn thấy bóng người lạ chạy ra khỏi phủ. Tay này không nghi ngờ gì cả, nhưng sang đến ngày hôm sau thì đã thấy bích thư dán sẵn rồi.”

“Người lạ ấy trông thế nào?”

“Lính gác nói vì trời tối quá nên không nhìn thấy gì cả. Chỉ có chắc chắn một điều là kẻ lạ ấy khá cao.”

“Khi đó là khi nào?”

“Nghe nói là sau giờ giới nghiêm cũng khá lâu.”

“Đi vậy mà vẫn tránh được đám lính tuần, đúng là xuất quỷ nhập thần. Thực tế làm gì có người biết bay cơ chứ...”

“Nhưng tay lính gác đó không chắc chắn lắm nên lúc ấy không dám kể với ai. Cậu cũng chẳng cần bận tâm làm gì đâu.”

“Sao hắn lại không dám chắc? Nếu có người đi lại vào giờ đó thì rõ ràng là kẻ đáng ngờ rồi. Có khi nào vì kẻ lạ kia trông khác với Hồng Bích Thư mà hắn từng tưởng tượng không? Ví dụ như kẻ lạ ấy ăn mặc giống như quý tộc chẳng hạn...”

Tiểu nhân không nghĩ ra chuyện đó để hỏi. Còn cái ngày mà nhà Binh phán bị dán bích thư ấy, nghe nói có một tên trộm kỳ lạ đã đột nhập vào đó. Đồ đạc không mất gì cả, còn hắn thì biến mất không chút dấu vết ở gần khu biệt đường.”

“Cái gì? Gần khu biệt đường? Người nói cụ thể hơn nữa xem nào.”

“Tiểu nhân không biết gì cụ thể hơn nữa đâu. Chỉ có thể thôi. Tên trộm hôm đó nghe nói cũng rất cao. Ngay sau khi hắn biến mất thì đã thấy bích thư dán trên cửa rồi, có khi nào tên trộm ấy chính là Hồng Bích Thư không nhỉ?”

Yong Ha gõ nhẹ cây quạt trên trán mình. Trong đầu hắn cứ lần quần hình ảnh của Hồng Bích Thư, tên trộm kỳ lạ, và Lee Sun Joon.

“Nhưng sao cậu bị Hồng Bích Thư ám ảnh quá vậy?”

“Tại ta thấy thú vị. Hơn nữa khả năng viết văn của hần rất tốt. Nói thế nào nhỉ, hần cho chúng ta thưởng thức sự tự do của văn chương? Tâm trạng giống như hần đã giúp ta xỏ ra hết những điều khó chịu mà ta muốn xỏ ra vậy. Hơi khó tả một chút.”

Yong Ha cất tờ giấy vào tay áo rồi mở quyển sổ ghi chép đặt bên cạnh ra. Hần dùng ngón tay di theo từng dòng chữ một, đọc rất chăm chú.

“Lão gia lo cho cậu lắm. Ông nói sao cậu đường đường là chủ Lục Hỷ Triều[2] mà lại đi hỗ trợ ấy tiệm ven đường...”

[2] Lục Hỷ Triều: khu chợ lớn có quyền hạn đặc biệt thời Jo Seon.

“Cái Lục Hỷ Triều ở Unjong-ga là của cha ta. Ừ thì ông có nói phải giữ thể diện quý tộc gì gì đó, giả vờ như ta làm chủ. Nhưng dù ta có hỗ trợ cho mấy chỗ đó thì cũng có liên quan gì đâu, chẳng phải hiệu buôn chỉ chơi với những gia đình giàu có thôi sao, cha còn lo cái gì nữa?”

“Vì mấy chỗ đó là cửa tiệm ven đường, phi pháp...”

Yong Ha gấp quyển sổ lại rồi nhìn Cha Deok Gu chăm chăm. Sau đó hần rót rượu ra chén, uống liền một hơi.

“Người nói mình là thương gia phải không? Vậy người nghĩ lệnh cấm các cửa hàng nhỏ ven đường sẽ tồn tại đến bao giờ?”

“Không lẽ lệnh cấm sẽ bị bãi bỏ sao?”

“Ta dám cược trong vòng mười năm sẽ không còn luật đó nữa. Quyền hạn của Lục Hỷ Triều thì có lẽ sẽ tồn tại lâu hơn được một chút. Đến lúc đó, số cửa hàng ở Chil-pae và Darakwon sẽ tăng lên, từ đó hình thành các khu chợ lớn...”

“Tiểu nhân sẽ làm theo những gì cậu sai bảo. Nhưng sao cậu không mau ra ứng thí khoa cử gì đó đi?”

Yong Ha bối rối, mở quạt ra phẩy phẩy dù trời không hề nóng chút nào.

“Không phải chuyện dễ dàng đâu. Khi còn nhỏ ta cũng được xem là thiên tài, nhưng vào Sung Kyun Kwan rồi mới biết, cỡ như ta chỉ là hạng xoàng mà thôi.”

“Đạo Khổng hay Tứ thư Ngũ kinh gì đó thì tiểu nhân không biết, nhưng mấy thứ tính toán ma mãnh thì thiếu gia đúng là thiên tài.

“Người biết mấy lời đó không phải là lời dùng để khen quý tộc chứ?”

“Tiểu nhân biết cậu là kiểu quý tộc không hề thấy khó chịu khi nghe mấy lời đó.”

Yong Ha cười lớn, đẩy quyển sổ sang phía Cha Deok Gu, nói:

“Nếu không còn chuyện gì nữa thì người lui ra đi. Gọi mấy nàng Mầu đơn vào luôn cho ta.”

“Sổ sách không có gì lạ chứ ạ?”

“Những chuyện khác thì ta không nói, nhưng chuyện này ta có thể tin người. À phải rồi! Mấy món ăn vặt người mang vào cho ta ấy, nhớ lựa những món có thể ăn no được, mang thêm nhiều nhiều một chút.”

“Vâng, tiểu nhân hiểu rồi. Tiểu nhân xin phép cáo lui.”

Cha Deok Gu vừa đi khỏi thì đám kỹ nữ lại lũ lượt kéo vào như thể đã đợi sẵn từ bao giờ. Yong Ha mở rộng hai tay ôm họ vào lòng.

“Các nàng mau vào đi. Ta buồn lắm rồi đây.”

“Ôi công tử, công tử chùi mép đi kìa. Nếu muốn gặp bọn tiểu nữ như vậy, thì cứ gọi bọn tiểu nữ vào từ lúc này cho rồi. Không biết bàn chuyện bí mật gì mà lần nào cũng cho bọn tiểu nữ ra rìa hết.”

“Làm sao ta có thể để các nàng thấy cảnh ta thăm hại nghe người ta chuyển lời phản nài mắng chửi của cha ta đến được chứ? Ta cũng có lòng tự trọng mà. Với lại gã vừa rồi cũng không thích các nàng vào đâu. Cứ có hơn hai mỹ nhân ở gần là hần bắt đầu trở nên dấn dột, lấp ba lấp bắp nói không nên lời.”

Đám kỹ nữ bật cười khúc khích. Hai bàn tay Yong Ha bận rộn, hết chuyển từ kỹ nữ này sang kỹ nữ khác. Có vẻ như tai hắn chắc chắn chẳng nghe được tiếng đàn đang được gảy ngay trước mặt mình nữa.

18. Chương 18

Điều Thuyền ngồi trên hiên, buông thõng hai chân. Đôi hài bằng lụa lúc ẩn lúc hiện dưới lớp váy xanh lục của nàng. Rồi đột nhiên nàng đứng dậy, bước ra khoảng sân hẹp trước mặt mình. Vừa bước quanh quần vừa khẽ cắn đôi môi đỏ của mình một lúc, Điều Thuyền nhìn thấy một đóa hoa nhỏ nằm ở góc sân. Là một đóa bồ công anh màu vàng. Điều Thuyền nhẹ nhàng cuộn váy lại rồi ngồi xuống, chăm chú nhìn đóa hoa.

“Người ta kể rằng người đã tuyệt thực, chấp nhận cái chết vì muốn trở về Jo Seon phải không? Dù không biết người đã ở nước Nguyên hay nước Minh, hẳn người phải chịu khổ nhiều rồi. Phải đi xa vậy, người nhớ quê hương, gia đình lắm nhỉ? Ta vốn chẳng có người thân nên không rõ người cảm thấy thế nào nữa... Ta chỉ biết trách móc Kim công tử sao mãi bắt vô âm tín, chẳng bao giờ thêm ghé sang đây một lần, giận đối vì những chuyện như thế này, có phải ta xấu tính lắm không?”

“Muội làm gì mà ngồi lẩm bẩm một mình ở đó vậy?”

Không cần quay đầu lại Điều Thuyền cũng nhận ra giọng nói vừa rồi là của Thu Nguyệt. Nàng vẫn tiếp tục nhìn đóa hoa, trả lời với giọng lạnh nhạt:

“Vì đóa bồ công anh này đẹp quá.”

“Thì ra cũng có ngày những đóa hoa tầm thường đó lọt vào mắt muội. Không phải vì người muội trông đợi mãi không thấy đến nên đang trút giận vào đóa hoa đó đấy chứ?”

Điều Thuyền đứng phắt dậy, xoay người lại rồi đưa tay chỉnh trang mái tóc giả trên đầu. Nàng cố tình duỗi thẳng ngón tay để Thu Nguyệt có thể nhìn thấy chiếc nhẫn vàng của mình.

“Tỉ chưa nhìn thấy chiếc nhẫn này bao giờ, ở đâu ra vậy?”

“Ôi trời, tỉ cũng tinh mắt thật đấy. Đây là chiếc nhẫn mà Kim công tử nhờ người khác chuyển vào uội. Tỉ tưởng thân thể công tử không đến thăm muội thì tấm lòng của công tử cũng không đến luôn sao?”

Thu Nguyệt không nhận ra đó chính là chiếc nhẫn Yong Ha từng đem ra làm phần thưởng, ghen tị nói:

“Chắc chắc, nếu có từng ấy tiền thì vị công tử đó phải lo chăm chút quần áo của mình đi chứ. Có phải chiếc nhẫn này do Nữ Lâm công tử mang đến không?”

“Vâng. Nữ Lâm công tử còn mang cả tấm lòng của Kim công tử đến nữa.”

“Nếu đã có lòng thì phải đích thân mang đến chứ? Tỉ còn nghe nói chàng ta đến nhà vị nho sinh cùng phòng chơi mà?”

Đôi mắt Điều Thuyền bắt đầu ánh lên những tia nhìn sắc lạnh. Nhưng giọng nói nàng vẫn rất vui vẻ:

“Làm sao Thu Nguyệt tỉ tỉ biết chuyện đó? Nữ Lâm công tử nói với muội rằng Kim công tử về thẳng nhà mình luôn mà.”

“Tỉ còn nghe nói Nữ Lâm công tử và vị công tử của muội quan hệ không được tốt lắm. Chưa biết chừng chàng ta nói dối cũng nên.”

“Làm sao tỉ biết mấy chuyện đó được!”

“Muội quên ngày mai là ngày nghỉ của Sung Kyun Kwan rồi sao? Ngoài Nữ Lâm công tử ra cũng có vài vị nho sinh đến đây chơi mà. Là tỉ nghe họ ngồi nói chuyện với nhau trong gian phòng phía bên kia kia.”

“Họ nói chuyện với nhau? Tại sao lại nói về người không có mặt chứ?”

“Mấy vị nho sinh bên đó đều là người Lão luận cả, có vẻ họ chẳng ưa gì Kim công tử của muội. Đàn ông thì có gì khác đàn bà đâu? Cũng ganh ghét, cũng thích gây sự với những ai tài giỏi hơn mình như chúng ta thôi. Mấy vị nho sinh bên đó chính là kiểu người như vậy đấy.”

“Vậy là họ nói Kim công tử đến nhà vị nho sinh cùng phòng chơi à?”

“Phải, họ nói nghe giọng day nghiêng lắm. Xong tự nhiên nhìn thấy bọn tử vào liền bỏ ra ngoài ngay.”

“Ra là vậy... Công tử không về nhà, cũng không đến chỗ muội, mà đến nhà bạn chơi à...”

Đieu Thuyền cố nuốt cơn tức giận đang trào lên để Thu Nguyệt không phát hiện ra, nàng tươi cười lái câu chuyện sang hướng khác.

“Sao tử không vào phòng Nữ Lâm công tử chơi? Trước kia hai người cũng thân nhau lắm mà?”

Nhưng khác với vẻ tươi cười, Đieu Thuyền không hề nhìn thẳng vào mắt Thu Nguyệt. Dưới chân nàng, gót chiếc hài lụa được che phủ bởi lớp váy xanh đã giẫm nát đoạ hoa bồ công anh khi nãy. Thu Nguyệt bĩu môi chua chất nói:

“Trong số mấy vị quý tộc hay lui tới Mẫu Đơn các này, làm gì có ai thất thường bằng Nữ Lâm công tử. Muội đã thấy chàng ta gần bó lâu dài với kỹ nữ nào chưa? Chàng ta nổi tiếng không bao giờ qua đêm lần thứ hai với bất kỳ kỹ nữ nào mà. Thật ra thì ngày xưa cũng không đến nổi nào, nhưng dạo gần đây tính tình chàng ta có vẻ tệ hơn nhiều.”

“Thường những người đàn ông như Nữ Lâm công tử, trong trái tim chỉ biết duy nhất một người phụ nữ mà thôi.”

“Duy nhất một người sao, chắc không phải nương tử của chàng ta đấy chứ? Mà muội nhất định phải lôi cậu công tử của muội đến đây. Để tử được ngắm khuôn mặt xinh đẹp ấy một lần nữa. Tử nghe mấy nô tì làm trong Sung Kyun Kwan nói, Kim công tử đang nổi tiếng khắp Phán thôn đấy.”

“Với ngoại hình tuần tú của công tử, muội nghĩ chuyện đó là dĩ nhiên thôi.”

“Ý tử là, muội nên bắt đầu lo đi là vừa. Mấy đứa kỹ nữ ở Mẫu Đơn các vì sợ muội nên mới không dám tiếp cận Kim công tử, chứ kỹ nữ của mấy kỹ viện khác hình như cũng để ý chàng ta. Xem ra nhờ phúc muội mà chàng ta tiếng tăm vang dội rồi.”

Khuôn mặt Đieu Thuyền không thể tiếp tục nặn ra nụ cười giả tạo được nữa mà càng lúc càng ảm đạm hơn.

“Nếu vậy thì mấy đứa con gái ở Phán thôn còn đáng đề phòng hơn cả đám kỹ nữ nữa. Để có được giọt máu của Kim công tử, không biết có bao nhiêu kẻ nghĩ cách để tiếp cận chàng?”

“Cũng phải, phụ nữ ở Phán thôn toàn làm nô tỳ cho Sung Kyun Kwan cả. Cho dù con cái của họ có mang dòng máu ai đi chăng nữa thì số phận của chúng cũng chẳng thể nào thoát khỏi nơi đó. Nếu là con của người hầu thì sẽ thành nô bộc, còn nếu là con của nho sinh thì ít ra sẽ thành thư lại, vậy chẳng tốt hơn sao?”

Càng nói cặp lông mày của Đieu Thuyền càng nhíu lại. Thu Nguyệt tiếp tục lên tiếng như để trấn an cô:

“Hình như ngoài Kim công tử của muội ra còn có một tân nho sinh khác cũng xuất chúng lắm. Còn lâu mới đến hội thi bóng gậy của Sung Kyun Kwan, nhưng nghe đâu rất nhiều kỹ nữ đã giả vờ xin mấy viên biệt giám để được cho vào danh sách khách mời đấy. Hay là chúng ta cũng làm giống như những kỹ viện khác, điều tra danh sách nho sinh Sung Kyun Kwan thử nhé?”

“Mẫu Đơn các chúng ta lại phải để tâm đến cả những trò ấy sao? Mà chuyện này tử không thừa chuyện với mẹ, nói với muội làm gì.”

“Muội nghĩ bà ấy sẽ nghe lời tử tử sao? Nếu là muội thì còn may ra.”

Trong đầu Đieu Thuyền bây giờ ngoài sự phẫn nộ dành cho Kim công tử ra thì không còn thứ gì khác, nàng khẽ nghiêng gót chân xuống đoạ bồ công anh đã bị nghiền nát rồi lơ đãng trả lời:

“Được rồi, để sau này muội sẽ hỏi tử.”

Thu Nguyệt liếc nhìn Diêu Thuyền, đoạn quay ngoắt đi, buông lại một câu trước khi biến mất:

“Trong cả Mẫu Đơn các rộng lớn này, nơi muối có thể trốn chỉ có mỗi cái góc sân nhỏ này thôi sao? Chắc chắc, căn phòng rộng rãi xa hoa của muối để làm gì cơ chứ?”

Có tiếng keng báo giờ giới nghiêm từ xa vọng lại. Cùng với tiếng keng ấy, Yoon Hee nặng nề xách theo chiếc giỏ bước về nhà. Cô buông một bên quai ra rồi cứ thế kéo lê chiếc giỏ xênh xệch vào trong nhà. Yoon Hee đặt chiếc giỏ lên hiên rồi lập tức đi vào bếp kiểm tra. Trong bếp không hề có chút than hồng nào, hoàn toàn lạnh ngắt, rồi Yoon Hee quay sang kiểm trước chum gạo. Chum gạo cũng trống không. Nghe thấy tiếng người, mẹ Yoon Hee nói vọng ra với giọng run run:

“Ai... ai đó?”

“Thưa mẹ, là con đây.”

Quá bất ngờ khi nghe thấy giọng con gái, bà mở toang cánh cửa nối giữa nha bếp và phòng ngủ. Nhận ra Yoon Hee, sắc mặt bà càng tái nhợt đi.

“Sao giờ này con lại về đây? Không... không lẽ con bị lộ rồi sao?”

“Không phải...”

Mẹ Yoon Hee không buồn nghe hết câu trả lời của cô, liền quay trở lại phòng ngủ. Rồi như người mất trí, bà vội vàng gói ghém đồ đạc để chuẩn bị bỏ trốn. Yoon Hee thò đầu vào căn phòng tối, lên tiếng cảnh mẹ:

“Không phải vậy! Không phải con bị lộ đâu!”

Nghe thấy tiếng mẹ và tí tí ồn ào, Yoon Sik đang nằm ở phòng bên cạnh cũng cố lê thân thể nặng nhọc sang. Cậu đang mặc một chiếc áo cũ của Yoon Hee.

“Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“Tí tí con về, vào giờ này, lại còn lén chui vào bếp nữa.”

Yoon Sik cũng ngay lập tức nghĩ rằng tí mình đã bị lộ thân phận nữ nhi, cậu ngồi ngẩn người như mất hết hồn vía.

“Yoon Sik à, không phải vậy đâu! Mai là ngày nghỉ ở Sung Kyun Kwan nên tí về thăm nhà mà.”

Yoon Hee vội vàng ra khỏi bếp, mang theo chiếc giỏ đang đặt trên hiên bước vào phòng ngủ. Trong lúc đó, Yoon Sik khêu lửa trong thùng than đỏ đặt sẵn trong phòng thấp cây đèn dầu lên. Mẹ Yoon Hee vẫn chưa dám tin, bà chụp lấy tay cô và hỏi:

“Có thật là không có chuyện gì không?”

“Vâng.”

Nước mắt trào ra từ mắt mẹ cô, giọng bà nghẹn lại:

“Vậy sao con lại về giờ này?”

“Con đã nói mai là ngày nghỉ rồi mà. Học giờ học chiều và ăn tối xong con mới bắt đầu đi nên về trễ thế này thôi.”

“Ra vậy, thì ra ở đó cũng có ngày nghỉ. Tại mẹ không biết...”

Một tay Yoon Hee vẫn để mẹ nắm chặt, tay kia cô nắm lấy tay Yoon Sik.

“Đệ sao rồi? Vẫn ổn chứ?”

“Vâng. Đệ có thể tự vận động, tự ngồi dậy được mà.”

Yoon Hee mỉm cười an tâm rồi nhìn khắp căn phòng. mấy túi đồ mẹ cô gói ban nãy vẫn còn nằm ngổn ngang trên sàn. Tuy nói là gói ghém vội vàng, nhưng mẹ cô đã làm rất khéo. Yoon Hee cắn chặt môi. Trong khi cô nơm nớp giữ mình không bị phát hiện ở Sung Kyun Kwan, thì ở nhà mẹ cũng có cùng tâm trạng lo

sợ đó. Hằng ngày bà luôn chuẩn bị gói ghém đồ đạc từng chút từng chút một. Để tất cả có thể cùng nhau bỏ trốn bất kỳ lúc nào, bà cũng đã gói sẵn đồ cho cô.

“Mẹ, mẹ cứ an tâm. Ở đó không ai nghi ngờ con là con gái cả.”

“Con ăn uống đầy đủ chứ?”

Yoon Hee cố làm ra vẻ hăng hái nói:

“Dĩ nhiên rồi ạ. Họ cho ăn hai bữa sáng và tối, lại bằng phần ăn của đàn ông nên lần nào con cũng ăn no đến vỡ bụng. Hơn nữa ở đó ngày 6 hàng tháng là ngày Đại Biệt vị, trong bữa ăn sẽ có thịt bò, ngày 24 là ngày Tiểu Biệt vị, sẽ có cá. Con vẫn chưa được ăn cá, nhưng hôm kia mới ăn cực kỳ nhiều thịt bò.”

“Ừm, không phải nhịn đói là may rồi. Mẹ cứ lo một đứa con gái yếu ớt mà sống với đàn ông thì không biết sẽ thế nào. Nhưng sao sắc mặt con cứ như người vừa gặp chuyện gì tồi tệ lắm vậy?”

“Mặt con làm sao ạ? À! Vì học mệt nên như thế đấy ạ. Mấy môn học ở đó không đơn giản như con nghĩ.”

Yoon Hee vừa cởi nón ra thì nhìn thấy thứ gì đó rất lạ nằm lẫn trong đồngg đồ ngổn ngang, không hề hợp với căn nhà này chút nào cả. Là một chiếc áo khoác ngắn màu vàng và một chiếc váy màu đỏ. Cô cầm chúng lên và hỏi:

“Sao lại có mấy thứ này ở đây? Mẹ may để cho Yoon Sik cải trang đấy ạ?”

“Con mặc thử vào đi, xem có vừa không?”

“Là của con sao?”

“Ừ, mẹ nghĩ biết đâu sẽ có lúc con cần phải mặc mấy thứ này.”

Những dồn nén bấy lâu trong Yoon Hee bắt đầu trào lên, biến thành cơn giận dữ thoát ra ngoài.

“Mẹ, sao mẹ lại tốn tiền vào những thứ không biết đến khi nào con mới dùng này cơ chứ?”

“Mẹ có động đến tiền gì đâu. Cũng làm gì có tiền để tốn? Mẹ dùng số vải hôm trước mấy người họ hàng cho để may đấy.”

“Đó cũng là tiền thôi! Con đã nói mẹ bán số vải ấy đi để mua gạo kia mà. Trong bếp chẳng có hạt gạo nào, củi lửa cũng tắt ngấm như lâu lắm rồi chẳng có ai động đến. Thì ra là vì mấy thứ vớ vẩn này mà như thế. Ngày mai mẹ bán ngay mấy thứ này đi!”

“Không được!”

Mẹ Yoon Hee giằng lại quần áo từ tay cô, ôm lấy chúng vào lòng.

“Bán cái gì thì bán, tuyệt đối không được bán mấy thứ này.”

“Để sau này, khi con trở lại thành con gái rồi may cũng được mà. Chỉ một chút nữa thôi miệng mẹ và Yoon Sik sẽ bị mạng nhện giăng đầy đấy...”

Nhìn thấy Yoon Hee cố nén cơn giận mà nói chuyện với mẹ, Yoon Sik khẽ kéo tay áo tỉ tỉ.

“Tỉ cứ để mẹ giữ lại đi. Mấy thứ ấy đối với mẹ quý như bùa hộ mệnh vậy.”

“Cái gì mà bùa hộ mệnh chứ? Cứ để chết đói rồi bùa hộ mệnh có tác dụng gì nữa? Khi tỉ trở về làm con gái rồi bùa hộ mệnh có tác dụng gì nữa.”

Sun Joon sẽ kết hôn với một cô gái khác, chuyện cô có trở về lại chính thân phận của mình cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

“Mẹ sẽ vẫn giữ lại thứ này! Mẹ sợ lắm, nếu có chuyện gì xảy ra khiến hai đứa con cứ phải đổi thân phận cho nhau mà sống thế này thì biết làm sao, mẹ không thể chịu nổi nữa.”

Nghe những lời nói bất an của mẹ, Yoon Hee càng cao hơn, thét lên:

“Nếu cứ thế này mà sống tiếp cũng có sao đâu? Còn tốt hơn là phải chết đói! Con sống với thân phận đàn ông còn thấy tốt hơn gấp nghìn lần. Cho nên mẹ cứ mang số áo quần này bán hết đi!”

“Tỉ tỉ, đủ rồi! Tỉ nói hiểu mẹ, nhưng tại sao lại nói ra những lời gay gắt như vậy chứ? Số áo đó, mẹ may không phải vì tỉ, mà vì chính bản thân mẹ đó!”

Yoon Hee giật mình nhận ra mình đã quá nóng tính. Cô cảm thấy xấu hổ vì đã đem những bức dọc bên ngoài về trút lên đầu người thân.

“Mẹ, con xin lỗi. Vừa về đến nhà con đã vội trút hết những căng thẳng của mình ra rồi...”

“Mẹ xin lỗi. Là người mẹ mà chỉ có thể làm thế này cho con... Xin lỗi con.”

Yoon Hee chỉ biết cúi đầu nói nhỏ:

“Không, là con sai rồi.”

Cô mệt mỏi kéo chiếc giỏ đến trước mặt mình, từ từ tháo dây buộc mở nắp giỏ ra. Trong giỏ chứa đầy giấy, sách và đồ ăn vặt. Yoon Sik tròn mắt ngạc nhiên, quay sang hỏi:

“Cái gì vậy tỉ?”

Yoon Hee lần lượt lấy mấy món ăn cô mang về ra khỏi giỏ trước:

“Đây là gạo rang, cơm cháy, trái cây ngâm, thịt bò khô, bánh gan bò, có cả thịt đông nữa. Còn đây là rau, cá muối, dưa muối...”

“Mấy thứ này con kiếm ở đâu ra vậy?”

“Mấy thứ mắc tiền là của một sư huynh ở phòng bên cạnh, còn cơm cháy và mấy món vặt là mấy nô tỳ làm việc trong trường cho con.”

“Tại sao họ lại cho con mấy thứ này?”

“Sư huynh phòng bên cạnh còn cho nhiều người nữa chứ không chỉ mình con, mẹ đừng lo, mấy thứ này không đáng gì với huynh ấy đâu. Chắc mẹ và Yoon Sik cũng đói rồi, mau ăn bánh gan bò và thịt đông đi.”

Yoon Hee bày mấy món ăn ra trước mặt rồi dứt ẹ mình một miếng. Không rõ vì trời tối, hay vì thương mẹ, mà Yoon Hee cảm thấy cổ tay mẹ cô càng lúc càng gầy đi.

“Con ăn trước đi.”

“Mẹ cũng thật là. Con ăn no muốn vỗ bụng rồi đây. Mẹ xem này.”

Nhìn con gái vừa cười vừa nói, vỗ bụng thành thịch mà mẹ Yoon Hee càng cảm thấy đau lòng. Dù có được no bụng đi chăng nữa, hẳn Yoon Hee cũng chẳng thấy vui vẻ gì.

“Tại sao mấy nô tỳ trong trường lại cho con thức ăn?”

“À, con chỉ nói bâng quơ là cần mấy thứ này, không ngờ họ lén đem cho con thật. Chắc họ thấy con nhỏ tuổi nên đối xử với con rất tốt.”

Mẹ Yoon Hee vốn không hiểu gì nhiều về người dân trong Phán thôn, đối với bà, họ chẳng khác gì người đang sống trong kinh thành cả. Lẽ dĩ nhiên bà cũng không biết Yoon Hee nổi tiếng với nữ giới trong Phán thôn đến mức nào. Và chính bản thân Yoon Hee cũng thế.

“Còn đây là thuốc con xin được. Mẹ sắc cho Yoon Sik uống đi.”

Mẹ Yoon Hee nhận ba gói thuốc từ tay cô, ngạc nhiên hỏi:

“Sao con lấy được mấy thứ thuốc này? Người ta cho con dễ dàng vậy sao?”

“Cũng hơi khó xin một chút. Họ nói chưa chẩn mạch thì không thể cho thuốc được. Nhưng con cứ cố nài, họ không còn cách nào khác, đành phải bốc thuốc cho con thôi.”

“Tại sao con cứ làm những chuyện nguy hiểm như vậy hả? Họ nói không được thì phải bỏ cuộc đi chứ. Chẳng may họ bắt con chẩn mạch thật thì biết làm thế nào? Chỉ cần chẩn mạch thì người ta có thể biết con là nữ đấy.”

“Dù gì thì con cũng đã lấy được thuốc mà không bị sao mà.”

“Sau này đừng làm vậy nữa. Mẹ thấy lo lắng.”

“Vâng.”

Tuy trả lời rất dứt khoát, nhưng Yoon Hee nghĩ chẳng có lý do gì để cô từ chối thuốc miễn phí cả. Nếu quy đổi cổ thuốc cô mang về thành tiền thì rõ ràng đó sẽ là một khoản tiền rất lớn. Hơn nữa, ngửi mùi hương của thuốc, Yoon Hee có thể biết được rằng chúng tốt hơn những loại thuốc mà gia đình cô đã dùng tiền để mua từ trước đến giờ. Mẹ cô mở một gói thuốc ra, khuôn mặt bà lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Bà chưa bao giờ cho Yoon Sik uống thứ thuốc nào tốt như thế này.

“A! Tỉ mang cả thuốc đau dạ dày về nữa này.”

Mẹ Yoon Hee nâng niu thuốc còn hơn cả thức ăn, bà gom hết thuốc lại rồi đứng dậy. Yoon Hee giữ tà váy bà.

“Mẹ, mẹ ăn một chút đã.”

“Thôi, mẹ đi bắc ấm thuốc để sáng mai Yoon Sik uống.”

Mẹ vừa ra khỏi phòng, Yoon Hee liền đưa cho Yoon Sik một quyển sách.

“Bây giờ tỉ đang học Đại học và Kinh quốc đại điển, khi nào môn Đại học kết thúc tỉ sẽ chép lại hết rồi đưa cho đệ. Giờ đệ đọc quyển này trước đi. Đây là phần Lại điển của môn Kinh quốc đại điển, tỉ mới chép đến đây thôi.”

Yoon Sik mở quyển sách ra. Bài giảng được chép thành từng dòng Hàn tự đều tăm tắp. Yoon Hee đưa thêm cho cậu một cuộn giấy.

“Còn đây là Kỳ biệt. Tỉ gom hết số Kỳ biệt từ lúc vào trường đến giờ đây. Nho sinh ở đó ai cũng đọc thứ này cả. Khi nào thấy khỏe, đệ lấy ra đọc cho vui.”

“Tỉ học có mệt không?”

“Tỉ thích học mà. Nên không thấy mệt. So với những cô gái muốn học mà không được học, tỉ may mắn biết bao nhiêu. Mà đệ phải nhịn đói từ lúc vào vậy?”

“Buổi sáng đệ có ăn mà. Tỉ đừng lo.”

“Cũng có phải là hết tiền đâu cơ chứ...”

Yoon Sik mỉm cười nhìn tỉ tỉ. Cô lo lắng sắp xếp chuyện này chuyện kia trong nhà, khiến cậu có cảm giác như người cha đi xa vài ngày vừa trở về vậy.

“Vì mẹ sợ tỉ bị phát hiện, chúng ta phải bỏ trốn nên đã để dành chút tiền. Vậy nên...”

Từ trong bếp vọng ra tiếng ấm thuốc đã đặt lên bếp lò, Yoon Hee mở cửa thông ra, chuyển ẹ thùng than đỏ. Dù trời rất tối, nhưng Yoon Hee vẫn nhìn thấy mẹ mình rất rõ. Cô muốn nói chuyện với mẹ và Yoon Sik nhiều hơn nữa thì cơn mệt mỏi ủa đến, cùng với nó, là hình ảnh Sun Joon và Phù Dung Hoa. Cô chưa hề nhìn thấy hai người họ mỉm cười nhìn nhau, nhưng hình ảnh đang lờn vờn trong đầu cô lại hiện ra rất thật.

“Yoon Sik à, để mai nói chuyện tiếp nhé. Đi đường xa về nên tỉ mệt quá. Mẹ ơi, xin lỗi mẹ, con xin phép ngủ trước đây.”

Mẹ Yoon Hee đang thổi lửa cũng dừng tay, quay sang nhìn con gái nói:

“Ừ, được rồi, con ngủ đi.”

“Con sẽ dồn hết những lần mất ngủ lại mà ngủ luôn một thể, mẹ đừng đánh thức con dậy nhé.”

Yoon Sik đọc sách một lát rồi ngược nhìn chị, giọng nói mệt mỏi của cô vọng mãi trong tai cậu.

“Tỉ ơi?”

“Để mai nói đi. Có nhiều chuyện thú vị tỉ một kẻ cho đệ lắm.”

Mẹ thò đầu qua cánh cửa thông mắng Yoon Sik:

“Yoon Sik à, tĩ con muốn ngủ mà! Con mau về phòng đi.”

“À, vâng.”

Yoon Sik liếc nhìn tĩ rồi bước sang phòng bên cạnh. Còn lại một mình trong phòng, Yoon Hee bật ra một tiếng thở dài. Cô cởi đồ ra, tháo dải băng ngực bên trong áo lót, đặt nó vào giữa chồng quần áo rồi chui vào trong chăn. Yoon Hee chớp mắt để xua đi hình ảnh Sun Joon và Phù Dung Hoa, nhưng cảnh thân mật của hai người lại chạy thẳng vào tim cô, khiến nó rối tung lên với hàng trăm suy nghĩ.

“Rồi sao nữa tĩ?”

“Còn sao nữa, Nữ Lâm sư huynh và Kiệt Ngao sư huynh ngồi cãi nhau cả buổi. Hai người đó trông thì có vẻ quan hệ không tốt lắm, nhưng lúc nào cũng đi cùng nhau. Mà thật ra là Nữ Lâm sư huynh bám lấy Kiệt Ngao sư huynh thì đúng hơn?”

Yoon Sik vừa ngồi nghe tĩ kể về những chuyện xảy ra trong Sung Kyun Kwan vừa liên tục cười thích thú.

“Tĩ nói người tên Nữ Lâm không theo đẳng phái nào hết, nhưng có vẻ huynh ấy hứng thú với Thiếu luận thì phải?”

“Ừm... không phải đâu. Suy nghĩ của huynh ấy giống với Nam nhân hơn. Điểm thú vị nhất chính là lý do Nữ Lâm không theo đẳng phái nào. Huynh ấy nói phải có những người không quan tâm chuyện đẳng phái đấu đá như huynh ấy, không bao giờ đứng về phía Lão luận, Thiếu luận hay Nam nhân thì mới có thể giúp tìm ra những chính sách tốt hơn cho đất nước.”

“Huynh ấy nghĩ vậy cũng đúng.”

“Mà còn có cả người là Lão luận, nhưng không bao giờ bênh vực Lão luận vô điều kiện, mà đôi khi còn ủng hộ chính sách của Thiếu luận và tin tưởng vào chính sách của Nam nhân kia.”

“Thật vậy sao? Không dễ dàng gì để làm được vậy đâu... Người đó là ai vậy tĩ?”

“Hả? À... là Giai Lang huynh.”

Mỗi khi nghe tĩ mình nhắc đến người tên Giai Lang, Yoon Sik lại cảm thấy một điều gì đó rất kỳ lạ. Người ấy không xuất hiện trong lời kể của tĩ nhiều như Nữ Lâm hay Kiệt Ngao, nhưng luôn luôn là nhân vật kết thúc câu chuyện. Và mỗi khi chuẩn bị nhắc đến Giai Lang, tĩ lại ngập ngừng, đôi khi còn có vẻ không muốn nói ra cái tên ấy nữa.

“Người tên là Giai Lang ấy, có vẻ là một người rất tuyệt.”

Yoon Hee giật mình, cô vội vàng cao giọng nói lảng đi:

“Không, không hề! Vì huynh ấy mà tĩ xấu hổ cực kỳ. Ngày học đầu tiên tĩ không trả lời được câu hỏi của tiến sĩ Jang, bị ăn mắng tơi tả. Sau đó thì đến huynh ấy, vậy mà lại trả lời trơn tru từ đầu đến cuối, biến tĩ thành đứa ngốc. Sao huynh ấy không chịu nghĩ đến thể diện của tĩ mà trả lời sơ sơ thôi là được rồi?”

Yoon Sik vừa cố nén cười, vừa nói bóng gió:

“Tĩ! Tĩ đang tích cực nói xấu người khác như thế, nhưng sao tai đệ nghe thấy chẳng giống nói xấu chút nào cả?”

“Vậy... vậy à? Dù gì huynh ấy cũng không phải là người xấu. Mà không, huynh ấy còn là một người cực kỳ xuất sắc. Nếu không xét đến đẳng phái thì trong số nho sinh ở đó, chẳng người đàn ông nào không thích huynh ấy cả.”

“Nhưng tĩ đâu phải đàn ông!”

Yoon Hee thu chân về ngồi bó gối, trả lời với giọng mệt mỏi:

“Không, tĩ cũng là đàn ông. Mỗi khi ở trong trường...”

“Tĩ...”

“Là đàn ông cũng tốt mà. Từ nhỏ lúc nào tĩ cũng ước mình sinh ra là đàn ông đấy thôi. Tĩ đã rất muốn trở thành đàn ông. Đàn ông...”

Giọng Yoon Hee càng lúc càng nhỏ đi, còn ánh mắt cô thì chỉ chăm chăm hướng xuống sàn phòng. Ngay lúc đó mẹ cô bưng mâm cơm vào, phá vỡ sự im lặng giữa hai người.

“Muộn rồi, các con ăn trưa đi.”

Yoon Hee đỡ lấy mâm cơm, đặt xuống sàn rồi nói:

“Mẹ cứ ăn trước đi chứ.”

“Lâu lắm rồi mới có cơ hội ngồi cùng ăn với con, làm sao mẹ có thể ăn trước được chứ? Mà sao con cứ mặc quần áo đàn ông mãi thế? Những lúc ở nhà thì mặc bộ quần áo mẹ mới may đi.”

“Giờ con cũng quen mặc quần áo đàn ông rồi, không cần phải thay ra đâu mẹ. Với lại con thấy mặc thế này thoải mái hơn.”

Yoon Hee vờ như không nghe thấy tiếng mẹ thở dài, vừa cười vừa đưa một chiếc muỗng cho Yoon Sik. Rồi cô cúi xuống nhìn món cháo nấu từ cơm cháy và mấy món phụ hôm qua cô mang về từ Sung Kyun Kwan. Nếu cô không bỏ qua sự xấu hổ để mang những thứ này về, không biết hôm nay trên mâm cơm sẽ có món gì nữa. Suy nghĩ ấy làm Yoon Hee cảm thấy đau lòng. Mẹ cô đoán được con gái đang nghĩ gì, bà vội cười xoa nói:

“Mấy thứ đồ thêu mẹ đang làm hôm nay là xong hết. Không cần những thứ con mang về thì mẹ và Yoon Sik cũng có thể mua thức ăn được rồi.”

“Vâng.”

Yoon Hee đang định cầm muỗng lên thì chợt nhớ một chuyện. Cô đứng bật dậy lục lọi túi trong của chiếc áo khoác dài đang treo trên tường, móc ra mấy đồng xu rồi đặt lên bàn.

“Suýt nữa thì con quên mất. Tuy không được bao nhiêu nhưng mẹ cứ cầm lấy mua ít lúa mạch đi.”

“Tiền này con kiếm đâu ra vậy?”

“Trong trường phát cho nho sinh mẹ ạ. Một đồng rưỡi là tiền dầu để đốt đèn, còn một đồng hai là tiền rượu.”

“Sao lại đưa tiền này ẹ? Con phải giữ để phòng thân chứ. Mà tiền mua dầu con cũng đưa thì buổi tối lấy gì mà học?”

“Chuyện đó con tự liệu được, mẹ đừng lo. Cũng chẳng biết sau này có được nhận tiền rượu hay không nữa. Lần này may mắn là họ cho tiền, chứ con nghe nói họ quyết định chuyển sang cho rượu luôn rồi, cả dầu cũng vậy. Tuy không đáng bao nhiêu nhưng được cho tiền thì vẫn tốt hơn...”

Yoon Hee cười khì rồi lại cầm muỗng lên. Cô nhận ra chuyện mình bận tâm đến đôi tiên đồng ngọc nữ kia trong hoàn cảnh này là hết sức ngớ ngẩn. Hơn nữa số tiền cô vừa đưa ẹ chẳng mấy chốc cũng sẽ hết, chuyện quan trọng nhất bây giờ là tìm cách giúp mẹ và tiểu đệ. Nhưng nhắc tới việc kiếm tiền, Yoon Hee chỉ có thể nghĩ đến hiệu sách ở Pil-dong. Nghe nói nơi đó bị hoàng thượng hạ lệnh điều tra, không biết tình hình thế nào, cô có thể lấy danh nghĩa thăm hỏi dạo qua một lần xem sao. Ngay lúc đó, Yoon Hee chợt nhớ đến lời hứa với Điều Thuyền.

“Mẹ, con xin lỗi, có việc gấp nên ăn cơm xong là con phải về trường ngay.”

“Có việc gì vậy? Mẹ đang định ngắm con một chút.”

“Con cũng muốn vậy lắm, nhưng con có hẹn.”

“Hẹn? Hẹn gì cơ?”

Yoon Hee cười trừ để không phải kể chi tiết mọi việc. Mẹ cô đã rất lo lắng cho cô rồi, nếu biết thêm chuyện cô tìm đến kỹ viện thì thật không thể tưởng tượng nổi bà sẽ phản ứng thế nào nữa.

19. Chương 19

“Ông chủ, vẫn khỏe chứ?”

Không cần quay đầu lại, ông chủ hiệu sách cũng đã nhận ra giọng nói này, ông vội vàng bỏ chồng sách trên tay xuống rồi chạy ra.

“Ôi trời ơi, công tử! À, phải gọi là Sơ thí đại nhân chứ nhỉ?”

“Cái gì mà Sơ thí, tôi chỉ là tiến sĩ thôi, ông cứ gọi tôi là công tử được rồi.”

Trên mặt ông chủ hiệu hiện rõ sự vui mừng.

“May thật đấy, công tử. Tôi vốn luôn tin tưởng công tử là người có tài mà. Ôi trời, tôi lú lẫn quá đi mất! Công tử ngồi xuống đây đã.”

Yoon Hee bắt chước thói quen của Jae Shin, phẩy mạnh vạt sau của chiếc áo khoác rồi ngồi xuống tấn phản mà ông chủ hiệu chỉ.

“Tôi cứ lo không biết hiệu sách có gặp rắc rối gì không?”

“Nhờ phúc của công tử nên mọi việc vẫn bình thường. Mà xem ra công tử tốt số thật đấy. Nếu cậu làm Tả thủ trong kỳ vừa rồi thì lớn chuyện rồi. Bao nhiêu Tả thủ với Cự bích đều bị tóm sạch, đúng là trời giúp mà.”

“Vận may của ông chủ cũng đâu kém cạnh gì đâu. Nhưng giờ đang là khoảng nghỉ giữa các kỳ thi, chắc ông cũng vất vả lắm?”

Nhìn ông chủ hiệu thở dài, không cần nghe câu trả lời Yoon Hee cũng hiểu mọi chuyện. Ông chủ biết Yoon Hee tìm đến vì muốn kiếm thêm việc chép sách, ông nói:

“Công tử muốn chép sách nữa à?”

“Vẫn không được à? Phía khoa trường đang khó làm ăn, chắc không cần phải để ý đến những người khác nữa chứ?”

“Đúng là thế, nhưng dù gì công tử cũng đỗ Tiến sĩ rồi, đừng chép sách nữa, để tôi tìm việc tốt hơn cho cậu nhé?”

“Giờ tôi chỉ cần việc gì để làm lật vạt thôi.”

“Sao vậy? Vì phải chuẩn bị cho kỳ Đại khoa sao?”

Yoon Hee ngáp ngừng giây lát, rồi lại nghĩ chẳng thà nước thẳng ra thì hơn.

“Tôi vào Sung Kyun Kwan rồi.”

“Sao cơ? Sung... Sung Kyun Kwan? Có phải là Sung... Sung Kyun Kwan mà tôi biết không? Cái trường ngay bên cạnh cung điện?”

Ông chủ hơi bất ngờ đến nỗi lắp ba lắp bắp, tròn mắt như sắp rơi ra đến nơi. Yoon Hee vừa cười vừa gật đầu.

“Thật xin lỗi công tử quá, tôi có mắt mà không nhận ra nho sinh Sung Kyun Kwan. Những chuyện như vậy công tử phải nói ngay từ đầu chứ. Mà sao công tử vào được đó vậy? Thực lực của công tử như thế mà tôi lại không biết, lại còn nói cậu không thể làm Cự bích, thật có lỗi quá... Là tôi ngu dốt rồi.”

Nhìn ông chủ hiệu lúng túng không biết làm thế nào, Yoon Hee tự tin hơn hẳn. Sống trong Thanh trai, xung quanh toàn là những người giống mình, Yoon Hee chưa bao giờ cảm nhận được sự danh giá của cái mác nho sinh Sung Kyun Kwan. Nhưng hôm nay nhìn thái độ của ông chủ hiệu, cô mới nhận ra điều đó.

Chát!

Ông chủ hiệu vỗ tay to đến nỗi tưởng như có tia lửa xẹt ra giữa hai bàn tay ông. Mắt ông sáng lên, nói với giọng thích thú:

“Công tử! Giờ cậu là nho sinh Sung Kyun Kwan rồi, có một việc rất tuyệt cho cậu đấy.”

“Là việc gì vậy?”

“Làm gia sư riêng ấy cậu công tử con nhà giàu có, tiền thù lao cũng cao lắm đấy. Nếu là nho sinh Sung Kyun Kwan thì còn được trả thêm nữa, với thời gian cũng thoải mái, cứ năm ngày sang dạy một lần là được rồi.”

“Tôi cũng muốn làm, nhưng hoàn cảnh lúc này không cho phép.”

“A! Việc này chắc được chứ? Mỗi khi có hôn lễ hay quan lễ, người ta phải chuẩn bị đủ thứ giấy tờ, thỉnh hôn thư rồi Sinh thần bát tự gì gì đấy. Chắc công tử cũng từng nghe nhắc đến những người mê tín tin rằng nếu mấy thứ giấy tờ ấy mà do nho sinh Sung Kyun Kwan viết thì sẽ sống thọ, con cái đầy đàn, xuất thế dễ dàng chứ?”

Những lời này có vẻ hấp dẫn Yoon Hee.

“Hình như tôi có nghe qua. Việc đó cụ thể như thế nào?”

“Công tử cũng thật là. Chẳng lẽ công tử không biết chuyện nho sinh nghèo trong Sung Kyun Kwan toàn làm mấy việc đó để kiếm tiền sao? Thỉnh thoảng có vài người đến yêu cầu, nhưng tôi lại không quen nho sinh Sung Kyun Kwan nào cả. Nếu tôi mà gom được việc cho cậu thì sẽ kiếm được nhiều lắm đấy.”

“Nhưng tôi không rành mấy loại văn tự đó...”

“Có gì đâu mà công tử phải lo? Để tôi kiếm bản mẫu cho cậu là được thôi mà. Năng lực Tả thủ của công tử cũng không phải hạng xoàng, cậu có thể viết đẹp và nhanh, nên trong khoản này chắc chắn cậu hơn những nho sinh khác rồi. Khi có chỉ cần bỏ chút thời gian thôi, không ảnh hưởng đến chuyện học đâu. Nhưng cũng có một vấn đề...”

Yoon Hee rất thích công việc này, nên ánh mắt do dự của ông chủ khiến cô thấy bất an.

“Vấn đề gì cơ?”

“Mấy người muốn thuê công tử ấy, có thể họ sẽ muốn gặp trực tiếp cậu để nhận lại mấy tờ văn tự đấy. Họ chỉ muốn chắc chắn là không phải đám làm mối chúng tôi kiếm đại người nào đó viết, vốn dĩ họ trả tiền nhiều vì muốn thuê nho sinh Sung Kyun Kwan mà. Việc này không phạm pháp cũng không nguy hiểm gì, nên có gặp họ chắc cũng không sao đâu nhỉ!”

Yoon Hee không muốn ra mặt khi mang danh Yoon Sik, nhưng nếu chịu khó một chút thì cô có thể kiếm được tiền kha khá. Dẫu dựa vào những gia đình giàu có ấy có thể sẽ nguy hiểm, nhưng đa số họ đều sai người hầu là dân thường đến nhận chữ, nên có lẽ sẽ không sao. Yoon Hee gật đầu đồng ý. Rồi cô và ông chủ bắt đầu bàn việc cụ thể hơn.

Yoon Hee đi qua đi lại trước Mẫu Đơn các. Điều Thuyền nói sẽ ra gặp cô, nhưng chờ mãi vẫn không thấy xuất hiện. Yoon Hee có hơi lo lắng, sợ rằng mình cứ lì lợm đứng chờ thế này sẽ làm Điều Thuyền khó chịu. Nhưng nếu không chờ nữa mà bỏ đi thì cũng không phải phép. Tuy nhiên điều làm Yoon Hee thấy khó xử nhất là cảnh một kỹ nữ ăn mặc như nô tỳ, trên cổ đeo một tấm bảng nhỏ bằng gỗ, ngồi thẩn thờ trên chiếc ghế trước cửa Mẫu Đơn các. Trên tấm bảng ấy có ghi dòng chữ:

Tôi đã cướp đàn ông của người khác.

Cũng may tình cảnh này không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của Yoon Hee, mỗi bước chân cô đều rất vui vì nghĩ đến công việc mới. Điều Thuyền đang vội vàng chạy ra thì nhìn thấy Yoon Hee.

“Ôi, chỉ đứng chờ ta thôi mà công tử cũng vui đến thế sao? Vậy trước kia sao người không chịu đến, hại ta đau buồn biết mấy.”

Điều Thuyền bước đến chỗ Yoon Hee, bỗng chốc quên hết bao nhiêu buồn tủi trong suốt thời gian qua. Điều Thuyền chợt nghĩ, Kim công tử đã làm nặng đau lòng, nhưng chính vì vậy mà khi chàng xuất hiện, trái tim nàng lại muốn chạy đến gần chàng hơn. Yoon Hee nghe thấy tiếng người tiến đến liền quay lại.

“Sao công tử không vào trong mà đợi tiểu nữ?”

“Không sao đâu. Có phải tôi đến đúng lúc nàng đang bận không?”

Đieu Thuyền mỉm cười thật cười, lấy tay chỉnh sửa lại bộ quần áo mà trước khi ra đây nàng đã cố công sửa đi sửa lại không biết bao nhiêu lần, nói:

“Đúng ra Đieu Thuyền không nên soi gương làm gì, công tử à.”

“Sao cơ?”

“Nghe tin công tử đến, Đieu Thuyền chỉ định soi gương một chút thôi, nhưng cứ cảm thấy khuôn mặt mình rất đáng ghét. Có sửa soạn thế nào trông xấu xí không chịu được... Đieu Thuyền sợ mình làm công tử thất vọng.”

Yoon Hee nhìn thấy ngón tay đeo chiếc nhẫn vàng của Đieu Thuyền. Hình như đó chính là chiếc nhẫn trong trò cá cược mà Yong Ha từng kể. Cô tỏ vẻ hiểu biết của chiếc nhẫn, rồi vừa cười vừa nói:

“Chiếc gương đó chắc là ghen tị với sắc đẹp của Đieu Thuyền rồi. Nếu không phải thế thì không thể nào tìm ra điểm đáng ghét của nàng đâu.”

Thấy Kim công tử nhận ra chiếc nhẫn, Đieu Thuyền vui mừng đến nỗi giọng của cô dần biến thành giọng mũi the thé.

“Công tử ác lắm. Người nói vậy, nhưng trái tim thì lúc nào cũng ở đâu đâu... Đến tận bây giờ mới chịu bước chân đến nơi này.”

Yoon Hee vừa cười lớn vừa bước đi trước. Hình ảnh nàng kỹ nữ ngồi trước cửa Mẫu Đơn các cứ lọt vào mắt Yoon Hee, khiến cô muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Đieu Thuyền bước theo sau, khẽ hỏi:

“Sao công tử không vào Mẫu Đơn các, Đieu Thuyền sẽ hát cho người nghe?”

“Thế diện của gã đàn ông không cho phép tôi làm vậy. Chuyện gọi một mâm rượu trống tôi không ngại, nhưng chuyện nhìn Đieu Thuyền ngồi trước mâm rượu đó lại rất khó. Vậy nên chỉ cần nàng cho tôi chút thời gian, cùng đi dạo với tôi là được rồi.”

Tuy biết đó chỉ là cái cớ Kim công tử che đậy sự thật nghèo khó, nhưng vì choáng ngợp trước vẻ đẹp của chàng khi nói ra những lời ấy, Đieu Thuyền vờ như không biết, tiếp tục bước đi.

“Tôi biết hỏi thế này thì không phải, nhưng nàng kỹ nữ vừa rồi có mang một tấm bảng lạ trên cổ, có chuyện gì sao?”

“Công tử không cần phải bận tâm đến chuyện đó đâu.”

“Dù sao nàng ấy cũng là phụ nữ, cũng là con người, giữa ban ngày mà bắt nàng ấy làm vậy chẳng phải nàng ấy sẽ cảm thấy xấu hổ lắm?”

“Vì là người biết xấu hổ, nên mới nhận hình phạt đó.”

“Phạt ư?”

“Vâng, công tử đã đọc câu viết trên tấm bảng ấy chưa? Quốc gia có luật có quốc gia, Sung Kyun Kwan có luật của Sung Kyun Kwan. Giới kỹ viện cũng vậy, cũng có luật tiếng của mình. Trong cùng một kỹ viện, không kỹ nữ nào được phép giành khách của người khác. Cách đây không lâu cô ta đã phạm vào điều cấm đó, đã phải chịu cào xước khắp mình một lần rồi, vậy mà hôm nay lại tiếp tục, bị như vậy là điều dĩ nhiên thôi.”

“Thật đáng thương. Không phạt đám đàn ông qua lại với đủ thứ người, lúc nào cũng bắt tội phụ nữ, chẳng phải buồn cười lắm sao?”

“Ôi trời!”

“Sao nàng lại giật mình?”

“Công tử vừa nói ‘đám đàn ông’ sao?”

Yoon Hee giật mình. Cô đã buột miệng nói ra cái từ mà chỉ có phụ nữ dùng với nhau, nên vội vàng nói tránh đi:

“Đám đàn ông hay gì cũng vậy. Tôi không bao giờ một được xếp chung với loại người nông cạn ấy.”

“Công tử hiểu lòng bọn tiểu nữ như thế người cũng là phụ nữ vậy, tiểu nữ thấy rất vui.”

Điều Thuyền muốn khen cô, nhưng lại càng khiến Yoon Hee chột dạ, cô đành kéo Yong Ha vào câu chuyện.

“Trong kỹ viện có quy định như thế, nhưng sao Nữ Lâm huynh vẫn phá luật được vậy?”

“Nữ Lâm công tử là ngoại lệ. Nếu trường hợp của Nữ Lâm công tử mà cũng xét theo luật, thì kỹ nữ ở đây đã xếp hàng ra đường đeo tấm biển phạt ấy hết cả rồi, hi hi. Nghe nói công tử thân với công tử ấy, tự dưng tiểu nữ thấy lo...”

“Nàng lo chuyện đó chẳng khác gì lo trời sập đầu. Tôi còn đủ thứ phải học, chẳng lẽ lại đi học mấy thứ ấy sao?”

“Hi hi, càng gặp công tử Điều Thuyền càng thấy thú vị. À phải rồi, tiểu nữ còn nghe nói biệt hiệu của công tử cũng hay không kém gì Nữ Lâm công tử.”

“Khụ khụ! Không phải do tôi tự đặt đâu...”

“Chắc chắc là do một vị nho sinh vui tính nào đặt rồi, hi hi”

Nếu như không có đám kỹ nữ hai bên đường nhìn Yoon Hee chằm chằm, thì đây sẽ là buổi đi dạo hạnh phúc nhất của Điều Thuyền. Những đám mây bay la đà che đi tia nắng gay gắt của ngày xuân, thỉnh thoảng vài ngọn gió thổi qua, mấy chú chim yến bay như trôi theo từng cơn gió. Cộng thêm những câu chuyện nhỏ mà Điều Thuyền được chia sẻ cùng Kim công tử, bấy nhiêu thôi cũng đủ để chúc nàng say túy lúy.

Lâu lắm rồi Yoon Hee mới có cảm giác nhẹ nhõm ung dung như thế này. Một phần là vì cô an tâm mình đã có việc kiếm tiền, nhưng một phần là nhờ giọng nói cao vút sáng khoái, mùi hương nhẹ nhàng và sự thoải mái mà Điều Thuyền đem lại. Giờ thì cô đã hiểu tại sao đàn ông mãi không thể thoát ra khỏi váy kỹ nữ. Biết là có lỗi với tiểu đệ, nhưng Yoon Hee vừa nghĩ nếu được sống là Yoon Sik mãi, tận hưởng một trong những thú vui của đa số đàn ông trên thế gian này thì cũng hay.

Yoon Hee bước từng bước nặng nề về phía Sung Kyun Kwan. Cô đi qua cửa ngách để vào Đông trai, rồi đứng chôn chân nhìn Trung nhị phòng không có ánh đèn. Mặc dù Sun Joon nói sáng mai mới quay lại trường và Yoon Hee biết rõ chàng không có ở đây, nhưng nhìn căn phòng chìm trong bóng tối ấy, cô vẫn cảm thấy rất cô đơn.

Yoon Hee bước vào trong bóng tối không người. Trời chưa tối đến mức không phân biệt được thứ gì là thứ gì, nên Yoon Hee vẫn có thể lơ mơ nhìn thấy quang cảnh trong phòng. Cô vừa cúi nón ra vừa nghĩ nên đi lấy lửa thắp đèn hay cứ thế mà ngủ luôn. Bỗng dưng, Yoon Hee cảm thấy chiếc bàn của Sun Joon rõ ràng có gì đó khác so với khi cô rời khỏi đây ngày hôm qua. Hôm qua hoàn toàn không có thứ gì trên bàn, vậy mà bây giờ có một quyển sách được đặt gọn gàng, như thể chàng đã đọc nó và xếp lại vậy. Mắt Yoon Hee vội vàng nhìn khắp một lượt quanh phòng, và cô phát hiện ra một thứ nữa. Chiếc mũ sa của chàng.

Sun Joon đã về trường. Trước khi Yoon Hee kịp nhận ra sự thật đó, đôi chân cô đã bước ra khỏi Trung nhị phòng. Cô để mặc búi tóc không có gì che đậy, chạy đến nhà ăn đầu tiên. Nhưng nơi đó tối đen, không hề có bóng người. Bỗng dưng Yoon Hee cảm thấy nhớ chàng đến phát điên. Cô cố nghĩ xem chàng sẽ đến những nơi nào, nhưng đôi chân cô không chờ ý nghĩ ra lệnh mà đã chạy đến Tôn Kinh các.

Cánh cửa vào Tôn Kinh các được khóa chặt bằng một ổ khóa rất lớn. Yoon Hee vẫn không bỏ cuộc, cô dùng tay nắm thùm thụp vào cánh cửa, cố hét lên thật to. Rồi chân cô lại bỏ Tôn Kinh các lại sau lưng, chạy về phía Phi Thiên đường. Ở đó không có gì khác ngoài bóng tối, âm ỉ và lạnh lẽo.

Chân Yoon Hee rời khỏi những nơi không có Sun Joon rất nhanh. Nhưng lúc này cô không biết phải đi đâu nữa. Vào giờ này chắc chắn chàng sẽ không lên Bích Tùng đình, mà chàng cũng không bao giờ đặt chân đến Hướng Quan sảnh. Suy nghĩ có khi chàng đến Chính Lục sảnh của các giáo quan trong Sung Kyun Kwan chợt hiện lên, ngay lập tức Yoon Hee lại quay người chạy đi. Dĩ nhiên hôm nay cũng không có ai ở đó.

Yoon Hee quay lại khoảng sân trong Minh Luận đường, đứng dưới gốc cây ngân hạnh. Trong ngôi trường nhỏ bé này mà cô cũng không thể tìm được chàng. Không đúng, chắc chắc Sung Kyun Kwan hôm nay đã mở rộng ra nên cô mới không thể tìm thấy chàng. Minh Luận đường dần lùi ra xa, rời khỏi tầm mắt Yoon Hee. Cả Đông trai, cả Đại Thành quán cũng vậy. Rồi hình ảnh dãy nhà lớn Tây trai lọt vào mắt cô. Đôi chân lại không cho cô thời gian để suy nghĩ nơi đó là nơi như thế nào. Cuối cùng, thứ khiến cô dừng bước trước khi tiến đến Tây trai lại không phải là lý trí, mà là một nhóm nho sinh Hạ trai của Tây trai. Yoon Hee định lờ họ đi, nhưng đám nho sinh Hạ trai ấy không để cô làm vậy.

“Đứng lại! Nho sinh Đông trai có việc gì mà lại thậm thà thậm thụt ở Tây trai vậy hả?”

Yoon Hee dừng lại. Nhưng cô vẫn không quay mặt về phía đám người đó.

“Tại sao không trả lời? Ta hỏi người đến đây làm gì?”

Chỉ đến khi những lời vô lễ của đám nho sinh ấy lọt đến tai, Yoon Hee mới quay lại.

“Các người hỏi ta sao?”

“Ở đây ngoài người ra còn có ai nữa sao?”

Yoon Hee nhớ lại lời cảnh báo lần trước của Yong Ha. Cô gằn giọng quát:

“Vô lễ! Ở đâu ra cái kiểu nho sinh Hạ trai dám xấc láo với nho sinh Thanh trai như vậy hả?”

Một kẻ trong đám nho sinh trông có vẻ bằng tuổi cô, bước ra nói giọng độc địa:

“Hả? Nho sinh Thanh trai? Cái thứ ăn mày như mi mà đòi được những người xuất thân từ gia đình quyền quý bọn ta tôn trọng sao?”

Hắn đang sỉ nhục cô, và sỉ nhục cả Yoon Sik, điều này khiến Yoon Hee càng nổi giận hơn. Ánh mắt cô đỏ rực lên như có lửa.

“Ta chưa bao giờ nghe đến chuyện thứ bậc ở đây được xếp bằng quy mô tài sản cả! Dù là ăn mày hay ông nội ăn mày cũng vậy, trong Sung Kyun Kwan này ta đường đường là nho sinh Thanh trai! Không có lý do gì mà ta phải chịu đám nho sinh Hạ trai chưa từng đỗ Cử nhân Tiến sĩ các người xem thường cả! Ta sẽ cho các người một cơ hội khác, biết điều thì xin lỗi đi!”

Giọng nói của Yoon Hee vang lên mạnh mẽ. Đám nho sinh Hạ trai bối rối vì thái độ cứng rắn khác hẳn vẻ bề ngoài của cô. Tên nho sinh lúc nãy định cãi lại thì bặt tiếng cãi:

“Này... Này, cậu không biết Giai Lang huynh đang ở trong Đại Thành điện sao? Nếu huynh ấy nghe thấy chạy đến đây thì lớn chuyện đấy!”

Vậy là Yoon Hee đã biết Sun Joon đang ở đâu. Cô không có thời gian nghe đám người này xin lỗi nữa. Yoon Hee vừa bỏ đi vừa lầm bầm:

“Tưởng ta sợ các người chặc? Chẳng lẽ các người không biết sống với Kiệt Ngao huynh, ngày nào cũng bị hăm dọa đủ thứ, nếu chỉ là loại chai lì bình thường thì không thể sống nổi sao, chặc chặc.”

Yoon Hee bước qua Bắc Trường môn phía Đông trai, tiến vào trong Đại Thành điện. Mắt cô vội vàng tìm Sun Joon. Xung quanh chỉ toàn miếu đình bia các sừng sững, hai bên Thân Tam môn cũng chỉ có đám cây ngân hạnh riu rít với nhau. Yoon Hee nhìn quanh khoảng sân rộng bao lấy Đại Thành điện. Cô tìm thấy Sun Joon đang bước thật chậm như vừa đi dạo vừa đón lấy ánh trăng rót xuống xuyên qua tán lá cây. Trong khoảnh khắc, nước mắt Yoon Hee rơi. Cô không biết vì lý do gì, vì quá vui mừng khi nhìn thấy chàng, hay vì cô lại nhớ đến hình ảnh chàng ở bên Phù Dung Hoa. Bối rối, Yoon Hee vội vàng lấy tay lau mặt, nhưng cô không thể giấu được những giọt nước mắt tiếp tục rơi sau đó.

Dưới cây thông lớn như chạm đến cả trời, Sun Joon đứng nhìn chăm chăm về phía Đông Tâm môn. Yoon Hee lau sạch nước mắt, từ từ tiến đến chỗ chàng. Mãi khi cô đến thật gần rồi Sun Joon mới nhận ra, trên môi chàng liền nở nụ cười. Chàng không nhìn Đông Tam môn nữa, mắt hướng xuống đất rồi bắt đầu rào bước vòng quanh cây thông. Yoon Hee cũng bước đi ở phía đối diện chàng, cô hỏi:

“Chưa gì huynh đã đứng dưới Trường Nguyên bách[3] mà cầu nguyện rồi sao?”

[3] Trường Nguyên bách: cây thông được trồng trong sân của Đại Thành điện, tương truyền nếu ai ngủ trưa dưới gốc cây trước khi tham gia khoa cử thì nhất định sẽ đỗ cao.

“Cũng có sao đâu. Đến gần ngày thi chắc tôi chẳng thể nào chen chân vào đây được nữa.”

“Hay vì có chuyện gì mà huynh bỏ sách vở ra đây?”

Sun Joon không thể nói rằng mình đang chờ Yoon Sik đến. Không hiểu sao câu nói đơn giản ấy lại không chịu thoát ra khỏi miệng chàng.

“... Hình như có ai đã đem một cơn gió đến đây.”

Yoon Hee muốn hỏi cơn gió ấy thổi đến Đại Thành môn, hay đến trái tim chàng, nhưng cô không nói gì cả, mà chỉ vừa lén liếc nhìn chàng qua tán cây vừa bước đi. Trường Nguyên bách che khuất chàng, rồi lại để bóng chàng hiện ra, sau đó lại che khuất thêm lần nữa. Sun Joon lẩm bẩm:

“Không ngờ cậu lại vào bằng cửa ngách...”

Yoon Hee không nghe thấy câu nói ấy, cô lên tiếng:

“Biết thế tôi đã không vào bằng cửa ngách...”

Lâu thật lâu, hai người không nói gì mà chỉ đi vòng quanh thân cây. Rồi Sun Joon lên tiếng, giọng chàng thật buồn:

“Chẳng biết cậu đang chạy trốn tôi, hay tôi đang chạy trốn cậu nữa.”

Yoon Hee định quay sang nhìn chàng, thì tán cây lại che chàng đi mất.

“Tôi cũng không biết huynh đang đuổi theo tôi, hay tôi đang đuổi theo huynh nữa.”

Sun Joon ngẩng đầu lên nhìn cô, tán cây lại một lần nữa ngăn giữa hai người. Ánh mắt buồn của chàng lại chuyển xuống đất. Sau đó, tán cây mới chịu ra khỏi tầm mắt Yoon Hee. Sun Joon khó khăn lên tiếng:

“Hôm qua...”

Yoon Hee giật mình khi nghe tiếng tim mình đập đánh thịch một cái, cô cố nói thật to, giả vờ hào hứng:

“A, đúng rồi! Chuyện hôm qua thế nào? Tiểu thư Phù Dung Hoa ấy, chẳng phải là rất đẹp sao?”

“Phải. Nàng ấy thật sự rất đẹp.”

“Huynh... huynh nói dối tôi. Huynh nói rằng mình chưa từng đặt chân đến Bắc thôn vào hôm lễ Tân bằng. Thật ra huynh đã đến đó, đã gặp nàng ấy...”

Yoon Hee cúi đầu thật thấp vì sợ nhìn thấy chàng. Sun Joon không giải thích gì mà chỉ chậm rãi đi vòng quanh gốc cây. Cứ thế một lúc lâu, rồi chàng đứng lại, nhíu mày, lên tiếng nói chớ kể chuyện:

“Nàng ấy nói muốn gặp tôi lần nữa, nhưng tôi từ chối. Rồi nàng ấy đề nghị trao thư từ, tôi đã đồng ý.”

Hai chân Yoon Hee thần thờ bước đi rồi cũng dừng lại ngay sau lưng chàng. Cô không biết mình đã nghe thấy gì nữa. Như thể có cả một đàn ong ủa tới chích vào trái tim cô, đau đến độ không thở nổi. Tại cô thì chỉ thấy tiếng vo ve đây nhưc nhối.

“Nàng ấy là một cô gái đẹp. Tấm lòng cũng đẹp. Là đàn ông, dĩ nhiên phải thích người như vậy, đúng không? Khi đứng trước người như vậy, thì tim mới đập loạn nhịp, đúng không? Phải. Đàn ông thì phải như thế.”

Đôi chân Yoon Hee đã chạy khắp nơi không biết mệt mỏi để nghe những lời này đây. Cô mỉm cười yếu ớt nói:

“Vâng, như vậy thì mới là đàn ông.”

Sun Joon nghe thấy giọng nói kỳ lạ của Yoon Hee liền quay lại. Nhưng trước khi kịp nhìn thấy mặt cô, Yoon Hee đã đưa tay lên bịt mắt chàng lại. Cô nói:

“Giờ huynh đừng nhìn mặt tôi. Dù bóng tối có che khuất, cũng không thể nào giấu hết vẻ mặt xấu xa của tôi đâu.”

Cô cảm thấy chán hết vẻ mặt buồn bã vì không giấu được cảm xúc của mình.

“Về mặt xấu xa? Có chuyện gì vậy?”

“Chẳng phải huynh đã nói là đàn ông thì khi gặp người như vậy tim sẽ đập loạn nhịp đấy sao? Tôi cũng là đàn ông. Làm sao tôi có thể không thích nàng ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên được? Kể từ khi gặp Phù Dung Hoa, lúc nào tôi cũng thấy xao xuyến. Vì ghen tị với huynh nên mới như thế này. Vì ghen!”

Hay cứ lấy chuyện này ra làm cái cớ? Rồi xin chàng đừng gặp Phù Dung Hoa nữa... Chỉ nghĩ thôi Yoon Hee đã thấy mình hèn hạ đến mức không thể nào tha thứ được.

“Vậy mà tôi không nhận ra. Xin lỗi cậu.”

“Huynh không có lý do gì phải xin lỗi tôi cả! Trên đường quay lại đây tôi đã trò chuyện với Điều Thuyền, nhưng trong lòng vẫn nghĩ đến Phù Dung Hoa. Tôi là như vậy đấy. Là kẻ xấu xa luôn mong tất cả phụ nữ trên thế gian này chỉ thuộc về mình thôi.”

“Điều Thuyền, là từ lễ Tân bằng phải không...? Thì ra hai người vẫn gặp nhau.”

Sun Joon siết chặt hai nắm tay. Chàng không biết tại sao mình lại làm vậy. Yoon Hee thả hai bàn tay che mắt chàng xuống rồi quay đi. Nét mặt Yoon Hee thoáng qua mắt Sun Joon, làm chàng nhớ đến hình ảnh tí ti của Yoon Sik khoác áo chùng đầu quay lưng đi lần trước ở Ye Jo. Chàng vội vàng đưa tay giữ lấy vai cô. Thế nhưng không hiểu vì sao, chàng không thể kéo cô xoay người về phía mình, lại thả tay ra.

“Đến mai là tôi sẽ ổn thôi. Những gì dễ dãi thì sẽ sớm biến mất mà.”

Yoon Hee bước ra khỏi Đại Thành điện. Mãi sau khi bóng cô khuất hẳn, Sun Joon vẫn không thể nào rời mắt khỏi nơi cô vừa biến mất.

“Là chính tôi đang chạy trốn cậu. Vì tôi sợ, trái tim mình sẽ đi sai đường...”

Đêm hôm đó, trời đổ mưa. Ban ngày chim yến đã bay thật thấp, có lẽ là để báo hiệu cơn mưa lạnh buốt này sẽ đến. Jae Shin vẫn chưa về trường, trong phòng chỉ có hai người cố gắng chìm vào giấc ngủ, nhưng họ không còn cảm thấy bối rối xao xuyến như trước kia nữa, mà đều chìm đắm trong nỗi đau của riêng mình.

20. Chương 20

“Đứng lại!”

Yoon Hee không cần quay lại cũng nhận ra đám nho sinh Hạ trai hôm qua muốn gây sự với cô. Sẵn đang khó chịu trong người, Yoon Hee quay lại trút giận lên bọn chúng.

“Ta chỉ tha cho các người đứng một lần hôm qua thôi. Nếu dám vô lễ nữa thì ta sẽ không bỏ qua đâu!”

“Không bỏ qua, vậy người định làm gì nào?”

“Trước hết ta phải biết lý do các người cứ muốn gây chuyện với ta đã.”

“Vì cái thứ ăn mày như ngươi mà Sung Kyun Kwan mất giá hẵn đi. Tự đứng ở đâu chui ra một tên khốn Nam nhân nghèo kiết, đã không biết thân biết phận mà còn...”

“Lý do chỉ có thể thôi sao? Đúng là nực cười.”

Nghe giọng điệu mỉa mai của Yoon Hee, đám nho sinh Hạ trai lập tức run người. Yoon Hee nhận ra điều đó, cô thậm chí không thay đổi thái độ mà còn lớn tiếng hơn:

“Những kẻ cật thế cha mà vào đây như các người, hẳn cảm thấy Sung Kyun Kwan có giá lắm, vĩ đại lắm. Nhưng ta, vì bị hoàng thượng ép nên mới phải vào đây. Người tưởng ta muốn sao? Nếu không vừa ý chuyện ta có mặt ở đây, thì tự đi mà bẩm tấu với hoàng thượng ấy. Sẵn tiện xin đổi hết luật đi, đến các người có thể dựa vào thế lực của cha mà làm quan, khỏi phải so đo thực lực nữa!”

“Tên tiểu tử này! Người dám nhạo báng bọn ta sao?”

Vừa nói dứt lời, tên nho sinh Hạ trai trạc tuổi cô vung tay đánh thật mạnh vào má Yoon Hee. Cú đánh ấy phát ra âm thanh như rách da thịt. Ánh mắt căm thù của Yoon Hee ghim thẳng vào khuôn mặt tên nho sinh đó. Đám còn lại sợ hãi bước lùi mấy bước. Hắn ngạc nhiên gần giọng hỏi:

“Sao cả đám lại thụt lùi hết vậy hả?”

Một tên trong bọn thì thầm:

“Cậu chưa nghe gì sao? Đại Vật là người duy nhất dám đâm vào cằm của Kiệt Ngao mà vẫn còn sống. Chưa biết chừng giỏi đánh nhau lắm đấy.”

Tên nho sinh Hạ trai ấy sợ hãi bước giật lùi để tránh Yoon Hee đang nghiêng răng đến gần. Hắn định bỏ chạy thì bị trán Yoon Hee húc thẳng vào cằm. Trúng đòn, nắm đấm của hắn tự động vung lên, Yoon Hee cũng bắt đầu đâm đá loạn xạ. Chỉ trong chớp lát hai người đã túm lấy cổ nhau, vừa đánh vừa lăn lộn trên nền đất.

Hôm qua trời vừa mưa xong, Yoon Hee và tên nho sinh kia người dính đầy bùn đất, mấy tên còn lại có can hai người cũng trượt chân ngã lẫn cả đám. Đến lúc này đã không còn phân biệt nổi ai là người đánh, ai là người can ngăn nữa rồi.

Yong Ha đứng giữa sân Đông trai nói với Sun Joon vừa bước ra từ trong Trung nhị phòng:

“Ăn tối no bụng rồi, lát nữa họp nhóm Số học đi.”

“Kiệt Ngao huynh vẫn chưa đến mà?”

“Thì mặc kệ hắn đi. Dù gì cũng chẳng biết khi nào hắn mới quay lại ngoan ngoãn ở cạnh chúng ta được một thời gian rồi lặn mất tăm. Mà sao ta không thấy Đại Vật đâu cả?”

“Hình như cậu ấy đi dạo rồi...”

“Một mình? Sao không rủ cậu đi cùng?”

“... Tôi cũng không rõ.”

Sun Joon cười buồn trả lời. Yong Ha quan sát chàng bằng ánh mắt sắc lém rồi nói tiếp:

“Xem ra hôm nay hai cậu đang tránh mặt nhau thì phải, sao vậy, cãi nhau à?”

“Đánh nhau rồi! Đánh nhau trong Minh Luận đường rồi!”

Nghe thấy tiếng la thất thanh từ bên ngoài vọng vào Đông trai, khuôn mặt Yong Ha liền lộ rõ vẻ hứng thú.

“Gì? Đánh nhau á?”

Nói rồi Yong Ha vén hai vạt áo lên bước thật nhanh về phía có tiếng ồn ào.

“Còn gì thú vị hơn xem đánh nhau nữa? Mau đến xem thôi, trước khi vỡ trận.”

Sun Joon lộ rõ vẻ mặt lo lắng, chàng mang giày vào rồi bước xuống sân. Ngay lúc đó lại có một tiếng la nữa:

“Đại Vật đánh nhau với nho sinh Hạ Tây trai! Đánh hội đồng!”

Yong Ha giật mình, quay sang nhìn Sun Joon đang đứng sững. Chàng cũng ngăn người chưa kịp hiểu gì. Nhưng chỉ là trong chớp lát. Không ai bảo ai, cả hai người cũng dốc sức chạy về phía có đánh nhau.

Phía sau Minh Luận đường tụ tập rất đông người. Ở giữa đám đông ấy là một “khối đất” đang lăn qua lăn lại. Yong Ha và Sun Joon đang cố căng mắt ra tìm xem đâu là Yoon Hee. Đột nhiên có tiếng hét:

“Á!”

Nhìn kỹ, họ nhận ra Yoon Hee đang cắn vào vai của một tên nho sinh Hạ trai.

“Trời đất, cái tên tiểu Kiệt Ngao này!”

Trong lúc Yong Ha đang hoảng hốt tìm cách lôi Yoon Hee ra, tiếng quát của Tây Chuông nghị làm mọi người đều khựng lại:

“Tất cả ngừng tay!”

Nhưng chỉ có những người đứng xem là bất động. Còn đám đánh nhau vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra, tiếp tục vật lộn trên nền đất nhầy nhụa. Cuối cùng, Yong Ha phải xắn tay áo lên lôi cổ Yoon Hee ra, còn mấy nho sinh Tây trai phải túm cổ giữ đám nho sinh Hạ trai lại thì trận chiến mới kết thúc. Nhưng Yoon Hee và tên nho sinh Hạ trai gây sự vẫn chưa hạ hỏa, bị lôi đi rồi mà vẫn vung chân đá về phía đôi phương. Tây Chuông nghị quát thêm lần nữa:

“Sao các người dám làm loạn ở nơi này hả? Ta còn tưởng đám vô lại nào đang đùa giỡn nữa chứ?”

Nghe tiếng quát ấy Yoon Hee như tỉnh lại. Tây Chuông nghị đã ra mặt thì chuyện này sẽ không thể nào cho qua dễ dàng nữa. Tây Chuông nghị lên tiếng mắng đám nho sinh Hạ trai phía mình trước:

“Vì lý do gì mà năm người cùng đánh một người như vậy hả? Còn chuyện gì đáng xấu hổ hơn chuyện này nữa không?”

“Bọn tôi... đang cản họ, không phải đánh nhau... chung đâu.”

“Vậy hai người đánh nhau vì lý do gì?”

Yoon Hee vẫn đang bị Yong Ha giữ chặt hai vai, hét lớn:

“Tôi không có đánh nhau. Là cậu ta ăn nói hỗn xược, sỉ nhục gia đình tôi, nên tôi chỉ dạy cho cậu ta một bài học mà thôi!”

“Dạy cho ta một bài học? Cái tên tiểu tử này!”

Tên nho sinh Hạ trai vừa dứt lời, đã có ngay một người quát lớn:

“Người dám nói ai là tiểu tử này nọ hả? Nho sinh Hạ trai sao lại dám ăn nói như vậy với nho sinh Thanh trai chứ? Làm vậy là xúc phạm đến người Nam nhân!”

Người vừa xuất hiện không phải ai khác, mà chính là người đứng đầu Nam nhân trong Sung Kyun Kwan, nho sinh Shin Won Deok. Đến cả huynh ta cũng lên tiếng, thì có nghĩa chuyện này đã trở nên cực kỳ nghiêm trọng rồi. Tây Chuông nghị bắt đầu khó xử. Tình huống lúc này, không cần hỏi cũng biết rõ ràng là đám nho sinh Tây trai đã sai, hẳn không thể làm gì được. Trong khi tất cả đang nhón nháo không biết xử lý thế nào thì Sun Joon nhẹ nhàng lên tiếng:

“Họ còn trẻ, có khi vì nóng tính nên gây gỗ chút thôi. Những chuyện như thế này sao huynh lại đem đăng phái vào?”

Shin Won Deok lạnh lùng đáp:

“Giai Lang cũng là Lão luận, nên đang bênh vực hẳn phải không?”

“Vậy giờ tôi là người Lão luận chứ không còn là bạn Đại Vật nữa sao?”

Bị Sun Joon hỏi ngược lại, Shin Won Deok không còn biết nói gì nữa, nhưng cũng không muốn đứng về phía Sun Joon. Sun Joon tiến lại gần Yoon Hee. Toàn thân và cả khuôn mặt cô lấm lem đầy bùn đất, chỉ có đôi mắt là sáng rõ, vừa buồn cười lại vừa đáng yêu, khiến Sun Joon suýt chút nữa thì quên mất tình hình lúc ấy mà bật cười. Yoon Hee xấu hổ đến nỗi mặt cô đỏ bừng lên, nhưng may mắn là đã có lớp bùn đất che đi mất.

“Đại Vật, cậu có yêu cầu gì không?”

“Tôi chỉ muốn họ xin lỗi tôi thôi. Dĩ nhiên, phải ăn nói cho phải phép.”

Tây Chuông nghị vội vàng lôi tên nho sinh Hạ trai kia đến, bắt cúi đầu ngay trước mặt Yoon Hee.

“Mau xin lỗi đi!”

“Xin... xin lỗi huynh.”

Tây Chưởng nghị đẩy hấn sang một lên, mỉm cười với Yoon Hee, nói:

“Từ nay về sau ta sẽ chú ý để mấy tên nhóc này không gây chuyện nữa.”

Khuôn mặt tên nho sinh Hạ trai rõ ràng không có chút hối lỗi nào. Yoon Hee nhìn hấn hỏi:

“Người tên gì?”

Hấn rất muốn vặc lại, nhưng nghĩ đến Tây Chưởng nghị, đành cắn răng trả lời:

“Im Byung Choon... ạ.”

“Im Byung Choon! Phải chi người không chỉ xin lỗi bằng miệng mà tự tâm người cũng cảm thấy có lỗi thì tốt hơn, nhưng ta sẽ bỏ qua. Nếu còn lần sau thì đừng hòng.”

Byung Choon vùng vằng bỏ về Tây trai, vừa đi vừa lẩm bẩm:

“Giai Lang sư huynh gọi tên tiểu tử Nam nhân ấy là bạn ư? Khiến ta thê thảm thế này, tưởng ta sẽ dễ yên sao?”

Đám đông khi nãy dần tản đi thưa bớt. Cuối cùng chỉ còn lại Sun Joon, Yong Ha, và Yoon Hee. Sun Joon không nhìn Yoon Hee lấy một lần mà quay lưng đi thẳng về Đông trai. Chàng phải làm vậy để nén cười, khuôn mặt dính đầy bùn đất ấy sao đáng yêu quá đỗi. Yong Ha đi phía sau chàng, còn Yoon Hee thì thấp thò như đang trốn sau lưng Yong Ha, thỉnh thoảng lại lên nhìn Sun Joon. Chàng im lặng như vậy, có lẽ là giận cô rồi. Yong Ha vừa quan sát Sun Joon, vừa cười với Yoon Hee nói:

“Hãy, y hết đám du côn. Một mình đánh nhau với năm người. Chắc Kiệt Ngao cũng phải gọi cậu là sư huynh mất.”

Yoon Hee nói như đang cố thanh minh với Sun Joon:

“Tôi không ngờ chuyện lại thành ra thế này... Xin lỗi vì làm các huynh phải lo.”

Thấy Sun Joon không trả lời, Yoon Hee lại ỉu xiu. Yong Ha cố nói với giọng vui vẻ để làm dịu tình hình:

“Ha ha ha, khí thế hùng dũng khi nãy đi đâu hết rồi, sao tự dưng ngoan ngoãn thế?”

Sun Joon vẫn không nói tiếng nào mà im lặng bước vào Đông trai. Theo sau là Yong Ha sắp cười phá lên vì thích thú. Yoon Hee cúi đầu ủ rũ lẩm lũi bước vào sau cùng.

Sun Joon ngồi xuống phần hiên trước Trung nhị phòng. Yong Ha nói mình sẽ ngồi ngoài cùng, tựa lưng vào cây cột ngay sau đó nhưng Yoon Hee đẩy hấn ra, ngồi vào khoảng giữa cây cột và Yong Ha. Yong Ha xui xẻo bị ép ngồi giữa hai người đang tránh mặt nhau. Hấn hết nhìn người này đến người kia rồi cười thật lớn, rồi lại tiếp tục nhìn, rồi lại cười, cứ thế lặp đi lặp lại cả chục lần.

Một đám tiểu đồng mang khăn chạy đến. Yong Ha vui vẻ nhận lấy rồi chuyển cho Yoon Hee. Hấn cũng lấy thêm một cái khăn nữa, bắt đầu lau búi tóc cho cô, để Yoon Hee tự lau mặt mình. Yong Ha vừa cười vừa nói:

“Phải cẩn thận chứ. Ta vốn thích mấy chuyện kiểu này, nhưng nhờ cậu mà có mệnh hệ gì thì làm sao ta chịu nổi?”

Yoon Hee lại càng xấu hổ hơn. Cô cúi đầu thật thấp.

“Giai Lang huynh, xin lỗi vì đẩy huynh vào thế khó xử.”

Sun Joon vẫn không trả lời. Thay vào đó, Yong Ha lại liên tiếng:

“Cũng biết vậy sao? Giả sử Giai Lang xen vào, rồi làm cho tới bến, có khi tên nhóc nho sinh Hạ trai đó phải chịu xuất trai luôn rồi ấy chứ.”

Vậy người mà Sun Joon cố bảo vệ là hấn sao? Yoon Hee còn chưa kịp thất vọng thì Yong Ha đã nói thêm:

“Nếu chuyện đó xảy ra thì sau này cơn phẫn nộ của hấn sẽ đeo bám cậu mãi đấy...”

“Sao cơ?”

“Tuy bây giờ hẳn chỉ là nho sinh Hạ trai tầm thường, nhưng cũng là con nhà có thể lực. Sau này có thể hẳn sẽ dựa vào đó để xuất sĩ làm quan, thăng tiến nhanh đến mức những nho sinh nghèo như cậu có mơ cũng không thể nào mơ thấy. Cậu có đầu lại hẳn không?”

“Nhưng chính Nữ Lâm sư huynh là người đã dạy tôi không được khuất phục trước đám người đó kia mà?”

“Ta bảo cậu lờ chúng đi, chứ bảo cậu đối đầu, đánh nhau với chúng khi nào đâu hả?”

“Dù gì tôi cũng không thể để yên cho họ gọi tôi là ăn mày được! Sau này cũng thế thôi.”

“Kệ đi, cũng chỉ là mấy thằng nhóc thích gây chuyện vặt thôi mà.”

Yong Ha nhìn đầu tóc Yoon Hee rồi chắc lưỡi:

“Tóc cậu dính đầy bùn đất rồi kìa. Chỉ lau thôi thì khó sạch lắm. Cả quần áo cũng vậy. Ôi trời! Nhìn cái mặt cậu kìa!”

Sau khi lau sạch lớp bùn đất đi, khuôn mặt đầy vết bầm của Yoon Hee hiện ra. Thấy Yong Ha giật mình, Sun Joon cũng quay lại nhìn cô. Nhưng khuôn mặt của cô đã bị tay áo của Yong Ha che khuất, nên chàng chẳng thể thấy gì.

“Trời ạ, cả khuôn mặt đánh thương bị đánh đến thế này đây. Cả người nữa, chắc cũng bị thương đầy rồi phải không? Mau cởi đồ ra cho ta xem?”

Thấy Yong Ha có vẻ muốn cởi đồ mình ra thật. Yoon Hee vội vàng giữ lấy cổ áo rồi rụt cổ lại.

“Không cần đâu! Tôi không...!”

Đột nhiên gáy Yoon Hee thấy đau ê ẩm, cơn đau nhanh chóng lan ra khắp cơ thể Yoon Hee. Có vẻ như tất cả những vết thương đang im lặng trên người cô đã bắt đầu đua nhau lên tiếng.

“Xem ra cậu bị thương khá nặng chỗ nào rồi đấy, đừng cứng đầu nữa, vào trong cởi đồ ra ta xem cho.”

“Tôi... không sao mà.”

Sun Joon lo lắng muốn biết cô thế nào, nhưng cứ mỗi khi chàng xoay sang nhìn thì lại bị Yong Ha cô tình cản trở, đến cả một sợi tóc của cô cũng không trông thấy. Yong Ha dường như cũng cảm nhận được chuyện gì đang diễn ra sau lưng mình, hẳn đứng dậy nói:

“Nhìn xem này, nhờ phước cậu mà ta cũng phải bỏ luôn bộ đồ này đi thôi. Ta về phòng thay đồ đã.”

Nói xong Yong Ha bỏ vào phòng mình, không quên lăm bắm để Yoon Hee nghe thấy:

“Không muốn phải tắm chung với mấy tên nhóc vừa đánh nhau khi này thì đợi đến khi trời tối hẳn, đến Tỳ Bộc sảnh tắm là tiện nhất. Có giếng nước, mà ban đêm cũng không có ai ở đó...”

Yong Ha đi rồi, trên hiên chỉ còn hai người ngồi tựa sát vào hai cây cột, im lặng không nói lời nào. Yoon Hee ngồi xoay hẳn lưng về phía Sun Joon, cố lau mặt thật sạch.

“Có bị thương nhiều không?”

“Không...”

“Cậu quay mặt sang đây thử xem.”

Yoon Hee đã không còn xao xuyến vì giọng nói ngọt ngào của chàng nữa. Thay vào đó, cô cảm thấy đau như có lửa đang thiêu đốt trái tim mình.

“Tôi thật sự không sao...”

Bỗng dưng mặt Yoon Hee bị xoay hẳn lại. Sun Joon đã tiến đến gần cô từ lúc nào, hai tay chàng giữ lấy mặt Yoon Hee rồi xoay về phía mình. Khi mắt cô vừa gặp mắt chàng, mặt Yoon Hee lại càng đỏ hơn.

“Cậu mà cứ lau như thế thì sẽ rách hết da mặt ra đấy. Đưa đây cho tôi.”

Giọng nói của chàng nghe như đang rất giận:

“Không sao đâu, tôi tự lau được mà.”

Sun Joon lấy một chiếc khăn sạch giậm nhẹ lên đôi mắt và hai gò má đỏ bầm của Yoon Hee. Cho đến khi cảm nhận được sự nhẹ nhàng ấy, Yoon Hee mới nhận ra chàng nổi giận là vì những vết thương này.

“Cậu có biết từ này đến giờ mình đã nói không sao mấy lần rồi không? Chỉ nhìn thôi cũng đã thấy rõ ràng là có sao, cứ luôn miệng nói vậy để làm gì chứ!”

Yoon Hee khẽ liếc nhìn chàng, buồn rầu nói như đang than thở:

“Vâng, thì tôi có sao. Vừa đau vừa nhức...”

“Xin lỗi.”

“Huynh có lỗi gì đâu cơ chứ...”

“Chỉ là tôi cảm thấy có lỗi, về tất cả. Tôi cũng không biết tại sao mình lại muốn nói lời xin lỗi với cậu như vậy nữa.”

Vậy hóa ra không phải chàng giận cô sao? Trái tim Yoon Hee đang đau nhức nhối, nhưng cô vẫn bật cười.

“Sau này dù có chuyện gì xảy ra chẳng nữa, tôi cũng sẽ bám chặt lấy huynh. Đã lỡ gây chuyện với mấy cậu công tử có thể ấy rồi, tôi chỉ còn cách chăm chỉ nịnh bợ huynh để sống thôi.”

Sun Joon có vẻ yên tâm hơn khi thấy cô cười, chàng cũng cười theo.

“Chẳng phải tôi đã nói chúng ta lúc nào cũng ở cạnh nhau sao?”

“Vâng, lúc nào cũng ở cạnh nhau. Trong Sung Kyun Kwan...”

“Gì cơ?”

“Sau này xuất sĩ rồi, chúng ta có ở cạnh nhau nữa được không?”

“Dĩ nhiên! Chúng ta sẽ cùng làm quan trong triều...”

Yoon Hee lắc đầu thật mạnh. Rồi cô giấu nỗi buồn sau chiếc khăn, mỉm cười với nói:

“Giấc mơ của tôi không phải là ở trong triều. Tôi chỉ muốn nhận một chức quan nhỏ tại một vùng quê yên tĩnh rồi sống ở đó thôi. Ở nơi không có ai biết đến tôi cả. Đợi thời gian trôi qua, khi đã nhiều tuổi, khuôn mặt tôi cũng thay đổi, thì tôi mới trở lại kinh thành. Nhưng có lẽ khi ấy, những ký ức về nơi này, về huynh, tôi đã quên hết rồi. Huynh cũng sẽ quên tôi thôi. Mà nói đúng hơn thì đây không phải là giấc mơ. Vốn sinh ra trong một gia đình không có thể lực, tôi chỉ có thể sống như thế mà thôi, ha ha ha.”

Yoon Hee vội vàng lấy chiếc khăn trùm lên đôi mắt. Cô khóc, nhưng may mắn thay, nước mắt đã thấm hết vào chiếc khăn. Tuy không nhìn thấy, nhưng cô có thể nghe rõ giọng Sun Joon.

“Chuyện đó hoàng thượng sẽ quyết định, chúng ta không có quyền lựa chọn.”

“Tôi sẽ xin hoàng thượng ban đặc ân đó ỳnh.”

Sun Joon muốn nói với Yoon Hee rằng, nếu hoàng thượng chịu để cô về một vùng quê nào đó làm quan, thì ngay từ đầu Người đã không lệnh cho cô vào Sung Kyun Kwan này rồi. Nhưng trước khi kỳ Đại khoa diễn ra, không thể nói chắc điều gì, nên chàng chỉ im lặng ngồi xếp khăn lại. Hai bên mắt và má Yoon Hee đã được lau sạch, chỉ còn lại môi. May mắn là môi Yoon Hee không bị thương, và đôi môi đỏ mọng ấy lại thu hút Sun Joon. Ánh mắt chàng thơ thần trên môi Yoon Hee một lát, rồi chuyển ra sân, sau đó thì hướng lên trời.

Với bộ dạng nhếch nhác, Jae Shin bước vào Đông trai từ hướng cửa ngách. Trước khi về đến trường, sợi dây buộc nón của gã đã bị tháo sẵn từ lúc nào. Sun Joon nhìn thấy Jae Shin liền đứng chào:

“Kiệt Ngao sư huynh, huynh đã về rồi à?”

Jae Shin cởi nón ra ném thẳng lên hiên, bước lên bậc đá trước phòng. Yong Ha thay đồ xong vội vàng chạy từ Trung nhất phòng ra.

“Cuối cùng thì huynh cũng điên hử rồi đấy. Sao dạo này chăm về Thanh trai thế”

Miệng thì nói vậy, nhưng thật ra Yong Ha đang rất lo lắng.

“Thích thì về.”

Jae Shin trả lời cộc lốc rồi quay sang nhìn Yoon Hee. Cô thả chiếc khăn đang che mặt xuống để chào gã. Jae Shin khẽ nhủ mày. Trong nháy mắt, gã chống hai tay xuống sát sườn Yoon Hee, rồi cúi người thật thấp. Suýt chút nữa môi Jae Shin chạm môi Yoon Hee, nhưng ngay lúc đó, bàn tay Sun Joon đã chen vào giữa, che môi Yoon Hee đi. Bị khuôn mặt bất thành linh tiến sát lại của Jae Shin làm giật mình. Yoon Hee vội vàng ngã người ra sau. Nhưng thứ làm cô giật mình hơn cả là bàn tay mà cô đã chạm môi vào, bàn tay của Sun Joon. Có vẻ như Jae Shin không hề có ý “cướp môi”, gã vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thâm tím của cô. Yong Ha cười ma mĩnh đùa:

“Ê, đừng có đưa sát mặt lại thế. Không khéo máu Giai Lang chảy ngược hết bây giờ.”

Đã quá muộn. Máu Sun Joon đã đổi dòng chảy ngược mất rồi. Nhìn khuôn mặt Jae Shin kề sát mặt Yoon Hee như thế chàng cực kỳ khó chịu. Cảm giác ấy cứ sôi sục trong trái tim Sun Joon.

“Là ai?”

Nghe Jae Shin nghiêng răng hỏi, Yoon Hee lại càng cố ngã người ra phía sau thêm chút nữa, bối rối trả lời:

“Là tôi, Kim Yoon Sik đây mà.”

“Ta đang hỏi kẻ nào đã khiến người bầm giập như thế này hử?”

Đột nhiên Yong Ha chạy đến ôm chầm lấy Jae Shin.

“Nhớ huynh quá đi. Tại nhớ vòng tay của huynh mà tôi phải tìm vui nơi mấy nàng kỹ nữ vô tội đấy.”

“Đồ điên, tránh ra đi.”

“Không chịu đâu! Huynh bỏ mặc tôi, tò mò về người khác, ghét huynh lắm!”

Jae Shin găm giữ cố thoát khỏi vòng tay Yong Ha đang ôm gã chặt cứng. Giờ thì Sun Joon có thể yên tâm thả tay xuống. Sau một hồi giằng co, Jae Shin đã gỡ được Yong Ha ra. Sau đó tay gã vung lên, đâm thật mạnh vào mặt Yong Ha không chút thương tiếc. Yong Ha ngã lăn đùng xuống sân. Mọi chuyện xảy ra trong tích tắc nên Sun Joon và Yoon Hee không kịp can thiệp. Sun Joon vội vàng chụp hai tay Jae Shin kéo ra phía sau khóa lại. Còn Yoon Hee thì chạy về phía Yong Ha.

“Nữ Lâm sư huynh!”

Yong Ha mất một lúc mới hoàn hồn. Nhờ Yoon Hee đến giúp nâng đầu lên, hấn khó khăn dựng người ngồi dậy, rồi vừa xoa bên má bị đánh trúng vừa cười nói với Jae Shin:

“Đánh tôi vậy là xong chuyện nhé. Huynh cứ xem như kẻ khiến Đại Vật ra nông nổi này là tôi đi.”

“Thì ra là mấy tên tiểu tử Lão loạn lão lếu. Phải giết hết. Thả ra!”

Jae Shin càng cố giằng ra, Sun Joon lại càng giữ chặt hai tay gã.

“Tôi không thể thả huynh ra được.”

“Giai Lang, người cũng muốn chết phải không? Người cũng là Lão loạn mà?”

“Huynh muốn làm lớn chuyện nữa sao? Gây chuyện xong huynh sẽ không sao, nhưng Đại Vật thì khác! Huynh có biết tôi nổi giận mà chỉ có thể đứng nhìn, không làm gì được không? Tôi cũng có nắm đấm như huynh đấy thôi!”

Sự việc càng lúc càng trở nên ồn ào hơn, đám nhò sinh quanh đó bắt đầu xúm lại dòm ngó. Trong tình cảnh này, Yong Ha vẫn cười nói:

“Chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến huynh, sao cứ phải nổi đóa lên như thế. Người bị đánh không phải là huynh, mà là Đại Vật. Nếu lại gây chuyện nữa thì đừng nói Đại Vật, cả huynh cũng sẽ không được yên đâu. Đừng có kiêu có đánh nhau nữa, cẩn thận chút đi!”

Jae Shin đứng gằm gừ một lát rồi hất tay Sun Joon ra, bỏ vào trong phòng. Yong Ha thấy vậy có vẻ yên tâm hơn, nụ cười trên khuôn mặt biến mất, hẩn loạn choạng đứng dậy nói:

“Hết chuyện rồi! Mọi người về đi!”

Đám người tụ tập dần dần bỏ đi hết, chỉ còn lại mấy tiểu đồng. Yong Ha vừa phủi quần áo vừa nói:

“Tại tên Kiệt Ngao ấy mà lại hư bộ đồ nữa rồi. Hôm nay phải thay đồ mấy lần đây không biết.”

“Nữ Lâm sư huynh, huynh không sao chứ?”

Thấy Yoon Hee lo lắng hỏi, Yong Ha lại cười toe toét, đưa ngón tay lên chỉ vào má mình.

“Đại Vật bé bỏng hôn vào chỗ này một cái thì ta sẽ khỏe ngay thôi.”

“Muốn chết thật hả?”

Bị tiếng quát của Jae Shin từ trong phòng vọng ra làm giật mình, Yong Ha liền tránh xa Yoon Hee, miệng lẩm bẩm:

“Cái đầu nóng nảy ấy mà chịu thay đổi thì ta sẽ đổi luôn biệt hiệu của mình.”

Sau đó hẩn chuyển sang quan sát Sun Joon đang đứng trên bậc đá nhìn Yoon Hee với ánh mắt xót xa, gãi cằm thích thú. Mắt Yoon Hee vẫn còn mở to vì có quá nhiều chuyện bất ngờ xảy ra, rồi cô bước lên hiên, quỳ gối nói với Jae Shin đang ngồi trong phòng.

“Cám ơn huynh đã lo cho tôi.”

“Ta chưa từng lo cho người!”

“Không phải huynh nổi giận vì tôi sao?”

Nghĩ lại mới thấy, chuyện này thật sự kỳ lạ. Đến chính Jae Shin còn không hiểu bản thân mình. Tên nhóc Yoon Sik rõ ràng chẳng liên quan gì đến gã, tại sao gã lại nổi giận? Chỉ mới nhìn thấy cảnh tên nhóc đó toàn thân lấm lem, khuôn mặt bầm tím là nắm đấm của gã đã căng lên. Jae Shin vừa liếc nhìn nắm đấm vừa miễn cưỡng lẩm bẩm như đang thanh minh với chính mình:

“Dao gần đây ta hơi ngứa ngáy tay chân nên muốn kiếm chuyện đánh nhau. Đáng tiếc thật! Nếu về sớm một chút thì đã có thể đánh thỏa thích rồi.”

Jae Shin nắm mạnh tay xuống sàn phòng. Vì cái lý do bịa đặt ấy khiến gã thấy khó chịu. Có lẽ giống như lời Yong Ha nói, gã phát điên thật rồi. Thường xuyên về Sung Kyun Kwan chỉ đơn giản vì tên nhóc con ấy..., nếu gã không điên thì đâu ra những chuyện này. Khó chịu vì những hành động chẳng giống mình, Jae Shin ngồi xoay lưng về phía Yoon Hee.

Sun Joon tiến lại chỗ mấy tiểu đồng đang tụ tập xì xầm với nhau. Chàng cúi người thật thấp, thì thầm gì đó với bọn chúng. Ngay lập tức cả đám cúi đầu chào chàng rồi chạy mất.

Một lát sau, mấy tiểu đồng ấy quay lại, mang theo hai quả trứng. Sun Joon nhận lấy hai quả trứng rồi vừa cười vừa xoa đầu chúng. Chàng đưa một quả cho Yong Ha, lúc này đang ngồi thờ người trên hiên, quả còn lại chàng giữ trên tay rồi ngồi xuống bên cạnh Yoon Hee:

“Này Giai Lang, cho ta thứ này để làm gì?”

“Giờ thì chưa sưng, nhưng một lát nữa thôi mặt Nữ Lâm huynh chắc cũng chẳng kém gì Đại Vật đâu.”

Sun Joon nắm tay Yoon Hee kéo lại gần phía mình. Rồi chàng lăn quả trứng lên những chỗ bị thương trên khuôn mặt cô.

“Tô... tôi... tôi tự làm được mà.”

“Cậu không nhìn thấy được vết thương đâu, cứ để tôi làm cho.”

Bình thường ăn trứng Yoon Hee cũng không dám ăn, giờ lấy trứng ra để lăn vết bầm, cô thấy tiếc vô cùng. Nhưng được chính Sun Joon chăm sóc thế này, Yoon Hee như cảm nhận được bàn tay chàng qua quả trứng, nên cô chỉ ngồi im. Yong Ha hết nhìn hai người rồi nhìn quả trứng trong tay mình, lẩm bẩm:

“Ta cũng không nhìn thấy vết thương mà...”

Rồi hắn tiến đến ngồi ngay trước cửa Trung nhị phòng, gọi với vào trong:

“Kiệt Ngao, huynh lẫn cho tôi đi. Tôi muốn được cảm nhận bàn tay của... Á!”

Một quyển sách bay từ trong phòng ra, đập ngay vào giữa trán Yong Ha rồi văng đi thật xa. Vì cái miệng nói lung tung mà hắn có thêm một vết thương nữa. Yong Ha quay sang nhìn Sun Joon. Sun Joon đang bận vuốt ve khuôn mặt Yoon Hee, chẳng thèm đếm xỉa gì đến hắn cả. Yong Ha đành thui thủi quay lại ngồi cạnh hai người rồi vừa xoa mặt vừa lẫn tránh cho mình.

Jae Shin từ trong phòng quan sát ba người họ. Sự khó chịu khi này đã biến mất. Tự dưng xuất hiện một tên nhóc khiến mình quan tâm, cũng chẳng phải vấn đề gì to tát. Vậy nên, không lý do gì phải bận lòng vì mấy chuyện vớ vẩn đó cả!

Ngày hôm sau, nho sinh tập trung ở Minh Luận đường theo từng nhóm nhỏ. Cũng như mọi lần, sau khi kết thúc buổi họp sáng, mọi người chia nhau vào các gian để bắt đầu giờ học của mình. Yoon Hee và Sun Joon đang định về chỗ ngồi thì Jae Shin đi vượt qua, mở tung cánh cửa gian phòng bên cạnh. Đám nho sinh trong gian giữa hết thảy đều giật mình, tái mặt nhìn Jae Shin.

Jae Shin băng hết căn phòng, tiếp tục mở tung cánh cửa dẫn vào gian phòng nhỏ ngoài cùng. Ánh mắt của tất cả nho sinh ở đó đều dõi theo từng bước chân gã. Cánh cửa gian phòng nhỏ vừa mở ra, đám nho sinh Hạ trai đang ngồi bên trong rúm ró ngược nhìn Jae Shin. Jae Shin bước một chân lên bàn, cúi người nhìn đám nho sinh Hạ trai chằm chằm. Đám người ấy không giấu nổi sợ hãi, nhìn như sắp khóc đến nơi, Byung Choon còn dùng tay giữ chặt hai bàn chân đang run lên cầm cập.

Yong Ha theo dõi tất cả mọi chuyện từ một gian phòng khác, vừa cố nín cười vừa nói:

“Đúng là con thú hoang. Sao gã ta biết được là mấy tên nhóc đó gây chuyện nhỉ?”

Yoon Hee lúng túng không biết phải làm thế nào, cô nắm lấy cánh tay Sun Joon hỏi một cách bất an:

“Làm sao đây Giai Lang huynh? Chúng ta có nên cản Kiệt Ngao sư huynh lại không?”

Nhưng Sun Joon lại rất điềm tĩnh.

“Ha ha ha, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Yoon Hee lo lắng quay sang nhìn Jae Shin. Tất cả nho sinh Tây trai đều đứng dậy, đề phòng có chuyện xảy ra.

Jae Shin không nói tiếng nào, chỉ im lặng quan sát từng khuôn mặt của đám nho sinh Hạ trai. Byung Choon sợ đến nín thở, nuốt nước bọt hỏi:

“Hức! Có... có chuyện gì vậy?”

Jae Shin vẫn không mở miệng, chỉ hơi nghiêng người về phía hắn một chút. Nhưng bấy nhiêu cũng làm Byung Choon phát hoảng, hắn vội vàng kéo áo xuống, chia vai ra cho Jae Shin thấy.

“Tô... tôi cũng bị thương mà! Ở cằm cũng vậy, huynh nhìn đi!”

Như thể học theo Byung Choon, tất cả đám nho sinh Hạ trai còn lại đều trình vết thương của mình ra trước mặt Jae Shin rồi thanh minh:

“Tôi bị thương ở đầu gối!”

“Đầu tôi...”

“Mắt tôi sưng húp đây này. Tuy không bị bầm, nhưng cũng là bị đánh... à không, hình... hình như là bị đánh thôi.”

“Tôi... tôi thì... A, ngón tay tôi bị gãy này...”

Jae Shin đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu im lặng. Cả đám nho sinh Hạ trai vội vàng ngậm miệng, không dám ho he gì nữa. Có kẻ vì cuống quá, còn cắn phải lưỡi mình. Cuối cùng, Jae Shin cũng lên tiếng, giọng nói lạnh như băng:

“Ta, cực kỳ ghét kiểu người như bọn ngươi.”

Jae Shin chỉ nói đúng một câu đó rồi đứng thẳng người dậy, xoay lưng bỏ đi. Tận đến lúc gã đi rất xa rồi, đám nho sinh Hạ trai vẫn còn còn sợ cứng người. Thấy Jae Shin quay về ngồi xuống chỗ cũ, nhóm nho sinh Tây trai đứng sẵn khi nãy cũng thở phào nhẹ nhõm quay về chỗ của mình. Rồi một nho sinh Hạ trai nào đó cố duỗi dài chân ra, đẩy cánh cửa nới hai gian phòng đóng lại. Đến khi Jae Shin khuất khỏi tầm nhìn, cả đám liền nằm bẹp xuống sàn.

21. Chương 21: Trò Chơi Bóng Gậy

Ba nho sinh cãi qua cãi lại, đùn đẩy nhau.

“Huynh đi trước đi!”

“Sao lại bắt tôi đi trước? Ở nhà còn mấy miệng ăn phải dựa vào tôi, tôi chết thì huynh tính sao?”

“Vậy chẳng lẽ để người Lão luận như tôi đi sao? Dù gì huynh cũng là người Thiếu luận mà!”

“Huynh có thấy Kiệt Ngao thân thiện với ai vì người đó là Thiếu luận bao giờ chưa?”

Ba người họ thỉnh thoảng lại lén nhìn Jae Shin. Gã và nhóm Số học đang họp mặt ở gian phòng giữa trong Minh Luận đường, sau khi đã dọn hết số bàn học ở đó vào một góc. Số thành viên nhóm Số học đã tăng lên so với khi mới bắt đầu, ngoài bốn người nhóm Jae Shin còn có thêm năm người nữa. Trong số họ có một người là Lão luận đã liều mạng tham gia. Buổi họp nhóm hôm nay có vẻ như sắp sửa kết thúc.

“Cả ba người chúng ta phải đồng tâm hiệp lực thôi. Phải giữ chặt Kiệt Ngao bằng mọi giá. Một, hai, ba!”

Ba nho sinh cởi giày vứt sang một bên, rồi chạy đến vây lấy Jae Shin. Người giữ chặt tay, kẻ giữ chặt eo để gã không thoát đi đâu được.

“Cái gì vậy hả? Thả ra!”

“Trước khi huynh chịu cho bọn tôi chữ, tuyệt đối không thả huynh ra đâu! Kiệt Ngao! Cho bọn này xin chữ đi!”

“Nếu không muốn chết thì mau thả ra!”

“Dù có chết cũng không buông huynh ra đâu! Bọn này đã viết sẵn di chúc hết rồi.”

“Nhưng mà xin chữ là xin cái gì?”

“Ba đứa bọn tôi được giao làm Văn tập lần này. Nhất định phải có bài viết của huynh trong đó.”

“Chết tiệt! Ta điên hay sao mà đem chữ đi cho các người làm mấy chuyện tào lao ấy chứ?”

“Làm ơn đi, một đoạn thơ ngắn thôi cũng được. Vì ước muốn có được bài viết của huynh nên bọn tôi mới phải làm thế này mà. Huynh phải lấy làm vinh dự đi chứ.”

Ngay lúc đó, có một người giúp việc xuất hiện phía sau Minh Luận đường, đưa mắt ra hiệu gọi Sun Joon. Chàng tranh thủ lúc tình hình đang hỗn loạn, liền bước về phía ấy. Không ai nhìn thấy chàng đi ra, nhưng ánh mắt Yoon Hee thì vẫn bám theo chàng không rời. Cô nhìn thấy Sun Joon nhận lấy bức thư mà người giúp việc đưa cho. Trái tim Yoon Hee đau như bị xé làm đôi. Lá thư ấy rõ ràng là của Phù Dung Hoa.

Không hiểu hai người họ lấy đâu nhiều chuyện để nói đến thế, ngày nào cũng có thư đến thư đi. Hôm qua cũng vậy, Sun Joon đã trả lời thư ngay khi nó vừa đến. Chàng nói không biết viết gì nên chỉ hỏi thăm vài câu ngắn thôi, nhưng dù gì đi nữa, thư vẫn là thư. Sun Joon vừa giở lá thư ra vừa đi chậm chậm về phía

sau cánh cửa nơi Yoon Hee không thể nhìn thấy được. Đến khi chàng hoàn toàn biến mất, đôi mắt Yoon Hee mới quay lại với Minh Luận đường đang nhốn nháo ồn ào.

Ba nho sinh khi này vẫn còn vật lộn với Jae Shin. Yong Ha cũng góp miệng nói chen vào, mắt sáng rỡ như mới nghĩ ra chuyện gì tinh quái:

“Sao không nhờ tôi đây này? Các huynh cũng phải lấy bài thơ của tôi cho vào Văn tập đấy nhé!”

Một trong số ba người đó vừa la vừa phản đối:

“Không được! Thứ Nữ Lâm huynh viết không phải thơ mà toàn là chuyện nhăng cuội thôi. Nếu huynh muốn thì tự cho thơ mình vào trong mấy quyển sách bậy bạ mà huynh hay viết ấy.”

Giữa đám lộn xộn ấy Yoon Hee chỉ biết ngồi tròn xoe mắt. Cô rất tò mò muốn biết rốt cuộc tài văn chương của Jae Shin lợi hại đến mức nào mà họ phải cố sống cố chết xin cho bằng được bài viết của gã, và tại sao Yong Ha lại bị từ chối một cách thẳng thừng như vậy. Còn nữa, cái gì mà sách bậy bạ? Trong Sung Kyun Kwan, ngôi trường chỉ học chữ thánh hiền này, sách bậy bạ là ý gì?

Yong Ha lờ đi lời từ chối khi này, hần mở quạt ra rồi đứng lên chuẩn bị tư thế ngâm thơ.

“Phải nghe thử thơ của tôi đã rồi hãy nói chứ. Tựa đề rất hấp dẫn. Khi Nữ Lâm gặp Đại Vật.”

Yoon Hee tròn mắt ngạc nhiên. Nhưng ngoài cô ra chẳng ai thèm nghe Yong Ha nói cả. Một mình Yong Ha đắm mình trong cảm xúc rồi bắt đầu ngâm với cử chỉ và chất giọng cực kỳ cường điệu:

“Nữ Lâm cô đơn thường lẻ loi, vui mừng xiết bao gặp Đại Vật. Đêm đêm nơi hang sâu khu rừng bí ẩn, hai người cùng chui ra chui vào... Ui da!”

Đúng lúc mặt Yoon Hee bắt đầu đỏ ửng lên, Yong Ha nhận ngay một cú đá của Jae Shin, phải ngậm miệng lại. Nhưng những người khác vẫn không hề đếm xỉa gì đến hắn.

“Kiệt Ngao! Năn nỉ huynh đó!”

Yoon Hee nhìn Jae Shin với ánh mắt long lanh, nói:

“Tôi rất tò mò muốn biết tài văn của Kiệt Ngao huynh...”

“Vậy à? Vậy để ta viết cho họ nhé?”

Một phút im lặng. Không ai tin nổi những gì mình vừa nghe thấy. Jae Shin muốn vùng ra nhưng họ hề nói lỏng tay chút nào.

“Đã nói là sẽ viết thơ cho các người mà, sao còn chưa chịu thả ra?”

“Liệu... liệu có tin được huynh không đây?”

Họ muốn có một lời bảo đảm trước khi thả gã ra.

“Khi nào huynh viết?”

“Bây giờ.”

“Thật sao?”

“Chỉ là một bài thơ cón con, việc gì phải kéo dài ra mấy ngày để bị các người leo đèo bám theo chứ? Giải quyết dứt điểm ngay tại đây cho rồi. Nếu không tin, thì chỉ cần thả tay phải của ta ra thôi cũng được.”

Sau khi lưỡng lự một lát, mấy nho sinh thả tay phải gã ra. Ngay lập tức Jae Shin viết lên tờ giấy có sẵn trên bàn vài câu gì đó không chút suy nghĩ, rồi đưa cho bọn họ như thể vứt đi. Họ vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần đeo bám đến chết, nhưng không ngờ mọi chuyện lại kết thúc đơn giản như vậy. Cả ba người đều thấy nghi ngờ, bắt đầu đọc. Mắt họ dần dần lộ rõ vẻ vui mừng. Yoon Hee và những nho sinh khác cũng vội vàng vây lại quanh tờ giấy.

“Quả đúng là Kiệt Ngao!”

Trong khi ai cũng gật gù, chỉ có Yoon Hee là thực sự bất ngờ. Cô cứ tưởng văn chương của Jae Shin sẽ rất thô ráp và ngang ngược. Nhưng bài thơ này của gã còn mềm mại nữ tính hơn cả thơ của cô nữa.

“Được rồi! A ha ha ha, Văn tập lần này chỉ cần có bài viết của Kiệt Ngao thôi cũng là đại thành công rồi! Vạn tuế! Thêm bài của Giai Lang nữa thì... Mà ủa?”

Ba người bọn họ quay tới quay lui như đang tìm ai đó:

“Đúng ra Giai Lang phải ở đây chứ, chuồn đi đâu mất rồi?”

Yoon Hee giật mình, cô chỉ ngồi lặng quan sát họ.

“Lớn chuyện rồi. Phải xin chữ của Giai Lang nữa, không phải cậu ta không muốn viết cho nên chạy trốn đấy chứ?”

“y da! Xin chữ Giai Lang xem ra cũng không đơn giản rồi! Có thơ rồi, giờ cần một bài tản văn. Làm sao đây?”

Yong Ha lại tiếp tục phe phẩy cây quạt, làm ra vẻ nhà thơ nói:

“Chuyện đã đến nước này, thôi thì lấy tạm bài viết của tôi cũng...”

Bọn họ vẫn cương quyết làm ngơ Yong Ha, quay sang vây lấy Yoon Hee. Nhưng thái độ lần này khác hẳn vẻ khúm núm quy lụy với Jae Shin khi nãy.

“Này, Đại Vật. Để tôi nói cho cậu biết. Giờ thơ hay văn gì cũng được, cậu phải viết một bài. Bọn tôi sẽ cho cậu chút thời gian. Đến chiều mai chắc là đủ rồi chứ gì? Thế nào?”

Cách xin chữ thay đổi theo từng đối tượng đây. Yoon Hee vừa xem xét mặt họ vừa lí nhí trả lời:

“Tôi... tôi không đủ khả năng đâu...”

“Hãy, năng lực quan trọng gì? Văn tập mỗi năm chỉ có một số. Chỉ cần cho người đọc được thấy được sự chân thành của cậu là đủ rồi, sự chân thành! Trước khi bọn tôi phải nói lời đe dọa, mau gật đầu đi. Hiểu rồi chứ, Đại Vật? Bọn tôi kỳ vọng vào cậu nhiều lắm đấy!”

Vẻ mặt và giọng nói của họ rất vui vẻ, nhưng rõ ràng là đang khùng bố Yoon Hee. Yong Ha đứng bên cạnh vẫn chưa chịu bỏ cuộc mà tiếp tục lè nhè:

“Từ chối cho bài của tôi vào, vậy xem như chất lượng cuốn Văn tập của các huynh cũng chẳng ra gì rồi. Các huynh không muốn biết sau khi Đại Vật vào hang thì chuyện gì xảy ra à? Không tò mò về tiếng rên của Nữ Lâm mỗi khi Đại Vật tiến vào sao?”

Bọn họ vẫn làm lơ Yong Ha đến phút cuối cùng, gần giọng gởi Yoon Hee:

“Bọn tôi sẽ tìm cậu mỗi ngày một lần, cho đến khi nào cậu chịu cho chữ mới thôi.”

Ba nho sinh ấy để lại cho cô lời hăm dọa rồi đi mất. Mấy lời “cho đến khi nào chịu cho chữ mới thôi” cứ vang mãi trong đầu Yoon Hee.

“A... phải làm sao đây?”

Thấy Yoon Hee cúi đầu uể oải, Yong Ha liền ngồi xuống bên cạnh cô, nói:

“Lần này bài ai mà không hay thì xem ra khó lọt vào Văn tập được.”

“Tại sao vậy?”

“Lần này có bài của Kiệt Ngao, hơn nữa chắc chắn đám bọn họ sẽ xin cả bài của Giai Lang. Những nho sinh tự mang bài của mình đến sẽ bị xét kỹ, và dĩ nhiên sẽ bị loại dần ra. Tự dưng ta thấy hối hận vì mình không có tài văn chương quá. Văn tập lần này có khi còn được trông đợi hơn cả mấy cuốn sách bầy bạ rồi...”

Nho sinh ngồi cạnh hẳn cũng hăng hái đồng tình.

“Giờ không phải lúc ngồi tán gẫu nữa, tôi cũng phải đi chuẩn bị thôi. Cơ hội được góp bài chung với Kiệt Ngao và Giai Lang trong cùng một Văn tập, cả đời này biết khi nào mới có lần nữa chứ?”

“Mà Kiệt Ngao sư huynh này, tôi phải đánh giá huynh lại lần nữa thôi. Sao văn chương và con người huynh có thể khác nhau... A! Ý tôi không phải thế!”

Yoon Hee hỏi vì cô rất bất ngờ. Jae Shin chỉ trả lời cụt ngủn:

“Thứ đó là giả.”

“Hả? Huynh nói vậy là sao...”

“Dùng chữ viết của một nước khác để tạo nên thứ từ ngữ giống của nước đó, thơ cái nỗi gì? Thơ là chiếc bát chứa đựng tình cảm, nếu dùng chữ viết của người khác thì thứ tình cảm trong đó là loại tình cảm gì, liệu có được bao nhiêu chân thành trong đó? Đó không phải là tình cảm thật của ta.”

“Nhưng bài thơ vừa nãy của Kiệt Ngao sư huynh rất hay mà.”

Jae Shin vừa cười vừa viết lên một tờ giấy khác, lần này là bằng Hàn tự. Sau đó gã đưa tờ giấy cho Yoon Hee.

“Đây mới là văn chương thật của ta. Nếu thích thì cứ giữ lấy.”

Yoon Hee đọc bài thơ được viết trên tờ giấy, bài thơ viết bằng chữ quốc ngữ chứ không phải bất kỳ một ngôn ngữ nào khác.

Gửi chim ác là (phỏng thơ Lãng Vân[1])

Nếu Người ra đi sau lời hẹn ước khi nào trăng mọc Người sẽ trở về

Thì tôi đã có thể tự an ủi rằng

Nơi Người đang sống núi cao vời vợi trăng lên muộn

Nếu Người ra đi sau lời hẹn ước khi nào hoa nở Người sẽ trở về

Thì tôi đã có thể tự an ủi rằng

Nơi Người đang sống mùa xuân đến muộn hoa cũng nở sau

Ác là à! Ta lấy tiếng hót của người làm niềm an ủi

Vì ta không thể hận Người đã ra đi chẳng để lại lời hẹn ước...

[1] Lãng Vân: kỹ nữ cuối thời Jo Seon

“À, tôi hiểu ý của Kiệt Ngao sư huynh rồi. Cùng một nội dung, nhưng bài thơ này tình cảm hơn bài thơ chữ Hán khi này nhiều. Nhân vật trong thơ có vẻ rất hiền và mang nhiều sầu muộn, người viết nên bài thơ này...”

Không rõ vì bài thơ buồn, hay là vì thư Sun Joon đã nhận khiến cô buồn mà Yoon Hee thấy sống mũi mình cay cay. Yong Ha bỗng đứng lên tiếng:

“Rõ ràng là lừa đảo. Người ta thường nói, con người thật của tác giả sẽ được bộc lộ trong thơ... Đúng là nói bậy mà.”

“Muốn kiểm chuyện thì trả đây!”

“Không được! Giờ bài thơ này là của tôi!”

Yoon Hee giấu ngay bài thơ vào trong tay áo trước khi bị Jae Shin giành lấy. Yong Ha nói với giọng khiến người khác khó chịu còn hơn cả thường ngày:

“Kiệt Ngao! Sao huynh không cho tôi? Huynh biết tôi muốn có chữ của huynh đến mức nào mà, sao không cho tôi mà chỉ cho Đại Vật? Viết thơ tình cho tôi đi! Viết đi mà!”

“Lại lải nhải lảm nhảm rồi!”

“Không thì viết cho tôi vài câu chuyện bậy bạ cũng được.”

“Đồ điên! Huynh nghĩ tôi sẽ chịu viết mấy thứ đó sao?”

“Huynh xem thường những thứ ấy sao? Thành thật mà nói, mấy quyển sách ấy còn hay hơn, được chào đón hơn cả Văn tập của đám nho sinh chúng ta nữa kìa. Còn có cả tin đồn hoàng thượng cũng lên đọc chúng mà. Sao? Huynh viết vài bài về mảng này cho tôi đi!”

“Chịu nói chuyện với huynh thế này, chắc tôi điên rồi!”

“Huynh cứ tiếp tục thế này, tôi sẽ tuyệt giao với huynh ba ngày!”

“Vậy thì biết ơn huynh quá. Nếu tiện thì tăng thành ba năm luôn đi. Ba mươi năm càng tốt!”

Lúc này, Sun Joon bước vào từ phía sau Minh Luận đường. Yoon Hee chăm chú quan sát vẻ mặt chàng. Cô sợ trên mặt chàng sẽ hiện lên màu hạnh phúc. Nhưng Sun Joon không hề tỏ ra chút biểu cảm nào. Yong Ha nức nở quay sang kể với chàng:

“Giai Lang, cậu xem kìa! Cái tên Kiệt Ngao này phản bội ta, đem chữ của mình cho Đông trai kìa!”

“Chỉ trong một thời gian ngắn mà huynh đã viết xong bài rồi sao? Tôi cũng muốn đọc thử.”

Yoon Hee rút tờ giấy từ trong tay áo ra đưa cho Sun Joon, nói:

“Bản tiếng Hán mấy vị soạn Văn tập mang đi rồi, tôi chỉ giữ bản này thôi...”

“Không cần phải xem bản đó cũng được. Vì đây mới đúng là chữ của Kiệt Ngao sư huynh.”

Từ nãy đến giờ Jae Shin vẫn rất bình tĩnh, nhưng khi Sun Joon bắt đầu đọc thơ của mình, gã bỗng cảm thấy xấu hổ vô cùng. Gã lên tiếng, cố để mọi người chú ý sang chuyện khác:

“Mà người biến đi đâu giờ mới xuất hiện thế? Không muốn cho chữ nên chạy trốn à?”

Nhưng Sun Joon không hề biết Jae Shin đang hỏi mình, chàng như bị hút vào bài thơ của Jae Shin, vừa ngạc nhiên vừa thán phục. Trong khi đó, Yoon Hee có thể cảm nhận được sự tồn tại của bức thư từ Phù Dung Hoa mà Sun Joon đang giấu trong tay áo.

Bỗng đám tiểu đồng từ đâu nắm tay nhau chạy đến. Rồi chúng dừng lại trước Minh Luận đường nhìn Yoon Hee. Yoon Hee đứng dậy, đi về phía chúng.

“Có chuyện gì vậy?”

“Đây ạ...”

Yoon Hee đọc lá thư của một tiểu đồng đưa cho rồi quay về dọn dẹp đồ của mình, cô cũng lấy lại bài thơ Sun Joon đang cầm rồi nói:

“Tôi xin phép đi trước.”

“Thư gì vậy?”

“Không có gì đâu. Tôi ra ngoài một lát rồi về ngay.”

Yoon Hee vừa liên tục nói không có chuyện gì vừa vội vàng chạy về Đông trai. Sun Joon lo lắng nhìn theo cô rồi im lặng đứng lên. Yong Ha cũng nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu.

Sun Joon quay sang nhìn sang Yong Ha với ánh mắt lo lắng. Jae Shin cũng bắt đầu thấy lo. Yong Ha buông một câu, không rõ là muốn làm họ yên tâm hay thêm nóng ruột nữa:

“Chắc là đi gieo hạt trong Phán thôn chứ gì. Cậu ta là Đại Vật mà.”

“Nói vậy mà nghe được à?”

“Có gì mà không được? Chắc huynh không biết tên nhóc đó nổi tiếng với đám con gái trong Phán thôn như thế nào đâu nhỉ? Dĩ nhiên Giai Lang vẫn là nhất, nhưng lại quá khó tiếp cận nên họ bỏ cuộc cả rồi. Đại Vật thì khác. Cậu ta được cho là người có dương vật đệ nhất thiên hạ mà. Nếu không dùng chung phòng với hai người thì có khi một đêm cậu ta phải chiến mấy trận ấy chứ.”

Sun Joon biết là Yong Ha nói đùa, nhưng chàng không thể bận tâm nên quyết định bám theo Yoon Hee. Ngoài sự bất an, Sun Joon còn cảm thấy cơn ghen đang trỗi dậy. Chàng không muốn bất cứ ai đến gần Kim Yoon Sik. Bất kể đàn ông hay đàn bà.

Jae Shin đứng bật dậy. Vừa thấy thế, Yong Ha liền vỗ tay đánh chát một cái rồi đứng lên nói:

“Bám đuôi nhé?”

Sun Joon và Jae Shin vốn định bám theo Yoon Hee một mình, không ngờ Yong Ha đoán đúng ý họ, vậy là cả ba quyết định đi cùng với nhau.

Ba người vút bừa sách vở ở Đông trai rồi lén lút đuổi theo Yoon Hee. Cô xách theo một chiếc giỏ nhỏ, vội vàng bước như vừa đi vừa chạy về phía Phán thôn. Ba người đàn ông chỉ cần sải bước thôi cũng đủ để không bị mất dấu cô. Yong Ha vừa bám đuôi vừa luôn miệng lẩm bẩm:

“Lén lút theo dõi bạn mình, đạo lý quân tử gì đây không biết.”

Thường ngày Yong Ha là người xa rời mấy chuyện quân tử nhất, nhưng vẫn nói vậy để đánh vào lương tâm của Sun Joon.

“Đại Vật có qua lại với một hay mười cô gái thì cũng là chuyện riêng của cậu ấy, sao chúng ta lại thế này nhỉ?”

Không những thế Yong Ha còn cố tình trêu chọc Jae Shin. Nhưng thật ra, người hào hứng với trò bám đuôi nhất chính là hắn, Gu Yong Ha.

Sau khi nhìn trước nhìn sau vài lần, Yoon Hee bước vào một quán rượu. Nhóm Yong Ha liền cúi người rón rén tiếp cận quán rượu. Ba người trốn sau bức rào đan bằng cây khô, bắt đầu quan sát bên trong.

Trong quán rượu, thứ duy nhất có vẻ giống phụ nữ chính là cậu nhóc họ Kim, ngoài ra chỉ có một người trông có vẻ là quản gia của một gia đình quý tộc và một người trông giống thương gia.

Yoon Hee cúi chào hai người đó xong thì ngồi lên phản, lấy bút nghiên từ trong chiếc giỏ ra, bắt đầu mài mực. Người quản gia lấy từ trong tráp ra một tờ giấy đặt tiền trải trước mặt cô.

Jae Shin và Sun Joon cùng lúc quay sang nhìn Yong Ha chăm chăm.

“Hơ? Mấy cô gái đi đâu hết rồi, chỉ sao chỉ có mấy ông lão thế này?”

Yong Ha giả vờ vô tội, mân mê chiếc quạt tránh ánh mắt của hai người. Nếu không phải cả ba đang ẩn nấp, chắc chắn hắn đã bị Jae Shin ột trận rồi.

“Về đây.”

Jae Shin định quay lưng bỏ đi thì Yong Ha nói:

“Tên nhóc Đại Vật làm gì thế? Mấy người kia nữa?”

Ngay lập tức Jae Shin liền quay về vị trí cũ. Rõ ràng có chuyện gì đó rất đáng ngờ. Yoon Hee đang cầm cùi viết gì đó lên tờ giấy. Yong Ha lại tiếp tục nói những điều kỳ lạ:

“Tên nhóc này, hay là đang viết mấy thứ văn tự quốc cấm?”

Jae Shin không thể chịu được nữa, đứng bật dậy. Gã tiến đến chỗ Yoon Hee, giằng lấy cánh tay đang cầm bút của cô.

“Kiệt... Kiệt Ngao sư huynh! Sao huynh lại ở đây...?”

“Chuyện đó nói sau, đứng lên đi!”

“Khoan đã! Cái này...”

Rồi Yoon Hee nhìn thấy Sun Joon và Yong Ha cũng đang bước về phía mình. Mắt cô lại càng mở to hơn.

“Có chuyện gì vậy?”

“Câu đó để bọn ta hỏi mới đúng.”

Nghe Yong Ha nói xong, Yong Ha lại càng thấy khó hiểu hơn, cô trả lời:

“Tôi đang viết mấy văn thư để coi Sinh thần bát tự...”

Jae Shin nhìn xuống tờ giấy Yoon Hee đang viết dở. Những gì cô nói là thật. Mặt Jae Shin đỏ bừng lên, gã buông tay Yoon Hee ra, chuyển sang tóm cổ Yong Ha.

“Cái tên điên này! Vậy mà nói là đi gặp đàn bà, rồi làm chuyện phi pháp, toàn là nói nhảm!”

Yong Ha cười khì khì nói:

“Tôi nói vậy lúc nào? Chỉ hỏi ‘Có khi nào là thế không?’ thôi mà. Người làm lớn chuyện chính là huynh đó.”

Yoon Hee cau mày nhìn ba người.

“Tôi, đi gặp đàn bà? Nữ Lâm sư huynh thì không nói làm gì, nhưng thật không ngờ cả Giai Lang huynh cũng vậy.”

“À, không, tôi... chỉ là...”

Sun Joon lúng ta lúng túng không biết phải nói gì. Yong Ha vẫn đang bị Jae Shin tóm cổ, lên tiếng:

“Hơ, cái gì mà ta thì không nói làm gì? Phân biệt đối xử! Lần này Giai Lang là người nóng nhất mà. Ta chỉ đi theo thôi.”

Bị Yoon Hee trừng mắt, Sun Joon lại càng bối rối hơn.

“Tôi vốn không định làm thế này... Tôi thấy cậu cứ giấu giếm gì đó, nên thấy lo thôi.”

“Giai Lang huynh cũng giấu tôi nhiều chuyện, còn nói dối nữa mà. Sao tôi phải kể hết với huynh chứ?”

Sun Joon xấu hổ đành phải quay đi chỗ khác, Yong Ha chỉ tròn mắt hỏi Yoon Hee:

“Hả? Vậy là sao?”

Nhưng Yoon Hee không trả lời, cô ngồi xuống, tiếp tục công việc còn dang dở của mình. Ba người kia như kẻ có tội, chỉ dám đứng từ xa liếc nhìn Yoon Hee. Trong khi đó, nắm đấm của Jae Shin lúc nào cũng kề sát mạn sườn Yong Ha đầy đe dọa. Hoàn cảnh lúc này khiến người quản gia đang chờ nhận chữ và ông chủ hiệu sách cũng thấy khó xử, không biết phải làm gì.

Yoon Hee hoàn thành văn tự mà khách hàng đã đặt rồi cẩn thận kiểm tra thêm vài lần nữa. Sau khi chắc chắn rằng văn tự đã hoàn hảo, cô mới giao nó cho người quản gia. Người quản gia nhận lấy văn tự với vẻ mặt hài lòng, giao cho ông chủ hiệu sách một túi tiền rồi đứng dậy. Sau đó ông ta liếc nhìn ba người nhóm Yong Ha đang đứng ở một góc, cúi chào họ và ra về.

Ông chủ hiệu sách mở túi tiền ra, lấy phần của mình rồi chuyển nó cho Yoon Hee. Ông vui vẻ nói với cô:

“Công tử, vị khách lần trước rất hài lòng về khả năng của công tử. Tôi mới được giới thiệu thêm một mối nữa đấy. Nhờ cậu nhé!”

Trong khi ông chủ hiệu sách nói chuyện với Yoon Hee, ba người còn lại làm như chưa có chuyện gì xảy ra, rón rén đi về phía cô. Nhưng cô lơ họ đi, cố tình ngồi xoay lưng lại với họ nói chuyện với ông chủ hiệu sách.

“Tôi mới là người phải nhờ ông chủ. Phải lặn lội đến tận đây, vất vả cho ông rồi.”

“Hầy, có gì đâu!”

Hai cánh tay Yong Ha khoác tay Sun Joon và Jae Shin mỗi người một bên, rồi lôi hai người ngồi xuống tấm phản mà Yoon Hee đang ngồi. Sun Joon và Jae Shin cũng giả vờ như không thắng được Yong Ha, xoay lưng ra ngoài, ngồi xuống phản với bộ mặt vô tội.

“Tôi chưa hề đồng ý cho các huynh ngồi đây.”

“Bọn ta đến đây uống rượu mà. Đây, dọn ột bàn rượu đi.”

“Vậy phiền các huynh ngồi chỗ khác đi.”

“Những nơi như thế này phải trả phí chỗ ngồi đấy. Gọi rượu rồi bọn ta trả, cậu bắt mần cái gì?”

Những lời Yong Ha vừa nói làm Yoon Hee không thể cãi lại được. Cô cũng đang cảm thấy có lỗi khi cứ đến đây mà không phải mất đồng nào. Ông chủ hiệu sách vừa chào Yoon Hee xong định ra về thì đột nhiên bị Yong Ha gọi giật lại:

“Khoan đã! Hình như ông là người môi giới...”

Ông chủ hiệu dừng bước, quay lại đứng sau lưng Yong Ha cúi chào.

“Vâng, đúng vậy. Công tử có chuyện gì muốn hỏi...”

Yong Ha vẫn không quay lại nhìn ông, vẫn tiếp tục hỏi:

“Nhiều nho sinh ở quanh đây cũng hay làm mấy việc lặt vặt như thế này. Chỉ cần hỏi qua thôi là ta có thể biết những việc kiểu này nhận được chính xác bao nhiêu tiền đấy.”

Yoon Hee lúng túng, vừa nhìn hai người vừa nói:

“Nữ Lâm sư huynh, huynh nói gì vậy? Ông chủ, ông đừng để ý làm gì, ông cứ về trước đi.”

Nhưng có vẻ câu nói của Yong Ha làm ông chủ hiệu sách tổn thương hơn Yoon Hee nghĩ nhiều. Vốn thường ngày đã là người nhiều lời, lần này ông liền nói hết những điều trong lòng mình ra:

“Ý công tử là tôi đang lừa Kim công tử sao? Tôi quen Kim công tử từ rất lâu rồi, lâu hơn bất kỳ vị nho sinh nào ở đây. Từ cách đây nhiều năm, từ khi cậu ấy còn rất bé, cho đến tận bây giờ! Hình ảnh cậu bé họ Kim mang sách chép đến nhận tiền với đôi mắt đỏ hoe vì phải thức trắng mấy đêm liền, hắt các vị chưa từng nhìn thấy. Nhưng tôi thì rồi. Đôi bàn tay nhỏ bé ấy đến nài nỉ tôi cho việc, hết lần này đến lần khác, làm nhiều đến nỗi chúng phồng rộp cả lên... Hoàn cảnh cậu ấy quá đáng thương nên tôi từng giao cả những việc không hề có thật. Cũng có khi mấy ngày liền tôi không giao gì cho cậu ấy. Tôi sợ cậu ấy sẽ đổ gục vì làm việc quá sức. Giả như tôi có ăn chặn tiền của người khác đi chẳng nữa, tôi cũng không bao giờ làm thế với Kim công tử. Nếu làm vậy thì tôi không còn là người nữa rồi. Nhìn thấy cậu ấy thành công, tôi vui mừng như chuyện của chính mình hơn nữa...”

“Ông chủ... ông đừng nói nữa. Lòng tốt của ông chủ, tôi biết rõ hơn ai hết.”

“Lần trước không chịu giao việc mà bảo cậu về đi, tôi đau lòng muốn phát điên, còn bị bà nhà chì chiết suốt mấy ngày liền nữa. Lần đó tôi thật sự đã có lỗi với công tử rất nhiều.”

“Lỗi gì chứ? Không phải vậy đâu. Hoàn cảnh của ông chủ lúc đó đâu thể làm gì khác được, tôi hiểu mà.”

“Tôi biết chính miệng mình nói những lời này hơi có phần không phải, nhưng mấy nho sinh đây có tưởng tượng cũng không thể nào hình dung ra được Kim công tử đã vất vả đến mức nào đâu. Tôi thì hiểu rất rõ, làm sao tôi có thể...”

Yoon Hee không ngăn được ông tiếp tục nói, liền quay sang lớn tiếng với Yong Ha:

“Nữ Lâm sư huynh, từ lâu tôi đã tin tưởng ông chủ đây mà làm việc đến cho tận bây giờ. Những lời huynh vừa nói làm tôi cảm thấy rất buồn!”

“Xin lỗi ông chủ. Vì ta lo cho Kim công tử nên mới hành xử như vậy. Ta không ngờ hai người là chỗ quen biết lâu năm...”

Yong Ha đã thành thật xin lỗi, ông chủ hiệu cũng dụi đi ngay.

“Không có gì đâu, một phần cũng tại tôi nóng nảy quá. Nhìn thấy Kim công tử có những người bạn tốt như thế này bên cạnh, tôi cũng yên tâm rồi. Người ta nói Sung Kyun Kwan vốn chỉ có các công tử thiếu gia con nhà gia thế, tôi cứ lo Kim công tử sẽ bị cô lập. Vậy tôi xin phép đi trước, chào các vị.”

Ông chủ hiệu sách cúi người chào thấp đến nỗi tưởng như người ông gãy làm đôi rồi ra về. Yong Ha gượng cười nói:

“Ông ta đúng là người tốt.”

“ Dĩ nhiên rồi! Tôi cũng có mắt nhìn người mà. Tôi không ngu ngốc đến nỗi bị lừa mà vẫn làm việc chung với ông ấy đến tận bây giờ đâu.”

“ Chắc chắn, khả năng làm khách hàng tin tưởng mình tuyệt đối là biệt tài của mấy người làm ăn mà. Ông ta là trung gian ở đâu vậy?”

“ Ông ấy là chủ hiệu sách ở Pil-dong, nhưng huynh hỏi làm gì?”

“ Không có gì.”

Yoon Hee bắt đầu dọn dẹp đồ của mình. Cô vẫn chưa thể tin rằng kể từ lần sau cô sẽ được nhận thù lao cao hơn cả bây giờ nữa.

Ông chủ hiệu sách đi rồi, nhưng những lời ông vừa nói thì vẫn còn ở lại. Về mặt của Sun Joon và Jae Shin trông rất nghiêm trọng. Ngay cả Yong Ha, người đang đeo một bộ mặt cười, cũng có vẻ nặng nề. Yoon Hee định mắng họ vì bám theo cô, nhưng thấy vậy, cô lại không nói được gì.

“ Các huynh sao vậy?”

Yoon Hee quay sang nhìn Yong Ha lần đầu tiên, vì hắn là người dễ mở miệng nhất. Yong Ha mỉm cười chua chát rồi lên tiếng:

“ Đúng là, cậu chịu khó thật đấy!”

“ Gì cơ?”

Đột nhiên Jae Shin lấy chân đá lên nền đất vô tội. Sun Joon thì không nói gì, chàng cảm thấy rất đau lòng nên chỉ cúi đầu im lặng. Yong Ha ngập ngừng hỏi Yoon Hee:

“ Nếu ta cho cậu tiền thì cậu sẽ không cảm thấy khó chịu chứ? Nếu cậu ngại, thì xem như cậu mượn ta vậy.”

Yoon Hee xua tay trả lời:

“ Tôi không thích nhận không của người ta. Với lại giờ việc cũng nhiều rồi, sẽ ổn thôi mà.”

“ Làm những việc này thì kiếm được mấy đồng!”

Jae Shin bắt đầu nổi nóng, Sun Joon vừa ngăn gã lại vừa nói với Yoon Hee:

“ Suốt thời gian qua tôi chưa bao giờ nhìn thấy cậu ngủ ngon giấc cả. Vừa phải học, vừa phải làm, sao sức khỏe của cậu có thể chịu nổi được.”

Yoon Hee không thể ngủ ngon là vì cô sợ mình sẽ bị lộ thân phận nữ nhi, nên cho dù có kiếm được nhiều tiền hơn thì mọi chuyện vẫn không có gì thay đổi. Nhưng cô rất biết ơn họ vì đã lo lắng ình, vừa cười thật tươi vừa nói:

“ Được sinh ra là đàn ông là một điều may mắn, vì tôi có thể kiếm tiền. Trong cái nghề này không có chỗ cho phụ nữ. Tôi thật sự nghĩ đây là hạnh vận của mình.”

Yong Ha nhìn Yoon Hee. Hắn lấy lại nụ cười che đi nếp nhăn lo lắng trên trán, nói:

“ Đại Vật, ta cũng cảm thấy may mắn vì cậu là đàn ông. Nếu cậu là phụ nữ thì lòng tự trọng của ta đã bị tổn thương nặng rồi.”

Yoon Hee cố cười vui vẻ hơn tất cả để làm họ yên lòng. Dù gì họ cũng là quý công tử của những gia đình giàu có. Họ có thông minh tài giỏi đến mức nào đi chăng nữa thì cũng không thể biết được một ngày nhện đói là như thế nào, không thể hiểu được cảm giác đói không phải vì bỏ bữa mà vì không có gì ăn cào cẩu đến tận xương tủy như thế nào...

Trong khi đó, khu vực xung quanh quán rượu đã biến thành bãi chiến trường của những cô gái chưa thành thân trong vùng. Ai cũng muốn mình sẽ là người bưng bàn rượu đến chỗ nhóm Yoon Hee đang ngồi. Cuối cùng một cô gái đã giành được bàn rượu. Sau khi chỉnh lại quần áo đầu tóc, cô ra về thùy mị nhu mì bưng bàn rượu đến. Rồi cô vừa đặt bàn rượu xuống tấm phần vừa liếc nhìn Sun Joon không chút che giấu. Yoon Hee thoáng ghen tị. Ngay lúc đó Yong Ha duỗi tay, lấy quạt che đi tầm mắt cô gái. Rồi hắn đặt cây quạt lên má cô, đẩy mặt cô quay về phía mình. Cô giật mình run run nhìn Yong Ha.

“Này tiểu thư. Người nàng đang nhìn chăm chăm là người mà cả đám nhơ sinh bọn ta cũng không dám nhìn đấy nhé.”

“Tiểu nữ... tiểu nhân có nhìn gì đâu.”

“Nhìn cậu ấy không phải là cái tội. Ta chỉ lo rằng sau này trái tim của nàng sẽ bị tổn thương. Phải nhìn thấy những người xinh đẹp như nàng đau khổ, trái tim ta còn đau khổ hơn gấp trăm lần.”

Khuôn mặt cô gái dần dần đỏ ửng lên. Cây quạt của Yong Ha! Yoon Hee luôn thắc mắc tại sao khi nào Yong Ha cũng mang theo chiếc quạt trong tay, chỉ trừ những lúc vào nhà ăn. Giờ thì đã hiểu ra mục đích sử dụng của nó, Yoon Hee gật gù. Rồi để thay đổi không khí, cô trêu Yong Ha:

“Nữ Lâm sư huynh, khả năng tán tỉnh của huynh chỉ đến thế thôi sao? Từ trước đến giờ tôi cứ tưởng huynh ghê gớm lắm.”

“Vừa rồi không phải là tán tỉnh, mà là cản trở cô ta thôi. Chắc cậu phải khá hơn ta nhiều nhỉ?”

“Ít ra thì cũng khá hơn cách huynh vừa làm.”

“Ồ hô! Thật đáng để kỳ vọng.”

“Nhưng Giai Lang huynh còn cao thủ hơn tôi nữa kìa.”

Ba người đều nhìn Yoon Hee khó hiểu. Nhân vật chính là Sun Joon lại càng ngơ ngác hơn, nhưng đến khi hiểu ra Yoon Hee đang ám chỉ chuyện về Phù Dung Hoa thì chàng chỉ mỉm cười xấu hổ. Yoon Hee biết sự ghen tuông của phụ nữ là một tội lỗi đáng sợ. Nhưng trái tim cô lại không thể biến thành trái tim của đàn ông, sự ghen tuông ấy cứ dần lộ ra ngoài theo thời gian. Yong Ha đưa mắt nhìn Yoon Hee và Sun Joon rồi cầm lấy bình rượu.

“Nếu không bị kẹt giữa đám kỹ nữ thì vị rượu...”

“Bản tính khó dời, nói làm gì.”

Jae Shin vừa mĩa mai vừa cầm lấy ly rượu. Rồi tất cả cùng nâng chén của mình lên. Yong Ha nói bằng giọng:

“Cô gái vừa rồi thật may mắn khi sinh ra là phụ nữ. Vì cô ấy có thể ngắm Giai Lang thoải thích...”

Thấy Yoon Hee giật mình nhìn mình đầy cảnh giác, Yong Ha lại cười bằng điệu cười đặc trưng, kéo Sun Joon lại ôm vào lòng.

“Giai Lang, để ta nói cho cậu biết một bí mật.”

Vừa nói Yong Ha vừa liếc nhìn Yoon Hee, điều này làm cô thấy lạ. Cô sợ rằng Yong Ha đã đánh hơi được điều gì đó, mặt cô dần tái đi. Sun Joon cố đẩy Yong Ha ra, nhưng Yong Ha lại càng ôm eo chàng chặt hơn và nói:

“Thật ra... ta ái mộ Giai Lang cậu đến phát điên. Chỉ cần cậu đồng ý, ta sẽ biến thành phụ nữ để được ở bên cạnh cậu.”

Sun Joon rùng mình, toàn thân nổi đầy gai ốc, chàng cười gượng rồi đẩy Yong Ha ra. Jae Shin thì vừa lẩm bẩm “Đồ điên!” vừa uống rượu, còn Yoon Hee nhìn cảnh Yong Ha ôm chặt Sun Joon như vậy cảm thấy ghen tị vô cùng. Cô đã quan sát trong suốt thời gian qua, giữa đàn ông với nhau có những đụng chạm cơ thể rất tự nhiên, như ôm hay nắm tay chẳng hạn. Bề ngoài Yoon Hee cũng là đàn ông, cô cũng muốn giả điên ôm Sun Joon thử một lần, để xem có ai đó nói gì không. Rồi cô khẽ đưa cánh tay ra. Nhưng không may, có “ai đó” nhiều chuyện thật.

“Này, Đại Vật! Nhìn thấy ta ôm Giai Lang, ghen tị lắm phải không? Cũng muốn giả điên để ôm cậu ấy một lần phải không?”

“Cái gì? Huynh tưởng tôi giống huynh sao?”

Yoon Hee vừa rửa thăm Yong Ha trong bụng vừa rút tay về. Jae Shin lấy ly rượu vừa uống xong đập vào trán Yong Ha, kết thúc câu chuyện.

“Giai Lang, cậu cũng uống đi. Sao cứ để ly rượu còn nguyên vậy?”

“Tôi không uống rượu.”

“Hãy, không ai bắt cậu trả tiền đâu, cứ uống đi.”

Yoon Hee nhìn ly rượu của Sun Joon vẫn còn đầy như khi vừa rót. Hắn chàng đang nghĩ ly rượu nhỏ này chứa đầy khẩu phần ăn trong một ngày của người dân nghèo. Yong Ha cầm ly rượu của mình lên uống một hơi rồi nói:

“Tuân Tử đã nói thế này. ‘Con người ta sống giữa trời và đất thì không bao giờ lo thiếu ăn thiếu mặc, thiên hạ sùng kiem mới là nghèo.’ Thế nên, chúng ta không thể vì thiếu thốn mà không dùng, đâu ra cái lý đó?”

“Tôi thì cho rằng chỉ có chính sách cần kiem là không thật sự hiệu quả. Trong sách Quản Tử có câu ‘Ra sức trang hoàng mộ thất, mới càng trau chuốt văn minh, chú trọng đến làm quan khách, mới càng khuếch trương nghề mộc, may thêm áo quần khâm liệm, mới thúc đẩy nghề nữ công.’ Tuy Khổng Tử đã phê phán phần này, nhưng bản thân tôi cho rằng lời Quản Tử là đúng. Vì nếu không có tiêu thụ thì sẽ không có sản xuất, không sản xuất thì bách tính sẽ không còn việc để làm. Việc tạo điều kiện cho nhân dân có thể đường hoàng kiếm tiền cũng rất quan trọng mà. Còn nói đến cái ăn thì tôi lại nghĩ khác. Theo Yul Gok toàn thư, ‘Nhà vua sống nhờ vào đất nước, đất nước lại dựa vào bách tính. Nhà vua xem bách tính là thần Phật, còn thần Phật đối với bách tính chính là cái ăn. Nếu bách tính đánh mất thần Phật, đất nước sẽ không còn chỗ dựa. Đây là chân lý không bao giờ thay đổi.’ Dù có nói rằng giữa trời và đất có rất nhiều thứ đủ đầy, nhưng bách tính vẫn không đủ cơm đủ gạo. Tôi vốn không thích uống rượu, vậy có nhất thiết phải uống đi một phần cơm gạo của bách tính không?”

Một lời từ chối rất khéo, khiến người khác không biết phải đối đáp thế nào. Nhưng Yoon Hee lại lên tiếng về một phần mà cô thấy lạ:

“Các huynh nói mọi thứ đủ đầy ư? Điều này không đúng. Bách tính sống trên đất nước này thiếu thốn rất nhiều thứ. Trong Đại học có câu ‘Có nhiều phương pháp sản xuất, có nhiều người tham gia sản xuất, trong khi người tiêu thụ lại ít hơn. Nếu sản xuất nhanh mà tiêu thụ chậm, thì dĩ nhiên lúc nào của cải cũng phong phú.’ Tôi thấy rất vô lý. Bách tính đến cả của cải để tiêu thụ chậm cũng không hề có. Họ chỉ biết làm việc và sản xuất đến hết đời. Với những người có của thì thế gian này rất đủ đầy, nhưng đối với những người không có gì trong tay thì thế gian này toàn là thiếu thốn.”

Jae Shin lâu lâu nói:

“Thật ra, thế gian này không thiếu thốn. Chỉ là của cải đều dồn về một phía nên những phía còn lại phải chịu phần thiệt thôi!”

Yong Ha bối rối không biết phải làm gì liền rót đầy ly rượu của Yoon Hee.

“Thôi được rồi, là ta nói sai. À không, là Tuân Tử sai chứ. Đại Vật, những gì cậu nói là đúng, đúng hết!”

Nhưng Sun Joon lại suy nghĩ rất nghiêm túc về những gì Yoon Hee vừa nói. Đó chính là những điều mà chàng đã trải qua từ trước đến nay.

“Trong Luận ngữ, Khổng Tử có nói ‘Người có nước, có nhà, không lo ít mà lo không đều, không lo nghèo mà lo không yên.’ Nếu mọi người đều bình đẳng thì không có ai phải chịu cảnh đói nghèo thiếu thốn, mọi người đều sống hạnh phúc sẽ không có chuyện của cải dồn về một phía nữa. Vấn đề là làm sao để phân chia của cải cho hợp lý. Yul Gok tiên sinh từng nói phải đổi thể chế ‘tồn hạ tích thượng’ thành ‘tồn thượng tích hạ’. Tôi nghĩ lời của tiên sinh rất đúng, nhưng vấn đề là...”

Jae Shin đang vờ như không quan tâm, cũng quay sang xen vào câu chuyện. Lão luận và Thiếu luận vốn sinh ra từ cùng một gốc, nên Jae Shin cũng chịu nhiều ảnh hưởng từ tâm nhìn của Yul Gok tiên sinh.

“Người có biết việc cướp của người giàu chia cho người nghèo có tính chống đối lớn thế nào không? Yul Gok tiên sinh đã thất bại rồi đấy thôi?”

“Không phải là cướp của người giàu. Mà là lấy bớt một ít. Ví dụ như lấy bớt một thìa từ bát cơm đầy của người giàu chia cho người nghèo, bát cơm cũng không vơi đi bao nhiêu mà.”

“Này! Đã là con người thì ai cũng thấy tiếc những thứ là của mình hết, dù chỉ là một thìa cơm.”

“Vấn đề là những người có của lại thường là tầng lớp quan lại, những người đứng ra phải biết quan tâm đến bách tính.”

“Những kẻ chỉ biết lo cho lợi ích của mình ấy sao? Quan lại cái nổi gì, đạo chính thì đúng hơn! Người nghĩ chúng sẽ chịu trách nhiệm một phần của cái của mình ra sao?”

Yoon Hee là người Nam nhân, không cùng một gốc với Sun Joon và Jae Shin. Nên dĩ nhiên quan điểm của cô không giống họ, lại thêm khác biệt giữa hoàn cảnh sinh trưởng cũng rất lớn. Nhưng Yoon Hee cũng là nho sinh. Cô cũng có ý kiến riêng của mình.

“Dù là cướp, xin hay lấy gì đều không quan trọng. Các huynh nghĩ mình sẽ cho người nghèo những thứ ấy bằng phương pháp nào? Dùng tiền của đất nước để xóa bỏ cái nghèo không hẳn là ý hay. Nếu cứ cho tiền thì bách tính sẽ trở thành ăn xin hết. Ở Jo Seon không phải chỉ có nông dân không thôi. Những phương pháp xóa bỏ nghèo đói từ trước đến giờ đang làm tăng số ăn xin lên đấy.”

Yong Ha vốn rất quan tâm đến chuyện làm ăn, hẳn cũng tham gia vào cuộc nói chuyện một cách nghiêm túc:

“Tạo việc làm? Để xem lại đã. Làm việc lệ thuộc vào người khác chẳng phải khó chịu lắm sao? Không ai muốn mình phải làm một công việc thấp hèn cả. Chuyện xóa bỏ phân biệt thân phận cũng là một vấn đề. Người ta kêu gọi xóa bỏ phân biệt thân phận không phải vì họ thật sự muốn điều đó xảy ra, mà chỉ đơn giản là họ đang hy vọng thân phận của mình sẽ được nâng lên. Kể cả những loài động vật nhỏ bé không tên cũng có cấp bậc riêng. Đám trẻ con trong làng khi chơi với nhau cũng tự biết chia ra trên dưới cho dù không ai bảo chúng. Giả như có xóa bỏ được hệ thống thân phận hiện tại đi chẳng nữa, thì con người cũng sẽ lại xây dựng nên một chế độ cấp bậc mới với bề trên và kẻ dưới mà thôi. Đó là một phần bản năng của con người. Nếu thế gian biến thành nơi tiền cũng chia thân phận thì sẽ như thế nào nhỉ? Kinh khủng!”

Bốn người cứ thế nói chuyện về những vấn đề và tương lai của Jo Seon thật lâu. Họ không hề biết tiến sĩ Jang tình cờ đi ngang qua đã trốn ở phía sau hàng rào lắng nghe tất cả những gì họ nói.

Không phải chỉ có nhóm Yoon Hee mới bàn đến những chuyện này. Dù là khi chơi cờ trong Hưởng Quan sảnh hay học ở Minh Luận đường, thường cảnh ở Bích Tùng đình hay tụ tập đâu đó trong Phán thôn đọc sách Tây, nho sinh Sung Kyun Kwan đều quan tâm đến những vấn đề tương tự. Đôi khi đang bàn luận có người vì nổi nóng mà đánh nhau, có người thì thay đổi suy nghĩ của mình, cứ thế họ học hỏi ở nhau nhiều điều. Nho sinh vẫn chưa phải là quan lại. Một khi đã làm quan rồi họ sẽ không còn thời gian để suy nghĩ đến những chính sách vì dân nữa, nên khi còn là nho sinh, họ đều cố gắng sử dụng thân phận đó để làm quen với nhiều thứ.

Đến khi đã không còn biết đang uống rượu hay uống suy nghĩ của nhau nữa, bốn người mới quay về Sung Kyun Kwan. Cuộc nói chuyện của họ vẫn chưa có hồi kết.

Đi được một quãng, Yong Ha hỏi Sun Joon sau khi đã suy nghĩ rất lâu:

“Giai Lang này, ta biết không nên hỏi cậu câu này...”

“Nếu đã nghĩ là không nên hỏi rồi thì đừng có mở miệng ra làm gì. Tưởng làm quân tử dễ lắm sao?”

Yong Ha mặc kệ lời cảnh nhảm của Jae Shin, hỏi tiếp với vẻ mặt tò mò muốn phát điên:

“Chỉ là ta đoán thôi nhé, Giai Lang cậu, có phải là Thời phái[2] không?”

[2] Thời phái: phái ủng hộ chính sách Đãng Bình xóa bỏ cạnh tranh đảng phái của vua Yeong Jo.

Sun Joon không nói gì mà chỉ mỉm cười, còn Jae Shin và Yoon Hee bất ngờ đến nỗi không nói nên lời. Yong Ha cũng giật mình vì những gì mình vừa nói ra, vội vàng chữa lời:

“Không, không thế nào. Cha cậu là người đứng đầu Tịch phái[3] trong Lão luận mà, không lý nào cậu lại là Thời phái được. Ha ha ha! Ta điên mất rồi. y da, cái miệng ăn nói lung tung!”

[3] Tịch phái: phái phản đối chính sách Đãng Bình xóa bỏ cạnh tranh đảng phái của vua Yeong Jo.

Con đường tối dần đi. Sun Joon đang đi ở giữa thì đột nhiên dừng bước, cười nói:

“Làm sao để chia ra Thời phái và Tịch phái trong Lão luận? Trong sách Trang tử có câu ‘Giao tỷ phi cổ’. Chỉ sau khoảnh khắc hai người đối diện cúi chào nhau thì có thể hai người đã không còn như vài giây trước nữa rồi. Lão luận hôm nay không giống Lão luận hôm qua, từng cá nhân trong Lão luận cũng không giống nhau về suy nghĩ, hơn nữa những suy nghĩ ấy còn thay đổi theo từng giờ từng khắc... Khi hoàng thượng quyết định điều gì đó sai lầm thì dĩ nhiên phải đứng ra khuyên giải. Nhưng hoàng thượng đang làm việc đúng đắn, nếu chỉ vì lợi ích của đảng phái mà ngăn cản Người thì quả là hành động bất trung nhất trong các tội bất trung. Không đồng ý với cách làm ấy của Lão luận thì sẽ thành Thời phái? Nếu nhất định phải chia ra theo cách đó, có lẽ, tôi đúng là Thời phái thật rồi.”

Ngực Yoon Hee như thắt lại, cô dừng bước cùng Sun Joon. Cô đau lòng vì cảm giác hỗn loạn mà chàng đang gánh chịu, nước mắt bắt đầu ứa ra. Về mặt Jae Shin cũng không còn thờ ơ nữa. Gã buồn như thể đang nhìn thấy người có cùng nỗi đau với mình. Khuôn mặt Yong Ha đánh lại lạnh lẽo. Rồi hắn lên tiếng:

“Xem ra không phải miệng ta ăn nói diên khùng, mà Giai Lang cậu phát diên thật rồi. Chết tiệt! Cậu quá thẳng tính. Sống ở giữa đám người toàn giả dối ấy, dù có chân thật cũng phải vờ như không, nếu không cậu sẽ bị thủ tiêu!”

Đây không phải là lời trách móc, mà là nỗi lo lắng của Yong Ha. Hắn thật sự lo lắng cho Sun Joon, bỏ qua những quan niệm về đảng phái. Yong Ha ôm lấy Sun Joon rồi tựa trán mình vào vai Sun Joon. Cầu mong sao khi xuất sĩ làm quan, Sun Joon đừng đi vào con đường quá khó khăn và đen tối. Cầu mong sao hoàng thượng sẽ bảo vệ Sun Joon, người sẽ phải chống lại gia đình và đảng phái của mình. Jae Shin cay đắng nói:

“Cha người là người của Tịch phái... liệu có thắng được ông ấy không? Người có thể vượt qua ông ấy không? Ta đã bỏ cuộc từ lâu rồi... Chuyện đó nằm ngoài khả năng của người. Những nho sinh từng kêu gọi cải cách, đến khi xuất sĩ cũng chẳng thể làm gì với đảng phái được, rõ ràng là không cân sức.”

“Tôi cũng rất sợ. Nhưng tôi không muốn bỏ cuộc. Dù cho tôi đang lẫn trốn trong Sung Kyun Kwan này vì bản thân vẫn luôn sợ rằng mình sẽ quên đi lý tưởng mà bị gia quyền lợi dụng, sợ rằng mình sẽ yếu thế hơn và bị đảng phái làm lung lay. Đến bây giờ vẫn vậy...”

“Vậy ra đó là lý do cậu trì hoãn chuyện xuất sĩ làm quan sao? Không phải vì chờ thời cơ, mà vì muốn tự đi trên đôi chân của mình sao? Chết tiệt! Mặc kệ! Dù sao đi nữa ta cũng không theo đảng phái nào hết. Có lẽ ta sẽ sống như một con dơi cho đến hết đời.”

Yong Ha buông Sun Joon ra thì đến lượt Yoon Hee tiến lại. Rồi cô ôm chàng với tất cả sự chân thành. Khoảnh khắc này không hề có cảm xúc nữ nhi. Chỉ có nỗi lòng cùng bản khoăn về thời đại của một người bạn, một nho sinh.

“Giai Lang huynh, sau này huynh sẽ xuất sĩ làm quan, rồi gặp nhiều chuyện khó khăn trong đời, có thể huynh sẽ quên đi nỗi đau của hôm nay. Nhưng cũng sẽ có ngày huynh chợt nhớ đến nó. Khi huynh nhìn thấy ánh trăng như ánh trăng hôm nay, khi huynh cảm thấy cơn gió thoảng qua như cơn gió hôm nay, khi huynh gặp cây tùng xanh như cây tùng hôm nay, khi huynh nhớ về Sung Kyun Kwan...”

Cánh tay Sun Joon đưa lên ôm chặt lấy Yoon Hee.

Đứng trong vòng tay ấy, Yoon Hee nghĩ về một ngày không xa, cô sẽ biến mất và họ sẽ quên cô đi.

“Mong huynh sẽ nhớ về tuổi trẻ của mình, về nỗi đau hôm nay, và nhớ về tôi...”

Trong bóng tối, tấm bia Đãng Bình được tạc theo lệnh của tiên vương Yeong Jo ngày trước ở đó dõi theo bốn người nhóm Yoon Hee.

22. Chương 22

Cả Sung Kyun Kwan ồn ào như chợ vỡ. Vì tiếp sau sự kiện Nhập Thanh trai[4] sẽ diễn ra trận đấu mộc cầu náo nhiệt nhất trong các hoạt động của trường. Hôm nay không chỉ có các nho sinh bận rộn. Từ người

chức vị cao nhất là Đại Tư Thành cho đến các quan viên, thư lại, trai bộc, tỳ bộc, rồi cả đám tiểu đồng, không ai có thể đi bộ nhàn nhã.

[4] Nhập Thanh trai: sự kiện diễn ra trước đại lễ Thích Điện ba ngày, Sung Kyun Kwan sẽ được tổng vệ sinh, các nho sinh sẽ mời người nhà và bạn bè vào Thanh trai dự tiệc.

Sau bữa sáng, mấy trai bộc phát cho nho sinh Đông trai mỗi người một chiếc áo khoác cộc tay màu đỏ. Họ mặc chiếc áo khoác ấy bên ngoài áo ngắn và buộc thêm một dải băng đỏ lên trán. Rồi họ cởi mũ chụp đầu, dùng thêm một sợi dây đỏ khác buộc búi tóc mình lại. Nho sinh Tây trai cũng chuẩn bị tương tự, chỉ khác là đồ của họ màu xanh. Cho đến tận lúc ấy, nho sinh Sung Kyun Kwan cũng như tất cả những người có mặt tại đây vẫn không thể ngờ rằng, sẽ có liên tiếp những chuyện động trời xảy ra trong ngày trọng đại này.

Một trong những chuyện động trời ấy đang ở ngay trong Trung nhị phòng của Sun Joon và Yoon Hee. Tiếp theo đó là Yoon Hee, và cuối cùng là Jae Shin. Các nho sinh đang túm năm tụm ba trông thấy Jae Shin thì đồng loạt thét lên. Không phải vì ngạc nhiên mà vì quá lạ thì đúng hơn. Kỳ cục ở chỗ, ai nấy đều mặt mày tươi tỉnh mừng rỡ. Yoon Hee thậm chí còn cảm giác ánh mắt họ nhìn Sun Joon cũng đầy vẻ kích động. Giọng nói hào hứng của họ lọt đến tai của Yoon Hee:

“Xem ra lần này Đông trai của chúng ta thắng chắc rồi.”

“Lần cuối cùng chúng ta thắng được Tây trai cách đây bao nhiêu năm rồi nhỉ? Lâu quá rồi nên chẳng còn nhớ nổi nữa.”

“Kiệt Ngao bị trúng gió hay sao mà không trốn mất nhỉ? Hôm nay mặt trời mọc hướng Tây à?”

“Biết lý do mà làm gì? Chỉ cần Kiệt Ngao tham gia thôi cũng đủ đám nho sinh Tây trai sợ và mồ hôi rồi.”

“Nhìn Giai Lang, chắc chơi cũng khá lắm nhỉ?”

“Chưa chắc đâu, suốt ngày cậu ta chỉ có biết đọc sách thôi mà...”

“Nhưng sáng nào cậu ta cũng tập bắn cung đấy. Tài nghệ không thường đâu.”

“Không biết thế nào, nhưng chắc cũng giỏi hơn đám chúng ta nhiều.”

Đến khi mọi người bắt đầu di chuyển đến Phi Thiên đường, Yong Ha mới đứng đỉnh ra khỏi phòng. Hắn mặc một chiếc quần lụa màu mặn, nổi bật giữa đám đông mặc áo cộc tay đỏ giống nhau. Và cũng như mọi ngày, trên tay hắn là một chiếc quạt vô cùng sắc sảo. Jae Shin ngán ngẩm nói:

“Huynh định đi ngắm hoa à? Chuẩn bị phải lăn lộn trên bùn đất mà huynh ăn mặc cái kiểu gì vậy?”

“Nếu đem bộ đồ của tôi đi so với chuyện huynh tham gia sự kiện lần này thì chả có gì là lạ cả.”

Sau khi ném về phía Yong Ha một cái nhìn khó hiểu đầy đe dọa, Jae Shin bỏ đi. Yong Ha gọi với theo:

“Tôi biết chứ, lý do tại sao lần này huynh không bỏ trốn ấy!”

Thấy Jae Shin giả lơ, Yong Ha đi theo Sun Joon và Yoon Hee, liên tục liếc thoảng:

“Chơi mộc cầu... Đâu phải chỉ lăn lộn trên bùn đất thôi đâu? Bị đè bẹp, bị kéo lê, còn bị giẫm đạp nữa. Chưa hết, đây cũng là cơ hội tốt để những kẻ có thù oán đập vỡ đầu nhau.”

Jae Shin sẽ không muốn đập vỡ đầu Sun Joon chứ? Yoon Hee lo lắng hết nhìn Sun Joon rồi lại nhìn Jae Shin, Yong Ha khoác vai cô nói:

“Cậu phải cẩn thận đám nho sinh Hạ trai đấy! Nhất định chúng sẽ chờ cơ hội để xử cậu. Còn nữa, chuyện đang thi đấu mà bị tụt quần cũng không hiếm đâu, cậu phải chú ý cả chuyện đó nữa.”

Yoon Hee cảm thấy chóng mặt. Không phải vì đám nho sinh Hạ trai. Mà chính là chuyện chưa biết chừng mình sẽ bị tụt quần khiến cô căng thẳng. Để tránh chuyện này xảy ra chỉ có một cách duy nhất. Không tham gia vào bất kỳ trận đấu nào. Để khỏi bị gọi ra thi đấu, Yoon Hee bắt đầu xịu mặt, rũ vai ra về một mối, uể oải bước đi. Trong khi đó, Sun Joon hình như bắt đầu bị tác động bởi những lời của Yong Ha, khuôn mặt chàng đành lại.

Jae Shin bước vào Phi Thiên đường, tiếng thét kinh ngạc lại rộ lên lần nữa. Nhưng lần này là từ các nho sinh Tây trai. Về mặt họ rầu rĩ, hoàn toàn trái ngược với đám nho sinh Đông trai khi nãy. Rồi nhìn thấy Sun Joon bước vào, họ bắt đầu túm tụm lại thì thầm bàn tán. Cuối cùng, một người trong số họ bước về phía nho sinh Đông trai với vẻ quyết tâm.

“Giai Lang là người Lão luận. Vì vậy hôm nay cậu ấy phải ở đội bọn tôi!”

Nho sinh Đông trai cũng không chịu thua, lớn tiếng:

“Lại muốn đem chuyện đảng phái vào đây nữa sao?”

“Bọn tôi không nói đến chuyện phân chia Lão luận Thiếu luận! Nếu các huynh thật sự nghĩ đến sự công bằng của trận đấu, thì nhường cho bọn tôi Giai Lang, hay Kiệt Ngao cũng được.”

Jae Shin quát to, bước sấn tới:

“Cái gì? Bảo ta sang đó sao? Các người nghĩ ta điên hay sao mà chịu về phe Lão luận các người chứ?”

Jae Shin sấn tới bao nhiêu bước, nho sinh Tây trai lùi lại bấy nhiêu bước, vừa lùi vừa luống cuống giải thích:

“VẬY... vậy cho nên mới bảo nhường Giai Lang cho bọn tôi!”

Jae Shin bước đến phía trước, khoanh tay nhìn xuống. Chỉ riêng chiều cao của gã đã đủ uy hiếp đối phương rồi. Hồi lâu sau, Jae Shin mới cúi người, nói nhỏ vào tai tay nho sinh Tây trai:

“Giai Lang không phải của đám Lão luận các người, mà thuộc về Đông trai bọn ta. Đừng có mơ hão.”

Tuy rất nhỏ nhẹ, nhưng rõ ràng câu nói ấy là một lời đe dọa. Khác với vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn thê lương của đám nho sinh Tây trai, khoé môi Sun Joon khẽ nhếch lên. Để xua đi bầu không khí kỳ lạ đang đè nặng trong Phi Thiên đường, Yong Ha chen vào với giọng vui vẻ:

“Thật là, nếu muốn chiêu mộ nhân tài thì các huynh phải nói với tôi ngay từ đầu chứ? Để tôi sang đội Tây trai nhé.”

Nho sinh Tây trai đều quay đầu đi chỗ khác làm như chưa hề nghe thấy gì.

“Ồ hay, tôi đã bảo sẽ sang đó à, sao thế hả?”

“Muốn chiêu mộ thì cũng phải kiếm ai có ích một chút, chứ cái kiểu người không rõ định đi chơi bóng hay đi ngắm hoa như huynh lôi về làm gì, chẳng thà không có còn hơn.”

Cuối cùng đám nho sinh Tây trai cũng chịu bỏ cuộc, vừa tản đi vừa nói với nhau:

“Dù gì bên đó cũng vương Nữ Lâm, kể cả Kiệt Ngao và Giai Lang có chạy hay bay đi chẳng nữa cũng khó lòng mà thắng nổi chúng ta.”

“Đúng vậy. Đại Vật cũng có vẻ vụng về. Tốt! Xem như công bằng rồi.”

Một trong những lý do khiến cho Đông trai không lần nào thắng nổi Tây trai trong suốt mấy năm qua chính là Yong Ha, kể lúc này đang đứng một mình, vừa mân mê cây quạt trong tay vừa thở ngắn than dài không tài nào hiểu nổi tại sao mọi người lại từ chối một người như mình.

Hai bên Phi Thiên đường được giăng mỗi bên một mái lều dài. Yoon Hee ngồi dưới mái lều, khuôn mặt căng thẳng mệt mỏi như thể cô sẽ ngất xỉu ngay lập tức. Byung Choon đang ngồi ở phía đối diện nhìn cô chăm chăm. Càng cảm nhận được cái nhìn hằn học ấy, Yoon Hee càng cố tỏ ra mệt mỏi hơn. Nhưng không ai để tâm đến cô cả. Vì ngoài Yoon Hee ra, còn có rất nhiều nho sinh khác muốn trốn thi đấu cũng đang làm trò tương tự. Sun Joon ngồi xuống bên cạnh cô, tươi cười hỏi:

“Cậu không muốn tham gia thi đấu đến vậy sao?”

Yoon Hee cứ nghĩ Sun Joon sẽ lo lắng vì thấy cô đau ốm, không ngờ lại bị chàng hỏi thẳng như vậy nên có chút hụt hẫng. Nhưng cũng phải, vừa mới đây còn khỏe mạnh là thế, vậy mà giờ đã đau ốm thế này, ai tin mới là đồ ngốc. Yoon Hee lập tức bỏ đi bộ mặt mệt mỏi, ngồi thẳng dậy, nhưng ngoài miệng vẫn cố chống chế:

“Từ xưa sức khoẻ của tôi đã không tốt rồi, dạo gần đây mới đỡ hơn một chút. Tôi sợ hôm nay vận động quá sức thì tình hình sức khoẻ lại xấu đi nên cẩn thận chút thôi.”

“Tôi thấy cậu tập bắn cung thành thạo lắm, tưởng sức khoẻ cậu tốt hơn nhiều rồi chứ... Nhưng ai cũng sẽ phải tham gia ít nhất một môn thi, mà dù có muốn tham gia nhiều thì tối đa cũng chỉ được ba trận thôi. Cậu không chơi một cầu cũng được, còn nhiều môn thi nhẹ nhàng khác, cậu cứ tham gia đi.”

Yong Ha từ đầu bỗng xuất hiện, ngồi xuống bên cạnh Yoon Hee nói:

“Muộn rồi. Nếu muốn làm vậy thì phải đăng ký từ trước kia. Sao mấy hôm nay các cậu không báo cho người ta biết?”

Sun Joon và Yoon Hee không hề biết gì về việc chuyện này. Nhìn hai người ngơ ngác, Yong Ha vờ vờ như sự nhớ ra:

“À phải rồi! Mấy hôm nay thấy hai cậu bận quá nên hình như ta đăng ký hộ luôn rồi.”

“Bọn tôi bận lúc nào? Lần nào Nữ Lâm sư huynh cũng làm theo ý mình cả, huynh thật quá đáng?”

“Đợt vừa rồi các cậu bận thật mà. Chẳng phải các cậu còn nói thời gian học môn Kinh quốc đại điển sắp hết mà vẫn còn nhiều nội dung quan trọng chưa nắm được đấy sao. Mấy ngày liền các cậu phải học đêm, có mấy khi về Đông trai đâu?”

“Nữ Lâm sư huynh cũng học môn Kinh quốc đại điển với bọn tôi đấy thôi!”

“Á! Vừa hay, Sắc chương quản lý vụ này đang chạy sang đây kìa.”

Đúng như lời Yong Ha, Hạ Sắc chương đang cầm theo giấy bút chạy như bay về phía họ. Nhờ vậy hắn mới thoát khỏi màn tra vấn của Yoon Hee. Yoon Hee chạy đến chỗ Hạ Sắc chương kiểm tra danh sách đăng ký. Môn thi nào cũng có tên cô.

“Trời đất, sao tên tôi nhiều thế này?”

“Không phải cậu tự đăng ký sao?”

“Không đâu! Toàn bộ đều do Nữ Lâm sư huynh viết cả đấy.”

“Khỏi lo đi, dù gì Kiệt Ngao cũng chưa đăng ký, để hắn thi thay cậu là được chứ gì?”

Yoon Hee đọc kỹ lại tờ danh sách một lần nữa, đúng là không hề thấy tên Jae Shin. Yong Ha đứng trước mặt Jae Shin, chẳng buồn hỏi gã tiếng nào, cứ gặp môn thi hơi khó một chút là xoá tên Yoon Hee đi rồi viết tên Jae Shin vào. Nên cuối cùng Yoon Hee chỉ cần tham gia vào môn thi dễ nhất, môn mà tất cả mọi người đều tham gia, môn kéo co. Rồi Yoon Hee tìm tên Sun Joon. Tên chàng có trong ba môn thi khó nhất. Sun Joon cũng đứng dậy kiểm tra xem mình sẽ tham gia môn thi nào. Nét mặt chàng lộ vẻ lo lắng.

“Thật là, môn này khó lắm...”

“Giai Lang, cậu mà nói thế là không được đâu. Nếu cậu không thi, vậy để Đại Vật ra thi nhé?”

“Thôi được rồi, cũng không có cách nào khác.”

Sau khi sửa danh sách xong, Hạ Sắc chương lại tiếp tục chạy đi chỗ khác. Huynh ta vừa đi khỏi, Yong Ha đã phải hứng chịu những cái nhìn đầy oán hận của Sun Joon và Yoon Hee.

“Huynh phải bàn trước với bọn tôi chứ!”

Bi Sun Joon mắng, Yong Ha lí nhí:

“Chỉ là, ta muốn thắng Tây trai thôi mà...”

Lần này đến lượt Yoon Hee:

“Nếu huynh thật sự nghĩ vậy thì đã chẳng viết tên tôi vào tất cả các môn thi như thế!”

“Thì bây giờ cậu cũng chỉ phải tham gia mỗi môn kéo co thôi mà. Vậy là được rồi.”

“Kiệt Ngao sư huynh rất hay trốn. Lỡ như huynh ấy không chịu tham gia thì huynh tính sao?”

“Chẳng phải ta đã nói ta biết rõ lý do tại sao hẳn chịu tham gia rồi sao?”

Đột nhiên Jae Shin trở nên bối rối, vội vàng lớn tiếng:

“Này! Huynh định nói nhảm gì nữa đây?”

Yong Ha không hề tỏ ra lo sợ, tiếp tục nói như đang uy hiếp Jae Shin.

“Hôm qua ta đã nói một câu để buộc chân tên Kiệt Ngao này lại. ‘Nếu ngày mai huynh mà đánh bài chuẩn thì có khi Đại Vật sẽ phải thay huynh ra thi đấu đấy.’ Ha ha ha, cuối cùng mọi chuyện đã theo đúng kế hoạch của ta. Ta không muốn để lộ chuyện Jae Shin tham gia sự kiện lần này cho đám Tây trai biết. Nếu bọn họ mà biết trước thì đã dùng mọi thủ đoạn để cướp Giai Lang đi rồi. Thấy ta giỏi không?”

Ba người Jae Shin, Sun Joon, Yoon Hee đứng lặng không nói nên lời, trong khi toàn bộ nho sinh Đông trai xung quanh vừa khen Yong Ha vừa vỗ tay rào rào. Yong Ha cúi đầu một cách khoa trương tỏ ý cảm ơn những người đã vỗ tay khen mình.

Ngay lúc đó, chuyện động trời thứ hai xảy ra. Cánh cửa Phi Thiên đường bật mở, một đám đông kỹ nữ bước vào, kèm theo đó là mùi phấn hương phảng phất khắp nơi. Mỗi khi có thi đấu mộc cầu, các kỹ nữ đều đến Sung Kyun Kwan để cổ vũ nên sự xuất hiện của họ không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng tất cả nho sinh Sung Kyun Kwan đều nhanh chóng nhận ra sự khác biệt, một điều mà từ trước đến giờ chưa từng xảy ra. Trước kia chỉ có những kỹ nữ bình thường mới tham gia sự kiện kiểu này. Nhưng hôm nay, tất cả kỹ nữ nổi tiếng trong kinh thành đều có mặt ở đây, tại Sung Kyun Kwan này. Một nho sinh nào đó hét lên với giọng run run:

“Điều... Đông trai kia!”

“Cái gì? Đầu, ở đâu? Để tôi xem mặt Điều Thuyền nào.”

“Có thật là Điều Thuyền không? Không lý nào người như nàng ấy lại đến đây...”

Yoon Hee vừa nhìn đã nhận ra ngay Điều Thuyền. Tuy ở giữa những kỹ nữ cùng phục sức lộng lẫy trang điểm rực rỡ, nhưng ở nàng có cái gì đó rất đặc biệt, khiến người khác phải chú ý ngay.

“Quả nhiên, đứng giữa nhóm kỹ sư đệ nhất của kinh thành mà vẫn rất thu hút, Điều Thuyền đúng là số một.”

Yoon Hee vừa im lặng đồng tai nghe những lời lẩm bẩm ấy của Yong Ha vừa dôi mắt nhìn theo Điều Thuyền. Hình ảnh Điều Thuyền kiêu kỳ ngẩng cao đầu, sống mũi song song với bầu trời khiến Yoon Hee cảm thấy thật xa lạ. Nhưng thái độ kiêu kỳ xem thường tất cả ấy lập tức thay đổi ngay khi vừa nhìn thấy Yoon Hee. Điều Thuyền bước ra khỏi hàng kỹ nữ, nhẹ nhàng nhún người cúi chào cô từ xa. Những cặp mắt đang tập trung vào Điều Thuyền tự nhiên đều chuyển sang hướng được nàng cúi chào. Yoon Hee cũng cúi đầu chào lại, nhưng cô đã không thể ngẩng đầu lên ngay. Mỗi khi cảm nhận được sự chân thành trong tình cảm của Điều Thuyền, cô lại thấy mặc cảm tội lỗi vô cùng. Nhưng giữa nơi đông người thế này, thái độ của cô rất dễ làm Điều Thuyền tổn thương. Nghĩ vậy, Yoon Hee lại ngẩng đầu lên, mỉm cười thật tươi với Điều Thuyền. Cô không hề biết rằng, Sun Joon, người đứng ngay cạnh cô, đang nhìn cô với ánh mắt phức tạp nhường nào...

Những kỹ nữ khác cũng thi nhau đưa mắt tìm người quen biết trong số các nho sinh Sung Kyun Kwan. Tất cả ánh mắt họ đều dồn về phía một người duy nhất, đó chính là Yong Ha. Phía nho sinh Tây trai bắt đầu hồi hặn nghĩ thầm:

“Nếu biết thế này thì đã chẳng thêm lời kéo Giai Lang với Kiệt Ngao. Chỉ cần Đại Vật và Nữ Lâm là đủ. Có thua trong hội thi lần này cũng chẳng ảnh hưởng gì.”

Yong Ha lên tiếng chào hỏi lại từng kỹ nữ một:

“Ừ chào Thuý Liên. Liên Lan, nàng cũng đến à? Ồ, Mai Nương, lâu lắm rồi không gặp. Lan Nguyệt, vẫn ổn chứ? Được rồi, Thuý Hương, làm sao ta quên nàng được? Hơ? Sao Thu Nguyệt cũng đến nữa à? À không, ta vui chứ. Tổ Hoa, cứ đi từ từ thôi. Tuyết Sang à, càng ngày nàng lại càng xinh đẹp hơn đấy...”

Trước màn chào hỏi không dứt ấy của Yong Ha, Yoon Hee lắc đầu ngán ngẩm:

“Huynh tài thật đấy. Sao huynh có thể nhớ hết từng ấy khuôn mặt từng ấy cái tên cơ chứ?”

“Chỉ cần đặt họ vào trong tim thì tự động trí não cũng ghi nhớ thôi mà.”

“Nếu huynh đặt trái tim ấy vào chuyện học một chút thôi thì có khi đã được cử làm Chính thừa, hoặc ít ra cũng là Phán thư rồi.”

“Cậu nói cũng phải. A! Anh Thảo, ta cũng định ghé qua chỗ nàng đây.”

Yong Ha bận bịu hết trò chuyện với người này lại chào hỏi người kia. Hắn sợ mình sẽ bỏ sót ai đó nên vừa cười vừa chào rất nhiệt tình. Sau khi đám kỹ nữ đã đi hẳn, Yoon Hee lên tiếng hỏi:

“Trong số những người Nữ Lâm sư huynh vừa chào hỏi khi nãy, sư huynh có tình cảm thật sự với người nào không?”

Yong Ha không trả lời mà chỉ mỉm cười.

“Cả những nàng kỹ nữ tầm thường nhất cũng có cái trinh tiết đáng giá ngàn vàng. Vậy là đàn ông, chẳng phải huynh cũng nên giữ nghĩa khí cho cái chân giữa của mình sao?”

“Hỏi một kẻ suốt ngày nhảy từ đảng phái này sang đảng phái kia như ta về chuyện nghĩa khí xem ra hơi thất lễ đấy.”

“Tôi không nói chuyện nghĩa khí đảng phái, mà đang nói về mối quan hệ giữa con người với con người.”

“Đàn bà cũng là con người sao?”

Đàn bà cũng là con người sao? Yoon Hee chỉ biết cười chua chát. Ở đất nước này, đàn bà chỉ là đàn bà, chứ không được xem là con người. Yoon Hee cố nén cơn giận đang dâng lên, im lặng không nói gì, thấy vậy Yong Ha thôi không cười nữa, nói nhỏ:

“Cậu cũng phải trả lời đàn bà cũng là người đi chứ. Phải vậy thì mẹ ta, tì tì ta, cả nương tử ta nữa, mới được là người...”

“Phu nhân huynh không ý kiến gì về tính trăng hoa của huynh sao?”

“Ta cũng không rõ. Mà kể cũng lạ, sao chẳng bao giờ lên tiếng oán trách ta một lời nhỉ? Từ khi còn bé chưa biết gì ta và nàng ấy đã thân thiết với nhau rồi, giờ thứ tình cảm giữa ta và nàng ấy chỉ là tình cảm gia đình mà thôi...”

“Vậy huynh từng có tình cảm thật sự với cô gái nào chưa?”

“Khi ta lớn lên và bắt đầu biết đến thứ tình cảm ấy thì đã là lang quân của người ta rồi. Vậy nên cũng chẳng thể để người con gái ta yêu thương biết đến sự tồn tại của ta nữa, ha ha ha.”

Không hiểu vì sao, Yoon Hee cảm thấy tiếng cười ấy của Yong Ha nghe không giống tiếng cười chút nào.

“Sao huynh không...”

“Suyt! Cậu định nói sao ta không bày tỏ, có khi sẽ thành đôi với nàng ấy sao? Vậy còn nương tử ta thì sao? Sao ta có thể bỏ nương tử, bỏ gia đình được chứ.”

“Thì chỉ cần huynh đỗ đạt là có thể rước nàng ấy về làm thiếp mà?”

Yong Ha vỗ vai Yoon Hee, đứng lên nói:

“Có người cậu có thể cưới về làm thiếp, có người thì không. Ta chỉ mong sao nàng ấy cưới được người đàn ông tốt nhất Jo Seon rồi hạnh phúc cả đời mà thôi.”

Nhìn Yong Ha bước đi, Yoon Hee chợt nhớ đến Phù Dung Hoa, chẳng phải cái tên này phát âm giống tên “Gu Yong Ha” đó sao? Yoon Hee vừa thắc mắc không biết ai đã đặt cho nàng tiểu thư ấy cái tên hiệu đó, vừa xếp vào hàng Đồng trai giữa Phi Thiên đường.

Cả trong một hôm ồn ào náo nhiệt thế này, bài diễn văn của Đại Tư Thành vẫn dài bất tận. Các nho sinh đã quen chịu cảnh tương tự nên không có gì để nói, nhưng họ cảm thấy cực kỳ có lỗi với mấy nàng kỹ nữ đang đứng hai bên Phi Thiên đường. Mà thật ra, mấy nàng kỹ nữ cũng chỉ lo nhìn đám nho sinh chăm

chăm, chẳng hề để tâm gì đến bài diễn văn ấy cả. Họ rất muốn tìm cho ra những nho sinh nổi tiếng hay được người ta nhắc đến, nhưng vì đứng xa quá nên chẳng thể phân biệt được ai là ai nữa.

Trong lúc Đại Tư Thành đang huyền thuyên tự cảm động vì bài diễn văn dài lê thê của mình, một viên thư lại to gan nào đó ngắt lời ông:

“Xảy ra... xảy ra chuyện lớn rồi, đại nhân!”

“Người không thấy ta đang phát biểu sao? Để sau đi...”

Viên thư lại tiếp tục nói:

“Chuyện này rất gấp, đại nhân. Tập... Tập... Tập Xuân môn[5] mở rồi!”

[5] Tập Xuân môn: cánh cửa nối giữa Sung Kyun Kwan và cung Dương Khánh, là cửa dùng riêng cho hoàng đế.

“Người nói gì? Hôm nay có phải ngày tổ chức khoa cử đâu, tại sao Tập Xuân môn lại mở? Mau đi tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra đi!”

“Vừa nãy tiểu nhân đã phái một trai bộc đi rồi ạ.”

Trong khi tất cả mọi người ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ mình tiến sĩ Jang vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, ông thậm chí còn như đang cố nhịn cười được nữa. Các nho sinh bắt đầu nhốn nháo:

“Tập Xuân môn đã mở, vậy có nghĩa là hoàng đế sang đây?”

“Có thể lắm. Huynh nhớ lần ở Ye Jo không, lần hoàng thượng muốn kiểm tra những kẻ gian lận thi cử ấy. Lần đó, nhờ có tài năng xuất chúng của Giai Lang mà Đại Tư Thành đại nhân mới thoát được một phen nguy hiểm đấy thôi. Có khi hôm nay hoàng thượng lại muốn xuống kiểm tra một lần nữa.”

“Không lý nào, chuyện lần đó cũng lâu lắm rồi mà, giờ sao lại lôi ra làm gì nữa...”

“Thì Người muốn đích thân thị thực chứ sao, cũng khá lâu rồi Người không ghé qua mà.”

“Mà tại sao lại chọn đúng hôm nay cơ chứ! Lỡ như hôm nay chưa kịp chơi bởi gì đã kết thúc thì sao? Được gặp mấy nàng kỹ nữ đó có dễ dàng đâu. Ít ra cũng để chúng ta được xem họ múa một lần rồi hãy đến chứ.”

“Có lẽ nên đi thay đồ thôi, còn chuẩn bị lên Xuân Đường đài. Hoàng thượng không để cho chúng ta chơi rồi, thật là!”

Các nho sinh bắt đầu từ bỏ ý định vui chơi cả ngày hôm nay, đang định đi tản đi thì một trai bộc hốt hơ hốt hải chạy vào la lớn:

“Hoàng thượng đang hướng về Phi Thiên đường.”

Đại Tư Thành tái mặt chạy lại hỏi:

“Hoàng thượng đang đến đây ư? Người đang đến Sung Kyun Kwan rồi sao?”

“Vâng, thưa đại nhân!”

“Chết thật, lớn chuyện rồi! Mau chuẩn bị nghênh đón... À không, dọn dẹp trước đi! À không, phải thay đồ... Ta phải làm gì trước bây giờ... Khoan đã! Nếu hoàng thượng đến kiểm tra, vậy ta biết trình báo điểm của Lee Sun Joon thế nào đây? Lee Sun Joon vẫn chưa đủ tư cách dự thi, hoàng thượng mà biết thêm chuyện cậu ấy cũng chưa có người bảo hộ chắc sẽ nổi trận lôi đình đấy. Sao tự dưng lại đến đây mà không báo trước tiếng nào như thế chứ...”

Đại Tư Thành cứ một mình lăm bằm những lời vô nghĩa rồi vội vàng chạy lại phía hoàng thượng. Yoon Hee cũng lúng túng không biết phải làm gì. Cô cố tự trấn an rằng hoàng thượng đã quên đi sự tồn tại của mình, nhưng trong thâm tâm vẫn muốn trốn khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Càng lúng túng cô lại càng nắm chặt tà áo của Sun Joon. Chàng vẫn đứng lặng yên, nhìn cô với ánh mắt “sẽ không có chuyện gì đâu”.

“Sao trong tình huống này mà huynh vẫn bình tĩnh như không vậy? Huynh không thấy lạ sao?”

“Tôi tin là hoàng thượng sẽ không làm gì chúng ta đâu.”

Yoon Hee nhìn quanh. Đến cả người lúc nào cũng vô tư lự như Yong Ha và kẻ bất cần như Jae Shin cũng đều lộ vẻ bất an.

“Huynh đúng là bất thường thật đấy. Trừ ma quỷ ra, huynh không còn sợ thứ gì khác nữa sao?”

“Trừ ma quỷ ra? Ha ha ha.”

Sun Joon cười lớn làm lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp. Đứng giữa đám đông, mặt Yoon Hee đột nhiên đỏ bừng, đến mức tưởng như không thể nào đỏ hơn được nữa. Rồi cô cảm thấy lo. Không phải lo người khác nhìn thấy khuôn mặt mình, mà lo rằng đám kỹ nữ kia sẽ nhìn thấy Sun Joon lúc này mất.

Trong khi đám nho sinh lo lắng bất an, thì tất cả kỹ nữ có mặt tại Phi Thiên đường đều bận rộn chỉnh trang, điểm tô thêm son phấn.

“Nếu hôm nay thể hiện tốt, có khi còn được gọi vào cung hầu hạ hoàng thượng đấy.”

“Đâu chỉ hầu hạ, được hoàng thượng sủng ái mà ban ột tước vị gì đó chẳng sướng hơn sao?”

“Trước kia Điều Thuyền từng một lần từ chối tước vị Ngọc Đường kỹ sinh đấy ư? Nghe nói vì chê cái chức ấy vô vị, lại chẳng khác gì cung nữ cả.”

“Mà hình như hoàng thượng cũng không mấy hứng thú với phụ nữ, nghe đâu Người đã cho hết giai nhân tú nữ trong hậu cung về quê cả rồi. Bởi vậy mới nói, Hoàng hậu giờ sống cũng chẳng khác gì quả phụ.”

“Theo tôi thì không phải Người không có hứng thú với phụ nữ, mà do Người không tin phụ nữ nên mới không muốn gần gũi đấy thôi.”

Trong số họ, đột nhiên có một kỹ nữ vừa nhìn về phía đám nho sinh ở xa vừa nói:

“Muội chẳng cần gì hết. Chỉ cần được đến gần chàng nho sinh cao cao ở đằng kia một lần...”

“Cái gì, người đó hả? Tỉ cũng để ý từ nãy đến giờ rồi, người đâu mà tuần tú quá đỗi.”

“Đâu? Ở đâu? À! Muội biết vị công tử đó. Mọi người nên bỏ cuộc đi.”

“Tại sao? Chàng ta là ai vậy?”

“Là cậu thiếu gia nổi tiếng nhà Tả tướng đại nhân đấy.”

“Thật à? Trong lần Nhập Thanh trai này đa số đám kỹ nữ chúng ta đều đang nhắm công tử ấy. Thật là...”

“Nhắm thì cứ nhắm, nhưng khó mà với tới lắm. Người như chàng ta còn không dám mê tẩu sắc. Chỉ biết trách thân trách phận chúng ta thôi.”

“Hứ! Vị công tử ấy không phải là đàn ông sao? Không lý gì chúng ta lại không tiếp cận được chàng ta! Từ giờ trở đi tỉ sẽ dùng mọi cách để đến gần chàng.”

“Muội thì thích vị công tử đứng cạnh chàng ta kìa.”

“Ai cơ? A, người mà khi nãy Điều Thuyền chào phải không? Trông cũng hơn người đấy. Có thể gọi là một bông hoa giữa đám đàn ông! Mà với ngoại hình đó lại còn có dương vật đệ nhất thiên hạ sao? Chắc, đúng là quá hoàn hảo mà.”

“Hôm nay chắc chắn cũng có rất nhiều người chọn vị công tử đó! Bởi vậy Điều Thuyền mới ra mặt để đề phòng đấy.”

“Chẳng biết dương vật vị công tử ấy ghê gớm cỡ nào mà khiến Điều Thuyền phải đến đây nhỉ? Mặc dù không thể đấu lại đối thủ như Điều Thuyền, nhưng tỉ vẫn muốn thử một lần cho thỏa tò mò.”

Đột nhiên những kỹ nữ đang nói chuyện về Yoon Hee đều cảm thấy sau lưng mình có cái nhìn sắc lạnh, tất cả từ từ quay đầu lại. Ngay khoảnh khắc đó, họ bắt gặp ánh mắt đáng sợ của Điều Thuyền.

“A! À không, bọn này chỉ là đang...”

“Thấy mọi người thích công tử của muội như thế, muội đương nhiên là vui rồi. Có điều, mọi người cũng nên cẩn thận hành động của mình đấy. Nếu vẫn còn muốn kiếm ăn bằng cái nghề kỹ nữ này.”

Đám kỹ nữ giả vờ biết lỗi, nhưng tất cả đều đang bấu môi thầm trong bụng. Họ vừa muốn quyến rũ cậu công tử xinh đẹp ấy để dìm cái mũi đang hếch lên tới trời kia của Điều Thuyền xuống, nhưng cũng sợ Điều Thuyền sẽ trả thù nên đành thôi.

Từ xa có tiếng chuông vọng lại. Hoàng thượng đã đến. Đứng ra tất cả nho sinh phải ra khỏi Sung Kyun Kwan rồi theo sau Người đi vào mới đúng phép tắc nghênh đón. Nhưng chẳng ai nói cho họ biết phải làm gì cả. Trong lúc họ còn đang lúng túng thì hoàng thượng đã cùng Đại Tư Thành băng qua Minh Luận đường, tiến vào Phi Thiên đường.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Trước khi nghe tiếng hô ấy, tất cả những người có mặt trong Phi Thiên đường đều đã quỳ sấp xuống ngay nơi mình đang đứng. Yoon Hee cũng gấn trán mình sát rạt xuống nền đất. Chỉ cần tránh được lần này thôi. Minh vẫn chưa đủ điểm để nhập chí, nên dù hoàng thượng có đích thân đối chất cũng chẳng đến lượt mình đứng ra. Nghĩ đến đây, cô cảm thấy yên tâm hơn một chút.

“Tất cả đứng dậy, xếp thành hàng!”

Theo hiệu lệnh của Chưởng nghị, tất cả đứng dậy, chỉnh đốn trang phục rồi xếp thành hai hàng Đông trai - Tây trai đối diện nhau. Yoon Hee lại càng yên tâm hơn. Là nho sinh mới nên cô đương nhiên sẽ đứng cuối hàng, cách xa hoàng thượng. Hơn nữa sau cô còn mấy nho sinh Hạ trai, nên cũng không dễ bị nhìn thấy. Nghĩ vậy, dù có ít nhiều căng thẳng, nhưng Yoon Hee cũng không đến nỗi mất hồn mất vía như trong lễ Phong băng lần trước.

Hoàng thượng sải bước vào trong sân Phi Thiên đường, sau khi nhận bốn lạy của các nho sinh, Người vui vẻ lên tiếng:

“Trẫm biết việc trẫm đột nhiên đến Sung Kyun Kwan như thế này khiến cho các khanh rất bất ngờ. Nghe nói hôm nay Sung Kyun Kwan tổ chức hội thi, trẫm muốn ghé qua xem một chút. Đừng để ý đến trẫm làm gì, các khanh cứ vui chơi thoải sức.”

Trên những khuôn mặt đang cúi gằm của các nho sinh lộ rõ vẻ bất mãn. Ngày hôm nay hoàng thượng rõ ràng là “kỳ đà cản mũi” họ rồi. Hoàng thượng cứ ngồi nhìn chăm chăm như thế thì ai mà chơi “hết mình” được cơ chứ? Đúng là nói một đằng làm một nẻo. Chẳng thà dẹp hết chuyện chơi bởi chuyển sang kiểm tra đối chất có khi còn đỡ bức bối hơn. Yoon Hee cũng đẩy một bụng bất mãn. Nhưng cô mau chóng nhớ ra hôm nay mình chỉ tham gia một trò kéo co duy nhất, lại ăn mặc giống hệt những người khác, nên giữa nơi đông người hỗn loạn, khả năng hoàng thượng phát hiện ra cô sẽ càng nhỏ hơn.

Bài diễn thuyết của hoàng thượng cũng dài không kém gì Đại Tư Thành. Khi Đại Tư Thành phát biểu, đôi lúc còn có người có thể cắt ngang ông ta. Nhưng với hoàng thượng thì dĩ nhiên chẳng ai dám làm vậy cả. Hơn nữa, Người còn nói toàn những lời mô phạm cứng nhắc. Hoàng thượng nói về những quyển sách, những trích đoạn mà các nho sinh chưa từng nghe cũng như chưa từng đọc qua. Không biết những quyển sách ấy có tồn tại thật hay không, cũng không biết có nho sinh nào thật sự hiểu những gì Người đang nói hay không nữa. Trước khi bắt đầu thi đấu, có vẻ như tất cả mọi người đã dần thấm mệt vì bài diễn văn này rồi. Tội danh “kỳ đà cản mũi” cũng chính thức được chụp lên đầu hoàng thượng.

Đáp lại sự chờ đợi mỗi mòn khổ sở của đám nho sinh, bài diễn văn của hoàng thượng cuối cùng cũng kết thúc. Một tấm bạt lớn được giăng lên làm lều trước cửa chính Phi Thiên đường, mấy viên tùy tùng đi theo nhanh chóng trải tấm da hổ lên ghế cho hoàng thượng ngồi. Sau khi các nho sinh cũng an toạ ở hay đây lều hai bên, cuộc thi chính thức bắt đầu. Các kỹ nữ mở màn bằng một điệu múa đi kèm với tiếng nhạc ồn ào. Đáng tiếc thay, các nho sinh phải giữ ý trước mặt hoàng thượng nên không thể nào ngắm nhìn cho thoải mái được. Đã vậy, hoàng thượng cũng chẳng thêm để tâm gì đến điệu múa của các kỹ nữ mà chỉ liên tục nhìn quanh về phía đám nho sinh.

Người cảm thấy căng thẳng nhất là Yoon Hee. Dù tự nhủ lòng rằng hoàng thượng không đời nào lại nhớ mặt mình, hơn nữa cô đang ở rất xa nên Người sẽ không thể nào nhận ra, nhưng Yoon Hee vẫn cứ vô thức giấu mình phía sau Sun Joon. Hoàng thượng nhìn về phía cô và Sun Joon, nói đùa với Đại Tư Thành:

“Trẫm vẫn nhận ra Lee Sun Joon dù cậu ta mặc y phục giống hệt những người khác. Tuy đứng ở rất xa nhưng lại rất nổi bật.”

“Vâng thưa hoàng thượng.”

“Tên nhóc đang cố nấp mình sau Lee Sun Joon là Kim Yoon Sik phải không?”

“À, vâng, đúng vậy ạ.”

Hoàng thượng bật cười rồi nói một mình:

“Chẳng hiểu tên nhóc ấy đã gây nên tội gì mà cứ phải cố sức giấu mình như thế? Đã vậy càng giấu lại càng khiến người ta chú ý hơn. Mà hắn mảnh khảnh như thế... lại có biệt hiệu là Đại Vật sao? Khục!”

Đại Tư Thành chỉ nghe tiếng hoàng thượng nén cười thôi cũng đã nhận ra Người đến đây không chỉ để xem các nho sinh thi đấu với nhau, mà còn có ý đồ khác. Ông bắt đầu cảm thấy lo lắng bất an hơn.

Lúc ấy, màn múa của các kỹ nữ đang đến hồi cao trào. Họ tụ lại giữa sân khấu rồi bất ngờ toả ra tứ phía như cánh hoa bị gió thổi bay, để lại một mỹ nhân xinh đẹp mê hồn độc diễn. Điêu Thuyền phát vạt áo tung bay theo điệu nhạc. Màn múa của nàng đã làm lu mờ điệu múa của tất cả kỹ nữ khi này...

“Nếu ta không nhớ không nhầm thì Điêu Thuyền tộ nhất là múa đấy nhỉ?”

“Sao cơ? Nhưng tôi thấy nàng ấy múa rất đẹp mà...”

“Đại Vật, cậu chưa bao giờ nghe Điêu Thuyền hát phải không? Điệu múa này chẳng đáng gì nếu so với tiếng hát của nàng ấy đâu. Người ta nói chẳng biết đến bao giờ danh tiếng của Điêu Thuyền mới bị lu mờ, là có căn cứ cả đấy. Giờ thì cậu đã hiểu tại sao những nho sinh cứ ghen tị rồi gây chuyện với cậu rồi chứ?”

Yoon Hee như bị hút vào điệu múa của Điêu Thuyền. Cả ánh mắt cười thì thoáng lại gửi đến cũng làm cô rung động. Yoon Hee nghĩ, nếu cô thật sự là đàn ông, hắn cô sẽ là người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian này. Ngay lúc này đây, chỉ cần không buồn chuyện của Sun Joon thôi, Yoon Hee cũng đã cảm thấy cuộc sống không còn gì khó khăn nữa rồi. Nghĩ đến đây, cô quay lại nhìn Sun Joon. Không rõ chàng đã nhìn cô từ rất lâu rồi, hay chỉ vừa vô tình quay đầu sang cùng lúc với Yoon Hee, ánh mắt chàng chạm phải ánh mắt cô. Khi ấy, ánh mắt Sun Joon rất lạ. Cứ như chàng đang nhìn thứ gì rất phức tạp và rối rắm. Nhưng rồi ngay sau đó, chàng lại vẽ lên khuôn mặt mình một nụ cười.

“Điệu múa thật đẹp. Huynh có thấy vậy không?”

“Đúng vậy. Cũng nhờ phúc cậu mà chúng tôi được xem điệu múa tuyệt vời này.”

“Sao lại là nhờ tôi?”

“Tôi nghe mọi người nói hôm nay nàng kỹ nữ đó đến đây là vì cậu mà...”

Sun Joon biết rõ tên Điêu Thuyền, nhưng cứ nhất định phải dùng từ “kỹ nữ”. Chính sự ghen tuông đã khiến chàng làm vậy. Song chẳng ai nhận ra điều đó. Thậm chí, đến cả bản thân của Sun Joon cũng không hay.

“A, không thể nói lý do là vì tôi được... nhưng... cũng không thể nói là không phải...”

“Tuy tôi không có quyền nói gì về chuyện này, nhưng cậu vẫn chưa xuất sĩ làm quan, nếu cứ lui tới kỹ viện thì có hơi... À, mà thôi, coi như tôi lỡ lời đi.”

Sun Joon nghiêm mặt nhìn thẳng về phía trước. Yoon Hee cảm thấy lúng túng, cô biết Sun Joon là người chính trực, cô sợ chàng sẽ ghét mình vì chuyện lui tới kỹ viện, và gặp gỡ Điêu Thuyền. Yoon Hee không muốn bị chàng ghét, cô muốn lên tiếng biện minh, nhưng lại không thể. Như đọc được hết nỗi lòng của cô, Yong Ha bắt đầu thì thầm:

“Này, Đại Vật. Ta thật sự rất ghét cái kiểu quân tử thanh liêm ấy đấy.”

“Huynh nói gì vậy?”

“Mà thử nghĩ xem, ta lại rất quý Giai Lang. Tại sao chứ?”

“Tôi không biết.”

“Thông thường thì mấy kẻ quân tử thanh liêm sẽ phỉ báng chê bôi những người sống buông thả. Họ luôn mong đến một thiên hạ mà ai cũng có lối sống giống mình. Nhưng cậu có bao giờ nghe chàng quân tử Giai

Lang kia nói câu nào khó nghe với ta chưa? Chẳng ai có thể rộng lượng công nhận sở thích riêng của người khác như cậu ta cả. Những lời khi nãy, không phải Giai Lang muốn chê trách chuyện đến kỹ viện của cậu đâu.”

Yoon Hee đưa mắt hỏi vậy rốt cuộc thứ khiến Sun Joon cảm thấy không hài lòng gì, nhưng Yong Ha lại quay sang tiếp tục xem múa như thể câu nói đó không cần phải được trả lời.

Sau vài điệu múa nữa, nhóm kỹ nữ chỉnh trang áo xống rồi chia nhau sang hai bên Tây trai và Đông trai. Cũng có một chút rắc rối khi số kỹ nữ dồn sang phía Đông trai nhiều hơn phía Tây trai, nhưng cuối cùng họ cũng phân chia ổn thoả. Dĩ nhiên, Điều Thuyền đứng bên phía Đông trai. Và cuối cùng, trận đấu giữa Đông trai và Tây trai cũng bắt đầu.

Kể từ lúc đó, Yoon Hee gần như trở trọi một mình dưới mái lều của Đông trai. Mấy nho sinh trẻ tuổi khác đều ra thi đấu, chỉ còn vài nho sinh đã “lở tuổi” ngồi lại. Điều khác thường là dù chẳng ai muốn, nhưng Yong Ha vẫn xông xáo tham gia trận đấu ngay từ những phút đầu tiên.

Phần thi đấu quan trọng nhất trong buổi sáng là bóng đá, Yong Ha cũng tham gia cả phần này. Dĩ nhiên, Jae Shin và Sun Joon không thể vắng mặt. Họ kéo hai vạt áo về phía sau rồi buộc lại, ống quần thì xắn lên tận bắp đùi. Khi trận đấu mới bắt đầu, Yoon Hee không tài nào cảm nhận được “cái hay” của việc giành nhau một quả bóng làm bằng bong bóng dẻo dai tới đá lui. Hơn nữa, cô còn không tài nào hiểu nổi trò chơi này được bày ra nhằm mục đích gì. Nhưng khi nhìn thấy Sun Joon và Jae Shin, hai người bạn thân thiết của mình phối hợp chuyển bóng qua lại, tiến về phía sân của Tây trai, dần dần Yoon Hee cũng bị cuốn vào trận đấu từ lúc nào không hay. Cô đứng dậy khỏi chỗ ngồi, hò hét cổ vũ không ngừng. Trong khi đó, Jae Shin và Sun Joon phối hợp ăn ý như thể hai người là tri kỷ đã bao nhiêu năm vậy. Mỗi khi một trong hai người nhận được bóng, các cầu thủ của Tây trai lại không thể giấu được vẻ lo lắng và căng thẳng.

Nhưng vấn đề chính là Yong Ha. Mỗi khi hai người kia tạo được cơ hội mang tính quyết định thì thể nào Yong Ha cũng xen vào phá hỏng. Bóng phải đón bằng chân, nhưng mỗi lần Yong Ha lên tiếng đòi đón bóng là ý như rằng hắn đưa luôn “chân giữa” - cẳng chân mà hắn yêu thích nhất ra. Phải chi cái chân này cũng có độ dài như hai cái còn lại thì không nói làm gì, nhưng dĩ nhiên, đó là chuyện không tưởng. Mỗi lần như vậy, Sun Joon lại ngẩn người nhìn bóng lăn qua giữa hai chân Yong Ha. Đến khi Yong Ha cuống cuống lo chạy theo, thì bóng đã thuộc về đội Tây trai từ lúc nào rồi. Nếu Yong Ha là một nho sinh nghèo khổ đang cần tiền, chưa biết chừng hắn đã bị người ta nghi ngờ nhận tiền của Tây trai để phá Đông trai cũng nên. Thế nhưng, Yoon Hee lại cảm thấy Yong Ha thật đáng ghen tị. Có thể bỏ qua chuyện thắng thua, tận hưởng từng giây từng phút của trận cầu như hắn, thật không dễ chút nào.

Nói đến chuyện tận hưởng, ngoài Yong Ha ra còn phải kể tới các kỹ nữ đang thi nhau phát cờ hò reo ngoài sân. Có khác chẳng chỉ là họ chủ yếu dùng tận mắt tận hưởng những nho sinh đang chạy trong sân kia chứ không phải trận đấu. Đặc biệt mỗi khi Sun Joon khéo léo đón được bóng, cả mái lều Đông trai như vỡ ào trong tiếng hét reo hò có thể làm thủng tai bất cứ ai có mặt, và có lẽ là còn vang xa ra khỏi Phi Thiên đường. Thậm chí mấy kỹ nữ bên phía Tây trai cũng quên mất mình đang đứng ở đâu, mà hoà theo tiếng la hét ấy. Ngoài ra, cũng có không ít các kỹ nữ bắt đầu thích thú cổ vũ cho Jae Shin, chàng nho sinh hoang dã đang tung hoành trên sân như một con ngựa mất cương.

Thời gian trôi qua, thể lực của các nho sinh suốt ngày chỉ ngồi bên bàn sách cũng giảm dần. Trong sân, số người đi bộ nhiều hơn số người chạy, và khi cơ thể đã không còn nghe lời chủ nhân của nó nữa, thì những vù va chạm cũng thi nhau xảy ra. Một tiếng hét thất thanh vang lên, Yong Ha tự vấp cổ chân của chính mình rồi ngã lăn ra đất. Quả bóng thì đang ở tí tít đằng xa, Yong Ha ngã vì kiệt sức chứ chẳng liên quan gì đến trận đấu cả. Các nho sinh Đông trai dường như đã chờ đợi giây phút này từ lâu lắm rồi, lũ lượt chạy đến lôi Yong Ha ra khỏi sân ngay lập tức. Yong Ha vội la lên:

“Tôi không sao, sẽ chạy lại được ngay thôi!”

“Không được, huynh bị thương nặng lắm rồi. Giờ huynh mà cử động là lớn chuyện đấy. Từ bây giờ huynh cứ ngồi dưới lều đi, làm ơn đừng ra ngoài nữa.”

“Này! Tôi vẫn khoẻ re mà...”

“Hầy, nhìn huynh đi còn không vững nữa là. Thôi ngồi nghỉ đi, nghỉ cho khoẻ đi, nhé!”

Cả đám ném Yong Ha ngồi xuống cạnh Yoon Hee rồi gọi một người khác vào sân thay. Sun Joon tranh thủ lúc trận đấu tạm dừng, chạy lại chỗ Yoon Hee tìm nước uống. Trai bộ đang cầm ấm nước chờ sẵn vội vàng chạy lại rót đầy một bát nước rồi đưa cho chàng. Lượng mồ hôi đang chảy đầm đìa từ gáy chàng còn nhiều hơn cả lượng nước chàng đang uống. Yoon Hee lấy khăn lau mồ hôi cho chàng. Nhưng đột nhiên Jae Shin xuất hiện, đẩy Sun Joon sang một bên rồi đưa gáy của mình ra.

“Này, lau cho cả ta nữa.”

Yoon Hee vừa lau mồ hôi cho Jae Shin vừa đưa mắt nhìn xung quanh, cô chợt giật mình. Các nho sinh khác đều đang được đám đông kỹ nữ chăm sóc. Ngay khi cô vừa ngáp ngừng thì một toán kỹ nữ liền cầm khăn chạy lại. Sun Joon và Jae Shin lúng túng trước “khí thế” của các kỹ nữ, vội quay trở lại sân thi đấu.

Tuy nằm nghỉ, nhưng Yong Ha cũng kịp chọc ghẹo mấy nàng kỹ nữ. Lo lắng vì Yong Ha dám làm trò ngay trước mặt hoàng thượng, Yoon Hee lén liếc nhìn về phía lều của nhà vua. Nhưng không ngờ mắt cô lại gặp ngay ánh mắt Người. Yoon Hee giật nảy mình, cô vội vàng quay người đi chỗ khác, rồi lại vò đầu lo lắng.

Đang nhìn hoàng thượng mà dám quay mặt đi trước, đây rõ ràng là tội bất kính. À không, dám cả gan mắt chạm mắt với hoàng thượng cũng đã là tội bất kính rồi. Yoon Hee cố thuyết phục mình để ngăn đôi chân thôi không run lập cập. Cô tự nhủ ở cách xa như vậy chắc hẳn hoàng thượng sẽ không nhìn thấy cô, cả chuyện cô mắt chạm mắt với hoàng thượng cũng là do ảo giác mà ra, mà giả sử như Người có nhìn thấy cô thật thì chỉ cần thanh minh rằng mình đang nhìn đi chỗ khác chứ không phải nhìn Người là được...

Yoon Hee đang lẩm bẩm một mình như niệm chú thì “bình” một tiếng, bỗng ôm ngực ngã chúi về phía trước. Quả bóng lăn tròn ngay trước cơ thể đang gục xuống của cô. Giữa trận đấu, một nho sinh Tây trai đã vô tình đá bóng trúng ngay ngực Yoon Hee. Yoon Hee hoa mắt, cô cảm thấy rất khó thở. Khi vẫn còn đang choáng váng, hình ảnh những người chạy đến gần cô cứ rõ lại mờ, mờ lại rõ.

“Người, tên tiểu tử to gan! Người cố tình làm vậy phải không?”

Bị Jae Shin túm cổ áo, nho sinh Tây trai khi này tái mét mặt mày, không lên tiếng nổi mà chỉ biết lắc đầu.

“Rõ ràng là cố tình mà! Chứ chẳng lẽ người điên hay sao mà đá cầu về phía không có người? Người có phải là Nữ Lâm đầu?”

Yoon Hee khó nhọc thở, cổ trần tingle. Ngay cả trong lúc này điều làm cô lo lắng nhất vẫn là hoàng thượng.

“Tôi... tôi không sao... hoàng thượng đang có mặt ở đây, các huynh đừng...”

Yong Ha đỡ lấy vai cô rồi nói với những người đang túm tụm lại:

“Được rồi, Đại Vật để tôi chăm sóc, các huynh cứ tiếp tục thi đấu đi. Hoàng thượng đang nhìn về phía chúng ta đó.”

Được Yong Ha can ngăn và nghe thấy tiếng keng báo hiệu tiếp tục trận đấu, các nho sinh lại quay trở lại sân. Sun Joon vừa đi vừa nhìn về phía Yoon Hee, chàng rất lo lắng nên không thể nào tập trung vào trận đấu được nữa.

Jae Shin thì liên tục chạy và giành bóng một cách cố chấp. Trong khi mọi người nghĩ rằng gã sẽ tấn công về phía sân Tây trai, thì gã lại đá quả bóng nhằm thẳng ngay mặt nho sinh Tây trai khi này làm Yoon Hee bị thương, không chút thương tiếc. Quả bóng bay thẳng đến đích nhắm, không thể chuẩn xác hơn. Nho sinh nọ chảy máu mũi, choáng váng ngồi thụp xuống. Đám nho sinh Tây trai thấy vậy, liền vây lấy Jae Shin gây gổ ồn ào. Nhưng gã vẫn khẳng khái là do mình sơ suất, nhất định không chịu thừa nhận là cố tình, cuối cùng thì bị đuổi ra khỏi sân. Nếu như thường ngày, Sun Joon đã lao vào cản Jae Shin, nhưng lần này chàng giả lơ, chỉ im lặng cúi xuống buộc lại sợi dây buộc ở bắp đùi. Yong Ha vừa quan sát ánh mắt đánh lại của Sun Joon, vừa lo lắng lẩm bẩm:

“Tình hình cứ thế này, buổi thi đấu chiều nay sẽ căng thẳng lắm đây.”

Đại Tư Thành cứ nhấp nha nhấp nhồm không yên, cố tình nói lớn cốt để hoàng thượng nghe thấy:

“Trời đất, mấy tên tiểu tử này! Đã bảo chơi cho cẩn thận rồi kia mà!”

“Ha ha, tuổi trẻ nóng tính, có như vậy cũng không sao. Trẫm rất thích những người trẻ tuổi có tinh thần cạnh tranh như vậy.”

“Thưa hoàng thượng, thay vì gọi là có tinh thần cạnh tranh, thần thấy giống một đám trẻ con thiếu suy nghĩ đánh nhau hơn ạ.”

“Khanh cứ mặc chúng! So với cảnh đả phá đánh nhau đến đổ máu, trận đấu này có ý nghĩa hơn nhiều.”

“Hoàng thượng đã chiếu cố đến nho sinh Sung Kyun Kwan. Nhưng đám tiểu tử đó lại dám kiêu căng ngạo mạn...”

“Đại Tư Thành này, khi còn là nho sinh Sung Kyun Kwan chẳng phải khanh cũng từng như thế sao?”

“Thưa... thì cũng có...”

Sau khi khiến cho Đại Tư Thành á khẩu, hoàng thượng lại tiếp tục quay lại với trận đấu.

Sun Joon đã rất cố gắng, nhưng vì chỗ trống của Jae Shin quá lớn, cuối cùng trận đấu cũng kết thúc với phần thắng thuộc về Tây trai. Chỉ còn lại rất nhiều nho sinh bị chấn thương.

Khi các nho sinh quay lại lều ngồi nghỉ, mấy trai tộc đẩy xe thức ăn đi phát cho từng người. Cũng trong lúc đó, các kỹ nữ chia thành hai bên Đông trai và Tây trai, bắt đầu thi ném bóng. Vì số điểm phần này cũng Đại Vật tính vào kết quả cuối cùng, nên lần này đến lượt đám nho sinh hào hứng quay sang cổ vũ. Việc được ngắm mấy nàng kỹ nữ ném bóng qua cái vòng treo sẵn trên một cây cọc cao nhẹ nhàng uyển chuyển như múa là một trò giải trí đáng giá đối với bọn họ.

Yoon Hee giật lấy chiếc quạt của Yong Ha rồi quạt cho Sun Joon. Đôi lúc cô cũng chia sẻ gió mát cho cả Jae Shin. Mỗi khi cô phẩy quạt, mùi mồ hôi từ phía Sun Joon toả ra khiến Yoon Hee mê mẩn, cô không thể dừng quạt dù chàng đã bảo không cần.

Nhưng tâm trạng vui vẻ của Yoon Hee ngay lập tức bị dội gáo nước lạnh. Yong Ha đang nhìn ngó xung quanh bỗng quay sang giật lấy chiếc quạt trong tay cô và nói:

“Đại Vật, từ giờ trở đi đừng phung phí sức lực nữa.”

“Dù gì tôi cũng không có việc gì để làm, không sao đâu.”

“Chưa biết chừng. Cậu liệu mà giữ sức đi.”

Yoon Hee đưa mắt nhìn xung quanh. Trong số những nho sinh ở gần cô, ai không bị thương thì cũng đã sức cùng lực kiệt, đến nỗi ăn chẳng muốn ăn, chỉ nằm dài ra nghỉ lấy sức. Phải vừa chạy vừa căng thẳng chú ý hoàng thượng, xem ra họ đã đạt đến giới hạn thể lực của mình. Yoon Hee nhặt một miếng bánh gạo cho vào miệng, lo lắng nghĩ: không đen đủi đến mức ấy chứ, đến lượt mình xem sao?

23. Chương 23

“Trận mộc cầu chính thức bắt đầu!”

Tiếng chiêng vang lên rồi ngân dài một cách đáng sợ, các nho sinh tham gia trận đấu vội vàng đuổi theo quả bóng bé xíu. Nhưng trông họ giống đang chuẩn bị đánh nhau hơn là chỉ chơi bóng đơn thuần. Chuyện mà Yong Ha lo lắng lúc sáng đã trở thành hiện thực.

Sun Joon khéo léo tránh được hết tất cả những nho sinh Tây trai lao về phía mình, rồi trong nháy mắt, chàng dùng đầu gối giành được bóng, Jae Shin cũng dùng vai đẩy được hai người đang kèm chặt mình ra rồi chạy theo Sun Joon. Nhưng mấy nho sinh Tây trai dùng cả thân mình để chặn đường đi của hai người, khiến cả Sun Joon và Jae Shin đều ngã ra đất. Khi Sun Joon lăn trong đống bụi đất, đám kỹ nữ đứng hai bên sân đồng loạt la lên như thể chính họ bị thương vậy.

Trận đấu chỉ vừa bắt đầu, nhưng đã có một nho sinh bị thương phải rời khỏi sân cho người khác vào thay. Vì trong trận đấu buổi sáng có rất nhiều nho sinh đã bị thương, nên danh sách những người tham gia trận mọc cầu này trong thực tế hoàn toàn khác với danh sách họ đã đăng ký. Kể cả những người còn đang khỏe mạnh cũng không thể dự đoán trước trận đấu sẽ diễn biến như thế nào. Thấy Yoon Hee bồn chồn đứng ngồi không yên, Yong Ha vẫy tay gọi cô lại rồi bắt cô ngồi xuống bên cạnh mình.

“Đại Vật này, ta thấy cậu cũng nên chú ý xem trò này chơi như thế nào đi.”

Yoon Hee run run hỏi:

“Nữ Lâm sư huynh nghĩ sẽ đến lượt tôi vào sân thi đấu sao?”

“Chưa biết chừng. Đúng ra phải dạy cho cậu bài bản. Nhưng giờ không còn thời gian nữa. Thôi, nghe cho rõ những lời ta nói nhé.”

Yong Ha giải thích cho Yoon Hee luật chơi cũng như những thủ thuật cụ thể nhất mà hắn biết. Yong Ha chưa kịp kết thúc bài giảng của mình thì một nho sinh Đông trai đã ôm vai rời sân. Yoon Hee run rẩy khẽ liếc nhìn đám nho sinh Tây trai. Không chỉ những nho sinh Hạ trai mới nhìn cô bằng ánh mắt căm thù. Hầu như tất cả các nho sinh Tây trai đều như vậy. Yoon Hee có thể nhìn thấy qua ánh mắt và kẻ môi của họ kế hoạch “tổng tiễu” từng nho sinh Đông trai một, cho đến khi cô bước chân vào sân.

“Nữ Lâm sư huynh, dù gì tôi cũng sẽ phải tham gia, hay vào sân ngay lúc này luôn nhé?”

“Cậu điên rồi sao? Cả đám bên đó đang nhắm cậu hết mả. A, không, ý ta không phải...”

“Huynh cũng nhận ra rồi sao... Quả nhiên...”

“Nếu được thì hãy vào sân muộn nhất hết mức có thể. Nguy hiểm lắm. Cây gậy bọn họ đang cầm trong tay là thứ vũ khí nguy hiểm cực kỳ.”

“Tôi cũng sợ, chỉ muốn bỏ chạy thôi. Nhưng làm vậy thì hèn nhất lắm. Nếu bây giờ tôi không vào thi đấu, chưa biết chừng từ nay về sau tôi sẽ trở thành một con thỏ để luôn cũng nên.”

Yong Ha nhìn đôi tay run run của Yoon Hee rồi mỉm cười tỏ vẻ chịu thua. Hắn vừa vỗ tay vừa nói:

“Nếu đã quyết thế rồi thì cậu cứ ra sân đi. Nhưng nhớ, kể từ lúc này ta với cậu là bạn. Dù âm dương thay đổi, ta với cậu vẫn là bạn. Cho dù cậu có ghét ta đi chăng nữa.”

“Tôi đâu có ghét Nữ Lâm sư huynh?”

“Dĩ nhiên ta biết. Ai lại đi ghét bỏ một người trên cả tuyệt vời như ta chứ? Nếu có người ghét ta, thì nhất định là do lòng đố kỵ rồi, ha ha ha.”

Nói rồi Yong Ha đứng phắt dậy, đưa tay lên trời vẫy vẫy để mọi người tập trung chú ý về phía mình. Hắn chặn một nho sinh đang chuẩn bị vào sân thay người lại.

“Chưa đến lượt cậu đâu, giờ hãy để cho đệ nhất dương vật thể hiện.”

Nghe câu nói đùa của Yong Ha, Yoon Hee quát:

“Nữ Lâm sư huynh!”

“À, ừ thì không phải, ý ta là đến lượt Đại Vật vào sân. Đại Vật hay đệ nhất dương vật gì cũng giống nhau cả thôi, sao cứ phải nổi cáu nhỉ?”

Yoon Hee vừa nhận gậy vào sân thì Jae Shin chạy lại lớn tiếng:

“Này! Người định phá hỏng trận đấu sao?”

Nhưng trước khi gã đến nơi, Yoon Hee đã vội vàng chạy vào sân không để gã kịp chặn cô lại.

“Chết tiệt! Trận đấu đã đủ căng rồi, giờ còn muốn làm ta đau đầu thêm sao?”

Jae Shin lau bầu vác gậy lên vai, đứng nhìn theo Yoon Hee. Khi Sun Joon và các nho sinh Đông trai đang thi đấu chạy về phía cô, Yoon Hee nhướn miệng cười nói:

“Tôi biết sẽ rất nguy hiểm. Vậy nên tôi sẽ làm mọi thứ bọn họ. Dù gì cũng không biết luật chơi lẫn cách chơi, ít ra cũng phải được việc gì đó chứ.”

“Cái thằng nhóc này! Đừng có nói nhảm...”

Sun Joon ngắt lời Jae Shin, mỉm cười nói:

“Nếu cậu muốn, thì cứ làm vậy đi.”

Sau đó họ tiếp tục di chuyển, lấy Jae Shin làm trung tâm. Sun Joon đưa bàn tay ấm áp của mình nắm lấy cánh tay đang run rẩy của Yoon Hee.

“Cậu cứ làm theo ý cậu. Nhưng tôi sẽ bám sát để yểm hộ.”

Sau khi để lại nụ cười và hơi ấm bàn tay, Sun Joon quay về vị trí của mình. Không biết những thứ ấy có phải thuốc thần tiên không, mà sự lo lắng và căng thẳng của Yoon Hee tan biến hoàn toàn như chưa từng tồn tại. Từ đầu đến giờ Điều Thuyền chỉ ngồi một chỗ cao ngạo như bà hoàng, nhưng ngay khi Yoon Hee vừa bước vào sân đấu, nàng liền đứng dậy, tiến gần về phía sân hơn với vẻ mặt lo lắng. Yong Ha thì ngồi dưới lều, gân cổ lên mà gào:

“Này Tây trai! Đường đường chính chính mà chơi nhé! Coi chừng bà mụ cắt sạch dương vậy bây giờ!”

Nhỏ sinh Tây trai đồng loạt quay sang nhìn Yong Ha với ánh mắt căm thù. Yong Ha vẫn không chịu thôi, tiếp tục nói:

“Mà chắc các người cũng chẳng tiếc đâu nhỉ? Dù gì bây giờ cũng chẳng có chỗ mà dùng đến.”

Jae Shin phì cười, lẩm bẩm:

“Cái tên đó, xem ra hữu dụng hơn khi ở trong sân đấu.”

Lời lẽ của Yong Ha càng khó nghe bao nhiêu, vẻ mặt của Đại Tư Thành, lúc này đang ngồi cạnh hoàng thượng, lại càng căng thẳng bấy nhiêu.

“Mấy... mấy cái đứa này, chẳng lẽ quên mất là có hoàng thượng ở đây rồi sao?”

“Đại Tư Thành cũng quên sự có mặt của trẫm đi. Chẳng phải vậy là được sao?”

“Bẩm hoàng thượng, thần nghĩ phải mắng chúng thật nghiêm mới được.”

“Trẫm thấy vui mà, có vấn đề gì sao?”

“Vì hoàng thượng quá quảng đại đối với chúng, nên giờ chúng xem thường cả đám cả đám thầy chúng thần đấy thôi!”

“Người đang nói cái gì đấy hả? Là lỗi của ta sao!”

“Dạ bẩm? Á! Ý... ý của tiểu nhân không phải vậy...”

“Trẫm được biết chuyện nhỏ sinh xem thường thầy dạy đã là một căn bệnh lâu đời của Sung Kyun Kwan. Từ nhỏ các nhỏ sinh đã được những người có cùng tư tưởng học thuật với mình dạy dỗ, đến khi vào Sung Kyun Kwan phải nhận sự dạy dỗ từ những khác đẳng phái, nên dĩ nhiên không dễ dàng gì chấp nhận. Song, lỗi cũng một phần do những người thầy không đủ thực lực để dạy những nhỏ sinh quá xuất sắc. Ngoài ra còn có thêm vài lý do khác khiến sự thể thành ra thế này. Sao người dám nói đó là lỗi của ta!”

“Tiểu nhân xin nhận tội! Cũng tại tiểu nhân ăn nói hồ đồ không suy nghĩ.”

“Ngay từ đầu trẫm đã bảo các nhỏ sinh chơi hết mình rồi, đừng biến trẫm thành ông vua hai lời.”

“Vâng thưa hoàng thượng!”

Hoàng thượng nhìn xuống khoảng sân rộng, nơi các nhỏ sinh đang dùng hết sức mình để đuổi theo trái bóng nhỏ với cây gậy dài trong tay. Với hoàng thượng, hình ảnh những nhỏ sinh ướt đầm mồ hôi, lấm lem bùn đất còn đáng xem hơn các kỹ nữ đang la hét ồn ào bên ngoài. Đôi khi trong trận đấu, họ gây gỗ, gian lận, nhưng Người vẫn thấy vui với suy nghĩ họ còn trẻ và tràn đầy nhiệt huyết. Hoàng thượng còn muốn được hoà vào họ, tham gia vào trận đấu, khó khăn lắm mới tìm được cái bàn tọa cứ nhấp nha nhấp nhồm.

Yoon Hee bắt đầu thấm mệt, cô không giấu được những cơn thở dốc. Khác hẳn với khi ngồi xem, rõ ràng trận cầu này khó khăn hơn cô tưởng nhiều. Trên sân thi đấu, sự chênh lệch thể lực giữa nam và nữ đã quá rõ ràng. Yoon Hee nhìn thấy thái y làm việc tại phòng thuốc đang ngồi ở đằng xa. Nếu cô gục xuống, chắc chắn ông ta sẽ chạy đến chặn mạch cho cô. Chưa kể còn có hoàng thượng đang ngồi trên cao kia nữa. Có lẽ cô cứ tiếp tục làm kẻ hèn nhất lại hay hơn. Nhưng đã quá muộn rồi. Vậy nên cho dù có chết cũng không được phép ngã gục.

Quả bóng lăn đến gậy của Yoon Hee. Ngay khi đám nho sinh Tây trai bắt đầu chạy đến vây lấy cô, Sun Joon đã nhanh chóng giành bóng về phía mình. Ngoài những khoảnh khắc ngắn ngủi, chàng không bao giờ để cho bóng đến gần Yoon Hee. Điều nguy hiểm nhất đối với Yoon Hee lúc này, chính là quả bóng. Nhưng dù Sun Joon đã đánh bóng đi, vẫn có một nho sinh Tây trai tranh thủ lúc trọng tài không để ý, dùng gậy quật vào cổ chân Yoon Hee. Sự việc diễn ra quá nhanh nên ngoài Yoon Hee ra, không một ai nhìn thấy cả. Cô ngã dúi về phía trước, lăn ra nền đất. Tuy cú đánh chỉ lướt qua nên Yoon Hee không bị thương, nhưng lưng cô bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Sau khi vội vàng đứng dậy, Yoon Hee vừa chạy theo bóng vừa nhìn xung quanh. Cô không tài nào đoán được là ai đã xuống tay với mình.

Sau khi dẫn bóng đi, Sun Joon linh hoạt cúi tẩm lưng mềm mại như cành liễu, đánh bóng vào cầu môn của Tây trai. Tiếng thét của đám kỹ nữ cảm thán thân hình đáng thèm muốn của Sun Joon còn lớn hơn cả tiếng reo hò của đám nho sinh Đông trai khi chàng ghi bàn.

Sun Joon chạy về phía Yoon Hee đầu tiên. Chàng để cây gậy của mình móc vào cây gậy của cô, tì trán mình sát vào trán cô. Yoon Hee cảm nhận được mùi hương của chàng. Hành động bất ngờ của Sun Joon khiến cô đỏ bừng mặt. Sau khi chia tay sẽ niềm vui với Yoon Hee trong thoáng chốc, Sun Joon quay sang choàng vai ăn mừng bàn thắng với nho sinh Đông trai, rồi lại hồ hởi trở về vị trí của mình.

Kể từ đó, dường như không còn ai tìm cách tấn công Yoon Hee nữa. Khả năng chơi bóng của Yoon Hee còn khá hơn Yong Ha, cô nhanh chóng bắt được nhịp của trận đấu. Nhưng Yoon Hee tập trung vào trận đấu bao nhiêu, thì cô lại lơ là cảnh giác bấy nhiêu. Chính vì ngay lúc ấy, sau khi chạm gậy của nhiều nho sinh khác, quả bóng lăn về phía Yoon Hee. Hơn nữa còn chính xác ngay trước gậy của cô. Yoon Hee đang cúi người dẫn bóng đến cầu môn của Tây trai thì bỗng một cây gậy đánh bóng từ đâu vung mạnh, nhắm thẳng vào mặt cô, nhanh đến mức chính cô cũng không nhìn thấy. Đến khi Yoon Hee phát hiện ra thì đã muộn.

Bốp!

Yoon Hee nhắm tịt mắt cùng lúc tiếng “Bốp!” đó vang lên. Nhưng cô lại không cảm thấy đau. Chính xác hơn, chẳng có thứ gì chạm vào mặt cô cả. Yoon Hee thận

trọng từ từ mở hé mắt. Cô nhìn thấy một bộ lễ phục màu đỏ trước mắt mình. Cánh tay dài của người mặc bộ lễ phục ấy đang giữ chặt thứ gì đó. Yoon Hee đưa mắt mình theo cánh tay, thứ cô nhìn thấy là đầu cây gậy suýt đánh trúng mặt cô khi nãy đang bị giữ chặt lại. Bàn tay giữ cây gậy đang rướm máu. Mọi người xung quanh cô hốt hoảng la lớn:

“Giai Lang!”

Đến tận lúc đó, Yoon Hee mới nhận ra người đang đứng chắn trước mặt mình là Sun Joon. Chàng vẫn đứng yên không cử động. Chàng chính là người biết rõ tình huống nguy hiểm khi nãy hơn bất cứ ai. Nhìn thấy máu từ tay chàng nhỏ xuống, giọng Yoon Hee bắt đầu run:

“Giai... Giai Lang huynh...”

Jae Shin từ xa cau mày chạy lại.

“Mấy tên tiểu tử khốn kiếp! Ta phải giết hết!”

Yong Ha đứng ngoài sân, giật mình la lớn khi nhìn thấy Jae Shin vung cây gậy dài một cách hung hãn:

“Lớn chuyện rồi, tất cả mau giữ Kiệt Ngao lại!”

Trong nháy mắt đã có vài nho sinh chạy đến giữ chặt lấy Jae Shin. Nhưng vẫn không đủ. Ngay khoảnh khắc Jae Shin vùng mình thoát khỏi gọng kìm của họ và vung gậy lên cao, Sun Joon đã nhanh tay hơn đám thật mạnh vào mặt nho sinh định tấn công Yoon Hee khi nãy. Cả Phi Thiên dường như lặng đi trong chốc lát.

Không một ai ngờ rằng người xuống tay trước lại là Sun Joon chứ không phải là Jae Shin. Điều này càng khiến bầu không khí trở nên đáng sợ hơn.

“Huynh vừa phải phải.”

Nho sinh kia bị đánh té bật người ra sau, nghe xong câu nói như rít qua kẽ răng ấy của Sun Joon thì vừa ôm mặt vừa la lớn:

“Đến sống ở Đông trai chưa đủ hay sao, giờ cậu còn dám đánh cả người Lão luận?”

“Nếu cứ nhất định phải tính đến chuyện đẳng phái, thì tôi sẽ chẳng nhận mình là phái nào cả. Vậy nên đừng có cố thử thách sức chịu đựng của tôi nữa!”

Nói xong Sun Joon lạnh lùng quay lưng bỏ đi. Nho sinh bị đánh hỏi với theo:

“Giai Lang, đến nước này rồi, cậu nói rõ ra đi! Cậu có phải là Lão luận phải không?”

Sun Joon đứng khựng lại. Chàng vừa nắm chặt bàn tay đang chảy máu vừa trả lời:

“Tôi là người Lão luận. Nhưng hơn hết, ngay lúc này, tôi là nho sinh Sung Kyun Kwan.”

Viên thư lại đảm trách vai trò trọng tài cứ nhấp nha nhấp nhồm trong đám đông từ nãy đến giờ, lí nhí lên tiếng:

“Xin... xin mời cả hai ra khỏi sân. Cậu Giai Lang, xin lỗi, nhưng mong cậu cũng...”

Jae Shin giật dờ quá lớn:

“Này trọng tài! Sao Giai Lang lại phải rời sân chứ? Giai Lang chỉ muốn cản hấn thôi mà. Chỉ cần đuổi cái tên Tây trai khốn kiếp dám cố tình gây thương tích kia ra là được rồi!”

Bị uy thế trong lời nói của Jae Shin làm cứng họng, viên trọng tài chỉ biết lăm lét nhìn, Sun Joon mỉm cười, nói:

“Tôi đánh người trong sân thi đấu nên bị đuổi là đúng rồi. Kiệt Ngao sư huynh, huynh nhất định phải thắng đấy.”

“Đâu ra cái kiểu kênh kiệu sai bảo người khác như thế hả? Không cần người khiến, ta cũng sẽ thắng trận này.”

Sun Joon đặt bàn tay không bị thương lên vai Yoon Hee và nói nhỏ:

“Phần còn lại nhờ cậu.”

“Tuy huynh vì tôi mà bị...”

Khoé môi chàng vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp. Đường cong ấy có thể khiến cho bất kỳ người khác giới nào rung động. Nếu Yong Ha không gọi Sun Joon ra khỏi sân, có lẽ Yoon Hee đã thả trôi tâm trí và đặt môi mình lên nơi đó rồi.

Sau khi Sun Joon rời sân, trận đấu lại tiếp tục. Thái y vội chạy lại trị thương cho chàng, Yong Ha đứng bên sốt ruột lắm nhai:

“Sao rồi? Xương có bị gì không? Máu chảy nhiều quá, không phải là bị thương nặng đấy chứ?”

“Cậu cứ để tôi xem đã. Làm gì mà cuống hết cả lên vậy...”

Sau khi cất lời Yong Ha, ông ta rửa vết thương của Sun Joon bằng nước sạch mà một người nô bộc mang đến rồi nói:

“Cậu cũng biết cách đỡ đòn đấy. May là xương không bị gãy. Mặc dù tôi cũng không dám chắc là có rạn chút nào không.”

“Nhưng sao máu chảy khiếp vậy? Thái y đã xem kỹ chưa đấy?”

“Cậu Nữ Lâm cũng thật là! Nãy giờ cậu ấy đổ mồ hôi như tắm nên hoà chung với máu lan ra chứ gì nữa.”

Thái y bực mình trả lời Yong Ha, đoạn rửa sạch vết thương của Sun Joon, bôi thuốc cho chàng rồi quay lại lều thuốc của mình.

“Cho đến khi máu ngừng chảy hoàn toàn, cậu nhớ phải giơ tay cao hơn đầu. Còn nữa, không được để tay chạm nước. Tuy xương không có vấn đề gì, nhưng đã bị rách da thế này cậu vẫn phải cẩn thận. Sau này tôi sẽ kiểm tra một lần nữa cho cậu.”

“Cảm ơn ngài.”

Yong Ha đứng bật dậy, cố nói thật lớn với Yoon Hee đang chạy trong sân:

“Này Đại Vật! Giai Lang không bị gì đâu. Chỉ rách da một chút thôi!”

Yoon Hee hơi sững lại một chút rồi tiếp tục đuổi theo bóng. Cô mím chặt môi, nghĩ thầm “Thật may...”.

“Còn giả không nghe thấy nữa chứ. Này Giai Lang, Đại Vật đang nhử thăm ‘may quá’ và yên tâm rồi đấy. Nhưng chuyện may mắn thật sự chính là việc tay cậu bị thương đúng không? Nếu khuôn mặt Đại Vật mà bị thương như thế chắc đáng sợ lắm.”

“Không phải mặt, mà là mắt.”

“Cái gì? Cái tên đáng chết đó... Với loại khốn nạn như vậy chỉ một nắm đấm là xong sao?”

“Chính vì vậy nên tới tận bây giờ tôi vẫn còn bực bội lắm. Biết vậy tổng thêm mấy cú nữa...”

Yong Ha bồi hồi đưa tay nắm lấy tay Sun Joon.

“Thật tốt vì cậu là nho sinh Đông trai. Có thể nắm tay cậu thế này. Nếu cậu không vào Đông trai, chắc gì ta đã dám bắt chuyện với cậu? Dù không thể nói lời yêu thương với cậu, nhưng như thế này là đã quá đủ cho trái tim câm nín của ta rồi.”

“Đối với người như Nữ Lâm sư huynh, nhất định tôi sẽ chủ động bắt chuyện trước.”

“Một quân tử liêm chính đường hoàng như cậu mà chủ động làm quen với kẻ đam mê tử sắc như ta? Ha ha ha.”

“Có rất nhiều thứ đáng học hỏi ở huynh.”

“Hử? Đúng là sống lâu dần chuyện gì cũng nghe qua. Cậu muốn học chuyện đàn bà con gái để làm gì?”

Yong Ha vốn là người nhanh nhạy, nhưng thật sự lần này hẳn không hiểu Sun Joon nói gì. Sun Joon cũng không giải thích gì thêm mà chỉ mỉm cười. Theo dõi trận đấu được một lát, Yong Ha lại quay sang nhìn mặt Sun Joon hỏi dò:

“Hay là... dạo gần đây cậu có chuyện khó xử?”

Sun Joon chỉ cười không nói, mắt vẫn dõi theo Yoon Hee. Nụ cười của chàng có vẻ đượm buồn.

“Dù ta không biết là chuyện gì, nhưng nhìn cái vẻ mặt đó của cậu thì, giả sử tên Kiệt Ngao kia có nổi cơn điên càn quét Sung Kyun Kwan cũng không thể nào nghiêm trọng bằng chuyện này rồi. Nếu cậu đã nói sẽ chủ động bắt chuyện với ta, thì cứ thẳng thắn chia sẻ. Đừng có giấu trong lòng lâu ngày thành bệnh đấy.”

“Không, không có gì đâu.”

Giọng nói ngày thường vẫn luôn điềm tĩnh ấy, hôm nay lại nghe chẳng có chút sức lực nào.

Nếu đây là vấn đề có thể dễ dàng chia sẻ, thì chàng đã nói rồi. Nếu đối phương là một cô gái bình thường, thì chàng đã có thể nhờ Yong Ha tư vấn cho những cảm xúc đang nãy nở trong mình. Nếu đối phương là một cô gái bình thường, hẳn chàng đã quấy rầy Yong Ha không ít lần.

Nhưng chàng biết phải hỏi Yong Ha thế nào đây? Nữ Lâm huynh, có người đang khiến trái tim tôi đập loạn nhịp. Người đó là một chàng trai có ngoại hình rất giống nữ nhi. Chính là Kim Yoon Sik, người đang chạy hết sức mình ngay trước mặt tôi đây, thậm chí còn đang muốn làm thay cả phần của tôi trong trận đấu này nữa. Ngày nào tôi cũng ở bên cạnh cậu ấy, vậy mà hình ảnh cậu ấy vẫn hiện hữu trong đầu tôi cả ngày. Tôi ghét khi cậu ấy nhìn Điều Thuyền, tôi ghét khi Kiệt Ngao huynh đến gần cậu ấy, tôi ghét cả việc Nữ Lâm

huynh thân thiết với cậu ấy. Tôi muốn cậu ấy chỉ ở bên cạnh tôi, chỉ nhìn tôi, chỉ trò chuyện với tôi, và chỉ khoe khuôn mặt tươi cười ấy ỉnh tôi thấy mà thôi. Mà thật ra, chuyện này cũng không phải là không thể. Đàn ông với nhau, nếu thân thiết thì cũng có thể có những suy nghĩ như vậy, đúng không? Nhưng tại sao khi đứng trước Phù Dung Hoa xinh đẹp, trái tim tôi vẫn lặng yên như băng đá, còn khi đứng trước cậu ấy, lại đập loạn xạ như một kẻ điên?

Vâng, có thể cũng chẳng phải chuyện gì nghiêm trọng. Nhưng có điều, không chỉ trái tim tôi kỳ lạ, mà cả cơ thể tôi cũng không bình thường nữa. Không ít lần tôi bất ngờ vì những dự vọng trỗi lên trong mình. Cũng không ít lần nằm cạnh cậu ấy khi ngủ, nhìn cậu ấy thở đều đều, tôi sợ mình sẽ không kiềm chế được, đành quay lưng lại mà cố dỗ mình ngủ. Tôi muốn nắm lấy bàn tay cậu ấy, muốn vuốt ve hai gò má xinh xắn, muốn hôn lên đôi môi hồng hào, muốn sờ cả đôi bàn chân nhỏ nhắn của cậu ấy nữa.

Vốn là kẻ học đạo lý quân tử, lại còn là nho sinh của Sung Kyun Kwan, nơi thờ phụng Khổng Tử và Mạnh Tử, vậy mà tôi lại có thứ tình cảm ấy với một người đàn ông. Một kẻ luôn muốn trở thành một chính nhân quân tử như tôi lại có thứ tình cảm ấy với Kim Yoon Sik. Tôi quyết định gặp gỡ Phù Dung Hoa, thế nhưng tôi lại càng cảm thấy khổ sở. Cứ nghĩ rằng gặp gỡ một người con gái khác thì tôi sẽ quên đi tình cảm của mình dành cho cậu ấy, chẳng ngờ, tình cảm ấy lại càng lớn và rõ ràng hơn. Tôi phải làm thế nào đây?

... Huynh muốn tôi hỏi ý kiến huynh như thế này sao?

Dĩ nhiên Sun Joon đã không thể nói ra những câu hỏi đang ngổn ngang trong lòng mình. Nhưng dù không nói với Yong Ha, chàng cũng biết thứ tình cảm ấy là thứ tình cảm không thể chấp nhận với luân lý thế gian này.

Giấu hết tất cả trong lòng, Sun Joon nói mà như bật ra một tiếng thở dài đầy đau khổ:

“Không, không có chuyện gì đâu.”

Sau khi hai bên Đông trai và Tây trai liên tục ghi bàn, trận đấu bắt đầu đi vào hồi kết với tỉ số hoà. Một lá cờ xanh được phát lên, báo hiệu sắp hết giờ thi đấu. Cơ hội cuối cùng thuộc về Tây trai. Tây trai đã giành được điểm trong phần thi đấu cầu mây trước đó, và có thể họ sẽ thắng cả trận mộc cầu này. Nhưng bỗng nhiên, Jae Shin xông vào phá bóng khi các nho sinh Tây trai đang cố đưa bóng về cầu môn của Đông trai. Sau khi phá được bóng, Jae Shin ngã lăn ra nền đất. Quả bóng lăn đi rồi lại lọt vào gậy của Tây trai, giữa lúc không ai ngờ, Jae Shin lại bật dậy giành lấy bóng một cách hoàn hảo như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Rồi không hề chần chừ, gã cong người đánh mạnh bóng về phía trước.

Sun Joon đột nhiên đứng phắt dậy. Quả bóng bay hẫng sang phần sân của Tây trai và lăn chính xác đến gậy của Yoon Hee. Vốn đã kiệt sức, nên từ nãy đến giờ Yoon Hee chỉ đứng gần cầu môn Tây trai mà không chạy về phần sân của đội mình. Đứng chắn giữa Yoon Hee và cầu môn Tây trai lúc này chỉ có duy nhất một nho sinh. Cơ hội đến bất ngờ khiến cô lúng túng trong giây lát, cũng trong lúc đó, nho sinh của cả hai đội ùn ùn kéo đến sau lưng cô như ong vỡ tổ. Yoon Hee giật mình, run run đánh mạnh quả bóng. Vừa đánh bóng đi xong thì Yoon Hee cũng ngã nhào, theo sau đó là một đồng nho sinh đè lên người cô.

Tiếng reo hò vang dội làm cả Phi Thiên đường rung động. Yoon Hee đang bị đè bẹp dưới đất nên không thể biết được tiếng reo hò đó dành cho bên nào. Từng người từng người trong đám nho sinh đang nằm đè lên cô lần lượt đứng dậy. Đến lúc đó Yoon Hee mới ngẩng đầu lên được. Hai mắt cô vội vàng tìm quả bóng. Quả bóng đã nằm ngoài sân, nhưng Yoon Hee không rõ nó có được tính là một bàn thắng, hay đã trật ra ngoài. Yoon Hee ngơ ngác ngồi dậy. Cô nhìn thấy các nho sinh Đông trai đang vui mừng ôm chầm lấy nhau mà nhảy.

“Vào... vào rồi sao?”

Yoon Hee cứ liên tục chỉ vào mình rồi lại chỉ vào quả bóng, hỏi ngu ngơ. Câu hỏi của cô được những nho sinh cùng đội vui mừng chạy đến vỗ vai cô trả lời. Yoon Hee dáo dác nhìn quanh tìm Sun Joon. Chàng đang đứng vỗ tay khen cô.

Chân Yoon Hee gồng đứng dậy rồi bắt đầu chạy. Và cũng đôi chân đó đẩy thân thể lấm lem bùn đất của cô vào vòng tay của Sun Joon. Yoon Hee ôm chầm lấy cổ chàng mà reo:

“Huynh thấy không? Tôi ghi bàn rồi đấy. Quả bóng đó là do...”

Sun Joon cũng quàng cánh tay phải không bị thương của mình qua eo Yoon Hee và ôm thật chặt.

“Tôi thấy hết. Tôi thấy rõ từng chút cảnh cậu ghi bàn.”

Jae Shin chạy về phía hai người họ, vò đầu Yoon Hee lằm bằm:

“Vô tình ghi bàn mà người vui đến vậy sao?”

Giọng nói của Jae Shin như cổ nén cười. Gã còn đánh khẽ vào bàn tay bị thương của Sun Joon, dù mắt thì nhìn về hướng khác. Rõ ràng đây là cách mà Jae Shin ăn mừng chiến thắng.

Yoon Hee buông hai cánh tay đang ôm Sun Joon ra, trả lời Jae Shin:

“Dù có vô tình đi chăng nữa, ghi được một bàn là quá tuyệt rồi. Tất cả đều nhờ Kiệt Ngao sư huynh, cảm ơn huynh nhiều lắm.”

“Là công của người đấy. Nếu là Nữ Lâm, có khi đã đưa chân giữa ra mà đón bóng rồi.”

Nhưng kỳ lạ là Yoon Hee vẫn không hề tách khỏi Sun Joon. Vì cánh tay lành lặn của chàng vẫn chưa chịu thả cô ra. Chàng phải hươ hươ cánh tay bị thương trên không, nhưng chỉ cần cánh tay còn lại thôi cũng đủ để ôm cô chặt đến nỗi cô không tài nào thoát ra được.

Sun Joon cũng không biết tại sao mình không buông Yoon Hee ra. Lúc này tim chàng đập loạn xạ còn hơn cả khi đang chạy ngoài sân nữa. Yong Ha nhảy tưng tưng đến, cùng lúc ôm chầm lấy ba người. Jae Shin vừa cầu nhàu vừa giả vờ không thắng được Yong Ha, đứng yên một chỗ chịu cho hắn ôm. Các nho sinh Đông trai khác cũng nô nức đến ăn mừng với nhóm bốn người đang hoà thành một ấy.

Yoon Hee bị bao vây trong vòng tay của những người bạn đồng môn, nhưng hơn cả niềm vui chiến thắng, cô cảm nhận rõ rệt sự rung động của mình khi được ôm chặt trong vòng tay Sun Joon.

Điều Thuyền vẫn đứng theo dõi họ từ xa. Nàng nghiêng đầu khó hiểu. Tất cả mọi người đều ôm nhau mừng chiến thắng, nhưng rõ ràng ở Sun Joon và Yoon Hee có cái gì đó rất lạ. Đột nhiên Điều Thuyền có một dự cảm không tốt lành, cô rùng mình, rồi lắc đầu thật mạnh để cố xua nó ra khỏi tâm trí.

Hoàng thượng đang nghiêm mặt nhìn Đông trai ăn mừng chiến thắng thì đột nhiên thở dài nói:

“Chán quá đi mất!”

Đại Tư Thành giật mình, không biết có điều gì khiến hoàng thượng phật lòng, lại lo đến đứng ngoài không yên. Ông không nghe thấy câu nói sau của Người.

“Ta chán phải chờ họ lắm rồi. Đến khi nào thì những nhân tài trẻ tuổi kia mới chịu đến bên cạnh ta...”

Trong khi nho sinh Đông trai đang đắm chìm trong niềm vui chiến thắng, thì công việc chuẩn bị cho phần thi cuối cùng, kéo co, đã bắt đầu. Vài nô bộc vác trên vai một sợi thừng to và dài đi ra thả ngay giữa sân. Nhìn thấy cảnh này, đột nhiên Yoon Hee lên tiếng:

“Ha, tôi nhớ Sun Dol quá!”

“Sao lại nhắc Sun Dol?”

“Nếu có cậu ấy ở đây, thì chẳng phải chúng ta sẽ thắng chắc phần kéo co sao? Một mình Sun Dol thôi cũng đã hơn sức của mấy người cộng lại rồi. Ít nhất cũng khoảng năm người?”

“Ha ha ha. Cái đó thì tôi không dám chắc. Nhưng Sun Dol cũng nhớ cậu lắm đấy. Khi nào tiện, hãy ghé nhà tôi một lần...”

Yoon Hee giả vờ lấy ống tay áo lau mặt, né tránh không trả lời Sun Joon. Những vệt đất bám trên mặt cô theo đó càng lan rộng ra hơn. Yong Ha lo lắng lên tiếng hỏi Sun Joon:

“Này Giai Lang. Tay cậu thế kia thì làm sao tham gia được? Mà, nếu chúng ta thiếu một người thì cũng thua thiệt quá...”

“Tôi sẽ kéo bằng một tay. Ít ra cũng đỡ hơn là bỏ cuộc hoàn toàn.”

“Xin mời xếp hàng.”

Nghe hiệu lệnh của viên thư lại kiêm trọng tài, nho sinh Đông trai và Tây trai đồng loạt xếp thành hai hàng đối diện nhau dọc theo sợi dây thừng. Bình thường họ hay xếp hàng theo thứ tự nhập học hoặc theo tuổi tác, nhưng lần này thì những ai khỏe nhất sẽ đứng ở đầu và cuối hàng, những người còn lại dồn hết ở giữa.

Sun Joon vì bị thương ở tay nên phải xếp vào khu giữa cùng với Yoon Hee. Sau một hồi lúng túng không biết phải thả cánh tay bị thương đi đâu. Cuối cùng, chàng quyết định gác nó lên vai Yoon Hee.

Yoon Hee cảm giác như chàng đang khoác vai mình vậy, trái tim cô nhảy nhót loạn xạ. Đúng lúc ấy, đột nhiên hoàng thượng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, rồi đi về phía các nho sinh đang chuẩn bị cho phần thi đấu cuối cùng. Phía sau hoàng thượng là cả một đoàn tùy tùng mang theo trường thương và bảo kiếm. Giật mình trước hành động bất ngờ của hoàng thượng, tất cả nho sinh Sung Kyun Kwan đều đồng loạt quỳ dập xuống đất. Họ nghe thấy tiếng hoàng thượng vang lên phía trên đầu.

“Này Lee Sun Joon. Tay của ngươi thế nào rồi?”

“Nhờ ơn hoàng thượng, thần bị thương không nặng lắm.”

“Vậy thì tốt. Nhưng tay đã bị thương rồi, ngươi còn thi kéo co nữa, có quá sức không?”

“Thần chỉ kéo một tay thôi ạ.”

Hoàng thượng liền nói ngay ra lời đã chuẩn bị từ trước:

“Vậy sao được. Ngươi đừng cố quá làm gì. E hèm! Trẫm sẽ thế chỗ của ngươi.”

Tất cả nho sinh đều ngơ ngác không hiểu hoàng thượng muốn nói gì. Rốt cuộc Người đang nói gì vậy? Nếu vào thay Sun Joon, nghĩa là hoàng thượng sẽ cùng với Tiểu luận, Nam nhân, Tiểu bắc chống lại Lão luận? Hay nghĩa là Người sẽ đại diện Lão luận tham gia trận đấu này? Tất cả nho sinh Sung Kyun Kwan đều không biết phải tiếp nhận hành động khó hiểu và phức tạp này bằng cách nào nữa.

“Lee Sun Joon mau bước ra khỏi hàng đi.”

Sun Joon không còn cách nào khác, đành đứng sang một bên, hoàng thượng liền bước tới lấp chỗ trống của chàng. Chuyện thành ra thế này, người muốn phát điên nhất chính là Yoon Hee. Giờ cô không phải ở gần, mà là rất gần hoàng thượng. May sao, Đại Tư Thành đã lên tiếng:

“Hoàng thượng, hoàng thượng không thể làm thế được, mong hoàng thượng minh xét!”

“Sao lại không được... Vậy khanh thử liệt kê ba lý do tại sao trẫm không thể tham gia xem nào.”

Ba lý do? Đại Tư Thành nhất thời lúng túng, ông không nghĩ ra lý do nào cả, chỉ biết lắp ba lắp bắp:

“Cái đó... cái đó... lý do là...”

Ruột gan Yoon Hee như lửa đốt. Mấy thứ lời lẽ dài vô tận mỗi lần họp sáng của Đại Tư Thành đã đi đâu cả rồi? Hoàng thượng đưa mắt nhìn khắp lượt rồi dừng lại ở Yoon Hee đang quỳ phục như chết dưới đất và nói:

“Kim Yoon Sik, ngươi thử nói ra ba lý do xem nào.”

Yoon Hee bất ngờ trước việc hoàng thượng gọi chính xác tên cô còn hơn cả câu hỏi mà Người hỏi cô nữa. Vậy nên cô đã không thể thốt lên tiếng nào. Tiếp theo đó, hoàng thượng lớn tiếng gọi Jae Shin đang ở đầu hàng:

“Moon Jae Shin! Ngươi nói xem!”

Với Jae Shin thì việc hoàng thượng có tham gia hay không, cũng chẳng ảnh hưởng gì, nên gã không buồn lên tiếng.

“Gu Yong Ha! Trẫm nghĩ ngươi có thể trả lời được. Nói thử xem!”

Yong Ha dù không muốn nhưng vẫn phải trả lời:

“Việc được hoàng thượng hạ cố cùng tham gia thi đấu như thế này là vinh dự lớn cho nho sinh Sung Kyun Kwan chúng thần. Nhưng thần lo rằng có hoàng thượng tham gia thì trận đấu này cho dù có thua cũng

không phải là thua, có thắng cũng không thể xem là thắng. Hơn nữa, nếu chỉ tính những trận đấu trước thì không vấn đề gì, nhưng trận kéo co này lại là trận quyết định thắng thua, vậy nên lại càng khó xử hơn.”

Đại Tư Thành nhờ có Yong Ha nói đỡ, bắt đầu lên tiếng trở lại:

“Đúng vậy thưa hoàng thượng! Xin hoàng thượng minh xét.”

Trong tình huống này mà tâm trí Yoon Hee vẫn mãi thắc mắc bằng cách nào mà hoàng thượng có thể nhớ tên nho sinh Sung Kyun Kwan hay đến vậy. Mà không chỉ tên, đến cả người mang tên đó hoàng thượng cũng nhớ chính xác nữa, điều này càng khiến cô cảm thấy kinh ngạc hơn. Hoàng thượng vừa cởi chiếc nón đang đội trên đầu ra vừa nói:

“Lee Sun Joon! Trẫm muốn tham gia trận đấu này. Vậy nên ngươi phải giúp trẫm.”

Không rõ hoàng thượng đang muốn ép Sun Joon giúp mình, hay đang muốn làm khó chàng nữa. Yoon Hee rất lo lắng cho Sun Joon, nhưng chàng lại bình tĩnh mỉm cười nhìn về phía Tây trai và nói:

“Thần nghĩ chỉ cần phía Tây trai không ngại hoàng thượng mà cố tình thua là được. Xin hoàng thượng ban ngự lệnh để nho sinh chúng thần thi đấu hết sức mình. Chúng thần sẽ làm đúng theo ý hoàng thượng muốn.”

“Các khanh hãy thi đấu hết mình. Nếu không thì sẽ biết tay trẫm.”

Sau khi hoàng thượng ban ngự lệnh, Người đưa chiếc nón của mình cho Đại Tư Thành rồi đứng xen lẫn vào với nhóm nho sinh. Yoon Hee vừa nhìn thấy đôi giày của hoàng thượng bên cạnh mình đã tưởng như tìm ngừng đập và sắp chết đến nơi.

Yong Ha đang quỳ bồng lên tiếng:

“Bẩm hoàng thượng, Gu Yong Ha thần có điều muốn nói.”

“Ngươi cứ nói đi.”

“Chân mệnh thiên tử không thể đứng sau như thế này được, mời hoàng thượng lên phía trước...”

Nghe xong câu nói này linh hồn Yoon Hee như được cứu rỗi. Cô muốn chạy ngay sang chỗ Yong Ha thơm hần một cái cảm ơn. Nhưng Yong Ha còn chưa kịp nói hết câu, phía Tây trai đã nhất loạt lên tiếng phản đối:

“Không được, thưa hoàng thượng! Tuyệt đối không được!”

Linh hồn Yoon Hee lại rơi tõm xuống địa ngục.

“Tây trai nói đúng. Nếu trẫm ra phía trước, sẽ rất khó cho Tây trai có thể chơi hết mình. Trẫm vào thi đấu thay cho Lee Sun Joon, nên trẫm sẽ đứng ở chỗ của Lee Sun Joon. Đừng lãng phí thời gian nữa, bắt đầu trận đấu đi.”

Cứ bay lên rồi lại rơi xuống mấy lần, cuối cùng linh hồn của Yoon Hee đành chôn chân ở địa ngục cùng với câu nói quyết định của hoàng thượng. Viên trọng tài thấp thỏm hô:

“Vây... mọi người hãy cầm dây. A... Xin mời hoàng thượng cầm dây.”

Hoàng thượng cầm dây đứng lên trước tiên. Tiếp theo là các nho sinh, Yoon Hee cũng vừa run lấy bầy vừa nắm lấy sợi dây. Cô đang đứng bên cạnh hoàng thượng, chỉ cách Người một sợi dây thừng. Đột nhiên hoàng thượng nói một câu làm cho Yoon Hee càng bấn loạn hơn:

“Ta cứ nghĩ Đại Vật chỉ có khuôn mặt nhỏ thôi, không ngờ cả nắm tay cũng nhỏ không kém.”

Mắt Yoon Hee hết nhìn tay hoàng thượng lại nhìn đến tay mình. Cô cũng so sánh cả bàn tay của các nho sinh đứng trước và sau mình nữa. Không cần nhìn kỹ cũng thấy có sự khác biệt. Hơn nữa, những người khác khi nắm chặt dây thừng đều nổi gân máu khắp mu bàn tay. Hoàng thượng cũng vậy. Chỉ riêng tay của Yoon Hee là vẫn trắng hồng không hề có dấu vết gân máu nào.

Hai bên tai và sống lưng Yoon Hee bắt đầu toát mồ hôi hột, hai bàn tay đang cầm dây cũng run lấy bầy. Không thể nào giấu hai bàn tay ấy đi, Yoon Hee càng lúc càng căng thẳng, lòng rối bời bời.

Tiếng chiêng bắt đầu cuộc thi làm cô bừng tỉnh. Yoon Hee vừa kéo sợi dây thừng trong vô thức vừa nghĩ đến lời nói ban nãy của hoàng thượng.

Chẳng phải người đã gọi cô bằng biệt hiệu Đại Vật chứ không phải bằng tên đó sao? Không lý nào. Làm sao hoàng thượng có thể biết biệt hiệu cô mới được đặt sau khi nhập học Sung Kyun Kwan kia chứ? Chắc chắn là cô nghe nhầm.

Dù đã cố phủ định, nhưng Yoon Hee vẫn cảm thấy cực kỳ bất an. Cô cũng không thể túm hoàng thượng lại hỏi cho rõ ngọn ngành, có phải Người vừa gọi cô là Đại Vật hay không. Xung quanh, những tiếng hô “Cố lên! Cố lên!” ồn ào khi vào đến tai Yoon Hee đều trở thành “Đại Vật! Đại Vật!”, cô không hề muốn nghe âm thanh ấy, nhưng vì hai tay đều phải kéo dây nên chẳng còn tay đâu để bịt tai cả.

Trong Phi Thiên đường, tiếng hô hào cổ vũ cho Tây trai hoàn toàn biến mất. Không một ai muốn tiếp sức cho những người đang “đổi đầu” với hoàng thượng. Các nho sinh Tây trai dù có cắn răng dốc sức kéo thừng đến mấy cũng vẫn chỉ đơn độc trong cuộc đấu này mà thôi. Điều này càng khiến họ muốn thắng hơn. Dần dần mảnh vải đỏ được cột giữa sợi dây thừng tiến dần sang phía Tây trai, trọng tài phát tay thông báo bên Tây trai chiến thắng. Nhưng đến ván thứ hai, sau khi hai bên đổi chỗ, Đông trai đã lật tuột Tây trai về phía mình, chiến thắng một cách hoàn hảo.

Giờ chỉ còn lại ván cuối cùng. Ván đấu này không chỉ quyết định bên thắng trong trò kéo co, mà còn quyết định kết quả của ngày thi đấu hôm nay. Hoàng thượng đã xắn cả tay áo lên. Không ai có thể ngờ rằng Người lại hiếu thắng đến thế. Thấy vậy, tất cả nho sinh cũng bắt chước làm theo hoàng thượng. Chỉ có mình Yoon Hee là vẫn để tay áo phủ dài, cô không muốn để lộ cánh tay khẳng khiu của mình.

Tiếng chiêng lại vang lên. Hai bên đồng thời ra sức kéo thừng. Yoon Hee nhắm tịt mắt, nhưng cô vẫn cảm thấy vai mình và vai hoàng thượng thì thoảng lại va vào nhau. Cô còn nghe rõ tiếng hoàng thượng la “Cố lên!” và cả tiếng thở nặng nhọc của Người nữa. Yoon Hee nghiêng răng, rửa thầm trong bụng:

“Đúng là ông vua phá đám! Nếu như hoàng thượng không vào thế chỗ, thì người đang chạm vai với mình đã là Giai Lang rồi. Chết tiệt!”

Không biết có phải cơn phần nộ của Yoon Hee đã biến thành sức mạnh hay không, sợi dây thừng dần dần được kéo hẳn về phía Đông trai.

Sau một hồi giằng co, tiếng chiêng vang lên. Cùng với đó, tiếng reo hò và những đôi giày của nho sinh Đông trai cũng được tung thẳng lên trời. Trên bầu trời chứa chan ánh nắng và tuổi trẻ, có cả đôi giày bông màu đen của hoàng thượng nữa. Nhìn nho sinh Đông trai ôm nhau ăn mừng, hoàng thượng cũng rất muốn được vào hoà với họ, nhưng phải có kìm lại. Hoàng thượng vỗ mấy cái vào vai Yoon Hee, lúc này chỉ chực chạy trốn khỏi Người, như tỏ ý khích lệ. Hành động nhỏ ấy đủ khiến cô giật nảy mình. Hoàng thượng lấy làm thú vị, cười bảo:

“Người gan nhỏ, thứ gì cũng nhỏ, duy chỉ có chỗ đó là lớn thôi sao? Thú vị thật, ha ha ha!”

Sau khi tưởng tượng ra một hình ảnh gì đó cực kỳ quái dị, hoàng thượng không nhịn nổi phá lên cười. Yoon Hee cũng đang nghĩ đến hình ảnh hoàng thượng vừa tưởng tượng sức nhớ chuyện khi nãy, vậy chắc chắn không phải cô nghe nhầm. Hoàng thượng đã biết cô là Đại Vật. Không hiểu Người còn biết gì về cô nữa? Yoon Hee đau khổ lên ngược nhìn hoàng thượng. Cô không hề đề phòng cho đến khi nhận ra đầu mình đã ngẩng lên tự lúc nào.

“Cuối cùng thì người cũng chịu cho trẫm nhìn mặt. Suýt chút nữa trẫm quên mất khuôn mặt này rồi.”

Nghe giọng nói hiền từ của hoàng thượng, Yoon Hee cảm thấy như Người đang muốn nói “Thân là hoàng thượng như trẫm lại nhớ tên nhớ mặt một nho sinh như ngươi, rất cảm kích đúng không?” Sau khi xỏ chân vào chiếc giày được Đại Tư Thành nhặt về, hoàng thượng quay đi chúc mừng các nho sinh khác, rồi trở lại chỗ ngồi của mình. Yoon Hee nhìn theo hoàng thượng mà chực muốn hét:

“Xin hoàng thượng làm ơn quên khuôn mặt này đi. Tiểu nhân sẽ đa tạ thánh nhân suốt đời.”

Nhưng câu nói này chỉ dâng lên đến họng, rồi không tài nào thoát khỏi miệng cô. Những nho sinh khi nãy đứng trước và sau hoàng thượng giống cô đều đang bận rộn nói về vinh dự to lớn ấy, xem ra so với niềm vui chiến thắng, được hoàng thượng biết đến còn khiến họ vui mừng hơn. Riêng Yoon Hee còn được Người

chủ động bắt chuyện, nên dĩ nhiên những ánh nhìn ghen tị dành cho cô cũng không ít. Đầu Yoon Hee quay mòng mòng, bụng cô thì cứ sôi lên rất khó chịu. Yoon Hee đẩy mọi người ra, loạng choạng bước về lều. Đến lúc này cô mới cảm thấy cơn đau từ hai bàn tay kéo dây khi nãy. Cả đầu cũng đau. Nhưng thứ đau nhất chính là ngực.

Yoon Hee không chịu nổi cơn đau, cô nằm xuống đất như ngất đi. Sun Joon là người phát hiện ra chuyện này đầu tiên, còn nhanh hơn cả Điều Thuyền. Nhưng vì đang bị đám đông vây quanh, trước khi chàng kịp thoát ra, Điều Thuyền đã chạy đến ngồi xuống bên Yoon Hee trước.

Yoon Hee nhắm chặt mắt, quờ quạng tìm chiếc khăn tay khi nãy vớt bên cạnh. Dù chẳng tác dụng gì, nhưng cô vẫn muốn che khuôn mặt mình lại. Nếu không làm vậy, cô nghĩ mình sẽ không tài nào xua đi nỗi sợ hãi này. Sau một hồi mò mẫm, Yoon Hee túm được một mảnh lụa mềm. Cô vội vàng kéo nó lại đắp lên mặt. Mùi hương nhẹ nhàng mềm mại toả ra từ mảnh lụa quả thật đã làm dịu bớt những suy nghĩ và lo lắng của Yoon Hee.

Sun Joon vì lo cho Yoon Hee, cố tách khỏi đám đông chạy vội về phía lều. Nhưng đang nửa chừng thì chàng khựng lại. Chẳng phải Yoon Hee đang vùi mặt mình dưới lớp váy của Điều Thuyền đó sao? Giữa ban ngày ban mặt, lại ngay lúc có sự hiện diện của hoàng thượng, mà cậu ấy dám... Sun Joon không nén được cơn giận đang dâng lên, chàng quay ngoắt người đi. Chàng không sao khống chế nổi những cảm xúc của mình lúc này. Sun Joon nắm chặt bàn tay, bao nhiêu mạch máu đều hằn rõ trên tay chàng. Bàn tay đang bị thương của chàng bắt đầu rỉ máu.

Đến lúc này Yoon Hee mới giật mình nghĩ lại, chiếc khăn tay thấm đầy mồ hôi của cô không thể nào lại có hương thơm thế này được. Hơn nữa, chất lụa cũng rất khác. Cô vội vàng lấy thứ đang phủ trên mặt mình xuống và mở mắt ra. Điều Thuyền đang ngồi sát cạnh cô. Nhìn thấy vẻ xấu hổ bối rối trên khuôn mặt đang đỏ bừng của thiên hạ đệ nhất Điều Thuyền, Yoon Hee chợt nhận ra mình vừa làm một chuyện cực kỳ... bậy bạ.

“A... không phải vậy đâu, không phải ta cố tình... Điều Thuyền, nàng đừng hiểu lầm.”

“Công tử thật là! Phải đợi đến khi nào chỉ có hai chúng ta thôi chứ... A, xấu hổ quá!”

Thật ra biểu cảm trên khuôn mặt Điều Thuyền giống như vui sướng hơn là xấu hổ. Yoon Hee phát hiện ra Sun Joon khi nhìn vói qua vai Điều Thuyền. Và cả những giọt máu đang nhỏ xuống từ bàn tay chàng nữa!

“Giai Lang huynh!”

Yoon Hee vội vàng gọi tên chàng rồi chạy tới, nắm bàn tay bị thương đưa lên.

“Huynh lại bị chảy máu nữa rồi. Chắc huynh quá vui mừng vì chiến thắng nên quên mất phải không? Giờ làm sao đây?”

“À, vậy sao...”

“Chẳng lẽ huynh không biết mình đang chảy máu sao?”

Sun Joon chăm chú nhìn Yoon Hee cầm tay chàng lên cuống quýt không biết phải làm gì.

“Chỉ cần cầm máu là ổn thôi. Cậu quay lại với nàng kỹ nữ kia đi.”

Yoon Hee cảm thấy sự xa cách kỳ lạ trong câu nói ấy. Cô tròn mắt hỏi:

“Gì cơ?”

“Tôi hiểu cậu và nàng ấy rất vui khi ở cạnh nhau, nhưng cậu không nên lơ đãng quá! Có vẻ như cậu đã quên mất sự hiện diện của hoàng thượng ở chốn này rồi.”

Sau khi để lại câu nói lạnh lùng ấy, Sun Joon bỏ về phía lều của thái y. Yoon Hee vẫn đứng đó, thù người như kẻ mất hồn.

Sun Joon đang nổi giận sao? Tại sao? Á! Hay là khi nãy chàng nhìn thấy cảnh cô lấy váy Điều Thuyền đắp mặt nên hiểu lầm? Yoon Hee còn đang đứng suy nghĩ mông lung, thì các nho sinh Đông trai đã vây lại ăn

mừng chiến thắng với cô. Yoon Hee không thể thoát ra khỏi đám đông đó, đành vừa vỗ tay vừa giả vờ vui vẻ với họ.

Trong đám đông ấy có cả Jae Shin. Ngày thường chẳng có ai dám động đến gã. Nhân cơ hội này, mọi người đều muốn lấy cơ ăn mừng chiến thắng để chơi đùa với gã cho thoải. Dù Jae Shin có nổi đóa cũng chẳng thể nào ngăn họ lại được.

24. Chương 24

Nho sinh Sung Kyun Kwan ngồi trong lều với vẻ bất mãn, không thềm đếm xỉa gì đến số thức ăn rượu thịt đang được bày biện trước mặt. Bữa tiệc này có thể xem là điểm nhấn được mong chờ nhất trong ngày hôm nay, vậy mà hoàng thượng vẫn ngồi yên tại chỗ, khiến họ cũng không dám làm gì, chỉ biết ngồi nghe nhạc trôi đều đều mà thôi. Thậm chí có người còn liên tục ngáp dài vì chán.

Trong tình huống khó xử này, người nhấp nhử không yên chẳng ai khác vẫn là Đại Tư Thành. Ông không thể đánh tiếng đuổi khéo hoàng thượng, lại càng không thể giương mắt nhìn các nho sinh đang buồn rầu ra thế kia mà không làm gì cả. Chỉ tội nghiệp chiếc khăn ông vò trong tay, chốc chốc bị đưa lên chấm mồ hôi trên trán.

Tuy Yoon Hee vẫn mong hoàng thượng sớm về cung như các nho sinh khác, nhưng cô vẫn tập trung vào những món ăn mà hoàng thượng ngự ban. Những món ăn liên tục được đem đến từ gian bếp tạm dựng bên ngoài Phi Thiên đường có màu sắc khác hẳn những món thường ngày ở Sung Kyun Kwan và có vị rất ngon. Cả rượu cũng vậy. Loại rượu Yoon Hee từng uống ở Phán thôn không thể nào đem ra so sánh với loại rượu được đem tới từ cung cấm này. Yoon Hee xem như hoàng thượng có ý: “Trẫm ban cho các người thịt rượu là để trẫm và các người có thể vui vẻ cùng nhau.” Vậy nên, hoàng thượng là hoàng thượng, có mặt ở đó hay không không quan trọng, thức ăn thì vẫn cứ phải ăn.

Hoàng thượng không hề nhận ra mình đang bị “kỳ thị ngầm”, vẫn ngồi yên tại chỗ ra điều cực kỳ thông dong. Đặc biệt, Người không hề đụng đến các món cao lương mỹ vị được các đầu bếp trong cung chuẩn bị, mà chỉ ăn các món làm sẵn ở Sung Kyun Kwan.

“Trẫm cũng muốn ở lại chơi như ý các khanh, nhưng đã đến lúc phải hồi cung rồi.”

Hoàng thượng bất ngờ lên tiếng, Đại Tư Thành nghe vậy như mở cờ trong bụng, nhưng vẫn ra vẻ tiếc nuối giả vờ giữ chân hoàng thượng.

“Hoàng thượng hồi cung sớm vậy sao? Khó khăn lắm mới có dịp như thế này... Mong hoàng thượng hãy ở lại thêm chút nữa với các nho sinh.”

“Hay là thế nhỉ? Vậy trẫm sẽ ngồi lại thêm chút nữa nhé?”

Đại Tư Thành đang bay bổng trên chín tầng mây, nghe câu này như sét đánh ngang tai rồi rơi phịch xuống đất. Nhưng ông còn sợ sự phản nộ của các nho sinh hơn cả sấm sét nữa.

“Đa... đa... đa tạ hoàng thượng.”

“Mà thôi. Trẫm còn ở đây lâu chút nữa có khi tắt cả nho sinh Sung Kyun Kwan sẽ hận trẫm mất. Ha ha ha!”

Hoàng thượng đứng dậy bỏ mặc Đại Tư Thành còn chưa kịp hoàn hồn, nho sinh Sung Kyun Kwan vội quỳ gối hành lễ với Người. Đám tùy tùng bận rộn dọn chỗ hoàng thượng ngồi, trả lại mọi thứ về đúng vị trí của nó rồi lại vội vàng quay sang chuẩn bị hồi cung. Ngay khi hoàng thượng vừa đi về phía Minh Luận đường, các Chưởng nghị đã nhanh chóng gọi đám nho sinh chạy đến Thần Tam môn thông qua cửa Nam của Phi Thiên đường, xếp thành hai hàng tiễn chào hoàng thượng.

Theo ra đến Tập Xuân môn rồi chờ hoàng thượng lên ngựa mới quay trở về, vẻ mặt mỗi hiện rõ trên sắc mặt các nho sinh Sung Kyun Kwan. Họ chẳng còn thiết gì đến ăn chơi nhảy múa nữa. Không phải họ mệt

vì những trận thi đấu hôm nay, mà là kiệt sức vì vừa phải dè chừng hoàng thượng vừa phải chơi căng thẳng suốt cả ngày. Thế nhưng, khi vừa bước chân vào Phi Thiên đường, tiếng nhạc rộn ràng cùng với điệu múa của các kỹ nữ đã hoàn toàn thổi bay hình ảnh hoàng thượng ra khỏi tâm trí họ. Không giống điệu múa chung như lúc sáng, lần này các kỹ nữ đều có cách nhảy riêng của mình, mỗi người một vẻ. Đám nho sinh cũng hoà mình vào điệu nhạc và hào hứng nhảy múa như chưa hề biết mệt mỏi là gì.

Người nổi bật nhất trong đám nho sinh dĩ nhiên là Yong Ha. Hắn đã từng nghe, từng xem, từng chơi nhiều, nên khả năng nhảy múa có thể nói là hơn hẳn các quý tộc bình thường khác. Cái cách hắn nhún vai cũng như xoè quạt tán tỉnh mấy nàng kỹ nữ khiến cho ai nhìn cũng phải trầm trồ. Số lượng kỹ nữ vây quanh hắn càng lúc càng đông. Được thể, mỗi khi cử động theo điệu múa, Yong Ha lại tự nhiên chạm vào cơ thể các kỹ nữ. Thậm chí hắn còn mạnh dạn chạm vào cả những vùng nhạy cảm của họ nữa.

Trong khi Yong Ha thoải mái chơi đùa, Yoon Hee, Sun Joon và Jae Shin chỉ ngồi yên dưới lều nhìn Yong Ha. Nhưng sự yên bình của họ không tồn tại lâu. Người được đại đa số kỹ nữ ở đây nhắm đến chính là Sun Joon và Yoon Hee. Jae Shin cũng cùng chung số phận.

Đầu tiên, một nhóm kỹ nữ kéo đến, lôi Jae Shin ra giữa sân nhảy múa. Là đàn ông, lại chưa lập gia thất, dĩ nhiên Jae Shin cũng không lấy gì làm khó chịu. Có điều cơ thể gã ngày thường chỉ dùng để đánh nhau, nên giờ cũng không biết phải nhảy thế nào cho phải. Sau khi ngượng ngùng nhún vai vài cái, Jae Shin cảm thấy cơ thể không chịu nghe theo ý mình liền nổi đóa, vùng vằng bỏ về chỗ ngồi. Ấy vậy mà nhiều kỹ nữ trông thấy cảnh ấy lại càng muốn tiếp cận gã hơn. Đã xảy ra vài trận chiến nho nhỏ giành chỗ ngồi Jae Shin để có thể rót rượu cho gã. Đối với những nho sinh ngồi gần đó không có người hầu hạ phải tự mình rót rượu, thì cảnh tượng ấy quả thật chẳng vui vẻ gì cho lắm.

Nhưng đáng thương nhất là vẫn là những kỹ nữ đang nhắm tới Sun Joon. Chàng từ chối thẳng thừng bất kỳ ai lân la đến gần. Chỉ một mình ngồi tại chỗ khiến đám kỹ nữ cô nào cô nấy càng thêm nóng ruột. Mỗi khi chàng thay đổi nét mặt, dáng ngồi hay có bất kỳ cử chỉ nào, họ lại túm lấy vạt váy rồi bật ra một thứ âm thanh không rõ là tiếng thở dài hay rên rỉ. Nếu Sun Joon chịu uống rượu thì họ đã có thể dùng cái cơ đó để tiếp cận chàng, nhưng đằng này ly rượu của chàng mới chỉ được rót đầy có một lần mà mãi vẫn không chịu với.

Cả cậu công tử Kim Yoon Sik cười tươi như hoa đang ngồi bên cạnh kia cũng vậy. Tuy không nhìn thấy gì, nhưng cái biệt danh Đại Vật nổi tiếng của cậu cũng đủ làm đám kỹ nữ thêm thuồng đến chảy cả nước dãi. Song vì đã bị Diêu Thuyền cảnh cáo từ trước nên họ chỉ biết ôm hận ngồi ngắm cậu công tử ấy từ xa mà thôi.

Hai người Sun Joon và Yoon Hee liên tục thì thầm cười nói với nhau. Ngồi bên cạnh họ là Jae Shin đang chặt vật xua mấy nàng kỹ nữ đang vây lấy mình. Yong Ha sau một hồi vui đùa cũng quay về chỗ ngồi uống chút rượu cho thấm giọng. Bốn người lại trò chuyện đùa giỡn với nhau giống như mọi ngày. Họ không biết rằng, kể từ sau ngày hôm nay, họ sẽ được toàn bộ phụ nữ trong kinh thành gọi với cái tên “Thủy diện tứ nhân bang của Sung Kyun Kwan”, và cũng không thể tưởng tượng cảnh Yong Ha cười phá lên khoái trá thế nào khi biết tin này.

Trời tối dần, từng chiếc đèn lồng trong sân Phi Thiên đường lần lượt được thắp lên. Ánh mắt mọi người cũng theo nhau bị hút về một phía. Diêu Thuyền đang bắt đầu múa theo điệu nhạc và di chuyển thật duyên dáng về phía Sun Joon và Yoon Hee. Mỗi khi đưa tay lên, nàng lại cố tình làm lộ ra một chút da trần dưới cánh tay khiến không biết bao nhiêu nho sinh phải chảy máu mũi.

Yoon Hee cứ đinh ninh rằng Diêu Thuyền sẽ đến chỗ mình. Cô còn đang lo lắng không biết lát nữa phải nhảy thế nào thì đã thấy chân Diêu Thuyền đi về hướng khác, về phía Sun Joon đang ngồi cạnh cô. Sun Joon cũng thoáng bất ngờ, nhưng chàng không hề từ chối Diêu Thuyền như đã làm với các kỹ nữ trước đó. Không chỉ vậy, chàng còn theo Diêu Thuyền bước ra giữa sân. Tất cả những người đang đứng trên sân đều dạt hết sang hai bên nhường đường cho Sun Joon và Diêu Thuyền.

Yoon Hee choáng váng như thể thân cô vừa phải chịu một trận roi đòn. Không thể tin nổi Sun Joon lại có thể bước theo Diêu Thuyền dễ dàng như thế. Cô vội nốc rượu, cố nuốt trôi những suy nghĩ đang dâng lên trong lòng mình. Nhưng thật ra không chỉ có Yoon Hee bị bất ngờ. Cả Diêu Thuyền cũng vậy.

Ban đầu Diêu Thuyền đã tính toán thế này. Nàng sẽ quyến rũ vị công tử khô như ngói bên cạnh Kim Yoon

Sik để khiến chàng nổi cơn ghen mà kéo nàng về phía mình, như vậy mối quan hệ giữa nàng và chàng sẽ càng dễ dàng trở nên sâu sắc hơn. Ấy vậy mà viên ngói kỳ quặc đó lại chịu đi theo nàng.

Điều Thuyền không có thời gian để tự mãn về sức quyến rũ trời cho. Chính nàng đã tự đập đổ kế hoạch của mình, tự tình thông minh để giờ chỉ còn biết đứng nhìn Yoon Hee bị vây quanh bởi đám kỹ nữ đói khát đã chờ thời cơ này suốt cả ngày nay.

“Công tử đang nghĩ gì vậy?”

“Ta mới là người phải hỏi câu đó. Tại sao nàng lại tiếp cận ta?”

“Chuyện đó...”

“Ta nghe nói, kỹ nữ cũng có thứ gọi là tiết hạnh một ngày. Nàng đã nhảy múa với ta, nên không thể đến gần cậu công tử ngồi cạnh ta nữa. Không phải vậy sao?”

Điều Thuyền bất ngờ lúng túng, nàng hạ tay xuống thôi không nhảy múa nữa.

“Tiểu nữ thật sự không hiểu nổi. Chỉ vì lý do đó mà công tử làm thế này sao? Chẳng phải Kim công tử cũng là đàn ông sao?”

Phải, cậu ấy là đàn ông. Đó chính là nguyên nhân của nỗi khổ trong lòng ta ngay lúc này đây.

“Chuyện đó nàng phải rõ hơn ta chút.”

“Vậy thì tại sao?”

Đừng hỏi tại sao. Ta không muốn chịu đau thêm nữa vì chính ta cũng không biết câu trả lời. Cũng không muốn phải nói dối nữa.

“Đây là cách ta bảo vệ bạn mình, và cũng là đạo lý giữa những người đàn ông.”

“Không phải bảo vệ, mà là cản đường.”

“Để ta nói cho rõ. Không phải ta tiếp cận nàng, mà chính nàng đã tiếp cận ta trước! Người phản bội Kim công tử chính là nàng!”

Sun Joon không cho Điều Thuyền cơ hội nào để thanh minh, lạnh lùng quay lưng đi. Ngay lúc đó, Yoon Hee đang bị vây giữa một đám kỹ nữ cũng tiến vào sân. Cô lạnh lùng bỏ chàng đi và chỉ chăm chăm nhìn về hướng khác. Trong mắt Sun Joon, Yoon Hee rõ ràng đang ghen tuông vì bị chàng cướp mất Điều Thuyền.

“Chết tiệt! Sao lại thế này...”

Yoon Hee cùng đám kỹ nữ đi ngang qua Sun Joon. Nhưng chỉ mấy nàng kỹ nữ là bước tiếp, còn Yoon Hee thì đứng lại bên cạnh chàng. Vì Sun Joon đã nắm chặt cổ tay cô ghì lại. Chàng lôi cô về đẩy vào lều, rồi dùng thân thể cao lớn của mình chặn đứng đường ra, để Yoon Hee không thể quay vào sân được nữa. Yoon Hee nhìn chàng với ánh mắt oán giận, thấp giọng nói:

“Người như Giai Lang huynh thì cô gái nào không yêu thích. Nhưng huynh làm vậy chẳng phải quá lắm sao? Dù gì cũng là người con gái của tôi, sao huynh lại...”

Điều Thuyền quan trọng với cậu đến mức có thể gọi là “người con gái của tôi” sao? Sun Joon cảm thấy như trái tim mình đang bị hàng chục con dao đâm vào vậy. Chàng vẫn giữ vẻ mặt vô cảm, ghì chặt hai vai cô ấn xuống. Yoon Hee cố vùng vẫy hất tay chàng ra, nhưng sức cô không thể nào thắng được chàng. Khi Yoon Hee đã chịu ngồi yên, Sun Joon cũng ngồi phịch xuống bên cạnh cô.

“Cậu đừng đứng dậy.”

Câu nói đầy tâm trạng của Sun Joon đã buộc chặt chân Yoon Hee. Chàng cúi mặt mình giữa hai chân, không nói gì nữa. Ngay chính bản thân chàng cũng không thể giải thích được tại sao mình lại có những hành động kỳ lạ như vừa này.

Điều Thuyền vẫn đứng ngây ngô một chỗ nhìn Yoon Hee và Sun Joon chăm chú. Công tử Kim Yoon Sik cũng là đàn ông, nhưng cái cách Lee Sun Joon đối xử với chàng như với người yêu khiến trong lòng nàng

dâng lên một cảm giác khó chịu. Dù có nhìn kiểu nào đi chăng nữa, hai người đó có vẻ như đã đi quá giới hạn tình bạn giữa hai người đàn ông.

“Chẳng lẽ, là quan hệ đó?”

Lần này, Điều Thuyền không cố lắc đầu nữa. Nàng chắc chắn rằng giữa hai người họ có điều gì đó rất bất thường.

Yoon Hee này giờ chỉ ngồi yên uống rượu. Cô muốn làm vậy để dập tắt ngọn lửa đang bùng bùng trong lòng. Nhưng có lẽ vì bản chất của rượu không giống nước, nên ngọn lửa ấy càng cháy dữ dội hơn. Muốn giữ Sun Joon khỏi tầm ngắm của các kỹ nữ bình thường đã khó, giờ lại còn cả Điều Thuyền nữa.

Tại sao người đàn ông này lại hoàn hảo đến vậy? Phải, đám kỹ nữ hành xử như thế hoàn toàn là lỗi của chàng. Chuyện cô đau khổ như thế này cũng là vì chàng. Cứ thế, Yoon Hee tiếp tục trút hết những điều khó chịu lên đầu Sun Joon.

Yoon Hee nhìn quanh quất tìm Yong Ha. Nếu là ngày thường, mỗi khi có chuyện thế này hẳn đã chen ngang ngay từ đầu. Nhưng Yoon Hee nhìn mãi vẫn không thấy bóng dáng Yong Ha đâu. Có khi hẳn đã nắm tay một kỹ nữ nào đó đi tìm chỗ vắng vẻ không người để dập tắt ngọn lửa trong mình rồi cũng nên. Cái chân giữa vô dụng không làm gì được trong cả ngày thi đấu hôm nay của hẳn cuối cùng cũng có cơ hội trở tài.

Yoon Hee nhìn Sun Joon vẫn ngồi yên bên cạnh mình không nói tiếng nào, lại càng bức mình hơn, cô liên tục nốc rượu mà không hề nghĩ đến tử lượng của mình.

Bỗng có một người đàn ông xuất hiện. Sau khi nhìn khắp các nho sinh, ông tìm thấy Sun Joon và tiến lại gần chỗ chàng. Yoon Hee cảm thấy người này rất quen. Nhưng đầu cô càng quay mòng mòng, vừa đau vừa chóng mặt nên không tài nào nhớ ra nổi ông ta là ai. Người đàn ông đó nói thầm với Sun Joon, nhưng vẫn lọt vào tai Yoon Hee:

“Lee Sun Joon thiếu gia, thiếu gia vẫn khỏe chứ?”

“Tại sao ông lại đến đây?”

“Tiểu thư nhà chúng tôi đang chờ ở cổng Phán thôn. Là vô tình đi ngang đây thôi... Tiểu thư muốn hỏi không biết có thể gặp thiếu gia một lát được không?”

Nghe đến đây thì Yoon Hee đã nhớ ra ông ta là ai. Người quản gia đi cùng Phù Dung Hoa. Vậy nghĩa là nàng ta đang tìm gặp Sun Joon. Tiểu thư con nhà quyền quý mà lại vô tình đi ngang đây giờ này? Rõ ràng là nói dối. Chắc chắn Phù Dung Hoa cũng đã nghe về buổi thi đấu ngày hôm nay của Sung Kyun Kwan. Hẳn nàng ta cũng đoán được chàng công tử đây sẽ bị cả đám kỹ nữ vây lấy mà quỵ rũ nên sốt ruột, chịu không nổi nữa mới phải tìm đến tận đây. Yoon Hee hiểu thấu suy nghĩ của Phù Dung Hoa, cô chỉ biết cười chua chát.

“Tiểu thư à... Được rồi. Ông cứ đi trước, tôi sẽ đến đó ngay.”

Bỗng dưng có thứ gì đó không rõ là rượu hay lửa, nóng hừng hực như muốn thiêu cháy tâm trí Yoon Hee. Sau khi vị quản gia kia đi rồi, Sun Joon ngập ngừng như muốn nói gì đó với Yoon Hee, nhưng rốt cuộc chàng đã không thể mở miệng cũng như không nhìn cô lấy một lần, cứ vậy mà đứng dậy.

Khi Sun Joon sắp sửa biến mất ở Minh Luận đường, Yoon Hee đột nhiên quay đầu nhìn về phía chàng. Cô không muốn để chàng đi! Suy nghĩ đó khiến Yoon Hee bừng tỉnh, cô lau sạch mấy giọt rượu trên môi rồi đứng bật dậy. Thế nhưng vừa đứng lên, cô đã cảm thấy cả thế gian dường như chao đảo. Bước chưa được vài bước Yoon Hee đã ngã nhào về phía trước. Là lỗi của cô. Cô không ngờ mình đã uống nhiều đến mức này. Jae Shin đang ngồi uống rượu với một nhóm kỹ nữ nhìn cô với ánh mắt lo lắng.

Yoon Hee cố hết sức để đứng lên nhưng không được. May mắn thay có một người nào đó đã lại gần giúp cô đứng dậy. Là một cô gái đẹp.

“Cám... cảm ơn...”

“Công tử, công tử không sao chứ?”

Là Diêu Thuyền. Nhưng lúc này tai Yoon Hee chẳng còn nghe thấy gì ngoài những tiếng ù ù khó chịu. Cô gạt tay Diêu Thuyền ra, rồi chạy về phía Minh Luận đường.

Minh Luận đường vốn là nơi kỹ nữ không được phép bước vào, nên Diêu Thuyền chỉ biết đứng nhìn theo bóng Yoon Hee loạng choạng mà thôi. Cái hất tay và dáng đi xiêu vẹo của Yoon Hee đã để lại trong tim Diêu Thuyền một nỗi đau lớn không thể nào tả xiết.

Tâm trí Yoon Hee lúc này trống rỗng. Cô vẫn chỉ loạng choạng chạy đuổi theo người đó. Càng cố chạy nhanh hơn cô lại càng thấy trời đất chao đảo. Thân thể cô không chịu nghe theo lời cô nữa, khi chuẩn bị bước vào Đại Thành điện, chân Yoon Hee bị vấp vào bậc cửa khiến cô ngã dúi dụi. Nghe thấy tiếng động, Sun Joon dừng bước quay lại nhìn. Dù trời tối, nhưng chàng vẫn có thể nhận ra người vừa ngã là ai.

Yoon Hee cố giãy giụa tự mình đứng dậy. Nhưng trời đất quanh cô vẫn cứ quay cuồng. Cả Sun Joon, người đang đứng nhìn cô từ phía xa trông cũng mông lung khác hẳn ngày thường. Yoon Hee khó khăn lê từng bước một, cuối cùng cũng đến được trước mặt Sun Joon.

“Đuổi kịp huynh rồi, Giai Lang huynh!”

Yoon Hee vừa nói vừa loạng choạng vì hơi rượu.

“Hình như cậu hơi quá chén rồi...”

“Huynh đừng có giả vờ lo lắng cho tôi nữa!”

Lưỡi Yoon Hee như bị cuốn lại. Nhưng những lời nói và suy nghĩ trong đầu cô còn rối hơn.

“Huynh đi gặp cái nàng Phù Dung Hoa ấy phải không? Cái nàng tiểu thư đài các con nhà gia giáo ấy. Hừ, xem ra huynh mê nàng ấy như điên rồi! Nhìn cái kiểu huynh không quan tâm gì đến việc ăn mừng chiến thắng mà vội vàng vàng bỏ đi là tôi biết ngay.”

Sun Joon chỉ nghe hiểu được một nửa những gì Yoon Hee nói.

“Cậu nghĩ tôi đi gặp Phù Dung Hoa sao? Không hề, là tôi đang chạy trốn khỏi cậu thì đúng hơn.”

Sun Joon cố nuốt hết những lời muốn nói vào trong, chỉ đứng yên một chỗ. Yoon Hee tiếp tục lảo đảo gây sự. Thật ra đây đâu phải hành động của cô, mà là của rượu thì đúng hơn, Sun Joon hiểu rõ điều này:

“Nữ Lâm huynh chắc cũng phải gọi huynh là đại ca mất thôi. Hết cô này lại đến cô khác, thật là...”

Yoon Hee chưa kịp nói hết câu thì hai chân khụy xuống, khiến cô ngã vào lòng Sun Joon. Nhưng chàng vẫn buông thõng tay, không hề đỡ lấy cô. Sun Joon đã dùng hết sức bình sinh để ngăn mình không ôm lấy Yoon Hee. Yoon Hee vẫn còn đứng được là nhờ đang bám chặt lấy eo của Sun Joon.

“Phải chi tôi có thể thích được hết cô gái này đến cô gái kia. Như vậy sẽ dễ dàng hơn...”

“Nguyên vọng... Huynh vẫn còn nợ tôi một nguyên vọng, đúng không? Liệu tôi có thể sử dụng nguyên vọng đó, để ngăn huynh không gặp Phù Dung Hoa, có được không...”

Yoon Hee không thể nói hết câu. Hai chân cô đã không còn sức nữa, cả người thả phịch xuống đất. Sun Joon cũng ngồi xuống, ôm lấy cô và nói:

“Nếu đó là nguyên vọng của cậu, thì tôi sẽ không đi gặp nàng ấy nữa.”

Khó khăn lắm Sun Joon mới nói ra được lời nói của trái tim mình, nhưng lúc này Yoon Hee đã không còn tỉnh táo để nghe được tiếng chàng nữa. Hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má là minh chứng cho trái tim đau khổ của cô. Sun Joon vừa lay cô vừa gào lên kích động:

“Cậu hãy dùng nguyên vọng đó đi! Hãy dùng nguyên vọng đó tạo cho tôi một cái cơ đi!”

Nhưng từ đôi môi của Yoon Hee chỉ phát ra những lời lảm bảm khó hiểu. Sun Joon cúi xuống mặt cô hòng nghe rõ hơn. Không, là chàng đang tự lừa dối mình. Sun Joon sắp lại gần Yoon Hee chỉ đơn giản vì chàng muốn hôn lên đôi môi cô mà thôi. Mùi hương toả ra từ cơ thể cô như thôi thúc chàng. Đa số các nho sinh khác đều chỉ có mùi mồ hôi và mùi rượu, riêng mình Yoon Hee là vẫn giữ được một mùi hương rất dễ chịu. Cùng nhau thi đấu đến đổ mồ hôi, rồi cùng nhau uống rượu, nhưng tại sao lại khác nhau đến vậy? Đôi môi

Sun Joon hoàn toàn mất hết lý trí, chỉ một chút nữa thôi, một chút nữa thôi môi chàng sẽ đắm chìm trong mùi hương kỳ lạ nơi bờ môi ấy.

“Này! Đại Vật?”

Là giọng của Jae Shin. Sun Joon giật mình ngẩng đầu lên. Vì trời quá tối nên chàng không thể nhìn rõ gã. Nhưng cũng may là trời tối, nếu không hành động vừa rồi của Sun Joon đã bị Jae Shin phát hiện rồi.

“A! Kiệt... Kiệt Ngao huynh, có chuyện gì vậy...?”

“Hơ, ra là Giai Lang à? Đại Vật đâu?”

“Cậu ấy cũng ở đây.”

“Cũng to gan lớn mật đấy. Định làm trò mùi mẫn ngay giữa sân Đại Thành điện nghiêm trang đầy chữ thánh hiền này à? Thật không tưởng tượng nổi.”

Dù biết đây chỉ là câu nói không chủ ý giống như mọi khi của Jae Shin, nhưng lần này Sun Joon cảm thấy nó thật cay nghiệt.

“Cùng là đàn ông, sao có thể như thế chứ!”

“Cho dù có cùng là đàn ông đi chăng nữa, nếu đã muốn thì chẳng có gì là không thể. Nếu biết phương pháp thì cứ hỏi ta, lúc nào cũng được.”

Jae Shin tiến đến gần hai người, dừng lại quan sát Yoon Hee.

“Nhìn tên nhóc này say mềm rồi loạn choạng bỏ đi, ta đã thấy lo rồi. Cứ nghĩ va phải vách tường nào lăn ra bất tỉnh nên ta đi tìm xem sao, chắc chắc. Đàn ông con trai kiêu gì mà uống rượu chẳng ra làm sao cả.”

Jae Shin vừa định đỡ lấy Yoon Hee thì Sun Joon theo phản xạ, hất tay Jae Shin ra rồi ôm chặt Yoon Hee hơn.

“Muốn gì đây? Sợ ta làm gì tên nhóc này sao?”

“Không, không phải vậy...”

“Chẳng phải người đang định đi đâu sao? Để ta vác tên nhóc này về phòng cho, người không phải lo.”

“Huynh cứ để tôi.”

Jae Shin bực mình giành lấy Yoon Hee khỏi vòng tay Sun Joon, bế cô lên bằng hai tay.

“Tưởng ta giúp người vì có cảm tình gì với người chắc? Là ta sợ vết thương của người lại rách toác ra thôi. Mau đi đi! Dù ta chẳng biết nơi người định đi là chỗ quái nào mà làm cho tên nhóc này phải nức nở như thế.”

Sun Joon đứng thẫn thờ nhìn Jae Shin bế Yoon Hee trở vào Minh Luận đường. Vừa rồi nếu Jae Shin không xuất hiện, hẳn chàng đã làm một chuyện đáng ghê tởm với đôi môi đang say ngủ không biết gì kia rồi. Sun Joon đứng tựa lưng vào một phiến đá gần đó, ôm đầu đau khổ, chàng cảm thấy ghê sợ tội lỗi mình suýt chút nữa gây ra. Các vị thánh hiền đang được thờ phụng tại Đại Thành điện, từ Khổng Tử, Yển Tử, Tăng Tử cho đến Tử Tự Tử, Mạnh Tử, tất cả đều như đang thi lên tiếng trách mắng chàng.

“Khổng Phu Tử đại nhân, xin hãy trả lời kẻ thấp hèn này. Giờ tiểu sinh phải làm sao đây? Phải làm gì với thứ tình cảm mà một nho sinh không nên có này đây...”

Thế nhưng, đáp lại chàng chẳng gì khác ngoài bóng tối đen thẳm.

Vào đến Minh Luận đường, Jae Shin nghe thấy tiếng Yoon Hee thì trào yếu ớt:

“... Giai Lang huynh... đừng...”

“Người nói cái quái gì vậy?”

“Giai Lang huynh... Huynh đừng... đừng đi...”

Nước mắt chảy dài xuống hai gò má cô.

“Lúc tỉnh thì lẻo đẻo đi theo tên Giai Lang đó, giờ cả trong mơ người cũng chỉ biết mỗi hần thôi sao? Sao cứ khiến ta muốn nổi điên vậy hả? Ta ném người xuống đất bây giờ!”

Ngoài miệng thì cầu nhàu khó chịu là vậy, nhưng Jae Shin vẫn thận trọng điều chỉnh tư thế để Yoon Hee được thoải mái nhất. Bình thường nếu bế ai đó không còn tỉnh táo sẽ mất rất nhiều sức, nhưng tên nhóc này nhẹ hơn người khác rất nhiều, thêm nữa, không hiểu sao Jae Shin không hề có cảm giác kinh tởm khi phải ôm một tên đàn ông, ngược lại, gã cảm thấy khá dễ chịu.

“Ha! Cứ thế này ta cũng thành kẻ lệch lạc mất thôi.”

Jae Shin đặt Yoon Hee xuống trước hiên nhà, cởi đôi giày vải cũ của cô ra rồi lại bế cô lên. Miệng vẫn không ngừng cầu nhàu vì tự đứng phải “làm phúc không đâu”, Jae Shin đưa chân lên kéo toang cửa phòng rồi bước vào trong. Gã thả phịch Yoon Hee xuống như thể muốn vứt cô đi, nhưng trông bộ dạng lấm lem bùn đất nằm trên sàn phòng của Yoon Hee, gã lại cảm thấy đáng thương. Jae Shin vừa lau bầu vừa ngồi xuống cởi áo cho cô.

“Tên nhãi này! Người mà tỉnh dậy thì biết tay ta. Dám bắt ta phục vụ như thế này! Cả thế gian chỉ có mình người là được ta phục vụ thôi, cái tên nhãi này. Phải được ta ưu ái lắm thì người mới có cái phước này đây.”

Cũng chẳng phải Yoon Hee nhờ, là do chính bản thân gã muốn làm, vậy mà Jae Shin lại cầu nhàu nhiều đến phát sợ. Sau khi tháo dây đai áo, Jae Shin bắt đầu cởi áo ngoài của Yoon Hee. Những tiếng thở nặng nhọc của chính mình làm Jae Shin nổi đóa.

“Chết tiệt! Bực mình quá, cởi áo cho một tên nhãi ranh mà tại sao tim ta đập loạn xạ thế này? Cũng chỉ tại tên nhóc này, chính người! Đàn ông con trai gì nhìn yếu điệu y chang con gái, làm người khác nhầm lẫn... Hơ?”

Tay Jae Shin đột nhiên cứng đờ như bị đóng băng. Sau khi cởi chiếc áo ngoài dính đầy bùn đất và lớp áo lót dẫm mồ hôi của Yoon Hee ra, Jae Shin nhìn thấy một băng vải kỳ lạ quấn chặt quanh ngực cô.

“Cái... cái gì thế này?”

Dù không tỉnh táo, nhưng theo bản năng, Yoon Hee vẫn cố giữ chặt lấy tấm băng vải che thân. Cũng ngay lúc đó, Jae Shin giật mình nhảy dựng lên, suýt chút nữa cụng cả đầu vào trần nhà. Gã vội vàng đóng cửa phòng lại rồi ngồi phịch xuống. Chân gã bủn rủn đến độ không thể cử động nổi. Jae Shin không muốn tin vào mắt mình, gã cố kiểm soát:

“Ta... ta say rồi! Nếu không thì, là do tên nhóc này có sở thích biến thái. Đúng thế, nhất định là như vậy!”

Jae Shin tựa cửa ngẩn ngơ một lúc mới định thần lại được, gã từ từ bò về phía Yoon Hee. Nhìn kỹ lại một lần nữa, rõ ràng đó là băng vải che ngực nữ nhi, hơn nữa còn được quấn rất chặt để nén bộ ngực đầy đặn, đến mức tưởng như máu không thể thông nổi. Hai bên thái dương Jae Shin bắt đầu chảy mồ hôi hột. Gã đưa bàn tay run run sờ cảm Yoon Hee. Không hề có chút dấu vết nào của râu. Bàn tay ấy chuyển xuống cổ. Không có quả táo. Cả xương đòn, cả vai, cả vùng nách, tất cả đều là của nữ nhi.

Jae Shin đứng dậy và bắt đầu đi qua đi lại trong phòng như một kẻ điên. Được một lúc thì những suy nghĩ phức tạp trong đầu dần dần ra khỏi phòng. Nhưng cũng không khác gì khi còn ở trong, Jae Shin lại tiếp tục đi qua đi lại ngay trước cửa phòng. Chỉ là bước dài hơn, mạnh hơn đôi chút. Hơi rượu và những suy nghĩ rối rắm trong đầu khiến Jae Shin thấy khó thở. Chóng mặt, gã đứng tựa đầu vào cột nhà. Nhưng chưa được bao lâu đã lại bước trở vào trong phòng.

Yoon Hee đang nằm co quắp trên sàn phòng vừa lạnh vừa cứng. Cơ thể vốn đã yếu ớt của cô giờ lại càng trở nên nhỏ bé đáng thương hơn. Jae Shin đóng chặt cửa phòng lại, đến ngồi xuống gần Yoon Hee. Điều làm gã thấy kỳ lạ hơn cả là bản thân gã bấy lâu nay đã không hề hoài nghi về giới tính của cô. Hai tay gã buông thõng không còn chút sức lực.

“Ha! Sao đến tận bây giờ ta mới nhận ra điều này chứ?”

Xen lẫn tiếng thở dài của gã là tiếng Yoon Hee thì thầm:

“Giai Lang huynh...”

“Tên nhãi ranh này! Gọi Giai Lang làm gì? Chắc ta điên mất. Sao lại chui vào Sung Kyun Kwan này cơ chứ? Người tưởng đây là đâu hả... Ha...”

Jae Shin lại thở dài. Không tính đến chuyện giả trai, việc Yoon Hee dám bước chân vào Sung Kyun Kwan đã là chuyện lớn rồi. Tên nhóc này còn tham gia đầy đủ các buổi lễ dâng hương được cử hành ở Đại Thành điện, những nghi thức mà nữ nhi không bao giờ được nghĩ đến. Chỉ vì phải có mặt thì mới được phát giấy viết. Jae Shin càng nghĩ càng thấy đau lòng hơn.

“Nếu có ngày thân phận người bị bại lộ, chắc chắn sẽ khó mà giữ được mạng... Phải làm sao đây...”

Sun Joon đã mất khá nhiều thời gian để bình tâm lại. Người quản gia sau khi chờ một lúc lâu, quay lại Sung Kyun Kwan thì bị chàng từ chối đánh ra về. Từ xa lục đục tiếng mọi người chuẩn bị rời Phi Thiên đường sau khi kết thúc tiệc tùng, tiếng các nho sinh say bí tỉ vừa đi về phía Phán thôn vừa hát ngêu ngao, tiếng các kỹ nữ hên hò cho lần gặp tiếp theo, tiếng cười đùa,... Sun Joon cũng bắt đầu lê bước trở về Đông trai, lòng vẫn còn nặng trĩu.

Các nho sinh khác cũng đã trở về và đang chuẩn bị tắm rửa nghỉ ngơi. Sun Joon chỉ khẽ chào họ bằng mắt rồi bước lên hiên. Chàng nhìn thấy Jae Shin đang mặt ngồi như tượng đá ngay trước cửa Trung nhị phòng.

“Đại Vật vẫn ổn chứ?”

Nghe Sun Joon hỏi, Jae Shin cũng không buồn ngẩng đầu lên.

“Nhờ huynh tránh ra một chút. Tôi muốn vào trong...”

“Người dò vào đâu hả? Đi đi! Về Tây trai đi, tên khốn Lão luận này!”

Đột nhiên Jae Shin lớn tiếng, làm không chỉ Sun Joon mà cả những người đang ở xung quanh đều giật mình đến sững người

“Hình như huynh hơi quá chén rồi thì phải.”

Giọng nói bình thản cho qua chuyện của Sun Joon càng khiến cơn phẫn nộ của Jae Shin bốc lên ngàn ngút. Cơn phẫn nộ ấy biến thành nắm đấm, nhắm thẳng vào mặt Sun Joon. Những suy nghĩ rối rắm trong đầu Jae Shin đã chọn Sun Joon làm nơi để giải tỏa. Nhưng đâu chỉ mình Jae Shin phải chịu cảnh đau đầu. Sun Joon cũng lựa chọn phương pháp tương tự, trả đòn Jae Shin để trút bỏ những tâm tư đang đè nặng trong lòng mình. Hai người đánh qua đánh lại liên tục, đến mức ngã khỏi hiên và cuối cùng lăn lộn trên nền đất. Jae Shin nghiêng răng rít lên như đang nói với chính mình.

“Đại Vật đã nói người đừng đi. Tên nhóc đó đã vừa khóc vừa năn nỉ người đừng đi rồi kia mà!”

Câu nói ấy lẫn trong tiếng đánh nhau, Sun Joon không thể nghe được Jae Shin nói gì, và chính bản thân Jae Shin cũng không hiểu bản thân đang nói gì nữa. Đám đông xung quanh họ càng lúc càng tăng lên, nhưng không ai dám nhảy vào can thiệp. Yong Ha về trễ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra cũng đành tham gia vào đám đông.

“Đang yên đang lành, sao lại gây chuyện nữa?”

“Chẳng biết. Cả ngày hôm nay còn phối hợp ăn ý với nhau là thế...”

“Không biết tính Kiệt Ngao sao? Chuyện gì đến cũng phải đến thôi.”

“Không nói Kiệt Ngao, Giai Lang cũng bị làm sao vậy? Tìm hiểu lý do trước đi.”

Chẳng ai biết lý do của trận ẩu đả này cả. Mà thật ra, ngay cả Sun Joon và Jae Shin cũng không biết chuyện gì đã dẫn đến kết quả này. Chỉ có Yong Ha là nóng ruột.

“Ai đó ngăn họ lại đi!”

Nhưng không ai dám chen ngang vào trận ẩu đả. Yong Ha lấy hết can đảm chạy vào, hấn dùng hết sức bình sinh giữ chặt tay hai người Sun Joon và Jae Shin rồi đẩy họ ra.

“Giải quyết bằng lời đi! Mặc dù ta không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng bình tĩnh nói chuyện đã...”

Yong Ha chưa kịp nói hết câu thì đã bị hai người kia mỗi người giáng ột đấm vào hai bên má ngã văng ra phía ngoài.

“Trời ạ! Chắc tôi chết mất thôi!”

Yong Ha ngồi nguyên một chỗ vừa gào vừa la, nhưng Sun Joon và Jae Shin vẫn không hề biết đến sự tồn tại của hắn. Không phải Jae Shin đang đánh nhau với Sun Joon, cũng không phải Sun Joon đang đánh nhau với Jae Shin. Yong Ha đánh hơi được chuyện gì đó rất không ổn ở đây. Những người đứng xem thì bất ngờ vì một Sun Joon hiền lành lại có thể ngang ngửa “long hổ tranh hùng” với Jae Shin, người nổi tiếng giỏi đánh nhau nhất trường.

Tiếng ồn ào bên ngoài khiến Yoon Hee tỉnh giấc. Ban đầu cô cảm thấy rất mệt, nhưng rồi lập tức giật mình tỉnh táo lại ngay. Cô vội vàng ngồi dậy kiểm tra quần áo đang mặc trên người. May mắn là đai lưng vẫn còn được buộc chặt như lúc sáng. Jae Shin đã cẩn thận mặc lại áo cho cô để Yoon Hee không nhận ra.

Rồi cô nhìn quanh để xác định xem mình đang ở đâu. Là Trung nhị phòng. Yoon Hee thở phào nhẹ nhõm. Vừa mới an tâm được một chút cô đã lại nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài. Không biết là ai, nhưng hình như có người đang đánh nhau. Yoon Hee cố đứng dậy. Tuy vẫn còn say nên có hơi loạng choạng, nhưng Yoon Hee cũng tự giữ thăng bằng rồi bước ra ngoài.

Yoon Hee vừa mở cửa đi ra, Yong Ha đã nhìn thấy ngay cô.

“A, Đại Vật, cậu ở trong đó từ nãy đến giờ hả? Mau ra ngăn hai tên điên này lại đi. Cứ thế này thế nào cũng có người bị thương.”

“Có chuyện gì vậy?”

Yoon Hee ngơ ngác hỏi lại rồi nhìn về phía hai người đang đánh nhau. Vì trời tối, Yoon Hee lại đang say nên mất một lúc lâu cô mới nhận ra hai người đó là ai.

“Ồ! Ồ! Là Kiệt Ngao sư huynh và Giai Lang huynh sao?”

Yoon Hee giật mình vội vàng chạy ra chỗ họ đến nỗi không kịp mang giày. Cô dang tay chắn giữa hai người.

“Dừng lại đi! Giai Lang huynh! Kiệt Ngao huynh! Hai người mau dừng lại đi!”

Sự xuất hiện đột ngột của Yoon Hee như làm cả hai bừng tỉnh, họ dừng ngay những nắm đấm đang chuẩn bị đưa lên. Yong Ha thấy vậy lăm bắm một mình:

“Mấy tên khốn này! Đánh văng cả ta ra như thế này rồi chỉ biết nghe lời Đại Vật thôi sao?”

Yoon Hee lần lượt nhìn cả hai người, lớn tiếng hỏi:

“Hai người sao vậy? Sao lại đánh nhau?”

Đến lúc này Sun Joon và Jae Shin mới nhận ra đám đông xung quanh mình. Tất cả đang nhìn họ với ánh mắt tò mò như muốn nói “Jae Shin không nói làm gì, nhưng Sun Joon đánh nhau thì đúng là chuyện lạ”. Vậy nên cho dù trận ẩu đả đã kết thúc, vẫn chẳng ai có ý định bỏ đi, vì còn muốn biết lý do. Sun Joon và Jae Shin chỉ im lặng, đứng cúi đầu. Yoon Hee vẫn nhìn chăm chăm hết người này đến người kia. Yong Ha tiến lại gần lên tiếng hỏi:

“Có chuyện gì, mau nói đi. Cả ngày vui vẻ với nhau, sao giờ lại giở chứng hả?”

Hai người Sun Joon và Jae Shin vẫn tiếp tục im lặng, thậm chí còn không thèm nhìn nhau lấy một lần. Thấy vậy Yong Ha vừa đấm ngực vừa nói:

“Thật là, bức bối quá đi mất! Đánh nhau um sùm thế này, chẳng phải là vì có chuyện gì sao? Đánh nhau đến nỗi hất ta qua một bên kia mà!”

“Sao cơ? Chúng tôi làm vậy với Nữ Lâm sư huynh lúc nào...”

Sun Joon và Jae Shin đồng loạt nhìn Yong Ha như thể không hề nhớ gì về chuyện đó. Yong Ha lại càng thắc mắc:

“Rốt cuộc hai người đang đánh nhau vì cái gì vậy? Nếu Giai Lang cậu là người hay quá chén, thì có thể đổ lỗi cho rượu nhưng đằng này lại không phải...”

Jae Shin lén ném một cái nhìn về phía Yoon Hee, bực bội quay sang gạt đám người tò mò kia ra, bước vào Trung nhị phòng. Một lát sau gã lại xuất hiện, vắt trên vai chiếc áo khoác dài màu ngọc bích, tay cầm nón rồi bỏ đi không nói tiếng nào. Yong Ha đuổi theo gọi với:

“Kiệt Ngao! Giờ này rồi huynh còn đi đâu vậy hả? Quay lại đây!”

Yoon Hee lo lắng nhìn Sun Joon. Chàng tránh ánh mắt cô. Bỗng dưng, Yoon Hee cảm thấy Sun Joon sao mà xa lạ quá. Chàng vừa đi gặp Phù Dung Hoa về phải không? Chàng đã nói chuyện gì, đã làm gì với nàng ấy? Chắc hẳn chàng đã không để lộ khuôn mặt buồn bã lúc nãy, mà mỉm cười hạnh phúc với nàng ấy đúng không? Vậy thì đúng ra bây giờ chàng cũng phải mỉm cười chứ, tại sao lại đánh nhau? Khoé môi Sun Joon bị thương dính máu. Yoon Hee định đưa tay ra lau vết máu ấy cho chàng thì Sun Joon giật mình lùi lại. Bàn tay đang đưa lên của Yoon Hee cũng khựng lại lơ lửng trên không. Sun Joon nhận ra cái nhìn tò mò của những người xung quanh, chàng quay lưng bước thẳng vào Trung nhị phòng.

Khi đám đông đã rời đi hết, Yoon Hee vẫn còn chưa hết bất ngờ, đứng chôn chân tại chỗ. Rõ ràng là Sun Joon đã từ chối cô. Tại sao? Cô đã phạm lỗi gì ư? Yoon Hee nhớ ra mình đã say khướt và bước loạng choạng đuổi theo chàng đến tận Đại Thành điện. Nhưng cô lại không có chút ký ức gì về những chuyện xảy ra sau đó. Rõ ràng cô đã giữ chàng lại và nói gì đó, nhưng không tài nào nhớ được. Yong Ha không đuổi kịp Jae Shin liền quay về đứng trước Yoon Hee đang tái xanh mặt mày và nói:

“Chết tiệt! Sao hắn nhanh thế không biết. Loáng một cái đã biến mất tiêu. Còn cậu nữa, Đại Vật, mặt mũi sao vậy hả?”

“Gì cơ? À, không có gì đâu.”

“Cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, lại còn nói không có gì? Đến cả cậu mà cũng có vấn đề, chắc ta điên mất!”

Yong Ha đứng chần chừ một lát rồi một mình quay về phòng mình. Yoon Hee cũng vừa đấu tranh với nỗi sợ, vừa đi vào căn phòng có Sun Joon.

Căn phòng tối đen như mực, Sun Joon vẫn đang đứng yên một chỗ như khi mới vào. Thấy Yoon Hee bước vào phòng, chàng liền xoay người lại. Bóng tối che đi khuôn mặt chàng. Và chàng cũng không nhìn thấy được khuôn mặt của Yoon Hee.

“Có phải tôi đã làm gì không phải lúc say không?”

“Người làm chuyện không ra gì vì say phải là tôi mới đúng...”

“Huynh có đụng đến chút rượu nào đâu...”

“Rượu cho dù không uống cũng có thể làm cho người ta say.”

“Nếu không phải tôi đã làm gì có lỗi với huynh, vậy sao giờ huynh lại giận tôi?”

“Không phải vậy đâu. Tôi chưa bao giờ giận cậu cả, dù chỉ một lần.”

Giọng nói xa lạ khi nãy của Sun Joon có phần ôn hoà hơn. Yoon Hee vẫn không thể nhìn rõ mặt chàng, nhưng nghe giọng nói đã vui vẻ hơn nhiều.

“Cậu không sao chứ? Say đến nỗi không biết gì nữa cơ mà.”

“Vâng, tôi không sao. Nhưng tôi không nhớ gì kể từ lúc bước vào Đại Thành điện cả. Chắc huynh khó khăn lắm mới có thể đưa tôi về phòng.”

“Không phải tôi. Người đã bế cậu về là Kiệt Ngao sư huynh.”

“Huynh nói gì cơ? Kiệt Ngao sư huynh bế tôi về?”

Mất Yoon Hee dần quen với bóng tối, cô bắt đầu nhìn thấy mặt Sun Joon. Chàng đang mỉm cười. Trận ẩu đả với Jae Shin đã giúp chàng bình tĩnh hơn. Yoon Hee định hỏi thăm về buổi gặp mặt với Phù Dung Hoa, nhưng rồi lại thôi. Cô không muốn biến mình thành kẻ đáng thương hơn nữa.

25. Chương 25: Vụ Bê Bối

Đêm tối, khi tất cả đều đã ngủ say, có một bóng đen thậm thò trước cửa Tỳ Bộc sảnh đang đóng kín, rồi chọt vật treo tường lên vào trong. Sau một hồi trốn trong bóng tối thám thính xung quanh, bóng đen ấy mới an tâm bước ra ngoài, lộ diện dưới ánh trăng.

“Phù, đúng như lời Nữ Lâm sư huynh, ở đây không có ai cả.”

Yoon Hee tìm thấy một thùng gỗ lớn bên cạnh giếng nước. Có vẻ như nó thường được dùng để giặt chăn gối. Trước khi đến đây, Yoon Hee vốn chỉ định lau người sơ qua thôi, nhưng vừa nhìn thấy thùng gỗ ấy, cô có cảm giác như cả cơ thể mình đang bốc mùi. Sau khi kết thúc trận mộc cầu mấy hôm trước, cô có lau người nhưng vẫn không thấy thoải mái chút nào. Không được tận hưởng niềm vui sướng của làn nước mát chảy qua da thịt thì đâu thể gọi là tắm. Yoon Hee tự nhủ rằng thời tiết vẫn còn quá lạnh để ngâm mình trong nước giếng. Nhưng rồi khi nhìn thấy đồng củi và chiếc nồi gang đang đặt sẵn trên bếp, Yoon Hee không còn cảm lòng được nữa.

Yoon Hee thận trọng tiến lại gần giếng nước. Ban nãy Yong Ha đã kể cho cô câu chuyện về cô gái bị rơi xuống cái giếng này chết đuối, hẳn kể chi tiết đến nỗi tận bây giờ Yoon Hee vẫn còn ám ảnh. Cô sờ hết gai ốc khi nghĩ đến chuyện có một oan hồn tóc xoã từ dưới giếng leo lên. Yoon Hee bỗng hối hận vì đã một mực từ chối lời đề nghị kì lừng cho cô của Yong Ha. Yoon Hee đã đến đây vài lần, nhưng hôm nay cô cảm thấy rợn người hơn mọi khi. Dĩ nhiên, tất cả đều là lỗi của Yong Ha.

Yoon Hee nhắm tịt hai mắt, quay mặt về phía ngược lại với giếng nước rồi ném tôm cái gầu xuống giếng. Tiếng gầu rơi xuống chạm vào mặt nước khiến cô dựng hết tóc gáy, Yoon Hee dùng hết sức kéo gầu nước lên. Tiếng gầu cạ vào thành giếng cũng đáng sợ không kém. Nhưng kinh dị nhất vẫn là sự cũ kỹ của Tỳ Bộc sảnh. Nếu Yong Ha không kể mấy câu chuyện khi này, thì hẳn cô đã không đến nỗi sợ như thế này. Nghĩ vậy, Yoon Hee liền nghiêng rằng nguyên rủa Yong Ha. Sau khi lấy nước đầy nồi, Yoon Hee bắt đầu nhóm bếp. Cái nồi gang này có vẻ chuyên dùng để luộc chăn nên chứa được rất nhiều nước. Mặc dù sợ người khác sẽ nhìn thấy khói bốc lên, nhưng Yoon Hee vẫn chất thật nhiều củi vào bếp lò để đun nước cho nhanh.

Điều Yoon Hee lo sợ không phải là thừa. Một nho sinh Hạ Tây trai về muộn đã nhìn thấy đám khói. Hắn ta tưởng có hỏa hoạn liền vội vàng chạy về phía Tỳ Bộc sảnh. Nhưng lên nhìn qua vách tường thì chỉ thấy Đại Vật “đáng ghét” đang nhóm lửa dưới ánh trăng nên đành mất hứng trở về khu phòng của nho sinh Hạ trai. Ba nho sinh cùng phòng hẳn đều đã đi ngủ, chỉ còn Im Byung Choon là đang thức.

“Sao còn chưa ngủ?”

“Không ngủ được.”

“Chẳng lẽ đến giờ cậu vẫn còn hậm hực vì Đại Vật sao?”

“Tên ăn mày đó không biết có phước gì mà được cả Giai Lang sư huynh lẫn Kiệt Ngao bênh vực. Rõ ngứa mắt.”

Thấy Byung Choon không giấu được vẻ tức giận, nho sinh kia nói:

“Họ là bằng hữu mà, phải vậy thôi. Mà nói thật, dù không có hai người đó, Đại Vật cũng đâu phải người dễ bắt nạt? Khác với vẻ bề ngoài, cậu ta rất tài giỏi, các thầy toàn khen ngợi...”

“Phải tìm được điểm yếu của hắn. Nếu không sẽ chẳng bao giờ tổng được hắn ra khỏi đây.”

“Tôi biết cậu thích Giai Lang huynh từ lâu, nhưng sao cứ phải trút bực dọc lên Đại Vật vậy?”

“Tôi không ưa tên nhãi đó! Cái thứ Nam Nhân nghèo kiết mà còn làm ra vẻ ta đây hay ho lắm. Tuổi tác cũng không bằng ai...”

Nho sinh nọ rất muốn nói rằng Byung Choon đang cố tìm ra những cái cớ vô lý để ghét Đại Vật, nhưng lại thôi vì sợ sẽ càng làm Byung Choon nổi điên hơn. Thật ra bản thân hắn ta cũng chẳng cảm thấy thoải mái gì khi nhìn Yoon Hee, một người nhỏ tuổi hơn mình mà được vào ở Đông trai.

“Đừng có nói đến chuyện tuổi tác. Chẳng phải cậu cũng bằng tuổi cậu ta sao?”

“Hứ!”

“À! Nói mới nhớ, khi nãy tôi nhìn thấy khói bốc lên từ phía Tỳ Bộc sảnh. Sợ có cháy nhà, chạy sang đây xem thì thấy Đại Vật đang nhóm lửa. Cũng to gan thật, ban đêm Tỳ Bộc sảnh đáng sợ như thế. Mà rốt cuộc cậu ta định làm gì vậy nhỉ?”

“Chắc muốn được một lần thử tắm nước nóng chứ gì?”

Byung Choon vừa nói hết câu thì cả hai người như cùng lóe lên một suy nghĩ, im lặng nhìn nhau. Rồi Byung Choon đứng bật dậy mặc quần áo.

“Khoan, không phải cậu định sang đó đấy chứ? Nhìn lên cậu ta để làm gì? Cậu ta có phải con gái đâu.”

“Chưa biết chừng là con gái cũng nên? Khuôn mặt đó mà là đàn ông mới là chuyện lạ.”

“Hãy, đừng có đùa kiểu đó... Không thể nào có chuyện đó được. Mặc dù có thể cậu ta đẹp hơn đám con gái nhiều đấy”

“Dù sao thì cũng đi thử một lần đi. Có khi hẳn đang gây chuyện với đàn bà có chồng cũng nên. Chỉ cần bấy nhiêu thôi, cũng đủ để đá hẳn ra khỏi đây rồi. Còn không thì để ấy con ma đuổi cổ hẳn đi không mảnh vải che thân cũng được.”

“Ha ha ha, mấy con ma đó, là chúng ta đúng không?”

“Tỳ Bộc sảnh là nơi cực kỳ đáng sợ, chẳng phải không ai dám đến gần đó lúc đêm tối đấy sao? Có khi tên nhãi ấy sẽ giết mình chết ngất cũng nên. Vừa hay, sắp đang khó chịu không ngủ được, ha ha ha.”

Hai người mặc quần áo xong liền tháo búi tóc ra, xõa dài, trùm lên người một chiếc chăn mỏng. Ba nhô sinh đang ngủ khi nãy vì ồn ào nên giật mình tỉnh giấc, sau khi nghe đầu đuôi câu chuyện cũng tỏ ý muốn tham gia

Sau khi gội đầu xong, Yoon Hee ngồi hẳn vào thùng nước ấm, cô cảm thấy cực kỳ thoải mái với bầu không khí yên ắng xung quanh. Những ngôi sao chi chít trên bầu trời như giúp cô tẩy hết những suy nghĩ lo lắng ra khỏi đầu. Chiếc thùng hơi hẹp, Yoon Hee phải ngồi co người, nhưng cô không hề cảm thấy khó chịu chút nào. Cứ như vậy, ý nghĩ “chỉ ngâm mình một lát thôi” lúc đầu đã trở thành “thêm một lát nữa thôi” lúc nào không hay. Rồi cô cảm thấy lo cho Jae Shin. Sau khi đánh nhau với Sun Joon, đã mấy ngày liên tiếp gã không về Đông trai. Cô còn áy náy vì chuyện gã phải ẩm cô từ Phi Thiên đường về tận Đông trai nữa. Sun Joon cũng lo cho Jae Shin không kém gì Yoon Hee. Chỉ có Yong Ha là không thèm để ý, vì hẳn đã quá quen với cái kiểu biến mất này của Jae Shin rồi.

Đột nhiên, Yoon Hee nghe thấy một âm thanh lạ phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Cả cơ thể đang ngâm trong nước của Yoon Hee cứng đờ vì căng thẳng. Cô nghe tiếng ai đó đang trèo tường kèm theo tiếng giẫm chân lên mấy viên gạch ngói. Yoon Hee cố lắng tai nghe, cô quay người lại tìm nơi phát ra âm thanh nhưng vì âm thanh ấy quá nhỏ, đã tan vào không gian nên Yoon Hee không tài nào đoán được nó truyền tới từ hướng nào. Cô vươn tay ra với lấy đồng quần áo đang để bên cạnh, có thật nhẹ nhàng để không làm phát ra tiếng nước. Sau khi quan sát xung quanh, Yoon Hee đứng dậy, nhanh chóng khoác áo vào. Nhưng cô vẫn chưa kịp mặc quần, đôi chân trần của cô vẫn lộ ra. Yoon Hee lại nghe thấy tiếng người vừa nhảy xuống đất. Không còn thời gian để xác định âm thanh ấy phát ra từ đâu nữa. Yoon Hee ôm đồng quần áo vào người rồi để chân trần, vội vàng chạy đi tìm chỗ trốn.

Nơi Yoon Hee trốn là gian nhà kho nằm cuối dãy nhà của Tỳ Bộc sảnh. Đến lúc này cô mới nhận ra móc khóa căn phòng này nằm bên ngoài cửa, muốn chạy đi kiếm chỗ khác tốt hơn thì đã không kịp nữa rồi. Tiếng người càng lúc càng gần hơn, Yoon Hee chỉ còn cách tới trốn phía sau đồng củi rơm khô.

Sau khi tìm cách buộc tạm áo lại, Yoon Hee cố đóng tai lắng nghe. Tỳ Bộc sảnh là nơi nằm ngoài cùng trong hệ thống các dãy nhà của Sung Kyun Kwan. Vậy nên khả năng những âm thanh khi nãy là do người ngoài đột nhập vào rất cao. Ban

đầu Yoon Hee ngỡ là trộm, nhưng tiếng bước chân ấy có vẻ loạng choạng làm cô thấy lạ. Những bước chân càng lúc càng gần Yoon Hee hơn. Vừa cầu cho người lạ cứ vậy mà đi khỏi, Yoon Hee vừa cố mặc quần áo

vào. Thế nhưng, cánh cửa gian nhà kho nơi cô đang trốn bỗng mở toang, người là ấy bước vào.

Yoon Hee nín thở. Cô đứng chết lặng đằng sau đồng củi, không dám bật ra dù chỉ một tiếng thở. Những thứ đang nhỏ xuống từ người cô không rõ là nước hay là mồ hôi lạnh nữa.

Người lạ sau khi bước vào liền đóng chặt cửa nhà kho lại rồi ngồi thụp ngay xuống. Vậy là đường thoát của Yoon Hee đã bị khóa. Yoon Hee sợ đến nỗi không dám liếc mắt lên nhìn, chỉ cố đóng tai nghe ngóng. Cô nghe tiếng người lạ thở đứt quãng đầy nặng nhọc. Cô còn cảm thấy người lạ đang cố cắn môi để giấu đi những tiếng rên. Không phải trộm. Có vẻ như là một kẻ chạy trốn đang bị thương thì đúng hơn.

Đột nhiên cả tiếng thở lẫn tiếng rên đều ngưng lại. Cơ thể đang ngồi tựa cửa của người lạ đổ sang một bên như xác chết. Yoon Hee lấy hết dũng khí hé một mắt ra nhìn. Tim cô đập thình thịch như thể sợ rằng chỉ cần mình đảo mắt cũng sẽ gây ra tiếng động.

Người lạ, không rõ là trộm hay kẻ đào tẩu, đang mặc một bộ trang phục quý tộc, còn có thêm một chiếc nón lụa giắt sau lưng nữa. Đột nhiên Yoon Hee cảm thấy người này rất quen. Yoon Hee mở cả hai mắt, mượn ánh trăng để nhìn cho rõ khuôn mặt người lạ. Nhưng rồi mắt cô càng lúc càng mở to hơn. Người đang nằm như chết kia rõ ràng là Jae Shin. Chỉ có thể là gã. Hay vì say bí tỉ nên Jae Shin đi nhầm về đây rồi cứ thế lăn ra ngủ?

Suýt chút nữa Yoon Hee đã đứng bật dậy vì bất ngờ, nhưng chợt nhớ ra bên trong mình vẫn chưa mặc gì, cô lại ngồi thụp xuống. Cô định mặc cả hai lớp quần cùng một lúc, cố thật nhẹ nhàng để không làm Jae Shin tỉnh dậy. Một phần vì vội, một phần vì người còn ướt, chuyện mặc quần áo thật chẳng dễ dàng gì. Yoon Hee lại liếc nhìn Jae Shin qua đồng củi lần nữa. Gã vẫn nằm yên không hề động đậy. Khẽ cởi áo khoác ra, Yoon Hee nhanh chóng mặc hai lớp áo lót vào. Ngay khi cô vừa rón người đứng dậy, đưa một chân vào ống quần thì nghe tiếng Jae Shin quát:

“Là ai? Sao cứ lén lút như kẻ trộm mèo vậy hả?”

Yoon Hee giật mình, cô vẫn cố run run xỏ chân vào quần cổ núp sau đồng củi. Cũng ngay lúc đó cô nghe thấy rất nhiều tiếng chân chạy bên ngoài. Yoon Hee vừa loay hoay mặc quần áo vừa cố đoán những bước chân đó là của ai. Những người đang đuổi theo Jae Shin chẳng? Nhưng nếu vậy, không lý do gì họ lại bỏ chạy khi nghe tiếng Jae Shin. Đột nhiên Jae Shin nhìn về phía Yoon Hee và hỏi:

“Là... là ma à?”

Khác với tiếng quát ban nãy, lần này rõ ràng Jae Shin đang nói với cô. Yoon Hee thận trọng ngẩng đầu lên khỏi đồng củi, nói thật nhỏ để bên ngoài không nghe thấy.

“Kiệt Ngao sư huynh, là tôi, Đại Vật đây.”

Jae Shin khó nhọc mở mắt ra nhìn cô. Trên mái tóc đang để xõa của Yoon Hee dính đầy rơm, cả trên má cũng vậy. Thử trước mặt gã rõ ràng là một con ma.

“Hức! M... ma...”

“Ồ! sư huynh! Tôi là Đại Vật đây!”

Không kịp nghe hết câu nói của Yoon Hee, tiếng rên vì đau của Jae Shin đã tắt ngấm, gã lại một lần nữa rơi vào trạng thái bất tỉnh nhân sự, Yoon Hee vẫn đứng sau đồng củi, cố thét lên thật khẽ:

“Kiệt Ngao sư huynh! Kiệt Ngao sư huynh! ... Này, Kiệt Ngao!”

Dù có gọi thế nào vẫn không thấy Jae Shin tỉnh lại.

“Huynh đã uống bao nhiêu rồi mà để bất tỉnh thế này?”

Yoon Hee khom người trốn sau đồng củi, vừa quan sát Jae Shin vừa thận trọng mặc hết số quần áo còn lại.

Tiếng chân chạy vội vàng sau khi nghe giọng Jae Shin lúc này không thuộc về ai khác, mà chính là những nhóc sinh Hạ trai đang định đến dọa Yoon Hee. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong cuộc đời họ phải chạy bán sống bán chết thoát mồ hôi mẹ mồ hôi con như vậy.

“Này, này, khoan đã!”

Nghe tiếng Byung Choon la, họ mới dừng lại. Nhưng khi đó họ đã ra khỏi Tỳ Bộc sảnh từ lúc nào rồi. Họ vừa lo lắng liếc nhìn về phía Tỳ Bộc sảnh vừa đứng thành một nhóm dính lấy nhau.

“Sao lại quay lưng chạy hết vậy?”

“Vừa rồi, rõ ràng là giọng của Kiệt Ngao.”

“Tôi sợ Kiệt Ngao còn hơn là sợ ma nữa.”

“May là gan tôi dính chặt trong người. Suýt nữa thì rơi cả gan vì nghe thấy cái giọng ấy.”

Byung Choon vừa nghiêng đầu vừa lẩm bẩm một mình.

“Tại sao Kiệt Ngao lại ở cùng với cái tên nhãi kia chứ? Rõ ràng tôi nghe nói Kiệt Ngao ra ngoài rồi kia mà.”

“Cũng phải. Đến tận giờ cơm tối hôm nay vẫn không thấy đâu mà.”

“Nửa đêm thế này, hai người lại cùng nhau đến Tỳ Bộc sảnh... Đáng ngờ đây!”

“Đàn ông con trai với nhau, có gì đáng ngờ chứ?”

Miệng thì nói vậy, nhưng họ lại bắt đầu tưởng tượng. Hình ảnh Kiệt Ngao và Đại Vật đứng cạnh nhau, xem ra cũng hợp. Tưởng tượng đến cảnh bắp đùi trần trụi của hai người quần lấy nhau, họ không những không thấy ghê tởm, mà còn cảm nhận được một luồng điện chạy khắp cơ thể, căng chân giữa của cả nhóm từ từ hướng lên trời. Ai nấy liền lên tiếng đồng tình:

“Xét ra thì cũng hợp lý.”

“Nửa đêm nửa hôm, hai người cùng đến nơi thanh vắng này, thì còn vì lý do gì khác nữa? Mấy tin đồn hay ho kiểu này, thế nào cũng lan nhanh như gió. Giai Lang sư huynh mà biết thì...”

Chưa nói hết câu, khoe môi Byung Choon đã khê nhếch lên.

Đến khi Yoon Hee mặc xong quần áo chỉnh tề, Jae Shin vẫn chưa tỉnh lại. Yoon Hee lại chỗ gã, cố lay gã dậy.

“Kiệt Ngao sư huynh, huynh đang ở Tỳ Bộc sảnh đấy. Mau tỉnh dậy, về Đông trai rồi hãy ngủ chứ.”

Dù Yoon Hee có lay mạnh đến mức nào Jae Shin vẫn không tỉnh dậy. Thật kỳ lạ. Thắt lưng gã có giắt theo bình rượu, nhưng lại không ngửi thấy chút rượu nào. Vậy là không phải Jae Shin đang say.

“Hay là tưởng mình là ma nên ngất xỉu rồi.”

Lần này Yoon Hee dùng đến nắm đấm để gọi Jae Shin.

“Này, Kiệt Ngao sư huynh! Huynh mà không tỉnh dậy, là tôi không nể nang gì nữa đâu.”

Đột nhiên Yoon Hee nhớ lại những ân oán oán đã xảy ra giữa cô và Jae Shin, từ ký ức về lần gặp đầu tiên đến mới đây thôi cô vô tình giả ma làm gã bất tỉnh. Những suy nghĩ đó làm nắm đấm của Yoon Hee càng lúc càng mạnh hơn, nhanh hơn. Ngay chính Yoon Hee còn không biết mình muốn đánh cho Jae Shin tỉnh, hay chỉ đơn giản là muốn tận dụng cơ hội này để đánh gã cho đã tay nữa. Đột nhiên Yoon Hee nhìn thấy thứ gì đó. Tay cô khựng lại. Máu đang chảy ra từ cơ thể Jae Shin. Một bên hông gã đầm máu. Yoon Hee quên hẳn việc mình đang làm, mặt cô đổi sang màu tái. Vừa run lấy bầy, Yoon Hee vừa cố gọi Jae Shin:

“Kiệt... Kiệt... Kiệt... Ngao sư huynh. Không... không phải huynh chết rồi đấy chứ? Huynh mau mở mắt ra đi. Huynh cử động mí mắt một chút thôi cũng được.”

Như thể đang du ngoạn trên con đường sang thế giới bên kia thì nghe thấy tiếng Yoon Hee, mí mắt Jae Shin khẽ cử động rồi từ từ mở ra.

“Sik... à?”

“Vâng! Tôi là Sik đây. Đại Vật Yoon Sik đây.”

“Sao người lại ở đây...”

Yoon Hee thở phào nhẹ nhõm, nước mắt cô bắt đầu chảy ra.

“Tốt rồi. Thật may quá!”

Jae Shin nhắm mắt lại rồi mỉm cười.

“Cái tên nhóc này. Đánh ta cho đã đời, gọi ta dậy rồi lại khóc là sao hả?”

“Hơ, huynh tỉnh từ lúc nào vậy?”

“Từ lúc người đánh ta. Làm gì có ai bị đánh như thế mà không tỉnh chứ?”

Yoon Hee đứng phắt dậy, nói:

“Tôi sẽ đi gọi Thái y đến ngay.”

Nhưng Jae Shin ngay lập tức đã nắm tay cô giữ lại.

“Không được! Không được nói cho ai biết hết!”

Nói rồi gã ngồi dậy một cách khó khăn, cố chặn cửa lại.

“Huynh là tướng quân Lee Sun Sin sao? Huynh đừng nói linh tinh nữa.”

Yoon Hee gạt tay gã ra, đang định ra ngoài thì Jae Shin quát:

“Ta đã nói không được rồi mà!”

Vì cố sức để lớn tiếng, Jae Shin lại bị cơn đau bất ngờ hành hạ. Gã nhăn mặt, tay ôm vết thương bên hông. Nhìn số máu đang chảy ra, Jae Shin chợt nghĩ có khi mình sẽ chết thật cũng nên. Nước mắt Yoon Hee cũng rơi không kém gì máu của Jae Shin, cô nói:

“Cứ thế này sẽ càng lớn chuyện hơn. Vậy tôi sẽ gọi Nữ Lâm sư huynh đến.”

“Nữ Lâm lại càng không được! Giai Lang cũng không được! Không được gọi bất cứ ai hết! Cho dù ta có chết đi chăng nữa...”

Yoon Hee túm lấy cổ áo gã và òa khóc.

“Đâu ra cái kiểu ngang ngược vô lý như vậy chứ!”

Trên khuôn mặt đang nhăn nhó vì đau của Jae Shin vẽ lên một nụ cười.

“Xem ra gan của người nhảy ra khỏi bụng luôn rồi đấy. Người đang nắm cổ áo ai đấy hả?”

Nghe giọng gã yếu dần, Yoon Hee như bừng tỉnh. Bây giờ không phải lúc để khóc. Nếu không được nói cho ai biết, thì tự cô phải tìm cách trị thương cho Jae Shin.

“Huynh chờ một lát đi. Tôi đi kiếm gì đó để rửa vết thương.”

“Người cứ đi luôn đi. Cứ xem như chưa hề gặp ta...”

“Nếu huynh muốn ăn đấm của tôi, thì cứ tiếp tục nói mấy lời đó đi!”

Yoon Hee ứa nước mắt, cô mở cửa bước ra ngoài. Yoon Hee vừa đi khỏi, trên môi Jae Shin lại nở một nụ cười lớn hơn.

“Đánh người, rồi khóc, rồi cứng đầu, giờ còn uy hiếp ta nữa... Ha ha ha.”

Yoon Hee vội vàng chạy ra giếng nước. Sau một hồi lúng túng không biết phải làm gì trước, cô nhìn thấy một chiếc khăn gần đó. Yoon Hee giặt thật sạch chiếc khăn, lấy đầy một thau nước, đem vào trong kho. Yoon Hee đặt thau nước xuống rồi lại chạy ra ngoài, treo tường ra khỏi Tỳ Bộc sảnh.

Yoon Hee rón rén bước đi như kẻ trộm đến Hưởng Quan sảnh. Cô bắt đầu tìm thứ gì đó, cố thật khê khàng để không đánh thức mấy trai bộc đang ngủ. Cô nhìn thấy bàn cờ và một chiếc gạt tàn bằng đồng, bên cạnh là mấy gói thuốc lá nằm ngổn ngang. Yoon Hee gom hết số thuốc lá đó rồi vội vàng quay trở lại Tỳ Bộc sảnh.

Jae Shin đang ngồi cố giữ mình tỉnh táo một cách khó khăn. Nhưng gã vẫn mỉm cười với Yoon Hee khi thấy cô quay lại. Yoon Hee cởi cái nón đã nhàu của Jae Shin ném đi chỗ khác rồi cởi cả áo khoác dài và áo trong của gã ra chỉ trong một lần.

“Nhẹ nhẹ thôi. Người cứ đối xử với ta thế này, ta sẽ đè người ra chưa biết chừng đấy.”

“Bằng cái thân đầy vết thương này sao?”

“Ta chỉ bị thương ở hông thôi, chứ dương vật vẫn còn lành lặn lắm.”

“Phải chi miệng huynh cũng bị thương luôn thì quá tốt rồi.”

“Đâu ra cái kiểu đối đáp đó hả? Người có đúng là tên nhãi vừa nãy thút thít nước mắt ngấn nước mắt dài không vậy?”

Yoon Hee vừa dùng khăn lau máu trên người gã vừa đáp trả:

“Vậy huynh có đúng là người khi nãy bắt tỉnh nhân sự không vậy? Nếu biết thế này tôi đã đánh huynh thêm một trận nữa rồi.”

Vết máu trên ngực, bụng và cánh tay Jae Shin dần biến mất. Vết thương không nằm ở đó. Cả phần lưng cũng không bị gì. Nhưng phần hông thì nghiêm trọng đến nỗi Yoon Hee nghĩ không bị lòi ruột ra đã là may rồi. Yoon Hee vừa thận trọng lau vết thương cho Jae Shin, vừa lặng lẽ gạt nước mắt. Thấy vậy, Jae Shin lên tiếng:

“Ta xin lỗi.”

“Gì cơ?”

“Người vốn không dám nhìn máu và vết thương kia mà.”

Thật ra giờ thì Jae Shin đã biết, không phải Yoon Hee sợ máu và vết thương, mà là cô xấu hổ khi nhìn thấy cơ thể trần trụi của người khác giới.”

“Dù gì nhìn vết thương còn đỡ hơn là nhìn xác chết, nên tôi phải cố thôi. Mà sao huynh lại bị thương vậy? Không phải lại đánh nhau ở sông bạc như lần trước chứ?”

“Sông bạc cái gì chứ... Mà cứ cho là vậy đi. Còn người, sao lại chơi trò giả ma giả quỷ ở đây vậy hả? Cũng không buộc tóc lên cho tử tế nữa.”

Jae Shin đưa bàn tay gỡ một cọng rơm trên tóc Yoon Hee. Rồi gã khê đan bàn tay mình vào mái tóc cô vuốt nhẹ. Gã cảm nhận được sự mềm mại và mượt mà qua từng ngón tay. Tên nhóc này, vốn là nữ nhi?

“Tóc người sao khác tóc ta vậy...”

Yoon Hee đang lo cho vết thương của Jae Shin nên không có thời gian để nhận ra sự bất thường trong ánh mắt gã. Cô vẫn trả lời bình thường:

“Cũng như tính cách mỗi người mỗi khác, tóc dĩ nhiên cũng khác nhau rồi.”

Yoon Hee đắp chỗ thuốc lá cô lấy trộm ban nãy lên vết thương đang chảy máu. Không thể đắp từng chút một, nên Yoon Hee bốc cả nắm thuốc rồi ấn lên vết thương. Cảm giác kỳ lạ khi Yoon Hee chạm vào người gã còn mạnh mẽ hơn cả cơn đau mà Jae Shin đang phải chịu đựng. Yoon Hee đặt một chiếc khăn sạch lên chỗ vừa đắp thuốc, xé một chiếc khăn ra thành mảnh dài rồi quấn vài vòng qua eo Jae Shin. Bàn tay Yoon Hee chạm vào da thịt Jae Shin làm gã quên cả cơn đau.

“Sổ thuốc lá này là tôi lấy trộm ở Hưởng Quan sảnh, sau này huynh lo mà trả...”

Đột nhiên Jae Shin kéo Yoon Hee lại rồi ôm cô thật chặt. Yoon Hee lúng túng cố đẩy gã ra nhưng không thể.

“Kiệt Ngao sư huynh! Huynh làm gì vậy? Thả tôi ra!”

“Người, sao lại mềm mại như vậy hả?”

“Tôi... tôi là đàn ông mà. Huynh bị làm sao vậy?”

“Nếu là đàn ông, sao người lại mềm mại như thế này hả?”

“Huynh thả tôi ra đi!”

“Mà cũng liên quan gì đến chuyện người có phải là đàn ông hay không đâu? Ta thích ôm người, như vậy là được rồi chứ gì.”

Yoon Hee cố vùng vẫy thoát ra. Nhưng cô càng cố, vòng tay của Jae Shin lại càng siết chặt hơn. Một lát sau, Jae Shin cười khẩy thả cô ra. Yoon Hee vội vàng ngồi cách gã một khoảng rồi nói:

“Lần này huynh đùa hơi quá rồi đấy. Suýt nữa thì vết thương của huynh lại toác ra nữa rồi.”

“Chính vì vậy nên ta mới thả người ra đấy.”

Nói rồi gã ngồi cười khùng khục một mình như người mất trí.

Sang đến ngày hôm sau, Jae Shin lại biến mất khỏi Sung Kyun Kwan không để lại chút tin tức gì.

“Này, này Nữ Lâm! Huynh đã đọc Kỳ biệt hôm nay chưa?”

Sau khi kết thúc buổi họp sáng như thường lệ, Yong Ha đang ngồi trên hiên Đông Trai thì một nho sinh khác hốt ha hốt hải chạy đến chỗ hắn. Yoon Hee và Sun Joon đang định vào phòng thầy vậy cũng đứng lại. Yong Ha vẫn bình tĩnh trả lời:

“Tôi đang định đi lấy đây. Có chuyện gì đặc biệt sao?”

“Tin về Hồng Bích Thư đấy!”

“Cái gì?”

Yong Ha đứng bật dậy như có lửa đốt mông, giật lấy tờ Kỳ biệt rồi bắt đầu đọc. Từ hôm qua trong Sung Kyun Kwan đã rộ lên tin đồn Hồng Bích Thư dán chữ lên cửa lớn nhà Đại Tư Hiến thuộc Tư Hiến phủ ở Đông thôn, nơi tập trung các tên tuổi lớn của phái Thiếu luận. Đại Tư Hiến của Tư Hiến phủ chính là phụ thân của Jae Shin, vậy nên tin đồn này lại càng được người ta chú ý hơn. Đây là lần đầu tiên Hồng Bích Thư được đề cập trên Kỳ biệt. Vậy là hoàng thượng đã biết đến sự tồn tại của Hồng Bích Thư. Nhưng Kỳ biệt không hề có thông tin gì về việc hoàng thượng sẽ xử lý ra sao về chuyện Hồng Bích Thư.

“Cuối cùng đã đến tai hoàng thượng. Mà xét ra thì cũng hơi muộn đấy.”

“Chưa biết chừng sau này sẽ không được đọc những bài viết của Hồng Bích Thư nữa.”

Sun Joon vừa chăm chú đọc Kỳ biệt vừa lẩm bẩm:

“Nếu được như vậy thì tốt...”

Yoon Hee cũng rất lo lắng cho an nguy của Hồng Bích Thư, nên thầm hy vọng y sẽ không hoạt động nữa. Trong suốt thời gian qua, cô đã được đọc nhiều bài viết của Hồng Bích Thư, và dần nảy sinh lòng ái mộ y như những nho sinh khác. Nhưng nỗi lo lắng thường trực trong cô lúc này vẫn là về Jae Shin, gã đang bị thương mà lại tự dưng biến mất không để lại lời nào.

“À mà không biết người ta bắt được tên ăn trộm thuốc lá ở Hưởng Quan sảnh chưa nhỉ?”

Nghe Yong Ha hỏi bất ngờ, Yoon Hee giật nảy mình. Tên trộm đó chính là cô. Từ hôm qua, nho sinh Sung Kyun Kwan liên tục hô hào quyết tâm bắt cho bằng được tên trộm thuốc lá, làm tim gan Yoon Hee cứ nhảy loạn xạ. Nếu cứ đứng ra nói là mượn tạm, Yoon Hee sẽ phải giải thích cô đã dùng số thuốc ấy vào việc gì, mà nếu vậy tức là thất hứa với Jae Shin. Jae Shin đã dặn cô cho dù có chết cũng không được nói chuyện gã cho ai biết. Đột nhiên Yoon Hee cảm thấy mình là kẻ trộm thật sự, cả ngày chỉ biết nín thở nghe ngóng từ các nho sinh khác. Trong lúc Yoon Hee đang dằn vặt giữa mặc cảm tội lỗi, một nho sinh nói tiếp:

“Mấy nho sinh bị mất thuốc nói là sẽ không bỏ qua chuyện này, nhưng không có vật chứng, biết làm gì được. Mà đa số nho sinh ở đây ai cũng hút thuốc cả. Nếu tên trộm chỉ lấy một ít thôi thì đâu đến nỗi lớn chuyện.”

“Lấy một ít thì nói làm gì? Lấy hết như thế mới gọi là trộm chứ. Cũng có người nói là do người ngoài vào lấy đấy. Vậy thì làm sao mà bắt được.”

Yoon Hee vừa giả vờ đọc Kỳ biệt vừa lắng tai nghe họ nói chuyện. Tim cô đập thình thịch.

Lúc này, có người đến tìm Yong Ha. Là Cha Deok Gu. Sau khi đặt hộp gỗ lớn đựng thức ăn lên hiên, ông ta đưa mắt ra hiệu gọi riêng Yong Ha ra chỗ khác. Đi qua cửa ngách, đưa mắt nhìn quanh kiểm tra xem có ai không, ông ta mới rút ra một tờ giấy. Yong Ha nhận ra ngay đó là bài viết mới của Hồng Bích Thư, liền giấu vào trong ngực áo.

“Vất vả cho ông rồi. Ông có nghe ngóng được gì nữa không?”

“Thiếu gia có nhớ lần trước mình từng nói gì không?”

“Gì cơ?”

“Hồng Bích Thư chưa biết chừng là người nhà quý tộc. Tiểu nhân có thử tìm hiểu, người ta nói hắn là quý tộc thật đấy.”

Mắt Yong Ha sáng rỡ như thể vừa phát hiện ra trò gì thú vị lắm. Nhưng câu nói tiếp theo của Cha Deok Gu lại làm Yong Ha giật mình.

“Lý do tiểu nhân vội vàng chạy đến đây, là vì nghe nói Hồng Bích Thư đã bị thương khá nặng sau khi xuất hiện ở nhà Đại Tư Hiến.”

“Cái... cái gì?”

Cha Deok Gu lại nhìn xung quanh lần nữa rồi thận trọng nói nhỏ:

“Cũng chưa chắc chắn lắm, nên ở phủ lính tuần người ta vẫn còn đang giữ bí mật chuyện này. Nhưng có một tên lính tuần khẳng định là mình đã dùng thương đâm trúng Hồng Bích Thư. Mà chưa biết chừng đây chỉ là lời biện minh cho việc hắn để vuột mất Hồng Bích Thư cũng nên.”

“Phải rồi! Thảo nào hoàng thượng cũng đã biết chuyện này. Hắn bị thương thế nào?”

“Cũng có thể là tên lính tuần đó cứ nói vớ lên thế, hắn nói hắn đâm Hồng Bích Thư mạnh đến nỗi có khi phải chết mấy lần rồi ấy chứ. Nên cũng khó tin lắm. Tên lính tuần đi cùng thì nói rằng Hồng Bích Thư chảy rất nhiều máu, hắn bị thương không nhẹ. Hắn còn nói Hồng Bích Thư ăn mặc rất giống quý tộc, hết như trước kia từng thấy. Nhưng mà...”

“Nhưng mà? Ông muốn nhìn thấy ta chết vì tò mò sao? Mau nói đi.”

“... Đám lính tuần đã đuổi theo Hồng Bích Thư đến cùng nhưng khi hắn trốn vào Phán thôn thì mất dấu. Quan quân lại không được phép vào đó khám xét. May mắn là tình cờ Đông thôn ở ngay dưới Phán thôn.”

“Tình cờ?... Tình cờ...” Yong Ha lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại câu đó. Hắn bắt đầu cảm thấy kỳ lạ.

“Nếu Hồng Bích Thư bị chảy nhiều máu, vậy hắn là khi vào Phán thôn hắn sẽ phải tìm nơi cầm máu rồi. Một tay quý tộc bị thương chui vào Phán thôn? Nếu vậy thì đã phải có tin đồn lan đi rồi chứ... Hơ? Thuốc lá ở Hưởng Quan sảnh!”

“Gì cơ? Thuốc lá ở Hưởng Quan sảnh là sao? Nếu là thuốc lá thì cầm máu rất hiệu quả...”

“À mà không, không có gì. Ông cứ xem như chưa nghe thấy gì đi.”

Yong Ha vội vàng lắc đầu. Nếu là người không biết rõ Sung Kyun Kwan, thì không thể nào biết chuyện nhơ sinh hay để thuốc lá ở Hưởng Quan sảnh được.

26. Chương 26

“Hôm nay huynh ấy cũng không về sao? Từ lúc huynh ấy ra ngoài đến giờ không nghe tin tức gì cả...”

Những lời lẩm bẩm của Sun Joon làm Yoon Hee khó nghĩ. Chàng vẫn đang tin rằng Jae Shin mãi không chịu về trường là lỗi của mình. Yoon Hee muốn kể với chàng chuyện xảy ra ở Tỳ Bộc sảnh, nhưng cô đã hứa với Jae Shin, nên không thể mở miệng được.

“Sòng bạc có phải là nơi rất nguy hiểm không?”

“Sao cơ?”

“Kiệt Ngao sư huynh, huynh ấy từng bị thương ở đó nhiều lần rồi, nên...”

“Chắc không phải đâu. Khi ở trong trường, có bao giờ huynh ấy đến Hưởng Quan sảnh chơi bạc đâu. Theo tôi thấy huynh ấy không phải người thích mấy trò cá cược bài bạc. Có lẽ huynh ấy đã đi đâu đó. Không phải sòng bạc đâu...”

Sun Joon gấp sách lại rồi dọn chiếc bàn đọc sang một bên, bắt đầu trải đệm. Yoon Hee cũng dọn bàn của mình. Sau khi trải xong chăn đệm của mình, hai người còn trải cả chiếc đệm vắng chủ của Jae Shin, để phòng trường hợp gã quay về. Đã mười ngày liên tiếp, chiếc đệm ấy không hề có chút hơi người khi được gấp lại vào buổi sáng. Sun Joon nhìn chỗ trống ấy rồi thở dài.

“Chuyện Kiệt Ngao sư huynh không trở về không phải là tại huynh đâu.”

“Làm sao cậu biết được?”

“Hơ? Chuyện đó... Vì tôi biết Kiệt Ngao sư huynh không phải là người hẹp hòi như vậy.”

Yoon Hee cười thật tươi để an ủi Sun Joon. Nhưng trong buổi tối chỉ có hai người thế này, nụ cười ấy lại trở thành thuốc độc. Sun Joon cố không nhìn Yoon Hee, cởi lớp áo ngoài ra chuẩn bị đi ngủ. Thời tiết mỗi ngày một nóng, có vẻ như lớp áo lót của Sun Joon cũng mỏng dần đi. Dưới lớp áo mỏng, thấp thoáng có thể nhìn thấy cả khuôn ngực chắc chắn của chàng. Trái tim Yoon Hee bất giác nóng bừng, hơi thở cũng gấp gáp hơn. Để che giấu điều đó, cô phải cố cầm sách lên chắn trước mặt. Sun Joon nằm trong chăn lên tiếng hỏi:

“Hôm nay cậu lại thức khuya nữa sao?”

“Vâng, tôi đọc thêm một chút nữa thôi... Vừa rồi vì mấy người kia nên tôi bắt đầu học hơi muộn.”

“À phải rồi, vừa nãy mấy đồng môn đến năn nỉ cậu cho xem tập ghi chép. Chẳng cứ gì họ, đến tôi còn muốn xem nữa là. Tài viết của cậu đáng nể thật đấy.”

“Tôi không tài giỏi đến thế đâu.”

“Mà cậu cũng đừng cố sức quá. Đêm đã khuya thế này rồi.”

“Cứ nghĩ đến buổi điện Tuần đầu điện giảng[1] ngày mai là tôi không tài nào ngủ được. Sao Sung Kyun Kwan suốt ngày kiểm tra thế không biết. Hôm nào cũng trả bài, tháng nào cũng Lê tào nguyệt giảng, rồi hai tháng một lần Tuần đầu điện giảng, ngoài ra mỗi năm còn bốn lần Tiết nhật chế, thêm Ký đảo thống kê, Biệt thí, Yết thánh thí vào mùa xuân và mùa thu, rồi thì chưa kể hoàng thượng rảnh rỗi lúc nào lại đích thân chủ trì Điện thí... Thật là...”

[1] Tuần đầu điện giảng: là kỳ thi được tổ chức tại hoàng cung vào các tháng chẵn, chỉ các nho sinh được hoàng thượng chọn ra từ bài kiểm tra chữ đẹp mới được tham gia.

“Cậu giỏi học thuộc lắm mà. Không cần phải lo như vậy đâu.”

“Dù có học thuộc nằm lòng đi chăng nữa, phải đứng trước mặt hoàng thượng mà trả lời cũng đâu dễ dàng gì. Huynh thì lúc nào cũng điềm tĩnh lạ lùng. Mọi người đều nghĩ chắc chắn huynh sẽ qua buổi Tuần đầu điện giảng này suôn sẻ thôi. À mà Kiệt Ngao sư huynh cũng được chọn, tính sao đây?”

“Tôi cũng không biết. Thôi cậu đừng lo nữa, đi ngủ sớm đi. Như vậy ngày mai khi đứng trước mặt hoàng thượng mới đỡ run. Tôi ngủ trước đây.”

Chàng đúng là một người sống nguyên tắc. Luôn ngủ và thức dậy vào một thời gian nhất định. Chẳng buồn bận tâm ngày mai có buổi kiểm tra quan trọng hay không. Lễ nào trong chàng tích trữ một thứ năng lượng

khác với mọi người? Dưới ánh đèn mờ, Yoon Hee lên nhìn chàng qua cuốn sách. Khuôn mặt Sun Joon hiện lên đẹp hơn bao giờ hết, khiến trái tim Yoon Hee chao đảo.

Một bóng người xuất hiện dưới tán cây ngân hạnh trong sân Minh Luận đường. Ánh trăng rằm càng làm cho cái bóng ấy đậm hơn. Cái bóng di chuyển với những bước chân nhẹ nhàng không gây ra tiếng động, tiến vào Đông trai rồi dừng lại dưới gốc cây bồ kết. Khuôn mặt Jae Shin hiện ra dưới ánh trăng. Gã đếm số cửa sổ nằm san sát nhau để tìm Trung nhị phòng. Nhìn thấy ánh đèn hắt lên cửa sổ, Jae Shin đoán Yoon Hee vẫn còn chưa ngủ. Gã nhìn chăm chăm vào ô cửa như thể đang nhìn thấy chính cô.

Yoon Hee thối tắt đèn, giấu khuôn mặt đẹp đang già đi vào cửa của Sun Joon vào bóng tối. Thế nhưng ánh trăng hôm nay lại sáng hơn hẳn ngày thường, ánh trăng chiếu xuống khuôn mặt chàng làm trái tim Yoon Hee càng thêm khó xử. Dù gì cũng không thể có được con người này, thôi thì nhắm mắt lại để không nhìn thấy nữa là hơn. Yoon Hee chui vào trong chăn, kéo chăn che kín mắt mình. Vậy mà, như thể muốn phá tan mọi cố gắng của Yoon Hee, mu bàn tay của hai người vô tình chạm nhau.

Có vẻ như Sun Joon đang ngủ rất say, chàng nằm im không nhúc nhích. Yoon Hee lấy hết can đảm chạm vào tay chàng. Tay đàn ông, nhưng lại rất mềm. Và ấm đến nỗi Yoon Hee suýt rơi nước mắt. Cô bắt đầu rờ đến từng ngón tay, cả lòng bàn tay nữa. Yoon Hee cũng tìm thấy vết sẹo từ hôm thi mặc cầu. Hình ảnh bờ vai rộng ngày hôm ấy hiện ra trước đôi mắt đang nhắm nghiền của Yoon Hee.

Yoon Hee nắm lấy ngón tay cái của Sun Joon rồi ló đầu ra khỏi chăn. Cô ngẩng nhìn khuôn mặt chàng. Sun Joon đang nằm bên cạnh cô. Khuôn mặt chàng thật gần. Có thể sau này cô sẽ rất đau khổ khi nhớ đến khuôn mặt này. Bàn tay Yoon Hee khẽ chạm lên khuôn mặt Sun Joon nhẹ nhàng như một bông hoa tuyết. Sau khi sờ trán và sống mũi cao của chàng, ngón tay Yoon Hee đã thay ôi cô chạm vào môi chàng.

Là cảm giác này sao? Bờ môi chàng mềm và ấm như vậy sao? Khi nhìn bằng mắt và khi cảm nhận bằng đầu ngón tay thật khác nhau.

Yoon Hee tự nhủ, lý do cô nhổm người dậy và đặt môi mình lên môi Sun Joon là chỉ vì cô muốn kiểm tra sai lệch giữa xúc giác và thị giác mà thôi. Và cũng vì cô không muốn chỉ cảm nhận đôi môi ấy bằng mấy đầu ngón tay mình...

Cảm giác khi chỉ nhìn bằng mắt khác hẳn với khi chạm bằng tay, và khi chạm bằng tay cũng khác hoàn toàn với khi chạm bằng môi. Môi chàng có một mùi hương kỳ lạ, hương thơm làm ma mị đầu óc cô, khiến cô không tài nào rời ra được...

Sau một hồi đứng dưới gốc cây bồ kết nhìn đăm đăm vào cửa sổ căn phòng đã tắt đèn, Jae Shin cúi xuống nhặt mấy hòn sỏi to bằng hạt đậu, bắt đầu ném về phía cửa sổ Trung nhị phòng.

Tốc! Tốc! Tốc! Tốc!

Yoon Hee vẫn đang đặt môi mình lên môi Sun Joon, đột nhiên nghe một loạt tiếng động lạ thì giật mình ngồi dậy. Có ai đó đang ném sỏi vào cửa sổ phòng cô. Yoon Hee khoác thêm một chiếc áo nữa rồi thận trọng mở cửa sổ ra.

Jae Shin vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Yoon Hee xuất hiện ở khung cửa sổ thì liền cười toe toét thì thào:

“Này, ra đây. Đi chơi.”

Yoon Hee la lên khe khẽ:

“Á! Kiệt Ngao sư huynh! Huynh có biết tôi lo cho huynh đến mức nào không hả?”

Nói rồi, cô quan sát gã từ trên xuống dưới. Giày, nón, áo quần đều là đồ mới, nhìn bên ngoài cơ thể cũng hoàn toàn lành lặn. Jae Shin bước đến đứng trước khung cửa sổ.

“Đã bảo ra đây rồi mà! Ngủ vào một đêm trăng sáng như thế này, ngươi không thấy phí sao?”

“Ngày mai phải tham gia Tuần đầu...”

Mặc kệ Yoon Hee nói, Jae Shin đưa tay vào kéo cô ra ngoài cửa sổ.

“Khoan... Khoan đã.”

“Suyt! Giai Lang tỉnh dậy bây giờ. Nếu muốn phá giấc ngủ của hần thì lâu bầu nữa đi.”

Sau khi lôi được Yoon Hee ra ngoài, Jae Shin cởi đôi giày của mình ra đặt trước mặt cô rồi ném tất và nón của mình vào trong. Rồi cứ thế chân trần, gã nắm tay Yoon Hee kéo đi.

“Ta cho người xem thứ này hay lắm. Lại đây.”

Yoon Hee không còn cách nào khác đành xỏ chân vào đôi giày lớn của gã, luống cuống đi theo.

Sau khi Yoon Hee đi khỏi và cánh cửa sổ được khép lại, Sun Joon từ từ mở mắt ra. Chàng đưa bàn tay mình lên rồi nhìn chăm chăm vào nó. Bàn tay chàng đang run lấy bầy. Cảm giác về bàn tay Yoon Hee vẫn còn lưu lại rất rõ ràng. Sun Joon có thể lấy tay để che đi đôi môi nơi Yoon Hee đã đặt môi mình lên, nhưng không thể che được trái tim đang đập loạn xạ của mình.

Yoon Hee vẫn đang bị Jae Shin kéo đi, cô hỏi nhỏ:

“Vết thương của huynh ổn rồi chứ? Mấy ngày hôm nay huynh đã ở đâu? Chạy thể này không sao chứ?”

“Thật là, tên nhóc này sao lắm lời thế không biết? Ta không sao nên mới chạy nhảy thể này chứ. Nếu ta chết rồi, vậy người đang nắm tay người là ma chắc?”

“Vậy sao huynh không về trường? Huynh phải nghĩ đến những người lo lắng cho huynh chứ.”

“Ta có bắt người lo cho ta bao giờ đâu? Tự làm mình mệt mỏi, giờ trách ai?”

“Người huynh bê vết máu rồi cứ thế mà biến mất, làm sao tôi không lo được chứ?”

“Suyt! Ta phải làm thế nào thì người mới chịu dán cái miệng lại? Hay để ta dùng môi dán nó lại cho nhé?”

Yoon Hee thôi không nói nữa. Lâu ngày lại được nghe Jae Shin lâu bầu, cô cảm thấy rất vui.

“Trèo lên đi!”

“Gì cơ? Leo lên á? Tôi không biết trèo cây.”

Nơi Jae Shin kéo cô đến là gốc cây ngân hạnh lớn bên cạnh Tân Tam môn đối diện Đại Thành điện. Cây ngân hạnh này rất to, to đến nỗi một vòng tay người không thể nào ôm xuể. Jae Shin đứng bên phải cái cây, hất cằm lên hỏi:

“Trèo lên trên đó nhé?”

“Gì cơ? Lên đó á? Nhưng tôi không biết trèo cây.”

Jae Shin liền ngồi xổm ngay dưới gốc cây, chỉ vào vai mình và nói:

“Đứng lên đây thử xem.”

“Nhưng mà...”

“Người sẽ không hối hận đâu.”

Yoon Hee bắt đầu cảm thấy tò mò về thế giới trên cao ấy. Cô tháo giày ra, đặt hai chân lên hai vai Jae Shin rồi từ từ đứng dậy. Jae Shin cũng thận trọng đứng thẳng người lên, Yoon Hee đưa tay tựa vào thân cây để giữ thăng bằng. Sau khi cả hai người đều đã đứng thẳng, Jae Shin hỏi:

“Có cành cây nào bám được không?”

“Không, vẫn chưa.”

Jae Shin đặt hai bàn chân của Yoon Hee vào lòng bàn tay mình rồi dùng hết sức duỗi thẳng tay nâng cô lên. Yoon Hee cũng cố vươn tay bám cho được một cành cây trước mặt để giảm bớt sức nặng cho Jae Shin.

“Vẫn chưa có à?”

“A! Có rồi.”

“Bám cho chắc vào.”

Yoon Hee làm theo đúng lời gã, bám vào một cành cây gần đó, đạp chân vào thân cây tìm cách leo lên. Sau khi đã rảnh tay, Jae Shin lùi vài bước lấy đà rồi chạy lại, trong nháy mắt cũng đã leo lên cây ngân hạnh. Mỗi khi tìm được một cành cây chắc chắn, gã lại giúp kéo Yoon Hee lên. Cứ như vậy vài lần, cuối cùng hai người cùng đến được nơi cao nhất. Mỗi người chọn lấy một cành cây vững chãi.

Cả thế gian như trải ra trước mắt Yoon Hee. Nhờ có ánh trăng sáng rõ nên Yoon Hee có thể nhìn thấy cả những mái nhà ở mãi phía xa. Sung Kyun Kwan rộng lớn như thu nhỏ lại trong tầm mắt. Cô còn nhìn thấy cả hoàng cung lấp lánh ánh đèn nữa. Hoàng cung ở rất gần Sung Kyun Kwan, đứng sừng sững trong ánh trăng. Jae Shin nhìn Yoon Hee đang đắm chìm trong cảnh vật, mỉm cười thỏa mãn rồi lên tiếng:

“Thấy chưa. Chẳng phải ta đã nói người sẽ không hối hận đấy sao.”

“A... Cảm ơn huynh. Bao nhiêu khó chịu trong lòng được giải tỏa hết rồi.”

“Khó chịu? Chuyện gì?”

Yoon Hee không trả lời, chỉ nhìn xa xăm. Thỉnh thoảng có những cơn gió thổi qua làn tóc và vạt áo của cô bay nhẹ nhẹ.

“Khi ở trên đây, người không những có thể nhìn thấy những thứ khi đứng dưới đất không thể nhìn thấy, mà nghe được những thứ người chưa từng nghe nữa. Nhắm mắt lại, nghe thử đi.”

Yoon Hee nhắm mắt. Đêm tĩnh lặng, nhưng Yoon Hee lại nghe thấy những âm thanh rất lạ. Tiếng những con thú hoạt động về đêm, tiếng nước chảy, tiếng gió đùa cợt. Ngoài ra, văng vẳng bên tai Yoon Hee hình như còn có một âm thanh khác nữa.

“Người có nghe thấy không? Tiếng thở của ngôi trường này...”

Yoon Hee mở mắt ra. Nếu Sung Kyun Kwan thực sự có tiếng thở, thì có lẽ nó còn biết cả gặm gừ, biết cả trách cứ hành vi vừa nãy của Yoon Hee cũng nên. Đây lẽ nào là tiếng gặm gừ quả trách cô dám hôn Sun Joon? Hay chỉ là tiếng trái tim bất trị đến giờ vẫn còn đập như điên của cô?

Yoon Hee rùng mình xua đi những suy nghĩ đó, quay trở về với thực tại.

“Những thứ nghe được và thấy được đều rất mới lạ. A phải rồi! Tuần đầu điện giảng ngày mai...”

“Biết rồi. Chắc lại có tên ta chứ gì. Hoàng thượng làm vậy đâu chỉ mới một hai lần.”

“Dù gì huynh cũng là Trạng nguyên trong kỳ thi Tiến sĩ, hoàng thượng đặt nhiều kỳ vọng ở huynh cũng là điều dễ hiểu mà?”

“Hay chữ một chút là có thể làm quan sao? Giỏi học thuộc kinh văn một chút là có thể làm quan sao? Tất cả đều vô nghĩa mà thôi, tất cả.”

Jae Shin nhìn về phía Đông Trai của Sung Kyun Kwan. Rồi gã mỉm cười nói nhỏ:

“Ta đã nghĩ như thế đấy. Trước khi ta gặp Giai Lang. Giờ thì ta nhận ra nếu viết chữ hay học thuộc bằng trái tim thay vì cái đầu, thì người ta có thể trở thành một vị quan tốt. Tên đó quả thật rất kỳ lạ. Nếu không gặp hắn, chắc ta đã chẳng bao giờ biết được trong đồng kinh văn cũ kỹ ấy còn có một thế giới hoàn toàn mới. À, đừng có mà đi kể với tên tiểu tử Lão luận đó những gì ta đang nói đấy.”

Yoon Hee cười thật tươi và gật đầu.

“Người cũng thích hắn đúng không?”

“Gì cơ?”

“Không có gì.”

Jae Shin lại nhìn xa xăm đầy cô đơn. Rồi gã bật ra một tiếng thở dài.

“Ta ghét Giai Lang. Ta chỉ có thể ghét hắn mà thôi.”

Đường như đang có sóng gió nổi lên trong lòng Jae Shin. Gã và Yoon Hee cứ im lặng lắng nghe tiếng thở dài của Sung Kyun Kwan như thế và nhìn xung quanh thật lâu.

“A Kiệt Ngao sư huynh!”

“Gi?”

“Nghe nói hôm đầu mộ cầu, huynh đã đưa tôi về tận Đông trai?”

“Ừm.”

“Không biết tôi có làm gì không phải...”

“Chuyện người say như thế không phải đã là chuyện tệ hại rồi sao?”

“À không, ngoài chuyện đó ra... Mà sao huynh chỉ giúp tôi về phòng nằm thôi vậy? Cũng chẳng thèm thay áo cho tôi...”

“Tên tiểu tử láo xược. Ý người là ta phải hầu hạ người nữa sao? Người có biết ta đã cắn răng nhẫn nhịn để về đến nơi rồi ném người vào phòng không hả?”

“A, ý tôi không phải vậy, tôi muốn cảm ơn huynh.”

Yoon Hee thở phào an tâm, cô mỉm cười và nói qua loa kết thúc câu chuyện.

“... Lúc nào đó ta cũng phải chiêm ngưỡng thiên hạ đệ nhất dương vật của người mới được.”

Đột nhiên Jae Shin phá ra cười. Gã buột miệng nói ra câu đó rồi cảm thấy cực kỳ buồn cười. Tên nhóc có dương vật nổi tiếng nhất Sung Kyun Kwan, rốt cuộc lại là một đứa con gái. Không thể không thắc mắc tại sao lại có tin đồn vô lý như vậy về tên nhóc này. Jae Shin cười ngặt nghẽo không dứt, tưởng như muốn tắt thở đến nơi, trào cả nước mắt.

“Sao huynh cười dữ vậy?”

“Ta nhớ lại chuyện ở sông bạc khi nãy thôi... Khắc khắc khắc!”

“Huynh nói chuyện mình đến sông bạc, là nói dối phải không?”

“Khụ! Gì? Nói dối?”

“Vâng, là Giai Lang huynh nói. Huynh ấy nói Kiệt Ngao sư huynh tuyệt đối không phải là người ra vào những nơi như vậy.”

“Tên nhóc này, Giai Lang bảo đậu xanh là đậu đỏ người cũng tin sao? Chẳng ra làm sao cả!”

Đột nhiên Jae Shin nổi nóng. Trong chớp mắt, gã đã bám vào thân cây tụt thẳng xuống đất. Yoon Hee cũng ngập ngừng rồi thận trọng leo xuống từng chút một. Nhưng Jae Shin chẳng thèm để ý gì đến cô, cứ thế đi một mạch. Yoon Hee lúng túng gọi với theo:

“Kiệt Ngao sư huynh! Huynh phải giúp tôi xuống với chứ. Làm... làm sao xuống được đây?”

Jae Shin dừng bước, quay lại nhìn. Rồi gã nói với cô:

“Nhảy từ trên đó xuống, chắc là cũng gãy xương đấy...”

“Vậy huynh đưa vai như lúc nãy...”

“Ta có hứa sẽ đưa người xuống lúc nào đâu nhỉ?”

Nói xong gã quay lưng đi tiếp.

“Kiệt Ngao sư huynh!”

Gã đứng lại lần nữa. Nhưng lần này Jae Shin thậm chí còn không quay đầu lại, chỉ ném cho Yoon Hee một câu:

“A phải rồi! Mấy cái cây trong Đại Thành điện không phải muốn lên là lên được đâu. Nếu không muốn bị phạt, thì đừng để bị phát hiện đấy.”

“Gì...gì cơ? Kiệt Ngao sư huynh!”

Mặc cho Yoon Hee tha thiết gọi, Jae Shin vẫn đi thẳng. Yoon Hee mặt mày tái mét, muốn hét lớn cũng không dám, loay hoay tìm đường đi xuống. Lúc trèo lên thì không cảm thấy gì, nhưng bây giờ khi nhìn xuống đất, Yoon Hee thật sự không biết phải làm sao.

“Còn đang tự hỏi sao lại đối xử tốt với mình thế. Huynh cứ chờ xem, tôi mà xuống được thì tôi xé toạc vết thương của huynh ra!”

Yoon Hee vừa nghiêng răng vừa quyết chí phục thù.

Khi Jae Shin về đến Đông trai, Sun Joon đang đi qua đi lại trước cửa phòng như chờ ai đó. Hai người nhìn nhau một lúc lâu nhưng không ai nói tiếng nào. Cuối cùng, Jae Shin lên tiếng phá vỡ sự im lặng:

“Ta về rồi. Chào hỏi đi chứ.”

“Vâng, chuyện hôm đó...”

“Là ta đánh người trước đúng không? Vậy ta xin lỗi là được chứ gì?”

“Không. Tôi mới là người phải xin lỗi.”

“Dù sao đi nữa, chuyện ta không về trường không phải tại người. Định về mấy lần nhưng cứ gặp chuyện này chuyện kia nên thôi.”

Sun Joon mỉm cười trước. Cùng là đàn ông, nhưng Jae Shin cũng cảm nhận được vẻ đẹp của nụ cười ấy.

“Chết tiệt! Vậy là từ nãy đến giờ người vẫn chưa ngủ sao?”

“Không phải vậy. Đang ngủ thì thức dậy, không thấy Đại Vật đâu nên tôi ra ngoài đây xem thử thôi.”

“Sợ tên nhãi ấy bị người ta bắt mất à? Cũng phải, nghe đồn sau hôm đấu gậy ấy đám con gái chết mê chết mệt hẳn mà. Người biến mất mà giày dép còn nguyên thế này, người nghĩ vậy cũng phải.”

Sun Joon chẳng có lòng dạ nào để nghe Jae Shin đùa. Chính Jae Shin đã đưa Yoon Hee đi, vậy mà giờ lại không thấy đâu. Rốt cuộc giữa đêm khuya thế này, Jae Shin đã bỏ mặc cậu đâu một mình rồi?

“Cậu ấy đang ở đâu?”

“Sao ta biết được.”

“Cậu ấy đang ở đâu?”

“Sao lại hỏi ta? Người nghĩ ta biết sao?”

“Cậu ấy đang ở đâu?”

Lời nói của Sun Joon còn sắc lạnh hơn cả lưỡi kiếm được làm từ băng đá. Nhưng giọng hai người đối đáp nhau đều rất nhỏ để không đánh thức những người đang ngủ dậy.

“Người lừa ta, thì ra lúc ấy người vẫn chưa ngủ. Hầy! Ta treo tên nhãi ấy lên cây rồi.”

Sun Joon chụp mạnh lấy cánh tay Jae Shin.

“Treo lên cây? Ý huynh là sao?”

Jae Shin trừng mắt nhìn Sun Joon. Gã hất tay chàng ra, vừa bỏ vào phòng vừa nói:

“Đi mà tìm. Dù gì tên nhãi ấy cũng không thể tự xuống một mình được đâu.”

Sau khi vào phòng, Jae Shin đóng sầm cửa lại rồi nằm vật ra tấm chăn. Gã cảm thấy khó chịu.

“Giai Lang cũng biết rồi sao? Không, chắc chắn vẫn chưa biết. Cuống đi tìm như thế, chỉ là âm dương tự động bị thu hút. Cũng như ta trước đây thôi. Ha..., có nên nói cho hắn biết không? Chết tiệt, dù có cần phải lưỡi cũng không thể nói được. Với khả năng của ta thì không thể đấu lại Giai Lang, chỉ còn cách dùng cái kế hèn nhát này...”

Sun Joon vội vã chạy đến Minh Luận đường. Chàng tìm khắp các gốc cây ngân hạnh và cây bồ kết lớn trong sân, hạ thấp giọng gọi Yoon Hee, nhưng chẳng thấy ai trả lời. Cũng không thấy bóng dáng cô đâu. Cái cây mà Yoon Hee không thể tự xuống một mình? Trong Sung Kyun Kwan, cái cây lớn nhất nằm ở Đại Thành điện. Sun Joon liền chạy sang phía đó.

Yoon Hee nhìn thấy Sun Joon. Sao chàng lại đến đây vào giờ này? Trong giây lát, nỗi sợ hành động khi nãy của cô ở trong phòng đã bị chàng phát hiện khiến cô quên khuấy việc mình phải lên tiếng gọi chàng tới giúp.

“Đại Vật công tử! Đại Vật công tử!”

Sun Joon vừa đi vòng quanh gốc cây vừa gọi tên cô. Yoon Hee sực tỉnh, đáp lại lời chàng:

“Giai Lang huynh! Tôi ở đây!”

Tiếng kêu lí nhí của Yoon Hee cuối cùng cũng lọt đến tai Sun Joon. Chàng đến đứng dưới gốc cây nhìn lên.

“Giai...Giai Lang huynh, không phải huynh ngủ rồi sao?”

“Đang ngủ thì tôi tỉnh dậy. Tự dưng cậu biến mất, tôi thấy lo nên không ngủ được nữa. Người thì mất mà giấy dép còn y nguyên nữa chứ.”

Thật may. Vậy là chàng không biết gì về chuyện ban nãy. Yoon Hee thở phào nhẹ nhõm và nói:

“Tôi đi theo Kiệt Ngao sư huynh thì bị thế này đây. Huynh gặp huynh ấy chưa?”

“Tôi có thấy huynh ấy đi về phòng. Cậu nhảy xuống đi. Tôi đỡ cho.”

“Nhưng tôi sợ huynh sẽ bị thương.”

“Cậu không tin tôi sao?”

Yoon Hee im lặng nhìn xuống. Sun Joon cũng không nói gì mà chỉ chăm chú nhìn cô. Thứ Yoon Hee vẫn không nhìn thấy được khi ở dưới đất chính là Sun Joon. Lúc nào cũng phải ngước lên thì mới thấy chàng, lần này Yoon Hee cảm thấy thật khác lạ. Yoon Hee cười thật tươi nói:

“Kiệt Ngao sư huynh nói đúng. Lời huynh nói, có là đậu xanh tôi cũng sẽ tin là đậu đỏ...”

Đột nhiên Sun Joon cảm thấy bất an. Ánh trăng làm cho Yoon Hee trông rất giống một tiên nữ, Sun Joon sợ cô sẽ bay lên trời mà bỏ chàng lại mất. Chàng càng sốt ruột hơn, cố gọi:

“Cậu mau nhảy xuống đi.”

Yoon Hee dang hai tay như tung cánh bay. Nhưng may mắn là cô không bay thẳng về trời, mà rơi vào vòng tay của Sun Joon. Rơi rất mạnh!

Bịch!

Cơ thể hai người va vào nhau. Sun Joon ôm chặt Yoon Hee khi cả hai cùng ngã xuống đất.

“Cậu không sao chứ?”

“Huynh có sao không?”

Hai người cùng lúc hỏi thăm nhau. Nhưng rồi lại cùng đỡ người như tượng đá, không ai nói tiếng nào nữa. Hồng của Sun Joon đang nằm giữa hai bắp đùi Yoon Hee. Cả cô lẫn chàng đều đỏ bừng mặt. Yoon Hee giật mình chống tay lên ngực Sun Joon để ngồi dậy, nhưng tình huống lại càng trở nên khó xử hơn. Trông cô như đang cưỡi lên hồng Sun Joon. Hơn nữa, mông cô chỉ cách dương vật của chàng vài lớp quần áo mỏng. Cảm giác lúc này của Yoon Hee rất kỳ lạ. Cô như bị thôi miên, không thể cử động cơ thể dù chỉ một chút.

Sun Joon cũng bối rối không kém gì cô. Chàng luống cuống tìm cách ngồi dậy, đưa tay chụp lấy eo Yoon Hee, nhưng chỉ làm tư thế hai người thêm phần kỳ cục. Thứ khiến Sun Joon lúng túng hơn cả chính là trạng thái cậu nhỏ của chàng. Nếu Yoon Hee đứng dậy, chắc chắn cậu nhỏ cũng sẽ dựng đứng lên theo.

Hai người nhìn nhau, vừa cố giấu cảm xúc của mình vừa giả vờ bình thản như không có gì xảy ra.

“Cậu không bị thương chứ?”

“Huynh không bị thương chứ?”

Cả hai lại cùng hỏi, rồi cùng gật đầu. Đến lúc này Yoon Hee mới trèo xuống khỏi người Sun Joon. Sun Joon cũng ngồi quay lưng lại để không bị lộ tình trạng của mình lúc này.

“Chúng... chúng ta về ngủ thôi. Đã... đã khuya lắm rồi.”

Thấy Yoon Hee vội vàng đứng dậy, Sun Joon giữ tay cô kéo lại.

“Tôi ngồi nghỉ chút đã.”

Tình hình hiện giờ của Sun Joon khiến chàng vẫn chưa thể đứng dậy. Nhưng dĩ nhiên Yoon Hee không hiểu điều đó, cô lo lắng hỏi:

“Huynh bị thương rồi sao? Bị thương ở đâu?”

“A, không, không phải bị thương... À! Đêm nay sao đẹp quá, tôi muốn ngắm một chút.”

Sun Joon chỉ nói vậy cho qua chuyện, nhưng lại rất có sức thuyết phục. Trên bầu trời đêm, trăm nghìn ngôi sao đang thi nhau lấp lánh, dường như không chứa lấy một khoảng tối.

“A! Đẹp thật đấy. Từ trên cao nhìn xuống đất cũng đẹp, từ dưới đất nhìn lên cao cũng đẹp...”

Hai người ngắm sao một lúc rồi tựa lưng vào nhau, cùng chia sẻ hơi ấm cho nhau lúc nào không biết.

“Khi nào cậu mới nói nguyện vọng của mình cho tôi biết đây?”

Giọng nói nhỏ như lời thì thầm của chàng nghe rất dịu dàng.

“Nguyện vọng gì cơ?”

Không biết có phải vì không nhìn thẳng mặt nhau hay không, cả hai đều cảm thấy cuộc trò chuyện này rất thoải mái và yên bình.

“Nguyện vọng, mà cậu không cần cầu nguyện với trăng, chỉ cần nói với tôi.”

Sun Joon luôn mong rằng Yoon Hee sẽ dùng nguyện vọng ấy để ngăn mình gặp Phù Dung Hoa. Được như vậy thì không còn gì bằng. Chàng sẽ có cái cớ để được ở bên cạnh cậu công tử xinh đẹp này, chứ không phải tiểu thư Phù Dung Hoa.

“Nguyện vọng của tôi, là sau này kể cả khi chúng ta đã rời khỏi Sung Kyun Kwan, huynh cũng sẽ không quên tôi. Được chứ?”

“Tôi không thể chấp nhận nguyện vọng đó được. Vì dù cậu không muốn, tôi cũng sẽ không quên cậu đâu.”

Vì tôi sẽ không thể nào quên cậu. Vì cho dù có khác biệt về đẳng phái, chúng ta vẫn sẽ mãi ở bên cạnh nhau.

“Tại sao lúc nào cậu cũng đặt ra điểm chấm hết ối quan hệ của chúng ta thế? Cứ như thể sau khi rời Sung Kyun Kwan rồi, sẽ chẳng bao giờ còn gặp lại nhau nữa. Cứ như thể thời gian ta cùng nhau học ở Sung Kyun Kwan rất ngắn ngủi vậy.”

“.. Con người ta làm sao biết được chuyện gì sẽ xảy ra...”

“Cậu hãy nói nguyện vọng khác đi.”

Hay là cứ nói thẳng, bảo chàng đừng gặp Phù Dung Hoa nữa? Hoặc kiếm cái cớ nào đó. Không, không được. Như vậy quá hèn nhát. Trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng không thể dùng nguyện vọng để áp đặt tình cảm của người khác. Cho dù người đàn ông này có đến với Phù Dung Hoa, hay Điêu Thuyền đi chăng nữa, cô cũng không có quyền đứng chắn trên con đường của chàng.

“Nếu không được thì thôi, vì tôi vẫn chưa có nguyện vọng gì khác.”

“Cậu cứ để dành đấy cũng được. Mười năm, ba mươi năm sau cũng được. Nguyện vọng ấy không có hạn định thời gian đâu.”

Yoon Hee nhắm mắt lại. Cô chói mắt vì ánh sao. Đôi môi khê lẩm bẩm:

“Mười năm, ba mươi năm sau...”

Hai người ngắm sao thêm một lúc rồi cùng quay về Đông trai. Vừa vào đến phòng, nhìn thấy Jae Shin đang nằm ngang ngược vắt lên cả ba tấm chắn, Yoon Hee đá thật mạnh vào hông gã. Đây là cách trả thù cô đã phải nghĩ rất lâu.

“Cái thằng nhóc này? Người đá vào đâu đấy hả?”

“Huynh nên cảm ơn tôi vì mọi chuyện kết thúc như thế này. Huynh xấu tính thật đấy !”

“Tên nhãi to gan! Dám đá vào hông ta? Được lắm! Xem ra Đại Vật không phải để nói đến cái chân giữa của người, mà nói đến lá gan của người rồi.”

Yoon Hee lờ gã đi rồi chui tọt vào trong chắn. Sun Joon cũng nằm xuống bên cạnh cô. Công nhận cậu nhóc này to gan thật! Không hề sợ Jae Shin chút nào trong khi tất cả nho sinh ở đây đều ngại đụng đến gã. Lại còn dám đá vào hông Jae Shin nữa chứ, chẳng khác nào đưa đầu vào miệng cọp.

Jae Shin cũng nằm quay lưng lại với Yoon Hee, Yoon Hee ngạc nhiên nhìn gã. Khác hẳn mọi khi, hôm nay Jae Shin mặc quần áo ngủ rất chỉnh tề.

Tại sao lại thế nhỉ? Lúc trời lạnh thì vẫn nhất nhất cởi trần, còn bây giờ trời bắt đầu nóng hơn thì ăn mặc đàng hoàng, ngược đời thế kia chứ? Yoon Hee tự nhủ có thể là vì Jae Shin muốn che đi vết thương ở hông nên làm vậy, rồi lại chui vào trong chắn.

27. Chương 27

Những nho sinh được chọn tập hợp ở Minh Luận đường để chuẩn bị vào cung. Trong số họ có ba người mất trúng sâu ‘vì thiếu ngủ’. Jae Shin không chịu nổi ngoác miệng ngáp liên hồi. Không hiểu sao hôm nay cái nhìn của những người khác dành cho gã và Yoon Hee đều rất kỳ lạ. Yong Ha nhận ra điều đó liền lên tiếng:

“Thì thà thì thào nghe khó chịu thật. Chẳng lẽ đang có tin đồn bậy bạ gì đó mà ta không biết sao?”

Nhưng cả Yoon Hee và Jae Shin đều không biết. Sun Joon cũng không.

Có tất cả hai mươi nho sinh được triệu tập. Tất cả đều mặc lễ phục chỉnh tề, đi theo hướng dẫn của một viên quan. Thừa Chính viện, qua Tập Xuân môn, hướng đến Tuyên Chính điện. Yoon Hee có vẻ đã quen dần với việc phải gặp hoàng thượng, cô không còn cảm thấy sợ hãi và lo lắng như trước nữa. Uy thế của Sung Kyun Kwan không chỉ ở cái danh trường học lớn nhất kinh thành, mà còn ở chỗ các nho sinh tại đây có thể thường xuyên diện kiến hoàng thượng, người mà đại đa số thường dân cả đời cũng không bao giờ thấy được dung nhan. Sau này Yoon Hee sẽ còn phải chạm mặt hoàng thượng nhiều lần nữa, nên có cố trốn tránh cũng chẳng ý nghĩa gì. Chuyện đã đến nước này, Yoon Hee chỉ còn biết mau chóng đồ đạc để rời trường về quê, xa khỏi tầm nhìn của hoàng thượng. Mỗi khi nghe tin “một viên quan nào đó xuất thân từ Sung Kyun Kwan được bổ nhiệm về vùng quê hẻo lánh”, đa số mọi người đều cho rằng đó là chuyện chẳng vui vẻ gì, nhưng đối với Yoon Hee, đó lại là một tia hy vọng.

Các nho sinh bước vào Tuyên Chính điện ngói xanh tường trắng. Hoàng thượng mặc một bộ long bào đỏ chào đón họ. Sau khi hành lễ xong, các nho sinh ngồi thành một hàng dài, hoàng thượng bắt đầu gọi tên điểm danh từng người. Sau đó, hoàng thượng sẽ gọi tên một người bất kỳ, người đó phải bước ra phía trước, hành lễ thêm một lần nữa rồi lên gần chỗ ngồi của hoàng thượng. Hoàng thượng sẽ chỉ vào một đoạn bất kỳ trong quyển sách được đặt sẵn trên bàn, nho sinh được gọi tên phải xem qua một lần rồi đứng quay lưng lại với hoàng thượng, đọc thuộc lòng nội dung đoạn đó cho những nho sinh bên dưới nghe. Đây có thể xem là một bài kiểm tra vấn đáp khó khăn nhất đối với họ. Dù có sở hữu tinh thần thép đến đâu, khi trả lời câu hỏi của hoàng thượng khó có ai giấu nổi giọng nói run rẩy của mình.

Đến lượt Sun Joon được gọi tên. Chàng cũng tiến lên đứng trước hoàng thượng như nho sinh trước đó. Phần hoàng thượng giao cho chàng là một đoạn trích trong sách Luận ngữ. Sun Joon quay xuống nhìn các nho sinh còn lại và bắt đầu đọc rõ ràng từng chữ như thể chàng không hề căng thẳng chút nào.

“Khâu dã văn hữu quốc hữu gia giả, bất hoạn quả nhi hoạn bất quân, bất hoạn bản nhi hoạn bất an. Cái quân vô bản hòa vô quả, an vô khuyh[2]...”

[2] Dịch nghĩa: Khuru này nghe nói người có nước, có nhà, không lo ít mà lo không đều, không lo nghèo mà lo không yên. Thật vậy, đều thì không nghèo, hòa thì không ít, yên thì không nghiêng. (Lời Đức Khổng Tử răn dạy thầy Nhiễm Hữu và thầy Quý Lộ, chép trong sách Luận ngữ, thiên Quý Thị, chương thứ nhất.)

“Dừng lại! Đến đó thôi. Khanh hãy phân tích tóm lược đoạn vừa rồi và thử nói suy nghĩ của khanh xem.”

Cả nhóm nho sinh, Đại Tư Thành, lẫn những quan đại thần có mặt ở đó đều giật mình ngạc nhiên. Đại Tư Thành bối rối quỳ xuống lên tiếng thưa:

“Thần, Đại Tư Thành. Xin hoàng thượng cho phép thần được bẩm tấu vài điều!”

“Có chuyện gì?”

“Tuần đầu điện giảng là buổi kiểm tra những gì nho sinh đã học qua, nhưng hoàng thượng lại muốn lệnh cho nho sinh luận giảng là sao? Thần khẩn thiết xin hoàng thượng thu lại mệnh lệnh!”

“Chẳng phải nho sinh Thượng trai không học giờ Giảng kinh nên không cần trả lời thuộc lòng sao?”

Các đại thần có mặt đều thầm thở dài “Lại bắt đầu rồi đây!” Giảng kinh vốn chỉ là một buổi kiểm tra thuộc lòng kinh thư đơn thuần, nhưng nho sinh Thượng trai của Sung Kyun Kwan không được sắp xếp môn này, vậy nên bắt đầu từ đương triều, thỉnh thoảng sẽ áp dụng hình thức Tuần đầu điện giảng để kiểm tra kiến thức kinh thư. Nhưng sao có thể lấy đây làm cái có thành linh kiểm tra luận giảng được, hoàng thượng rõ ràng ngụ biện, là cưỡng từ đoạt lý. Xem ra tin đồn các quan đại thần khổ khổ vì hoàng thượng chẳng phải vô căn cứ.

Trái với mọi người, Sun Joon không hề tỏ ra lo lắng, chàng bắt đầu nói lên suy nghĩ của mình về việc phân chia sản phẩm lao động trong xã hội. Đề tài này, trước kia cả bốn người họ đã từng thảo luận với nhau trong quán rượu ở Phán thôn. Yoon Hee lắng nghe chàng nói, chợt nhớ lại chuyện hôm đó, môi thoáng nở nụ cười. Sun Joon trả lời xong, hoàng thượng liền cười nói:

“Chẳng có gì chán hơn việc kiểm tra Lee Sun Joon về Tứ thư Ngũ kinh. Vậy nên phải ra đề thế này mới có thể thấy được tài năng của khanh ấy.”

Tất cả những người có mặt trong Tuyên Chính điện bấy giờ cũng đều cho rằng hoàng thượng đã chọn sẵn ngày hôm nay để thử thách Lee Sun Joon, nhưng không ai dám chống lại quyền uy của Người. Thật ra trong thâm tâm họ, ai cũng muốn chứng kiến cảnh Sun Joon lấp ba lấp bắp không nói nên lời một lần. Người trông chờ ngày này hơn cả có lẽ không ai khác ngoài các viên quan đang dạy học trong Sung Kyun Kwan nhưng đáng tiếc là hôm nay họ lại không có mặt ở đây. Quyển sách tiếp theo hoàng thượng chọn là Quản Tử. Đoạn hoàng thượng chỉ vào cũng chính là đoạn mà Sun Joon từng bàn luận với nhóm Yoon Hee ở quán rượu. Là tình cờ sao? Chàng có chút nghi ngờ, nhưng vẫn điềm tĩnh quay về phía các nho sinh và bắt đầu đọc:

“Mỹ lũng mộ, sở dĩ sử văn minh dã; cự quan lang, sở dĩ khởi mộc công dã; đa y khâm, sở dĩ khởi nữ công dã[3]...”

[3] Dịch nghĩa: Ra sức trang hoàng mộ thất, mới càng trau chuốt văn minh, chú trọng cải tiến quan quách, mới càng khêu khích trượng nghệ mộc, may thêm áo quần khâm liệm, mới thúc đẩy ngành nữ công.

Nghe từng câu từng chữ thoát ra từ miệng Sun Joon, không chỉ mình Yoon Hee mà cả Jae Shin và Yong Ha cũng đều giật mình thon thót. Sun Joon ở trên trình bày suy nghĩ của mình, còn ba người họ ngồi dưới bắt đầu suy nghĩ hoang mang. Đến khi Jae Shin và Yong Ha được gọi lên thì tất cả những cố gắng họ tự trấn an rằng đây chỉ là tình cờ đều tan biến. Cả hai được hoàng thượng giao đúng những phần đã từng bàn luận với nhau. Dĩ nhiên, Yoon Hee cũng không ngoại lệ. Cô được hoàng thượng giao ột đoạn trong sách Đại học.

Từ những quan điểm sâu sắc Yoon Hee vô tình bày tỏ, hoàng thượng nhận ra cô tuy còn trẻ nhưng đã luôn hướng đến xu thế cải cách đứng trên lập trường của bách tính nghèo khổ.

Cuối cùng thì thời gian cho buổi Tuần đầu điện giảng đẳng đẳng cũng kết thúc. Sun Joon, Yoon Hee, Jae Shin và Yong Ha vừa cầm trên tay những món quà hoàng thượng ban, vừa như người mất hồn lững thững bước ra khỏi Tuyên Chính điện. Họ thì thầm với nhau như thể sợ người ngoài nghe thấy. Rõ ràng đây không phải tình cờ. Hoặc là hoàng thượng đã trực tiếp nghe được cuộc nói chuyện của họ, hoặc là Người đã được ai đó kể lại đến từng chi tiết. Rốt cuộc là ai đã kể và kể bằng cách nào? Bốn người Yoon Hee không tài nào nghĩ ra được. Họ cũng bắt đầu lo lắng, không biết trong buổi nói chuyện hôm đó mình có lỡ lời xúc phạm gì đến hoàng thượng không nữa. Jae Shin bực mình lên tiếng:

“Ta mà biết là tên khốn nào thì biết tay ta.”

Cùng lúc đó, tiến sĩ Jang đang ngồi uống trà ở Chính lục sảnh có lẽ cũng không biết vì sao lỗi tai mình tự nhiên nhồn nhột như thế.

Trên đường quay về Sung Kyun Kwan, các nho sinh khác lại tiếp tục nhìn Jae Shin và Yoon Hee rồi thì thào thì thầm y hệt lúc sáng. Họ cũng nói đôi chút về Hồng Bích Thư. Trong đó có một câu Yoon Hee nghe rõ nhất:

“VẬY HỒNG BÍCH THƯ CHÍNH LÀ KẺ ĐÃ LẤY CẤP THUỐC LÁ Ở HƯỞNG QUAN SẢNH SAO?”

“Thời gian trùng khớp nên tôi nghe người ta nói thế.”

Nghe được tin đồn quái đản đó, Yoon Hee giật mình, quay sang hỏi Yong Ha:

“Nữ Lâm sư huynh cũng biết tin đồn đó chứ? Người trộm thuốc lá, tên Hồng Bích Thư ấy đã bị quan quân đuổi đến tận Phán thôn rồi trốn tọt trong đấy. Nghe nói hắn bị thương. Số lượng thuốc lá bị mất là quá đủ để cầm máu, vậy nên mới có tin đồn như vậy.”

Yoon Hee nhếch môi cười cợt. Cô thúc tay vào hông Jae Shin rồi nói nhỏ:

“Số thuốc lá ở Hưởng Quan sảnh, tôi đã dặn huynh là nhất định phải trả lại rồi kia mà? Tự dưng giờ để Hồng Bích Thư bị tội oan vậy.”

“Bây giờ mà lên đem thuốc lá đến trả lại thì còn sinh ra nhiều tin đồn quái đản hơn. Cứ mặc kệ tên hay viết bậy ấy bị buộc tội đi, phiền phức?”

“Nhưng tôi thấy làm vậy là không đúng.”

“Nếu hắn thấy oan uống thì sẽ tự đến cửa quan mà kêu khóc ‘Tôi không phải kẻ trộm!’ thôi.”

“Huynh nói chuyện nghe có lý chút đi!”

Sun Joon khó chịu nhìn hai người họ thì thầm to nhỏ. Họ có bí mật, bí mật chỉ hai người họ biết. Cả những nho sinh khác cũng nhìn họ với ánh mắt rất lạ. Khác với Sun Joon, ánh mắt họ chứa đầy sự khinh miệt. Yong Ha cũng nhận thấy điều đó. Hắn quyết định phải điều tra cho rõ tin đồn nào đang nhắm đến hai người bạn mình. Nếu tin đồn đã lan rộng đến mức này mà Yong Ha vẫn chưa nghe qua, thì chắc hẳn nội dung của nó cũng chẳng tốt đẹp gì.

“Cái gì? Sao lại có tin đồn kiểu đó chứ?”

“Suyt! Tình hình đang tệ lắm, huynh nói nhỏ thôi.”

Yong Ha ngồi phịch xuống sàn vì bất ngờ. Jae Shin và Yoon Hee kê gian[4] với nhau? Đã vậy, hằng đêm còn lên lút gặp nhau ở Tỳ Bộc sảnh để làm chuyện đồi bại? Lại còn không chỉ mới một hai người nhìn thấy nữa chứ. Chuyện Yoon Hee hay đến Tỳ Bộc sảnh là thật, nhưng mục đích của cô chỉ là để tắm giặt mà thôi. Người gợi ý cho cô đến đó không ai khác chính là Yong Ha. Nếu hai người Yoon Hee và Jae Shin thật sự có mối quan hệ đó, rồi bị Yong Ha phát hiện ra trước thì hẳn đây đã là trò vui để đời rồi. Nhưng tin đồn này thật sự chẳng hay ho chút nào. Nó có thể khiến hai người họ bị tẩy chay khỏi cộng đồng nho sinh. Hắn lớn tiếng nói:

“Người ta thấy Đại Vật và Kiệt Ngao ở Tỳ Bộc sảnh vào lúc nào? Có chứng cứ gì không mà dám tung tin đồn lung tung như vậy?”

[4] Kê gian:quan hệ đồng tính.

“Sao tự dưng huynh lại nổi nóng? Chẳng lẽ huynh thân với họ nên giờ muốn đứng về phía họ đấy hả?”

“Giờ vấn đề quan trọng không phải là chuyện đứng về phía ai!”

“Huynh cứ như vậy nên tới tận bây giờ mới nghe tin đồn này đấy.”

“Thôi được rồi. Giờ huynh nói cho tôi biết tin đồn này bắt đầu lan đi như thế nào đi.”

“Thời điểm mà người ta nhìn thấy họ cũng rất cụ thể nên tin đồn lan đi như gió. Vào cái hôm Hồng Bích Thư trộm thuốc lá ở Hưởng Quan sảnh ấy, hôm đó Kiệt Ngao cũng có về phòng đâu.”

Yong Ha nhớ rõ hôm đó Yoon Hee có đến Tỳ Bộc sảnh. Hắn còn nhớ mình đã kể đủ thứ chuyện ma để dọa cô.

“Có một chuyện còn khủng khiếp hơn nữa, huynh biết là gì không?”

Nho sinh đó sau một hồi nhìn trước ngó sau mới thận trọng thì thầm vào tai Yong Ha:

“Tin này mới rộ lên sáng nay thôi, thật là, nghe nói họ còn dám làm trò đó ngay giữa sân Đại Thành điện nữa kia.”

“Cái gì? Sao lại có chuyện đó được?”

“Đã nói là chuyện có thật mà! Một trai bộc nói đêm qua nhìn thấy Đại Vật ở Đại Thành điện. Còn thấy cậu ấy nằm đè lên một người đàn ông khác nữa. Chỉ có điều vì bị bóng của Đại Vật che mắt nên không nhìn thấy khuôn mặt người nằm dưới thôi.”

“Không nhìn thấy mặt người ta mà sao huynh dám nói chuyện này là thật?”

“Từ từ, huynh nghe tôi nói hết đã. Vì buổi Tuần đầu điện giảng hôm nay mà đêm qua có không ít người thức khuya để học. Trong số đó có một nho sinh Tây trai nhìn qua cửa sổ thấy Kiệt Ngao và Đại Vật nắm tay nhau chạy vào Đại Thành điện. Vốn đã nghe qua tin đồn về chuyện ở Tỳ Bộc sảnh, nên hắn cũng chẳng thêm để ý gì nhiều thôi.”

Yong Ha cảm thấy cả người nóng ran vì giận. Hắn vừa mở quạt vừa nghiêng răng nói:

“Vậy không phải chỉ vì tin đồn mà mọi người nhìn họ với cái kiểu khinh miệt đó?”

“Phải hay không phải đâu còn là vấn đề nữa, trước đây thì đám tụi này chỉ bàn tán một chút rồi thôi. Nhưng tới chuyện ở Đại Thành điện tối qua thì chẳng ai có thể bỏ qua được nữa. Đại Thành điện là nơi nào chứ? Ở chốn thờ phụng linh thiêng vậy mà dám làm trò dơ bẩn đó, bọn tôi không loạn lên mới là lạ ấy.”

“Ôi cái đầu tôi! Rốt cuộc hai kẻ điên đó đã làm chuyện gì khi không có ta vậy hả trời!”

“Chuyện này vài ngày nữa rồi sẽ rùm beng lên thôi. Hình như lúc đầu tin đồn này nhắm vào Đại Vật, nhưng bây giờ có lẽ Kiệt Ngao gặp nguy hiểm hơn. Đám nho sinh Tây trai đang rắp tâm gạch tên Kiệt Ngao và Đại Vật ra khỏi danh sách nho sinh luôn đấy. Chẳng phải Kiệt Ngao đang là nhân vật Thiếu luận phải dè chừng ở đây sao? Nhân cơ hội này họ muốn chặn luôn đường làm quan, tham gia triều chính của Kiệt Ngao chứ còn gì nữa.”

Yong Ha không biết phải làm gì, ôm đầu bất lực. Nếu không cẩn thận có thể xảy ra đầu đá đảng phái ngay trong Sung Kyun Kwan này.

“Mấy tên ngu ngốc này! Có bao nhiêu chỗ, sao lại rủ nhau đến Đại Thành điện kia chứ. Phải cứu Kiệt Ngao. Kiệt Ngao của ta. Phải cứu ai đây... Giai Lang! Phải rồi, ta còn có Giai Lang mà. Giai Lang giờ đang ở đâu nhỉ?”

Yong Ha vội vàng rời khỏi Hưởng Quan sảnh, đi như chạy về phía Đông trai.

Cùng lúc đó, Sun Joon được các nho sinh Lão Luận gọi đến đứng dưới cây ngân hạnh trong sân Minh Luận đường và cũng được nghe tin đồn giống hệt Yong Ha.

“Rồi sao?”

Trong câu hỏi ngược lại của Sun Joon dường như không hề có chút cảm xúc nào.

“Cậu còn hỏi sao nữa? Mau rời khỏi cái phòng bẩn thỉu ấy đi!”

“Nếu tôi rời khỏi thì vấn đề sẽ được giải quyết sao? Phải diệt tận gốc trước khi cái mầm ấy lớn thêm chứ!”

Thái độ cứng rắn của Sun Joon khiến đám nho sinh Lão Luận càng bối rối hơn. Không thể nào đoán được chàng đang nghĩ gì với khuôn mặt lạnh tanh ấy.

“Cậu... cậu bảo phải diệt tận gốc?”

“Chẳng phải vừa rồi huynh nói chuyện này không thể cho qua dễ dàng được đấy sao? Nếu muốn kỷ luật hai người họ thì hãy cho triệu tập Trai hội đi, ngay bây giờ!”

“À, cũng không cần phải gấp vậy...”

“Huynh nói không xử lý thì có khi họ sẽ lại làm chuyện ghê tởm đó ở Đại Thành điện nữa mà? À mà không, có khi sẽ chuyển sang Minh Luận đường cũng nên. Ngăn cản chuyện đó chính là nghĩa vụ của nho sinh chúng ta.”

“Cậu nói cũng phải. Dù gì bọn tôi cũng đang chuẩn bị cho Trai hội sắp tới. Tôi sẽ nói chuyện này với Chương nghị và sẽ cố gắng tổ chức Trai hội trong thời gian sớm nhất. Trai hội lần này cũng sẽ quyết định xem có gạch tên họ ra khỏi danh sách nho sinh hay không luôn đấy.”

“Vâng, vậy nhờ huynh.”

Nhóm nho sinh Tây trai vội vàng quay về phòng để chuẩn bị. Yong Ha đứng ở một góc đã nghe hết câu chuyện của họ, mặt mày tái mét đi về phía Giai Lang.

“Giai Lang! Ta không ngờ cậu là người như vậy đấy. Cậu cũng muốn tham gia tung hê cái tin đồn nhảm nhí đó à? Tại sao lại xúi giục họ như vậy?”

“Hai người đó đâu rồi?”

“Không thấy ở Đông Trai. Ta cũng đang định đi tìm đây. Mà khoan nói chuyện đó đã, những lời vừa rồi là suy nghĩ thật của cậu sao?”

“Phải!”

Sun Joon quay phắt người bỏ đi. Lạnh lùng đến nỗi tưởng như không thể nào lạnh lùng hơn được nữa. Yong Ha bất giác rung mình, cảm thấy toàn thân run rẩy. Phải khó khăn lắm hắn mới cố nặn ra một nụ cười.

“Đúng là Giai Lang. Được nuôi dưỡng bởi một người cha có tiếng tăm trong giới chính trị, giờ cả cách ứng phó với tình huống cũng rất khác người. Phải diệt tận gốc trước khi cái mầm ấy lớn thêm sao... Nếu cứ xem cậu ta là đứa trẻ mới lớn chưa biết gì mà gây chuyện thì thế nào cũng tự làm mình bị thương.”

Sau khi chọn được vài quyển sách tham khảo ở Tôn Kinh các, Yoon Hee bước ra ngoài. Cô gặp Im Byung Choon cùng vài nho sinh Hạ trai khác. Yoon Hee định bỏ đi xem như không nhìn thấy, nhưng tai cô lại nghe thấy câu nói chẳng hay ho gì.

“Tên khốn nam sắc bẩn thỉu!”

Trong một thoáng, cô nghĩ rằng mình đã nghe nhầm.

“Người nói gì?”

Đám nho sinh Hạ trai không nói gì mà chỉ cười khẩy với nhau. Trong giọng cười có cả sự khinh miệt.

“Ta hỏi các người vừa nói gì!”

“À vâng vâng, thưa sư huynh Thượng trai! Xin lỗi vì đã gọi huynh là tên khốn nam sắc bẩn thỉu.”

Trước khi Yoon Hee kịp làm gì, thì đã có người túm cổ Byung Choon. Là Jae Shin. Sự xuất hiện của Jae Shin khiến đám nho sinh Hạ trai giật mình sợ sệt, nhưng vẫn trao cho nhau những cái nhìn đầy ẩn ý. Qua hôm nay nữa thôi là có thể tổng tiến nổi sợ hãi mang tên Kiệt Ngao rồi.

“Hai vị thật là thân thiết. Kiệt Ngao sư huynh đây có bệnh vực ai bao giờ đâu? Từ trước đến giờ cũng làm gì có ai ở cùng phòng với huynh mà không bị huynh đá ra ngoài.”

Một câu phỉ báng cực kỳ độc địa. Jae Shin đưa cả tay còn lại lên cổ Byung Choon.

“Xem ra ngươi muốn chết thật rồi. Chỉ cần tay ta siết chặt thêm chút nữa là cái mạng ngươi cũng không còn đâu. Thử ăn nói láo lếu nữa đi xem nào.”

“Á! Kiệt Ngao! Thì ra huynh ở đây.”

Yong Ha đứng từ xa la lên rồi hốt hơi hốt hải chạy lại. Theo sau hắn là Sun Joon. Yong Ha dùng hết sức mạnh của mình để gỡ hai bàn tay Jae Shin đang túm cổ Byung Choon ra. Hắn đưa mắt ra hiệu bảo đám nho sinh Hạ trai mau đi đi. Sau khi họ đi hẳn, Yong Ha kéo tay Jae Shin về phía mình rồi nói:

“Kiệt Ngao, huynh nhìn tôi này.”

“Chết tiệt! Tự dưng huynh xen vào làm gì? Phiền phức!”

“Huynh nên biết ơn tôi vì đã cản huynh đi! Lần này lớn chuyện rồi.”

“Lớn chuyện? Có liên quan gì đến mấy tên nho sinh Hạ trai vừa nãy gọi tôi là tên khốn nam sắc bản thủ không?”

Yoon Hee vẫn đứng như người mất hồn, khó khăn lắm cô mới lên tiếng được. Jae Shin nghi hoặc hỏi:

“Cái gì? Không phải chúng gọi ngươi là đồ Nam nhân bản thủ sao?”

Có vẻ như gã đã nghe nhầm.

“Rõ ràng họ gọi tôi là nam sắc.”

Jae Shin đưa mắt nhìn Yong Ha đầy căm phẫn. Gã muốn biết đã có chuyện gì xảy ra.

“Thì... thì đã bảo huynh nghe tôi nói một lát đã rồi mà.”

Dù cực kỳ thân thiết, nhưng Yong Ha vẫn rất sợ ánh mắt ấy của Jae Shin. Yong Ha gượng cười rồi nắm lấy tay Jae Shin như cố kìm gã lại. Sau khi cẩn thận nhìn quanh, bốn người bước theo những bậc đá bên cạnh Minh Luận đường, đi vào rừng tre tìm một chỗ kín đáo nói chuyện. Họ vừa theo dõi động tĩnh trong Minh Luận đường vừa kể lại những câu chuyện liên quan đến tin đồn.

Sau khi nghe kể đầu đuôi mọi chuyện, Jae Shin vẫn im lặng không nói năng gì. Yong Ha và Sun Joon rất bất ngờ vì đều nghĩ rằng gã sẽ nổi điên. Ngược lại, Yoon Hee mặt cắt không còn giọt máu, tưởng như sắp ngất đến nơi.

“Vậy... vậy phải làm sao? Nếu bị gạch tên khỏi danh sách nho sinh, thì xem như mất tư cách mãi mãi... Nếu gạch tên thì sẽ gạch tên Kim Yoon Sik đúng không? Vậy... vậy là Kim Yoon Sik sẽ không phải quý tộc, cũng không phải nho sinh, sống mà mang nỗi nhục vậy không khác gì chết... Tại sao, tại sao lại gọi tôi là nam sắc... Thật lố bịch...”

Kim Yoon Sik là tên của tiểu đệ. Yoon Hee không thể làm liên lụy tới cái tên ấy được. Yoon Hee phải chịu cực khổ, phải giấu thân phận nữ nhi với cả người đàn ông mà cô yêu thương. Chẳng phải vì muốn giữ gìn cho cái tên Kim Yoon Sik đấy sao? Nếu chỉ bị đuổi ra khỏi Sung Kyun Kwan thì cũng không sao, Yoon Sik vẫn có thể tham gia kỳ Đại Khoa. Nhưng nếu bị gạch tên khỏi danh sách nho sinh, thì cả đời này cậu sẽ không bao giờ tham gia khoa cử được nữa. Yoon Hee sưng sờ đến mức nước mắt cũng không tài nào chảy ra được, Jae Shin bình thần lên tiếng:

“Mấy tên nhãi nhép. Muốn xóa tên thì cứ xóa. Tưởng ta sẽ quan tâm đến mấy trò đó...”

Chát! Là tiếng bàn tay Yong Ha đánh thật mạnh lên má Jae Shin.

“Huynh làm ơn tự biết yêu bản thân mình một chút đi! Làm ơn giữ chút lễ nghĩa với những người yêu thương huynh đi!”

“Những người yêu thương ta? Bộ có sao?”

“Có tôi! Tôi yêu thương huynh, yêu đến phát điên. Được rồi. Đến khi nào toàn bộ nho sinh của cái trường này tụ tập đầy đủ ở Minh Luận đường, tôi sẽ cướp môi huynh thử một lần. Xem như cũng chọn đúng ngày. Tôi sẽ dùng cả cơ thể này để cho huynh biết tôi yêu huynh đến mức nào.”

“Nữ Lâm sư huynh! Trong tình huống này mà huynh vẫn còn đùa được sao?”

Giọng nói của Sun Joon nhỏ nhưng cực kỳ sắc lạnh. Yong Ha liền thôi ngay.

“Tại tên Kiệt Ngao điên khùng này làm ta nổi nóng! Xin lỗi.”

Bốn người chưa kịp nói thêm gì với nhau thì đã nghe tiếng trống báo Trai hội tại Minh Luận đường. Có vẻ như buổi học chiều cũng đã bị hủy để tổ chức Trai hội.

“Sao nhanh vậy?”

Bỏ mặc Yong Ha còn đang tròn mắt ngạc nhiên, Sun Joon là người bước đi trước. Chàng nói:

“Tôi xuống đó trước. Mọi người ở đây một lát nữa rồi cũng xuống ngay đi.”

“Khoan đã, phải bàn với nha trước, còn phải nghe hai tên này giải thích nữa chứ...”

Sun Joon khẽ chạm vào một thân tre mỏng ở gần đó, khẽ nói:

“Trong Thái Căn Đàm có câu: ‘Gió thổi bụi tre thưa, gió qua mà tre không để lại tiếng’. Chỉ cần uốn mình theo cơn gió là được.”

Sun Joon nhìn Yoon Hee thêm một lần nữa rồi ngoảnh mặt đi thẳng. Yoon Hee không hiểu được ý nghĩa của ánh mắt ấy, nhưng hình ảnh chàng khẽ vịn vào thân tre đã in đậm trong tâm trí cô, đẹp đến nỗi khiến cô rung mình.

Sau khi tập hợp tất cả các nho sinh đến Minh Luận đường, buổi công nghị chính thức bắt đầu, nhưng vẫn chưa ai đứng ra nói gì. Một nho sinh nhỏ tuổi nhất Tây trai được chọn làm thư ký ghi chép lại nội dung Trai hội. Cậu ta trải tờ giấy trắng ra trước mặt, liên tục cầm bút lên rồi lại đặt bút xuống. Đông Chưởng nghị và Tây Chưởng nghị ngồi cạnh nhau, nhìn xuống các nho sinh còn lại, thể hiện rõ sự khó chịu. Mấy nho sinh Hạ trai, những người đã làm lớn chuyện này thì nhấp nháy không giấu được vẻ bất an. Jae Shin chưa bao giờ phải tham dự mấy buổi Trai hội kiểu này, gã ngồi vịn vẹo như thể ngứa ngáy sắp phát điên đến nơi. Nếu không biết rõ chuyện gì đang xảy ra, hẳn không ai ngờ gã lại là người sắp sửa bị phạt. Nhìn phong thái “đường đường chính chính” của Jae Shin, không ít nho sinh nghĩ rằng gã vẫn không biết tại sao mình lại bị triệu tập đến đây. Jae Shin ngoác miệng ngáp:

“E hèm! Làm nhanh đi. Cứ lẳng nhằng mãi, ta về phòng ngủ bây giờ.”

Yong Ha thúc cùi chỏ vào hông Jae Shin. Trúng ngay chỗ đang bị thương của gã, khiến gã phải nheo mắt cố chịu đau.

“Huynh ăn nói nghiêm túc đi.”

“Hừ, biết rồi. Chúng ta bắt đầu thôi, thưa các vị!”

Ngữ điệu của Jae Shin có thể khiến cho người nghe nhận ra không phải cứ thêm “thưa các vị” vào là câu nói sẽ mang hàm ý tôn trọng đối phương trong đó. Ngày thường với cả những nho sinh lớn tuổi hơn mình, gã vẫn ăn nói trống không. Lại một điều là cách nói chuyện của gã có thể hơi đáng sợ, nhưng không hề đáng ghét. Trái ngược hẳn với gã là Sun Joon. Dù đối diện với các nho sinh nhỏ tuổi hơn mình, Sun Joon vẫn dùng kính ngữ hết sức lịch sự.

Đông Chưởng nghị nhìn khắp lượt các nho sinh bên dưới, lên tiếng:

“Đây thật sự là một sự việc đáng hổ thẹn. Ở nơi thờ chữ nghĩa như Sung Kyun Kwan mà chuyện này lại có thể xảy ra...”

“Không phải sự việc, mà chỉ là tin đồn thôi. Mong huynh lựa chọn từ ngữ cho chính xác.”

Bị giọng nói điềm tĩnh mà vẫn nghiêm túc của Sun Joon làm giật mình, Đông Chưởng nghị vội vàng đính chính:

“À, phải... Là tin đồn! Mới chỉ là tin đồn thôi. Trước khi đưa ra phán quyết về hình phạt, chúng ta cùng xem xét lại sự việc, à, xem xét lại tin đồn một lần nữa.”

Bỗng dưng Jae Shin hét lớn:

“Tôi không có tội! Kim Yoon Sik có phải nam sắc hay không thì tôi không biết, nhưng tôi nhất định không phải!”

Hơ? Gã muốn bán đứng bạn bè để thoát tội một mình sao? Yoon Hee cũng vội vàng lên tiếng:

“Tôi cũng không phải nam sắc! Tôi bị oan.”

Khấp nơi xì xào vang lên tiếng cười khẩy.

“Huynh đã thấy kẻ phạm tội nào nhận ‘Là tôi làm’ chưa? Dĩ nhiên là phải chối rồi.”

“Đề nghị tất cả trật tự. Thượng Sắc chưởng của Tây trai, người đã đề nghị tổ chức Trai hội hôm nay sẽ tổng kết những thông tin liên quan đến tin đồn này.”

Sau khi Đông Chưởng nghị nói xong, Thượng Sắc chưởng của Tây trai liền đứng dậy, bắt đầu đọc một tờ giấy dài chỉ chít đầy những chữ. Nội dung cũng không khác gì những điều Yong Ha được nghe. Thượng Sắc chưởng vừa kết thúc bản báo cáo, Sun Joon liền đứng dậy như thể chàng đã chờ sẵn này giờ. Sun Joon vốn rất cao, tất cả những ai ngồi gần chàng đều phải ngẩng đầu lên nhìn, tưởng như sắp gãy cổ đến nơi.

“Tôi đã nghe rõ những nội dung tóm tắt về tin đồn này. Nhưng để tin đồn này trở thành sự thật thì cần phải có chứng cứ. Tôi xin phép nói về tin đồn ở Tỳ Bộc sảnh trước. Có ai làm chứng nhìn thấy hai người này ở Tỳ Bộc sảnh không? Nếu không ai nhận thì có thể xem đây là hành vi vu oan có chủ ý muốn làm tổn hại thanh danh của hai nho sinh Moon Jae Shin và Kim Yoon Sik. Và tôi sẽ truy cho ra người đã tung tin đồn này.”

Không có ai đứng ra làm chứng. Những người tận mắt chứng kiến chỉ có các nho sinh Hạ trai từng nhìn thấy Yoon Hee ở Tỳ Bộc sảnh mà thôi. Họ vừa nhìn nhau vừa quan sát xung quanh, chần chừ không dám đứng lên. Các nho sinh trong Minh Luận đường bắt đầu xôn xao.

“Cái gì, không có ai nhìn thấy sao? Biết rõ thời gian mà lại không có ai nhìn thấy là sao?”

“Lạ thật, tôi nghe nói có người thấy tận mắt nên mới tin chuyện đó là thật...”

Cứ thế này thì mọi chuyện sẽ thành mây khói hết. Im Byung Choon nóng ruột đứng dậy la lớn:

“Chúng tôi đã nhìn thấy! Tôi và bốn người ngồi đây đã cùng nhìn thấy họ.”

Những nho sinh bị chỉ điểm mặt mày tái mét. Ban đầu họ chỉ đơn giản muốn tung thử tin đồn về Đại Vật, không ngờ sự việc lại trở nên nghiêm trọng đến mức phải triệu tập cả Trai hội thế này. Không ai trong số họ muốn đứng ra làm chứng. Người nào người nấy đều lo sợ đến choáng váng tối tăm mặt mày, nhất là khi vô tình bắt gặp ánh mắt của Jae Shin, Sun Joon nhìn mấy ngón tay đang run rẩy của Yoon Hee và hỏi:

“Kim Yoon Sik! Đêm hôm đó cậu có đến Tỳ Bộc sảnh không?”

“Có, tôi có đến đó, nhưng...”

“Cậu chỉ cần trả lời có hay không thôi!”

Đáng sợ. Người đang đứng trước mặt cô, đang ngắt lời không cho cô được biện minh này thật xa lạ. Sun Joon của ngày thường là người rất tình cảm, còn hôm nay, Yoon Hee không hề cảm nhận được chút tình cảm nào từ chàng.

“Có... Tôi có đến đó.”

Yoon Hee cúi đầu. Cứ thế này chẳng lẽ cô phải thừa nhận tin đồn đó là thật sao?

“VẬY tiếp theo, tôi xin hỏi Moon Jae Shin. Đêm hôm đó huynh có đến Tỳ Bộc sảnh không?”

“Ừ, có. Rồi sao? Chuyện quan trọng đâu phải chuyện tôi và Đại Vật cùng có mặt ở đó, mà là chuyện đám tiểu tử kia đang nói rằng mình chứng kiến tận mắt việc ta và tên nhóc này cùng lột sạch quần áo và làm chuyện bậy bạ kia mà!”

Rốt cuộc Jae Shin cũng đã quay lại với kiểu nói chuyện chơ búa của mình. Có lẽ chưa ai từng được nghe gã nói chuyện lịch sự quá hai lần.

“Vào giờ đó mà hai người cùng có mặt ở Tỳ Bộc sảnh, dù có không nhìn thấy chẳng phải cũng có thể dễ dàng đoán được chuyện gì xảy ra sao?”

Nghe Byung Choon vội vàng lên tiếng mà không suy nghĩ, Sun Joon liền hỏi:

“Nói vậy, tức là cậu không nhìn thấy cảnh hai người họ làm chuyện đồi bại với nhau đúng không?”

“Hơ? Chuyện đó... Tôi thấy hai người họ cùng vào Tỳ Bộc sảnh... Tôi nghe thấy giọng của Kiệt Ngao, với lại...”

Sun Joon nhìn khắp đám nho sinh Hạ trai, nở một nụ cười, nói:

“VẬY theo ý của các vị nho sinh Hạ trai đây, bất cứ ai khi đến Tỳ Bộc sảnh vào đêm tối cũng đều là để làm chuyện bậy bạ? Dù không nhìn thấy cũng có thể dễ dàng đoán ra được? Nếu nói vậy, dựa trên việc các vị cũng có mặt ở Tỳ Bộc sảnh vào thời điểm đó, tôi có thể hiểu là các vị đã hẹn nhau để giao du tập thể hay không?”

“Sao huynh có thể suy luận vô căn cứ như vậy được? Vô lý hết sức...”

Đột nhiên Yong Ha phá lên cười. Dù biết Sun Joon đang cố công kích đám nho sinh Hạ trai, nhưng nghe từ “giao du” phát ra từ miệng của một người nổi tiếng lịch sự như chàng khiến hắn không thể nhịn cười nổi. Yong Ha vừa khở sở nhịn cười, vừa nói với Sun Joon:

“Ha ha! Nếu nói như vậy ta cũng là kẻ kê gian mất thôi. Chẳng có ai hay đến Tỳ Bộc sảnh vào ban đêm như ta đâu. Khắc khắc! Chính phòng gần Tây trai quá nên ta thấy hơi phiền. Phải tìm chỗ khác mà tắm tiên mới sướng. Cậu cũng thật là!”

Nói rồi Yong Ha chỉ tay vào một nho sinh Đông Trai.

“VẬY tôi với cậu cũng là quan hệ kê gian rồi. Mới hôm trước hai chúng ta cùng đi tắm chung đấy thôi. À, cả cậu nữa! Có lần cậu cùng với người đang ngồi cạnh ra giếng nước ở Tỳ Bộc sảnh để giặt đồ đúng không? Cứ vào Tỳ Bộc sảnh là kê gian hết, nên các cậu cũng giống Kiệt Ngao và Đại Vật mà thôi. Ờ người anh em bên Tây trai! Chẳng phải huynh thích Tỳ Bộc sảnh hơn Chính phòng đấy sao?”

Yong Ha khéo léo móc nối sinh hoạt thường ngày của các nho sinh với tin đồn, khiến cho những người hắn gọi tên bắt đầu lúng túng. Thật ra có rất nhiều người từng lên đến Tỳ Bộc sảnh. Vậy nên mới có hàng tá câu chuyện ma kỳ bí về nơi đó. Thượng Sắc chưởng đứng phắt dậy quát:

“Huynh đừng lái sự việc này theo hướng khác! Vậy hai người hãy nói lý do tại sao lại chui vào nhà kho của Tỳ Bộc sảnh vào giờ đó đi! Nếu muốn tắm giặt gì thì chỉ cần ở ngoài giếng nước là được mà.”

Jae Shin lờ đi câu hỏi của Thượng Sắc chưởng, gã nhìn chằm chằm đám nho sinh Hạ trai và nói:

“Ta thì đang thắc mắc tại sao nho sinh Hạ Tây trai lại xuất hiện ở Tỳ Bộc sảnh vào lúc đêm hôm như thế kia.”

“Chuyện... chuyện đó... Nghe nói Tỳ Bộc sảnh hay có ma xuất hiện, chúng tôi định giả ma dọa Kim Yoon Sik một trận, à không, chúng tôi chỉ muốn đùa cậu ấy một chút thôi.”

Thượng Sắc chưởng càng cố cao giọng hơn:

“Mọi người đừng dẫn vấn đề đi theo hướng khác nữa. Đây là buổi họp về hai người Moon Jae Shin và Kim Yoon Sik! Nếu Moon Jae Shin không muốn trả lời thì ngậm miệng lại, Kim Yoon Sik, cậu hãy trả lời đi! Hai người đã làm gì trong kho?”

Đã làm gì ư? Yoon Hee quay sang nhìn Jae Shin. Gã đã dặn đi dặn lại cô rất nhiều lần, rằng không bao giờ được kể cho bất kỳ ai nghe về chuyện đêm hôm đó. Yoon Hee không thể mở miệng, cô đang mắc kẹt giữa cái tên Kim Yoon Sik và vấn đề nghĩa khí đối với Jae Shin. Thấy cô im lặng, các nho sinh bắt đầu nghĩ tin đồn về Yoon Hee và Jae Shin là có thật.

“Đại Vật bé nhỏ đúng là nam tử hán, đến cuối cùng vẫn không mở miệng.”

Jae Shin đột nhiên nói một câu khó hiểu, lôi kéo sự chú ý đang hướng về Yoon Hee của mọi người sang phía mình.

“Đêm hôm đó ta cũng như mấy tên nhóc Hạ trai đây, muốn chơi trò nhát ma.”

“Huynh đừng có nói dối! Huynh tưởng có thể cho qua chuyện này dễ dàng vậy sao?”

“Các người chơi trò nhát ma đó được, còn ta thì không sao?”

“Huynh đừng cố nói dối nữa!”

“Nếu không phải ta đang nói dối thì sao? Để ta kể đầu đuôi à nghe. Đêm hôm đó ta trở về Đông trai nhưng không thấy Đại Vật đâu cả. Chắc chắn tên nhãi này lại trốn ra Tỳ Bộc sảnh để tắm rửa giặt giũ như đàn bà nữa rồi. Trước khi rời trường, ta đã đánh nhau một trận với Giai Lang, nên cảm thấy hơi khó chịu.”

Ở Sung Kyun Kwan không có ai là không biết đến trận ẩu đả của Jae Shin và Sun Joon lần đó. Câu chuyện của Jae Shin khiến tất cả nho sinh có mặt tò mò. Gã lại tiếp tục kể:

“... Lúc đó ta nghĩ phải lôi Đại Vật cùng về thì tốt hơn nên mới đến Tỳ Bộc sảnh. Thế rồi đột nhiên ta nảy ra suy nghĩ phải ‘kiểm tra’ tên nhóc gan to mà cái ấy cũng to này mới được. Ngày thường lúc nào cũng khoe khoang thể nọ thể kia, nên ta lại càng tò mò hơn.”

Toàn bộ nho sinh nhất loạt gật gù ra chiều đồng cảm. Mà không chỉ nho sinh Sung Kyun Kwan, tất cả đàn bà con gái trong Phán thôn cũng như khắp kinh thành đều tò mò về cái ấy của Đại Vật. Nếu họ ở vào tình huống đó, có khi cũng đã hành động giống hệt Jae Shin cũng nên.

“... Ta giả vờ làm ma rồi leo tường vào Tỳ Bộc sảnh. Chắc, vậy mà tự dưng lại không thấy thằng nhóc này đâu nữa. Đúng ra ta nên dừng lại ở đó...”

Đột nhiên Jae Shin dừng lại, làm cho đám nho sinh càng tò mò về đoạn sau của câu chuyện, sốt ruột giục gã liên tục. Jae Shin giả vờ thở dài rồi tiếp tục:

“... Ta chui vào nhà kho, xét cho cùng thì chỉ có chỗ đó là tên nhóc này có thể trốn được thôi. Ấy vậy mà vẫn chẳng thấy đâu. Trong kho thì u ám y như chuẩn bị có ma thật xuất hiện nữa chứ. Rồi đột nhiên ta nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài.”

“À ha! Vậy ra Đại Vật không có trong kho. Là huynh đoán nhầm, đúng không?”

Suy luận của Yong Ha lại càng làm cho câu chuyện thêm hấp dẫn. Jae Shin vừa lắc đầu vừa nói:

“Không, không phải vậy. Tiếng bước chân lúc đó là của rất nhiều người. Lúc đó ta liền la lên ‘Là ai? Sao cứ lén lút như kẻ trộm mèo vậy hả?’ Hơ, vậy mà lại nghe tiếng bước chân bên ngoài kéo nhau chạy mất. Đột nhiên ta thấy lạnh hết cả sống lưng. Tại sao ở Tỳ Bộc sảnh mà lại có nhiều tiếng bước chân như vậy? Chẳng lẽ là ma? Đến ngay khi ta nghĩ phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt thì...!”

“Thì sao, thì sao nữa?”

“... Đột nhiên, ngay trước mặt ta, xuất hiện một con ma tóc xòa bù xù!”

Có vài nho sinh bật ra tiếng la khê. Buổi Trai hội cuối cùng lại biến thành buổi kể chuyện cười của Jae Shin.

“Rồi sao nữa?”

“Sao cái gì nữa, ta ngất xỉu tại chỗ luôn. Vậy mà con ma ấy cứ cố đánh cho ta tỉnh dậy, thế mới lạ. Đến khi hoàn hồn mới nhận ra đó Đại Vật. Nói tóm lại, định dọa Đại Vật vậy mà lại bị tên nhóc này dọa ngược cho ngất xỉu.”

Không ai ngờ Jae Shin có thể nói dối hay đến vậy. Câu chuyện của hắn còn thú vị hơn cả sự thật nữa. Yoon Hee cũng phụ họa thêm. Mà thật ra ngoại trừ chuyện hắn bị thương đã bị giấu nhem đi, hầu hết những chi tiết còn lại đều là sự thật.

“Không phải tôi cố ý dọa huynh đâu. Nghe thấy có tiếng người trèo tường vào, tôi tưởng là kẻ xấu nên vội vàng chạy đi tìm chỗ trốn. Lúc ấy vừa tắm gội xong chưa kịp lau khô, lại vội vàng vàng chui vào đồng rơm nên thành ra tóc tai bù xù dính đầy rơm. Còn chuyện lay cho huynh tỉnh dậy, chẳng qua là chẳng biết đến bao giờ mới có thể được đánh huynh thoải mái như vậy nữa, cho nên...”

“Biết ngay mà! Chả trách sao lúc ấy ngươi lại đánh mạnh tay như vậy. Lát nữa nói chuyện với ta sau.”

Được đánh Kiệt Ngao thì dĩ nhiên là phải ra tay thật mạnh rồi. Biết đến khi nào mới có lại được cơ hội trời cho ấy. Lời Đại Vật nói quả không sai chút nào. Tất cả nho sinh có mặt ở Minh Luân đường đều tin rằng những gì hai người đang kể không phải là nói dối. Yong Ha giả vờ hỏi một câu mang tính quyết định:

“Chỉ vì lý do đó thôi mà từ nãy đến giờ Đại Vật không dám nói gì sao?”

“Dĩ nhiên rồi! Chứ huynh nghĩ chuyện Moon Jae Shin này chỉ vì một con ma mà sợ đến ngất xỉu đáng xấu hổ đến mức nào? Vậy nên ta đã ép Đại Vật hứa không được nói cho bất kỳ ai biết chuyện đêm hôm đó, lộ ra là chết với ta.”

Chính xác! Dĩ nhiên một người như Kiệt Ngao sẽ không bao giờ muốn chuyện này bị lộ ra rồi. Từng người từng người một tự vẽ ta cảnh ấy trong đầu, quên hẳn đi cả việc đang tổ chức Trai hội, thậm chí còn vỗ tay tán thưởng. Thiên hạ đệ nhất Kiệt Ngao mà lại bị một con ma giả dọa đến ngất xỉu, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy hả lòng hả dạ rồi. Yong Ha nói tiếp:

“Vậy còn mấy tiếng bước chân ở bên ngoài mà huynh nghe thấy thì sao? Là ma thật à?”

“Từ lúc đó đến tận hôm nay ta vẫn nghĩ là ma thật. Nhưng giờ thì biết rồi. Này, đám nho sinh Hạ trai kia! Tối hôm đó các ngươi có nghe thấy tiếng ta, đúng không?”

Khó khăn lắm đám nho sinh Hạ trai đang mặt mày tái mét mới dám khẽ gật đầu.

“Vậy mấy tiếng bước chân bí ẩn ấy là của nho sinh Hạ trai? Thật là! Vậy xem như mọi chuyện được giải quyết hết rồi, không còn gì để nói nữa.”

Có vẻ như Trai hội sẽ kết thúc suôn sẻ. Yong Ha nói thào vào tai Jae Shin:

“Mà sao giọng điệu kể chuyện khi nãy chẳng thấy giống huynh chút nào cả?”

“Bất chước ông lão kể chuyện ở khu chợ chút thôi.”

“Ồ hô! Được đấy chứ! Vậy hôm nào tôi với huynh cùng đi gặp ông lão mà huynh vừa bắt chước đó đi.”

“Ta có điên đâu mà đi chung với huynh?”

Nhìn hai người đối đáp với nhau, tất cả nho sinh nghĩ tin đồn vừa rồi phải là về hai người này mới hợp lý. Trai hội đang sắp sửa đi đến hồi kết thì đột nhiên Sun Joon lên tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người:

“Khoan đã! Trai hội vẫn chưa kết thúc. Chúng ta phải làm rõ tin đồn ở Đại Thành điện nữa chứ.”

Sun Joon muốn dập cả mối lửa nhỏ này. Chàng lo sợ nếu cứ để mặc thì mối lửa nhỏ sẽ biến thành đám cháy to. Nếu không dập nó ngay từ bây giờ, có thể mối lửa đó sẽ theo Yoon Sik đến tận lúc cậu tham gia triều chính. Cộng thêm ngoại hình khác người, nó sẽ trở thành mối đe dọa rất lớn đối với Kim Yoon Sik. Chuyện tin đồn lần này lan nhanh như vậy, phần lớn cũng chính vì ngoại hình của cậu.

Tây Chưởng nghị sự nhớ đến chuyện đó, đứng dậy và hỏi trai bộc đang đứng dưới nguyệt đài Minh Luân đường:

“Người là người nhìn thấy Kim Yoon Sik nằm đè lên Moon Jae Shin dưới gốc cây ngân hạnh trong sân Đại Thành điện đêm qua đúng không?”

Đứng bên ngoài nghe rõ nội dung Trai hội từ nãy đến giờ trai bộc biết nếu trả lời không khéo sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Tiểu nhân có nhìn thấy. Nhưng chỉ nhìn rõ được nho sinh Kim Yoon Sik thôi, còn người nằm dưới có phải là nho sinh Moon Jae Shin hay không thì tiểu nhân không dám chắc. Duyệt chắc chắn một điều, người nằm dưới là đàn ông.”

Yoon Hee lại bắt đầu nơm nớp lo sợ. Nếu chuyện người nằm dưới là Sun Joon bị phát hiện, thì tin đồn không biết sẽ lan đến tận đâu nữa. Hơn nữa cũng không dễ gì tránh được tội dẫm leo lên cây ngân hạnh trong Đại Thành điện. Đột nhiên, Sun Joon vừa đưa tay lên vừa nói với giọng hết sức bình tĩnh:

“Người đàn ông đó chính là tôi!”

28. Chương 28

“Người đàn ông đó chính là tôi!”

Cả Minh Luận đường im phăng phắc như vừa bị dội một gáo nước lạnh. Ở một nơi đang tụ tập đông người như thế mà ngay một tiếng thở cũng không hề nghe thấy. Yoon Hee cúi đầu thật thấp. Cô giữ im lặng này giờ vì tự thấy mình không đủ quang minh chính đại, sự thật vẫn là sự thật. Còn Sun Joon, chàng chỉ vì đỡ cô ngã từ trên cây ngân hạnh xuống mà như vậy, không hơn không kém. Vấn đề là phải làm sao để chứng minh được điều này là thật và dập tắt tin đồn kia. Đúng như Yoon Hee lo lắng, tiếng phản đối bắt đầu vang lên từ cả hai phía Đông trai và Tây trai.

“Huynh định xả thân mình để che đậy tin đồn sao?”

“Chúng tôi tin chắc Giai Lang không phải là loại người đó! Cậu mau rút lại câu nói vừa rồi đi!”

Jae Shin nghe vậy đứng bật dậy quát:

“Này, mấy tên chết tiệt kia! Tin đồn nhảm nhí về ta thì tin sai cổ, còn bây giờ Giai Lang nói thật thì lại không tin. Sao lại có cái kiểu đối xử phân biệt như vậy hả? Ta giết hết bây giờ!”

“Giai Lang làm sao giống Kiệt Ngao huynh được?”

“Cái gì? Cái gì không giống hả? Này, mấy tên Lão Luận ở Tây trai! À mà không, các người cùng là Lão Luận với Giai Lang, xem như có thể chấp nhận được đi. Này, đám Tiểu Luận ở Đông Trai kia! Các người bị cái gì vậy hả? Giai Lang không phải là loại người đó? Được, được lắm!”

Một nho sinh Lão Luận đang ngồi tự tin la to:

“Nhưng tối hôm qua tôi nhìn thấy rõ ràng Kiệt Ngao và Đại Vật đi vào Đại Thành điện kia mà! Tôi sẽ làm chứng!”

“Phải, ta có đến đó. Nhưng người được Đại Vật nằm trên không phải ta, mà là Giai Lang!”

Yoon Hee không thể nào chịu nổi nữa, cô đứng dậy hét lớn:

“Mọi người thôi đi! Cả Kiệt Ngao lẫn Giai Lang, tôi chưa từng nằm đè lên ai hết!”

Sun Joon vẫn bình tĩnh nói:

“Đại Vật công tử! Cậu đã nằm đè lên tôi, đừng nói dối nữa. Tôi đã nói chỉ được nói sự thật ở đây rồi kia mà.”

Rốt cuộc chàng muốn cô phải làm sao đây? Yoon Hee không hiểu nổi Sun Joon đang nghĩ gì, cô nói:

“Vậy mà là nằm đè lên sao? Chỉ là tôi chẳng may bị ngã từ trên cây xuống thôi mà!”

“Trật tự trật tự! Tất cả trật tự và ngồi xuống hết đi!”

Nghe tiếng quát của Đông Chương nghị, tất cả đều ngậm miệng lại ngồi xuống chỗ của mình. Ai cũng đưa mắt nhìn nhau thắc mắc. Ngã từ trên cây xuống? Lại là chuyện gì nữa đây? Jae Shin làu bàu:

“Đúng là ta có đến Đại Thành điện. Vì còn hậm hực chuyện xảy ra ở Tỳ Bộc sảnh nên ta thấy trong người khó chịu đêm hôm mới lúi Đại Vật đến Đại Thành điện, bắt thằng nhỏ ấy leo lên cây ngân hạnh bên phải Tân Tam môn rồi bỏ mặc ở đó. Chỉ có vậy thôi.”

Tất cả mọi người trong Sung Kyun Kwan đều biết cái cây ấy cao đến mức nào. Nếu không phải Kiệt Ngao, thì việc trèo lên rồi trèo xuống hoàn toàn không dễ dàng. Trai bộc đang đứng nghe như sức nhớ ra điều gì đó, reo lên:

“A! Vậy ra âm thanh ấy là tiếng cậu Đại Vật sao? Lúc đó tiểu nhân vừa mới ra khỏi Tỳ Bộc sảnh thì nghe thấy từ Đại Thành điện văng ra tiếng gì cứ như ma kêu quỷ gào, nên mới chạy qua đó xem sao. Hình như là gọi tên ai đó...”

“Vâng, đó là tiếng tôi gọi Kiệt Ngao sư huynh. Vậy mà huynh ấy không thèm quay lại nhìn lấy một lần, cứ thế bỏ đi một mạch.”

“Chắc chắn, cái tính cách khó ở ấy của Kiệt Ngao ai mà ngăn cho nổi? Đại Vật của ta bị treo lên cây trong đêm tối một mình, đáng sợ biết bao nhiêu?”

Nghe Yong Ha nói xong chẳng ai bảo ai, tất cả đều quay sang nhìn Jae Shin chòng chọc. Họ cảm thấy thương cảm cho Đại Vật. Sun Joon lên tiếng:

“Có khi tiếng gọi ấy là tiếng của tôi cũng nên. Kiệt Ngao sư huynh nói rằng đã treo Đại Vật lên cây ở Đại Thành điện nên tôi chạy đi tìm cậu ấy.”

Một nho sinh tiếp lời chàng:

“Vậy là Giai Lang đỡ Đại Vật khi cậu ấy rơi từ trên cây xuống, rồi cả hai người ngã ra đất, đúng không? Vậy thì chắc chắn tư thế sẽ rất khó coi rồi. Này trai bộc! Hai người đó nằm đè lên nhau lâu không? Có cử động kiểu như lượn sóng không?”

“Không! Không có chuyện đó! Họ rời nhau ngay sau đó. Vì có nghe tin đồn ở Tỳ Bộc sảnh, nên tiểu nhân mới nghĩ rằng họ đã ở tư thế đó khá lâu từ trước khi tiểu nhân nhìn thấy. Khi ấy tiểu nhân bị bất ngờ nên bỏ đi luôn, không biết chuyện gì xảy ra sau đó nữa. Nếu không biết gì về tin đồn ở Tỳ Bộc sảnh thì tiểu nhân đã không hiểu lầm. Tiểu nhân đã phạm tội chết. Xin hãy tha thứ cho tiểu nhân.”

Tây Chương nghị từ từ đứng dậy rồi quay sang phía Sun Joon hỏi:

“Giai Lang! Cậu có gì chứng minh chuyện đó là sự thực không? Có gì để chứng minh người nho sinh kia nhìn thấy Kiệt Ngao, còn người trai bộc này nhìn thấy là cậu không?”

“Các huynh nghe tin đồn không căn cứ của người khác rồi đòi gạch tên Kiệt Ngao sư huynh và Đại Vật ra khỏi danh sách nho sinh, vậy mà giờ lại đòi những người bị vu oan là chúng tôi đưa chứng cứ, chẳng phải vô lý lắm sao? Tôi sẽ cho các huynh thấy chứng cứ. Trai bộc! Trả lời tôi, khi đó trời tối không còn nhìn thấy rõ mặt người, nhưng chắc là ông cũng nhìn thấy quần áo của người đó đúng không? Hắn ta ăn mặc như thế nào?”

“Người đó mặc đồng phục giống của Đại Vật công tử. Trên đầu còn đội mũ chụp nữa. Tiểu nhân chắc chắn.”

“Vậy vị nho sinh đây nhìn thấy Kiệt Ngao sư huynh khi đó ăn mặc như thế nào?”

Nho sinh nọ cúi đầu lí nhí:

“... Vâng, Kiệt Ngao mặc một chiếc áo khoác dài màu đỏ. Trên đầu huynh ấy không đội mũ nón gì cả...”

Chỉ một mình Yong Ha thắc mắc chuyện đó, các nho sinh khác đều xem như vấn đề đã được giải quyết, không cần phải bàn thêm gì nữa. Sun Joon đứng dậy và nói:

“Các vị thấy kê gian kinh tẩm lắm sao? Tôi thì kinh tẩm những cái đầu tượng tượng ra cảnh mắt không nhìn thấy, kinh tẩm những cái miệng loan tin đồn không suy nghĩ kia. Hy vọng về sau những chuyện như thế này sẽ không xảy ra nữa.”

Tất cả nho sinh tham gia Trai hội lần này đều cúi gầm mặt. Họ vừa cảm thấy xấu hổ với Sun Joon, vừa thấy có lỗi với Yoon Hee, nhưng hơn hết là sợ nếu chẳng may bắt gặp ánh mắt Jae Shin. Đã được chứng

minh là vô tội, nhất định gã sẽ trả thù họ. Dĩ nhiên, đám nho sinh Hạ trai lo sợ điều này nhất. Nếu có thể, họ ước gì mình biến mất khỏi Sung Kyun Kwan này mãi mãi. Tây Chương nghị và Thượng Sắc chương cũng muốn rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt, họ lên tiếng nhanh chóng kết thúc Trai hội.

“Chúng tôi rất vui khi tin đồn ác ý này đã được giải quyết êm đẹp. Tin đồn đã có thể trở thành chuyện lớn nếu như không có sự giải quyết thông minh và nhanh chóng của Giai Lang Lee Sun Joon. Vậy không còn gì để bàn nữa, mời mọi người trở về phòng tiếp tục học tập.”

“Phải phạt những kẻ đã tung tin đồn này nữa chứ! Sao có thể cho qua dễ...”

Nghe ai đó la lớn, Jae Shin liền lên tiếng:

“Này! Đó là chuyện của ta. Chẳng có gì phải bàn hết.”

Mặt đám nho sinh Hạ trai tái mét, cắt không còn giọt máu. Chẳng thà bị phạt còn hơn. Nhưng vì cũng từng tin vào tin đồn, các nho sinh còn lại đều muốn tránh khỏi tầm nhìn của Jae Shin càng sớm càng tốt. Vậy nên họ quyết định kết thúc buổi họp thật nhanh.

“Khoan đã!”

Đang cực kỳ muốn rời khỏi Minh Luận đường, nên khi Yoon Hee đột nhiên lên tiếng, ai cũng giật nảy mình.

“Cậu... cậu còn gì muốn nói nữa à?”

“Tôi không bị phạt vì đã leo lên cây trong Đại Thành điện sao?”

“Cậu nói như vậy là sao?”

“Kiệt Ngao sư huynh nói ai mà trèo lên đó sẽ bị phạt?”

Yong Ha phá lên cười rồi trả lời cô:

“Ha ha ha... Xem ra Đại Vật bị lừa một vỏ nặng rồi đây. Đây là lần đầu tiên ta nghe tới chuyện đó. Không phải là không được phép, mà thật ra từ trước đến giờ chẳng có ai leo được lên đó cả.”

“Tôi cũng thấy ngờ ngợ, vì hình như tôi chưa bao giờ được thấy luật đó trong nội quy cả. Thật là...”

Nhìn vẻ mặt chán ngán của Yoon Hee, tất cả cùng cười xòa rồi đứng dậy. Thử mà các nho sinh đạt được sau Trai hội lần này chỉ là sự thật “thiên hạ đệ nhất Kiệt Ngao cũng biết sợ ma”. Đám nho sinh Hạ trai vừa chồm nhấc mông lên định bỏ chạy thì nghe tiếng gọi:

“Ê, đám Hạ trai kia! Các người phải nói chuyện với ta một lát chứ nhỉ?”

Nghe tiếng Jae Shin, các nho sinh khác đều vội vàng rời khỏi Minh Luận đường, để nhóm Yoon Hee và đám nho sinh Hạ trai lại riêng với nhau. Thậm chí có người vì quá vội mà còn không kịp mang giày cho tử tế, chân chỉ dẫm mỗi đôi tất, xách giày chạy biến. Đám nho sinh Hạ trai hồn vía đã lên mây từ lúc nào, Jae Shin bước lại trước mặt họ rồi ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt từng người.

“Đám cả gan lời ra, Moon Jae Shin, vào mấy cái cảnh kê gian kinh tởm đó?”

Họ sợ đến nỗi không lắc cũng không gật nổi đầu. Họ đã dám vẽ ra hình ảnh đó. Jae Shin gõ vào trán từng người và nói:

“Các người dám tưởng tượng bằng cái đầu này? Cái đầu này! Cái đầu này! Cả cái đầu này nữa!”

Gọi là gõ, nhưng mạnh chẳng khác gì lấy hòn đá chọi vào trán họ, suýt thì thủng cả một lỗ to. Rồi kéo mạnh môi từng người.

“Cái mồm này! Cái mồm này! Cái mồm này! Rồi đến cái mồm này! Dám tung tin đồn bậy bạ?”

Môi họ bắt đầu sưng lên. Nước mắt cũng chảy ròng ròng.

“Vẫn chưa xong đâu! Ta định phạt đòn các người nữa. Muốn ta gọi riêng rồi xử từng người một, hay muốn chịu đòn chung một lần?”

Dù có chịu đòn chung hay riêng thì họ cũng sẽ sống dở chết dở như nhau. Nhưng có khi chịu đòn cùng một lần sẽ làm Jae Shin mau xuống sức và đánh nhẹ tay hơn.

“Chung... chung một lần...”

“Vây cũng được. Không cần phải gọi trai bộc hay ai phụ đâu, ta sẽ lôi các người đi hết một lần.”

Jae Shin túm áo từng người rồi kéo tất cả đi chỉ bằng một tay, trông không khác gì người dắt chó, rời khỏi Minh Luận đường. Yong Ha vừa thè lưỡi vừa phẩy quạt xua đi cái nóng.

“Đúng là đám Hạ trai đó có lỗi, nhưng nhìn cảnh bị Jae Shin lôi đi như vậy, sao mà đáng thương quá. Cái bọn ngu ngốc... Lại đi đùa giỡn kiểu đó mà không biết cái giá phải trả.”

Đột nhiên từ xa vang lên tiếng rống như lợn bị chọc tiết, vọng khắp Sung Kyun Kwan.

“Xem ra hôm nay đám Hạ trai được một bài học đáng giá rồi. Không bao giờ được chống lại Giai Lang, và không bao giờ được làm chuyện đáng ăn đòn với Kiệt Ngao. Ha ha ha.”

Minh Luận đường giờ chỉ còn lại Sun Joon, Yoon Hee và Yong Ha. Bao trùm lấy họ là sự đau khổ, tuyệt vọng và những nghi ngờ. Buổi Trai hội đã kết thúc suôn sẻ, đứng ra họ phải vui, nhưng trông Sun Joon không khác gì lính bại trận.

Vì chàng biết vừa rồi mình đã kể lại sự thật, nhưng chưa kể hết. Chính tâm trí chàng đã nhiều lần có những suy nghĩ không nên có ở Đại Thành điện, ở Thanh trai, ở khắp nơi trong Sung Kyun Kwan này. Dù người ngoài không ai biết đến chuyện ấy, nhưng chàng vẫn không thể tự tha thứ ình. Chuyện ồn ào lần này đã để lại cho Sun Joon một vết thương khó lành.

Chàng còn biết việc Yoon Hee và Jae Shin gặp nhau ở Tỳ Bộc sảnh không liên quan đến chuyện dọa ma, mà vì một lý do khác. Nhưng chàng không biết lý do đó là gì. Những cảm xúc lẫn lộn, thắc mắc nghi ngờ không thể hồi thẳng trong Sun Joon dần xây lên một bức tường cao chắn giữa chàng và Yoon Hee.

Yoon Hee cũng không khá hơn chút nào. Cô nhận ra những hành động xuất phát từ tình cảm của mình đối với Sun Joon có thể khiến chàng gặp rắc rối nhường nào. Lần này cũng may đối phương là Jae Shin, chứ nếu là Sun Joon chắc chắn Yoon Hee không thể đường hoàng đứng lên đối chất trước mặt các nho sinh khác như vậy. Bằng chứng là khi nghe nhắc đến chuyện ở Đại Thành điện, cô đã không mở miệng nói được tiếng nào.

Ngoài cảm giác tuyệt vọng, Yoon Hee còn có một thắc mắc. Về Jae Shin. Ngày thường gã chẳng bao giờ giấu giếm chuyện bị thương. Nhưng lần này lại khác, Yoon Hee không tài nào hiểu được tại sao đã lâm vào hoàn cảnh đó rồi mà Jae Shin vẫn có thể nói dối một cách trơn tru và không dă động gì đến chuyện vết thương. Nếu không phải ở sông bạc, thì rốt cuộc gã đã đi đâu làm gì để đến nỗi bị thương nặng như vậy? Jae Shin quả thật là một người khó đoán.

Yong Ha cảm nhận được đã có chuyện gì đó xảy ra giữa Yoon Hee và Jae Shin ở Tỳ Bộc sảnh vào ngày hôm đó. Dĩ nhiên, không phải chuyện kê gian.

Hiện tại Yong Ha có ba điều thắc mắc. Thứ nhất: “Tại sao Jae Shin lại vào Tỳ Bộc sảnh?” Để dọa ma Yoon Hee? Đó chỉ là lời nói dối đối phó đám nho sinh Hạ trai, chứ không đúng với phong cách của Jae Shin chút nào. Chưa kể chuyện vừa trở về đã lại đi ngay cũng rất kỳ lạ.

Thắc mắc thứ hai: “Bộ quần áo khi Jae Shin rời trường và khi quay về hoàn toàn khác nhau.” Trước kia dù quần áo có rách hay bẩn đến mức nào đi chăng nữa, Jae Shin cũng chẳng bao giờ thêm ghé về nhà thay. Vậy nên mỗi khi gã ra khỏi trường, Yong Ha luôn có thể chắc chắn Jae Shin không hề qua nhà. Nhưng tại sao lần này gã lại thay đồ? Điều này không khỏi khiến Yong Ha tò mò.

Điều thắc mắc thứ ba: “Tại sao chuyện ở Tỳ Bộc sảnh lại xảy ra đúng vào hôm thuốc lá ở Hưởng Quan sảnh bị lấy trộm?” Yong Ha không nghĩ như các nho sinh khác, hẳn tin chắc rằng Hồng Bích Thư không phải kẻ trộm, hơn nữa ở Hưởng Quan sảnh không hề nhìn thấy dấu máu nào. Mà không chỉ dấu máu, ngay một dấu vết nhỏ nhất cũng không có. Song Yong Ha khó có thể tin rằng mọi chuyện xảy ra ngày hôm đó chỉ là sự trùng hợp.

Không bao lâu sau khi tiếng kêu la của đám nho sinh Hạ trai ngưng bật, Jae Shin quay trở vào Minh Luận đường. Tay gã đề chặt lên hông. Có vẻ như vết thương vẫn chưa lành hẳn. Và dĩ nhiên, chi tiết ấy không thể nào qua được mắt Yong Ha.

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng hẳn, Yong Ha đã bắt đầu dạo bộ men theo các bức tường bao quanh Sung Kyun Kwan. Phía bờ tường ở Hướng Quan sảnh không có gì lạ. Nhưng trên một viên ngói tại mảng tường thấp bao quanh Tỳ Bộc sảnh, đúng như Yong Ha dự đoán, có vài vết máu khô.

Sau khi tin đồn lộn xộn kia được giải quyết ổn thỏa, chuỗi ngày yên bình vẫn chưa trở lại với Sung Kyun Kwan. Mà cũng phải, ở một nơi tập trung đông người thế này thì làm có chuyện yên bình cho được. Trong trường đầu cũng thấy ồn ào và náo nhiệt. Nhóm “Thùy diện tứ nhân bang” xui xẻo được xếp vào lớp Chu dịch của tiến sĩ Jang, cộng thêm môn Đông quốc thông giám, bốn người cùng trải qua những ngày tháng bận bịu đến mức tưởng như không có cả thời gian để thở.

Rồi kỳ nghỉ cũng đến. Jae Shin đã sớm mất tằm mất tích. Yoon Hee thì chuẩn bị ghé sang Mẫu Đơn các. Cách đây một ngày, cô nhận được một bức thư có nội dung đe dọa từ Điều Thuyền.

“Tiểu nữ đã biết bí mật của công tử. Người ta thường nói những thứ không có ria mép đều rất dễ mở miệng. Để ngăn cản miệng này lại, có lẽ công tử phải ghé sang Mẫu Đơn các một lần thôi.”

Sau khi nhận được lá thư đó, Yoon Hee không giấu nổi bất an, cô lo lắng bồn chồn suốt mấy ngày liền. Bí mật mà cô sợ bị lộ nhất, chỉ có một mà thôi.

“Thiếu gia! Công tử!”

Nghe thấy giọng nói sang sảng và tiếng bước chân như muốn rung chuyển cả đất trời này, Yoon Hee biết là Sun Dol đã đến. Cô vừa đội nón vừa bước ra khỏi phòng.

“Sun Dol, lâu rồi không gặp!”

Sun Dol vui vẻ chào Yoon Hee, trông chẳng hợp với thân hình to lớn của hắn ta chút nào.

“Ôi công tử. Tiểu nhân nhớ công tử lắm. Công tử vẫn khỏe chứ?”

“Ta vẫn khỏe. Người đến đây có việc gì vậy?”

“Hôm nay thiếu gia nhà tiểu nhân có việc phải ghé qua một nơi, nên cậu ấy gọi tiểu nhân đến.”

Nét mặt Yoon Hee bỗng tối sầm. Đêm qua, Sun Joon đã thức cả đêm viết thư cho Phù Dung Hoa, có vẻ như có chuyện gì rất quan trọng. Chàng sẽ gặp Phù Dung Hoa để chuyển bức thư đó chăng? Tại sao lại cần đến cả Sun Dol? Chẳng lẽ chàng muốn cầu hôn Phù Dung Hoa? Trái tim Yoon Hee như rút phịch xuống đất. Có thể lắm chứ? Đêm qua Sun Joon đã rất chuyên tâm viết kín chữ cả một tờ giấy trắng. Trước kia chỉ khi nào Phù Dung Hoa gửi thư đến chàng mới hồi đáp đôi lần. Đây là lần đầu tiên Sun Joon chủ động viết thư một cách chân thành như vậy. Sau ngày Trai hội hôm đó, chàng đã thay đổi rất nhiều. Điều đó khiến Yoon Hee cảm thấy cực kỳ bất an.

Yong Ha bước ra từ Trung nhất phòng sau khi đã chuẩn bị xong xuôi.

“Này, Đại Vật! Nghe nói cậu sẽ ghé qua Mẫu Đơn các?”

“Vâng.”

“Vậy thì cùng đi. Ta cũng đang định đến đó.”

Bị Yong Ha giục, Yoon Hee chưa kịp chào Sun Joon đã ra khỏi cửa gác. Mà có khi không chào chàng lại hay. Nếu gặp, chưa biết chừng cô sẽ ôm chặt hai chân Sun Joon để giữ chàng lại cũng nên. Khi sắp sửa qua cầu Phán Thủy, Yoon Hee gặp nhóm nho sinh Hạ trai. Cả bọn đều ngoan ngoãn cúi chào cô và Yong Ha thật thấp, suýt tí nữa thì mũi chạm đất. Đây cũng là một trong những thay đổi lớn kể từ sau ngày hôm đó.

“Dạo này Giai Lang đang gặp gỡ cô tiểu thư nào à?”

Đang rảo bước như thể dạo chơi, đột nhiên Yong Ha hỏi bất ngờ làm Yoon Hee giật mình.

“Gì cơ? Chuyện đó... tôi cũng không rõ nữa.”

“Hay là hai cậu cãi nhau rồi? Ta biết đây không phải là chuyện ta nên xen vào, nhưng...”

“Chúng tôi đâu có lý do gì để cãi nhau đâu.”

Nếu có thể cãi nhau to không nề nang gì thì đã tốt.

“Ừm... Giai Lang có qua lại thư từ với tiểu thư Phù Dung Hoa đúng không?”

Yoon Hee không trả lời. Không phải vì cô muốn giữ bí mật cho Sun Joong với tư cách là một người bạn. Mà vì một lý do hoàn toàn khác, đáng xấu hổ hơn.

“Hai người đó thật sự rất đẹp đôi. Chưa kể còn là con cái của hai gia đình Lão luận. Hôn sự này có khi sẽ là mối đe dọa lớn đối với các đảng phái còn lại, chắc sẽ chẳng vui vẻ gì đâu. Nhưng biết làm sao được. Dù hai người đó có không thích nhau đi chăng nữa, chưa biết chừng hai nhà đã bàn đến chuyện hôn sự rồi cũng nên.”

“Tôi không muốn nói về chuyện đó. Đó là chuyện riêng của Lão luận, không liên quan đến tôi.”

“Thì vậy mới nói. Thời buổi này hai người khác đảng phái khó lòng mà kết hôn với nhau. Có nằm mơ cũng không được.”

Ban đầu Yoon Hee nghĩ rằng Yong Ha đang muốn ám chỉ cô, nhưng rồi cảm thấy như hấn đang nói về chính bản thân mình. Khi Yoon Hee vừa khẽ liếc nhìn hấn, Yong Ha lại phe phẩy quạt bày ra một bộ mặt đầy tình quái như thể chưa từng nói ra câu đó vậy.

“Nhưng thứ tình yêu khó thành hơn cả, là tình yêu giữa những người đồng giới.”

Câu nói này không nhắm vào Yoon Hee, Yong Ha đang cố tình nói cho ai đó đi sau họ nghe thấy. Không cần quay lại, Yoon Hee cũng biết đó là Sun Dol và Sun Joon. Họ đã đuổi kịp.

“Ô Giai Lang! Cậu đi nhanh đấy.”

“Là do hai người đi chậm thôi.”

Yoon Hee và Sun Joon bước thật nhanh mà không nhìn nhau lấy một lần. Đến cả Sun Dol cũng nhanh chóng nhận thấy có gì đó kỳ lạ, hết nhìn Yoon Hee rồi lại nhìn Sun Joon. Yong Ha vừa cố bước theo cho kịp hai người vừa lẩm bẩm không ngừng. Bước chân của Yoon Hee càng lúc càng nhanh hơn. Cô muốn chạy trốn khỏi Sun Joon ngay lập tức. Hai người cứ thế im lặng, để mặc Yong Ha nói một mình đau miệng cho đến tận ngã rẽ, rồi nhanh chóng đường ai nấy đi.

Sun Dol vừa đi sau Sun Joon vừa thắc mắc:

“Thiếu gia và Kim công tử có chuyện gì không ổn, đúng không ạ?”

“Chuyện gì là chuyện gì...”

“Phải có chuyện gì đó thì hai người mới như thế này chứ. Kim công tử đi nhanh cứ như đang chạy trốn ấy. Nếu như bình thường thì cậu ấy đã hỏi thăm cái này cái kia, cười đùa vui vẻ rồi. Lâu ngày mới gặp lại mà cậu ấy lạnh lùng như vậy...”

“Kim công tử đang đến chỗ nàng kỹ nữ cậu ấy thích, dĩ nhiên là phải cố đi cho nhanh rồi.”

Sun Dol buột miệng trả lời cộc lốc:

“Gì cơ? Thiếu gia nói kỹ nữ á?”

“À, không có gì. Chúng ta cũng mau đi thôi.”

Sun Joon cũng bước thật nhanh như muốn chạy trốn khỏi Yoon Hee càng xa càng tốt. Chàng nhủ thầm:

‘Đã vậy tại sao cậu còn hôn trộm tôi? Tại sao lại là tôi...’

Sun Dol không biết lòng Sun Joon đang ngổn ngang, hào hứng nói:

“A! Thì ra Kim công tử cũng để ý kỹ nữ. Cũng phải, công tử cũng là đàn ông, chuyện đó là dĩ nhiên thôi. Nhưng nàng kỹ nữ đó có đẹp không? Dù đẹp thế nào chắc cũng không bằng Kim công tử, tiểu nhân tò mò quá đi mất.”

Sun Dol càng hỏi, nét mặt Sun Joon càng lạnh lùng hơn, thậm chí chàng còn không hé môi trả lời. Nhưng lòng chàng thì nóng như lửa đốt, tiếng gào thét âm thầm càng lúc càng lớn hơn.

“Tình yêu đồng giới? Khó thành? Mình không thích người đồng giới. Chỉ là mình chưa bao giờ cảm thấy Đại Vật là người cùng giới cả!”

Vừa đi vừa chạy đuổi theo Yoon Hee, Yong Ha nói lớn:

“Này, chờ ta đi với! Đi chậm chậm thôi!”

Yoon Hee như giật mình sức tỉnh, cô từ từ đi chậm lại. Yong Ha phẩy quạt tìm chút gió rồi nói:

“Có tử thần đang đuổi theo sau hay sao vậy? Cả Giai Lang cũng đi nhanh như chạy. Thật là! Ta không hiểu rốt cuộc Giai Lang, cậu, rồi cả Kiệt Ngao, ba người đang bị cái gì nữa? Làm ơn cho ta theo với!”

“Tôi chỉ định đi cho nhanh trước khi trời tối thôi.”

“Đừng có lấy cái cớ đó ra lừa ta. Mấy người cứ như vậy có biết ta cô đơn lắm không hả? Từ sau ngày đầu mọc cầu và hôm Trai hội, ta như bị bỏ rơi. Cậu và Giai Lang thì không thèm nhìn mặt nhau, còn Kiệt Ngao thì suốt ngày chỉ biết bám đuôi cậu thôi.”

“Kiệt Ngao sư huynh bám đuôi tôi khi nào cơ?”

“Còn nói không phải? Cậu biết Giai Lang ghét chuyện đó lắm mà?”

“Làm gì có chuyện đó!”

“Sao cũng được, tóm lại là đạo này không khí Trung nhị phòng rất kỳ lạ. Mà có hỏi cũng chẳng ai thèm trả lời. Một mình ta bị cho ra rìa!”

“Chẳng phải thời gian vừa qua huynh cũng rất bận sao? Huynh phải lo đi gom bài ấy tuyển tập truyện chẵn gối gì đó mà.”

“Chuyện đó là chuyện khác. À phải rồi! Sẵn nhắc tới chuyện đó, trước kia cậu hay nhận sách về chép đúng không?”

“Đột nhiên huynh hỏi chuyện đó làm gì?”

“Ta muốn nhờ cậu chép mấy tập sách đó.”

“Huynh đừng có nói linh tinh! Tại sao tôi phải chép mấy thứ bậy bạ đó chứ?”

“Ta có bắt cậu làm không công bao giờ đâu? Một quyển hai đồng rưỡi, thế nào?”

Cái giá này cao hơn giá tiền Yoon Hee được nhận trước kia rất nhiều. Nên cô chưa kịp suy nghĩ gì đã gật đầu nhận lời ngay lập tức. Yong Ha vừa cười vừa ngược nhìn trời nói:

“Vậy quyết định thế nhé. Đến khoảng Mạt phục[5], chúng ta đi đâu chơi hóng gió giải tỏa đầu óc đi. Hôm đó mỗi phòng sẽ được ột quả dưa hấu, mang quả dưa ấy theo. Cả rượu nữa... Thế nào? Ta cũng muốn đi chơi sớm hơn, nhưng sắp đến hai kỳ thi Thích Thái và Yết Thánh, khó chết được. Để qua mấy ngày đó rồi đi cho thoải mái. Chẳng phải cậu với Giai Lang cũng tham gia Yết Thánh thí đó sao?”

1. Mười ngày cuối cùng sau Lập Thu.

“Vâng, tuy chưa đủ khả năng, nhưng tôi muốn thi thử một lần cho biết. Phải cố chăm chỉ để rời khỏi Sung Kyun Kwan càng sớm càng tốt.”

“Cũng phải, đâu thể cứ làm nhơ sinh mãi như ta được. Nhưng mà cậu cứ thông thả thôi. Gấp quá lại thành chậm đấy. Cứ từ từ, ngắm trời ngắm đất, thưởng hoa thưởng nguyệt đi. Dù cậu có chạy trốn, thì cả cái nước Jo Seon này cũng chỉ nằm gọn trong lòng bàn tay của hoàng thượng mà thôi. Nếu ngay từ đầu, cậu không đến đây thì không nói, nhưng đã bước chân vào rồi thì khó mà thoát ra lắm.”

Yoon Hee không hiểu Yong Ha nói câu đó với ý gì. Nhưng vốn dĩ ngày thường hắn vẫn hay nói những câu khó hiểu nên lần này Yoon Hee cũng không thắc mắc lắm. Hơn nữa, càng đến gần khu Da-dong, Yoon Hee lại càng rối trí vì lá thư của Điều Thuyền nên không còn tâm trí nào chú ý đến chuyện khác nữa.

Đến Mẫu Đơn các, họ tách nhau ra. Yong Ha vào các phòng “thiên đường” của riêng hắn, còn Yoon Hee được người nô bộc dẫn vào phòng Điều Thuyền chờ. Những lần trước đến gặp Điều Thuyền, Yoon Hee chủ yếu chỉ đi dạo ở ngoài, nên đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy phòng Điều Thuyền. Nhưng có những suy nghĩ và lo lắng trong đầu, nên căn phòng dù được trang trí lộng lẫy mấy cũng không thể lọt vào mắt Yoon Hee.

Một bàn rượu được đưa vào, mặc dù Yoon Hee không hề gọi. Cô càng lúc càng cảm thấy bất an thì Điều Thuyền bước vào, với bộ trang phục lộng lẫy như mọi khi cộng thêm vẻ mặt đầy cao ngạo. Đây là biểu hiện của sự tự tin vì đã nắm được điểm yếu của Yoon Hee? Điều Thuyền cũng là một người khó đoán, không kém gì Yong Ha.

Sau khi chào Yoon Hee, Điều Thuyền nhẹ nhàng ngồi xuống bên kia bàn rượu. Rồi không rõ đang nghĩ gì, nàng chỉ im lặng không nói tiếng nào. Yoon Hee cũng ngồi yên không mở miệng. Cứ như thể ai lên tiếng trước sẽ là người thua cuộc vậy. Được một lúc thì Điều Thuyền rót rượu trước, Yoon Hee thấy vậy liền mở lời:

“Thời gian qua nàng vẫn khỏe chứ?”

“Xem ra công tử khó khăn lắm mới ghé qua đây được nhỉ. Hay là công tử đã quên lời hứa với tiểu nữ rồi?”

“Tôi không quên. Hôm nay cũng khó khăn lắm mới có thời gian đến đây. Tôi phải quay lại Sung Kyun Kwan ngay. Vậy nên nàng hãy nói thẳng đi.”

“Công tử không về nhà sao?”

“Tôi không về nhà được cũng khá lâu rồi. Thi cử liên miên, chưa kể còn có nhiều chuyện không hay xảy ra nữa...”

Khuôn mặt lạnh lùng của Điều Thuyền khi này có dần ra đôi chút.

“Hôm nay công tử đến đây là vì lời hứa với tiểu nữ, hay vì công tử có chút tình cảm gì đó với tiểu nữ?”

“Lý do hôm nay ta đến đây là vì lá thư của nàng!”

“Ôi trời, vậy xem ra bí mật mà tiểu nữ biết cũng đáng sợ thật đấy. Ô ha ha.”

“Tôi có rất nhiều bí mật. Tôi đến đây vì tò mò bí mật mà Điều Thuyền biết là bí mật nào.”

Trong giọng nói của Yoon Hee có sự nghiêm khắc, khác hẳn thường ngày, khiến Điều Thuyền cảm thấy có chút chùn lòng. Nhưng không thể cho qua dễ dàng như vậy được.

“Công tử không nên nổi nóng với tiểu nữ... Chỉ cần tiểu nữ lỡ miệng một chút thôi, chưa biết chừng công tử không thể nào quay lại Sung Kyun Kwan nữa ấy chứ...”

Cách nói chuyện của Điều Thuyền khiến Yoon Hee thật sự tin rằng cô đã bị lộ một bí mật rất lớn. Hay vào ngày diễn ra mộc cầu, cô đã sơ suất gì đó làm lộ thân phận nữ nhi của mình để Điều Thuyền nhìn thấy? Nhưng Yoon Hee vẫn không chịu thua, cô nói:

“Tôi có thể không nổi nóng được sao? Vốn tôi đã định sẽ không quay lại đây lần nào nữa.”

“Sao cơ?”

“Nàng còn không hiểu sao? Đem lòng tự trọng của nam tử hán ra đùa giỡn rồi còn hỏi ‘Sao cơ!’”

“Lòng tự trọng của nam tử hán?”

Yoon Hee bị câu hỏi ngược lại của Điều Thuyền làm giật mình, Điều Thuyền đang hỏi về “lòng tự trọng”, hay về “nam tử hán”? Hay Điều Thuyền đã biết cô là nữ nhi rồi? Yoon Hee cố tỏ ra bình tĩnh nói tiếp:

“Tôi hỏi nàng một câu. Nàng nghĩ trong mắt các nho sinh Sung Kyun Kwan, mối quan hệ của tôi và nàng là gì?”

“Chuyện đó...”

“VẬY mà hôm đó nàng lại lờ tôi đi, quyến rũ người bạn thân thiết của tôi, Giai Lang huynh, biến tôi thành kẻ ngốc. Nàng nghĩ tôi có nên nổi giận không?”

“CÔNG tử mới chính là người đã biến tiểu nữ thành kẻ ngốc. Chẳng có ai là không biết tại sao tiểu nữ làm vậy. Nếu có, chỉ có mình công tử mà thôi!”

Điêu Thuyền cầm ly rượu khi này rót cho Yoon Hee lên uống cạn một hơi rồi nói:

“Tiểu nữ là Điêu Thuyền của Mẫu Đơn các! Trong kinh thành, số người muốn được nhìn thấy mặt tiểu nữ, muốn được nắm tay tiểu nữ có xếp hàng dài đến tận Dong-gu cũng không hết. Vậy mà thiên hạ đệ nhất Điêu Thuyền lại đi thích anh chàng nho sinh nghèo không có lấy một xu dính túi. Sao công tử lại có thể thờ ơ với tiểu nữ như vậy cơ chứ? Nếu không tại sao tiểu nữ lại hành động như thế? Tiểu nữ chỉ nghĩ nếu quyến rũ người ngồi cạnh công tử, có thể công tử sẽ ghen. Phải rồi! Ghen! Công tử có ghen đấy!”

Điêu Thuyền ngừng lại một lúc, rót thêm một ly rượu nữa, uống một hơi rồi nói tiếp:

“CÔNG tử không ghen với vị công tử Giai Lang gì đó, mà lại ghen với tiểu nữ! Ánh mắt của công tử nhìn tiểu nữ khi đó, không khác gì một người vợ nhìn kẻ đã cướp đi danh lang quân của mình. Ánh mắt mà tiểu nữ đã quá quen thuộc, và cũng là ánh mắt mà tiểu nữ ghét nhất trên thế gian này... Nhờ vậy mà, tiểu nữ đã đoán ra bí mật của công tử.”

“Tôi thật không hiểu nàng đang nói gì nữa.”

Yoon Hee lúng túng đến mức không nghĩ ra được cái cớ nào, cô đưa tay cầm lấy ly rượu, thứ mà cô đã từng thề là sẽ không đụng đến thêm lần nào nữa. Rồi cô lo lắng nghĩ đến cảnh ngoài Điêu Thuyền ra cũng có ai khác đã nhận ra sự thật đó. Rượu đúng là kẻ thù. Yoon Hee không tài nào nhớ nổi đêm hôm đó mình đã làm gì nữa. Điêu Thuyền nhìn Yoon Hee thần thờ cầm ly rượu cạn, mỉm cười rồi rót thêm cho cô.

“CÔNG tử lúng túng như vậy, xem ra...”

Giữa lúc câu nói của Điêu Thuyền ngừng lại một nhịp, Yoon Hee uống cạn ly rượu nhằm che giấu tiếng nuốt nước bọt đầy lo lắng của mình.

“... Công tử đúng là nam sắc rồi!”

“Phụt!”

Yoon Hee giật mình phun hết số rượu trong miệng ra.

“Nàng... nàng vừa nói gì cơ?”

“Tiểu nữ nói công tử là nam sắc. Nếu không phải vậy, thì làm gì có người đàn ông nào mà lại không thích tiểu nữ cơ chứ? Tiểu nữ cứ thấy lạ. Mà cả Giai Lang công tử cũng vậy, ánh mắt công tử ấy nhìn công tử không khác gì đang nhìn một người con gái. Hừ! Thảo nào hai người cứ bám dính lấy nhau. Đùng hòng qua mắt tiểu nữ.”

Một kết luận được rút ra từ sự kiêu ngạo đáng kinh ngạc. Ý Điêu Thuyền là tất cả những người đàn ông không thích nàng đều là nam sắc? Yoon Hee không biết nên mừng vì Điêu Thuyền đã không nhận ra thân phận thật của cô, hay nên giả vờ nổi giận mà phủ nhận hiểu lầm đó nữa. Yoon Hee sợ nếu nhận mình là nam sắc, không biết Điêu Thuyền sẽ còn phân tích câu chuyện lúc đó theo chiều hướng nào nữa đây.

“Tôi... nam... nam sắc...”

Thấy Yoon Hee không phủ định, Điêu Thuyền như người bị hút hết hơi.

“Không... không lý nào... Chẳng lẽ công tử là nam sắc thật sao?”

“Vừa nãy chính miệng nàng nói ra, giờ lại hỏi tôi có phải không, rốt cuộc là sao đây? Vậy nàng nghĩ đâu mới là sự thật?”

Điều Thuyền không thể lên tiếng nói được lời nào. Câu chuyện xảy ra ở bữa tiệc làm nàng nổi giận nên mới nảy ra suy nghĩ đó, chứ Điều Thuyền chưa bao giờ tính đến tình huống Kim công tử nhận mình là nam sắc thật. Yoon Hee bình tĩnh nói như giải thích:

“Nàng còn nhớ khi nãy tôi nói đến chuyện dạo gần đây có nhiều chuyện không hay xảy ra không?”

“Vâng.”

“Xem ra tin đồn đó vẫn chưa lan đến đây. Hoặc có thể tin đồn đó quá vô lý nên chẳng còn ai có thể bàn tán ra vào nữa. Điều Thuyền! Hôm trước, những người có cùng suy nghĩ giống nàng ở Sung Kyun Kwan đã mở Trai hội buộc tội ta là nam sắc. Cuối cùng chuyện đó cũng đã được chứng minh là tin đồn thất thiệt, nhưng thật sự tôi cảm thấy rất khó chịu. Đến bây giờ vẫn vậy. Nàng có biết lý do là gì không?”

Về mặt mỗi hiện rõ trên khuôn mặt Yoon Hee. Cô nói thật chậm, như thể đã quá mệt mỏi và chẳng còn chút sức nào để mở miệng nữa. Nhìn thấy hình ảnh đó, đột nhiên Điều Thuyền cảm thấy có lỗi vì đã đưa ra câu hỏi vừa rồi.

“Tiểu nữ không hề biết gì về chuyện đó.”

“Tôi không sao. Cũng chẳng ảnh hưởng gì. Nhưng tôi rất buồn khi vì tôi mà những người xung quanh phải chịu khổ. Giai Lang huynh! Huynh ấy là người chính trực nhất trong số những người tôi từng biết. Huynh ấy còn đang qua lại với một tiểu thư xinh đẹp nữa. Vậy nên nàng đừng hiểu lầm.”

“Kỳ lạ thật đấy! Tại sao công tử không bênh vực mình trước, mà chỉ lo cho Lee công tử? Lại còn khuôn mặt buồn bã ấy nữa...”

“Nếu nàng nghĩ tôi là nam sắc cũng không sao. Dù tôi có phải là nam sắc đi nữa, tôi thật sự đã rất thích nàng. Tôi chỉ tiếc một điều là từ giờ trở đi sẽ không bao giờ được gặp nàng nữa.”

Không ổn rồi. Điều Thuyền đã để ý tận chuyện này, thì việc Yoon Hee bị lộ thân phận nữ nhi chỉ còn là vấn đề thời gian nữa mà thôi. Hơn nữa chuyện gặp gỡ Điều Thuyền cũng cực kỳ nguy hiểm, không khác gì đi trên dây. Dù có hơi tàn nhẫn, nhưng phải chấm dứt chuyện này ngay bây giờ. Yoon Hee cảm thấy buồn như thể phải chia tay người bạn đồng môn lâu năm vậy.

Một khi đã sống với thân phận đàn ông, Yoon Hee sẽ phải chấm dứt từng mối nhân duyên của mình như thế này. Cô vốn cũng biết trước ngày hôm nay sẽ đến. Trước khi tình cảm thân thiết dành cho Điều Thuyền sâu sắc hơn, có khi phải chia tay thế này lại là điều tốt.

Việc Điều Thuyền là người đầu tiên mình phải cắt đứt quan hệ với thân phận Kim Yoon Sik khiến Yoon Hee cảm thấy tiếc nuối. Cô cũng không ngờ chuyện này lại khó khăn đến thế. Cô muốn bày tỏ sự tiếc nuối với người bạn nữ thân thiết đầu tiên trong đời.

“Điều Thuyền, đây là sự thật. Tôi đã rất thích nàng. Tôi biết nàng là một cô gái rất tuyệt vời. Tôi rất buồn vì không thể chia sẻ mọi chuyện với nàng nữa.”

Trái tim Điều Thuyền như ngừng đập. Vậy, đây là lời chia tay sao?

“Công tử làm sao vậy? Chỉ cần công tử nói mình không phải nam sắc thôi là được mà. Hay công tử cảm thấy xúc phạm vì những lời nói của tiểu nữ?”

“Xin lỗi nàng, trước giờ tôi chỉ toàn nhận chứ chưa cho nàng được thứ gì.”

“Tiểu nữ định chờ nghe công tử nói mình không phải nam sắc rồi sẽ xin công tử thường xuyên đến đây hơn...”

Điều Thuyền không thể nói gì nữa. Nổi buồn chảy ra từ mắt Yoon Hee. Giọt nước mắt ấy là thật lòng. Vì vậy mà nàng đã thích con người này. Lúc đầu chỉ là muốn đùa giỡn, nhưng rồi Điều Thuyền đã thích Yoon Hee. Vì chỉ có Yoon Hee công nhận giá trị của Điều Thuyền, tốt hơn cả vạn lần những gã đàn ông ôm vàng bạc châu báu đến nói lời yêu thương nàng.

Điều Thuyền chưa từng cảm thấy hối hận vì đã gặp Yoon Hee. Nhưng lời chia tay này quá bất ngờ. Với những cảm xúc hỗn độn không biết phải đặt vào đâu, Điều Thuyền cố gom chút lòng tự trọng đã bị tổn thương của mình.

“Công tử định chạy trốn như vậy sao? Định đưa ra cái cớ này để bỏ rơi tiểu nữ phải không?”

“Sao nàng lại nói là bỏ rơi? Không phải vậy đâu.”

“Công tử nghĩ rằng tiểu nữ sẽ dễ dàng từ bỏ công tử sao?”

Ánh mắt Điều Thuyền đột nhiên đầy sát khí. Trong khi Yoon Hee còn chưa kịp nhận ra mình đã phạm sai lầm thì Điều Thuyền đã rút ra từ dưới tấm đệm Yoon Hee đang ngồi một thứ gì đó. Là một thanh đoản đao, dài hơn mấy con dao bạc bình thường một chút. Điều Thuyền rút thanh đao ra khỏi vỏ rồi kê lên cổ mình.

“Cái... cái gì vậy? Nàng mau hạ đao xuống đi!”

Yoon Hee vội vàng chụp lấy cổ tay đang cầm đao của Điều Thuyền. Ngay khoảnh khắc đó, Yoon Hee có một cảm giác rất kỳ lạ. Điều Thuyền mà cô biết là người con gái không bao giờ dễ dàng từ bỏ bản thân vì tình như vậy. Nhưng cũng không giống Điều Thuyền đang đe dọa cô chút nào. Trong lúc Yoon Hee còn đang suy nghĩ thì thanh đao đã hướng về phía cô lúc nào không biết.

“Á! Điều Thuyền, nàng làm gì vậy...”

Mắt Điều Thuyền đỏ lên, nàng nhào đến đè Yoon Hee xuống, tay hươ hươ thanh đao. Lòng tự trọng bị tổn thương của Điều Thuyền đã khiến nàng có những hành động kỳ quặc. Yoon Hee bị bất ngờ, khó khăn lắm mới giữ được cổ tay của Điều Thuyền.

“Tiểu nữ sẽ để công tử ra đi! Nếu công tử thật sự muốn bỏ rơi tiểu nữ. Nhưng tiểu nữ không thể để công tử ra đi dễ dàng được.”

Hai người vật lộn một lúc lâu. Bộ tóc giả trên đầu Điều Thuyền rơi ra, chiếc nón của Yoon Hee thì rách bươm. Lưỡi đao trong tay Điều Thuyền mấy lần suýt chạm vào mặt, vào bụng Yoon Hee.

“Điều Thuyền! Nàng dừng lại đi!”

“... Phải để lại thứ này. Để lại rồi mới được đi!”

Điều Thuyền vừa nói vừa nghiêng răng khiến Yoon Hee không nghe được hết cả câu. Điều Thuyền bảo cô để lại gì chứ?

“Công tử hãy để lại dương vật rồi hãy đi! Tiểu nữ sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào có được nó, bất kể đàn ông hay đàn bà!”

Cái gì? Điều Thuyền phát điên thật rồi! Làm sao Yoon Hee có thể cho thứ mà cô không có được chứ? Mà cho dù có đi chăng nữa, đó cũng không phải là thứ có thể dễ dàng... cho đi?

“Nàng... nàng bình tĩnh lại, nghe tôi nói đã. Á!”

“Đưa đại vật ra đây! Thứ mà ta chưa bao giờ nhìn thấy đưa ra đây!”

“Có ai ngoài đó không? Cứu tôi với!”

Yoon Hee vừa la hét vừa cố bẻ ngược tay Điều Thuyền ra sau lưng. Rồi cô cố hết sức giằng thanh đao khỏi tay Điều Thuyền. Trong lúc đó, Điều Thuyền vẫn tiếp tục găm gừ:

“Tại sao ta có thể để cho dương vật của công tử đi được chứ? Sao ta có thể nhường thứ chưa một lần được kẻ miệng hút thử ột con đàn bà khác, à không, một tên đàn ông khác được kia chứ? Ta không can tâm!”

“Nàng thôi ngay đi!”

Nghe thấy tiếng ồn trong phòng, những người ở ngoài bắt đầu kéo đến, mở toang cửa phòng ra. Yoon Hee vội vàng ném thanh đao giằng được từ tay Điều Thuyền về phía họ.

“Làm ơn giữ thứ này hộ tôi.”

Ngay khi một người đứng ngoài vừa run rẩy đón lấy thanh đao, Điều Thuyền lại càng khùng lên, nàng túm lấy áo Yoon Hee.

“Tưởng ta sẽ tha cho đi dễ dàng sao? Vậy cùng làm ở đây luôn đi! Như vậy ta cũng sẽ có được công tử.”

Nói rồi Điều Thuyền như thể sẵn sàng cưỡng hiếp Yoon Hee, giằng mạnh đai áo cô. Yoon Hee tái mặt, vừa cố đẩy Điều Thuyền ra, vừa dùng hết sức để giữ cho quần áo nguyên vẹn. Càng lúc càng có nhiều người kéo đến. Nếu bị lộ đồ ở đây, tất cả sẽ đổ vỡ hết. Những người ở ngoài không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ đứng nhìn chăm chăm, không một ai bước vào giúp Yoon Hee cả. Đai áo Yoon Hee đã bị Điều Thuyền tháo tung. Tay áo thì rách toạc. Yoon Hee dùng hết sức đẩy Điều Thuyền ra rồi gượng đứng dậy, nhưng đi chưa được vài bước cô đã lại bị Điều Thuyền túm lấy cổ chân, ngã lăn ra sàn, tạo nên một tiếng động lớn vang khắp gian phòng.

May mắn sao, ngay lúc ấy Yong Ha chạy đến phòng Điều Thuyền và nhìn thấy tất cả. Hắn chạy vào xô mạnh Điều Thuyền ra xa rồi đứng chắn trước mặt Yoon Hee. Yoon Hee liền vội vàng chỉnh trang lại bộ quần áo đã bị Điều Thuyền giật tung. Đến lúc này những người khác mới vào giữ chặt lấy Điều Thuyền.

“Thả ta ra! Công tử là của ta!”

“Còn chưa chịu ngậm miệng lại! Dù có là hạng đàn bà gì đi chăng nữa, sao lại có thể khiến cho nho sinh học chữ thánh hiền lâm vào cảnh này hả? Ta sống đến bây giờ, đây là lần đầu tiên nhìn thấy đàn bà đòi cưỡng hiếp đàn ông đấy. Thật kinh tởm!”

“Không phải vậy đâu, huynh hiểu lầm rồi.”

“Chính vì cậu cứ thế này nên mới bị người ta làm tới đó!”

“Thật sự không phải như huynh nghĩ đâu. Tất cả đều là lỗi của tôi. Chúng ta mau rời khỏi đây thôi.”

Yoon Hee một tay giữ quần áo, một tay cầm chiếc nón rách bươm vừa bước khỏi phòng vừa nói với lại:

“Điều Thuyền, hy vọng nàng đã hả giận, dù chỉ là một chút. Tôi đi đây!”

“Thả ta ra! Đứng lại đó!”

Yoon Hee có cảm giác tiếng gào của Điều Thuyền sẽ đuổi kịp mình, cô chỉ nói với lại một câu rồi xách giày đi thẳng ra ngoài. Yong Ha đuổi theo cô. Yoon Hee vẫn chạy một mạch mặc cho những người đi đường đều quay sang nhìn cô kỳ lạ.

Sau khi ra khỏi khu Da-dong ồn ào, Yoon Hee và Yong Ha liền ngồi phịch dưới một gốc cây lớn. Yoon Hee muốn hỏi tại sao Yong Ha lại bỏ chạy cùng với mình, nhưng đến thở cũng không thở nổi nên cô chỉ hờn hển không nói nên lời.

“Học học. Đúng là cái nạn nữ sắc. Xem ra năm nay cậu gặp hạn với đàn bà rồi.”

Yoon Hee vẫn không thể trả lời, chỉ xua tay như phản đối. Rồi cô nhìn xuống bộ quần áo xộc xệch trên người. Dù có sửa thể nào thì chiếc áo khoác này cũng khó thoát khỏi số kiếp trở thành giẻ lau. Có lẽ vì vải đã quá cũ nên mới dễ bị xé rách như vậy. Yoon Hee cố buộc chặt đai thắt lưng để giữ cho áo không bị bung ra. Cả chiếc nón của cô cũng bị gấp gãy, dù có cố mở lại như cũ, những nếp gấp trên nón vẫn hằn lên rất rõ. Nhưng có lẽ thứ không thể sắp xếp ổn định nhất lại chính là tâm trí của Yoon Hee. Cô lại nghe thấy giọng nói lạnh như dao của Điều Thuyền:

“Mà cả Giai Lang công tử cũng vậy, ánh mắt công tử ấy nhìn công tử không khác gì đang nhìn một người con gái.”

Dù biết đây chỉ là lời Điều Thuyền nói trong cơn giận, nhưng Yoon Hee vẫn không thể xóa được nó ra khỏi đầu mình. Sau một hồi lâu, khi đã thở lại bình thường, Yoon Hee quay sang hỏi Yong Ha:

“Nhưng sao huynh lại bỏ chạy cùng với tôi? Chỉ mình tôi chạy là được rồi mà.”

“Ta cũng có việc phải quay về Sung Kyun Kwan để xác minh gấp. À, đúng rồi! Chúng ta mau đi thôi. Gấp, gấp lắm rồi!”

Yong Ha giục Yoon Hee đứng dậy trong khi cô còn chưa kịp lấy lại sức, có vẻ như việc hắn cần xác minh thật sự rất quan trọng.

“Mà khi này Điều Thuyền gào thét gì vậy? Đòi cậu để lại cái gì vậy?”

“Gì cơ? Chuyện đó... dương vật của tôi...”

Yong Ha sức nhớ đến thanh đoản đao ai đó cầm khi nãy. Hắn đã thắc mắc thứ đó là gì, giờ nghe Yoon Hee nói xong, Yong Ha không khỏi rùng mình.

“Đàn bà thật là đáng sợ. Ta cũng phải cẩn thận không khéo lại bị cắt mất, phù!”

“Dù sao cũng cảm ơn Nữ Lâm sư huynh. Nếu không có huynh chắc tôi lớn chuyện rồi.”

“Đúng là chuyện lớn thật. Suýt tí nữa thì mất phăng đi thứ quý giá nhất của đàn ông, ha ha ha!”

Yong Ha chân bước đi miệng cười lớn như một người điên. Ngày thường bước chân của hắn rất chậm rãi và thông thả, vậy mà hôm nay Yoon Hee phải vừa đi vừa chạy mới đuổi kịp hắn. Cô cũng liên tục quay đầu lại nhìn phía sau để xem Điêu Thuyền có đuổi theo hay không. Đôi khi, vừa nhìn lại Yoon Hee vừa cảm thấy có lỗi vô cùng.

Về đến Đông trai, Yoon Hee rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Sun Joon ở đó. Chẳng phải chàng đã nói sẽ đi gặp Phù Dung Hoa rồi ghé về nhà, mai mới quay lại đây sao? Sun Joon cũng ngạc nhiên không kém khi nhìn thấy bộ dạng thảm thương của Yoon Hee.

“Là kẻ nào? Kẻ nào đã làm cậu ra nông nỗi này?”

“Sao huynh lại về đây? Chẳng phải huynh nói mai mới về sao? Sun Dol đâu?”

“Tôi hỏi tại sao cậu lại ra nông nỗi này?”

Yong Ha đứng bên ngoài lên tiếng:

“Suýt tí nữa cậu ta bị cưỡng hiếp rồi.”

Mắt Sun Joon ánh lên cái nhìn lạnh đến rùng mình.

“Không... không phải vậy đâu! Nữ Lâm sư huynh lại nói đùa nữa rồi.”

Yong Ha vẫn tiếp tục huyền thuyên, khiến cho Sun Joon thêm nổi giận.

“Còn suýt nữa bị cắt mất của quý nữa. Khó khăn lắm mới chạy thoát được đấy. Phù, làm ta tổn thọ mất mười năm.”

Yong Ha đáng ghét nói đến đó rồi bỏ đi, chui tọt vào phòng. Một tiểu đồng theo sau hắn, thấp nèn trong phòng xong cũng đi ra ngoài. Yoon Hee định chạy trốn khỏi ánh mắt Sun Joon đang dính chặt lấy mình, cô tiến lại phòng của Yong Ha.

“Nữ Lâm sư huynh! Sao huynh lại nói mấy lời...”

Thấy Yoon Hee đột nhiên xuất hiện, Yong Ha vội vàng giấu mảnh giấy đang xem vào trong người.

“Là cậu à? Có vào thì cũng nói một tiếng rồi hãy vào chứ. Thật là!”

Khi này Yong Ha nói có việc phải xác minh, có khi nào là chuyện liên quan đến mảnh giấy đó? Yoon Hee chưa kịp mở miệng hỏi thì Sun Joon đã bám theo cô vào trong phòng, tiếp tục truy vấn:

“Tôi hỏi đã có chuyện gì xảy ra với...”

Yong Ha lại giật mình, vội vàng giấu mảnh giấy kỹ hơn nữa. Sun Joon bỏ lửng câu hỏi, chàng để ý thấy hành động kỳ lạ của Yong Ha.

“Cái gì vậy?”

“Không có gì đâu. Hai cậu mau ra khỏi phòng ta đi. À! Có lẽ ta cũng chẳng cần giấu các cậu làm gì đâu nhỉ? Dù gì ta cũng có vài điều cần hỏi Đại Vật.”

Yoon Hee và Sun Joon vừa mở mảnh giấy của Yong Ha thì liền giật mình gấp lại và giấu đi ngay. Là bài viết của Hồng Bích Thư.

“Sao huynh lại giữ mấy thứ này? Sung Kyun Kwan cầm mang mấy thứ này vào Thanh trai mà...”

“Chẳng phải lần nào đám nho sinh cũng truyền nhau xem đấy sao, giữ cái này thì có gì là chuyện lớn đâu. Ngoài ta ra chắc cũng không ít người có mấy thứ này. Đám nho sinh Sung Kyun Kwan rất thích mấy bài

viết của Hồng Bích Thư. Các cậu không thấy lạ sao? Tại sao từ trước đến giờ ta lại không nghĩ ra lý do này chứ...”

Yong Ha chìm vào trong suy nghĩ riêng của mình, vừa cười đó, rồi lại ra vẻ suy nghĩ nghiêm túc ngay, lát sau lại cười. Yoon Hee chưa từng đọc thứ này bao giờ, cô đưa mảnh giấy lên ánh nến và bắt đầu đọc. Yong Ha giật lấy mảnh giấy từ tay Yoon Hee, vò lại đứng lên nói:

“Sang phòng của các cậu đi. Ở đây ta sợ bạn cùng phòng của ta về bất ngờ.”

Nhìn Yong Ha vội vàng như vậy, hẳn những điều hẳn muốn nói với hai người hết sức nghiêm trọng. Sun Joon và Yoon Hee theo sau Yong Ha bước vào Trung nhị phòng. Yong Ha đứng ngay cửa nhìn ra ngoài đầy cảnh giặc rồi đóng cửa lại, ngồi xuống, Sun Joon tròn mắt hỏi:

”Hay là huynh đã biết thân phận thật của Hồng Bích Thư?”

“Có lẽ vậy.”

Yoon Hee đang định cởi chiếc áo khoác ngoài rách bươm của mình ra, nghe thấy vậy liền ngừng lại, nhìn Yong Ha chăm chăm. Trông hẳn rất căng thẳng, và cũng có vẻ gì đó rất háo hức. Sun Joon cũng im lặng chờ Yong Ha nói tiếp.

“Ta đã suy nghĩ về điều này từ rất lâu rồi. Bằng cách nào mà Hồng Bích Thư có thể xuất hiện vào sau giờ giới nghiêm và rải giấy khắp nơi mà không bao giờ bị đám lính tuần bắt gặp! Vào ban đêm có khoảng từ bốn đến năm trăm lính đi tuần khắp trong kinh thành, làm sao hẳn có thể thoát được dễ dàng vậy? Nói thật, trên đời này làm gì có ai biết bay hay biết độn thổ đâu...”

Yoon Hee vừa thay áo khoác vừa nói:

“Huynh nói cũng phải. Hồng Bích Thư đúng là xuất quỷ nhập thần.”

Sun Joon sau khi xoa cằm nghĩ ngợi một hồi thì lên tiếng:

“Vậy ý huynh là Hồng Bích Thư phải là người có thể đi lại tự do sau giờ giới nghiêm, đúng không? Ví dụ như lính tuần, hoặc là... nho sinh Sung Kyun Kwan như chúng ta!”

“Đúng vậy! Nếu đang đi trong đêm mà bị bắt gặp thì chỉ cần lấy cớ là nho sinh thì sẽ được thả cho đi ngay.”

“Nhưng nói vậy cũng không đúng lắm. Nho sinh cũng đâu được tự ý đi lại vào bất cứ lúc nào đâu, chỉ trừ những khi có lễ hội hoặc sự kiện gì đó liên quan đến hoàng thượng...”

“A! Cũng không hẳn vậy đâu. Hôm lễ Tân bãng, tôi cũng bị lính tuần bắt gặp. Sau khi biết tôi là nho sinh, họ chỉ kiểm tra tên tuổi rồi lại cho đi, còn dẫn tôi về tận cổng Phán thôn nữa.”

“Đại Vật nói rất đúng. Nếu bắt nho sinh Sung Kyun Kwan, họ sẽ phải giải quyết rất nhiều chuyện đau đầu, nên việc làm lơ như không nhìn thấy không phải hiếm. Thật ra có rất nhiều nho sinh lợi dụng điểm này đấy.”

“Vậy ư? Tôi còn phát hiện ra một điều rất lạ nữa...”

Thấy Sun Joon bỏ lửng, Yong Ha dùng ánh mắt mình để giục chàng nói tiếp.

“Có thể là tôi hay đọc Kỳ biệt, nhưng tôi cảm thấy nội dung của Kỳ biệt và bích thư có những điểm liên quan rất kỳ lạ. Không phải nội dung thống nhất với nhau, nhưng cứ mỗi khi trong Kỳ biệt có đề tài gì đó đặc biệt khiến các nho sinh bàn tán nhiều nhất thì thế nào ngay sau đó Hồng Bích Thư sẽ viết về nội dung đó. Tôi đã cảm thấy là lạ...”

“Vậy sao? Ta thì không để ý lắm. A, nghe cậu nói xong rồi nghĩ lại, đúng là có chuyện đó thật.”

Yoon Hee im lặng ngồi đọc mảnh giấy thật chăm chú. Theo lời hai người này, thì đây chính là tiếng nói của Sung Kyun Kwan. Là suy nghĩ của tất cả nho sinh ở đây. Vì vậy nên có rất nhiều người mong chờ được đọc những dòng chữ này, và họ rất yêu thích nó. Những bài viết của Hồng Bích Thư có cùng màu sắc tuổi trẻ giống họ...

“Nếu vậy thì tôi cũng bắt đầu hiểu chuyện Hồng Bích Thư trộm thuốc lá ở Hưởng Quan sảnh rồi. Nếu là người không hiểu rõ Sung Kyun Kwan thì không thể nào biết ở đó có thuốc lá được.”

Câu nói đó của Sun Joon làm Yoon Hee chột dạ. Nhưng câu nói sau của Yong Ha còn làm cô bất an hơn.

“Nếu người lấy trộm thuốc lá ở Hưởng Quan sảnh là Hồng Bích Thư thật, vậy chẳng lẽ Đại Vật của chúng ta là Hồng Bích Thư sao?”

“Gì? Gì cơ? Chuyện đó...”

Kết luận của Yong Ha quá bất ngờ, khiến Yoon Hee ngay đến một cơ hội để nói dối cũng không có, lắp bắp mãi không nên câu.

“Hôm đó Hồng Bích Thư bị lính tuần đuổi theo khi đang dán bích thư. Hắn còn bị đâm vào hông nữa. Sau đó để cắt đuôi đám quan quân, hắn trốn vào Phấn thôn. Vết thương của Hồng Bích Thư rất nặng. Trước hết, hắn cần phải tìm nơi ẩn thân. Nếu là người hiểu rõ về Sung Kyun Kwan, Hồng Bích Thư sẽ chọn nơi nào làm chỗ trốn? Chẳng lẽ lại đến Hưởng Quan sảnh, nơi mấy trai bọc ngủ, và có nhiều người lui tới hay sao? Dĩ nhiên là không rồi. Tỳ Bộc sảnh là lựa chọn tốt nhất, vừa nằm xa trung tâm vừa chẳng có ai bén mảng đến vào ban đêm.”

Yong Ha nói đến đây bèn toét miệng cười. Yoon Hee thay đổi nét mặt. Sun Joon nhìn sang Yoon Hee, cặp lông mày đang nhíu lại dần dần ra, bao hiểu lầm bấy lâu theo đó đều tan biến hết. Ba người không ai nói gì, chỉ cần dùng ánh mắt thôi họ cũng có thể tiếp tục câu chuyện vừa rồi.

“Hôm nay Giai Lang không về nhà mà ở lại Trung nhị phòng này, hẳn Hồng Bích Thư cũng sẽ quay lại đây thôi, cùng một lý do với cậu. Theo như phong cách vốn có của hắn có khi quá giờ giới nghiêm đêm nay, một nơi nào đó trong kinh thành này sẽ lại được dán bích thư đây.”

Trong khi Yong Ha đang lẩm bẩm một mình, Sun Joon quay sang nhìn Yoon Hee. Lý do chàng quay lại đây chính là vì cô. Không phải chàng lo đêm nay cô sẽ phải ở một mình trong phòng này, mà chàng sợ Jae Shin sẽ quay về, và đêm nay sẽ chỉ có hai người trong phòng mà thôi. Việc ở bên cạnh cô khiến chàng đau khổ, nhưng rời xa cô còn khiến chàng đau khổ hơn rất nhiều.

Đêm hôm đó, lời dự đoán của Yong Ha đã linh nghiệm, chính xác không kém gì của đám thầy bói danh tiếng.

29. Chương 29: Tình Nhân Trong Mưa

“A! Nóng! Nóng quá đi mất!”

Gần đến kỳ Mạt phục, cây quạt của Yong Ha càng được sử dụng nhiều hơn, phe phẩy như cá gặp nước. Trời nóng đến mức các nho sinh khi ở trong Thanh trai chẳng ai thèm để ý đến thể diện nữa, đồng phục cất hết trong phòng, quần dài áo khoác cũng không buồn thắt, đôi khi còn có người để lộ da trần nữa. Xét ra, chỉ còn Yoon Hee và Sun Joon là hai người vừa đổ mồ hôi đầm đìa vừa cố giữ y phục chỉnh tề mà thôi.

Như muốn ọi người biết Mạt phục là gì, thời tiết mỗi ngày một nóng hơn. Nhưng nhờ vậy mà hôm nay nho sinh Sung Kyun Kwan được hưởng một ngày nghỉ hiếm có. “Tứ nhân bang” quyết định tới bên bờ sông ngắm hoa, theo như đề nghị mà Yong Ha đã lải nhải từ nhiều ngày trước đây. Ban đầu chỉ là nhóm bốn người, rồi vì cái miệng hênh hoang của Yong Ha mà tăng thêm vài ba người, đến cuối cùng thì số người cùng họ đi chơi đã tăng lên đến con số hàng chục. Họ mang theo số dưa hấu nho sinh nào cũng được phát vào ngày Mạt phục, kèm theo số rượu mà cả nhóm đã chung tiền mua. Ngoài ra còn có số thức ăn mà Đại Tư Thành lệnh cho nhà ăn chuẩn bị, cùng vài trai bọc được phái đi theo để mang vác số thức ăn đó nữa. Quy mô của chuyến đi chơi nhanh chóng trở nên hoành tráng hơn dự định ban đầu rất nhiều. Yoon Hee cũng đường đường chính chính góp tiền như mọi người. Nhờ công việc chép sách Yong Ha giới thiệu và mối viết văn tự ấy buổi hôn lễ, cô kiếm được không ít trong thời gian vừa qua. Đây là khoảng thời gian cô cảm thấy mình sống đầy đủ nhất từ trước đến giờ, nên chuyện phải góp tiền không hề khiến Yoon Hee lo lắng.

Nếu như nói về chuyện chơi bời, Yong Ha là người thích thú hơn cả, hần liên tục chạy tới chạy lui, tám chuyện với hết người này đến người kia. Yoon Hee lại cực kỳ hồi hộp vì đây là lần đầu tiên cô được đến thung lũng Hưng Đức, nơi trước giờ chỉ được nghe qua lời kể của mọi người. Sun Joon và Jae Shin thì chia nhau thông thả, người đi trước người đi sau Yoon Hee. Và dĩ nhiên, hai bên đường họ đi qua, không thiếu các thiếu nữ trong vùng đứng ngồi không yên.

Đoàn người men theo con đường phía Đông Phán thôn hồi lâu mới bắt đầu tiến vào chân núi. Đường đi vẫn còn dài, nhưng dưới chân họ đã được trải đầy cánh hoa. Những rặng liễu xanh mượt hai bên đường càng lúc càng dày hơn, giúp họ hoàn toàn quên đi cái nóng. Đôi khi có một vài người cao hứng cất tiếng hát, khiến bầu không khí càng thêm rộn ràng vui vẻ.

Rồi hai bên đường họ đi mở ra một biển màu xanh lục. Sau khi dùng quạt che bớt ánh sáng chói mắt, họ mới nhận ra bên cạnh mình là san sát những cây dâu. Mấy phụ nữ nhà nông vừa ngồi nghỉ dưới bóng mát gốc dâu, vừa ngắm các nho sinh Sung Kyun Kwan đi qua, cười khúc kha khúc khích. Ngón tay họ không ngần ngại mà chỉ thẳng vào nhóm “Thùy diện tứ nhân bang”, nhóm nho sinh nổi bật nhất trong đoàn người.

Cả những cơn gió thổi qua người mấy nho sinh ấy dường như cũng khác những cơn gió đang thổi qua đám lá dâu chỗ họ ngồi. Những nho sinh suốt ngày vui đùa trong sách vở, khó khăn lắm mới rảnh rang ra ngoài hít thở chút không khí tự nhiên tươi mát, trong mắt những người phụ nữ này, đều là những công tử quý tộc tốt số sống sung sướng ngay từ khi lọt lòng.

Sau khi băng qua vạt biển xanh thẳm, trước mặt các nho sinh hiện ra cả một hồ sen lớn, đẹp tựa tuyệt cảnh trần gian. Bên cạnh hồ sen còn có một tòa lầu đài tráng lệ. Trong khi những người khác đang trầm trồ ca ngợi vẻ đẹp của sen, chỉ mình Yoon Hee là không có tâm trí nào thưởng ngoạn cảnh đẹp đó. Hồ sen khiến cô liên tưởng đến một cô gái khác, nhìn ánh mắt của Sun Joon nhìn sen cũng khiến cô thấy ghen. Trên mặt hồ, giữa những đóa sen có một chiếc thuyền nhỏ. Một cô bé đang cặm cụi hái hạt sen, mặt dính đầy bùn. Ánh mắt của Yoon Hee dừng lại ở hình ảnh đó.

“Không biết số hạt sen cô bé ấy hái sẽ đi đâu nhỉ? Chắc chắn là không phải để cô bé ăn rồi.”

Giọng nói đầy cảm thông ấy là của Sun Joon. Hóa ra không phải chàng đang ngắm hoa, mà đang nhìn cô bé ấy sao? Tự nhiên Yoon Hee cảm thấy vui. Cô trả lời chàng:

“Muốn biết số hạt sen ấy sẽ đi đâu, phải tìm hiểu xem hồ sen này là của ai đã.”

Giọng nói và tấm lòng Yoon Hee còn hay và đẹp hơn bất kỳ bài ca, cảnh đẹp nào. Sun Joon lại tiếp tục gọi chuyện:

“Không biết tòa lầu đài tráng lệ kia để cho ai nghỉ nhỉ? Chắc không phải để cho cơ thể đang mệt mỏi của cô bé kia rồi.”

Nghe Sun Joon nói, Yoon Hee thâm mỉm cười, rồi lại trả lời:

“Muốn biết ai sẽ nghỉ ở tòa lầu đài đó, trước hết phải tìm hiểu xem người dân đã phải đổ bao nhiêu mồ hôi để dựng lên nó đã.”

Đột nhiên, có ai đó giáng một cú thật mạnh không nể nang vào sau gáy Sun Joon và Yoon Hee.

“Hai cái tên tiểu tử này! Vừa vừa thôi. Sợ người ta không biết mình là nho sinh Sung Kyun Kwan hay sao mà ra tới đây rồi còn tỏ vẻ? Nghe hai người nói chuyện chả khác gì nam thanh nữ tú tán tỉnh nhau theo kiểu ngắm sen rồi tức cảnh sinh tình vậy, chắc chắn.”

Hai người quay lại thì thấy Jae Shin đang nhìn họ với ánh mắt khó chịu. Jae Shin biết rõ Yoon Hee và Sun Joon, nên gã mới đùa kiểu này. Tuy trò chuyện với nhau như thế, nhưng rõ ràng hai người không thể hiểu được những suy nghĩ sâu trong lòng nhau.

Yong Ha bước đến bên cạnh Jae Shin, chỉ tay về phía một đám mây trên trời và nói:

“Nhìn đám mây kia kìa. Có người gọi đám mây ấy là kẻ gian thần vì đám che đi mặt trời và mặt trăng, cũng có người xem nó là kẻ mang mưa đến. Nhưng đối với dân thường hay quý tộc, thậm chí cả nhà vua, đám mây ấy cũng chỉ là một đám mây mà thôi. Đôi khi, chúng ta phải biết hưởng thụ từng điều nhỏ nhất của cuộc sống với suy nghĩ đơn giản nhất. Hôm nay, hoa sen cũng chỉ là hoa sen mà thôi.”

Yoon Hee cười thật tươi. Biết đến khi nào cô mới có thể ngắm nhìn lại tuyệt cảnh này? Khi mùa hè trôi qua, cảnh vật sẽ thay đổi. Nhưng thật ra, nếu không tranh thủ được thời gian như hôm nay, thì dù mùa hè có rực rỡ thế nào cũng chỉ ngập chìm trong sách vở mà thôi. Yoon Hee không muốn vì những suy nghĩ không vui mà bỏ lỡ cơ hội ngắm cảnh này để rồi sau phải hối hận. Những đóa sen kia có tội tình gì đâu... Hơn nữa, chưa biết chừng sẽ chẳng bao giờ cô được ngắm sen cùng những con người này nữa. Bốn người vừa cười đùa, vừa đi sâu vào con đường trong hẻm núi.

Nhóm nho sinh đi thêm một đoạn rồi dừng lại, bắt đầu dỡ đồ ngay dưới một thác nước tuyệt đẹp. Gần thác nước có rất nhiều tán cây tỏa bóng mát, còn có những tảng đá lớn phẳng lì. Vài nho sinh không chờ lâu hơn được nữa, vội vàng xắn gấu quần ngâm chân xuống suối. Họ cũng ngâm cả đũa hẩu xuống luôn. Một nhóm khác thì bận rộn lo chuẩn bị thức ăn và rượu thịt.

Jae Shin gạt đám người ồn ào sang một bên, leo lên giành lấy một phiến đá to. Rồi gã cởi nón treo lên cành cây gần đó, dùng hai cánh tay kê làm gối, nằm dài nhìn trời mây. Một nho sinh cầm theo bình rượu đến mời Jae Shin và nói:

“Kiệt Ngao huynh đến đây để ngủ sao?”

Jae Shin không nói gì, chỉ hơi nhòm người ngồi dậy đón lấy ly rượu, uống một hơi rồi trả lại. Nho sinh đó rót tiếp rượu chuyển sang cho Yoon Hee.

“Đại Vật, chúc mừng cậu. Cậu qua được kỳ Yết Thánh văn khoa từ hồi rồi mà giờ tôi mới chúc mừng được. Thế là kỳ Sơ thí Đại khoa coi như cũng xong luôn nhỉ?”

Sau khi đón lấy ly rượu và uống cạn, Yoon Hee trả lời:

“Vâng, cảm ơn huynh.”

“Giai Lang thì chẳng ai ngạc nhiên, nhưng thành tích của cậu đúng là nằm ngoài dự liệu. Qua được kỳ Sơ thí xem như qua được một ngọn núi lớn rồi. Đúng là tuổi trẻ tài cao. Tôi vào Sung Kyun Kwan đã hai năm rồi mà chưa từng được tham gia Yết Thánh văn khoa, cả Biệt thí cũng chưa qua được lần nào nữa là.”

“Là do tôi may mắn thôi. Đề thi lại ra trúng phần tôi đã học.”

Ngay sau khi nho sinh đó cười lớn bỏ sang chỗ khác, Jae Shin vẫn nhắm nghiền mắt đưa chân thúc vào vai Yoon Hee.

“Gì vậy?”

“Chẳng có gì.”

“Huynh đá người ta rồi lại nói chẳng có gì là sao?”

“Dù thế nào đi chăng nữa, người vẫn kém xa ta.”

“Sao? Huynh nói gì cơ?”

“Ta cũng đã qua kỳ Sơ thí Đại khoa, từ rất lâu rồi.”

“Thì có ai nói gì huynh đâu?”

Jae Shin lại dùng chân thúc vào hông Yoon Hee. Rồi gã xoay người nằm nghiêng, quay lưng lại với Yoon Hee, nói tiếp:

“Nhớ cho rõ! Người cứ thử thi đỗ rồi ra khỏi trường trước ta xem. Ta sẽ đuổi theo để bắt nạt người cho đến hết đời!”

“Kiệt Ngao huynh đâu cần giữ chân tôi làm gì, huynh cứ chăm chỉ học là được rồi mà?”

“Tên nhóc này! Ta... ta đạo này cũng có đọc... đọc sách đảng hoàng mà.”

Sau tự đứng lại lấp bắp, chẳng giống Jae Shin thường ngày chút nào cả. Yoon Hee nhìn gã mỉm cười. Jae Shin cũng lấy tay che mặt như muốn giấu đi nụ cười. Một nho sinh khác lại cầm theo bình rượu đến mời họ. Cứ liên tục như vậy, Yoon Hee bắt đầu thấy lo. Cô biết rượu là thứ nguy hiểm đến mức nào, và đã từng có

kinh nghiệm đau thương về chuyện này. Thấy Yoon Hee cầm ly rượu ngập ngừng không dám từ chối, Jae Shin ngồi bật dậy, giằng lấy ly rượu khỏi tay cô. Rồi gã quay sang quát nho sinh đã mời cô:

“Rượu gì mà cứ vác đến như thác nước chảy không ngừng thế hả? Đừng có cho tên nhóc này uống nữa! Phí lắm.”

“Hầy, Đại Vật đã cố để dành tiền tham gia với chúng ta rồi mà...”

“Đến đây ngắm cảnh tắm suối chứ có phải tắm rượu đâu? Tên nhóc này hết uống nổi rồi.”

Sau khi đuổi nho sinh kia đi, Jae Shin quay sang lớn tiếng đe dọa Yoon Hee như thể cố tình cho cả những người xung quanh nghe thấy:

“Người cứ thử uống thêm một giọt rượu nào nữa xem. Đừng tưởng ta sẽ vác người về tận phòng một lần nữa. Ta sẽ chọn đoạn suối sâu nhất rồi ném người xuống, cứ biết thế đi!”

Gã lại nằm xuống, quay lưng về phía Yoon Hee. Vì sợ Jae Shin nên không ai dám mang rượu đến mời Yoon Hee nữa.

Lúc này Sun Joon mới tới ngồi xuống cạnh họ sau khi bị một đám nho sinh vây lấy hỏi chuyện. Chàng cũng cởi nón ra treo lên cây. Sun Joon còn lấy nón của Yoon Hee treo cạnh nón mình. Giống như những người khác, Sun Joon bắt đầu tháo giày, xắn gấu quần lên và ngâm chân xuống suối. Đôi chân trắng trẻo chưa từng bị ánh nắng chạm đến của chàng ánh lên trong làn nước, óng ánh lạ kỳ.

“Cậu cũng thả chân xuống nước thử xem.”

Yoon Hee bối rối, vừa mỉm cười vừa lắc đầu. Cô không thể để lộ hai bàn chân nhỏ nhắn của mình được. Hơn nữa, nhìn lớp lông đen trên chân Sun Joon, Yoon Hee lại càng không có dũng khí đưa hai cẳng chân nhẵn nhụi của mình ra. Cô chỉ yên lặng ngồi bó gối bên cạnh. Sun Joon khẽ liếc nhìn Yoon Hee. Ánh nắng chiếu xuống nước rồi phản chiếu lên khiến khuôn mặt cô sáng lấp lánh. Không chỉ da mặt, mà cả đôi mắt cô cũng rất trong. Thật kỳ lạ. Như thể Đại Vật không phải là đàn ông. Mà cũng không phải là phụ nữ.

Bỗng dưng một hòn đá bay sượt qua giữa Sun Joon và Yoon Hee rồi rơi tõm xuống nước. Hòn đá làm nước bắn lên khắp mặt mũi và quần áo của hai người rồi chìm ngấm. Là Jae Shin. Yong Ha quan sát cả ba từ nãy, quay sang thì thầm với vài nho sinh khác. Có vẻ như họ đang “âm mưu” chuyện gì đó. Sau đó, cả nhóm hùng hục khí thế xắn tay áo lên, tiến đến vây lấy Jae Shin đang nằm trên tảng đá. Ngay giây phút này, họ đã lấy hết lá gan của mình gửi cho Kim Quy đem xuống Long cung rồi.

“Các... các người làm gì vậy?”

Jae Shin thậm chí không có thời gian để nổi nóng. Tay chân gã đều bị nhấc bổng lên, rồi họ khiêng gã đến gần thác nước, sau khi đung đưa vài lần lấy đà, nhóm nho sinh ném thẳng gã xuống đáy suối sâu.

“Á!”

Ừm! Khi Jae Shin rơi xuống, nước bắn lên cao tới mức tưởng như dòng suối đang tung hô vạn tuế. Tiếng cười giòn giã của các nho sinh vang khắp thung lũng. Bị rơi xuống nước với bộ quần áo lũng nhùng, sau một hồi loay hoay, khó khăn lắm Jae Shin mới đứng lên được.

“Kẻ nào dám ném ta xuống nước! Các người chết chắc rồi!”

Nhưng khi ấy nhóm nho sinh đã chạy đi tìm nạn nhân tiếp theo. Chính là Sun Joon, người đang im lặng ngâm chân xuống dòng suối. Nhóm nho sinh không nể nang gì ném thẳng chàng xuống ngay bên cạnh Jae Shin. Làn nước ôm chặt lấy thân hình rắn chắc của chàng. Cả thung lũng rung động vì tiếng vỗ tay reo hò. Nhóm nho sinh nọ lại càng được thể, quay sang Yoon Hee. Lần này lớn chuyện thật rồi!

“Không được đụng đến Đại Vật!”

“Đừng có nện tên nhóc đó xuống!”

Yoon Hee vừa đứng lên định bỏ chạy thoát thân thì có hai người đồng thanh la lên. Nhóm nho sinh giật mình khựng lại quay sang nhìn Yong Ha và Jae Shin. Cả hai đang trao nhau ánh mắt khó hiểu. Jae Shin lên tiếng trước:

“Đừng đụng vào tên nhóc ốm yếu đó! Đến đêm lại ho khù khụ, chỉ có bọn ta là chịu khổ thôi. Giờ thì đến lượt các người!”

Nói rồi gã leo lên bờ, mắt đỏ hoe giận dữ, hai tay gã tóm cổ hai nho sinh gần nhất đẩy ngay xuống nước. Những nho sinh bị ném xuống nước lại tiếp tục leo lên tìm nạn nhân tiếp theo của mình. Yong Ha cũng không trốn được lâu, hẳn bị Jae Shin ném xuống mép nước.

Giữa đám ồn ào náo nhiệt ấy, Sun Joon im lặng leo lên bờ, đưa mắt ra hiệu cho Yoon Hee. Chàng muốn cô đi theo chàng. Ban đầu Yoon Hee giật mình rồi ngập ngừng giây lát, cảnh giác vì sợ chàng sẽ lôi cô xuống nước. Trước kia có vài lần Sun Joon cũng trở thành người nghịch ngợm và thích đùa không kém gì những nho sinh khác. Nhưng lần này thì hình như không phải thế.

Sun Joon để nguyên quần áo ướt đầm, bắt đầu leo lên đỉnh thác nước. Yoon Hee cũng thận trọng bám vào những tảng đá lớn đi theo chàng. Phía trên này không có tiếng nước đổ, nên yên tĩnh hơn rất nhiều, mấy nhánh cây xung quanh cũng toả bóng lớn hơn.

“Sao huynh lại lên đây?”

“Mọi người ai cũng đang thả mình dưới nước. Ít nhất cậu cũng nên ngâm chân một chút rồi hăng đi. Ở đây không có ai, không sao đâu, tôi sẽ ở bên cạnh cậu.”

Yoon Hee ghen tị với họ lắm chứ. Cô cũng muốn cởi hết mấy lớp quần áo trên người nhảy ùm xuống làn nước mát. Cô ước gì mình không phải là con gái. Sun Joon quay lưng lại với Yoon Hee, cởi chiếc áo khoác đầm nước ra vắt mạnh. Yoon Hee ngập ngừng, rồi không thấy Sun Joon quay đầu lại, cô cũng an tâm cởi giày ra, nhúng hai bàn chân xuống nước. Cảm giác mát lạnh đến tận xương. Yoon Hee khê xắn quần lên rồi ngâm cả hai bắp chân xuống nước. Như thể có khí mát lan từ đầu ngón chân đến xương sống, rồi chạy thẳng lên đỉnh đầu Yoon Hee.

Sun Joon cởi cả áo khoác ngắn và quần dài ra giữ mạnh, sau đó trải chúng lên một tảng đá lớn, ngay bên cạnh áo khoác dài. Chàng cũng tháo búi tóc ra rồi bước xuống nước, cúi người gội đầu. Yoon Hee vô tình quay đầu lại nhìn chàng thì một chút nữa ngạt thở và bất ngờ. Cặp mông rắn chắc của Sun Joon đang chìa thẳng về phía cô! Chàng còn mặc nguyên quần trong nên vẫn còn che hết da thịt, nhưng chiếc quần bị ướt, bám dính vào người, vậy nên cơ thể của Sun Joon lúc này càng... khó nói hơn. Mà khoan đã? Nếu vậy, ngay thời điểm này, mặt trước của cặp mông kia sẽ như thế nào?

“Á!”

Yoon Hee bật ra một tiếng thét trong cảm lặng. Dường như những chú chim không tên ở gần đó nghe được tiếng thét của cô, bắt đầu hót vang cả một góc thung lũng. Tại sao Yoon Hee lại không nhớ ra, lúc này đang là mùa hè, lại còn là kỳ Mặt phục, nên Sun Joon chỉ mặc một chiếc quần mỏng bên trong cơ chứ? Chỉ có cô vì muốn che đậy thân phận nữ nhi nên mới mặc thêm một lớp nữa. Những người đàn ông bình thường, dĩ nhiên không giống cô rồi. Mà... hơ? Những người đàn ông bình thường không mặc giống cô, nói vậy, dưới thác dưới kia, phải có đến hàng chục cặp mông đang phô diễn rồi?

“Á á á!”

Yoon Hee thấy choáng váng. Nếu cô phải nhìn hàng chục cặp mông đàn ông, dù chỉ là gián tiếp, thì dù có bị gọi là tiện nữ lãng loạn nhất Jo Seon cô cũng không thể biện minh gì được. Phải bình tĩnh lại! Ngay thời điểm này, mấy cặp mông ấy vẫn chưa xuất hiện. Nhất định sẽ có cách. Không có gì phải lo lắng. Chỉ cần ở lì trên đây cho đến khi đám người dưới kia mặc lại quần áo chỉnh tề là được.

Jae Shin giành lấy quả dưa lớn nhất mang đến chỗ Sun Joon và Yoon Hee.

“Đang làm gì ở đây vậy? Ăn dưa thôi. Hơ? Người làm trò gì vậy hả?”

Nói rồi Jae Shin nhảy ùm xuống nước chạy đến chỗ Sun Joon. Giơ chân nhắm ngay mông Sun Joon đập thật mạnh. Sun Joon đang cúi người gội đầu thì bị đòn bất ngờ, ngã nhào xuống nước.

“Người chồng mông đi đâu vậy hả? Này! Người nhìn thấy rồi à?”

Sau khi hỏi Yoon Hee, Jae Shin vừa nỏ cẩu vừa lội bì bõm lên bờ. Gã chuyển quả dưa như muốn ném nó vào tay Yoon Hee. Sun Joon bị bỏ mặc với mái tóc xõa ướt sũng, đứng lên nói:

“Kiệt Ngao sư huynh! Huynh đùa kiểu gì nguy hiểm vậy!”

Jae Shin giả lãng, trả lời với giọng bình thản:

“Người đã là nho sinh rồi, sao lại tùy tiện phô da thịt của mình ra cho người lạ xem như thế?”

“Rõ ràng huynh không có tư cách gì để nói câu đó mà...”

Yoon Hee phải cố kìm để không bật ra câu nói đó, mắt cô dán chặt vào quả dưa. Tiếng Sun Joon bì bõm bước ra khỏi dòng nước càng lúc càng gần hơn. Chàng mặc lại chiếc quần và áo khoác ngắn còn đang ẩm nước rồi ngồi xuống đối diện Yoon Hee. Ánh mắt Sun Joon vô tình lướt qua đôi bàn chân đang ngâm trong nước của Yoon Hee.

Thật kỳ lạ. Đàn ông mười chín tuổi, có người đã làm cha. Nhưng sao trông Đại Vật thật nhỏ bé. Đặc biệt là bàn tay và bàn chân. Có lẽ cậu ấy xấu hổ vì điều này nên luôn tìm cách giấu chúng đi chăng?”

Tim Sun Joon bắt đầu đập mạnh. Chỉ nhìn thấy đôi chân trần của Yoon Hee thôi mà những ham muốn trong chàng đã trở dậy đến mức này. Sun Joon thật sự không biết mình đang bước trên con đường gì nữa.

Jae Shin ngồi cạnh Yoon Hee, dùng tay bóc đôi quả dưa hấu, rồi tách ra thành miếng nhỏ, đưa cho Yoon Hee. Thịt quả có màu đỏ tươi. Miếng dưa mà lần đầu tiên Yoon Hee được ăn trong đời, rất ngọt. Nhưng ăn món này chẳng dễ dàng chút nào. Càng ăn thì hai bên má và cằm càng dính nhiều nước quả. Có điều, món dưa này cũng giống như đôi bàn chân đang ngâm nước của Yoon Hee, khiến cô cảm thấy mát lạnh đến tận xương tủy. Trong một thời gian ngắn, Yoon Hee quên cả chuyện bây giờ đang là mùa hè. Những cánh anh đào từ đâu rơi xuống như mưa, vây lấy họ. Nơi họ đang ngồi bỗng chốc biến thành “đào nguyên tiên cảnh”.

Bỗng dưng mây đen kéo đến. Vừa nảy nắng còn chiếu trên đầu họ, mà giờ chỉ trong thoáng chốc mây đen đã che kín mọi thứ. Có lẽ là một cơn mưa rào bất chợt. Ba người ăn xong dưa, cùng lúc ngẩng đầu nhìn trời.

“Chết tiệt. Chẳng trách mới sớm ra đã nóng muốn chết. Mau về thôi, tuy chỉ là mưa rào, nhưng đang ở ngay thác nước thế này thì chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu...”

Jae Shin lau bầu đứng dậy, đi đến bên thác nước. Đám nho sinh bên dưới vẫn chưa hay biết gì, còn đang chơi đùa vui vẻ. Có người say bí tỉ, có người tùm năm tùm bảy chơi trò ứng đáp thơ văn, còn có vài người chỉ mặc mỗi chiếc quần lót đang vật nhau dưới dòng suối.

“Này! Trời sắp mưa rồi, tính sao đây?”

Tiếng la của Jae Shin hòa vào dòng nước rồi tan đi, chẳng ai ở bên dưới nghe thấy gì cả. Ngay lúc đó những giọt mưa nặng trĩu cũng bắt đầu rơi xuống.

“Chết tiệt. Để ta chạy xuống đó trước xem thế nào. Hai người cũng lo mà xuống theo đi.”

Trước khi Jae Shin kịp leo xuống thì nước trên trời đã đổ xuống ào ào. Sun Joon mặc nốt áo khoác còn Yoon Hee thì vội vàng xỏ giày vào chân. Giày ướt sũng, lại thêm đang sốt ruột, Yoon Hee xỏ mãi mà vẫn không dứt được chân vào giày. Từ phía dưới chân thác vọng lên tiếng la:

“Dọn dẹp đại khái thôi! Mau rời khỏi chỗ này thôi!”

Sun Joon nhìn Yoon Hee với ánh mắt lo lắng. Nếu bị mắc mưa, thì người khổn đốn nhất sẽ là Yoon Hee. Nhưng trong hoàn cảnh này, chàng không biết phải làm gì cả. Sun Joon không nghĩ đội mưa đi cùng những người đồng hành dưới kia là ý hay, chàng bước thật chậm để chờ Yoon Hee. Đột nhiên búi tóc của Yoon Hee vướng vào thứ gì đó. Một cành cây xà xuống thấp đã mắc vào dây buộc mũ chụp đầu của Yoon Hee. Cô cố gỡ ra, nhưng vì không nhìn được phía sau nên lại càng bị vướng chặt hơn.

“Khoan đã, để tôi giúp cậu.”

Sun Joon bước lại chỗ cô giữ lấy cành cây.

“Không cần đâu, tôi gỡ được ngay thôi mà.”

“Cậu đứng yên một lát đi, không lại vướng thêm nữa bây giờ.”

Giọng nói đầy vẻ sốt ruột của Jae Shin từ dưới vọng lên:

“Này! Ta đang giữ nón của các người đây! Còn nhớ tòa lâu khi nãy chứ? Mọi người hẹn tập hợp ở đó, các người cũng mau quay lại đó đi!”

“Tòa lâu à? Chúng tôi biết rồi, sẽ đuổi kịp huynh ngay thôi!”

Sau khi đưa tay chỉ về phía tòa lâu ở xa tỏ ý đã nghe rõ, Sun Joon quay sang giữ lấy búi tóc của Yoon Hee. Chàng đưa cả hai cánh tay lên gỡ tóc cho cô nhưng tư thế thì không khác gì đang ôm lấy cô cả. Ngay sau lưng Yoon Hee là thác nước nên cô chỉ có thể đứng yên không phản ứng gì. Cô nhìn lên cổ Sun Joon. Yoon Hee nhớ lại ngày đầu tiên gặp chàng.

Khi ấy cũng đang là mùa hè, và thứ đầu tiên ở chàng mà cô nhìn thấy cũng chính là phần cổ này. Khi ấy Yoon Hee đã từng nghĩ rằng giữa cô và chàng là mối nhân duyên một khi đã quay lưng đi thì sẽ không bao giờ gặp lại lần thứ hai. Cô chưa từng dám tưởng tượng mối nhân duyên ấy còn tiếp tục đến tận lúc này. Khi ấy, Yoon Hee cũng không biết rằng mình đã yêu con người này ngay từ khi chỉ mới nhìn thấy cổ chàng, trước cả khi nhìn rõ gương mặt chàng, và ánh mắt tình cảm của chàng nữa.

Nước mưa dần làm ướt quần áo của hai người. Nhưng bàn tay gỡ sợi dây buộc mũ chụp đầu của Sun Joon lại rất chậm. Càng lúc càng chậm hơn. Yoon Hee không muốn quần áo của mình ướt hết, nhưng cũng không muốn giục Sun Joon. Cô không hề biết rằng bàn tay chàng lại mềm mại và nhẹ nhàng đến vậy.

“A... Thì ra tóc cũng có thể cảm nhận được điều này.”

Rồi đột nhiên tay Sun Joon không chuyển động nữa. Tóc Yoon Hee vẫn còn đang vướng trên cành cây. Yoon Hee ngẩng đầu nhìn lên. Mái tóc bị tung ra lòa xòa cùng với nước mưa chảy trên khuôn mặt chàng. Qua những sợi tóc ấy, ánh mắt của Sun Joon đang hướng về Yoon Hee. Rất khác. Ánh mắt ấy không phải ánh mắt cô từng nhìn thấy lần đầu tiên gặp chàng. Giống như tất cả các màu sắc trộn lẫn vào nhau sẽ thành màu đen, ánh mắt chàng như đang trộn lẫn rất nhiều cảm xúc. Ánh mắt này cũng có phần giống ánh mắt của Yoon Hee. Tại sao chứ? Tại sao chàng lại nhìn cô bằng ánh mắt đó?

Một giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má Sun Joon. Cùng với đó, những cảm xúc chàng cố đè nén từ lâu cũng được tuôn ra.

“Dù không có búi tóc này, cũng không có nghĩa cậu sẽ không còn là đàn ông...”

Yoon Hee không hiểu ý chàng, hay đúng hơn là, cô không thể nghe được tiếng chàng. Cô không muốn nghe giọng nói thì thầm đầy đau khổ ấy chút nào. Đó không phải là giọng nói của chàng. Không thể nào là giọng nói của chàng được. Không nỗi đau nào được phép đến với con người này. Không. Đây có thể là do tiếng mưa. Dù tiếng mưa rất lớn và mạnh nên không thể có chỗ cho nỗi buồn, nhưng Yoon Hee vẫn cố dỗ mình bằng suy nghĩ đó.

Vì giọng nói ấy, bàn chân của Yoon Hee vô thức bước lùi về phía sau. Bàn chân đang mang tất của cô trật ra khỏi giày, Yoon Hee bắt đầu loạng choạng, rồi không giữ được thăng bằng nữa, cả thân người cô ngã ra phía sau. Búi tóc đang vướng vào cành cây của Yoon Hee bung ra. Khi cô vừa nhìn thấy chiếc mũ chụp đầu vướng lại trên cây, cũng là lúc tai cô nghe thấy tiếng thác đổ ầm ầm như vỡ òa. Yoon Hee đưa tay về phía Sun Joon, nhưng chỉ trong nháy mắt đôi mắt buồn rười rượi của chàng xa dần, thay vào đó mắt cô chỉ nhìn thấy bầu trời tối đen và cơn mưa nặng hạt. Ngay sau đó lại là hình ảnh của Sun Joon. Chàng đã lấy đà từ tảng đá lớn rồi nhảy theo cô. Chàng vươn tay nắm lấy cổ tay Yoon Hee. Trong vòng tay chàng, Yoon Hee cứ thế rơi xuống, như dòng thác, như những giọt mưa.

May mắn là thác nước này không quá cao, cũng không đủ lớn để nuốt chửng hai người. Cả hai chỉ bị chìm xuống một lúc. Dưới dòng suối trong vắt, Yoon Hee nhìn thấy đôi mắt của Sun Joon. Dù không nhìn thấy nước mắt, nhưng khó có thể nói rằng chàng không khóc. Mái tóc chàng xỏa bung dưới nước chuyển động nhẹ nhàng như sương khói. Mái tóc ấy tiến lại gần rồi như hòa làm một với mái tóc của Yoon Hee. Yoon Hee không thể thở được. Không phải vì cô đang chìm dưới nước, mà vì môi Sun Joon đang chặn lấy môi cô. Yoon Hee lơ đãng như đang ở trong một giấc mơ, như đang lơ lửng giữa bầu trời, như đang nằm trong lòng mẹ.

Chẳng có thế giới nào ở dưới mặt nước. Nên cũng chẳng có đạo lý nào nữa. Ở nơi chật hẹp ấy, chỉ có Sun

Joon và Yoon Hee. Chỉ có hai đôi môi đang dính lấy nhau. Dù đang chìm trong lòng suối lạnh căm, nhưng hai đôi môi ấy vẫn ấm áp lạ thường.

Rồi dòng nước đẩy hai người lên khỏi mặt nước. Vừa quay trở lại với thế gian, đôi môi của Sun Joon cũng xa dần. Nơi họ đang đứng nước không sâu lắm. Khi Yoon Hee với chân chạm đáy, mặt nước chỉ đến ngang vai cô. Ở con suối ấy không còn ai ngoài Yoon Hee và Sun Joon. Đứng giữa những giọt mưa cùng dòng thác đang đổ xuống, Sun Joon cố tránh không nhìn Yoon Hee.

Yoon Hee vẫn chưa hiểu chuyện xảy ra dưới mặt nước khi này là thế nào. Cô tự nhủ đó chỉ là ảo giác của riêng bản thân mình, sau khi bị choáng vì rơi từ trên thác xuống. Hoặc không phải chẳng làm cô ghê tởm, mà chỉ là đang cố thổi hơi cho cô.

Sun Joon quay lưng bước lên bờ trước. Yoon Hee vẫn chưa hoàn hồn, loạng choạng đi theo chàng. Dòng nước chảy xiết khiến bước chân của cô càng thêm chập chới. Đến chỗ nước ngang hông, Yoon Hee mới giật mình lấy hai tay ôm ngực. Dải băng quần ngực của cô đã tuột xuống dưới, không còn ở chỗ cũ nữa. Dù có đang mặc nhiều lớp áo, nhưng trong trạng thái ướt sũng này, những đường nét của khuôn ngực cô vẫn thấp thoáng lộ ra.

Sun Joon lúc này đã vào gần đến bờ, đột nhiên chàng quay lại tiến về phía Yoon Hee. Vừa này còn lạnh lùng tránh mặt Yoon Hee, giờ thì chàng áp chặt môi mình vào đôi môi vừa mới trở lại thế giới bên ngoài của cô. Yoon Hee không cảm nhận được hơi ấm khi này nữa. Trái lại, cô còn có cảm giác chàng đang nuốt lấy môi cô để cướp đi hơi ấm từ cô. Yoon Hee không thể đẩy chàng ra mà cũng không thể lùi lại, chỉ biết đứng vòng tay ôm chặt ngực mình. Cô vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nên không biết phải hành động thế nào cả. Hai chân Yoon Hee bắt đầu loạng choạng. Yoon Hee nghĩ rằng mình bị dòng nước đẩy đi, nhưng thật ra là chính Sun Joon đang kéo cô lại.

Chàng chụp lấy cánh tay Yoon Hee, rồi đẩy lưỡi mình vào miệng Yoon Hee qua đôi môi đang khẽ tách ra của cô. Lưỡi Sun Joon luồn lách khắp các ngỏ ngách trong miệng Yoon Hee như đang tìm thứ gì đó. Chẳng có chân lý cũng chẳng có đạo đức nào trong đó, nhưng Sun Joon vẫn tiếp tục như kẻ khát nước lâu ngày. Hai dòng nước mắt chảy ra từ đôi mắt của Yoon Hee. Đây không phải là hôn. Mà là những đau khổ bấy lâu trong Sun Joon đang lên tiếng thét gào.

Sau hồi lâu không tìm được thứ mình muốn tìm, Sun Joon lại quay lưng lại với Yoon Hee. Chàng không hề nhìn Yoon Hee lấy một lần. Trông chàng rất đáng thương. Yoon Hee có cảm giác nếu cứ để thế này chàng sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô mãi mãi, bất giác cô đưa tay chụp lấy tà áo chàng.

“Tôi sẽ không nói lời xin lỗi cậu đâu.”

Yoon Hee muốn trả lời chàng nhưng lại không thể lên tiếng.

“Tôi sẽ rời khỏi Sung Kyun Kwan. Tôi không còn đủ tư cách để ở lại đó nữa rồi.”

Yoon Hee lắc đầu, nhưng gáy Sun Joon không có mắt, nên dĩ nhiên chàng không thể nào nhìn thấy được. Yoon Hee cố lộn nước, chạy vòng lên đứng trước mặt Sun Joon. Nhưng Sun Joon lại quay đầu về phía khác. Chàng còn nhắm cả hai mắt lại.

“Không phải đâu. Huynh không có lỗi gì cả. Không có lỗi gì cả...”

“Tôi không có lỗi gì với cậu cả. Nhưng trừ cậu ra, tôi có lỗi với cả thế gian này.”

Yoon Hee không biết phải làm gì, cô tựa đầu mình vào ngực Sun Joon. Rồi cô vừa khóc vừa nói rõ từ câu từng chữ:

“Giai Lang huynh! Tất cả mọi tội lỗi đều là do tôi gây ra. Kể cả tội của huynh cũng là do tôi.”

“Tôi là kẻ đã muốn gần gũi cậu! Cho dù cậu có nói rằng cậu cũng từng muốn có tôi, thì cũng không thể nào nhiều bằng tôi đâu. Tội của tôi lớn hơn tội của cậu rất rất nhiều.”

“Không phải vậy mà!”

Yoon Hee nắm lấy bàn tay đang buông thõng của Sun Joon rồi đặt lên ngực mình. Tay Sun Joon chạm vào phần nhô lên mềm mại ấy, nhưng chàng vẫn không nhận ra điều gì.

“... Huynh còn nghĩ mình có tội nữa hay không? Huynh đừng tự trách mình như vậy nữa. Xin huynh đừng...”

Yoon Hee cắn môi, cố nén để không bật khóc. Im lặng đến đáng sợ. Cả tiếng mưa rơi cũng không còn nghe thấy. Hai bàn tay đang run rẩy của Yoon Hee nắm chặt tay Sun Joon. Cô vội cúi gầm mặt. Những giọt nước không rõ là nước mưa hay nước mắt tiếp tục lăn dài trên khuôn mặt cô.

“Giai Lang sư huynh...”

Nước mưa làm Sun Joon thức tỉnh. Tri giác cũng quay về với bàn tay chàng. Thứ chàng đang chạm vào rất kỳ lạ. Không hề bằng phẳng, mà tròn và căng mọng. Rõ ràng đây là bầu ngực của phụ nữ. Sun Joon gỡ hai tay Yoon Hee ra. Chàng nhìn thấy một cô gái đang rụt vai lại vì xấu hổ. Búi tóc xổ tung, thả dài xuống ôm lấy khuôn mặt và vai cô. Dưới lớp áo ướt đầm, từng đường nét bầu ngực Yoon Hee hiện ra rõ ràng.

Hai bàn tay run rẩy của Sun Joon từ từ tháo đai áo Yoon Hee. Hết lớp áo khoác ngoài đến lớp áo khoác trong, và cuối cùng là áo lót. Cứ mỗi lớp áo được cởi ra, khuôn ngực đầy đặn của Yoon Hee lại hiện lên rõ hơn. Khi lớp vải cuối cùng được trút bỏ, một giọt nước mưa từ trên trời rơi xuống rồi lăn dài trên đường cong đáng thèm muốn đó. Một băng vải nằm ngang eo Yoon Hee lọt vào mắt Sun Joon. Nhờ đó chàng biết, đây không phải là món quà Sơn thần tặng cho những hy vọng cháy bỏng của mình. Dù đã nhìn tận mắt, Sun Joon vẫn chưa thể tin được.

“Chuyện... chuyện này... Tôi đang nhìn lầm sao?”

Sau khi kéo áo lại che ngực, Yoon Hee trả lời chàng bằng cái lắc đầu.

“Vậy là bấy lâu nay tôi đã bị lừa?”

“Không phải tôi cố tình lừa huynh đâu.”

“Nếu không phải là cậu lừa tôi, thì chuyện này là thế nào hả?”

“Tôi không hề lừa huynh! Hơn ai hết, tôi chán ghét số phận khi phải đứng trước mặt huynh với thân phận đàn ông như thế này. Dù có phải lừa cả thế gian, tôi cũng không hề muốn lừa huynh chút nào cả.”

“Khoan... khoan đã! Giờ tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Tôi không hiểu cậu đang nói gì cả.”

Sun Joon lắc đầu thật mạnh như thể muốn xua đi những suy nghĩ phức tạp trong đầu. Rồi chàng ôm Yoon Hee thật chặt. Chàng không còn nghĩ được gì nữa. Chỉ cảm thấy người con gái đang cải trang nam nhi đứng trước mặt mình thật đáng thương.

Người con gái đang rơi nước mắt nhiều hơn cả nước mưa này đã đẩy hết những suy nghĩ và cảm xúc rối bời trong lòng chàng ra xa. Đôi vai nhỏ bé, vòng eo thanh mảnh, thân hình mà chàng đang ôm vào lòng đúng là của một cô gái. Rồi đột nhiên nước từ trên thác đổ xuống, mực nước suối càng dâng cao khiến Sun Joon giật mình. Trước tiên họ phải rời khỏi nơi này đã. Nước dâng cao cũng là một vấn đề, nhưng vấn đề lớn hơn cả là người con gái trong lòng chàng đang bắt đầu thấy lạnh vì ngấm mình dưới nước quá lâu.

Sun Joon nắm chặt tay Yoon Hee và kéo cô đi. Mà không, là chính cô đang giữ bàn tay ấy thật chặt để không bao giờ vượt mất cũng nên. Họ đi ngược lại với hướng mà những nho sinh khác đã đi. Ngay lúc này tâm trạng cũng như tinh thần của hai người quá rối bời, khó có thể nhập hội với những người đồng hành kia được.

Đi được một lát, họ nhìn thấy một gốc cây lớn mọc giữa những tảng đá to. Những tảng đá này có bị ướt một chút, nhưng vẫn còn lưu lại hơi ấm do mặt trời chiếu khi nãy, đủ để họ sưởi ấm mình. Yoon Hee giữ chặt áo rồi ngồi lên một tảng đá. Sun Joon vẫn chưa sắp xếp được những cảm xúc hỗn độn trong lòng, chỉ biết đi qua đi lại bên cạnh cô.

30. Chương 30

Tiếng thác nước vọng lại từ xa, còn tiếng chim rừng gần như im hẳn. Sau một hồi bước quanh như người mất trí, Sun Joon đột nhiên dừng lại và hỏi:

“Cậu... là nữ thật sao?”

Chàng vẫn chưa thể tin được chuyện đang xảy ra nên muốn xác minh thêm lần nữa. Yoon Hee vùi mặt vào đầu gối, lí nhí trả lời:

“Vâng.”

Sun Joon lại lắc đầu. Kể từ khi rơi trên đỉnh thác xuống, cả thế gian xung quanh chàng dường như đảo lộn. Nếu không cũng là thần kinh chàng bị chấn thương chỗ nào đó rồi. Chàng ngờ rằng đây có lẽ là ảo giác do những nỗi đau dồn nén bấy lâu trong lòng chàng tạo ra. Sun Joon ôm đầu, rồi không rõ rên rỉ hay nghẹn ngào, chàng lên tiếng:

“A a, không được. Không thể có chuyện này được. Giấc mơ này tàn nhẫn quá. Nếu tỉnh giấc rồi thì tôi không biết phải sống với suy nghĩ gì nữa...”

Yoon Hee không thể trả lời chàng đây không phải là mơ. Chính bản thân cô cũng chưa tin đây là hiện thực. Sun Joon hỏi lại một lần nữa:

“Nếu vậy, Kim Yoon Sik là ai?”

“Là đệ đệ của tôi.”

“Vậy còn người đang ngồi trước mặt tôi là ai?”

“Là tỉ tỉ của Kim Yoon Sik.”

“Vậy tiểu thư tôi gặp lần trước là ai?”

“Chính là tôi.”

Sun Joon ngồi phịch xuống cạnh Yoon Hee, không còn chút sức lực. Rồi chàng nhìn xuống đất, cười chua chát nói:

“Đây đúng là một giấc mơ. Không thể có chuyện bao nhiêu hy vọng, tưởng tượng của tôi đều trở thành hiện thực được.”

Yoon Hee không thể tin vào những điều tai mình vừa nghe.

“Huynh đã từng tưởng tượng đến cảnh này sao? Huynh đã từng hy vọng có chuyện này à? Vậy thì đây đúng là mơ rồi? Tôi đang ở trong một giấc mơ. Có lẽ là sau khi ngã từ trên đỉnh thác xuống...”

Bàn tay Sun Joon chạm vào tóc Yoon Hee. Chàng luồn mấy ngón tay vào mái tóc đó, vuốt nhẹ. Cả những sợi tóc buông trên vai Yoon Hee cũng rất đẹp.

“Nàng là nữ nhi thật à?”

“Vâng.”

Lần này thì bàn tay chàng chạm vào má Yoon Hee. Rồi Sun Joon vuốt ve má cô.

“Vậy nghĩa là từ bây giờ, ta có thể yêu nàng hết lòng được rồi phải không?”

Nước mắt rơi xuống từng hạt từ đôi mắt của Yoon Hee. Ngón tay Sun Joon chạm vào môi cô. Yoon Hee rung mình như thể những giọt nước mưa lạnh băng kia vừa thấm vào người. Bàn tay Sun Joon từ từ tiến xuống phía dưới như để xác minh lần nữa. Qua khỏi cổ Yoon Hee, bàn tay ấy gỡ lớp áo ra rồi chạm vào ngực cô. Những giọt nước mưa cũng theo tay Sun Joon lăn xuống dưới. Bầu ngực nữ nhi ấy vẫn chưa biến mất. Môi của hai người lại vô lấy nhau. Rồi đôi môi Sun Joon trượt dài xuống dưới theo đúng đường đi của bàn tay khi nãy. Đột nhiên đôi môi ấy như tỉnh giấc, dừng lại ở ngay gờ ngực Yoon Hee.

“Tôi không phản kháng gì cả, sao huynh lại ngập ngừng?”

Câu hỏi được Yoon Hee thốt lên với suy nghĩ về Phù Dung Hoa.

“Chưa tổ chức hôn lễ chính thức mà đã giao hợp thì khác gì cầm thú. Ta thì không sao, nhưng ta không thể để nàng mang tiếng xấu được.”

Câu nói lịch sự ấy của Sun Joon làm bầu ngực Yoon Hee càng nóng hơn nữa. Cô ôm lấy đầu chàng, nói như nài nỉ:

“Nếu ông Giai Lang huynh như thế này rồi bị mang tiếng xấu, thì tôi cũng xin chọn trở thành cầm thú. Nếu không, có khi tôi sẽ ghen tị với đám cầm thú kia cả đời.”

Vậy là từ giờ cô đã có thể mơ về hôn lễ của mình và người đàn ông này sao? Có phải trở thành cầm thú cô cũng chẳng màng. Nhưng ngay lúc này Sun Joon đang cố đè nén những ham muốn của mình lại. Yoon Hee cúi sát, cố tình thổi hơi nồng vào tai chàng.

“Chuyện tình dục giữa nam và nữ là lẽ tự nhiên do trời định, còn đạo nam nữ thụ thụ bất thân là do các thánh nhân đặt ra. Nhưng huynh nghĩ xem, trời là bậc cao hơn cả, chỉ bằng ta cứ phá vỡ các luân thường đạo lý, chứ sao có thể đi ngược lại ý trời. Huynh định giữ lễ nghĩa ỉnh mà không nghĩ cho tôi sao?”

Lời thì thầm của Yoon Hee xua tan mọi lý trí của Sun Joon. Khi đôi môi chàng lại bắt đầu chuyển động, chạm vào đầu nhũ Yoon Hee, cô ngả người ra phía sau, nằm hẳn lên tảng đá. Yoon Hee mở mắt nhìn trời. Gần một nửa bầu trời trên đầu cô bị đám lá cây xum xuê kia che khuất. Nước mưa rơi xuống mặt cô và lưng Sun Joon qua những kẽ hở của đám lá. Yoon Hee không cảm thấy lạnh, không phải vì tảng đá sau lưng cô vẫn còn hơi ấm, mà vì đôi môi nóng bỏng của Sun Joon. Dù bị nước mưa rơi vào, nhưng đôi mắt Yoon Hee vẫn mở to. Cô sợ nếu nhắm mắt, mình sẽ choàng tỉnh khỏi giấc mơ này.

Sau khi mảnh vải nơi thắt lưng Yoon Hee được Sun Joon đẩy sang một bên, phần eo trắng ngần không tì vết của cô hiện ra. Vòng eo thon đến nỗi tưởng như chỉ cần hai bàn tay thôi cũng có thể ôm hết được. Sun Joon định lần tới phần đai quần thì khựng lại. Bỗng dưng chàng thấy sợ, lẽ như phía dưới lớp quần của Yoon Hee cũng là một thứ đang ngóc đầu lên giống hệt thứ chàng đang có, thì Sun Joon sẽ giật mình, và tỉnh giấc khỏi giấc mơ này.

Sun Joon chậm rãi ngược lên nhìn Yoon Hee. Khuôn mặt chàng đã ngấm nhìn hăng ngày trong suốt thời gian qua, hôm nay, dưới làn nước mưa, bỗng mang đầy vẻ khêu gợi khó cưỡng. Việc từ trước đến giờ chàng luôn nghĩ con người này là đàn ông thật buồn cười. Sun Joon kéo lưng quần Yoon Hee xuống một cách vội vàng. Con người này là nam hay nữ, chuyện đó chẳng còn quan trọng nữa rồi. Sun Joon chỉ cần biết, người mà chàng yêu say đắm đang nằm ngay trước mặt chàng.

Vừa cởi hết lớp quần ngoài quần trong của Yoon Hee ra, Sun Joon đã không tài nào kìm nén nổi những cảm xúc đang trào dâng, chàng vùi mặt mình vào giữa hai chân Yoon Hee. Mái tóc của chàng xõa tung trên bụng và eo cô, hòa vào nước mưa. Sun Joon bỗng như vỡ òa. Nước mắt chàng làm Yoon Hee ướt đầm.

Chẳng có gì cả. Không có thứ đại vật danh tiếng ấy, tiểu vật cũng không. Như muốn cảm ơn vì điều đó, Sun Joon đặt môi mình lên chỗ đứng ra phải có thứ chắn giữa giống chàng. Rồi như thể đang uống từng ngụm nước mưa, chàng uống lấy cơ thể Yoon Hee.

Được một lúc sau thì Yoon Hee oằn người thật mạnh. Một cơn đau như xé trời lao thẳng vào người cô. Cơn đau làm Yoon Hee nhắm mắt lại. Giấc mơ không biến mất. Vậy đây là hiện thực, chứ không phải là mơ. Cơn đau khi Sun Joon tiến vào bên trong cô dần biến thành cảm giác ngọt ngào và êm ái đến vô cùng. Đến khi mưa tạnh, Yoon Hee và Sun Joon vẫn tiếp tục chia sẻ cơ thể của nhau. Tính tình Sun Joon vốn lịch sự nhàn nại, nhưng trong chuyện này, chàng chẳng còn chút điềm tĩnh nào nữa. Những động tác hông của Sun Joon không hề biết đến cơn đau của Yoon Hee, cứ tiếp tục mãi mà không chịu ngừng.

Cái nón sa của Sun Joon được đặt dưới cái của Yoon Hee, rồi lại chuyển lên trên, rồi lại đổi xuống dưới, cứ thế thay đổi vị trí không ngừng. Là Do Jae Shin. Gã cứ nhìn mãi dòng thác và hành động trong vô thức. Jae Shin cảm thấy bất an đến nỗi đứng ngồi không yên. Rồi gã ném hai cái nón xuống sàn lều, nổi giận:

“Mấy thằng nhãi này sao giờ còn chưa thấy đâu nữa!”

Tâm trạng Jae Shin rõ ràng đang rất tệ. Yong Ha khẽ liếc nhìn Jae Shin rồi lên tiếng nói đỡ cho Yoon Hee và Sun Joon:

“Chắc... chắc cũng sắp về tới rồi. Có khi đang trên đường về thì tìm chỗ nào trú mưa rồi cũng nên...”

“Mưa tạnh từ nãy rồi, sao giờ còn chưa đến!”

Nghe Jae Shin quát, Yong Ha giả vờ giật mình một cách lộ liễu, nói:

“Ôi trời ạ, hết cả hồn! Làm sao tôi biết được. Chẳng lẽ huynh nghĩ cả hai bị lạc ở cái chỗ bé xíu ấy? Đến ngay bây giờ ấy mà. Huynh cứ nổi cơn như vậy có khi hai đứa nó lại chẳng dám về luôn.”

Nói đến đây, nhìn thấy đôi mắt đang trợn trừng của Jae Shin, Yong Ha liền ngậm miệng lại, nhặt hai cái nón bị ném xuống đất lên phủi phủi. Tình hình này thì nên bớt lời để giữ cho toàn mạng. Những nhọ sinh khác đang ngồi nghỉ trong lầu cũng đồng loạt tránh ánh mắt của Jae Shin. Họ chỉ mong có quyền sách nào gần đó để giả vờ đọc mà thôi. Ai nấy đều muốn tránh đám lửa, nhưng thái độ đó lại làm Jae Shin nổi điên hơn.

“Này! Các người không thấy lo sao?”

Cả đám đồng thanh la lên:

“Có... có lo chứ! Sao mà không lo cho được.”

“Chết tiệt! Đúng ra ta không nên để hai đứa nó lại...”

Jae Shin không chịu được nữa, vừa định xỏ chân vào giày thì Yong Ha bình thản nói:

“Huynh định đi tìm à? Thôi khỏi đi, có khi hai đứa chúng nó tự về gần đến nơi rồi cũng nên.”

Jae Shin cũng nghĩ vậy. Gã lại hất đôi giày sang một bên rồi leo lên lầu. Jae Shin cảm thấy bất an. Không phải gã lo hai người họ lạc đường, mà chính sự thật hai người họ ở cùng nhau khiến gã nóng gan nóng ruột. Jae Shin đứng đá mấy cái vào cây cột của tòa lầu rồi nằm xuống sàn, xoắn hết chân tay ra thành hình chữ đại. Trần nhà cứ xoay vòng vòng rồi vẽ thành khuôn mặt Yoon Hee. Cả khuôn mặt đáng ghét của Sun Joon. Miệng Jae Shin bắt đầu lẩm bẩm chửi rủa.

Đám nhọ sinh thấy Jae Shin nằm yên thì cảm thấy yên tâm hơn, bước ra ngoài ngắm ao sen vừa được tắm mưa. Trận mưa rào khi nãy vẫn không đủ để xua đi cái nóng. Hơi nồng từ mặt đất phả ra sau mưa lại càng mạnh hơn. Bỗng có người la lên:

“A! Giai Lang và Đại Vật kia!”

Jae Shin đứng bật dậy. Yoon Hee và Sun Joon đang tiến lại. Yoon Hee đầu tóc quần áo chỉnh tề trong khi Sun Joon thì để tóc buông xõa. Yong Ha tròn mắt lẩm bẩm:

“Xem ra bên thác có bão quét qua rồi.”

Hắn nói về phía họ:

“Này! Đã bảo về đây trú mưa rồi, vậy mà hứng mưa đã đời rồi mới về là sao?”

“Xin lỗi vì về trễ.”

Sun Joon cúi chào Yong Ha rồi quay sang xin lỗi các nhọ sinh khác.

“Đại Vật bị rơi xuống thác nên bọn tôi mới về hơi trễ một chút.”

Yong Ha giật mình la lớn:

“Cái gì? Có bị thương không?”

“Cậu ấy chỉ hơi hoảng một chút thôi, ngoài ra không bị thương gì cả.”

“Còn đầu tóc cậu bị cái gì vậy?”

“Tôi làm rơi mất mũ chụp đầu. Tìm mãi không ra, sợ mọi người chờ nên cứ thế quay về.”

Khi nãy Jae Shin là người nóng ruột nhất, nhưng hai người kia vừa quay về, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lặn của Yoon Hee, gã lại nằm xuống tỏ vẻ không quan tâm, dù cơn giận trong người vẫn chưa dứt hẳn. Sau khi chào những người khác xong, Yoon Hee thận trọng ngồi tựa lưng vào cây cột của tòa lầu. Cơn đau ở phần

thân dưới lan khắp cơ thể khiến cô cuộn người lại. Đi bộ được đến tận đây đã là khó khăn lắm rồi, Yoon Hee không biết liệu mình có thể về Sung Kyun Kwan được không nữa. Việc giấu cơn đau còn làm cô mệt mỏi hơn. Mồ hôi lạnh chảy dọc hai bên tai Yoon Hee. Yong Ha nhìn cô rồi lên tiếng hỏi:

“Đại Vật! Bị đau ở đâu à? Sắc mặt cậu sao thế hả?”

Jae Shin bắt giác cũng ngồi bật dậy.

“Không... không có gì đâu. Tại tôi vẫn còn hơi sợ. Vả lại nước thác có lẽ quá lạnh đối với tôi.”

Jae Shin đưa chân thúc vào hông Yoon Hee.

“Này! Người không sao thật chứ?”

Bị Jae Shin đá, cơn đau âm ỉ này giờ lại một lần nữa chạy khắp cơ thể Yoon Hee. Nước mắt ứa ra. Yoon Hee gật đầu một cách khó khăn thay cho câu trả lời. Sun Joon biết chuyện này là do mình gây ra, đứng ngập ngừng một lát rồi khẽ ngồi xuống cạnh Yoon Hee. Chàng sợ người khác chú ý, không dám mở miệng hỏi xem cô có sao không, cũng không thể ôm lấy đôi vai nhỏ của cô, chỉ biết lo lắng trong lòng. Yong Ha lặng lẽ quan sát hai người họ, đoạn quay sang nhìn hồ sen, tay phe phẩy quạt lên tiếng như tức cảnh sinh tình:

“Loài hoa ẩn dật trong muôn hoa[1], cuối cùng cũng chịu hé nở rồi đây. Nhưng biết làm sao bây giờ. Chưa biết chừng Hoa vương đã tàn rồi cũng nên, trong khi ấy Hoa quân tử vẫn còn tươi nguyên, trước sau luôn được bảo vệ trong hồ sen lớn...”

[1] Thường được hiểu là quốc hoa.

Nho sinh đứng bên cạnh hẳn không nghĩ gì sâu xa, lại nói về chuyện thời gian:

“Cũng phải, mới đây mà đã cuối mùa rồi. Qua Mạt phục là đến thu ngay, đến lúc đó thì dù có đẹp đến mấy đám hoa quân tử này cũng phải nhường chỗ cho hoa ẩn dật mà thôi. Chuyện thuận theo tự nhiên mà.”

Khẽ liếc nhìn Yoon Hee đang ngắm hồ sen một cách mệt mỏi. Yong Ha cảm thấy khó chịu trong người. Để xua đi cảm giác khó chịu ấy, Yong Ha thở dài:

“Phải chi chuyện thế gian cũng giống như tự nhiên...”

“Không sao chứ?”

Lời thì thầm lí nhí của Sun Joon khó khăn lắm mới thoát ra khỏi miệng chàng. Chàng đã phải chú ý xung quanh cả chục lần rồi mới dám lên tiếng. Trên đường về Sung Kyun Kwan cùng các nho sinh khác cũng vậy, khi cả hai đã bước vào phòng cũng vậy. Ngày thường dễ nói chuyện với nhau là thế, vậy mà lúc này Sun Joon chỉ biết nhìn Yoon Hee nằm trong chăn mệt mỏi, không sao mở miệng được. Câu đơn giản nhất đã chẳng thể nói, những câu hỏi thăm ân cần càng không phải bàn. Tóm lại, từ khi còn ở tòa lâu trú mưa cho tới tận giờ, Sun Joon không hề nói với Yoon Hee lấy một lời. Chưa kể đến không khí gượng gạo giữa hai người, chỉ riêng việc Jae Shin lúc nào cũng kè kè bên cạnh với đôi mắt trợn trừng như đang giám sát cả hai đã đủ khiến chàng khó mở lời rồi. Tận khi Yong Ha kéo Jae Shin đi chỗ khác với lý do có chuyện muốn nói, Sun Joon mới hỏi được câu hỏi tưởng như dễ nhất trên đời này.

Yoon Hee trả lời chàng bằng một nụ cười. Sun Joon chỉ cần bấy nhiêu, chàng nằm sấp xuống, nghiêng đầu về phía Yoon Hee. Rồi chàng kê miệng mình lên vành tai Yoon Hee thì thầm:

“Ta quên mất sức khỏe của nàng không được tốt.”

Cảm giác những sợi tóc của chàng chạm lên mặt thật thích. Khi này Sun Joon có nhờ một trai bộc đi mua mũ chụp đầu mà mãi chưa thấy về, nhưng cứ thà thế này lại hay hơn. Yoon Hee cũng thì thầm:

“Người có sức khỏe không tốt không phải tôi mà là tiểu đệ của tôi.”

Sun Joon đưa cả hai tay lên che miệng và lại thì thầm tiếp:

“Vậy nếu không phải do sức khỏe yếu, sao lại sốt hằm hập thế này?”

Yoon Hee cũng bắt chước chàng đưa tay lên che miệng rồi nói:

“Tôi chỉ nói là không sao, chứ chưa hề nói là không đau.”

Mãi một lúc sau Sun Joon mới hiểu ý nghĩa của câu nói đó, mặt chàng đỏ bừng từ sống mũi đến tận vành tai. Mặt Yoon Hee cũng đỏ không kém. Nghĩ lại, cô đã làm chuyện cực kỳ không phải. Sun Joon đã cố gắng kìm ham muốn lại, vậy mà Yoon Hee lại chủ động kích thích chàng. Dù có biện minh là khi đó cô không còn tỉnh táo, thì rõ ràng đó không phải là hành động một người con gái đứng đắn được phép làm. Nỗi xấu hổ khó nói thành lời đột nhiên ủa tới. Yoon Hee kéo chăn trùm kín đầu để giấu đi khuôn mặt đang càng lúc càng đỏ hơn của mình. Sun Joon đưa tay giữ chăn lại, hai người trông như đang chơi kéo co với nhau vậy.

“Sao tự đứng lại che mặt đi?”

“Tôi xấu hổ lắm.”

“Sao tự đứng lại xấu hổ?”

Yoon Hee hạ thấp chăn xuống, để lộ ra đôi mắt đen lay láy và hỏi:

“Giai Lang huynh có nghĩ tôi là đứa con gái không đứng đắn không?”

Sun Joon vẫn giữ tay che miệng thì thào trả lời:

“Nếu có một người con gái dám đường đường chính chính nói rằng quan hệ tình dục giữa nam nữ phải được đặt trước quan niệm nam nữ thụ thụ bất thân, nàng có thể nghĩ cô ấy là người đứng đắn hay không?”

Đôi mắt Yoon Hee chứa đầy sự thất vọng. Sun Joon cố nhin cười, lại thì thào:

“Nhưng càng không thể nghĩ rằng cô ấy không phải là người đứng đắn.”

Sự thất vọng vẫn hiện rõ trong đôi mắt Yoon Hee.

“Thứ ta quan tâm không phải là chuyện nàng có đứng đắn hay không, thứ ta quan tâm chính là hình ảnh của nàng mà ta đã dõi theo suốt từ trước đến giờ.”

“Có chuyện này... Tôi có nói dối huynh một chuyện.”

“Chẳng lẽ trong những lời nàng từng nói có lời nào không phải là nói dối sao?”

“Gì cơ?”

Sun Joon mỉm cười thật tươi. Yoon Hee nói với giọng hờn dỗi:

“Tôi không giỏi thêu thùa. Thật ra là khả năng thêu thùa của tôi rất tệ.”

“Thay vào đó nàng giỏi tất cả những gì ta thích. Vậy tốt hơn mà.”

Yoon Hee kéo chăn xuống, để lộ ra khuôn mặt lấm lấm mồ hôi. Cô nhoẻn miệng cười. Khóe miệng Sun Joon cũng khẽ nhếch lên. Chàng lấy khăn tay lau mồ hôi cho Yoon Hee rồi lấy phần nước đá được phát cho nhỏ sinh vào mỗi kỳ Mặt phục bỏ vào miệng cô. Từng cử chỉ của chàng đều rất tình cảm. Yoon Hee quên tất cả những lần lạnh lùng trước đó của Sun Joon, cô cảm thấy như mình đang quay lại thời điểm lần đầu tiên gặp chàng.

Trong phòng lúc này chỉ có hai người. Và đang là buổi tối mùa hè nóng nực. Nhưng Sun Joon và Yoon Hee vẫn nằm sát nhau, liên tục thì thào phả hơi nóng vào tay nhau.

“Khi chỉ có chúng ta với nhau đừng gọi ta là huynh này huynh kia nữa.”

“Vậy phải gọi là gì?”

“Chúng ta gọi nhau là công tử, tiểu thư cũng được mà.”

“Nhưng khi ở cùng những người khác lại lỡ miệng gọi theo kiểu đó thì...”

Sun Joon ngáp ngừng một lát rồi ngượng ngừng nói:

“Có một từ có thể dùng được, nếu người khác có nghe thấy chúng ta cũng có thể nói là họ nghe lầm. Từ mà phát âm khá giống với biệt hiệu của ta ấy...”

“A!... A Lang[2].”

[2] A Lang: cách các cô gái gọi người yêu hoặc chồng mình.

Yoon Hee vừa đỏ bừng mặt vừa nở một nụ cười hạnh phúc. Nhưng càng hạnh phúc, bóng đen trong lòng cô càng nặng nề hơn. Vì đóa phù dung kia đã nở trước cô từ rất lâu rồi.

“Vậy còn Phù Dung Hoa...”

Như thể đọc được nỗi lòng của cô, Sun Joon đặt môi lên mắt, rồi lên tai Yoon Hee. Sau đó chàng thì thầm vào tai cô:

“... Hôm đó ta đã cùng Sun Dol đi từ chối nàng ấy. Sau lần đó, ta chưa gặp lại nàng ấy lần nào, cũng không nhận hay gửi thư từ gì nữa. Chuyện yêu nàng nhưng lại giả vờ không phải để đến với Phù Dung Hoa quá khó đối với ta. Để đưa ra được quyết định đó cũng chẳng dễ dàng gì.”

Dù vậy, Yoon Hee vẫn không thể cảm thấy yên tâm. Bức tường giữa Nam nhân và Lão luận quá lớn. Yoon Hee đưa tay luôn vào tóc Sun Joon. Cô muốn cảm nhận hết con người, cơ thể chàng khi còn có thể. Những lo lắng về ngày mai, hãy để ngày mai tính. Khoan, lo lắng chuyện ngày mai? Á! Yoon Hee vừa vươn người định ngồi dậy thì bị Sun Joon giữ lại.

“Tôi phải dậy ngay bây giờ.”

“Vẫn chưa được đâu. Cần gì nàng cứ nói, ta sẽ làm cho.”

“Tôi phải chuẩn bị bài cho ngày mai. Không thể cứ nằm thế này mãi được...”

“Mai nàng hãy nghỉ ngơi đi. Cứ nói là bị ốm, tiến sĩ Park sẽ hiểu à.”

“Nghỉ thì dễ, nhưng để theo kịp bài đó lại chẳng dễ dàng gì. Tôi không được phép lơ là ngày nào cả.”

Sun Joon ngồi dậy trước cô và cầm lấy quyển sách. Rồi chàng lại nằm sắp xuống, kê gối dưới ngực và nói:

“Nàng cứ nằm đó nghe thôi. Ta sẽ đọc cho nàng.”

Thấy Sun Joon cương quyết vậy, Yoon Hee đành chịu, cô nằm ngửa nhìn trần nhà, nghiêm túc nói:

“Nhất âm nhất dương chi vị đạo, huynh đọc từ phần đó nhé. Việc âm dương tuần hoàn được gọi là đạo. Phân tích thì dễ, nhưng để hiểu được nghĩa chính xác thì lúc nào cũng khó. Các câu văn trong Chu dịch rất đơn giản, nhưng lại cực kỳ khó hiểu.”

“Trong từ đạo vốn có nhiều nghĩa. Ở đây chúng ta có thể hiểu là “quy tắc” cũng được.”

“Quy tắc? Quy tắc của vũ trụ... Huynh nói nghe đơn giản thật đấy.”

Lời giải thích của chàng cũng êm ái như những lời thì thầm vậy. Có vẻ như chàng muốn Yoon Hee ngủ thật.

“Tất cả mọi thứ trong vũ trụ đều tuân theo quy tắc nhất âm nhất dương. Ví dụ, có mặt trước thì sẽ có mặt sau, có nam thì phải có nữ. Không có bất kỳ thứ gì chỉ có một bên. Có một vị tên là Lý Ngự từng nói ‘Thế gian vốn là một vở diễn. Dù có nghìn năm sau, trong vở diễn này cũng chỉ có hai người. Một là nam nhi, hai là nữ nhi.’ Chính vì vậy, âm dương lúc nào cũng phải hòa hợp với nhau, không có thứ gì có thể tồn tại riêng lẻ được. Nếu không có nàng, sẽ không có ta, và nếu không có ta, sẽ không có nàng.”

Câu giải thích cuối cùng của Sun Joon khiến Yoon Hee bật cười thành tiếng.

“Đó chỉ là ý của ta thôi, còn trong Chu dịch không nói về nam nữ, mà về vũ trụ. Nếu đặt một thứ gì đó là âm, thì sẽ xuất hiện dương, và nếu đặt một thứ gì đó là dương, ắt hẳn sẽ xuất hiện âm. Đây chính là nhất âm nhất dương chi vị đạo. Trong cuộc đời con người cũng vậy, có bình yên, thì sẽ có nỗi đau. Đối lập với bình yên là đau khổ, đã đau khổ thì sẽ có ngày bình yên lại đến. Nhưng mặc dù nguyên tắc là vậy, nhưng cũng có một số thứ bất biến. Đây chính là bốn thể của đạo. Có câu ‘Kể chi giả thiện dã’, thể hiện được đầy đủ ý nghĩa của điều này.”

Vậy nghĩa là đau khổ sẽ sớm đến với hạnh phúc của Yoon Hee và chàng sao? Vậy sau nỗi đau đó, liệu hạnh phúc có đến lần nữa không? Dẫu không thể biết trước được nỗi đau và niềm hạnh phúc sau cùng ấy sẽ lớn đến chừng nào, nhưng ngay giây phút này, niềm hạnh phúc mà Yoon Hee đang chia sẻ cùng người đàn

ông này cũng đã lớn đến mức không gì có thể đo đếm được. Giọng nói khi giải thích của Sun Joon không khô cứng mà rất vui vẻ, giọng nói ấy đã dỗ dành những suy nghĩ trong Yoon Hee, giúp cô bình yên trở lại.

“Thầy cũng nói phải thuộc cả Phục Hy lục thập tứ quái phương viên đồ nữa...”

“Nàng đừng học thuộc lòng suông, vẽ hình ra sẽ dễ nhớ hơn đấy.”

Sun Joon cầm lấy tay Yoon Hee. Nóng hổi. Bị sốt như thế này còn cương quyết đòi học, lòng chàng nhói đau vì thương cô. Chàng đặt ngón tay mình vào lòng bàn tay Yoon Hee.

“Á! Nhột quá.”

Yoon Hee định rút tay lại thì chàng càng nắm chặt hơn.

“Nàng để yên nào! Ta sẽ vẽ quẻ tượng, nàng cùng học từng chữ với ta nhé. Đầu tiên là quẻ Càn.”

Quẻ Càn thì có gì để vẽ? Chỉ cần sáu gạch là đủ. Đây là chữ mà ai cũng có thể biết mà không cần học. Sun Joon vẫn giữ chặt tay Yoon hee dù cô đã nói rằng mình nhột, chỉ vì chàng muốn được chạm vào cô mà thôi. Chàng bắt đầu tham lam.

“Nàng thử đọc tám quẻ tiếp theo tính từ bên trái của quẻ Càn xem.”

“Càn, Quái, Đại Hữu, Đại Tráng, Tiểu Súc, Nhu, Đại Sắc, Thái.”

Bàn tay Sun Joon đột nhiên luồn vào trong chăn. Yoon Hee giật mình nhìn về phía cửa, rút người lại nói:

“Huynh làm gì vậy? Chưa biết chừng Kiệt Ngao sư huynh sẽ về ngay bây giờ đấy?”

“Bàn tay nàng nhỏ quá, làm sao vẽ hết được cả tám quẻ.”

Vậy thì vẽ từng quẻ là được mà? Sun Joon vừa đưa ra một cái cớ kỳ quặc vừa thọc sâu tay vào trong chăn. Tay chàng chạm vào bụng Yoon Hee. Khác hẳn với bàn tay đang hành sự trong chăn, khuôn mặt Sun Joon vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

“Ta sẽ bắt đầu từ quẻ Quái.”

Nói rồi chàng bắt đầu gạch từng gạch thật chậm rãi. Người đàn ông này, có vẻ như vẫn chưa hiểu rõ lý do tại sao Yoon Hee lại lên cơn sốt nằm bẹp thế này. Hoặc chàng nghĩ rằng ngoài chuyện tiến vào trong người cô thì làm gì cũng được. Thật không may, khác với những gì Sun Joon nghĩ, đầu ngón tay chàng không chỉ tác động lên bụng Yoon Hee, mà còn làm ảnh hưởng đến cả cơ thể cô, đặc biệt là vùng bụng dưới. Yoon Hee đã sốt nay còn sốt cao hơn.

Ngay lúc đó cửa phòng mở toang, Jae Shin vừa quát tháo vừa đi vào.

“Không có chuyện gì tại sao lại bán dính lấy nhau vậy? Ma quỷ làm gì không biết, sao không bắt quách tên Nữ Lâm kia đi cho rồi.”

Yoon Hee giật mình, khuôn mặt cô càng lúc càng đỏ hơn. Nhưng ngược lại. Sun Joon đã kịp rút tay ra, cầm quyển Chu dịch lên và diễn như không có chuyện gì xảy ra. Jae Shin ngồi xuống bên cạnh Yoon Hee, nóng nảy hỏi:

“Hai người đang làm gì vậy?”

“Cậu ấy cứ nhất định đòi chuẩn bị bài cho ngày mai, không còn cách nào khác tôi đành phải đọc bài cho cậu ấy nghe.”

Sun Joon trả lời với vẻ mặt không chút thay đổi.

“Mà sao mặt thẳng nhóc này lại nóng đỏ như thế nữa rồi?”

“Tôi cũng không rõ nữa, có thể là do cậu ấy sốt. Chắc phải thêm một viên nước đá nữa thì mới đỡ hơn.”

Sun Joon vừa đứng dậy định với lấy bát nước đá thì Jae Shin đã đặt tay lên trán Yoon Hee và nói:

“Sao lại sốt cao thế này? Hay là để y viên chẩn mạch cho đi? Dù gì thuốc cũng miễn phí mà.”

“Không cần đâu. Chỉ là do nóng quá thôi.”

Sun Joon khẽ đẩy tay Jae Shin ra rồi đặt bát nước đá lên trán Yoon Hee.

“Nước đá tan hết rồi, nhưng để thế này cũng có thể giảm sốt được đấy.”

Jae Shin cảm thấy lạ. Thái độ của Sun Joon khi gạt tay gã ra rõ ràng không có ý gì, nhưng cảm giác lại rất khác. Không thể nói chính xác điểm lạ lùng ấy là gì, tâm trạng Jae Shin càng khó chịu hơn. Bên ngoài trông Sun Joon vẫn bình tĩnh, nhưng thật ra chàng đang muốn nổ tung. Đã gần đến giờ ngủ, chỉ nghĩ đến chuyện Jae Shin sẽ nằm cạnh Yoon Hee thôi cũng đủ khiến chàng máu nóng dồn lên não. Từ khi mới vào trường đã sắp xếp chỗ nằm như thế, giờ đột nhiên nói đổi cũng không được. Chàng muốn nhai cho nát cái lưỡi của mình vì đã ngăn Yoon Hee khi cô đòi nằm sát cửa vào đêm đầu tiên.

Cửa phòng lại mở ra lần nữa, lần này đến lượt Yong Ha chạy vào.

“Này, trả mấy thứ hôm trước ta mượn đây.”

“Định vào đây làm trò gì nữa hả?”

Yong Ha lờ đi câu hỏi của Jae Shin, cùng Sun Joon lôi đồng giấy bài viết của Hồng Bích Thư ra. Thấy Yong Ha hốt hơ hốt hải, Yoon Hee cũng nhòm người dậy nhìn theo.

“Hết rồi à?”

“Vâng, đây là tất cả.”

“Trong phòng này còn sách hay đồ vật gì bị cấm mang vào Thanh trai nữa không?”

Câu hỏi ấy hướng về Jae Shin. Nhưng cả ba người đều lắc đầu. Yong Ha vội vàng mở cửa sổ đưa sắp giấy ra ngoài. Có ai đó đang chờ sẵn, nhận lấy sắp giấy rồi biến mất.

“Có chuyện gì vậy?”

“Giờ thì không có, nhưng chắc một lát nữa sẽ có đấy.”

Yong Ha vừa dứt lời thì bên ngoài vang lên tiếng trống ồn ào.

“Tất cả ra khỏi phòng! Tất cả ra khỏi phòng!”

Yoon Hee mặc vội chiếc áo khoác rồi tựa người vào Sun Joon bước ra ngoài. Những nho sinh khác cũng ngơ ngác bước ra, đứng dồn trên hiên Đông trai. Đại Tư Thành và một vài trai tộc xuất hiện, đi theo còn có mấy viên quan lạ mặt. Đại Tư Thành nói thật to cho tất cả những nho sinh đang đứng ở Đông trai nghe.

“Chúng ta sẽ tiến hành kiểm tra tư trang một lát. Người nào tàng trữ vật phẩm vi phạm luật của Sung Kyun Kwan sẽ bị phạt nặng.”

Bài diễn thuyết của Đại Tư Thành ngắn một cách bất ngờ. Thật kỳ lạ. Họ bắt đầu từ phòng thuốc, kiểm tra từng chút một rồi cứ thế lần lượt chuyển sang các phòng khác. Vì trước đây đã có vài lần quan quản lý đi kiểm tra đồ dùng cá nhân, nên các nho sinh chẳng nghĩ gì đặc biệt. Nhưng cũng có một số người thấy lạ vì vào giờ này mà Đại Tư Thành không nghỉ ngơi, lại đến tham gia việc kiểm tra. Mấy viên quan rời khỏi Trung nhất rồi bước vào Trung nhị phòng. Vì cửa phòng mở rộng nên có thể nhìn thấy họ đang làm gì. Họ kiểm tra tất cả đồ vật, nhưng có vẻ chú ý đến sách vở và mấy giấy tờ văn tự. Có ai đó thì thầm:

“Hay họ đang kiểm tra xem có ai giữ tài liệu liên quan đến Tây học không nhỉ?”

“Nghe nói mấy thứ đó được tuồn vào đây từ Phán thôn, đang làm các quan đau đầu lắm mà.”

“Chuyện đó đâu phải mới có hôm qua đâu, sao tự dưng hôm nay lại phải kiểm tra đột xuất?”

“Cũng phải. Nếu muốn kiểm tra sách Tây học thì chỉ cần tập trung vào mấy nho sinh Nam nhân là được rồi.”

Sau khi không tìm thấy thứ gì lạ ở Trung nhị phòng, quan quản lý lại chuyển sang phòng khác. Yoon Hee vẫn còn thấy mệt trong người, cô không tự đứng được, phải bám vào tay Sun Joon. Cũng may là bên ngoài mát hơn trong phòng nên cô vẫn còn có thể ráng chịu đựng.

Lần kiểm tra này mất nhiều thời gian hơn bình thường. Sau khi kiểm tra hết tất cả các phòng, Đại Tư Thành và các quan lại chuyển sang Tây Trai. Nho sinh Đông trai không vào phòng ngay mà tùm nãm tùm bầy ngồi trên hiên bắt đầu bàn tán. Yoon Hee vì trong người không khỏe nên vào phòng trước, Jae Shin cũng đi theo cô. Sun Joon vừa liếc nhìn theo Jae Shin vừa nói nhỏ vào tai Yong Ha:

“Có phải họ đang tìm thứ liên quan đến Hồng Bích Thư không?”

“Cậu cũng nghĩ vậy à?”

“Mấy viên quan lạ mặt đó tôi đã từng nhìn thấy ở Binh tào.”

“Binh tào là nơi chịu trách nhiệm an ninh trong kinh thành, nếu không phải vì chuyện Hồng Bích Thư thì chắc gì họ đã dám bước chân vào Sung Kyun Kwan. Vậy là không phải chỉ có chúng ta nghĩ rằng Hồng Bích Thư có liên quan đến nho sinh Sung Kyun Kwan rồi. Xem ra Binh tào không phải chỉ toàn một lũ ngốc...”

“Nhưng họ vẫn chưa tìm được chứng cứ, vậy họ sẽ tiếp tục lùng sục ở đây sao?”

“Cứ cho là chứng cứ có ở đây đi chẳng nữa, người của Binh tào cũng đâu thể luẩn quẩn quanh Sung Kyun Kwan mãi được. Nếu thân phận của họ bị lộ thì chắc chắn đám nho sinh sẽ không để yên chuyện này đâu. Hầy, mấy người đó sao chẳng có tí linh động nào thế nhỉ, nhìn là biết không làm được đại sự. Chúng ta cũng nên giữ im lặng, suýt! Nếu Sung Kyun Kwan và Binh tào mà gây nhau thì hoàng thượng lại phải đau đầu nữa đây. Nhưng chuyện làm ta khó chịu nhất là Binh phán lại là người Lão luận kia chứ.”

“Tôi cũng vậy mà.”

“Ôi trời ạ! Giờ thì đến cả ta cũng thấy đau đầu.”

Yong Ha vừa vò đầu vừa bước vào Trung nhị phòng. Tiếng quát của Jae Shin vang lên ngay lập tức:

“Đi về phòng của huynh đi! Cái phòng bé tẹo này đã đủ nóng rồi, sao cứ thích chui vào thêm cho khổ vậy!”

“Huynh đừng có tưởng bở. Tôi không vào đây để gặp huynh mà để thăm Đại Vật, ngoài ra tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu ấy.”

Vừa vào phòng, Yong Ha đã chọn ngay một chỗ và ngồi xuống. Vậy là lại có thêm một kẻ bám lấy Yoon Hee làm Sun Joon phải bận tâm nữa rồi.

“Đại Vật, cậu vẫn chưa nghe tin gì về Điều Thuyền đúng không?”

“Tin gì vậy?”

“Cách đây không lâu nàng ấy được tiến cử vào cung rồi.”

Yoon Hee vui mừng như việc của chính mình, cô nói:

“Thật vậy sao? Vậy thì phải chúc mừng cho nàng ấy rồi.”

Nhưng Yong Ha lại tỏ vẻ đáng tiếc.

“Vào cung thì cũng có khác gì đi tu đâu, dù Điều Thuyền được phong chức cao nhất. Đối với các kỹ nữ khác thì đây là chuyện đáng mừng, nhưng còn đối với Điều Thuyền thì chuyện này chẳng khác gì cạo đầu vào chùa vậy. Lần ấy cậu đã làm nàng ấy đau khổ quá rồi.”

Yoon Hee rụt cổ lại. Dù có bao biện rằng mình có lý do riêng, nhưng rõ ràng cô đã gây ra tội quá lớn đối với Điều Thuyền. Giờ Điều Thuyền vào cung rồi, có muốn gửi thư xin lỗi cũng không được. Jae Shin lên tiếng như muốn an ủi cô:

“Ta không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng thân nam nhi có bỏ rơi một người con gái cũng không cần phải mang mặc cảm tội lỗi nhiều đến vậy. Hơn nữa người con gái ấy lại là kỹ nữ. Nhìn người rụt cổ như vậy thật chẳng ra làm sao cả.”

Dĩ nhiên, lời an ủi của gã chẳng có chút tác dụng nào. Sun Joon thì rối mù với một đồng suy nghĩ và cảm xúc. Điều Thuyền cũng từng là một tình địch của chàng.

Một lát sau, viên thư lại mang đồng giấy tờ của Yong Ha đi khi nãy quay lại, ném trả qua cửa sổ cho hắn rồi biến mất. Nhìn cảnh đó, Yoon Hee không khỏi thắc mắc, liệu trong Sung Kyun Kwan này còn có chỗ nào mà tầm ảnh hưởng của Yong Ha không với tới hay không. Trong số giấy tờ viên thư lại kia ném trả, ngoài mấy bài viết của Hồng Bích Thư còn có vài quyển sách lạ. Yong Ha muốn thay đổi không khí trong phòng, vừa cười thật tươi vừa đưa một quyển sách cho Sun Joon.

“Giai Lang, có muốn đọc thử không? Ta rất quý quyển này nên bình thường không cho ai mượn cả, đặc biệt phá lệ, cho cậu đây.”

Sun Joon không nghĩ gì, vừa mở sách ra liền vội vàng gấp lại. Đây là một tập tranh mô tả cảnh quan hệ giữa nam và nữ, trong trạng thái hoàn toàn trần truồng. Jae Shin cũng không nghi ngờ gì, cầm lấy một quyển mở ra, rồi ném cho Yong Ha cái lườm cháy mắt. Nhưng chỉ ngay sau đó, Sun Joon và Jae Shin gần như ngay lập tức bắt đầu công cuộc nghiên cứu hai quyển sách trên tay mình. Nhìn ánh mắt và bàn tay Sun Joon chậm rãi gỡ trang sách, có cảm tưởng như chàng đang được truyền đạt học thức cao siêu từ một vị thánh hiền vĩ đại nào đó. Yong Ha đưa ta giữ lại trang sách Sun Joon vừa gỡ ra.

“Khoa đã! Để ở trang này.”

Đó là một bức tranh vẽ cảnh người nữ nằm sấp, còn người nam đang tiến vào bên trong từ phía sau.

“Tư thế này được gọi là bước chân của hổ, đàn bà con gái ai cũng ngượng ngùng khi nói về tư thế này. Nhưng nếu là người từng thử qua, thì chẳng có ai là không thích làm kiểu này hết. Còn rên như sắp chết nữa kia. Cứ giả vờ không phải, nhưng phụ nữ còn khoái tư thế ày hơn cả đàn ông chúng ta nữa là.”

Yoon Hee đang thắc mắc không biết cả ba đang xem gì mà chăm chú vậy, định cầm lên một quyển xem thử thì khựng lại ngay khi vừa nghe hết câu nói của Yong Ha. Rõ ràng không phải là sách thường. Giọng nói lịch sự tiếp theo của Sun Joon còn làm cô thấy bất ngờ hơn.

“À, thật vậy sao?”

“Với tư thế này, dù người nam có chân giữa ngấn đi chẳng nữa vẫn có thể vào sâu bên trong được. Hơn nữa, điểm tác động đến còn là nơi khó chạm vào nếu chỉ làm theo các tư thế thông thường.”

“Ừm, ra vậy.”

Sun Joon nói như thể bản thân mình vừa đắc đạo.

“Nhưng khi thử với phu nhân thì phải cẩn thận. Trước kia ta có cố thử với nương tử một lần, thất bại thê thảm. Bị nàng ấy nổi điên mắng ột trận, bảo cứ làm theo tư thế lịch sự bình thường đi. Vốn mỗi lần đứng trước mặt phu nhân ta luôn thấy mình cực kỳ nhỏ bé, từ sau chuyện ấy lại càng thấy mất mặt hơn.”

“Thì ra chuyện đó cũng có thể xảy ra.”

Sun Joon nhìn một bức tranh khác và hỏi:

“Tôi chưa bao giờ nghĩ lại có nhiều tư thế như vậy. Tất cả đều là những tư thế có thể thực hiện được sao?”

Thấy Sun Joon hỏi một cách nghiêm túc, Yong Ha mừng như vừa tìm được đồng minh. Hắn quay sang khoác tay Jae Shin, lúc này đang chăm chú xem một quyển sách khác.

“Kiệt Ngao! Tôi và huynh cùng làm theo mấy tư thế trong sách để kiểm chứng xem có thực hiện được hay không nhé?”

Bốp! Yong Ha nhận ngay một cú đánh vào sau gáy.

“Tại sao ta lại phải làm chuyện đó với một tên điên như huynh chứ?”

“Tại Giai Lang muốn biết mà. Chẳng lẽ ta lại đi thử với Đại Vật đang đau ốm nằm kia?”

Dù Yoon Hee có đang khỏe, chuyện đó cũng sẽ không bao giờ xảy ra. Vì quá lúng túng, Yoon Hee đã thả cho tâm trí mình chạy ra khỏi phòng để trốn đám người này rồi. Nếu xử sự không khéo trong tình huống này, có khi khó nhìn mặt Sun Joon lần nữa cũng nên. Yong Ha chép miệng nói:

“Chẹp! Vậy xem ra không còn cách nào khác, sau này để Giai Lang trực tiếp trải nghiệm thôi. Mỗi tư thế đều đem lại cảm giác rất khác nhau, sau này có quan hệ nhớ thử nhiều tư thế nhé. Mà nói gì thì nói, chủ yếu là cậu có đủ sức hay không thôi. Chuyện quan hệ nam nữ không phải chỉ để sinh con đẻ cái, cậu nên biết qua mấy kiến thức này, càng nhiều càng tốt. Với người có nhân cách như cậu, có khi lại càng cần thiết hơn đấy nhỉ? Trong tập sách này còn nhiều thứ hay nữa, sẵn đây cậu xem hết luôn đi.”

“Vâng, huynh cho tôi mượn nhé.”

Giọng nói vừa lịch sự vừa mặt dày. Quả nhiên, Sun Joon cũng là đàn ông. Jae Shin cầm một quyển sách ném đến trước mặt Yoon Hee, nói đùa:

“Này, người cũng xem thử đi! Không phải cứ có dương vật to là được đâu.”

“Tôi... không cần đâu. Hôm nay tôi thấy không khỏe cho lắm...”

Dù không phải Yoon Hee đang nói dối về sức khỏe của mình, nhưng tình huống này làm cô lúng túng, hành động cũng trở nên thái quá hơn. Yoon Hee vẽ ra một bộ mặt như sắp ngất đến nơi, đang định chui vào chăn thì một bức tranh xuất hiện ngay trước mắt cô. Là trò đùa của Yong Ha. Yoon Hee lập tức rời mắt khỏi bức tranh, nhưng thật ra tất cả đều đã lọt vào mắt cô rồi.

“Tôi... thật sự thấy không khỏe lắm... Mắt cũng mờ nữa...”

“Ta tò mò nên mới hỏi điều này. Cậu được gọi là Đại Vật, vậy dương vật của cậu to cỡ nào? Bằng cái trong bức tranh này không?”

Đột nhiên Yoon Hee nhớ lại thứ của Sun Joon mà cô đã nhìn thoáng qua lúc trưa. Dù chỉ nhìn thấy trong một thoáng, nhưng Yoon Hee lại nhớ rõ mồn một. Điều này khiến chính bản thân cô cũng bất ngờ. Có lẽ nhờ bức tranh nên việc hồi tưởng trở nên dễ dàng hơn.

“Có lẽ... có lẽ to hơn cái đó một chút... Á! Không, không phải, làm sao so sánh với tranh được...”

Con đường trở thành một cô gái đứng đắn trong mắt Sun Joon đã xa nay lại càng xa hơn. Yoon Hee cảm thấy chóng mặt. Cơn đau ở bụng dưới càng lúc càng nhức nhối, thân nhiệt cũng tăng cao. Nếu không sớm đuổi mấy gã đàn ông này đi, Yoon Hee đến phải bước qua Quỷ Môn quan cũng nên. Jae Shin liếc nhìn Yoon Hee mặt mũi lấm tấm mồ hôi thì lấy sách che mặt cố nhin để không phá ra cười. Yong Ha khoác vai Sun Joon nở một nụ cười tinh quái.

“Ta thì lúc nào cũng cho rằng, người sở hữu đại vật thật sự chính là cậu, Giai Lang.”

Yoon Hee kéo chăn trùm kín đầu vừa nghĩ như thế:

“Không dám đại vật đâu, là cự vật luôn thì có!”

“Tôi không rõ lắm, nhưng chắc chắn là không thể so sánh được với Đại Vật công tử nổi tiếng khắp kinh thành rồi.”

Sun Joon lại còn hùa theo câu nói đùa của Yong Ha. Yoon Hee đã trùm kín chăn không nhìn thấy gì, nhưng vẫn không thể không nghe những lời thảo luận về từng bức tranh của ba người đàn ông còn lại trong phòng. Dù lòng có không muốn nghe, nhưng tai thì vẫn mở. Trong số những câu lọt vào tai Yoon Hee, câu nói này của Yong Ha làm cô cảm thấy khó chịu nhất:

“Xem tranh thế này, đột nhiên ta nghĩ đến một bài thơ... Hai người đồng lòng, hai hông sát lại, chân nâng tình cảm, đẩy lắc ta lo, nông sâu nằng gấn.”

Bài thơ này làm Yoon Hee liên tục nhớ lại chuyện lúc trưa. Không thể chịu được nữa rồi!

“Nữ Lâm sư huynh, huynh dừng lại đi! Nói chuyện tửu sắc chẳng phải cũng vi phạm quy định cấm sao?”

“Ôi trời Đại Vật, xem ra suy nghĩ của cậu phóng đảng hơn ta tưởng nhiều đấy. Đây chỉ là một bài thơ vịnh vật, tên là Cây kéo thôi mà. Bài thơ này đơn thuần chỉ nói về việc dùng kéo, sao cậu lại tưởng tượng đến chuyện gì bậy bạ vậy, ha ha ha.”

Dĩ nhiên Yong Ha chỉ có ý trêu đùa, nhưng Yoon Hee cứ cảm giác hần đã biết chuyện lúc trưa và đang cố tình chọc ghẹo cô vậy. Cô không thể mở miệng nói thêm câu nào nữa.

Yong Ha lại tiếp tục đùa:

“Trong quan hệ tình dục giữa nam và nữ, không chỉ có tư thế là quan trọng thôi đâu. Các cậu có nghe nói đến phương pháp già chày bao giờ chưa? Chày già vào cối, không phải cứ đều đặn là được. Khi thì phải thật sâu thật mạnh, khi thì nông nhưng phải thật nhanh, khi khác lại chậm rãi, chà xát...”

Tinh thần học hỏi cứ thế cháy hừng hực trong Trung nhị phòng, Yoon Hee lẩm nhẩm Chu dịch trong đầu để khỏi phải nghe thấy cuộc đối thoại của ba người còn lại. Chỉ bấy nhiêu thôi chưa đủ, cô còn cố đọc cả những phần chưa học qua nữa.

31. Chương 31

Hyo Eun vừa lấy khăn lau nước mắt vừa không thôi ghen ngào. Dù nàng có đọc đi đọc lại thêm bao nhiêu lần nữa, thì nội dung lá thư cuối cùng Sun Joon gửi vẫn không thay đổi. Sun Joon muốn nàng quên đi mối nhân duyên giữa nàng và chàng. Hyo Eun nhớ lại dáng lưng chàng mà nàng nhìn từ trên kiệu, sau khi được kẻ hầu tướng mạo đáng sợ như ma quỷ chuyển cho bức thư. Thái độ Sun Joon dứt khoát đến nỗi Hyo Eun không dám hỏi cả lý do. Cái cơ chàng viết trong thư, là vì trong tim chàng đã có hình bóng một người con gái khác. Dĩ nhiên, Hyo Eun cũng không thể hỏi người đó là ai.

Ánh đèn mờ làm hai dòng nước mắt trên má Hyo Eun lấp lánh. Nàng lấy lá thư Sun Joon gửi ra và đọc một lần nữa. Từng dòng chữ khô khốc, không mang chút cảm xúc nào như thể đang muốn chứng minh chỉ có Hyo Eun đơn phương thích chàng mà thôi. Một câu trả lời đủ nghĩa cho bức thư trước đó của Hyo Eun. Dù vậy nàng cũng đã rất vui. Dù biết rõ tình cảm của chàng nhưng nàng vẫn cảm thấy hạnh phúc. Chính nàng là người chủ động làm quen trước, cũng chính nàng là người gợi ý chuyện thư từ qua lại. Ngay từ đầu Sun Joon đã từ chối, nhưng chính nàng đã năn nỉ xin chàng đồng ý, chính nàng đã nói rằng nếu chàng không nảy sinh tình cảm với mình thì có thể từ chối bất cứ lúc nào. Hyo Eun phải có trách nhiệm với lời nói của mình. Nhưng có lẽ nàng không thể nào giữ được lời hứa ấy với Sun Joon nữa rồi.

“Hyo Eun có trong phòng không?”

Là giọng của Binh phán. Hyo Eun giấu bức thư xuống gối, đứng dậy với vẻ mặt đau buồn.

“Vâng thưa cha. Mời cha vào phòng.”

Sau khi liếc nhìn nét mặt Hyo Eun, cha nàng ngồi xuống. Hyo Eun cũng mệt mỏi ngồi đối diện ông.

“Con tìm ta à?”

“Vâng tiểu nữ có chuyện muốn thưa với cha...”

“Nghe nói gần đây con không được khỏe, chỉ nằm một chỗ không ăn uống gì, ta đã rất lo. Nhưng do bận việc triều đình nên chưa sang thăm con cho tử tế được.”

“Xin lỗi cha, con gái bất hiếu phải làm cha lo lắng nữa rồi.”

Hyo Eun là đứa con gái quý báu như hoa như ngọc của Binh phán. Dù có gả nàng cho bất cứ gia đình quyền quý nào, ông cũng cảm thấy tiếc. Chính vì vậy, ông đang chọn lựa kỹ lưỡng trong rất nhiều những lời đề nghị hôn sự được gửi đến. Một phần vì Binh phán cũng muốn giữ Hyo Eun bên cạnh mình lâu thêm chút nữa, nên đến tận bây giờ ông vẫn chưa một lần nói chuyện hôn sự với nàng. Binh phán nhìn bức tranh thêu đặt bên cạnh Hyo Eun. Nàng khiêu hơn người. Nhưng dường như bức tranh thêu ấy vẫn còn dang dở kể từ lần cuối cùng ông đến đây.

“Lão quân gia Kang có nói với ta vài điều hơi kỳ lạ. Ông ta bảo bệnh của con không phải là bệnh thường?”

Hyo Eun từng nhờ quân gia đánh tiếng với cha mình, có vẻ như ông ta đã làm được việc.

“Thưa cha! Tiểu nữ đã quên đi thân phận tiểu thư gia đình quyền quý mà phạm tội bất hiếu rồi.”

Thấy con gái mình đột nhiên gặp người xuống sàn òa khóc, Binh phán ngạc nhiên hỏi:

“Rốt cuộc đã có chuyện gì vậy? Hyo Eun của ta sao lại khóc?”

“Tiểu nữ đã dám đem lòng đi yêu một người mà không có sự đồng ý của cha.”

“Cái gì? Là kẻ nào?”

“Là thiếu gia Lee Sun Joon, con trai Tả tướng...”

Lời vừa thốt ra, bao nhiêu uất ức trong lòng Hyo Eun vỡ òa. Nàng khóc như mưa ngay trước mặt cha mình. Con gái đang khóc, nhưng khuôn mặt Binh phán lại lộ rõ vẻ vui mừng. Lee Sun Joon, chẳng phải là người duy nhất ông ta cảm thấy an tâm gửi gắm con gái mình đây sao. Có vài lần, những người xung quanh ông cũng đề cập đến chuyện này, nhưng Binh phán chỉ biết thăm dò phản ứng của Tả tướng rồi chép miệng cho qua mà thôi. Giọng nói của Binh phán trở nên vui vẻ hơn:

“Vậy hai con có quen biết nhau sao?”

“Nhưng giờ thì mọi chuyện đã chấm dứt cả rồi.”

Tiếng khóc của Hyo Eun lại càng to hơn.

“Đừng khóc nữa, con hãy kể đầu đuôi cho ta nghe xem.”

“Chàng đã tiếp cận tiểu nữ, chủ động đề nghị trao đổi thư từ, tình cảm với nhau. Vậy mà đột nhiên lại nói rằng đã có người con gái khác... Theo tiểu nữ đoán, có lẽ là một ả kỹ nữ nào đó chàng gặp ở Sung Kyun Kwan trong dịp thi bóng gậy vừa rồi. Kể từ đó chàng không còn liên lạc với tiểu nữ nữa, rồi đột nhiên gửi thư nói muốn chấm dứt mọi chuyện.”

“Con nói gì? Nếu là chuyện đó thì đừng quá đau buồn. Đã là nam nhi ai cũng sẽ đôi lần như vậy thôi.”

Chuyện con gái mình thua một kỹ nữ tầm thường khiến Binh phán khó chịu, nhưng ông vẫn cố bình tĩnh dỗ dành Hyo Eun. Dù gì kỹ nữ cũng không phải là đối tượng có thể tiến tới hôn nhân được. Người con gái ông yêu thương lại là Lee Sun Joon, nên khoản này càng không cần lo đến.

“Thưa cha, tiểu nữ không thể chờ thêm được nữa. Cha có thể đề nghị hôn sự với nhà bên ấy trước được không cha?”

Chuyện này hơi động chạm đến lòng tự trọng của Binh phán. Hơn nữa, người trong Lão luận không ai không biết Tả tướng dù là người có thể điều khiển cả thế gian nhưng lại không tài nào bắt ép được con trai mình làm bất cứ điều gì. Vậy nên chuyện hôn nhân không thể dựa vào người cha ấy được, nếu không đúng ý Lee Sun Joon thì đừng hòng nên chuyện. Binh phán nhớ lại có lần Tả tướng hỏi thăm tuổi con gái ông. Chưa biết chừng chính Tả tướng cũng đã nhắm Hyo Eun làm con dâu nhà mình rồi cũng nên.

“Chúng ta phải đánh tiếng trước sao... Ta không cảm thấy thoải mái lắm, nhưng con đã vừa khóc vừa xin như vậy, ta sẽ cân nhắc thử xem.”

“Thật sao cha?”

“Phải, thôi con đừng khóc nữa. Giờ thì kể cho ta nghe con đã gặp thiếu gia Lee Sun Joon như thế nào, để khi ta thưa chuyện với Tả tướng đại nhân, ta còn biết đường mào đầu.”

Hyo Eun lau nước mắt rồi từ tốn nói:

“Vào ngày Sung Kyun Kwan làm lễ Tân băng. Cha còn nhớ cái ngày nhà ta có trộm không? Tên trộm ấy chính là thiếu gia Lee Sun Joon.”

“Cái gì? Sao lại có chuyện đó được?”

Binh phán giật mình ngạc nhiên, ông nghiêng đầu thắc mắc:

“Tên trộm đó phải là Hồng Bích Thư chứ. Có người nói trông tên trộm ấy rất giống Hồng Bích Thư kia mà.”

“Tiểu nữ không biết Hồng Bích Thư. Nhưng tên trộm bị đuổi theo đến tận khu biệt đường hôm ấy chính là Lee thiếu gia. Tiểu nữ cảm nhận được Lee thiếu gia không phải là người xấu nên đã giúp chàng ẩn nấp.”

Hyo Eun tiếp tục kể câu chuyện về mối nhân duyên giữa mình và Sun Joon. Nàng đã kể sự thật, ngoại trừ việc nói rằng Sun Joon là người tiếp cận và theo đuổi nàng trước.

Yoon Hee mặt mũi sầm sì suốt mấy ngày nay. Vốn chỉ cần một hai ngày là cơn đau của cô sẽ khỏi, nhưng nhờ có ba vị nam nhi đáng quý ấy mà Yoon Hee phải chịu khổ suốt năm ngày trời. Người trực tiếp chịu đựng sự trả thù lạnh nhạt của cô là Sun Joon, kể cả khi chỉ có hai người với nhau. Sau khi kiên nhẫn chờ cơ hội, Sun Joon rón rén tiến lại gần Yoon Hee khi cô đang tìm sách trong Tồn Kinh các. Chàng cố nắm lấy cổ tay cô. Nhưng Yoon Hee đáp lại chàng bằng vẻ mặt lạnh băng, tránh bàn tay chàng rồi đi sang kệ sách khác. Sun Joon nhìn quanh để kiểm tra xem có ai ngoài hai người trong Tồn Kinh các nữa hay không rồi lên tiếng:

“Nàng đừng giận nữa mà.”

Dù có năn nỉ thế nào nét mặt Yoon Hee vẫn không thay đổi. Chàng tiến lại gần cô thì thầm:

“Ta không biết tại sao nàng lại giận nữa.”

“Nếu huynh không biết thì lại càng lớn chuyện hơn đây.”

“Hơ, thật là...”

“Tập sách tranh ấy có hay gì đâu chứ... Tại sao đàn ông ai cũng giống hệt nhau? Huynh cũng chẳng khác gì họ.”

“Khi chỉ có hai người nàng đừng xưng hô như vậy...”

“Trong tình huống này liệu tôi có gọi huynh là A Lang được không?”

“Thôi, ta hiểu rồi. Đều là lỗi của ta cả.”

“Đến cả chuyện mình mắc lỗi gì huynh còn không biết, câu xin lỗi của huynh tôi nghe chẳng thấy vui chút nào.”

“Ta không hiểu, xem tập sách tranh ấy thì có lỗi gì lớn đâu?”

“Lỗi của huynh không phải là xem sách tranh. Tôi ốm nằm như thế, vậy mà huynh lại có thể vô tình đến vậy. Cứ tưởng huynh sẽ đuổi Nữ Lâm sư huynh ra khỏi phòng giúp tôi nữa kia. Vì ai mà tôi bị ốm cơ chứ? Giờ tôi mới biết Giai Lang huynh cũng là người đam mê nữ sắc, chẳng khác gì Nữ Lâm sư huynh.”

Dù có mười cái miệng, Sun Joon cũng chẳng thể nào nói được tiếng nào. Khi ấy chàng đã quên mất tình trạng sức khỏe của Yoon Hee mà quá chú tâm vào tập sách tranh.

“Nữ Lâm huynh là người hay đùa, huynh ấy đâu chỉ mới như vậy một hai ngày đâu. Ta sợ nếu ta làm quá sẽ bị lộ chuyện lúc trưa, vậy nên mới... Với lại, lý do ta làm thế là vì...”

Sun Joon vừa phỉ bụ trên kệ sách vừa hươ tay viện cố này nọ, trông chàng thật đáng yêu. Yoon Hee chưa từng thấy dáng vẻ này của chàng, cô cảm thấy rất thú vị. Cô cố nén nụ cười cứ chực nở trên môi. Sun Joon đã tinh mắt nhìn thấy nụ cười của Yoon Hee, chàng nhanh chóng hôn trộm cô một cái rồi chạy biến khỏi Tồn Kinh các. Cách giảng hòa sau một hồi cân nhắc của chàng có vẻ trẻ con, nhưng Yoon Hee rất thích, thích hơn bất kỳ cách giảng hòa nào khác. Cô lấy tay che miệng, cố giấu đi tiếng cười của chính mình.

Yoon Hee đuổi theo Sun Joon về đến Đông trai. Có một khuôn mặt đã rất vui mừng khi nhìn thấy chàng. Sun Dol lấp đầy cả khoảng hiên trước Trung nhị phòng bằng thân hình to lớn của mình.

“Thiếu gia! Công tử!”

Sun Dol lắc lư thân hình to lớn. Có cảm giác cả mặt đất cũng lắc lư theo hắn. Yoon Hee cảm thấy có lỗi vì lần trước tỏ ra lạnh nhạt, bước lên cười chào Sun Dol:

“Sun Dol à! Gặp người ta vui quá.”

Cứ mỗi khi nhìn thấy vị công tử xinh đẹp này, Sun Dol lại cảm thấy vui vẻ cực kỳ. Hắn rối rít chào hỏi Yoon Hee:

“Công tử vẫn khỏe chứ? Sức khỏe công tử thế nào rồi?”

“Người đến đây có chuyện gì?”

“Hê hê. Tiểu nhân không biết đây là tin xấu hay tin tốt nữa. Tiểu nhân có chuyện cần phải kể cho thiếu gia ngay. Lão gia đã dặn tiểu nhân phải giữ bí mật cho đến khi mọi chuyện được sắp xếp xong, nhưng có vài điều tiểu nhân thấy lạ nên mới lên đến đây. Mà thật ra cũng là cái có để gặp thiếu gia và công tử đây thôi.”

“Người nói ngắn gọn chuyện cần nói rồi mau về đi.”

Bị Sun Joon lạnh lùng đáp lời, Sun Dol có hơi buồn một chút, nhưng nhờ nụ cười của Yoon Hee, hẳn mau chóng vui vẻ trở lại.

“Thiếu gia, chưa biết chừng thiếu gia sẽ kết hôn trong thời gian tới đấy.”

Ánh mắt Sun Joon và Yoon Hee gặp nhau giữa không trung. Họ bất ngờ đến nỗi không kịp điều chỉnh lại nét mặt của mình.

“Từ trước đến giờ thư thỉnh hôn gửi đến nhà chúng ta không phải là ít, nhưng đây là lần đầu tiên tiểu nhân thấy trong nhà lại tất bật lo chuyện như vậy. Hơn nữa, lão gia có vẻ hài lòng với hôn sự này lắm. Lão gia còn nói phía nhà chúng ta cũng định ngỏ ý với nhà bên đó trước nữa kia...”

Giọng nói hào hứng của Sun Dol dần dần nhỏ lại. Hẳn nhận ra vẻ mặt Sun Joon càng lúc càng âm u hơn.

“Vậy... vậy nên tiểu nhân mới nói không biết đây là tin xấu hay tin tốt nữa.”

“Là thư thỉnh hôn của nhà ai vậy?”

“Hình như từ phía nhà Bình phán đại nhân thì phải. Nghe nói tiểu thư nhà ấy xinh đẹp lắm...”

Giọng Sun Dol trở nên nhỏ hơn nữa. Mặt Sun Joon tối sầm lại.

“Đó có phải là người thiếu gia từng trao đổi thư từ không? Mặc dù thiếu gia có nói đó là lần cuối, nhưng giữa quan hệ nam và nữ, làm gì có khái niệm đầu cuối cơ chứ...”

“Người nói vậy là có ý gì? Không lẽ... người đã kể hết cho cha ta rồi sao?”

“Không phải tiểu nhân nói cho lão gia trước, mà hình như lão gia đã biết tất cả rồi mới hỏi tiểu nhân, cho nên...”

“Vì ta tin tưởng người nên mới giao việc cho người mà!”

Bị Sun Joon quát, Sun Dol ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đây là lần đầu tiên hắn thấy thiếu gia nhà mình có phản ứng này, nên lại càng lúng túng hơn.

“Vậy... vậy là tiểu nhân đã phạm lỗi rồi sao? Khi lão gia hỏi, tiểu nhân chỉ đáp ‘Thưa vâng’, ‘Thưa không’ thôi mà. Vì chính thiếu gia đã nói giữa hai người không có chuyện gì cả... Tiểu nhân thấy chuyện hôn sự được tiến hành vội vã như thế hai người không thể sống thiếu nhau thêm ngày nào nữa nên mới lấy làm lạ, vội chạy đến đây kể cho thiếu gia nghe đây thôi.”

Sun Joon không nghe thêm lời nào nữa, vội vàng chạy vào trong phòng. Rồi trong nháy mắt, chàng lại trở ra sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng để về nhà. Yoon Hee vẫn đứng bất động trong sân từ nãy đến giờ. Suy nghĩ và cảm xúc của Yoon Hee cũng đứng yên theo cô.

“Người đi trước dẫn đường, chúng ta về nhà thôi.”

“Gì cơ? Ngay bây giờ à?”

Sau khi khẽ liếc nhìn Yoon Hee, Sun Joon cắn chặt môi rồi đi về phía cửa ngách. Sun Dol vội vàng đuổi theo sau chàng. Sau một hồi đứng thần người giữa sân, Yoon Hee bước lên hiên, ngồi lặng im, tựa người vào cây cột. Cô đã biết trước chuyện này sẽ xảy ra. Vậy nên cô cảm thấy mình bình tĩnh hơn.

“Có chạy đi như thế, chưa chắc đã thay đổi được gì đâu?”

Là giọng của Yong Ha? Sau khi quay đầu lại, Yoon Hee thấy Yong Ha và Jae Shin đang ngồi trong Trung nhất phòng nhìn ra.

“Hai... hai huynh ở đó từ khi nào vậy?”

“Từ này rồi. Vậy nên bọn ta đã nghe hết cuộc nói chuyện vừa rồi.”

Yoon Hee nhìn quyển sách đang trên tay Jae Shin. Có vẻ như hai người họ lại trốn vào phòng xem sách tranh nữa rồi. Yong Ha vừa chậm rãi phẩy quạt vừa bước ra khỏi phòng, ngồi xuống cạnh Yoon Hee và cây cột.

“Chuyện hôn nhân, vốn là chuyện do hai gia đình quyết định. Đến cả hoàng thượng còn không thể chọn lựa thế tử ình nữa là. Sun Joon có thể làm được gì đây.”

“Vâng, huynh nói phải.”

“Giai Lang thì cái gì cũng tốt, nhưng sao đụng đến chuyện nam nữ cậu ấy lại khờ khạo vậy cơ chứ! Cậu ấy suy nghĩ quá đơn giản. Có thể Giai Lang sẽ từ chối lời đề nghị hôn sự ấy, nhưng điều đó càng khiến ta lo hơn. Đúng ra cậu ấy không nên động đến lòng tự trọng của Binh phán thì hơn...”

“Dù gì đây cũng là chuyện nên chúc mừng huynh ấy mà. Có được phu nhân là mỹ nhân, con gái của một gia đình quyền quý, xem ra Giai Lang huynh được hưởng phúc lớn rồi. A, thật đáng ghen tị mà!”

Yoon Hee cảm thấy mình đã vỡ tỏ ra vui vẻ hơi quá, cô vội giở quyển sách đang cầm trong tay ra xem. Yoon Hee không thể hiểu nổi, dù chỉ một trong số vô vàn những con chữ nằm trong sách, nhưng cô vẫn tiếp tục giả vờ chăm chú đọc.

Dù sao đây cũng là nỗi đau đã được dự báo trước. Khi nỗi đau này qua đi, hạnh phúc sẽ lại đến. Nhất định là như vậy. Niềm hạnh phúc ấy sẽ là niềm hạnh phúc khi chàng rước cô về làm thiếp. Yoon Hee không bận tâm chuyện mình phải làm thiếp của Sun Joon, cô chỉ sợ, đến cả cái danh vợ lẽ ấy chàng cũng không thể cho cô. Jae Shin dõi theo Yoon Hee từ đầu đến giờ, đột nhiên nổi nóng ném mạnh quyển sách đang cầm trên tay vào tường.

Sun Dol vừa chạy theo chủ mình vừa liếc nhìn chàng lẩm bẩm:

“Thiếu gia đang giận sao? Trước sau gì thiếu gia cũng phải kết hôn thôi. Trì hoãn được đến tận bây giờ, là lão gia đã nhún nhường thiếu gia nhiều rồi. Cũng chẳng phải thiếu gia đã có người trong mộng...”

“Có!”

“Gì cơ? Thiếu gia bảo có cái gì?”

“Người trong mộng.”

“À, vâng... Ồ? Cái gì cơ?”

Sun Dol đứng sững. Hấn há hốc mồm, khiến cho khuôn mặt vốn đã lớn trông càng lớn hơn. Thấy Sun Joon vẫn tiếp tục đi mà không ngoái lại, Sun Dol đuổi theo và xác nhận lại những gì mình vừa nghe.

“Thiếu gia, thiếu gia nói người trong mộng, là chỉ người con gái thiếu gia đang yêu đúng không? Và người ấy không phải là tiểu thư nhà Binh phán?”

“Đúng vậy.”

“Vậy tại sao đến tận lúc này thiếu gia vẫn chưa nói cho lão gia biết? Nếu nói sớm thì đâu xảy ra chuyện này... Khoan đã! Chẳng lẽ, là mối quan hệ không thể kết hôn sao?”

Sun Joon không đáp. Chàng vẫn bước đi thật nhanh. Thấy chủ mình không trả lời, Sun Dol càng nóng ruột hơn.

“Thiếu gia toàn ở trong Sung Kyun Kwan, làm sao gặp được cô gái nào? Giả sử có đi chẳng nữa, cũng chỉ có thể là mấy cô trong Phán thôn hoặc nữ nô tỳ. Hơ? Chẳng lẽ là thế thật?”

“Không phải.”

Sun Dol sau một hồi tưởng tượng, hỏi:

“Vậy rốt cuộc đó là ai? Chắc không thể nào là công tử xinh đẹp rồi?”

“Phải.”

Sun Dol nghĩ rằng mình đã nghe nhầm. Câu trả lời của chủ hán hơi quá so với một câu nói đùa. Hơn nữa, Sun Joon không phải kiểu người có thể đùa kiểu đó. Sun Dol phủ phục xuống đất, ôm lấy chân Sun Joon.

“Không được đâu, thiếu gia! Cho dù đất trời có đảo lộn, chuyện này nhất định không thể xảy ra! Tiểu nhân cũng biết công tử xinh đẹp là người tốt, nhưng điều không thể vẫn là không thể.”

“Thả ta ra! Gấp lắm rồi!”

“Tiểu nhân tuyệt đối không thể thả thiếu gia đi được! Chẳng thả thiếu gia kết hôn với tiểu thư kia luôn đi! Tiểu nhân sẽ giữ chân thiếu gia như thế này cho đến tận ngày làm lễ. Phải rồi, kể từ ngày đầu tiên ánh mắt thiếu gia nhìn vị công tử xinh đẹp đó đã rất kỳ lạ rồi, không ngờ lại có chuyện này...”

“Người đứng lên đi, ta có chuyện muốn nói.”

“Không! Kim công tử dù có xinh đẹp đến mức nào đi chăng nữa thì cũng là đàn ông. Tiểu nhân không ngờ thiếu gia lại là nam sắc, cảm giác như cả bầu trời đang sụp xuống đầu mình, hu hu!”

Thấy Sun Dol òa lên khóc, Sun Joon nhẹ giọng nói:

“Người qua đường sẽ nghe thấy mất. Người lúc nào cũng đứng về phía ta, đúng không?”

“Lần này tiểu nhân nhất định sẽ ủng hộ lão gia!”

“Vậy sao? Xem ra từ nay ta không thể kể những bí mật của ta cho người được nữa rồi.”

“Tiểu nhân không quan tâm bí mật gì hết, tiểu nhân còn đang rất hoảng loạn đây, hu hu!”

Sun Joon bị Sun Dol giữ chặt cổ chân không thể bước tiếp, chàng ngồi xuống, nói nhỏ vào tai Sun Dol. Miệng của Sun Dol lại há hốc, thậm chí còn lớn hơn khi nãy. Sun Joon nói xong, mỉm cười hỏi:

“Chuyện là như vậy đây, người vẫn không đứng về phía ta sao?”

“Chuyện... chuyện này là thật sao?”

“Nàng ấy đã trở thành thê tử của ta rồi. Hãy giúp ta!”

Sun Dol choáng voảng mất một lúc nhưng rồi cũng nhanh chóng thích ứng được ngay.

“Dĩ nhiên rồi ạ! Tiểu nhân nhất định sẽ ủng hộ hai người. Biết ngay mà! Mất tiểu nhân chưa sai bao giờ cả. Nhưng thiếu gia bỏ mặc Kim công tử như thế liệu có ổn không? Chắc Kim công tử lo lắng, đứng ra thiếu gia phải an ủi người ta một câu rồi hãy đi chứ.”

“Nàng ấy còn mạnh mẽ hơn cả ta nữa kìa. Nếu ta đã không đi thì có khi nàng ấy đã an ủi ta, mặc kệ nỗi đau của mình rồi.”

“Hức! Tiểu nhân cũng thấy đau lòng nữa. Á! Thiếu gia làm gì vậy? Tình hình gấp lắm rồi sao thiếu gia còn đứng đây? Mau đi thôi!”

Sun Dol đứng bật dậy dẫn đường, hán cảm thấy nóng ruột. Vừa đi hán vừa kể hết những chuyện đang xảy ra ở phủ cho Sun Joon nghe.

Đêm hôm đó, Sun Joon đã không quay lại Thanh trai. Chàng cũng bỏ cả buổi học của ngày hôm sau. Không có tin tức gì về chàng, Yoon Hee chỉ có thể đoán rằng chàng đang tranh đấu rất khó khăn ở nhà. Tất cả những gì Yoon Hee có thể làm, là vẫn sinh hoạt như bình thường. Những cảm xúc không thể bộc lộ ra ngoài liên tục giày xéo trái tim cô.

Đến ngày thứ tư, Sun Joon mới quay trở lại. Nhưng Yoon Hee không có ở Sung Kyun Kwan. Giống như Yoon Hee từng đi tìm Sun Joon ở khắp nơi, lần này đến lượt chàng đi tìm cô. Chỉ không gặp cô vài ngày, mà chàng đã nhớ cô đến mức không chịu nổi. Đôi chân càng kéo cơ thể và trái tim chàng đi khắp nơi, từ Tôn Kinh các, Minh Luận đường cho đến Phi Thiên đường và cả Đại Thành điện. Nhưng vẫn không tìm thấy Yoon Hee. Sun Joon cảm thấy lo lắng, chưa biết chừng Yoon Hee đang trốn ở một góc nào đó mà khóc một mình cũng nên. Nghĩ vậy chàng chạy về phía Tỳ Bộc sảnh, nhưng mấy người nô tỳ nô bộc vẫn chưa về, Sun Joon đành bỏ cuộc.

Nghĩ rằng có thể Yoon Hee đã đến Phán thôn, Sun Joon đi về phía cửa ngách. Sau một hồi loanh quanh tìm kiếm, cuối cùng chàng nhìn thấy Yoon Hee từ xa tiến lại. Không phải cô trốn ở đâu đó khóc một mình, mà có vẻ như vừa đi nhận thêm việc từ hiệu sách. Nhưng nhìn hình ảnh Yoon Hee vừa đi vừa cúi gầm mặt, cộng thêm đôi vai rũ không sức sống, Sun Joon có thể biết được trái tim cô đang đau khổ đến nhường nào.

Về đến cầu Hương Thạch cạnh cửa ngách, Yoon Hee mới nhìn thấy đôi giày da quen thuộc. Không cần ngẩng đầu. Yoon Hee cũng biết chủ nhân đôi giày ấy là ai, vì vậy cô càng cúi gầm mặt.

“Nàng lại đi nhận việc về đây sao?”

Yoon Hee chỉ khẽ gật đầu. Tay Sun Joon chụp lấy vai cô, Yoon Hee quay đầu nhìn quanh. Không có ai cả. Nhưng cô vẫn nói:

“Người qua đường sẽ nhìn thấy chúng ta mất. Huynh phải chú ý hơn chứ.”

“Ta chỉ có hai con mắt, chỉ nhìn nàng thôi cũng còn không đủ nữa là.”

Sun Joon nhìn Yoon Hee, nhưng mắt cô chỉ nhìn đắm đắm xuống dòng nước đang chảy dưới chân cầu Hương Thạch.

“Chuyện hôn sự lần này ta và cha ta đã xem như chưa từng xảy ra rồi. Vậy nên nàng hãy ngẩng mặt lên nhìn ta đi.”

“Huynh đi lâu như vậy, mà khi về chỉ nói có một câu, nghe đơn giản thật đấy.”

Phần lớn khoảng thời gian “dài đằng đẳng” đó, Sun Joon chỉ dành để đấu tranh với cha mình mà thôi. Không tận mắt chứng kiến, nhưng chỉ cần nhìn vào khuôn mặt hốc hác của chàng, Yoon Hee cũng có thể biết được quá trình ấy khó khăn đến mức nào.

“Những gì đã xảy ra không quan trọng, điều quan trọng là mọi việc đã kết thúc rồi.”

“Nữ Lâm sư huynh từng nói, huynh suy nghĩ quá đơn giản. Việc huynh từ chối hôn sự ấy còn đáng lo hơn. Huynh ấy cũng nói, đúng ra huynh không nên đụng đến lòng tự trọng của Bình phán.”

“Ta không làm gì động đến lòng tự trọng của ông ấy cả. Phía nhà ta đã từ chối với lý do không hợp tuổi, nên sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Yoon Hee không biết phải nói gì. Không hợp tuổi là lý do phổ biến nhất mà bất cứ ai cũng có thể dùng, nhưng càng là lý do dễ khiến người ta cảm thấy bị xúc phạm nhất. Dù Tả tướng có đứng ra từ chối đi chăng nữa, nhưng với người đã phải mở lời nói chuyện con gái mình trước, thì đây quả thật là lý do khó chấp nhận.

“Xem ra lời Nữ Lâm huynh nói không phải đùa rồi.”

“Nàng không tin ta sao?”

“Tôi tin huynh. Nhưng không tin thế gian này.”

Vấn đề không phải là chuyện Yoon Hee có tin hay không mà cô đang cảm thấy cực kỳ lo lắng cho người con trai này.

“Ta luôn nghĩ rằng việc cậy vào quyền thế của cha mình là chuyện đáng xấu hổ. Nhưng chưa bao giờ ta cảm thấy biết ơn cha như lúc này. Mặc dù đã rất khó khăn để thuyết phục được cha dừng chuyện hôn sự, nhưng người có thể lắng nghe ta và giúp ta chặn Bình phán lại, chỉ có ông mà thôi.”

“Tôi không biết gì nhiều về những mối quan hệ triều chính. Nhưng quyền thế của Bình phán cũng không kém gì Tả tướng cha huynh đâu.”

“Nàng hận ta sao?”

“Tất cả những chuyện này đều là do tôi gây ra. Làm sao tôi lại có thể hận huynh được chứ?”

Sun Joon muốn nắm lấy tay cô, nhưng đến cả vai cô chàng cũng phải buông ra. Xa xa phía Phán thôn và bên Tỳ Bộc sảnh, đám đông các cô gái đang dõi theo hai người càng lúc càng nhiều hơn.

“Nàng không cần phải lo lắng gì đâu. Giờ thì chúng ta quay lại Đông trai đã.”

Yoon Hee nghe lời chàng, đi về phía Đông trai.

“Huynh đã thuyết phục cha bằng cách nào vậy?”

“Chuyện đó ta tự lo, nàng đừng bận tâm.”

Nghe giọng nói và nhìn nét mặt chàng, Yoon Hee có thể đoán được mọi chuyện vẫn chưa hoàn toàn kết thúc. Cô không biết chàng đã nói gì với cha mình. Chỉ có một điều mà cô dám chắc, đó là chàng đã đụng lên lòng tự trọng của Binh phán.

Yoon Hee còn nhận ra một điều nữa, rằng từ nãy đến giờ cô chưa hề nhìn Sun Joon và mỉm cười với chàng lần nào cả. Yoon Hee muốn cười với chàng thật nhiều khi vẫn còn cơ hội, vì chưa biết chừng những ngày tháng còn được ở bên cạnh chàng chẳng còn bao lâu nữa. Yoon Hee lấy hết cam đảm:

“Thiếp đã nhớ chàng lắm, A Lang à.”

Nụ cười ấy của Yoon Hee đã làm mọi mệt mỏi đeo bám Sun Joon xuống mấy ngày qua tan biến trong chớp lát.

“Ta sẽ cố gắng hết sức!”

Sun Joon đột nhiên nắm chặt hai tay, lăm băm quyết tâm điều gì đó. Yoon Hee không tài nào đoán được, nhưng vẫn cười thật tươi. Cô muốn mình mãi nguyện với việc vẫn còn được ở bên cạnh chàng dưới thân phận một nho sinh của Sung Kyun Kwan.

“Um ha ha! Chỉ có mình ta và Đại Vật là có đáp án chính xác thôi.”

Yong Ha từng bừng khí thế như muốn bổ đôi cả bầu trời. Trong nhóm Số học, không ai có thể qua mặt được hẳn. Yoon Hee ban đầu còn lúng túng, nhưng đến lúc này cũng bắt đầu bộc lộ tài năng. Jae Shin vừa gãi đầu sồn sột vừa khó chịu nói:

“Này, giải thích đi. Làm thế quái nào mà ra được đáp án đó vậy?”

Những nho sinh khác cùng chụm đầu lại chỗ Yong Ha để nghe giải thích. Yoon Hee cũng vừa nghe vừa so sánh với cách giải bài của mình. Lúc đầu Sun Joon bảo cô xem như vừa học vừa chơi, nhưng thật sự môn này rất thú vị. Hơn nữa càng nghiên cứu nhiều về Số học, môn Chu dịch khó nhằn bỗng dưng cũng trở nên dễ dàng hơn. Sun Joon ngồi bên cạnh cô, vừa vò đầu vừa giải lại đáp án sai của mình.

Đột nhiên có tiếng ồn ào từ Đông trai vọng lại. Ban đầu họ không để ý vì đang bận tâm đến bài giải. Nhưng tiếng ồn ấy càng lúc càng to hơn và tiến gần đến Minh Luận đường. Tất cả cùng ngưng việc mình đang làm, chú ý lắng nghe. Rồi họ nghe tiếng quát của Đông Chương nghị.

“Đề nghị các người ra khỏi đây ngay lập tức! Quan quân vốn không được đặt chân vào Phán thôn, vậy mà các người dám đến tận Sung Kyun Kwan này! Chẳng lẽ các người không biết rằng cho dù có kẻ cấp ẩn nấp ở đây thì quan quân cũng không được đặt chân vào sao?”

Nhưng đám quân lính vẫn tiếp tục tiến vào Minh Luận đường. Dẫn đến cả nho sinh Tây trai cũng bắt đầu tụ tập về đây.

“Lee Sun Joon mau bước ra đây!”

Nghe tiếng quát của người dẫn đầu nhóm quân lính, tất cả đều ngạc nhiên. Cả Sun Joon và các thành viên của nhóm Số học cũng bất ngờ, không ai mở miệng nói được lời nào. Đại Tư Thành từ đâu chạy đến quát lớn:

“Rốt cuộc là chuyện gì đây hả? Hãy nói rõ lý do các người tìm Lee Sun Joon đi!”

“Có lệnh bắt giam Lee Sun Joon vì bị tình nghi là Hồng Bích Thư. Mau ra đây phụng lệnh!”

Ai đó trong số nho sinh Tây trai gào toáng lên:

“Này! Mấy tên ngu ngốc kia! Dám nói ai là Hồng Bích Thư hả? Giai Lang Lee Sun Joon? Đừng có nói mấy lời vô lý nhảm nhí nữa, mau biến khỏi đây đi!”

Tất cả nho sinh có mặt đều nhất loạt lên tiếng. Có vẻ như đám quan quân ấy sắp đồng loạt bị đá ra khỏi Sung Kyun Kwan đến nơi. Người dẫn đầu nhóm quân lính bất ngờ, lúng túng nói:

“Mọi người đừng như vậy nữa. Chúng tôi chỉ theo lệnh mà thực thi thôi.”

Sun Joon im lặng đứng dậy. Trong phút chốc, chàng đã sắp xếp lại mọi chuyện và đã hiểu được lý do tại sao chuyện này xảy ra. Chàng nhìn Yoon Hee đang đứng ngây người với ánh mắt buồn bã, rồi quay sang nhìn Yong Ha như trao đổi điều gì đó. Cuối cùng, chàng mang giày, bước xuống sân Minh Luận đường. Đột nhiên Jae Shin đứng bật dậy và quát:

“Mấy tên khốn kia! Muốn bắt Hồng Bích Thư sao? Hồng Bích Thư chính là! Ừm!”

Yong Ha đã nhanh tay bịt miệng Jae Shin lại rồi giữ chặt lấy đầu gã. Hẳn khó khăn lắm mới vật được Jae Shin đang giãy giụa xuống sàn. Đây chính là việc Sun Joon đã bảo hắn làm bằng ánh mắt khi nãy. Nhưng chỉ một mình Yong Ha thì không đủ sức giữ nổi Jae Shin. Ngón tay Yong Ha đang bịt miệng Jae Shin vô tình bị cắn đến chảy cả máu, bụng thì liên tục bị Jae Shin thúc cùi chỏ, đau đến nỗi thở cũng khó khăn. Không thể chịu thêm được nữa, Yong Ha thì thầm vào tai Jae Shin đe dọa:

“Hồng Bích Thư! Nếu không muốn chết như một con chó thì chịu nằm im đi. Dù sao Giai Lang cũng không phải là Hồng Bích Thư thật nên sẽ không có chuyện gì đâu. Nhưng nếu huynh đứng ra, thì huynh chết chắc!”

Trong chốc lát. Gã bất ngờ vì Yong Ha đã biết rõ thân phận của mình. Yong Ha ngân ngấn nước mắt, vừa nức nở vừa năn nỉ Jae Shin:

“Tôi không thể mất huynh được. Vậy nên huynh làm ơn nằm im lặng dùm tôi đi. Tôi xin huynh đấy!”

Mặc cho những lời năn nỉ của Yong Ha, Jae Shin lại tiếp tục vùng vẫy,

“Ai đó giúp tôi với, mau giữ tên này lại!”

Nghe thấy tiếng Yong Ha, có thêm vài nho sinh gần đó chạy đến giúp hắn đè Jae Shin xuống sàn. Yong Ha vẫn giữ chặt bàn tay đang bịt miệng Jae Shin không buông.

Sau khi ra đến sân Minh Luận đường, Sun Joon lịch sự nói:

“Tôi sẽ vào thay y phục và ra ngay.”

“Vậy cũng được.”

Sun Joon đi về phía Đông trai. Theo sau chàng là đám quan quân và vài nho sinh khác. Trong số đó có cả Yoon Hee, với đôi chân trần và vẻ mặt thất thần.

32. Chương 32: Hồng Bích Thư

Một bàn tay to lớn giữ lấy vai Yoon Hee và lay liên tục.

“Công tử! Công tử!”

Khuôn mặt quẻ, thì ra là Sun Dol. Nhưng sao Sun Dol lại ở đây? Đây là đâu? Trời tối quá. Đã đến đêm rồi sao? Vừa nãy còn là buổi trưa mà. Vừa nãy, Giai Lang huynh còn ở bên cạnh mình mà. Bàn tay mình dính đầy đất. Giày và tất chiếc có chiếc không. Phải nhanh chóng chỉnh trang lại thôi. Trước khi Giai Lang huynh nhìn thấy cảnh này, mình phải gọn gàng trở lại. Phải lau nước mắt nữa. Nhưng lại chẳng thấy nước mắt. Không có nước mắt, nhưng tại sao tim mình cứ nhói đau thế này?

“Công tử! Công tử mau tỉnh lại đi!”

Yoon Hee giật mình bừng tỉnh. Cô đang ngồi như kẻ mất hồn trên hiên trước cửa Trung nhị phòng. Cô nhớ lại khi mình cùng với một nhóm nho sinh chạy theo Sun Joon đến tận cổng vào Phán thôn. Cô nhớ lại hình

ảnh chàng bình thản đi giữa đám quan quân. Hình như chàng đã nói gì đó với cô. Là gì nhỉ? Sau khi lịch sự xin phép người dẫn đầu nhóm lính, chàng đã đến bên cô, cười và nói điều gì đó...

“Ta sẽ về ngay.”

Phải không nhỉ? Đúng rồi, chàng đã hứa sẽ quay trở lại ngay. Sun Joon đã hứa, thì nhất định sẽ quay về. Dù chàng có nói rằng trời là đất, trăng là mây thì cô cũng sẽ tin.

“Sun Dol à.”

“Vâng, thưa công tử! Công tử nhận ra tôi chứ? Từ nãy đến giờ công tử cứ ngồi thừ ra như thế, đáng sợ lắm. Giờ công tử đã tỉnh lại rồi, thật tốt quá.”

“Giai Lang huynh thế nào rồi? Tả tướng đại nhân đã làm gì rồi?”

“Phía bên nhà cũng đang rối tinh rối mù. Lão gia vẫn còn đang lúng túng vì quá bất ngờ. Nhưng nhất định lão gia sẽ có cách thôi, công tử đừng lo. Dù gì lão gia cũng là Tả tướng mà.”

“Nhưng sao người lại đến đây?”

“Thiếu gia dặn tiểu nhân phải ở bên cạnh công tử.”

Yoon Hee chụp lấy cổ tay Sun Dol.

“Người gặp anh ấy rồi sao? Hả?”

Sul Dol ngân ngấn nước mắt, hấn lắc đầu.

“Hình như thiếu gia cũng đã linh tính sẽ có chuyện chẳng lành, nên khi về nhà cách đây mấy ngày, thiếu gia đã dặn nếu như có bất kỳ chuyện gì xảy ra với thiếu gia, tiểu nhân nhất định phải ở bên cạnh công tử...”

Ngay lúc đó, Yong Ha vội vàng chạy đến.

“Đại Vật, cậu vẫn ổn chứ?”

Yong Ha nhìn Yoon Hee lo lắng, vừa định đưa tay ra ôm vai Yoon Hee thì Sun Dol gạt đi. Sul Dol nhìn Yong Ha với ánh mắt tóe lửa như muốn nói đừng hòng chạm vào người sẽ trở thành phu nhân của thiếu gia. Trước ánh mắt đầy uy hiếp của Sul Dol, Yong Ha đành rút tay lại.

“Đây không phải là lúc để nhìn ta với ánh mắt đó đâu, thật là!”

“Nữ Lâm sư huynh! Mọi chuyện thế nào rồi?”

“Không may là hôm nay lại trùng ngày Tây Chuồng nghị có việc phải ra ngoài. Giờ huynh ấy sắp về rồi. Khi về đến sẽ cho tiến hành Trai hội ngay. Nhưng lúc này cần phải tìm hiểu xem phía Bình tào thế nào đã. Ta đã cử người đi nghe ngóng, nhưng vẫn chưa thấy về. Ta cũng sắp phát điên rồi đây.”

Yong Ha liên tục đi qua đi lại trước sân Đông trai. Rồi hấn chạy vào Trung nhị phòng. Jae Shin đang ngồi yên lặng trong căn phòng tối. Như muốn nuốt đi cơn giận, Jae Shin nuốt luôn cả tiếng thở của mình. Sau khi nhìn thấy gã, Jong Ha hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Ngay lúc này đây, người đang muốn phát điên nhất chính là Jae Shin. Yong Ha ngồi xuống bên cạnh gã, thở dài.

“Huynh cũng ngoan đấy. Cố nhịn một chút nữa đi. Nhất định sẽ có cách.”

Yoon Hee vào phòng và ngồi xuống cạnh họ. Sul Dol ngồi ngoài cửa, nhờ thân hình to lớn của hấn mà căn phòng được ngăn cách với bên ngoài.

“Giai Lang huynh đã hứa rồi. Huynh ấy sẽ sớm quay trở lại thôi. Hơn nữa huynh ấy cũng không có tội gì cả. Mọi chuyện sẽ qua giống như Trai hội lần trước thôi...”

“Đồ ngốc! Các người nghĩ triều đình giống như Trai hội sao?”

Jae Shin nghiêng răng gặm gừ. Yong Ha ôm trán, nói một cách khó nhọc:

“Phía Bình tào đã nắm được thông tin Hồng Bích Thư là nho sinh Sung Kyun Kwan rồi. Nếu nói ngược lại, thì bất cứ nho sinh Sung Kyun Kwan nào cũng có thể bị nghi là Hồng Bích Thư. Nhưng đáng người của

Giai Lang lại giống với Hồng Bích Thư, hơn nữa vào cái ngày bích thư được dán trước cửa nhà Binh phán, cậu ấy lại bị hiểu lầm là ăn trộm lên vào nhà. Và còn bị lộ mặt với Phù Vân Hoa! Đúng ngay ngày hôm đó! Tệ hơn nữa là, cậu ấy còn nói dối đám nhô sinh chúng ta rằng chưa từng đến đó nữa.”

“Nhưng Hồng Bích Thư đã hoạt động từ trước khi hai chúng tôi vào trường, hơn nữa cũng có rất nhiều bằng chứng chứng minh Giai Lang huynh không phải là Hồng Bích Thư kia mà.”

“Dĩ nhiên là có bằng chứng chứng minh cậu ấy không phải là Hồng Bích Thư. Nhưng nếu đã có ác ý, thì họ hoàn toàn có thể biến những bằng chứng ấy thành vô nghĩa.”

Mặt Yoon Hee dần dần tái đi, cô cúi đầu nhìn chăm chăm xuống sàn phòng. Yong Ha muốn vỗ vai cô an ủi, nhưng ánh mắt dữ tợn của Sun Dol vẫn đang theo dõi gã.

“Dù gì chuyện lần này cũng là màn trả thù hẹp hòi của Binh phán. Chắc ông ta sẽ thả Sun Joon ra sau khi đã hù dọa thỏa thê thôi. Ông ta sẽ nể mặt Tả tướng mà không dám làm gì Sun Joon đâu. Chúng ta cũng phải cố gắng hành động thật nhanh trước khi lớn chuyện. Sẽ mất khoảng hai đến ba ngày để tin này đến tai hoàng thượng, nhưng nếu đêm nay chúng ta chuẩn bị xong và dâng sớ trình ngay, có thể Người sẽ biết tin này sớm hơn. Những sớ trình từ Sung Kyun Kwan gửi đi, cho dù có là chuyện nhỏ đến mấy hoàng thượng cũng phải đích thân đọc. Nếu được vậy thì Giai Lang sẽ sớm trở về thôi.”

“Mọi chuyện sẽ suôn sẻ như vậy chứ?”

“Chúng ta phải làm ọi chuyện trở nên suôn sẻ.”

“Nhờ như chỉ trong một ngày thôi huynh ấy cũng bị thương thì...”

“Nếu không có lệnh của hoàng thượng thì không ai được đánh nhô sinh Sung Kyun Kwan cả, dù chỉ là một roi. Khi nãy cậu không thấy à? Họ mang cả dây trói đến, nhưng có dám làm gì đâu, chỉ đưa cậu ấy đi thôi. Vậy nên không cần phải lo đâu.”

Yong Ha an ủi Yoon Hee, nhưng cũng có vẻ như hấn muốn động viên chính mình vậy.

“Này, Đại Vật? Người cũng biết rồi sao?”

Bị Jae Shin hỏi bất ngờ, Yoon Hee không hiểu gã muốn nói gì. Nhưng rồi cô cũng nhận ra, Jae Shin đang muốn hỏi có phải cô đã biết chuyện gã chính là Hồng Bích Thư. Yoon Hee gật đầu. Jae Shin thấy vậy, mặt lại càng tái đi.

“Vậy thì Giai Lang cũng biết luôn rồi. Tên tiểu tử ngu ngốc!”

Trong ngục. Không giống những tù nhân khác bị nhốt chung với nhau, Sun Joon yên lặng, nhắm mắt ngồi xếp bằng trong một gian riêng lẻ. Dáng ngồi của chàng khiến cho những tù nhân trong ngục tò mò về thân thể của chàng, và về lý do chàng bị bắt giam vào đó. Nhóm tù nhân đang xì xầm bàn tán thì bỗng nhiên im bật. Một viên quan nào đó vừa mới bước vào. Nhóm tù nhân không biết người đó là ai, nhưng họ cảm nhận được, người này có chức tước cao hơn hẳn những người họ từng gặp. Viên quan đó đến đứng ngay trước gian của Sun Joon.

“Cuối cùng ta lại gặp cậu trong tình huống này.”

Sun Joon không hề mở mắt. Vì chàng không muốn gặp người này chút nào.

“Người làm Binh phán mà lại không thể minh bạch công tư, thật lo cho tương lai đất nước.”

“Chuyện công là chuyện công, chuyện tư dĩ nhiên là chuyện tư rồi. Ta luôn phân biệt rạch ròi hai thứ đó. Ta không quan tâm đến chuyện cậu ngổ lời với con gái ta rồi lại từ chối vì lý do không hợp tuổi. Người mà Binh tào chúng ta bắt được, chắc chắn là Hồng Bích Thư. Suốt thời gian qua, chỉ vì cậu mà không biết bao nhiêu lính tuần đã phải chịu khổ rồi.”

Sun Joon im lặng, không nói thêm gì nữa. Trong tình huống này, chàng không thể phủ nhận, mà cũng không thể thừa nhận bất cứ điều gì. Binh phán vừa cười vừa nói:

“Có vài người sẵn sàng đứng ra làm chứng chính cậu là Hồng Bích Thư. Bây giờ Tả tướng đại nhân cũng không thể làm gì được. Nếu phía nhà bên đó có ý muốn xem tuổi lại, những lời khai của đám nhân chứng sẽ thay đổi cũng nên...”

“Sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu.”

“Tại sao? Chỉ là xem tuổi, tại sao lại không chịu làm?”

Giọng nói của Binh phán vang khắp nhà ngục. Nhưng mắt và môi Sun Joon vẫn không hề hé ra. Khuôn mặt chàng càng bình thản, Binh phán lại càng nổi điên hơn. Con gái ông đang vì nhớ nhung khuôn mặt này mà mất ăn mất ngủ, vậy mà tên tiểu tử này chẳng hề có chút tình cảm nào với nó dù chỉ bằng cái móng tay.

“Sau khi nghe tin hôn sự bị hủy bỏ, con bé đã tuyệt thực suốt từ đó đến giờ, chỉ nằm một chỗ mà thôi.”

“Hôn sự đó chưa hề bắt đầu, nên không thể nói là bị hủy bỏ được.”

Nắm tay của Binh phán run lên vì giận. Nhưng ông vẫn cố nén giọng nói:

“Đã đến nước này rồi có lẽ không còn gì để nói nữa. Cho dù phía nhà cậu có năn nỉ bắt đầu lo đám cưới trở lại, ta cũng sẽ từ chối. Không phải đây đưa gì với cậu, thật may cho con gái ta. Suýt nữa thì giao nhầm nó cho tên tội đồ Hồng Bích Thư rồi. Hay là ta phải cảm ơn người xem tuổi nhỉ?”

Binh phán cười lạnh lùng bước ra khỏi ngục. Bên ngoài đã có năm viên quan của Tư Hiến phủ chờ ông từ lúc nào. Binh phán lấy làm lạ liền hỏi:

“Giữa đêm thế này, có chuyện gì vậy?”

“Chúng tôi được báo rằng Binh tào đã bắt được kẻ tình nghi là Hồng Bích Thư. Chúng tôi có lệnh áp tải hắn về Tư Hiến phủ.”

“Cái gì? Tại sao lại giao Hồng Bích Thư về Tư Hiến phủ?”

Vẻ ngạc nhiên của Binh phán trông vô cùng giả tạo.

“Tư Hiến phủ chúng tôi đã điều tra vụ này từ rất lâu rồi. Nghe nói người bị bắt là nho sinh Sung Kyun Kwan? Vậy đúng ra đại nhân phải chuyển hắn về Tư Hiến phủ ngay chứ, tại sao còn giữ lại ở Binh tào? Chẳng lẽ đại nhân không biết tất cả những nho sinh Sung Kyun Kwan phạm tội đều thuộc phần quản lý của Tư Hiến phủ hay sao?”

“Khoan...khoan đã! Hiện tại vẫn chưa có bằng chứng chính xác chứng minh người bị bắt là Hồng Bích Thư...”

“Chuyện đó sẽ do chúng tôi trực tiếp điều tra. Mong Binh tào hợp tác, giao người cho chúng tôi.”

“Vậy xem ra ta không thể làm gì được nữa rồi.”

Binh phán vờ như bỏ cuộc, quay sang nói với viên thư lại:

“Dẫn họ đến phòng giam khi này.”

Sau khi nhóm người kia đi khuất, Binh phán nhanh chóng nói nhỏ với viên quan chính lang đứng bên cạnh:

“Gom giấy tờ bằng chứng bắt Lee Sun Joon lần này giao qua cho Tư Hiến phủ. Nhưng những gì không cần thiết thì phi tang hết đi.”

“Vâng! Tiểu nhân hiểu rồi ạ.”

Binh phán nhìn về phía nhà ngục, nheo mắt nói:

“Vậy xem ra, Lee Sun Joon không phải là do Binh tào giết, mà là Tư Hiến phủ rồi. Bị Thiếu luận giết con trai, cho dù có là Tả tướng cũng làm được gì. Cả ta cũng vậy.”

Có thể thấy rõ, môi Binh phán đang run như cổ nén cười.

“Thiếu gia!”

Là giọng của Cha Deok Gu gọi Yong Ha. Hắn vừa mới bước ra khỏi phòng để đến Minh Luận đường tham gia Trai hội. Nhìn thấy Cha Deok Gu, hắn vui mừng chạy đến.

“Cái lão này! Tại sao bây giờ mới đến?”

“Tiểu nhân cố nghe ngóng thêm chút nữa, thành ra đến trễ.”

“Được rồi. Phía Bình tào thế nào rồi?”

“Tiểu nhân nghĩ là sắp có chuyện lớn xảy ra rồi.”

Ông nhìn nét mặt Yong Ha và các nha sinh gần đó rồi nói thật nhỏ:

“Tiểu nhân vừa nhận được tin Lee Sun Joon công tử đã bị áp giải sang Tư Hiến phủ rồi.”

Yong Ha ngồi phịch xuống phiến đá trước phòng. Lần này thì đến lượt hần hồn xiêu phách lạc. Yoon Hee và Sun Dol vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Jae Shin thì đứng yên như tượng trên hiên Đông trai. Yoon Hee cắn môi suy nghĩ đến nổi bật cả máu. Tư Hiến phủ! Đại Tư Hiến là cha của Jae Shin, mà cha của gã, tức là Thiếu luận? Ở Tư Hiến phủ không phải chỉ có người Thiếu luận, nhưng Đại Tư Hiến lại là người đứng đầu, vậy rốt cuộc mọi chuyện sẽ thế nào đây?

“Tư Hiến phủ, vậy Lee Sun Joon chết chắc rồi! Cha ta chắc chắn sẽ giết Lee Sun Joon. Dù không có tội gì ông ấy cũng sẽ làm cho ra tội.”

Giọng nói của Jae Shin không chút cảm xúc. Đang là giữa hè, nhưng ai cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

“Nếu... nếu không có tội, thì tại sao...”

“Chuyện này xảy ra từ rất lâu rồi. Sư huynh của ta đã bị giết dưới tay Lão luận, hay chính xác hơn là cha của Lee Sun Joon.”

Yong Ha cũng bất ngờ không khác gì Yoon Hee. Hắn biết Tả tướng và Đại Tư Hiến là kẻ thù không đội trời chung, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghe đến chuyện Jae Shin vừa nói. Trước kia, Yong Ha chỉ nghĩ họ đối đầu với nhau vì mối quan hệ Lão luận, Thiếu luận mà thôi.

“Khoan... khoan đã. Không phải sư huynh của huynh qua đời vì đau ốm khi bị dày ải sao? Tôi còn nghe nói huynh ấy vốn đã có bệnh từ trước khi đi dày...”

“Ta không nhớ gì đến chuyện huynh ấy có ốm trước khi đi dày hay không. Ta chỉ nhớ rằng huynh ấy chết khi đi dày. Kẻ đã dày huynh ấy, chính là kẻ đã giết huynh ấy. Cha ta nghĩ như vậy đấy. Người giết con trai ta, ta cũng phải giết con trai người cho phải đạo. Ông ấy thường nói như vậy đấy.”

Nước mắt Yong Ha bắt đầu chảy. Vừa nhìn thấy hần khóc, Yoon Hee cảm thấy khó thở ngay. Phải làm thế nào đây? Đến cả Nữ Lâm sư huynh cũng như vậy thì cô phải làm sao? Người cô tin tưởng nhất cũng đã gục xuống, mọi chuyện sẽ ra sao đây? Jae Shin cố giấu những giọt nước mắt đang trào ra, gằn giọng nói:

“Giai Lang, thật đáng thương! Cứu Thiếu luận, rồi lại đẩy mình vào cảnh bị chính Thiếu luận hại chết. Thật thê thảm!”

Yoon Hee hét lên như đẩy hết những điều cô cố kìm nén này giờ ra:

“Huynh ấy đã nói là sẽ trở lại ngay! Giai Lang huynh đã nói vậy, thì nhất định là như vậy! Các huynh đừng khóc như thế mọi chuyện đã kết thúc nữa! Nam nhi đại trượng phu sao lại cứ thút thít như thế hả!”

Rồi cô nắm lấy tay Yong Ha đang khóc nức nở mà kéo.

“Huynh mau đứng dậy đi! Huynh phải sử dụng cái đầu, vậy mới đúng là huynh chứ. Huynh hãy tìm cách đi!”

“Tìm cách gì bây giờ? Những bằng chứng chứng minh Giai Lang không phải là Hồng Bích Thư họ cũng đã nắm cả rồi, còn tìm cách gì được?”

Yoon Hee đá hần thật mạnh bằng đôi giày vải dính đầy bùn đất. Cô mạnh mẽ nói:

“Chúng ta hãy làm những việc mà chúng ta có thể làm ngay lúc này! Trai hội đã bắt đầu rồi, dù có phải thức đêm đi chăng nữa cũng phải thảo cho xong tấu trình, rồi sau đó suy nghĩ tiếp cũng không muộn. Giai Lang huynh là người được hoàng thượng quý mến. Chúng ta phải nhanh chóng báo cho Người biết việc này.”

Yong Ha nhìn đôi môi bật máu của Yoon Hee. Cô lo lắng đến nỗi cắn môi mình như thế, nhưng tuyệt nhiên không hề chảy giọt nước mắt nào. Đến cả kẻ có tướng mạo sơn tặc như Sun Dol cũng nước mắt lưng tròng, chỉ mỗi mình Yoon Hee là mắt ráo hoảnh. Mạnh mẽ thật. Mạnh mẽ hơn tất cả những gã đàn ông bình thường khác. Cơ thể yếu đuối, nhưng tinh thần thì khiến người ta kinh ngạc. Yong Ha như được tiếp thêm sức lực.

“Phải rồi! Phải viết tấu trình gấp. Giờ không phải là lúc để ngồi than khóc, phải nhanh chóng đến giúp họ soạn tấu trình.”

Yong Ha đứng dậy. Jae Shin thì lấy chiếc áo khoác dài mặc vào.

“Sun Dol! Mau giữ huynh ấy lại!”

Nghe Yoon Hee la lên, Sun Dol vội vàng chụp lấy cổ áo Jae Shin. Đến cả Jae Shin cũng không thể nào thoát khỏi đôi tay ấy.

“Thả ta ra!”

“Không biết Kiệt Ngao sư huynh sẽ làm chuyện gì nữa, tôi không thể bảo cậu ấy thả huynh ra được.”

“Ta sẽ không làm gì ngu ngốc đâu, mau thả ta ra!”

“Huynh không được phép ra khỏi trường cho đến khi mọi chuyện được giải quyết.”

“Ta sẽ không chạy ra ngoài và hô chính ta mới là kẻ tội phạm đâu. Ta cũng phải làm việc cần làm nhất ngay lúc này. Ta hứa!”

Jae Shin nhẹ giọng thuyết phục Yoon Hee. Chưa bao giờ Yoon Hee nghe gã nói chuyện kiểu này cả. Cô đành nhường gã một bước.

“Huynh sẽ không làm mọi chuyện rồi lên chứ?”

“Ta hứa.”

Yoon Hee đưa mắt ra hiệu cho Sun Dol. Jae Shin không buồn buộc dây áo khoác, vừa đội nón vừa nói:

“Đại Vật, người đứng là đồ ngốc! Nếu khai ra ta thì Giai Lang đã được thả ngay lập tức rồi.”

“Dù tuổi còn trẻ, nhưng tôi cũng biết nghĩa khí là gì. Nếu là tôi, Giai Lang huynh cũng sẽ làm vậy thôi. Hơn nữa chuyện huynh ấy có được thả nếu khai huynh ra hay không là chuyện không ai nói trước được cả. Không cần thận, có khi tôi sẽ mất cả hai người.”

Một cô gái thông minh đến mức đáng yêu. Jae Shin muốn ôm cô vào lòng, nhưng vì tên mặt quỷ đang trợn mắt nhìn, gã đành thay vào đó bằng một nụ cười thật tươi. Lý do Sun Joon sai Sun Dol đến đây, có lẽ là vì chuyện này đây.

“Lâu ngày phải về thăm cha thôi. Ta sẽ quay lại ngay!”

Nhưng gã không đi về phía cửa gác mà chạy thật nhanh tới Minh Luận đường. Yoon Hee bảo Sun Dol chờ cô ở đó rồi cũng chạy theo Jae Shin. Những lời Jae Shin nói vừa nãy làm Yong Ha lo lắng. Cha của Jae Shin chính là Đại Tư Hiến, dĩ nhiên lúc này phải tới gặp ông ta. Nhưng hẳn cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ giữa hai cha con Jae Shin. Hắn quay sang nói nhỏ với Cha Deok Gu:

“Ông tiếp tục quan sát mọi động tĩnh, nhớ báo cáo liên tục cho ta.”

“Nhưng đám tiểu nhân không thể thâm nhập vào Tư Hiến phủ được...”

“Vậy càng hay. Nhân cơ hội này tạo mối quan hệ với bên đó là được mà. Có phải tốn bao nhiêu tiền cũng được.”

“Vâng, tiểu nhân hiểu rồi.”

Yong Ha để ông ta đi rồi đến Minh Luận đường. Đã có rất nhiều nho sinh tập hợp ở đó. Tình hình đang rất căng thẳng, vậy mà Trai hội lại ồn ào một cách vô lý. Theo dõi một hồi thì Yong Ha nhận ra chính Jae

Shin là nguyên nhân của đám ồn ào đó. Chẳng phải gã đã hứa sẽ không gây chuyện cách đây không lâu sao? Yong Ha nghe thấy tiếng gào của Jae Shin:

“Mau đưa sổ ký tên ra đây, mau lên!”

“Trời đất ơi, cái sổ của tôi! Thiên lôi đâu sao không bắt quách cái tên Kiệt Ngao ấy cho rồi. Cứ hờ ra một chút là lại gây chuyện.”

Yong Ha vừa vò đầu vừa len vào giữa đám đông ồn ào. Trong lúc đó, Jae Shin đã kịp giật lấy sổ ký tên và ký tên mình lên trên cùng của tờ giấy đầu tiên.

“Này, huynh phải biết là việc gì cũng có thứ tự chứ...”

“Ta đi đây! Phần còn lại các người tự lo nhé!”

Rồi gã biến mất. Tây Chương nghị liếc nhìn chữ ký của gã rồi cũng cười trừ cho qua chuyện. Ai mà cần được con người ấy chứ? Chuyện gã để lại chữ ký cũng đáng để cảm ơn rồi. Vậy là tên của một người Thiếu luận lại nằm đầu trong danh sách tấu trình cứu một người Lão luận.

Sau khi Jae Shin đi khỏi, Minh Luận đường lại trở nên im ắng. Trai hội được hai Chương nghị của Đông trai và Tây trai tiến hành. Yoon Hee là nho sinh Thượng trai nhỏ tuổi nhất, được giao việc ghi chép lại nội dung Trai hội. Cô lấy ý kiến của từng người và bắt đầu việc tấu trình. Họ điểm lại các vấn đề như quan quân đã bí mật cải trang vào lục soát Thanh trai, dám vượt cả Phán thôn vào tận Minh Luận đường để bắt người, không có đủ chứng cứ nhưng vẫn áp giải nho sinh Sung Kyun Kwan về phủ. Ngoài ra còn có những bất bình về Đại Tư Thành và một số quan lại đảm nhận việc dạy học ở Sung Kyun Kwan.

Sau khi thảo xong tấu trình, họ bắt đầu tiến hành Đại nghị sự. Đây là công việc chọn ra người đại diện dâng tấu trình, cũng là người chịu trách nhiệm chung – Sớ nhiệm, cùng những người phụ trách sắc sớ, làm sớ, viết sớ... Hai Chương nghị từ vị trí cao nhất bên trên lui xuống, nhường chỗ cho Sớ nhiệm mới được bầu ghi lại tên những người làm sớ viết sớ, sau đó đóng dấu “Phong chương” dưới dòng ngày tháng. Tiếp theo đó, các nho sinh lần lượt lên ghi tên mình như để chứng minh tất cả đã cùng nhau thảo nên bản tấu trình này. Vậy mà Jae Shin đã bỏ qua mọi trật tự, ký tên mình đầu tiên ngay cả khi bản tấu trình chưa có chút nội dung nào. Vì mọi việc đang cực kỳ cấp bách, buổi nghị sự của các nho sinh Sung Kyun Kwan mãi đến tận đêm mới kết thúc.

Đại Tư Hiến không buồn liếc nhìn cánh cửa phòng vừa mở ra, vẫn chuyên tâm lật sách.

“Đúng là tên tiểu tử không có chút phép tắc!”

“Con có chuyện muốn thỉnh cầu cha.”

Quyển sách đang nằm trong tay Đại Tư Hiến bay thẳng vào chân Jae Shin.

“Sau từng ấy thời gian giờ mới vắc mặt về gặp cha, câu đầu tiên người có thể nói là câu đó sao?”

“Cha có biết Tư Hiến phủ đã bắt một nho sinh Sung Kyun Kwan không?”

“Không phải ta đã dạy người dù có sứt môi cũng phải ăn nói cho tử tế rồi sao? Không phải Tư Hiến phủ bắt, mà là Binh tào bắt, sau đó mới chuyển sang cho Tư Hiến phủ.”

Jae Shin nghiêng răng thành tiếng. Nắm tay đang nắm chặt cửa gã nổi rõ những gân máu.

“Chuyện áp giải sang Tư Hiến phủ chỉ mới đây thôi, cha thì luôn ở trong thư phòng, sao lại biết rõ vậy? Chỉ là chuyện một tên nho sinh bé nhỏ thôi mà.”

“Không phải một tên nho sinh nào đó, mà là Lee Sun Joon, nên dĩ nhiên ta phải biết chứ. Có lẽ phải nói nhiều với người rồi đây. Mau ngồi xuống đi.”

“Xin cha đừng động đến cậu ta.”

“Ngồi xuống!”

Jae Shin đành ngồi xuống sàn, ngay tại chỗ gã đang đứng. Ánh mắt Đại Tư Hiến nhìn gã như trách mắng, đưa con trai này thậm chí chẳng thêm chào hỏi ông cho tử tế. Jae Shin ngồi trước mặt ông chỉ vì đang

muốn thỉnh cầu ông giúp đỡ. Nghĩ lại, có lẽ nên nhún nhường thì hơn, Jae Shin đứng dậy chào Đại Tư Hiến cho đủ lễ. Đại Tư Hiến đến trước mặt đứa con trai trời đánh, ngồi xuống vừa cười vừa nói:

“Xem ra khi cúi chào tử tế, trông ngươi cũng không tệ lắm.”

“Cha hãy thả Lee Sun Joon ra đi.”

“Sao có thể lấy tư tình ra làm chuyện công được? Ta phải xem xét điều tra rồi mới quyết định được chứ.”

Diệu bộ cười nói của ông càng làm Jae Shin nóng ruột hơn.

“Cha không cần phải điều tra thêm gì nữa đâu.”

“Ta đã tưởng rằng ngày này sẽ không bao giờ đến. Lão già đó vốn không hề có sơ hở. Nếu để lỡ lần này, sẽ chẳng có cơ hội nào nữa đâu.”

“Lee Sun Joon không phải là Hồng Bích Thư!”

“Đâu phải cứ dựa vào sự thật là có thể giải quyết tất cả đâu.”

“Cha thật sự sẽ giải quyết thế này sao? Cha không sợ những tai ương sẽ gặp phải nếu như cứ phán đoán theo cái kiểu đó sao?”

“Cho dù gặp tai ương, thì lúc đó Lee Sun Joon đã không còn tồn tại nữa rồi.”

“Cha! Xin cha đừng để con phải oán hận cha suốt đời.”

“Đồ bất hiếu! Sao dám ăn nói với cha mình như thế hả?”

Không thể nói chuyện với con người này được. Càng không thể kể lẽ đạo lý với ông. Jae Shin chấp hai tay lại, cúi đầu quỳ xuống trước mặt ông và nói:

“Người con biết khuyên can cha mình là người con có hiếu! Cha định giết người vô tội vì những đấu tranh đảng phái vô nghĩa của mình đến bao giờ nữa? Cha định giết chết chính tương lai của mình vì quá khứ đến bao giờ nữa? Vua Gyeong Jong cũng đã chết, thái tử Sa Do cũng đã chết, vua Yeong Jo cũng đã chết, sư huynh của con cũng đã chết rồi. Tại sao cha lại phải tiếp tục giết chóc chỉ vì những người không còn sống trên cõi đời này nữa? Quá khứ không phải là thứ tồn tại để hủy hoại tương lai!”

“Chuyện Lão luận và Thiếu luận đã là chuyện từ rất lâu rồi. Không thể quay đầu lại được nữa. Con trai ta đã chết, cũng không thể sống lại được nữa. Đây chính là hiện tại.”

“Đâu phải chỉ có mình cha mất con trai? Con cũng mất đi sư huynh mà. Chẳng lẽ con không biết buồn sao? Tại sao cha lại...”

“Con trai và huynh đệ giống nhau sao? Hai nỗi đau ấy giống nhau sao?”

Jae Shin không nói gì được nữa. Có lẽ, để ngăn cha già chỉ còn một cách là nói ra thân phận thật của Hồng Bích Thư. Gã hít thở thật sâu, chậm rãi nói:

“Cha sẽ hối hận nếu không dừng lại. Hồng Bích Thư không phải là Lee Sun Joon, mà chính là...”

“Là người chứ gì?”

Jae Shin giật mình, ngẩng phắt đầu lên nhìn cha. Gã nhìn thấy khuôn mặt đang nở nụ cười đầy hiểm độc của cha mình. Ông đã biết sự thật. Ông đã biết Hồng Bích Thư là ai, vậy mà vẫn rắp tâm hại chết Lee Sun Joon.

“Đúng là tên tiểu tử quái gở. Dán bích thư lên cả cổng nhà mình, chắc cả thế gian này chỉ có mình ngươi. Ít khi gặp nhau, nhưng chẳng lẽ ngươi nghĩ đến cả nét chữ của con trai mình mà ta cũng không nhận ra sao, chậc chậc.”

“Nếu cha đã biết hết, vậy thì mọi chuyện đơn giản hơn rồi. Nếu cha động đến Lee Sun Joon, con sẽ tiết lộ thân phận thật của Hồng Bích Thư cho tất cả mọi người cùng biết.”

Đột nhiên Đại Tư Hiến cười phá lên. Nụ cười sáng khoáy đến nỗi làm người đối diện cảm thấy khó chịu.

“Ha ha ha, người có bằng chứng chứng minh mình là Hồng Bích Thư không?”

“Chắc hẳn cha cũng biết, vào cái hôm Bích thư được dán ở cổng nhà này, Hồng Bích Thư đã bị thương ở hông. Con có vết thương đó. Còn Lee Sun Joon thì không.”

“Ta xin lỗi, nhưng tên lính tuần từng nói mình đã đâm được vào hông Hồng Bích Thư đã nhận rằng mình nói dối. Hắn lấy đó làm lời biện minh cho việc để vuột mất Hồng Bích Thư ngay trước mũi. Chuyện này không phải do Tư Hiến phủ bịa đặt, mà nằm ngay trong hồ sơ điều tra của Binh tào chuyển sang. Chẳng lẽ người Lão luận lại đi dựng chuyện để hại người Lão luận sao?”

“Chuyện... chuyện đó thật vô lý...”

“Người về nhà đúng lúc lắm. Ta cũng đang định lôi đầu người về. Người đâu! Mau vào đây!”

Nghe cha mình gọi với ra ngoài, Jae Shin bừng tỉnh. Gã cảm nhận được nguy hiểm sắp đến. Nhưng Jae Shin đã chậm mất một bước. Bốn người thuộc hạ của Đại Tư Hiến đã chờ sẵn từ nãy, ập vào phòng trấn áp Jae Shin ngay khi gã còn chưa kịp đứng lên.

“Thả ta ra! Mấy tên khốn này, thả ta ra!”

“Lấy dây thừng trói nó lại cho ta!”

Bốn người dùng dây thừng trói tay, chân và toàn thân Jae Shin lại.

“Cha! Rồi cha sẽ phải hối hận!”

“Người chỉ cần chịu khổ một chút chờ đến khi chuyện này kết thúc thôi.”

“Cho dù con có biến mất, nho sinh Sung Kyun Kwan cũng sẽ không để yên chuyện này đâu!”

“Ha! Mấy con gà con đáng yêu ấy à? Chuyện chúng có thể làm cùng lắm là dăng sớ thôi chứ gì? Các người còn đứng đó làm gì, sao không bịt mồm nó lại đi?”

Jae Shin bị họ dùng một băng vải cột ngang miệng. Những lời gã nói không còn giống tiếng người nữa. Nhưng gã vẫn tiếp tục gào:

“Ưm ư ưm!”

Đại Tư Hiến nói với gã bằng giọng của một người cha:

“Con trai à, mất một đứa con là quá đủ đối với ta rồi. Đừng để ta phải mất luôn đứa con lại. Con làm sao biết được từ bấy lâu nay ta lo lắng như thế nào, nhờ như con bị người ta phát hiện thân phận Hồng Bích Thư thì sẽ ra sao? Vì con không biết tự quý bản thân mình, nên ta không còn cách nào khác.”

Những tiếng gầm gừ như thú dữ của Jae Shin im bật. Nhưng gã vẫn tiếp tục dùng ánh mắt để nói chuyện với cha mình:

“Vậy rốt cuộc người hại chết Giai Lang chính là con sao? Cha muốn con trai cha mang tội giết bạn mình hay sao? Chẳng lẽ cha không biết đó cũng là cách để cha giết chính đứa con trai còn lại của mình?”

Đại Tư Hiến không hiểu được những gì ánh mắt Jae Shin nói, ông ta lệnh nhốt gã vào nhà kho. Khi bị lôi đi, Jae Shin nghĩ đến Yoon Hee. Nghĩ đến ánh mắt buồn bã của cô. Gã phải giữ lời hứa, phải trả lại Giai Lang cho cô, nhưng lại không thể làm được gì. Jae Shin cảm thấy hối hận. Đúng ra gã phải làm theo những gì cô bảo. Đúng ra gã không nên rời khỏi Sung Kyun Kwan. Jae Shin không thể chịu nổi suy nghĩ càng lúc mình càng trở nên hèn nhát trong mắt Yoon Hee, gã liên tục vùng vẫy không ngừng, như một kẻ điên.

“Nào nào! Mọi người tránh đường nào! Tránh đường nào!”

Tiếng la của mấy trai bộc vang khắp Phán thôn. Nghe thấy tiếng họ, các thương gia vội vã dọn hàng đóng cửa, người dân thường thì quét dọn lối đi. Rất lâu sau, mọi người bắt đầu nhìn thấy hàng người đi dăng tấu trình. Những người dẫn đầu tay nâng niu bưng tráp đựng Thanh cầm lục - sớ trình, theo sau là các nho sinh mặc lễ phục, đầu đội mũ chụp đầu.

Khi đi ngang qua Đông thôn, Yoon Hee và Yong Ha liên tục nhìn quanh tìm Jae Shin. Đến tận sáng nay vẫn không thấy gã quay lại. Tiếng thông báo của đoàn người chắc chắn có vang đến tận nhà gã, nhưng vẫn

không thấy Jae Shin xuất hiện. Chuyện này thật lạ. Gã đã hứa sẽ quay trở lại, hơn nữa Jae Shin không phải là người bỗng dưng giữ chứng trong những tình huống quan trọng như thế này. Yoon Hee và Yong Ha bỗng cảm thấy bất an. Nếu không có gã, nghĩa là không còn hy vọng. Hai người bận tâm đến chuyện Jae Shin còn hơn cả đoàn đưa sớ mà mình đang tham gia.

Vừa đến cổng cung điện, nhóm nho sinh liền cử người vào Thừa Chính viện báo rằng nho sinh Sung Kyun Kwan muốn dâng sớ. Rồi họ bỏ một chiếc bàn viết xuống, đặt sớ trình lên. Các nho sinh Sung Kyun Kwan ngồi thành nhiều hàng dài, giữ tư thế nghiêm chỉnh. Trong lúc đó, Yoon Hee vẫn lo lắng không biết Sun Joon có gặp chuyện gì không. Đã gấp lắm rồi, nhưng vẫn không thấy viên quan nào của Thừa Chính viện xuất hiện cả.

Không biết đã mấy canh giờ trôi qua. Đến tận lúc môi Yoon Hee bị chính rằng cô cần đến nỗi trầy vết thương, một viên quan của Thừa Chính viện mới bước ra. Ông ta mang sớ trình vào trong bằng cổng chính, Sớ nhiệm được bầu trước đó đi theo bằng cổng bên, cùng tiến vào đại điện. Sau khi bóng họ mất hút, Yoon Hee lại càng sốt ruột hơn. Nhóm nho sinh bắt đầu lập ra một góc để ghi tên và điểm chỉ. Những nho sinh khi nãy còn ngồi trong hàng, giờ tụm lại với nhau viết viết ầm ầm không theo bất kỳ thứ tự tuổi tác, thời gian nhập trường nào cả.

Hoàng thượng đang trên đường đến Tiễn điện chuẩn bị cho buổi chiều sáng thì nhìn thấy mấy viên quan thừa chỉ chạy đôn chạy đáo. Hoàng thượng đang trên đường đi mà dám chạy như vậy, nhất định là có chuyện lớn gì xảy ra. Vừa đến Tuyên Chính điện ngồi lên ngai vàng, hoàng thượng đã hỏi những viên quan khác:

“Có chuyện gì vậy? Mới sáng đã ồn ào như vậy rồi?”

“Chuyện... chuyện đó... Từ sáng sớm các nho sinh Sung Kyun Kwan đã đến dâng tấu trình rồi ạ.”

“Cái gì? Đạo gần đây đâu có chuyện gì xảy ra, sao lại dâng sớ?”

Vừa nghe đến hai chữ tấu trình, hoàng thượng đã cảm thấy phiền phức rồi. Nhưng cũng không thể bỏ qua không đọc được, Người đành xem trước các công văn khác trong khi chờ tấu trình được mang đến. lát sau, một viên quan mang theo tráp đựng sớ bước vào Tuyên Chính điện. Viên quan lấy sớ trình ra và đặt trước mặt hoàng thượng. Vẻ mặt khó chịu của hoàng thượng dần dần thay đổi khi đọc nội dung trong sớ. Tay Người bắt đầu run.

“Chuyện này là sao? Các người báo đã bắt được Hồng Bích Thư, nhưng thật ra là bắt Lee Sun Joon sao?”

Hoàng thượng không nén được cơn giận, ném tờ sớ trình xuống đất. Mấy viên quan thừa chính nhặt nó lên và chuyền nhau đọc. Họ cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Nhất định là có âm mưu gì đó. Lee Sun Joon không phải kẻ như vậy. Người đâu! Ta sẽ làm rõ chuyện này, mau truyền các quan đại thần đến đây ngay! Mang cả những bức bích thư của tên Hồng gì đó đến đây luôn. Không được chậm trễ dù chỉ một giây!”

“Đây mà là chữ của Lee Sun Joon à? Các khanh mù hết rồi sao?”

Tiếng quát của hoàng thượng sau khi xem qua mấy bức bích thư như dội vào tai các quan đại thần có mặt ở đó.

“Không cần xem xét điều tra gì nữa hết. Chỉ cần xem qua một lần cũng biết đây không phải là chữ của Lee Sun Joon. Mau thả cậu ta ra ngay!”

“Bẩm hoàng thượng! Thần, Đại Tư Hiến xin phép được nói vài điều! Trên thế gian này chưa từng có chuyện chỉ nhìn chữ mà phân định đúng sai. Mong hoàng thượng hiểu cho.”

“Trẫm không nhận xét gì về Lee Sun Joon nếu không có cơ sở. Nhưng chẳng phải những dòng chữ trong bích thư đã nói lên tất cả rồi sao? Các khanh vẫn không hiểu sao?”

“Dạ bẩm hoàng thượng, tình huống lần này có vài chứng cứ rất rõ ràng... Chúng thần sẽ điều tra thật trọng, mong hoàng thượng đừng quá lo lắng. Nếu Lee Sun Joon không có tội, chúng thần sẽ thả ra ngay, còn nếu có tội, sẽ đưa ra hình phạt thích đáng. Phải như vậy thì mới chứng minh được đất nước này có vua, có quốc pháp. Hoàng thượng không thể để tư tình ảnh hưởng đến việc này được.”

“Khanh nghĩ ta vì quý mến Lee Sun Joon mà bảo các khanh thả cậu ấy ra sao?”

Dù hoàng thượng có lớn tiếng thế nào đi nữa, Đại Tư Hiến vẫn không lay chuyển. Hoàng thượng bắt đầu cảm thấy lúng túng. Dù không ưa gì Lão luận và Tả tướng, nhưng không thể để mất Lee Sun Joon được. Không thể để những cận thần của tiên vương tiếp tục hại những người mình đã chọn làm thân tín.

“Hãy chuyển vụ này sang cho Nghĩa Cẩm phủ.”

“Bẩm hoàng thượng, vậy lại càng không được. Nho sinh của Sung Kyun Kwan vẫn chưa phải là quan, việc này không thuộc phạm vi xử lý của Nghĩa Cẩm phủ.”

Tả tướng lắng nghe cuộc nói chuyện của hoàng thượng và Đại Tư Hiến này giờ, ruột gan ông càng như lửa đốt. Dù đang rất lo lắng nhưng Tả tướng vẫn cố không để lộ ra ngoài. Ông chỉ đứng cúi đầu yên lặng.

Mọi chuyện đã được lên kế hoạch từ trước. Đây là cái bẫy của những kẻ đang rắp tâm hại chết con trai ông. Vừa nghĩ đến đây, Tả tướng lại càng đau lòng hơn. Cũng may là nho sinh Sung Kyun Kwan đã hành động rất nhanh, còn nhanh hơn cả ông. Cho dù có là Tả tướng đi chăng nữa cũng không thể nào mở miệng xin xỏ hoàng thượng nếu không phải là chuyện liên quan đến quốc gia đại sự. Hơn nữa cũng không thể mới sáng sớm đã đến gặp hoàng thượng để nói chuyện con trai mình. Thật sự ông đã không thể tưởng tượng nổi các nho sinh Sung Kyun Kwan có thể soạn tấu trình lên hoàng thượng chỉ trong một đêm như vậy. Có lẽ Đại Tư Hiến cũng như ông, không hề ngờ đến chuyện này.

“Nếu vậy Tư Hiến phủ cứ tiếp tục tiến hành điều tra về Hồng Bích Thư, nhưng trẫm sẽ đích thân đứng ra kiểm tra tất cả các chi tiết các khanh trình lên.”

Hoàng thượng không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa ra quyết định này. Cho dù hoàng thượng có là người kiểm tra cuối cùng đi chăng nữa, chỉ cần phía Tư Hiến phủ sàng lọc trước những nội dung sẽ trình báo là được. Vậy nên Đại Tư Hiến cúi đầu, thưa vâng thật lớn và hứa sẽ điều tra hết mình.

Các nho sinh đang ngồi trước cổng cung điện, khi phê đáp của hoàng thượng được mang đến, họ cử một người đứng ra đọc thật to nội dung phê đáp lên. Các nho sinh vừa quỳ gối vừa lắng nghe, càng nghe về mặt họ càng tối đi. Một câu trả lời quá mơ hồ. Không thể thả Sun Joon ra ngay, chỉ là hoàng thượng sẽ theo dõi quá trình điều tra. Nếu phải chỉ ra một điều tốt trong phê đáp của hoàng thượng, thì đó là việc Người sẽ xem xét và xử phạt một số viên quan phụ trách dạy học ở Sung Kyun Kwan. Dù không thỏa mãn với câu trả lời đó, nhưng các nho sinh cũng đứng dậy, lạy đủ bốn lạy và nhận phê đáp. Họ quyết định sẽ chờ thêm một hai ngày nữa, nghe ngóng động tĩnh rồi dâng tấu trình tiếp, nếu tình hình thật sự không ổn nữa sẽ tiến hành quyền đường[1] biểu tình đòi công lý.

[1]] Đồng loạt nghỉ học.

Gửi thanks

33. Chương 33

Yoon Hee một mình thức trắng hai đêm ở Trung nhị phòng. Đây là lần đầu tiên căn phòng vắng đến mức này. Cũng may là còn có Sun Dol ngồi ngoài cửa, chứ nếu phải ở một mình có khi Yoon Hee đã không chịu nổi sự im lặng đáng sợ ấy rồi. Jae Shin trước khi đi cũng hứa sẽ quay lại, vậy mà mất tăm không chút tin tức. Thỉnh thoảng có vài tin về Sun Joon được báo về, nhưng càng làm cô cảm thấy tuyệt vọng hơn. Chứng cứ được làm giả, còn những yếu tố có thể chứng minh chàng không phải là Hồng Bích Thư thì lại bị lờ đi. Khi ở trong Sung Kyun Kwan, lúc nào Sun Joon cũng bên cạnh Yoon Hee nên cô có thể đứng ra làm chứng. Nhưng chính Sun Joon đã từ chối cách này. Nếu lời cả Yoon Hee vào, chàng sợ thân phận nữ nhi của cô sẽ bị bại lộ, hết chuyện lớn này lại dẫn đến chuyện lớn khác. Cứ thế, Sun Joon thì vẫn bị bắt giam, còn hoàng thượng thì vẫn chưa làm gì được.

Yoon Hee mê mê bộ lễ phục mà Sun Joon để lại. Nước mắt cô vẫn không hề chảy ra. Chẳng thà cứ vỡ òa ra khóc thì có khi nước mắt đã không ứ lại trong tim cô nhiều thế này. Nhưng cơ thể Yoon Hee lại không

chịu làm theo lời cô. Tất cả những đồ vật thuộc về Sun Joon có trong phòng này đều đang dần vật Yoon Hee. Cô ngồi tựa lưng vào tường và nhắm mắt lại. “Chàng đã hứa là sẽ sớm quay về. Chàng đã hứa là sẽ sớm quay về.” Yoon Hee liên tục tự nhủ với mình như vậy. Rồi đột nhiên Yoon Hee cắn môi và đứng bật dậy. Sun Joon đã nói là sẽ về, vậy thì cô phải giúp chàng có thể trở về càng sớm càng tốt. Không thể để lời nói của chàng trở thành vô nghĩa được.

Thấy Yoon Hee đột nhiên mở cửa, Sun Dol giật mình đứng phắt dậy. Vừa ra khỏi phòng, Yoon Hee liền chạy thẳng sang Trung nhất phòng. Yong Ha đang trầm tư suy nghĩ, nhìn thấy Yoon Hee thì tròn mắt ngạc nhiên.

“Có chuyện gì vậy?”

“Huynh cho tôi mượn mấy thứ đó đi.”

“Cậu mượn cái gì cơ?”

Thấy Yoon Hee khẽ liếc nhìn các nho sinh cùng phòng mình, Yong Ha liền hiểu ra cô đang muốn mượn mấy bức bích thư. Hắn lấy tất cả những mảnh giấy mình gom được đưa cho cô. Cái cách Yoon Hee vội vàng ôm xấp giấy chạy về phòng khiến Yong Ha cảm thấy lạ. Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Yong Ha đứng bật dậy, chạy vội khỏi phòng như vừa nghĩ ra điều gì đó. Hắn định vào Trung nhị phòng, nhưng dĩ nhiên, Sun Dol luôn làm tốt trách nhiệm của mình, đã giữ vai hắn lại và hỏi:

“Công tử định làm gì vậy?”

“Tên nhóc Đại Vật kia đang định làm chuyện rò dại kia.”

“Gì cơ? Chuyện rò dại là sao?”

Trí tưởng tượng của Sun Dol thậm chí còn “rò dại” hơn, hắn nghĩ đến cảnh Yoon Hee thất cổ tự vẫn kết thúc cuộc đời mình.

“Công tử, đừng làm vậy!”

Sun Dol cuống cuống mở toang cửa ra và chạy vào phòng. Yoon Hee đang ngồi bên bàn, chăm chú đọc mấy bức bích thư. Yong Ha đến ngồi cạnh cô như chưa từng có gì xảy ra rồi quay sang nói với Sun Dol, lúc này còn đang ngơ ngác:

“Người cũng vào đây luôn đi. Ta có chuyện muốn nói.”

Yoon Hee nhìn hai người rồi lại tiếp tục đọc, giả vờ bình thản hỏi:

“Hai người có chuyện gì vậy?”

“Ta quá hiểu cậu mà. Có lẽ ta còn biết cậu đang mưu tính gì nữa kia.”

“Tôi chẳng mưu tính gì cả.”

“Nếu vậy thì tốt. Vì giả sử cậu có đang tính toán chuyện gì đi chăng nữa, chuyện đó chắc chắn sẽ thất bại thôi.”

Yoon Hee cắn chặt môi, mắt dán vào tờ bích thư. Yong Ha nói tiếp:

“Trước nhất, cậu quá lùn để có thể giả làm Hồng Bích Thư.”

Sun Dol giật mình vì quá bất ngờ, hắn hết nhìn Yoon Hee lại quay sang nhìn Yong Ha.

“Hơn nữa, cậu không thể bắt chước cách viết văn của Hồng Bích Thư được đâu. Hàng giả thì luôn bị lộ tẩy rất nhanh, đến lúc đó mọi chuyện lại càng rối hơn.”

Hai nắm tay Yoon Hee đang đặt trên bàn càng lúc càng siết chặt. Cô cảm thấy âm ục vì đôi mắt tinh tường của Yong Ha.

“Vậy huynh bảo tôi phải làm sao? Những gì tôi có thể làm ngay lúc này là không gì cả! Giai Lang huynh không muốn tôi ra làm nhân chứng, vậy tôi phải làm gì? Tôi đã nghĩ mình có thể giả làm Hồng Bích Thư để tặc tội cho huynh ấy, giờ cả chuyện đó cũng không được, huynh bảo tôi phải làm sao?”

“Cậu mà cứng đầu, rồi đến khi bị bắt, liệu Giai Lang và Kiệt Ngao có vui mừng nổi không?”

Yoon Hee lại tiếp tục cắn chặt môi. Yong Ha cảm thấy cô thật đáng thương, liền xoa dịu:

“Nhưng đó cũng là một ý kiến hay.”

“Sao cơ?”

“Kẻ bị cho là Hồng Bích Thư đã bị bắt, vậy mà bích thư vẫn tiếp tục được dán khắp kinh thành, vậy có nghĩa rằng người đang ngồi trong ngục kia không phải là Hồng Bích Thư thật. Không có bằng chứng nào có thể rõ ràng hơn điều này.”

“Nhưng huynh nói tôi không thể bắt chước cách viết của Hồng Bích Thư mà? A! Vậy Nữ Lâm huynh viết là được đúng không?”

“Này, nói không phải khoe, chứ ta còn tệ hơn cậu nữa đấy.”

“Làm gì có ai hiểu suy nghĩ của Kiệt Ngao sư huynh hơn huynh được? Huynh cứ nói ra những suy nghĩ của huynh ấy, rồi tôi sẽ từ những ý đó viết thành bích thư.”

“Làm vậy cũng không ổn. Những lúc như thế này, nếu không phải người thật việc thật thì không được.”

Yoon Hee bực mình, hét lớn:

“Vậy rốt cuộc huynh bảo phải làm sao?”

“Thì ta nói rồi đấy, phải là người thật việc thật. Dẫn người thật về là được rồi còn gì.”

Ruột gan đang nóng như lửa đốt, vậy mà Yong Ha còn nói chuyện như đùa, khiến Yoon Hee phát cáu. Ngày thường Yong Ha vốn đã không nghiêm túc rồi, nhưng đến cả tình huống này mà hắn vẫn còn đùa được, Yoon Hee muốn lộn gan lộn ruột vì bực mình.

“Người còn không biết đang ở đâu, huynh nói dẫn về là dẫn về bằng cách nào?”

“Không phải Kiệt Ngao không quay trở lại, mà là không thể quay trở lại. Tại sao? Hắn là phải có người nào đó đang giữ chân cậu ta rồi...”

“Gì cơ? Vậy ý huynh là đến cả Kiệt Ngao sư huynh cũng bị bắt rồi sao?”

“Chuyện Kiệt Ngao bảo sẽ về gặp cha khiến ta bận tâm mãi. Ta cứ có cảm giác cậu ấy đang tự chui đầu vào một cái bẫy được giăng sẵn. Vậy nên ta đã thử suy nghĩ. Chỉ cần Hồng Bích Thư thật xuất hiện thì mọi chuyện sẽ sáng tỏ, vậy tại sao họ vẫn tiếp tục đổ tội cho Giai Lang? Điều đó có nghĩa là họ tự tin rằng mình có thể giữ chân Hồng Bích Thư cho đến khi mọi chuyện kết thúc.”

“Đúng rồi! Vậy có nghĩa là Kiệt Ngao sư huynh đang bị cha mình, Đại Tư Hiến của Tư Hiến phủ giữ lại rồi.”

“Không phải chỉ là giữ lại thôi đâu, có khi còn nhốt vào xó nào nữa rồi ấy chứ. Nhưng may mắn một điều là, Đại Tư Hiến không thể ngờ rằng ngoài mình ra còn có người khác biết về thân phận thật sự của Hồng Bích Thư.”

Yoon Hee đứng bật dậy. Cô tháo mũ chụp đầu ra rồi nói với hai người đàn ông đang nhìn mình chằm chằm:

“Hai người làm gì vậy? Chúng ta mau đi cứu Kiệt Ngao sư huynh thôi.”

“Đi ngay bây giờ á? Phải chờ đến giờ giới nghiêm đã chứ.”

“Nếu bây giờ chúng ta xuất phát, đến giờ giới nghiêm sẽ đến được Đông thôn.”

“Cũng phải. Vậy ta cũng đi thay quần áo đây.”

“Nếu công tử đi thì tôi cũng sẽ đi theo. Tôi ra ngoài đợi trước đây.”

Sau khi hai người đàn ông đi khỏi, Yoon Hee tổng hết xấp bích thư xuống dưới nệm, thay áo khoác và bước ra ngoài. Yong Ha cũng đã chuẩn bị xong xuôi. Vừa lúc đó, một nho sinh cùng nhóm số học đứng lấp ló ở cửa Đông trai gọi họ lại. Vì là người Lão luận nên cậu ta không thể tùy tiện bước vào Đông trai. Yong Ha và Yoon Hee đang rất vội, nhưng cũng đành đi đến chỗ cậu ta:

“Có chuyện gì vậy?”

“Tôi có chuyện muốn hỏi hai người...”

Sau khi ngáp ngừng nhìn Yong Ha và Yoon Hee một lát, cậu ta nói:

“Thật ra hai người, có nghĩ ra cách nào khác để cứu Giai Lang chưa... Chúng ta sẽ lập Trai hội và dâng số một lần nữa, ngoài ra còn tiến hành quyền đường, nhưng tôi chờ không nổi.”

“Chúng tôi cũng chưa tìm được cách nào cả...”

“Vậy à? Thật khó chịu quá! Tôi cứ nghĩ Nữ Lâm huynh chuyện gì cũng có thể giải quyết được...”

Nho sinh nọ ỉu xiu, quay bước về Tây trai. Nhưng đột nhiên Yong Ha gọi cậu ta lại:

“Khoan đã! Nếu sau này nghĩ ra cách, tôi có thể nhờ huynh cùng tham gia được không?”

“Dĩ nhiên rồi! Cho dù có nguy hiểm đến mức nào đi chăng nữa, chỉ cần cứu được Giai Lang thì tôi không màng!”

Hai người cùng cười với nhau rồi quay lưng đi tiếp. Khi ra khỏi Sung Kyun Kwan, Yong Ha nói với Yoon Hee:

“Có lẽ chúng ta có thể kêu gọi thêm vài người nữa. Sao từ trước đến giờ ta không nghĩ ra nhỉ? Chuyện của Giai Lang, ngoài chúng ta ra còn rất nhiều người sẵn sàng giúp đỡ. Nhưng còn chuyện của tên Kiệt Ngao thì chỉ có mỗi chúng ta thôi.”

Đột nhiên đang đi, Yoon Hee đứng phắt lại.

“Gì vậy? Cậu để quên gì sao?”

“Không, không phải chuyện đó... Thật sự là chỉ có chúng ta thôi sao?”

“Cái gì cơ?”

“Đi giải cứu Kiệt Ngao sư huynh, chỉ có ba người chúng ta thôi sao?”

Yong Ha chỉ tay vào Yoon Hee, Sun Dol và chính mình mà đếm. Rồi hần nhìn Yoon Hee với ánh mắt vậy-thì-có-vấn-đề-gì. Yoon Hee ôm đầu nhăn nhó. Đây rõ ràng là một tập thể toàn những người “vô tích sự” mà.

Yong Ha, không phù hợp với những việc cần di chuyển nhanh nhẹn và khéo léo, thậm chí còn từng chơi bóng bằng chân giữa. Sun Dol, nếu đối đầu trực diện với quan quân thì có thể thắng, nhưng nếu gặp tình huống cần phải trốn thì bao giờ cũng có thể bị lộ bởi thân hình quá to lớn. Yoon Hee, sức yếu, đến cả việc lo ình còn không xong.

Bộ trang phục trên người Yong Ha sắc sỡ y như hần đang chuẩn bị đi chơi kỹ viện vậy, so với thân hình to lớn của Sun Dol, hần còn dễ bị để ý hơn. Phải mạo hiểm với đội hình này, Yoon Hee cảm thấy cực kỳ lo lắng. Nhưng tình huống này cũng không thể nhờ đến Sun Joon, người đang bị nhốt trong ngục, lại càng không thể bảo Jae Shin tự tìm cách trốn ra. Yoon Hee thở dài rồi lại tiếp tục bước đi. Đột nhiên đến lượt Yong Ha đứng lại:

“Sao vậy? Nữ Lâm huynh cũng để quên thứ gì à?”

“Chúng ta đang đi đến Đông thôn đúng không?”

“Vâng. Nhưng sao đột nhiên...”

Thấy Yoon Hee lo lắng nhìn mình, Yong Ha mân mê chiếc quạt và nói:

“Cậu có biết nhà Đại Tư Hiến ở đâu không?”

“Cái gì? Không phải huynh biết rồi sao?”

“Ta chỉ biết là nó nằm ở Đông thôn thôi, chứ không biết cụ thể ở đâu. Mà Đông thôn đâu phải chỉ toàn là nhà của Đại Tư Hiến, cái tên Kiệt Ngao ấy cũng chưa lần nào dẫn ta về nhà, nên...”

Cả Yoon Hee và Sun Dol đều há hốc miệng. Đến nhà của người ta ở đâu cũng không biết, vậy sao Yong Ha có thể tự tin dẫn đường như vậy chứ? Rốt cuộc họ có cứu được Jae Shin ra hay không đây? Có khi đến cả ba người cũng bị tóm gọn luôn ấy chứ.

“Hay... hay là để ta hỏi đường?”

“Huynh được người ta mời đến nhà chơi à? Không phải chúng ta đang lén lút đi cứu người hay sao?”

“Cũng phải.”

Yong Ha đang ỉu xiu thì nhìn thấy Cha Deok Gu ở đằng xa, liền vui mừng trở lại.

“Á! Ông trời giúp chúng ra rồi. Này! Ta ở đây này!”

“Thiếu gia, sao cậu lại đến đây?”

Để ông ta cúi chào xong, Yong Ha liền hỏi:

“Người có biết nhà Đại Tư Hiến ở đâu không?”

“Vâng, cũng đại khái. Nhưng có chuyện gì vậy?”

“Phải nhờ người chỉ đường rồi. Đi trước đi.”

“Có ai mời cậu đến đó à?”

“Không, bọn ta định đến đó, lén trèo tường vào rồi cứu Kiệt Ngao ra.”

Cha Deok Gu nhìn quanh rồi hỏi:

“Những ai sẽ đi ạ?”

“Bọn ta.”

“Sao cơ?”

Yoon Hee nghĩ ông bất ngờ cũng phải. Cô quá hiểu những gì ông đang cảm thấy. Cha Deok Gu lần lượt nhìn ba người rồi nói:

“Cậu vừa nói ‘lén’ à? Lén trèo tường lén vào trong? Ba người?”

“Ừ, ta đã nói rồi đấy thôi. Đừng nhiều lời nữa, dẫn đường đi.”

Cha Deok Gu không thể làm gì khác, đành đi trước dẫn đường. Được một đoạn thì ông không chịu nổi nữa, dừng lại và hỏi:

“Thiếu gia. Tiểu nhân thấy có rất nhiều chuyện không ổn. Ít ra cũng xin cậu thay bộ trang phục khác đi.”

Yoon Hee cảm thấy biết ơn Cha Deok Gu vô bờ bến vì ông đã thay cô nói ra điều mình muốn nói. Dù Yoon Hee chưa biết rõ ông, nhưng cô nghĩ mình đã quý mến ông rồi. Dù vậy Yong Ha vẫn cứng đầu.

“Bộ này có vấn đề gì đâu? Đây là bộ ta thích nhất đấy.”

“Cậu có biết tại sao thích khách lại mặc đồ đen không? Phải tránh bị người ta phát hiện, thì khi đó mới gọi là ‘lén’, và phải như thế thì mới cứu được người. Mặc bộ đồ bất tiện như vậy làm sao cậu hành động được? Vốn cậu cũng chẳng phải kiểu người nhanh nhẹn gì cho lắm rồi...”

“Tôi cũng muốn bỏ Nữ Lâm huynh lại mà đi lắm...”

Yoon Hee thật sự muốn chia sẻ những suy nghĩ của mình với Cha Deok Gu. Nhưng Yong Ha vẫn khẳng khái:

“Ta vốn là người dù chỉ trong một phút thôi cũng không thể khoác lên mình những bộ trang phục tầm thường được!”

“À, vâng. Cậu thì đúng là người như thế rồi. Nhưng tiểu nhân chỉ dẫn đường ọi người đến đó thôi rồi xin phép cáo lui. Đến lúc đó thiếu gia nhớ đừng bắt tiểu nhân ở lại.”

Ông lắc đầu tỏ ý chịu thua. Yong Ha nói thêm như để chống chế:

“Đến giờ giới nghiêm, rủi mà có đụng độ lính tuần thì phải khai rằng mình là nho sinh Sung Kyun Kwan. Ăn mặc kỳ quặc thì ai mà tin cho.”

“Trong tình huống này mà cậu còn muốn đụng độ lính tuần sao? Giả sử như tiểu nhân chẳng giúp được gì cho các vị đi chẳng nữa, tiểu nhân cũng xin nói một điều. Sau khi cứu được Kiệt Ngao công tử ra, mọi người đừng lấy cái mác nho sinh ra làm rào chắn mà đi lại nghênh ngang. Nhất định phải chạy thật nhanh về Phán thôn. Có anh bạn to lớn này chuyện lẩn trốn có lẽ sẽ hơi khó, nhưng nhờ cố gắng tránh mặt lính tuần. Như vậy thì mới có thể trở thành một buổi ‘lén’ đi cứu người được.”

Sun Dol vừa lấy tay vỗ ngực vừa nói lớn:

“Đã có Sun Dol ở đây rồi, công tử đừng lo!”

“Chính cái thân thể quá khổ của ngươi mới là điều đáng lo đấy!”

Cả Yoon Hee và Cha Deok Gu cùng gào lên câu ấy trong đầu.

Sau khi đi qua vài con đường và ngã rẽ ngoằn ngoèo, cuối cùng họ cũng đến được nhà Đại Tư Hiến. Ngôi nhà có một cánh cổng rất lớn, cùng bức tường vây dài và cao. Cha Deok Gu định trốn đi ngay khi vừa đến nơi, nhưng bị những lời đe dọa của Yong Ha giữ chân lại. Ông đành ngậm ngùi tham gia kế hoạch này cùng họ. Nhóm Yoon Hee lại tăng thêm một người “vô dụng”, có lẽ sẽ sẵn sàng chạy biến khi có chuyện xảy ra. Họ quyết định trốn trong một con hẻm gần đó, chờ đến giờ giới nghiêm. Khuôn mặt ai nấy đều lộ rõ vẻ căng thẳng. Đột nhiên Cha Deok Gu sực nhớ ra điều gì đó, lên tiếng hỏi:

“Thiếu gia, cậu có biết Kiệt Ngao công tử đang bị nhốt ở đâu không?”

“Thì chắc là đâu đó trong nhà thôi.”

“Khoan... khoan đã. Chắc không phải cậu nghĩ cậu ấy đang ở trong phòng riêng của mình đấy chứ?”

“Nếu không có ở đó thì lại đi tìm chỗ khác.”

Cha Deok Gu há hốc miệng. Xem ra tốt nhất ông nên biến khỏi chỗ này. Ông hỏi lại một lần nữa:

“Vậy cậu có biết phòng của cậu ấy ở đâu không?”

“Cấu trúc nhà thì nhà nào chả như nhà nào. Tên Kiệt Ngao ấy cũng hơi có tuổi rồi, chắc là ở đâu đó gần gian nhà chính thôi.”

“Vậy cậu có nghĩ Đại Tư Hiến đại nhân cũng đang ở đâu đó gần gian nhà chính không?”

Lưng Yoon Hee đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, Yong Ha dần ngậm tằm. Cứ tiếp tục chắc cô phát điên mất. Nhưng Yoon Hee cũng không thể oán trách gì Yong Ha. Chính cô là người đã lớn tiếng rằng sẽ đi cứu Jae Shin trước, trong khi chưa có bất kỳ một kế hoạch cụ thể nào. Yoon Hee cứ tưởng rằng Yong Ha đã biết rành tất cả nên mới vội vàng giục hấn đi cứu Jae Shin. Trái với những lo lắng của cô, Yong Ha vẫn cười khi khi như để khẳng định “kế hoạch” lần này sẽ giải quyết được tất cả. Tuy mạo hiểm, nhưng ngay lúc này Yoon Hee không còn cách nào khác ngoài tin tưởng vào Yong Ha. Dù đó chỉ là một kiểu tự kỷ ám thị, nhưng đã đến nước này rồi, Yoon Hee còn biết làm gì nữa.

Đã đến giờ giới nghiêm. Kể từ khi sinh ra, đây là lần đầu tiên Yoon Hee lén trèo tường vào nhà ai đó, tìm cô đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Bốn người cùng tháo giày, giắt vào thắt lưng, đẩy nón ra sau cổ. Rồi họ đi sát vào bìa tường nhà Jae Shin quan sát động tĩnh bên trong. Thận trọng hơn, họ còn men theo bức tường đi đủ một vòng quanh đó. Đột nhiên, trong đêm tối có tiếng va đập. Vừa nghe thấy âm thanh này, Yong Ha liền cười toe toét.

“Ồ kia kìa! Đúng là tiếng của Kiệt Ngao rồi.”

“Gì cơ? Sao huynh biết?”

“Đâu phải bị bắt nhốt thì tên Kiệt Ngao ấy sẽ chịu nằm yên đâu? Chắc chắn là đang giãy giụa trong đó rồi.”

Vậy hóa ra cơ sở để hấn khẳng định kế hoạch lần này chắc chắn thành công chỉ là dựa vào cảm tính thôi sao? Yoon Hee và Cha Deok Gu cùng thở dài. Dù sao đi nữa, khả năng âm thanh ấy là của Jae Shin cũng rất cao nên họ quyết định tiếp cận nơi đó trước. Cha Deok Gu vượt tường một cách dễ dàng. Nhưng Yong Ha trèo sau ông thì không qua được, treo vắt vẻo trên bờ tường. Quả nhiên, có khi để Jae Shin tự cứu mình còn nhanh hơn. Cuối cùng Sun Dol đành bước ra, chụp lấy hông Yong Ha và ném qua. Yong Ha bay lên trời rồi rơi bịch xuống bên kia tường. Khi đứng dậy, việc đầu tiên hấn làm không phải quan sát xung quanh xem có bị phát giác hay không, mà là chỉnh đốn lại bộ trang phục trên người. Cha Deok Gu lại thở dài thêm lần nữa. Đến lượt Yoon Hee, cô leo lên lưng Sun Dol và trèo vào trong. Nhưng ba người Yoon Hee, Yong Ha, Cha Deok Gu chờ mãi vẫn không thấy Sun Dol sang, mà chỉ nghe tiếng sột soạt liên tục. Yoon Hee tiến lại sát tường nói nhỏ:

“Sun Dol à, mau trèo sang đây đi!”

“Chuyện này... Bờ tường cao quá...”

Chết tiệt! Họ quên mất cân nặng của Sun Dol cũng thuộc dạng siêu cấp, không kém gì sức mạnh của hấn ta. Ánh mắt Yong Ha bất giác nhìn sang Cha Deok Gu. Ông giật mình hỏi:

“Sao cậu lại nhìn tôi như thế?”

“Thì giờ chỉ còn mỗi ông thôi mà. Trèo lại sang bên đó chồng lưng cho Sun Dol đi.”

“Cậu bảo tôi để cái thân to tướng ấy trèo lên người sao? Nhỡ mà gãy lưng chắc bà nhà tôi giết tôi luôn chứ chẳng đùa.”

“Vậy ông bảo ta sang đó sao?”

“Có khi như vậy lại hay hơn. Dù gì cậu có quay lại đây hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì.”

Miệng nói vậy, nhưng Cha Deok Gu cũng không còn cách nào khác, đành trèo tường quay lại chỗ cũ. Giữa đêm tối mà hàng tá chuyện kỳ quặc xảy ra, Cha Deok Gu chỉ còn biết rửa thầm số phận của mình.

Sau khi Cha Deok Gu trèo tường quay lại chỗ cũ, Yoon Hee như nghe thấy tiếng lưng ông kêu răng rắc. Tiếp sau đó là Sun Dol nặng nề leo qua. Rồi Cha Deok Gu cũng tái xuất một cách khó khăn, khác hẳn lúc ban đầu. Yong Ha tràn đầy tự tin đi trước dẫn đường. Yoon Hee và Sun Dol đi ngay phía sau gã. Cuối cùng là Cha Deok Gu, vẫn chưa thể đứng thẳng lên được, vừa đi vừa lấy tay chống hông.

Lăn theo tiếng va đập khi nẩy, họ đến trước một nhà kho. Người bị nhốt trong kho đang cố dùng thân mình đẩy cửa, tạo nên âm thanh đó. Có một ổ khóa lớn được dùng để khóa cửa kho lại. Vậy đây chắc chắn là nơi họ nhốt Jae Shin rồi. Yoon Hee tiến lại gần cánh cửa, thì thào:

“Kiệt Ngao sư huynh?”

Âm thanh đột nhiên ngưng bật. Thay vào đó là tiếng ú ớ không rõ nghĩa.

“Kiệt Ngao sư huynh, huynh mau trả lời tôi đi.”

“Cậu ta không trả lời được rồi. Chắc chắn là đã bị bịt mồm. Cha con đấu đá nhau. Chán quá đi mất.”

Yoon Hee nheo mắt nhìn qua khe cửa. Jae Shin đang ngồi trong đó, toàn thân và cả miệng gã đều bị trói bằng thừng. Cô sột ruột lấy tay lắc thử ổ khóa. Không hề suy suyển. Yoon Hee quay sang nhìn ba người còn lại, nhưng có vẻ như cả ba cũng không nghĩ ra cách gì. Họ quan sát xung quanh, ngoài một lỗ thông hơi nhỏ xíu đang bị chặn bởi mấy nhánh cây thì không còn lỗ hổng nào nữa. Vậy chỉ còn cách mở cửa trực tiếp. Yong Ha chọn ra một nhánh cây nhỏ, thử nhét vào lỗ khóa xoay xoay đủ kiểu, nhưng không biết có phải vì quá chắc chắn hay không, ổ khóa vẫn im lìm không chịu mở ra theo đúng ý Yong Ha. Trong khi đó, Cha Deok Gu cố mở to mắt quan sát xung quanh để phòng có ai đến gần. Sun Dol đành vác một cái rìu để ở gần đó lại.

“Á! Không được. Chỉ cần nghe thấy một chút tiếng ồn thôi là người ta sẽ chạy đến đây ngay.”

“Vậy phải làm thế nào? Có cách nào khác không?”

“Hử? Không. Không có cách nào khác cả, nhưng cách này thì không được. Chẳng thà gỡ cả cánh cửa ra có khi còn đỡ ồn hơn.”

Sun Dol ném cái rìu sang một bên và bắt đầu nghiên cứu cánh cửa. Rồi hắn ta giữ lấy một bên cánh, dùng hết sức mình và kéo. Mồ hôi Yoon Hee tuôn như mưa, cô nín thở nhìn Sun Dol. Yoon Hee nghĩ dù có khỏe đến đâu đi chăng nữa, chuyện gỡ cả cánh cửa ra như thế là điều không thể. Vì quá ngại thẹn nên Sun Dol mới đi nghe lời nói vô nghĩa của Yong Ha.

“Sun Dol à, thôi đi. Không được đâu.”

“Ừ ừ ừ ừ...”

Tiếng gõ mình của Sun Dol bắt đầu dài ra. Rồi đột nhiên họ nghe thấy những âm thanh răng rắc nhỏ. Đúng là chuyện không thể tin được! Cứ tiếp tục thế này, có khi cánh cửa sẽ rơi ra thật cũng nên! Yong Ha và Yoon Hee sau khi nhìn chăm chăm với ánh mắt ngạc nhiên cũng nhảy vào giúp Sun Dol kéo cánh cửa. Đây đúng là biện pháp hơi ngu ngốc và mạo hiểm, nhưng cuối cùng, cánh cửa cũng đã rơi ra.

“Rơi... rơi ra thật rồi.”

Khi cánh cửa lìa khỏi tường nhà kho, tất cả bọn họ đều quên mất mình đến đây vì mục đích gì, chỉ đứng ngây người nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Rồi họ nhìn thấy đôi mắt đang mở to của Jae Shin. Gã cũng đang trợn mắt ngạc nhiên. Không biết Jae Shin đã vùng vẫy trong kho bao lâu nữa, hai thái dương gã rỉ máu, bộ quần áo bị trói nhàu nhĩ hết cả. Đột nhiên họ nghe thấy tiếng người từ xa.

“Suyt!”

Cả năm người cùng cúi thấp xuống. Cha Deok Gu thì thào:

“Trước hết, cứ vác Kiệt Ngao công tử rồi chạy thôi.”

Chưa nghe hết câu, Sun Dol đã vác Jae Shin lên vai bắt đầu chạy. Ba người còn lại cũng chạy theo. Khi đến bờ tường, Sun Dol đặt Jae Shin xuống, ném Yong Ha và Yoon Hee sang phía bên kia, sau đó là Jae Shin. Rồi một lần nữa, Sun Dol lại trèo lên lưng Cha Deok Gu mà vượt qua bức tường. Cuối cùng, Cha Deok Gu cũng trèo qua tường một cách suôn sẻ.

Trong khi Sun Dol chạy, Jae Shin nằm trên vai hắn liên tục ư ử. Sẽ nhanh hơn nếu cởi trói cho gã và để gã tự chạy, không thì cũng nên tháo băng vải đang bịt miệng gã ra, đầu gã bị dốc ngược nên máu đang dồn hết xuống mặt. Nhưng vì cả bốn người còn lại đều cầm đầu chạy đến nỗi hồn xiêu phách lạc, chẳng ai nghe thấy tiếng Jae Shin cả.

Khả năng dẫn đường của Cha Deok Gu thật sự xuất sắc. Họ tránh được tất cả những toán lính tuần rải rác khắp nơi trên con đường từ Đông thôn đến Phán thôn.

Chạy về đến giữa Phán thôn, bốn người nằm bẹp xuống đất. Tim họ đập mạnh như sắp vỡ ra đến nơi. Jae Shin tiếp tục ư ử, cố bảo họ cởi trói cho gã, nhưng chẳng ai trong số bốn người đó nhúc nhích nổi một ngón tay. Jae Shin càng vùng vẫy tợn hơn. Yoon Hee cảm thấy khó thở và bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Thời tiết thì nóng nực, mà mấy ngày qua vì lo lắng cho Sun Joon nên chưa hôm nào cô ăn uống cho tử tế cả. Phải mất khá nhiều thời gian cô mới tỉnh táo lại được. Trong khi đó, Cha Deok Gu đã đi tìm phòng để họ tá túc qua đêm.

Tận một lúc lâu sau, Yong Ha mới nhận ra Jae Shin chưa được cởi trói. Dù tay không còn sức, nhưng sau một hồi mây mù, hắn cũng tháo được băng vải bịt miệng Jae Shin. Băng vải vừa được tháo ra, tiếng gầm thét đầy giận dữ của Jae Shin ngay lập tức tuôn ào ào:

“Này! Các ngươi là một lũ ngốc à? Định giết ta hay sao?”

Yong Ha vừa bịt tai vừa hỏi Yoon Hee:

“Này Đại Vật, hay là bịt miệng tên điên này lại nhé?”

“Huynh đừng đùa nữa, mau cởi trói cho huynh ấy đi. Với cái tính huynh ấy chắc hẳn đang khó chịu lắm đấy.”

“Tháo băng bịt miệng cho hần ta, tưởng sẽ được nghe một câu ‘Cám ơn’, ai ngờ lại là ‘Định giết ta hay sao?’. Đúng là cái đồ vô ơn, chặc chặc.”

“Chứ ta còn phải nói gì nữa? Cái đồng tiền của huynh để làm gì vậy? Chẳng thà dùng tiền thuê người đi cứu ta còn hơn. Đại Vật thì không nói làm gì, đến cả Nữ Lâm vô dụng cũng tham gia. Đã vậy còn ăn mặc cái kiểu đó nữa.”

Jong Ha đang định cởi trói cho Jae Shin thì đột nhiên ngừng lại.

“A! Giờ để ý mới thấy, Kiệt Ngao yêu quý của chúng ta đang bị trói rất chặt đấy.”

Nói rồi Yong Ha cười đầy nham hiểm. Jae Shin giật mình hỏi:

“Này! Huynh muốn gì đây? Nói vậy là có ý gì?”

“E he he he, cơ hội nghìn năm có một. Này Đại Vật, từ trước tới giờ chắc cậu đã phải chịu đựng nhiều rồi. Nếu muốn báo thù thì tranh thủ lúc này đi.”

Yoon Hee ngao ngán lắc đầu nói:

“Thôi khỏi. Nữ Lâm sư huynh cứ thoải mái báo thù đi.”

“Hừm... Để ta xem thường ngày có những trò gì ta không thể làm được với tên này nhỉ?”

“Này, Nữ Lâm! Cứ thử làm gì bậy bạ đi, sau này ta sẽ trả đủ! Ừm!”

Đột nhiên Yoon Hee và Sun Dol cứng người vì kinh ngạc. Yong Ha đang dùng hai tay giữ lấy đầu Jae Shin, rồi ịn chặt môi mình vào môi Jae Shin! Hai người bất ngờ đến nỗi không nghĩ đến việc phải quay mặt đi nữa. Mãi một lúc sau Yong Ha mới chịu thả Jae Shin ra. Nhìn Jae Shin đơ người như tượng đá, Yong Ha vừa cười toe toét vừa nói:

“Huynh đừng quên những gì mình đã nói đấy. Nhận bao nhiêu thì phải trả đủ bấy nhiêu. Huynh mà nuốt lời là tôi hận huynh đấy.”

“Cái tên... Cái tên chó điên này!”

Yong Ha tránh ra xa rồi mở quạt, vừa phe phẩy vừa nói:

“Cũng phải, chịu nổi cái mùi hôi miệng vì mấy ngày liền chưa đánh răng của huynh, chắc tôi cũng điên rồi. Nhưng nhờ tình cảm sâu nặng mà tôi dành cho huynh, tôi chẳng thấy khó chịu tí nào cả, huynh đừng lo.”

“Mau cởi trói cho ta! Người chết với ta!”

“Được chết trong tay huynh thì còn gì hứng thú bằng. Nhưng huynh phải thực hiện lời hứa trả đủ cho tôi đã. Mà nếu được thì đừng trả ngay bây giờ, huynh hãy đánh răng cái đã, rồi ta tìm chỗ nào đó có không khí một chút...”

“A a a! Chắc ta phát điên mất!”

Nhìn cảnh Jae Shin giãy giụa như một tên điên, còn Yong Ha thì vừa phẩy quạt vừa trêu gã, Yoon Hee chỉ biết ôm đầu ngồi co ro một góc. Sau này cô còn phải làm bao nhiêu việc mạo hiểm với mấy tên đàn ông không biết tính toán này nữa, Yoon Hee cảm thấy thật bẽ tắc. Cô nói với Sun Dol:

“Sun Dol này, dùng hết sức đánh hai người kia mỗi người một cái giúp ta đi.”

Sun Dol vừa đưa nắm tay ra vừa hỏi:

“Dùng hết sức luôn à? Vậy lỡ như họ chết luôn cũng không vấn đề gì chứ?”

Jae Shin và Yong Ha cùng im bật. Nắm tay của Sun Dol còn lớn hơn cả cái đầu của Yoon Hee. Hơn nữa, với sức mạnh có thể gỡ cả một cánh cửa ra ấy, dù chỉ bị đánh trúng một cái thôi cũng đủ để tử nạn như chơi. Cuối cùng, cả Jae Shin lẫn Yong Ha đều không dám hó hé gì nữa, nhất nhất nghe theo lời của Yoon Hee.

34. Chương 34

“Lần này chúng ta phải lên kế hoạch thật hoàn chỉnh rồi mới được hành động.”

Nghe Yoon Hee quyết tâm, Jae Shin tỏ vẻ phiến toái cần nhân:

“Này, Đại Vật. Hồng Bích Thư vốn không phải là người có tính kế hoạch cho lắm đâu.”

“Trước kia và bây giờ khác nhau! Chỉ có chúng ta thì không nói làm gì, nhưng huynh cũng phải nghĩ đến sự an toàn của những người cùng tham gia chứ.”

Đã có khá nhiều nho sinh nói rằng mình muốn cứu Sun Joon, cho dù có phải mạo hiểm đi chăng nữa. Yong Ha đã bí mật chọn ra vài người có thể tin tưởng, tất cả bọn họ đều đồng ý giả dạng làm Hồng Bích Thư. Yoon Hee cảm thấy mình phải có trách nhiệm đảm bảo sự an toàn cho họ. Nhưng mấy tên đàn ông vô tổ chức vô kế hoạch này chẳng chịu giúp cô gì cả.

“Nếu đám người đó có nghĩ đến chuyện an nguy của bản thân thì ngay từ đầu đã không nên tham gia làm gì rồi. Với lại, khi cứu ta các người cũng có kế hoạch gì đâu.”

Yoon Hee chỉ muốn đánh một cái thật mạnh vào chỗ thái dương còn se của Jae Shin cho hả dạ. Đúng ra cô nên làm thế khi gã còn bị trói chặt ngày hôm qua.

“Lần đó là do thiếu sót. Với lại ai dám đảm bảo chúng ta sẽ may mắn lần nữa chứ?”

Yong Ha ngồi nghe hai người tranh cãi một hồi thì cười cười nói:

“Thôi được rồi, lần này chúng ta nghe lời Đại Vật đi. Bình thường đàn ông với nhau hay chọn người có chân giữa lớn nhất là đội trưởng mà. Đại Vật làm người chỉ huy cũng phải đạo thôi.”

Cả Jae Shin và Yoon Hee cùng nghiêng răng quay sang nhìn Yong Ha. Yong Ha lờ họ đi và tiếp tục nói:

“”Vậy kế hoạch của cậu là gì?”

“Cũng không hẳn là kế hoạch, tôi vẫn còn băn khoăn vài điều nữa. Số lượng người tham gia, tính cả chúng ta là mười hai người. Ngoại trừ Kiệt Ngao sư huynh ra, không ai hiểu rõ về việc mình phải làm cả. Cho dù có giải thích và hướng dẫn cho tất cả đi chăng nữa cũng sẽ có vài người lâm vào tình thế nguy hiểm. Nhưng Kiệt Ngao sư huynh cũng không thể đi kèm với tất cả từng ấy người...”

Sun Dol vẫn đang dùng thân hình to lớn của mình chặn trước cửa Trung nhị phòng. Trong lúc Yoon Hee vò đầu suy nghĩ, Sun Dol ra hiệu báo có người lạ đang đến. Họ về Đông trai vào buổi trưa, khi mọi chuyện đã tạm lắng xuống, nhưng vẫn không lơ là cảnh giác. Tất cả cùng nín thở, lát sau, họ nghe thấy tiếng một nho sinh đã quyết định sẽ cùng tham gia vào kế hoạch lần này.

“Này, Nữ Lâm.”

“Sun Dol này, người tránh sang một bên cho huynh ấy vào đi.”

Nho sinh nọ mang vẻ mặt đầy lo lắng bước vào căn phòng chật chội rồi ngồi xuống.

“Tôi thấy lo nên sang đây xem mọi chuyện thế nào rồi.”

“Chúng ta phải đi dán bích thư sau giờ giới nghiêm, lại còn phải tránh chạm trán đám lính tuần nữa. Huynh lo lắng cũng là chuyện dễ hiểu thôi.”

“Tôi không lo chuyện đó, tôi lo là lo chuyện bắt chước chữ của Hồng Bích Thư kia. Các cậu bảo sẽ tự lo phần này nên chúng tôi vẫn đợi, nhưng chuyện bắt chước đó đâu phải dễ dàng gì?”

Yong Ha cười thật tươi rồi hất cằm chỉ Jae Shin.

“Chúng ta có bậc thầy về văn chương Kiệt Ngao ở đây rồi mà.”

Người kia lại thở dài nói:

“Tôi biết tài năng của Kiệt Ngao chứ. Nhưng những bài viết của Kiệt Ngao mà tôi từng đọc toàn theo kiểu diễm tình thi, có vẻ không phù hợp lắm. Cách hành văn của Kiệt Ngao hơi nữ tính, có bảo là do một tiểu thư khuê các viết tôi cũng tin nữa là.”

Jae Shin nghe người khác nhận xét này nọ về văn chương của mình, liền khó chịu quay đầu đi chỗ khác. Nhưng Yong Ha lại tỏ vẻ hào hứng trả lời:

“Thì vậy mới nói! Nếu như cái tên ngang tàng này bắt chước được giọng văn của một cô gái, thì việc hắn bắt chước giọng văn của Hồng Bích Thư, kẻ có tính cách y hệt hắn, chẳng phải rất đáng trông đợi sao? Phải không, Kiệt Ngao?”

Jae Shin chỉ khẽ nhướn mày chứ không lên tiếng trả lời.

“Ra vậy! Nghe huynh nói tôi thấy cũng có lý. Vậy trông cậy vào mọi người đấy, tôi sẽ chuẩn bị để có thể xuất phát bất cứ lúc nào.”

Sau khi nho sinh nọ đi khỏi, Jae Shin bực mình hỏi:

“Này, Nữ Lâm. Dù gì cũng là người cùng tham gia kế hoạch lần này, sao huynh không nói cho họ biết sự thật ta chính là Hồng Bích Thư?”

Yong Ha tự vòng tay ôm lấy mình, xoa xoa và nói:

“Vì tôi muốn giữ bí mật của huynh ình tôi thôi. Nếu những người khác cũng biết, chẳng phải huynh sẽ không còn là của riêng tôi nữa sao? Tôi không muốn cảm giác đó làm giảm sự hưng phấn của tôi mỗi khi được ở bên cạnh huynh.”

“Lại... lại bắt đầu nói nhảm rồi!”

“Nhưng huynh biết tôi ghét điều gì nhất không? Chính là đôi môi không chịu giữ lời hứa kia kìa. Người ta nói lòng người sẽ thay đổi trước và sau khi vào nhà xí quả không sai. Sao huynh không chịu trả đủ lại cho tôi?”

“Được rồi, cứ tiếp tục nói nhảm đi. Ta là đồ ngốc mới đi hỏi huynh câu đó. Ta chắc phải điên lắm rồi mới làm bạn với huynh đến tận bây giờ.”

“Sun Dol à, nắm đấm.”

Yoon Hee ngồi cặm cụi một mình từ nãy đến giờ đột nhiên lên tiếng. Sau khi nghe thấy tiếng cô, nắm tay vĩ đại của Sun Dol từ từ thò vào trong phòng. Thấy vậy, hai người kia liền ngậm miệng ngay lập tức. Sau khi tất cả trở nên im lặng, Yoon Hee lại tiếp tục suy nghĩ. Rồi đột nhiên cô vỗ tay đánh chát một cái, đứng bật dậy và nói:

“Tất cả chúng ta cùng đến Lục tào đi!”

Nghe xong câu phát ngôn đầy dũng cảm ấy của Yoon Hee, cả Yong Ha lẫn Jae Shin đều tái mặt nhìn cô chằm chằm. “Tất cả chúng ta” là nghe đã kỳ quặc rồi, lại còn “đến Lục tào” nữa. Chẳng khác nào cọt rơm lên người rồi nhảy vào đồng lửa vậy.

“Kiệt Ngao sư huynh, huynh hãy viết cái gì đó liên quan đến Lục tào đi!”

“Tên tiểu tử này! Ta chỉ viết những gì ta muốn thôi. Viết văn chứ có phải gõ chày đầu mà bảo cái là viết ra ào ào được?”

“Chỉ lần này thôi, huynh hãy viết theo những gì tôi bảo đi!”

Nói xong Yoon Hee bắt đầu giải thích. Yong Ha và Jae Shin dần dần bị thuyết phục bởi ý kiến của cô. Cả ba người cùng thảo luận những nội dung chi tiết. Đột nhiên Jae Shin đưa ngón tay trở lên ngang miệng mình. Gã phát hiện có ai đó đang nhấp nha nhấp nhồm bên ngoài cửa sổ. Kể đó sau một hồi ngáp ngừng thì hạ quyết tâm, gõ nhẹ lên cánh cửa. Yoon Hee hỏi bằng giọng cảnh giác:

“Ai đó?”

Người bên ngoài cánh cửa im lặng một lúc rồi trả lời:

“Ừm... Có Đại Vật huynh ở đó không...”

Là giọng nói của nho sinh Hạ trai, Im Byung Choon. Yoon Hee miễn cưỡng đẩy nhẹ cánh cửa sổ và thò đầu ra. Vừa nhìn thấy cô, Byung Choon lúng ba lúng búng nói:

“À, chuyện là, không biết huynh đã tìm được cách nào để cứu Giai Lang sư huynh ra chưa...”

“Không có! Ngoài những chuyện đã bàn ở Trai hội thì không có cách nào nữa cả. Nghe nói đã quyết định ngày mai tiến hành quyền đường kia mà?”

“Này! À không, Đại Vật huynh. Giai Lang sư huynh đối xử tốt với huynh biết bao nhiêu, giờ huynh lại định khoanh tay đứng nhìn sao? Quyền đường là chuyện của Trai hội, nhưng huynh cũng phải nghĩ cách gì đó nữa đi chứ. Làm người sống như vậy không được đâu. Bởi vậy mới nói, kết bạn với những kẻ không phải là Lão luận... Á!”

Ngay khi nhìn thấy đôi mắt đang trợn trừng của Jae Shin xuất hiện sau lưng Yoon Hee, Byung Choon gằn như á khẩu.

“Rồi sao nữa? Kết bạn với những kẻ không phải là Lão luận, rồi sao?”

“Chuyện... chuyện đó... Hơ? Mà Kiệt Ngao huynh cũng đang ở đây à? Sao mọi người bảo rằng huynh đã rời trường rồi?”

“Thì sao? Lại định tung tin đồn gì về ta và Đại Vật nữa hả?”

“Không... không phải vậy đâu! Ý tôi là...”

Yong Ha đẩy Jae Shin và Yoon Hee sang một bên rồi thò đầu ra, nhướn cười nói:

“Nếu được thì lần này làm chuyện tình tay ba đi. Đã là tin đồn, phải như thế mới thú vị!”

“Lần đó, tôi thật sự rất xin lỗi! Sẽ không bao giờ có chuyện đó xảy ra nữa đâu.”

“Cậu ghét Đại Vật như vậy mà vẫn tự tìm đến đây, xem ra cậu thật sự muốn góp sức cứu Giai Lang?”

“Vâng! Cho dù phải đổi cả tính mạng tôi cũng làm!”

“Hãy, làm gì đến nỗi ấy. Vừa hay bọn này đang cần một người trẻ khỏe nhanh nhẹn. Chắc cũng có chút việc cần đến sự giúp đỡ của cậu đây...”

“Thật sao? Thì ra các huynh đã có kế hoạch rồi. Tôi biết mọi người sẽ không đơn thuần dựa vào quyền đường mà. Vậy tôi cần phải làm gì?”

“Chưa biết khi nào bọn này sẽ cần đến cậu, nên cứ về phòng chờ đi. Sau này ta sẽ giải thích cho. À mà khoan! Chuyện này phải giữ bí mật. Phải giấu cả bạn cùng phòng nữa nhé!”

Sau khi Byung Choon cúi chào họ và đi hẳn, Yong Ha đóng cửa sổ lại. Yoon Hee lo lắng hỏi hẳn:

“Huynh nghĩ chúng ta có nên tin tên nho sinh Hạ trai ấy không?”

“Nếu là chuyện của cậu thì ta không dám chắc, nhưng đã là việc của Giai Lang thì chẳng có được mấy người đáng tin bằng tên nhóc ấy đâu. Vậy là giờ chúng ta có mười ba người rồi.”

Sau khi bàn bạc xong, Jae Shin trở nên bận rộn nhất. Gã phải viết xong năm bài về Lục tào trước khi trời tối. Khác với những lời cần nhẩn khi này, Jae Shin viết rất nhanh, chẳng khác gì gõ chày cả. Gã xong hết tất cả ngay trước khi mặt trời lặn. Ngoài năm bài viết đó ra, còn có một bài gã quyết định viết sau khi suy nghĩ về Yoon Hee.

Khi Cha Deok Gu mang những thứ cần thiết đến vào lúc trời tối hẳn, mọi việc đều đã được chuẩn bị xong xuôi. Họ quyết định sẽ tập trung mọi người ở Phấn thôn, sau đó chia nhau ra tiến về Lục tào. Đang chuẩn bị rời Sung Kyun Kwan thì đột nhiên Jae Shin đẩy Yoon Hee ngược trở vào Trung nhị phòng và nói:

“Từ bây giờ người không cần tham gia nữa.”

“Gì cơ? Sao tự nhiên huynh nói gì vậy... Huynh định biến tôi thành kẻ hèn nhát sao?”

“Phải. Sống trên đời đôi khi cũng nên hèn hạ một chút.”

Yoon Hee khó chịu, cô cố đẩy Jae Shin sang một bên để đi ra ngoài. Nhưng Jae Shin vẫn đứng sừng sững chắn ngay cửa ra vào. Yoon Hee định tìm Sun Dol, nhưng Sun Dol cũng đứng về phía Jae Shin, không ra mặt giúp cô.

“Huynh mau tránh ra đi! Tôi sẽ tham gia cùng mọi người. Nếu huynh không thể tin tưởng tôi thì đứng ra huynh cũng không nên tin tưởng Nữ Lâm sư huynh chứ?”

Đang đứng ngoài hiên đột nhiên nghe nhắc đến mình, Yong Ha tỏ vẻ khó chịu.

“Tên Nữ Lâm này ta dẫn theo để giao thẳng cho lính tuần luôn, đừng có hiểu lầm.”

“Tôi không muốn ở đây! Tôi cũng sẽ giả làm Hồng Bích Thư để cứu Giai Lang huynh. Việc này vốn dĩ tôi chỉ định làm một mình, giờ mọi người tự động xen vào thì đứng ra không nên cản tôi chứ!”

“Có ai bảo người không được làm Hồng Bích Thư đâu?”

Yoon Hee tròn mắt nhìn Jae Shin khó hiểu. Cô có cảm giác gã sắp sửa lừa mình nên bất giác nhú hai chân mày. Jae Shin rút ra tờ giấy mà gã đã viết thêm khi nãy rồi đưa cho Yoon Hee.

“Người không cần đến Lục tào, mà hãy tìm ra nơi cần dán bức bích thư này. Việc này người phải làm một mình nên lại càng nguy hiểm hơn nữa. Ta luôn muốn dán bích thư này ở đó thử một lần, nhưng lần này ta giao cho người.”

“Huynh định kiếm chuyện tách tôi ra phải không?”

Yoon Hee vừa định gỡ mảnh giấy ra xem thì Jae Shin giữ lại.

“Đợi đến khi bọn ta đi rồi hãy xem.”

“Đó, thấy chưa, tôi biết ngay mà! Đây không phải là bích thư, đúng không? Huynh đang nói dối đúng không?”

“Nếu phát hiện ra ta nói dối, người cứ việc đuổi theo đến Lục tào rồi nhập bọn cũng được. Nhưng nếu như đây đúng là bích thư, thì sau khi giờ giới nghiêm bắt đầu, người nhất định phải dán tờ giấy này ở nơi mà nó nói đến, hiểu chưa?”

Yoon Hee vẫn nhìn gã với ánh mắt không tin tưởng. Jae Shin lấy ra một bình rượu và một bó rơm nhỏ xíu mà Cha Deok Gu mang đến khi nãy đưa cho cô, dặn dò:

“Mấy tên tay sai của cha ta có thể sẽ tìm đến đây bất cứ lúc nào. Vậy nên người cũng mau rời khỏi đây tìm nơi ẩn náu khác đi. Đến nơi có đông người như Hưởng Quan sảnh thì càng tốt.”

Nói xong, gã cùng Yong Ha đi về phía cửa gác. Chỉ còn mình Yoon Hee ở lại, nên dĩ nhiên Sun Dol với thân hình to lớn dễ gây khó khăn khi hành động cũng ở lại với cô. Sun Dol cảm thấy an tâm vì Yoon Hee không phải đến Lục tào, nhưng chuyện bản thân mình không được tham gia hơi khiến hấn khó chịu.

Yoon Hee vội vàng chạy lại chỗ cây đèn và gỡ tờ giấy ra đọc, để có gì còn đuổi kịp những người kia. Kiểu hành văn lỗ mãng này, đúng là của Hồng Bích Thư rồi. Những nội dung chỉ trích trong đó cũng đúng là suy nghĩ của Hồng Bích Thư. Nhưng càng đọc, nét mặt của Yoon Hee càng tối sầm lại. Đối tượng mà bức bích thư này nhắm đến chính là người trong trường Sung Kyun Kwan. Yoon Hee vừa nghiêng răng vừa nói:

“Kiệt Ngao sư huynh! Huynh bảo tôi dán bích thư ở trong trường sao? Đúng là cố ý cho tôi ra rìa mà!”

Yoon Hee nắm chặt tờ giấy trong tay, rồi tranh thủ lúc Sun Dol đang lơ là vì mải chơi với đám tiểu đồng, cô chạy nhanh hết sức đến địa điểm họ đã hẹn gặp nhau ở Phán thôn.

Yong Ha đi cạnh Jae Shin, vừa đi vừa cười khục khục. Nếu chỉ một hai lần thì không sao, đằng này tiếng cười của Yong Ha mãi không chịu dứt, Jae Shin bắt đầu cảm thấy bức mình. Yong Ha cố tình chọc ghẹo Jae Shin, hấn thúc khuỷu tay mình vào tay Jae Shin và nói:

“Cái tên này, thấy vậy mà cũng lãng mạn phết nhỉ?”

“Thôi ngay đi!”

“Huynh đừng tưởng qua mắt được tôi. Tờ giấy khi này là thư tình chứ gì?”

“Đàn ông con trai với nhau, thư tình cái gì mà thư tình!”

“Đàn ông con trai thì sao nào? Tôi cũng muốn được huynh gửi thư tình à...”

“Kiệt Ngao sư huynh! Huynh đứng lại đó cho tôi!”

Nghe thấy tiếng kêu đầy phẫn nộ của Yoon Hee từ phía sau, cả Yong Ha và Jae Shin cùng dừng bước, ngoái lại nhìn.

“Chết tiệt! Xem nhanh vậy sao?”

Yoon Hee chạy đến chỗ họ, bắt đầu lớn tiếng:

“Cái này là cái gì? Sao huynh lại muốn cho tôi ra rìa? Những chuyện như thế này huynh phải để cho người còn vô dụng hơn tôi, Nữ Lâm sư huynh, để cho huynh ấy làm mới phải chứ!”

“Cái gì mà cậu loạn hết cả lên vậy?”

Yong Ha cầm lấy tờ giấy trong tay Yoon Hee và bắt đầu đọc. Rồi hấn lại thúc khuỷu tay mình vào lưng Jae Shin.

“Đúng là cái đồ khô khan! Cặm cụi viết cho lắm vào, hóa ra là bích thư à? Đại Tư Thành chỉ lo giữ chức mà được hưởng bổng lộc quốc gia, nhơ sinh thì chỉ lo đấu đá đảng phái không chú tâm vào việc rèn luyện chữ nghĩa, Trai hội bị lợi dụng để thúc đẩy chuyện chẳng hay ho này tiếp tục xảy ra? Trời ạ, Đại Tư Thành đại nhân mà đọc được mấy dòng này chắc mắt trợn ngược mất thôi. Còn gì nữa, người làm trong Sung Kyun Kwan toàn là kẻ trộm nên nhà kho lúc nào cũng trong tình trạng bị đục khoét? Cũng phải, chuyện này thì hoàng thượng nên biết. Chuyện đám thư lại và trai bộc ở đây chuyên môn thụt két nhét vào túi riêng đâu phải hiếm. À, còn đây...”

Jae Shin giật tờ giấy ra khỏi tay Yong Ha rồi đưa nó cho Yoon Hee.

“Phải, đây đúng là bích thư. Này, Đại Vật. Người còn nhớ đã hứa gì với ta nếu đây thật sự là bích thư không?”

“Nhưng đó là trước khi tôi đọc nội dung của nó. Nếu huynh tính như vậy, thì huynh cũng phải thực hiện lời nói hôm qua trước khi được cưỡi trời đi chứ?”

“Người nói gì? Chuyện đó với chuyện này giống nhau sao?”

“Vậy khác nhau chỗ nào? Nếu huynh hôn Nữ Lâm sư huynh ngay tại đây thì tôi cũng sẽ giữ lời hứa của mình cho vừa lòng huynh.”

“Cái gì? Hôn ta á? Xem ra Đại Vật cậu điên thật rồi. Được thôi, sống thì phải giữ lời chứ. Nào!”

Yong Ha chìa môi mình ra trước mặt Jae Shin. Jae Shin nhắm mắt, hơi ngả người về phía sau để tránh. Rồi có vẻ như đã hạ quyết tâm, gã lấy tay ôm mặt Yong Ha và nói:

“Nếu ta làm, người sẽ phải quay về Sung Kyun Kwan và dán bức bích thư đó. Hiểu chưa?”

Nói rồi gã đưa môi mình đến gần môi Yong Ha. Khi môi Jae Shin vừa chạm môi Yong Ha thì Yoon Hee lên tiếng:

“Thôi được rồi. Huynh đừng lại đi.”

Jae Shin đẩy mặt Yong Ha ra ngay lập tức, Yong Ha lên tiếng bất bình:

“Được cái gì mà được? Sao lại dừng? Này, Đại Vật! Cậu định đem hai bậc nam tử hán đại trượng phu này ra làm trò đùa sao?”

Yoon Hee không thềm để ý đến Yong Ha, cô nói:

“Nếu huynh đã nhất định muốn để tôi lại, tôi cũng chẳng còn biết làm gì hơn. Thật không ngờ đối với huynh tôi là kẻ vô dụng đến mức này. Huynh đã biến tôi thành kẻ đáng thương rồi.”

Nói xong Yoon Hee quay lưng, đi về phía Sung Kyun Kwan.

“Ồ đâu ra cái kiểu đã cho rồi còn lấy lại như thế chứ? Đại Vật, cậu bảo tên này tiếp tục đi!”

Đột nhiên Yong Ha ngậm miệng lại. Hắn cảm nhận được luồng sát khí đang tỏa ra từ người Jae Shin.

“À, à không, ý tôi là... Nói... nói đùa đấy mà. Huynh cũng biết tôi là kẻ hay đùa mà. Ha ha ha.”

Nhưng luồng khí ấy không phải dành cho Yong Ha. Những điều Jae Shin kìm nén bấy lâu nay bắt đầu bùng lên, gã đuổi theo Yoon Hee. Yong Ha nhìn theo gã với ánh mắt buồn, lẩm bẩm:

“Tôi cũng không muốn nhìn thấy con ngựa hoang ấy phải ôm đau khổ trong lòng. Chẳng thà huynh cứ chạy nhảy như kẻ điên có khi lại hay hơn.”

Rồi những lời lẩm bẩm ấy kèm theo tiếng thở dài được thổi bay đi bởi một cái phẩy quạt, biến mất như chưa từng tồn tại.

Gần đến lăng Đãng Bình, Yoon Hee bị Jae Shin đuổi kịp. Jae Shin sải bước đến sau lưng Yoon Hee rồi đẩy cô vào sát lăng, “cố định” cô giữa thanh gỗ chắn ngang lăng và vòng tay gã. Yoon Hee thậm chí còn không có thời gian để bắt ngờ.

“Đừng có quay lại!”

Tiếng quát của Jae Shin sau lưng cô nghe rất lạ. Yoon Hee chỉ có thể làm theo lời gã mà đứng yên một chỗ.

“Người nói mình đáng thương sao? Đứng trước mặt ta và cho rằng mình là kẻ đáng thương? Vậy còn ta thì sao? Người có biết, ta còn đáng thương hơn cả Giai Lang, người đang bị giam trong ngục không hả? Người có chịu để ý đến điều đó hay không?”

Yoon Hee đã quên mất điều này. Cô đã quên mất người đau khổ nhất lúc này chính là Jae Shin. Cảnh gã cười đùa với Yong Ha làm cô hoàn toàn quên mất cảm giác của gã.

“Kiệt Ngao sư huynh... Do tôi giận quá nên...”

Yoon Hee đang định quay người lại thì Jae Shin càng quát lớn:

“Ta đã nói không được quay lại rồi kia mà! Người mà quay lại, ta giết!”

Đứng sau lưng Yoon Hee, nước mắt Jae Shin bắt đầu chảy. Nhưng thứ Yoon Hee có thể nhìn thấy chỉ là hai bàn tay đang nắm chặt lấy thanh gỗ như muốn bẻ gãy nó của gã. Cả hai nắm tay ấy cũng không chịu nổi đau này, run lên bần bật như đang khóc.

“Nếu nói rằng phải bỏ lại kẻ vô dụng nhất, thì chắc chắn không phải người mà là tên Nữ Lâm kia rồi. Nhưng quyết định để người lại Sung Kyun Kwan là một trong những nỗ lực làm giảm bớt sự đáng thương của ta. Bây giờ chính bản thân người cũng đang gặp quá nhiều nguy hiểm rồi, ta không thể lại đẩy người vào chỗ chết được nữa. Đừng để ta phải tự ghét bản thân mình.”

“Tôi chỉ đơn thuần muốn được tham gia cùng những người khác thôi.”

“Đừng có cứng đầu! Ta còn một điều muốn cảnh cáo người nữa! Đừng bao giờ quay lưng lại với ta trước, đừng thêm một lần nào nữa... Đáng lưng người chẳng khác gì một đứa con gái, khiến ta chỉ muốn ôm thật chặt mà thôi.”

Hai nắm tay của Jae Shin biến mất khỏi thanh gỗ. Cảm giác có gã ở sau lưng cũng không còn nữa. Yoon Hee không thể nào hiểu được. Tại sao Yong Ha lại được đi, còn cô thì không? Không phải vì Jae Shin xem thường cô. Hơn nữa lời đe dọa của Jae Shin lại rất khẩn thiết, như một lời cầu xin.

“Tại sao chứ...?”

Tiếng chuông báo giờ giới nghiêm vang lên giữa màn đêm tĩnh mịch như muốn nhắc họ rằng thời điểm bắt đầu kế hoạch đã đến. Họ nghe thấy tiếng chuông này hằng ngày, cả hôm qua, và hôm kia nữa. Nhưng hôm nay, âm thanh ấy đem đến một cảm giác rất lạ. Những nho sinh đang ngồi tùm năm tùm bảy ở Hưởng Quan sảnh đều tản đi hết ngay khi giờ giới nghiêm vừa đến, như thể họ đã có hẹn với nhau. Yoon Hee cũng rời khỏi đó, cô chạy đến chỗ Sun Dol đang chờ ở bên ngoài cửa ngách Đông trai. Yoon Hee nhận lấy bình

rượu và đeo vào thắt lưng của mình. Nhưng đột nhiên có một chuyện rất kỳ lạ xảy ra. Các nho sinh không về phòng ngủ như Yoon Hee tưởng, mà thay đổi y phục rồi ra khỏi Sung Kyun Kwan theo từng tốp. Yoon Hee giữ một nhóm lại và hỏi:

“Có chuyện gì vậy? Sao mọi người lại ra ngoài vào giờ này? Tôi tưởng ngày mai mới tiến hành quyền đường?”

“À, chắc là do cậu không được khỏe nên chưa ai báo cho cậu biết.”

“Báo chuyện gì cơ?”

“Tôi cũng không biết chính xác là chuyện gì, mọi người kháo nhau rằng đến giờ giới nghiêm thì tất cả cùng rời trường, đi tản bộ một vòng khắp kinh thành rồi về. Tôi cũng không rõ người đã loan tin này là ai nữa.”

Thấy Yoon Hee tròn mắt nhìn, một nho sinh khác vừa cười vừa nói:

“Có vẻ sẽ xảy ra chuyện gì đó thú vị lắm, nên bọn này quyết định làm theo thông tin đó. Nếu đụng độ lính tuần thì cũng chỉ cần khai mình là nho sinh. Cho dù có gặp tình huống xấu nhất thì cùng lắm chỉ phải ngồi nhà giam một đêm rồi lại được thả ra. Xem như là cơ hội tham quan thôi, cũng không tệ.”

“Này, đâu phải chỉ bị bắt giam là xong đâu. Có khi phải lãnh thêm mười hèo ấy chứ, ha ha ha.”

“Thông tin nho sinh Sung Kyun Kwan sẽ tiến hành quyền đường vào ngày mai đã được thông báo rộng rãi, làm gì có ai dại dột dám đụng vào chúng ta chứ? Có khi họ còn phải tránh chúng ta nữa kia. Đêm hôm nay cứ vừa đi dạo khắp kinh thành vừa ngắm trăng cho thỏa thích đi, ha ha ha.”

Một nho sinh khác nhìn thấy bình rượu Yoon Hee giắt ở lưng quần, nói với vẻ an ủi:

“Tôi biết cậu buồn, nhưng đừng để rượu làm hại đến sức khỏe.”

Rồi bọn họ vừa động viên nhau vừa tiến vào Phán thôn. Họ rất bất an, nhưng đều đang cố động viên chính mình. Số lượng nho sinh Sung Kyun Kwan rời trường không hề nhỏ. Có cảm giác như tất cả nho sinh đều đã tiến vào kinh thành. Một lát sau, không còn thấy ai từ trường đi ra nữa. Sung Kyun Kwan lại chìm trong im ắng. Im ắng đến nỗi cảm giác tai như ù đi. May mắn là có tiếng thú đêm từ đâu đó vang lại, làm giảm bớt cảm giác ấy cho Yoon Hee.

“Sun Dol à, chúng ta bắt đầu thôi.”

“Vâng!”

Yoon Hee đi về phía Đông Tam môn. Cô bước lên bậc cửa, quan sát xung quanh rồi mở tờ giấy ra. Yoon Hee đang cầm tờ giấy di chuyển qua lại và bàn với Sun Dol nên dán vào chỗ nào thì đột nhiên có tiếng nói vang lên sau lưng cô:

“Nho sinh Kim Yoon Sik! Trò đang làm gì vào giờ này vậy hả?”

Yoon Hee và Sun Dol giật mình quay lại, vội vàng giấu tờ giấy ra sau lưng. Tiến sĩ Yoo và tiến sĩ Jang đang nhìn cô chăm chăm. Vì trời đã khuya, Yoon Hee và Sun Dol chỉ chú ý những người từ trong đi ra mà quên cảnh giác hướng từ ngoài vào. Bị lộ rồi sao? Yoon Hee cố nén cơn run, lên tiếng hỏi:

“Đã khuya rồi, hai thầy có việc gì mà quay lại trường vậy ạ?”

Tiến sĩ Yoo mỉm cười nói như thể ông chưa nhìn thấy gì cả.

“Bọn ta vừa từ cung ra. Nhưng chẳng ngờ lại đứng ngay giờ giới nghiêm, không kịp về nhà nên quyết định quay lại đây. Nho sinh các trò có gặp phải lính tuần cũng không sao, nhưng bọn ta lại không phải nho sinh, cho nên...”

“Nhưng sao Sung Kyun Kwan vắng vẻ vậy, cứ như chẳng còn ai ở đây nữa. Chẳng phải ngày mai các trò mới tiến hành quyền đường sao?”

Tiến sĩ Jang lẩm nhẩm như nói một mình rồi chậm rãi bước lên bậc cửa, khẽ liếc nhìn Sun Dol một cái, đoạn nói nhỏ với Yoon Hee:

“Nho sinh Kim Yoon Sik, nếu trò muốn là Hồng Bích Thư, thì phải trèo lên lưng anh bạn to lớn này mới đủ cao. Ấy da, ta lỡ miệng khuyên trò, xem như ta cũng là đồng phạm rồi.”

Thấy Yoon Hee ngạc nhiên, tiến sĩ Yoo cũng lại gần cô và nói:

“Đừng lo. Bọn ta cũng ủng hộ Hồng Bích Thư. Thôi, trò cứ làm tiếp việc đang làm đi.”

Hai vị tiến sĩ nhìn nhau cười rồi đi vào bên trong bằng cửa hông. Đang đi, đột nhiên tiến sĩ Jang quay lại, hỏi Yoon Hee:

“Trò định dán bích thư lên đó à?”

“Sao ạ?”

“Mà thôi, có dán ở đâu cũng không quan trọng.”

Nói rồi hai người lại tiếp tục rảo bước, biến mất hẳn. Tiến sĩ Jang nói vậy là có ý gì? Yoon Hee quay sang nhìn Sun Dol. Nhưng chuyện bị họ phát hiện còn làm Yoon Hee lo hơn cả câu nói đầy ẩn ý đó. Dù ánh mắt họ khiến cô cảm thấy chút an tâm, nhưng vẫn không thể không bận tâm.

“Xin lỗi công tử. Đúng ra tôi phải chú ý quan sát xung quanh hơn nữa...”

“Không sao đâu, nếu là hai thầy ấy thì sẽ không có chuyện gì đâu...”

Yoon Hee không chần chờ gì nữa, cô lấy bình rượu và mở nắp ra. Ngày thường lúc nào Jae Shin cũng mang theo một bình rượu bên mình nhưng không bao giờ thấy gã toát ra mùi rượu, bí mật chính là ở thứ chất lỏng đang nằm trong bình. Yoon Hee đổ chất lỏng ấy lên phía trên cánh cửa chính của Đông Tam môn. Thứ chất lỏng ấy không phải là rượu, mà là hồ dán. Yoon Hee trèo lên lưng Sun Dol, lấy bó rơm nhỏ giấu trong cánh tay áo ra, quét hồ dán thành một khoảng lớn, rồi dùng hết sức dán bức bích thư lên đó thật chặt.

“Xong rồi!”

Sau khi từ trên lưng Sun Dol trở xuống đất, Yoon Hee nhìn về phía Lục tào. Cô cầu nguyện cho những nho sinh đang giả danh là Hồng Bích Thư, và cả những nho sinh đang đi dạo khắp kinh thành đều được bình an trở về.

Đường Lục tào rất lớn, lại là nơi tập trung của nhiều phủ quan nên lính tuần canh phòng rất gắt gao. Chính vì vậy đây là nơi rất nguy hiểm. Khi giờ giới nghiêm bắt đầu, những nho sinh đang cùng nhau trốn ở gần đó lần lượt tản ra. Jae Shin, Byung Choon và bốn người nhanh nhẹn nữa đảm nhận nhiệm vụ nguy hiểm nhất, gây rối làm phân tán lính tuần. Thật ra nhanh nhẹn là một chuyện, họ còn là những người nếu có thể bị bắt cũng có thể dựa vào thể cha để thoát tội. Mỗi người đều chờ sẵn ở vị trí của mình. Rồi giọng nói to và vang rõ của Jae Shin xé toang không gian tĩnh mịch, báo hiệu cho họ biết đã đến lúc hành động.

“Kẻ nào? Có kẻ đáng nghi xuất hiện ở đây này!”

Nghe tiếng Jae Shin, tất cả lính tuần có mặt ở đó đều chạy về phía gã. Theo đúng kế hoạch của họ, không còn ai canh gác ở Đại tào nữa. Yong Ha không để lỡ một giây phút nào, chạy đến trước cửa, lấy chai rượu ra, chỉ trong nháy mắt, hắn đã phết hồ và dán xong bức bích thư. Yong Ha nhanh chóng rời khỏi Lục tào. Chạy chưa được bao lâu thì hắn gặp một nhóm nho sinh đang đi dạo, liền nhập bọn, giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Sau đó họ có đụng độ lính tuần, nhưng với cái cố quyền đường, Yong Ha đã an toàn trở về Phán thôn.

Trong khi đó, ở hướng ngược lại với Jae Shin, lại có ai đó tiếp tục la:

“Kẻ gian! Tất cả mau qua đây!”

Khi đám lính tuần chạy đến đó thì quả nhiên trông thấy một đám người đáng ngờ, tất cả liền đuổi theo. Lần này đến lượt Lý tào không còn lính gác. Chỉ một lát sau, trước cửa Lý tào cũng đã được dán bích thư. Cứ thế tiếp tục, đám lính tuần bị quần hết chỗ này đến chỗ kia, liên tục để hở Hình tào, Bình tào, Lễ tào, và dĩ nhiên bích thư cũng lần lượt xuất hiện trước cửa những nơi đó. Cho đến khi điểm cuối cùng là Hộ tào cũng bị dán bích thư, những tiếng la hét và những bóng người bí ẩn làm náo loạn Lục tào này đến giờ đều đột nhiên biến mất.

Những nho sinh trực tiếp tham gia kế hoạch chắc chắn đều đang rất căng thẳng, nhưng người đang đợi họ quay về ở cầu Phán Thủy là Yoon Hee cũng căng thẳng không kém. Cô liên tục đi qua đi lại, mặt mày tái mét không còn chút máu. Yoon Hee cảm thấy khoảng thời gian phải chờ đợi dài như ba năm vậy. Sun Dol

đứng bên cạnh bảo vệ cô cũng có cảm giác tương tự. Chỉ cần một người trong số họ phạm sai lầm thôi, không biết tính mạng của Sun Joon sẽ ra sao. Sun Dol cũng lo cho cả Yoon Hee nữa. Nhìn thân hình nhỏ bé của cô vừa run như nhánh liễu, vừa đi tới đi lui khiến hắn nghĩ cho dù mọi chuyện có được giải quyết ổn thỏa đi chăng nữa, nhất định cô cũng sẽ ngã bệnh.

Sau khoảng thời gian chờ đợi dài như bị dày xuống địa ngục, Yoon Hee nhìn thấy bốn nho sinh đi về phía mình. Là ai nhỉ? Có phải những người tham gia kế hoạch giả làm Hồng Bích Thư không? Khoảnh khắc ấy còn hành hạ cô hơn cả khi chờ đợi. Yoon Hee không thể chờ thêm được nữa, cô vội vàng chạy đến chỗ họ. Trong số đó có một người rất nổi bật. Là Yong Ha!

“Nữ Lâm sư huynh!”

Yong Ha vui mừng vẫy tay với cô và nói:

“A, Đại Vật! Ta đã đi chơi rất vui, giờ thì về rồi đây.”

Yoon Hee cố giữ bình tĩnh, cúi chào những người đang đi cùng Yong Ha. Họ cũng vui vẻ chào cô rồi đi tiếp vào trong Sung Kyun Kwan. Khi chỉ còn lại ba người, thái độ của Yoon Hee liền thay đổi. Cô chụp lấy hai tay Yong Ha, mắt rơm rớm hỏi:

“Huynh có sao không? Có bị thương không?”

“Những người khác đâu rồi? Ta là người về đây đầu tiên sao?”

“Vâng, ngoài Nữ Lâm sư huynh ra chưa thấy ai về cả. Huynh không bị thương thật chứ?”

“Ta không sao. Cũng vui lắm. Nhưng xem ra Đại Vật của ta phải chờ đợi, sốt ruột đến nỗi tái hết mặt mày luôn rồi. Cái tên Kiệt Ngao ấy đúng là không thể lường đến chuyện này.”

“Tất cả các nho sinh khác đột nhiên cũng ra khỏi trường trong đêm. Là do huynh tung tin đồn phải không?”

“À à, ta chỉ nhờ vả khoảng ba bốn người gì đó thôi, không ngờ tin đồn lại lan đi đến mức ấy.”

“Nhưng có điều, khi tôi đang dán bích thư thì bị tiến sĩ Yoo và tiến sĩ Jang bắt gặp.”

“Không sao đâu. Hai vị đó khi giảng bài thì có chút hung tợn, nhưng cũng không khác đám nho sinh chúng ta là mấy. Có khi họ còn cảm thấy ghen tị với cậu nữa ấy chứ.”

Ba người cùng ngồi trên cầu Phán Thủy chờ những người khác trở về. Có Yong Ha và những câu nói đùa của hắn, việc chờ đợi cũng bớt nặng nề hơn. Đến quá nửa đêm, các nho sinh Sung Kyun Kwan đã ra ngoài lũ lượt kéo về. Trong số đó có cả những người tham gia kế hoạch Hồng Bích Thư. Mỗi lần nhận ra người đã cùng mình mạo hiểm, Yoon Hee và Yong Ha đều tỏ ra rất vui mừng. Dần dần nho sinh Sung Kyun Kwan cũng đã về trường gần như đầy đủ. Nhưng hai người nhận nhiệm vụ nguy hiểm nhất là Byung Choon và Jae Shin thì vẫn chưa thấy đâu.

“Sao đến giờ mà họ vẫn chưa về nhỉ?”

“Cũng phải. Đúng ra giờ này phải về hết rồi chứ... Hóa ra việc ở lại đây chờ đợi cũng mệt mỏi chẳng kém gì.”

“Công tử! Đằng kia có ai đang về kia?”

Nghe tiếng Sun Dol la, Yong Ha và Yoon Hee vội vàng đứng phắt dậy. Yong Ha mượn ánh trăng mờ để nhận mặt người đang đi đến.

“Là cậu nhóc Hạ trai!”

Yong Ha vẫy tay gọi. Byung Choon cũng nhận ra hai người liền chạy đến chào. Nụ cười của Yoon Hee còn được Byung Choon đáp lại, nhưng chỉ đến thế rồi cả hai lại cúi đầu. Qua chuyện lần này, có lẽ mối quan hệ giữa Yoon Hee và Byung Choon sẽ tốt hơn một chút, nhưng không hẳn là đã giải tỏa được hoàn toàn.

“Cậu không bị thương là tốt rồi. Mà chỉ có mình cậu thôi sao?”

“Vâng, Nữ Lâm huynh. Những người khác đã về cả chưa ạ?”

“Trừ Kiệt Ngao ra, tất cả đều đã về đầy đủ.”

“Khi này nhờ có Kiệt Ngao huynh làm đám lính tuần phân tán, tôi mới tranh thủ thoát ra được...”

“Cậu đã về rồi, chắc Kiệt Ngao cũng sẽ về ngay thôi. Hôm nay vất vả rồi. Cậu về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Không đâu. Tôi sẽ ở lại chờ cùng mọi người.”

“Ta nghĩ cho cậu nên mới nói vậy. Về phòng rửa mặt rồi ngủ chút đi. Chưa biết ngày mai sẽ có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Vâng, vậy tôi xin phép về phòng trước.”

Sau khi cúi chào cả Yong Ha và Yoon Hee, Byung Choon mệt mỏi đi vào Thanh trai. Khác với những gì Yong Ha và Yoon Hee nghĩ, họ chờ mãi mà vẫn không thấy Jae Shin trở lại. Yong Ha cũng không còn nói đùa hay cười cợt được nữa.

Thời gian càng trôi đi, Yong Ha và Yoon Hee càng sốt ruột. Chẳng ai bảo ai, cả hai cùng cảm thấy như mình sắp phát điên. Cây quạt trong tay Yong Ha phe phẩy liên hồi, Yoon Hee thì đi qua đi lại trên cầu Phán Thủy không ngừng nghỉ. Ban đầu họ nghĩ rằng do tâm trạng mình đang quá rối bời nên thời gian mới có vẻ dằng dằng như vậy. Nhưng rồi bỗng dưng, tiếng trống báo hiệu hết giờ giới nghiêm vang lên.

“Hết giờ giới nghiêm rồi!”

“Rốt cuộc đã có chuyện gì vậy? Sao huynh ấy vẫn chưa về?”

“Không sao đâu. Cho dù Kiệt Ngao có bị lính tuần bắt thì cũng sẽ không có chuyện lớn gì xảy ra đâu. Không sao, không sao đâu.”

Những câu “không sao đâu” như tự kỷ ám thị của Yong Ha càng khiến Yoon Hee cảm thấy bất an hơn.

“Tôi phải ra cổng ngoài Phán thôn xem thế nào đây.”

“Vậy lỡ như Kiệt Ngao về bằng đường khác thì biết làm thế nào?”

Yoon Hee không còn cách nào khác lại tiếp tục quanh quẩn ở cầu Phán Thủy. Yong Ha không thể ngồi một chỗ nữa, hắn cũng đứng lên đi qua đi lại giống Yoon Hee. Đến cả Sun Dol cũng không thể ngồi yên. Ba người thay phiên nhau đi từ đầu cầu này đến đầu cầu kia như thể muốn phá cho sập cây cầu bằng đá ấy.

Bóng đêm dần tan biến. Đến khi tưởng như không thể nào chịu đựng được nữa, họ nhìn thấy Jae Shin lững thững bước lại như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Yong Ha và Yoon Hee chẳng còn chút sức nào để vẫy tay hay mỉm cười chào đón gã nữa. Họ chỉ có thể ngẩn người nhìn Jae Shin cho đến khi gã lại gần.

“Đúng là rồi hơi. Nếu dư thời gian sao không về phòng đọc sách cho rồi, ngồi đây làm gì?”

Người về sau cùng mà lại có cái kiểu ăn nói khó ưa như vậy đấy. Yong Ha và Yoon Hee mãi lo nhìn cơ thể ướt đầm mồ hôi như mới tắm của gã, chẳng ai lên tiếng trả lời cả. Jae Shin nhìn Yoon Hee, vừa giấu đi lòng thương cảm vừa nói:

“Mới có một đêm mà chỉ còn da bọc xương thế này. Vào trong thôi. Ta phải tắm rửa rồi nhắm mắt một chút mới được.”

“Sao huynh về trễ vậy? Bọn tôi đã lo lắng biết bao nhiêu...”

“Mấy tên kia cho dù có đụng phải lính tuần cũng không sao, nhưng ta nghĩ nếu là ta thì không ổn chút nào, nên đã vừa trốn vừa tìm đường về đây. Vậy tất cả đều đã về an toàn rồi chứ gì?”

“Vâng, họ đều đã về từ sớm cả rồi.”

Jae Shin tránh nhìn đôi mắt đang rơm rớm của Yoon Hee, gã cúi mặt xuống đất và mỉm cười. Nụ cười cho thấy gã đã phần nào rũ bỏ được mặc cảm tội lỗi trong mình. Gã tìm thấy lại tự tin, khẽ đưa tay lên gõ nhẹ vào má Yoon Hee một cái. Từ giờ trở đi gã không cần phải cảm thấy tự ti khi đứng trước người con gái này nữa. Yong Ha choàng tay qua cổ gã và nói:

“Mau đi thôi, tôi sẽ tắm cho huynh. Lâu ngày lại được xoa lưng huynh rồi.”

“Lại nữa, cái tên điên này! Đúng ra phải gỡ cái miệng huynh ra giao cho lính tuần mới phải.”

Sun Dol không được phép đi qua Đông Tam môn nên rẽ sang hướng cửa ngách, về Đông trai trước. Ba người còn lại bắt đầu bước lên bậc cửa. Nhưng sau khi vừa nhìn thấy nơi dán bức bích thư, cả Yong Ha và Jae Shin cùng há hốc miệng. Yong Ha lên tiếng trước, hân nói như người mất hồn:

“Đông Tam môn có tất cả ba cửa, bên trái cũng có cửa, bên phải cũng có cửa, vậy mà lại dán ngay cửa chính...”

“Ha ha ha. Chuyện khác thì ta không biết, nhưng khoản này tiểu tử ngươi đúng là Đại Vật rồi đấy. Đến cả ta cũng không dám làm vậy nữa là.”

Jae Shin phá lên cười, Yong Ha cũng vừa cười sặc sụa vừa giơ ngón cái ra nói với Yoon Hee.

“Đại Vật của chúng ta, nam tử hán bậc nhất trong số các nam tử hán. Ha ha ha.”

Á! Vậy điều tiến sĩ Jang muốn nói với cô lúc đó, chính là điều này sao? Yoon Hee tự đưa tay lên vò đầu mình. Cửa chính là cửa chỉ dành cho hoàng thượng, dán bích thư lên đó chẳng khác nào dán thẳng lên long nhan của Người. Tiếng cười của Jae Shin và Yong Ha mãi không thấy dứt, vang đến khắp nơi trong Sung Kyun Kwan.

Nhưng nhóm Yoon Hee chỉ có thời gian để dân gân dân cốt, chứ không chợp mắt được chút nào. Quyền đường đã bắt đầu. Bữa sáng chẳng có nho sinh nào ghé qua nhà ăn. Đại Tư Thành cho gọi hai Chương nghị và các quan quản lý đến Minh Luận đường giáo huấn một trận. Nếu như trong nhà ăn không có hơn ba nho sinh thì Đại Tư Thành cùng các viên quan khác trong trường phải chịu trách nhiệm, bất kể lý do là gì đi chăng nữa. Nhưng kể từ ngày dâng tấu trình, sự việc vẫn không tiến triển được bao nhiêu, hơn nữa cũng chẳng nhận được thêm hỏi đáp gì từ hoàng thượng, nên tất cả nho sinh đều chẳng còn để ý đến quy định nữa.

Khi nho sinh Sung Kyun Kwan đang chuẩn bị rời khỏi trường thì Cha Deok Gu ôm đồ ăn vặt chạy vào, nói không ra hơi:

“Học học! Thiếu... thiếu gia. Học học!”

Yong Ha vừa từ trong phòng chạy ra, Cha Deok Gu lại tiếp tục nói với giọng đứt quãng:

“Lee Sun Joon công tử sắp được thả ra rồi. Học học, đêm qua trong kinh thành, tất cả các cửa phủ, học học. Vậy cho nên Hồng Bích Thư thật, học học, Sung Kyun Kwan... Học học. Vậy cho nên được thả...”

“Nói ngắn gọn thôi! Ý ngươi là Sun Joon đã được thả rồi, hay sẽ được thả hả?”

“Nghe nói Tư Hiến phủ đang chuẩn bị thả cậu ấy ra. Có lẽ là trong hôm nay.”

Trong chốc lát, cả Sung Kyun Kwan như vỡ òa. Một viên thư lại chậm hơn Cha Deok Gu một bước cũng vừa quay về thông báo thông tin chính thức cho Đại Tư Thành. Sự vui mừng tràn ngập mọi ngõ ngách Sung Kyun Kwan. Yong Ha không giấu được niềm vui, chạy loạn lên, hét vào phòng này rồi lại sang phòng khác. Sun Dol thì ngồi thừ trên hiên, kéo áo lau nước mắt. Jae Shin ngồi trong phòng, tựa lưng vào tường, nở một nụ cười như đã trút được hết mọi gánh nặng trong lòng. Duy chỉ có Yoon Hee vẫn không có biểu hiện gì khác cả. Cô không hề cảm thấy vui, mà giữ lại sự căng thẳng ỉn. Đến khi nào nhìn thấy Sun Joon trước mặt và được chạm vào người chàng, Yoon Hee mới có thể an tâm. Yong Ha đến gần Yoon Hee, hỏi cô một điều mà Yoon Hee chưa bao giờ nghĩ đến:

“Này, Đại Vật. Cậu nghĩ Giai Lang sẽ đến đây trước, hay sẽ về nhà ở Bắc thôn trước?”

Yong Ha hỏi vì tò mò, nhưng dĩ nhiên Yoon Hee không biết câu trả lời. Đôi mắt Yoon Hee như mất hết sức sống. Suy nghĩ có thể sẽ không được gặp Sun Joon nữa khiến cho nỗi nhớ đúng ra phải bị đè nén của cô càng lúc càng lớn hơn. Sun Dol cũng không có câu trả lời cho câu hỏi của Yong Ha, lúng ta lúng túng không biết nên ở lại chờ hay nên đi về nhà nữa.

Sau khi được thả ra, Sun Joon đã hướng về Sung Kyun Kwan ngay lập tức. Đối với chàng, mấy ngày qua cũng chỉ giống như những lần chàng có việc rời khỏi trường mà thôi. Đôi chân dài của Sun Joon di chuyển rất nhanh theo mệnh lệnh của trái tim. Càng đến gần Sung Kyun Kwan, Sun Joon lại càng sốt ruột hơn. Chỉ một lát nữa thôi là vào đến Phán thôn. Chỉ cần qua được nơi đó là chàng có thể nhìn thấy khuôn mặt mình đã ngày nhớ đêm mong trong ngục tối. Sun Joon đã hy vọng Yoon Hee sẽ cùng Sun Dol ra đón chàng

từ xa, nhưng đi mãi vẫn không thấy cô đâu cả. Sun Joon cảm thấy hơi thất vọng. Rồi Sun Joon nhìn thấy một cô gái trên đường. Là Hyo Eun đang chờ chàng, chứ không phải Yoon Hee. Hyo Eun hạ chiếc áo choàng đang che mặt xuống chào Sun Joon:

“Thiếu gia, mấy ngày qua tiểu nữ đã rất lo lắng. Tiểu nữ sợ thiếu gia sẽ bị...”

“Như tiểu thư thấy đấy, tôi vẫn khỏe. Tôi đang bận, vậy xin phép.”

Thấy Sun Joon chỉ nhận lời chào hỏi của mình một cách qua loa rồi vội vàng đi thẳng, Hyo Eun lên tiếng giữ chàng lại:

“Khoan đã! Tiểu nữ muốn nói lời xin lỗi nên đã chờ thiếu gia từ này. Những câu chuyện bị bóp méo, khiến những việc không hay liên tiếp xảy ra. Lão quản gia nhà tiểu nữ đã thừa chuyện kết hôn với cha tiểu nữ, khiến cha hiểu lầm. Tiểu nữ không thể nói rằng đó không phải là lỗi của tiểu nữ. Nhưng tâm ý của tiểu nữ...”

Không phải Hyo Eun đang cố xin lỗi, mà đang cố viện cớ cho những chuyện đã xảy ra. Sun Joon đứng lại, quay nửa người về phía Hyo Eun và nói:

“Tiểu thư không cần phải xin lỗi tôi đâu. Tôi vẫn còn đang cảm thấy rất có lỗi với tiểu thư. Hãy cứ xem những chuyện đã xảy ra là hình phạt dành cho chuyện đó đi.”

“Thiếu gia, tiểu nữ chỉ muốn...”

Sun Joon nhìn người quản gia đang đứng cạnh kiệu của Hyo Eun và nói:

“Không biết chừng khi về ông ấy sẽ lại nói gì đó với cha tiểu thư, chúng ta không nên gặp nhau nữa thì tốt hơn.”

“Thiếu gia! Tiểu nữ chỉ muốn gửi lời xin lỗi mà thôi. Xin thiếu gia đừng tránh mặt tiểu nữ như vậy.”

“Tôi đang có việc phải đi gấp chứ không phải đang cố tránh mặt tiểu thư đâu.”

“Tiểu nữ xấu hổ đến nỗi không còn dám nhìn mặt thiếu gia nữa rồi. Đây sẽ là lần cuối cùng. Sao thiếu gia lại lạnh lùng như vậy?”

Giữa hai người là một khoảng lặng, chỉ có những cơn gió đi ngang qua. Thấy cuối cùng Sun Joon cũng chịu đứng lại, Hyo Eun từ tốn nói:

“Tiểu nữ đã đốt hết những bức thư thiếu gia gửi cho. Giờ không còn gì tồn tại nữa, nên giữa thiếu gia và tiểu nữ cũng chẳng còn lại gì. Nhưng mong thiếu gia đừng oán hận tiểu nữ, cũng đừng oán hận cha tiểu nữ...”

“Tôi không oán hận ai cả. Tôi chỉ cảm thấy có lỗi với tiểu thư thôi.”

Giọng nói chân thành của Sun Joon đã dễ dàng được Hyo Eun. Nàng kéo áo lên che đầu và quay lưng đi. Rồi vừa cố giấu những giọt nước mắt đang chảy xuống, Hyo Eun gửi lời chào cuối cùng đến Sun Joon:

“Cả việc cảm thấy có lỗi, xin thiếu gia cũng quên đi. Tiểu nữ cũng sẽ làm như vậy. Vì quá xấu hổ nên tiểu nữ muốn quên tất cả những gì có liên quan đến thiếu gia.”

Sun Joon cũng chào đáp lại Hyo Eun:

“Vậy, xin chào tiểu thư.”

Rồi chàng lại vội vàng rời đi. Suy nghĩ muốn được ở cạnh Yoon Hee khiến cho bước chân của Sun Joon mỗi lúc một nhanh hơn. Ánh mắt thất thần của cô khi đứng lẫn trong đám nho sinh ngay trước lúc chàng bị giải đi liên tục hiện ra trong đầu chàng. Cả hình ảnh đôi chân trần đuổi theo chàng nữa.

Vẫn chưa gặp được Yoon Hee, mà Sun Joon đã cảm thấy sống mũi mình cay cay.

35. Chương 35

“Nho sinh Giai Lang đang trên đường về Sung Kyun Kwan!”

Vừa nghe tiếng trai bọc thông báo, Sun Dol liền chạy huỳnh huỵch ra khỏi Sung Kyun Kwan. Yoon Hee dù đang trong bộ dạng đàn ông, nhưng cũng len lén chỉnh lại mũ chụp đầu và trang phục của mình. Sau khi sửa soạn xong, cô mới nhận ra mình là người sau cùng đi đón Sun Joon. Chưa được bao lâu thì đám đông ồn ào ấy lại di chuyển sang Minh Luận đường. Yoon Hee đang định đi đường cửa ngách liền đổi hướng về phía Minh Luận đường. Sun Joon đang ở đó. Chàng đội nón sa, mặc lễ phục, đứng giữa đám đông nho sinh chỉ mặc thường phục và có thêm mũ đội đầu. Sun Joon cười rất tươi. Lời hứa “Ta sẽ về ngay” của chàng, dù không giữ được chữ “ngay”, nhưng cuối cùng Sun Joon cũng đã trở về. Yoon Hee muốn được chàng ôm vào lòng và cảm nhận chàng từng chút một. Nhưng đám đông nho sinh đang chào đón Sun Joon đã tạo thành một bức tường rất lớn, không thể nào xuyên qua. Chàng đang đứng trước mặt cô, nhưng cô lại không thể đến gần. Điều này chẳng khác nào một cơn ác mộng đối với Yoon Hee.

Sun Joon nhận ra Yoon Hee ngay cả khi cô đang đứng ở đằng xa. Ánh mắt hai người vừa chạm nhau, đôi mắt Yoon Hee liền bắt đầu rung rung. Nhưng Yoon Hee vẫn không thể nào tiến lên phía trước, cô chỉ biết đứng giậm chân nhấp nha nhấp nhồm mà thôi. Bỗng nhiên Sun Joon cảm thấy nghẹn ngào. Người con gái ấy trông thật nhỏ bé. Nhỏ bé, mong manh, nhưng vẫn xinh đẹp. Chàng muốn được đến bên cô và ôm cô vào lòng ngay lúc này. Chàng muốn giấu cô đi để không ai nhìn thấy. Chàng sợ người khác khi nhìn thấy cô, cũng sẽ xem cô là nữ nhi. Nhưng để vượt qua được đám đông đang vây lấy mình và đến bên người con gái ấy lại là chuyện chẳng dễ dàng gì. Không phải Sun Joon không vui mừng khi gặp lại những người khác. Chỉ là, không bằng niềm vui khi nhìn thấy Yoon Hee mà thôi.

Khi nụ cười trên môi Sun Joon sắp cứng đờ, cũng là lúc Jae Shin dùng sức rẽ đám người, tự mở đường đến cạnh Sun Joon. Sun Joon vẫn nghĩ Jae Shin sẽ chỉ lau bầu vùi câu gọi là chào hỏi, không ngờ gã đang rộng hai tay ôm chầm lấy chàng. Sun Joon bất ngờ một, thì các nho sinh chứng kiến cảnh đó bất ngờ mười.

“Cám ơn, vì đã quay về bình an.”

Câu nói ngắn ngủi cụt ngủn ấy lại trộn lẫn rất nhiều cảm xúc và cả một câu chuyện dài. Nhưng so với nó, cái ôm thật lâu của Jae Shin dành cho Sun Joon còn chứa đựng nhiều điều hơn nữa. Sau khi được Jae Shin thả ra, ánh mắt Sun Joon lại hướng về Yoon Hee. Cô đang ở rất gần chàng. Sun Joon vui mừng dang rộng tay định ôm Yoon Hee vào lòng thì Yong Ha không biết từ đâu ra, đẩy Yoon Hee sang một bên rồi chui tọt vào vòng tay ấy. Từ này đến giờ Yong Ha cũng không tài nào đến gần được Sun Joon, chỉ biết loanh quanh sốt ruột ở vòng ngoài. Vậy nên hẳn cũng chẳng nhận ra người mình đã đẩy là Yoon Hee, cứ ôm lấy Sun Joon mà khóc.

Sau khi ôm ấp trao đổi với Yong Ha đôi câu, Sun Joon nghĩ lần này mình đã có thể đến với Yoon Hee được rồi. Chàng vừa đưa tay ra định kéo cô về phía mình, thì lại xuất hiện thêm một con kỳ đà cản mũi. Là Đại Tư Thành. Sun Joon bước đến trước mặt ông và cúi người hành lễ. Đại Tư Thành là người có địa vị lớn nhất tại Sung Kyun Kwan, Sun Joon không thể nào làm khác được. Nhưng buồn một nỗi, Đại Tư Thành không phải là người dễ dàng hài lòng chỉ với một câu chào. Bài diễn văn của ông vẫn dài bất tận như mọi lần. Sun Joon đành bất đắc dĩ đứng yên một chỗ, chẳng gần Yoon Hee thêm được chút nào. Khi Đại Tư Thành chuẩn bị kết thúc thì hòn đá chắn đường khác lại lăn đến, do hoàng thượng ban. Rượu thịt gửi lúc nào không gửi, lại gửi đúng vào giây phút này.

Mấy trai bọc bận rộn bày biện lều chõng và chuẩn bị thức ăn trong Phi Thiên đường. Các nho sinh cũng vào Phi Thiên đường tìm chỗ ngồi, sau đó tất cả cùng hướng về cung điện, quỳ lạy tỏ ý biết ơn về số rượu thịt hoàng thượng đã ban. Sun Joon và Yoon Hee không có thời gian riêng với nhau, nhưng ít ra họ cũng được ngồi cạnh nhau. Nhưng đã qua mất thời điểm hoàn hảo rồi. Khi này thì không sao, nhưng bây giờ nếu hai người tự đứng quay sang ôm nhau thì chắc chắn trông sẽ rất kỳ quặc. Đến cả nắm tay còn không được. Trong khi những nho sinh khác bắt đầu nhấp rượu, Sun Joon và Yoon Hee chỉ biết thở dài.

Đến màn chúc rượu, các chỗ ngồi đã sắp xếp từ trước cũng bắt đầu lộn xộn. Có rất nhiều người chen vào đòi ngồi giữa Sun Joon và Yoon Hee, khiến hai người lại càng xa nhau hơn. Sun Joon bắt đầu mất kiên nhẫn. Rồi chàng nghĩ ra một cách. Sun Joon cố tình nói thật lớn với những nho sinh đang ngồi gần mình, cố để cho cả Yoon Hee cũng nghe thấy:

“Tôi xin phép đi vệ sinh một lát.”

Sun Joon sẽ ra gian nhà sau. Nhận ra ý đồ của chàng, Yoon Hee định đứng lên theo, nhưng số người cũng muốn đi giải quyết tăng lên đột xuất. Những người đòi đi cùng Sun Joon còn đứng lên trước cả Yoon Hee nữa. Sun Joon lúng túng, gãi đầu nghĩ kế sách khác.

“A! Giờ mới nhớ ra là vẫn chưa thay quần áo. Tôi về phòng trước đã.”

May mắn thay, lần này không có ai đòi đi theo Sun Joon mà chỉ có những lời bảo chàng thay đồ nhanh rồi quay lại. Sun Joon và Yoon Hee không hề trao đổi trực tiếp ánh mắt với nhau, nhưng giữa hai người có một giao ước ngầm. Sau khi Sun Joon rời khỏi Phi Thiên đường, Yoon Hee cũng len lén đứng dậy. Lần này đến lượt Yong Ha chụp lấy tay cô và kéo cô ngồi xuống.

“Này, Đại Vật! Mấy ngày qua cậu cũng vất vả nhiều rồi, hôm nay chơi hết mình đi.”

Chuyện đấy Yoon Hee lúc này là Yong Ha vô ý, nhưng lần này rõ ràng hẳn cố tình đùa cô.

“A... Đâu... đâu có. Tôi cũng xin phép...”

Yoon Hee từ chối khéo, đang định đứng lên lần nữa thì Jae Shin làu bàu:

“Uống đi. Rượu hoàng thượng ban à không uống cũng là phạm tội bất trung đấy. Nhưng chỉ được uống một ly thôi.”

Nói rồi gã đưa cho Yoon Hee một ly rượu và bắt cô uống cho bằng hết. Bị họ giữ lại, rốt cuộc Yoon Hee đã không thể đi theo Sun Joon như ý định ban đầu.

Vào đến Đông trai, Sun Joon bắt gặp Sun Dol đang ngồi khóc hu hu trước cửa phòng. Không biết Sun Dol đã lo lắng và nhớ Sun Joon đến mức nào, nước mắt tuôn ra như suối. Sun Joon chỉ biết thở dài. Chàng cũng muốn nói với Sun Dol nhiều điều, làm cho Sun Dol nhiều điều. Nhưng ngay lúc này người chàng muốn gặp là Yoon Hee. Đến tận bây giờ chàng vẫn chưa ôm cô được lần nào, chưa nắm tay cô được một giây nào cả. Điều này khiến chàng sốt ruột và khó chịu hơn cả khi bị nhốt trong ngục. Sun Joon thay đồ xong, cố nán lại một lúc để chờ Yoon Hee nhưng vẫn không thấy cô đâu.

Đúng lúc Sun Joon vừa bỏ cuộc và đang định trở lại Phi Thiên đường, có ba người đàn ông khá to lớn xuất hiện ở cửa ngạch. Họ đến gần Trung nhị phòng rồi ngó nghiêng một cách đáng ngờ. Sun Joon lên tiếng hỏi:

“Có chuyện gì vậy? Các người tìm ai?”

“Xin lỗi, cho hỏi thiếu gia Moon Jae Shin có ở đây không?”

Sun Dol cảnh giác, bước lên đứng chắn trước mặt Sun Joon và nói:

“Các người tìm Moon thiếu gia làm gì?”

“Lão gia lệnh cho chúng tôi mời thiếu gia về nhà.”

“Kiệt Ngao sư huynh đang ở Phi...”

“Khoan đã!”

Sun Dol tức thời ngăn Sun Joon lại rồi thì thầm vào tai chàng:

“Thiếu gia, chuyện này mà phải giải thích sẽ rất dài, trước mắt tuyệt đối không được cho họ biết Kiệt Ngao công tử đang ở đâu.”

Nhưng giọng Sun Dol vốn không được nhỏ nhẹ cho lắm, có nói thầm cũng chẳng ích lợi gì.

“Các vị không cần phải cảnh giác đâu. Lão gia cho tìm thiếu gia chỉ vì có việc cần nói mà thôi.”

“Vậy các người chờ ở đây, ta sẽ đi hỏi Kiệt Ngao sư huynh trước, nếu được thì sẽ bảo sư huynh ấy về đây.”

Khi Sun Joon trở lại Phi Thiên đường, Yoon Hee đang bị Yong Ha và Jae Shin giữ chặt không đi đâu được cả. Yong Ha nhìn thấy Sun Joon, nhướng mày đầy gian xảo nói:

“Giai Lang! Thay quần áo xong rồi à?”

Yoon Hee liếc nhìn sắc mặt Sun Joon và gửi cho chàng ánh mắt vô tội. Giờ thì không chỉ sốt ruột bức bối nữa rồi, Sun Joon bắt đầu nổi nóng. Chàng đi về phía họ, lén chạm vai Yoon Hee một cái rồi ngồi xuống. Ít ra điều đó cũng làm ngọn lửa đang cháy trong chàng giảm xuống đôi phần.

“Kiệt Ngao sư huynh, có mấy người thuộc hạ của cha huynh đang chờ ở Đông trai.”

Jae Shin, Yong Ha và Yoon Hee lo lắng nhìn nhau. Một cuộc đối thoại mà Sun Joon không thể nào hiểu được. Chàng vẫn chưa biết họ đã cứu gã ra như thế nào, nên cảm thấy hơi khó chịu vì cái kiểu bí mật ấy. Jae Shin phui phui áo, đứng dậy và nói:

“Ta về nhà một lát rồi sẽ quay lại ngay. Cùng lắm là bị đánh vài roi vào chân chứ gì?”

“Nhưng lỡ như...”

Thấy Yoon Hee nhìn mình lo lắng, Jae Shin vừa cười vừa xoa đầu cô.

“Chẳng lẽ ông ấy lại đi giết chính con đẻ của mình? Nhà ta cũng gần đây nên sẽ quay lại sớm thôi. Hẹn tối gặp lại!”

Bởi vậy mới nói, tại sao nhà Jae Shin lại ở gần trường quá vậy? Yoon Hee có một ước muốn nhỏ nhoi rằng Đại Tư Hiến sẽ nhốt gã vào kho giống lần trước chứ không phải chỉ đánh vài roi vào chân gã. Nhưng điều đó là không thể. Vì Sun Dol đã phá hỏng cánh cửa gian nhà kho ấy rồi.

“Lâu ngày mới về nhà, huynh cứ thông thả. Tranh thủ làm hòa với cha luôn...”

“Nhất định ta sẽ về sớm! Là một trong những nho sinh lão làng, không thể bỏ học được.”

Sau khi để lại một câu chẳng giống mình ngày thường chút nào, Jae Shin chậm rãi bước ra khỏi Phi Thiên đường.

Khi bữa tiệc rượu bắt đầu tàn, Sun Joon và Yoon Hee viện cớ mệt và đứng về trước. Hai người vừa nghĩ chắc giờ có thể ở riêng với nhau được rồi, thì Yong Ha lại giả vờ vô ý vô tứ bám theo họ không rời. Còn cả Sun Dol ngồi ngay trước cửa Trung nhị phòng nữa chứ. Mặc cho Sun Joon tỏ vẻ mệt mỏi và muốn nghỉ ngơi sau khoảng thời gian bị nhốt trong ngục, Yong Ha vẫn tiếp tục huyền thuyên kể lại những chuyện họ đã làm. Nhưng càng nghe, vẻ mệt mỏi trên mặt Sun Joon dần biến mất, thay vào đó ánh mắt chàng bắt đầu đánh lại. Chàng nổi giận vì chuyện nguy hiểm như vậy mà đến cả Yoon Hee cũng tham gia. Yong Ha nhận ra điều đó. Hắn cố nói chống rằng Yoon Hee muốn cứu Sun Joon nên chuyện thành ra như thế, nhưng chính điều ấy lại càng làm Sun Joon khó chịu hơn. Khi Yong Ha nhận ra mình lỡ lời thì đã quá muộn. Đám lửa đang cháy ngùn ngụt trong Sun Joon bắt đầu đổ lên đầu Sun Dol.

“Sun Dol! Người có còn tỉnh táo hay không vậy?”

Sun Dol giật mình, quỳ xuống hiên, luống cuống không biết phải làm gì.

“Thiếu... thiếu gia, chuyện đó thật ra...”

“Ta sai người đến đây là để bảo vệ Đại Vật công tử khỏi nguy hiểm, chứ không phải để người cùng cậu ấy chạy nhảy lung tung.”

Yong Ha cảm nhận được bầu không khí đầy sát khí. Hắn chẳng hề thấy ngại vì chính mình đã khơi ra chuyện này, hèn nhát chuồn thẳng, để lại ba người kia muốn giải quyết sao thì giải quyết. Yoon Hee ngồi im thín thít, hết di di ngón tay trên sàn rồi lại nhìn lên trần nhà. Sun Joon đang mắng Sun Dol, nhưng rõ ràng cũng là mắng cả cô nữa. Nhưng Yoon Hee vẫn không chịu xin lỗi. Vì cô cho rằng mình chẳng làm gì sai cả. Cô nghĩ chuyện Sun Joon nổi nóng chỉ đơn thuần là để đuổi Yong Ha và Sun Dol đi chỗ khác, nhường lại không gian cho hai người mà thôi.

“Huynh cũng thật là. Sun Dol có làm gì sai đâu...”

“Đã không ngăn cản, lại còn tham gia vào đủ chuyện, vậy không sai thì là gì? Sun Dol! Ta sai người đến đây để làm chuyện đó sao?”

“Thiếu gia, tiểu nhân biết lỗi rồi.”

Sau khi nghe mắng hồi lâu, cuối cùng Sun Dol cũng bị Sun Joon đuổi về nhà. Vậy là chỉ còn lại hai người.

Yoon Hee đóng chặt cửa lại rồi thẹn thùng ngồi xuống trước mặt Sun Joon. Giờ chỉ cần Sun Joon ôm lấy cô thôi, là bao nhiêu đau khổ và mệt mỏi ứ đọng sẽ tan đi hết. Nhưng sau chừng ấy khó khăn mới được ở cạnh nhau, vậy mà cơn giận của Sun Joon vẫn không chịu giảm. Chàng tỏ ra lạnh lùng với Yoon Hee. Không phải giả vờ, mà là giận thật sao? Yoon Hee ngẩng mặt lên nhìn Sun Joon thì bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của chàng.

“Giai Lang huynh...”

“Sao nàng lại thiếu suy nghĩ như vậy hả? Lỡ như đến cả nàng cũng gặp chuyện thì tính sao?”

“Nhưng làm sao tôi có thể khoanh tay đứng nhìn được. Cũng không gặp chuyện gì cả...”

Sun Joon ngậm chặt miệng không thém lên tiếng. Giờ thì đến lượt Yoon Hee nổi nóng. Khó khăn lắm mới được ở cạnh nhau, vậy mà cái tôi quý tộc chết tiệt của Sun Joon lại nhảy ra làm hỏng bầu không khí. Yoon Hee không trông mong gì chuyện Sun Joon sẽ vừa khóc vừa cảm ơn cô đã giúp chàng sống sót trở về để cả hai có thể gặp lại nhau, cũng không cần chàng hứa sau này sẽ đối xử tốt với cô hơn nữa. Nhưng thái độ này thì thật quá đáng lắm.

“Giai Lang huynh! Chuyện đó làm huynh giận đến mức này sao?”

“Không phải giận, mà chỉ mới nghĩ đến thôi ta đã cảm thấy đáng sợ rồi. Nàng hứa với ta đi, nàng sẽ không bao giờ tham gia vào những việc nguy hiểm như vậy nữa.”

“Không. Nếu sau này lại có chuyện tương tự xảy ra, nhất định tôi sẽ tham gia.”

Giữa hai người là một khoảng lặng lạnh lẽo. Cả Sun Joon và Yoon Hee, chẳng ai chịu nhường ai cả.

“Huynh cho tôi hỏi một câu.”

“Cho đến khi nàng chịu hứa với ta sẽ không bao giờ mạo hiểm nữa, nếu không ta sẽ không trả lời đâu.”

“Chuyện tôi muốn hỏi không phải về bản thân mình, mà về một đạo lý đơn giản nhất trên đời. Ở đất Jo Seon này, có một danh hiệu gọi là liệt nữ. Tôi không cần biết danh hiệu ấy có phải là thứ đáng tự hào hay cao quý gì không. Nhưng giữa việc mất đi đức lang quân rồi tự vẫn theo người ấy, và việc liều cả mạng sống của mình để cố cứu lang quân trước khi quá muộn, huynh nghĩ đâu mới là liệt nữ?”

Câu hỏi này khiến Sun Joon không thể nói gì được. Nhưng chàng vẫn không chịu thua.

“Vậy ta cũng hỏi nàng một câu. Câu hỏi này không liên quan đến đạo lý trên đời, mà là một câu hỏi về bản thân ta. Nếu nàng vì cứu ta mà gặp chuyện, thì ta sẽ cảm thấy thế nào? Liệu mất nàng rồi ta có sống nổi không?”

Hai người im lặng một lúc lâu. Không phải vì họ vẫn còn giận nhau, mà vì họ nhận ra đây chỉ là một cuộc cãi vã vô ích. Họ bắt đầu cảm thấy tiếc khoảng thời gian này. Yoon Hee cười hì hì tỏ ý muốn giảng hòa trước. Sun Joon cũng bật cười rồi ôm người con gái chàng yêu vào lòng. Nhưng Yoon Hee vẫn nói với giọng oan uổng:

“Chuyện đó không nguy hiểm như huynh nghĩ đâu. Vì bị Kiệt Ngao sư huynh bắt ép nên tôi đã phải ở lại Sung Kyun Kwan. Rõ ràng tôi có thể làm tốt hơn cả Nữ Lâm sư huynh mà, đến giờ nghĩ lại tôi vẫn còn thấy giận.”

Dù có chết Yoon Hee cũng không chịu nhận mình sai.

“Xem như ta phước lớn, có được phu nhân là liệt nữ vậy.”

Hai chiếc mũ chụp đầu chạm vào nhau. Hai đôi môi nuốt lấy nhau. Cả hai đều khô và sần sùi. Đặc biệt là môi Yoon Hee. Sun Joon nhìn vào đôi môi ấy. Những vết máu và sẹo làm mất cả màu hồng vốn có của môi cô. Trong suốt thời gian qua Yoon Hee chưa từng nhìn ngắm khuôn mặt mình nên không hề biết chuyện này. Cô cũng không hiểu được ý nghĩa ánh mắt Sun Joon đang nhìn cô.

Môi họ lại gặp nhau. Họ chỉ cảm nhận được sự thô ráp của môi nhau. Nhưng mùi hương của đối phương vẫn làm họ quẩn luyến, nụ hôn mỗi lúc một sâu hơn. Sau khi kết thúc nụ hôn dài ấy, Sun Joon và Yoon Hee rời nhau ra, thì thầm những điều chưa kịp nói:

“Cảm ơn nàng vì đã bình an.”

“Câu đó để thiếp nói mới phải. Chàng đừng giành của thiếp.”

Hình ảnh người con gái đang ngồi trong lòng mình khiến Sun Joon tan chảy. Nét đáng yêu ấy kéo bàn tay chàng đến dây buộc áo của Yoon Hee, rồi đôi môi chàng từ từ chuyển xuống bờ vai nơi chiếc áo đang dần tuột xuống. Hai má Yoon Hee đỏ bừng lên. Không phải vì những chuyển động của bàn tay chàng, cũng không phải vì đôi môi ấy. Mà vì ánh mắt Sun Joon nhìn Yoon Hee khi vừa hôn lên khắp cơ thể cô. Sun Joon bắt đầu gỡ từng lớp áo của Yoon Hee và đi tìm người con gái ẩn trong đó. Yoon Hee thì thào vào tai chàng:

“Nghe nói vách tường ở đây rất mỏng...”

Sun Joon không nói gì, sau khi gỡ mũ chụp đầu của Yoon Hee ra, chàng kéo chăn trùm lên cả hai để ngăn tiếng động lọt qua mấy vách tường mỏng ấy.

Không nhìn thấy gì cả. Sun Joon cảm nhận môi Yoon Hee bằng đôi môi mình, cảm nhận hơi ấm cơ thể Yoon Hee bằng bàn tay của mình. Trong buổi tối nóng nực, hai người quấn lấy nhau dưới lớp chăn dày. Nhưng khi Sun Joon đang chuẩn bị gỡ lớp băng vải ngang ngực Yoon Hee thì nghe có tiếng người chào:

“Kiệt Ngao công tử, công tử đã về đấy ạ?”

Hai người giật mình, tung chăn vội vàng rời nhau ra. Sau đó họ còn nghe cả tiếng Yong Ha chạy từ Trung nhất phòng ra, reo lên vui mừng:

“Ôi trời, Kiệt Ngao của tôi! Chỉ cần huynh còn sống trở về là tôi đã thấy vui rồi, lại còn về sớm như thế nữa chứ.”

“Ta đã nói là sẽ về sớm rồi mà. Tránh ra đi, để ta vào phòng.”

Thấy Yoon Hee hốt hoảng như thể gặp bão, Sun Joon bình tĩnh nói:

“Nàng chỉnh trang lại quần áo một chút thôi. Cứ giả vờ như chuẩn bị đi ngủ là được rồi.”

Sau khi Yoon Hee buộc xong đai áo, Sun Joon vuốt tóc sơ qua rồi mở cửa phòng ra.

“Kiệt Ngao sư huynh, huynh về rồi đấy à?”

Thái độ của Sun Joon rất tỉnh, Jae Shin chẳng mấy may nghi ngờ gì cả.

“Trời thì tối mịt, sao lại không thắp đèn lên mà làm trò gì trong này vậy hả?”

“Cả hai chúng tôi đều mệt nên định đi ngủ sớm.”

Đột nhiên Yong Ha thò đầu vào hỏi:

“Xong rồi à?”

Yoon Hee vừa mặc thêm một lớp áo khoác nữa vừa lúng túng hỏi lại:

“Huynh... huynh hỏi xong cái gì cơ?”

“Cãi nhau chứ còn cái gì nữa.”

“Vẫn còn chưa kịp bắt đầu.”

Chỉ có Yoon Hee là người duy nhất hiểu được sự ám ức trong câu trả lời của Sun Joon.

“Ôi chao, xem ra Giai Lang vẫn còn chưa hả giận.”

Jae Shin vừa bước vào phòng vừa ngơ ngác hỏi:

“Giận là sao? Hai người cãi nhau à?”

Yong Ha cũng leo đẹo vào theo và bắt đầu kể lại chuyện xảy ra khi nãy. Trong khi đó, Yoon Hee đã sai một tiểu đồng vào thắp cây đèn trong phòng lên. Sun Joon thì nửa nghe nửa không, tâm trí chàng chỉ nghĩ đến

Tỳ Bộc sảnh, nơi chẳng có ai qua lại vào ban đêm. Sau khi Yong Ha mách lẻo xong, Sun Joon cúi đầu tỏ ý cảm ơn Jae Shin và Yong Ha.

“Đến lúc này mới chào hai huynh cho tử tế được. Cảm ơn vì đã vất vả cứu tôi, còn bảo vệ cả đại Vật nữa.”

“Khoan đã! Với bọn ta thì cảm ơn, còn với Đại Vật thì lại nổi nóng, rốt cuộc là vì lý do gì?”

Câu bắt bẻ của Jae Shin làm Sun Joon không biết phải trả lời thế nào. Gã vẫn không thôi:

“Với lại tên nhóc Đại Vật này là người của người chắc? Ta chỉ bảo vệ bạn cùng phòng của ta thôi, tại sao phải nghe người cảm ơn cơ chứ? Nghe xong bực hết cả mình.”

Câu bắt bẻ ấy của Jae Shin nghe thật trống rỗng. Hai bàn tay gã nắm chặt.

“Xin lỗi vì đã khiến huynh cảm thấy như vậy.”

“Người chẳng cần phải cảm ơn hay xin lỗi ta gì hết. Dù gì cũng là vì cứu ta mà người xảy ra chuyện. Đúng ra ta mới là người phải nói mấy lời đó... Chết tiệt, kiểu quan hệ của chúng ta, thôi cứ bỏ qua phần đó đi.”

Thấy Jae Shin ngượng ngùng, định nói cho qua chuyện, Yong Ha liền hỏi lẩn tới:

“Kiểu quan hệ đó? Ý huynh là kiểu quan hệ gì, tôi nghe không hiểu?”

“Này, cái tên điên kia, ta không quen nói những lời như bạn bè, bằng hữu đâu, ghê lắm. Chết tiệt!”

Nói rồi Jae Shin liên tục cào cào cổ mình như thể đang bị nổi mẩn vậy. Dưới ánh đèn mờ, những người khác vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt đang đỏ bừng lên của gã. Dĩ nhiên Jae Shin cũng biết điều đó. Vậy nên gã càng cáu hơn.

“Chết tiệt! Đúng ra ta không nên làm vậy mới phải. Suốt thời gian ở Sung Kyun Kwan, ta luôn muốn tìm cách để tên nhóc Giai Lang này biến khỏi đây. Vậy mà chính ta lại đá văng cơ hội ấy đi rồi. Người đã tự biến khỏi đây mà không cần phải động tay gì cả, đúng ra ta không nên mặc kệ thì hơn.”

Jae Shin nói nửa chừng thì ngừng lại, khẽ liếc nhìn Yoon Hee đang cười toe toét. Gã lại nắm chặt tay như muốn bẻ gãy luôn mấy ngón tay, lẩm bẩm tự nói một mình:

“Ha ha ha, ta đúng là điên rồi! Có thể một phát trúng cả ba con chim, vậy mà lại bỏ lỡ.”

Rồi có vẻ như không thể nhìn Yoon Hee thêm được nữa, Jae Shin quay đầu đi chỗ khác. Yong Ha vừa cười khi khi vừa đổi chủ đề.

“Mà huynh về nhà sao rồi? Đại Tư Hiến đại nhân chắc là giận lắm nhỉ?”

Jae Shin chỉ tay vào miệng mình, nhả mặt nói:

“Muốn biết thì hãy hỏi cái miệng này đi.”

“Hả? Huynh bị đánh bằng roi mây thật à?”

“Không phải roi mây, mà là trượng gỗ, tưởng chết luôn rồi ấy chứ.”

“Đâu, để tôi xem huynh bị đánh đến cỡ nào. Đưa miệng ra đây.”

Yong Ha nhào vào người Jae Shin như muốn cởi quần gã ra thật, Jae Shin nổi điên gầm gừ đẩy hấn ra, còn Yoon Hee và Sun Joon ngồi cười sặc sụa. Nhưng trong tiếng cười của họ ẩn giấu những điều cực kỳ thâm kín. Đặc biệt là Sun Joon, giờ trong đầu chàng chỉ nghĩ đến mỗi Tỳ Bộc sảnh mà thôi. Chàng chỉ mong sao những người khác ngủ sớm sớm một chút, nhưng đến tận khuya vẫn chẳng có ai tỏ ý định muốn đi nằm cả.

Sau tiếng chuông báo giờ giới nghiêm, tất cả các phòng trong Đông trai đều đã chìm sâu vào giấc ngủ, chỉ có ánh đèn trong Trung Nhị phòng vẫn chưa tắt, tiếng cười nói vẫn vang lên, dù đã được điều chỉnh lại cho nhỏ đi một chút. Lúc này, có một nhóm người được trang bị gươm súng tiến đến trước cửa phòng mà không hề gây ra tiếng động. Trong phòng, nhóm bốn người Yoon Hee đang chuẩn bị lấy mấy tờ bích thư đã dán hôm qua ra bàn tán. Jae Shin phát giác có người trước cửa phòng, nhưng chưa kịp làm gì thì một bàn tay đã khẽ kéo cửa ra.

“Phòng chật chội đã muốn nổi điên rồi, còn tên khốn nào mò đến đây vậy hả?”

Jae Shin quát lên, những người còn lại vội vàng giấu bích thư đi, ngay lúc ấy, cửa phòng mở toang ra. Một người vận trang phục màu chàm bước vào phòng, để lại nhóm người có vũ khí kia ở ngoài cửa. Bốn người nhóm Yoon Hee lấy mộng đè lên mấy tờ bích thư rồi ngẩng mặt nhìn kẻ vô lễ vừa bước vào phòng mình. Trong ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn, một gương mặt quen thuộc hiện ra. Nét quen thuộc ấy làm cả bốn người giật mình, không ai dám cử động, kể cả thở cũng không.

“Người dám gọi trẫm là tên khốn, chắc là Moon Jae Shin?”

Giọng nói ấy như đang cổ nhện cười. Sun Joon quỳ sấp người xuống đầu tiên. Ba người còn lại cũng vội vàng quỳ theo. Họ đã nhận ra người mặc bộ quần áo màu chàm ấy không phải nho sinh Sung Kyun Kwan, mà chính là hoàng thượng. Ngay giây phút đó, cả bốn đều cảm thấy lo lắng và căng thẳng tột độ. Lý do lớn nhất chính là sổ bích thư đang nằm dưới chỗ ngồi của họ. Họ phải nhường chỗ ngồi cho hoàng thượng, nhưng lại không thể di chuyển. Càng không thể đứng lên vái lạy cho tử tế. Hoàng thượng không để tâm đến chuyện đó, bước vào căn phòng chật chội và ngồi xuống giữa bốn người.

“Phòng đúng là chật thật. Mà các ngươi đang ngồi lên cái gì vậy?”

Cả bốn đều giật mình, Sun Joon cố giữ bình tĩnh và trả lời:

“Bẩm hoàng thượng, không có gì đâu ạ. Xin phép hoàng thượng cho chúng thần được hành lễ trước.”

“Không cần đâu, mau đưa thứ đang bị đè lên kia đây. Các ngươi càng giấu càng làm trẫm thấy tò mò.”

Yoon Hee không biết phải làm thế nào, cô vừa run cầm cập vừa trốn sau lưng Jae Shin. Chuyện chính Yoon Hee đã dán bích thư lên Đông Tam môn là điều khiến cô lo lắng hơn cả. Cả những người khác cũng vậy. Sau khi im lặng ngồi chờ một lát, hoàng thượng lên tiếng nói đùa:

“Nhìn các ngươi khiến trẫm nhớ lại mình khi còn là thái tử. Khi ấy tất cả mọi người đều đọc “Liêu Nga” – Kinh thi, nhưng chỉ vì trong đó có một câu ca ngợi Phụ Ái mà ta bị cấm đọc cả bộ. Dù vậy ta vẫn lén phụ hoàng tìm cho bằng được bộ sách ấy. Đang đọc thì bị một nội quan người Tích phái phát hiện, báo cho phụ hoàng. Cũng may là Hong Guk Yeong đã quỳ gối xin phụ hoàng tha tội cho ta, còn dùng gươm xé cả đoạn đó đi, nhờ vậy mà ta thoát nạn. Nếu lần đó mà lớn chuyện, chưa biết chừng ta đã không được ngồi lên vị trí bây giờ ấy chứ. Đến cả ta còn từng làm chuyện như vậy, nên ta hiểu rõ cảm giác của các ngươi lúc này. Cho dù các ngươi đang lập mưu tạo phản đi chăng nữa, trẫm cũng sẽ giữ bí mật cho. Mau đưa ra đi!”

Mặc dù đây chỉ là câu nói đùa, nhưng người nói ra lại là nhà vua, thế nên đối với người nghe, nó chẳng khác nào lời hăm dọa. Bốn người Yoon Hee quyết định rằng cứ tiếp tục chần chừ thế này có khi sẽ bị quy kết đang âm mưu tạo phản thật cũng nên, tốt hơn hết là giao ra càng sớm càng tốt. Cũng còn may, trong sổ mấy bức bích thư đó không có lời nào động chạm đến hoàng thượng cả. Bàn tay họ run run gom sổ bích thư lại rồi thắp cầu nguyện và dâng lên cho hoàng thượng. Hoàng thượng vừa đọc sổ bích thư đó vừa nheo mày, rồi đột nhiên nghiêm giọng nói:

“Ra là bích thư được dán lén vừa rồi. Ha ha, thư này mà các ngươi cũng dám đọc trong Thanh trai?”

“Chúng thần đáng tội chết. Mong hoàng thượng thứ tội.”

“Trẫm sẽ giữ bí mật, nhưng không có nghĩa là không xử phạt các ngươi. Chuẩn bị tinh thần chưa?”

Yoon Hee cảm nhận được những giọt mồ hôi của mình đang nhỏ xuống. Mặc dù bản thân đang cải trang nam và có thể bị lộ bất cứ lúc nào, nhưng Yoon Hee vẫn lo cho Sun Joon hơn cả, khó khăn lắm chàng mới thoát khỏi nhà ngục trở về đây. Ngược lại, Sun Joon đang lo lắng cho cô. Yong Ha lúng túng nói đỡ:

“Bẩm... bẩm hoàng thượng. Chỉ vì chúng thần tò mò về thứ đã khiến Lee Sun Joon phải chịu oan uổng nên tìm đọc mà thôi. Mong hoàng thượng thứ tội cho chúng thần.”

“Chuyện đó không thể được.”

Hoàng thượng quả quyết khẳng định. Chính hoàng thượng là người tự dưng nổi hứng lên vào Sung Kyun Kwan, còn nói rằng hiểu tâm trạng của họ hơn bất kỳ ai, vậy mà giờ Người lại xử sự kiêu này khiến nhóm Yoon Hee không nói nên lời.

“Trẫm sẽ ban hình phạt này. Trong những bức bích thư đó có rất nhiều lời chỉ trích, các ngươi hãy nghiên cứu và lập ra phương án thay đổi sao cho hợp lý. Mà không chỉ những nội dung vừa mới được dán hôm nọ, phải nghiên cứu tất cả những bích thư từ trước đến nay. Kỳ kiểm tra sắp tới trẫm sẽ lại đến, khi đó nhất định phải nộp đủ cho trẫm.”

Hơ, chỉ có vậy thôi sao? Ha! Cả bốn người cùng xụi lơ không còn chút sức lực. Kiểu đùa này của hoàng thượng làm họ chuyển từ căng thẳng sang... đỡ hẳn. Dù vậy vẫn phải cố trả lời:

“Đa tạ ân điển của hoàng thượng. Chúng thần xin nhận lệnh.”

Một câu trả lời cực kỳ hình thức. Chuyện đó để sau hãy tính. Giờ thì lý do tại sao hoàng thượng đến đây làm họ thấy tò mò. Yong Ha lấy hết can đảm hỏi trước:

“Thưa hoàng thượng, không biết có chuyện gì mà hoàng thượng lại ghé qua nơi tồi tàn này vậy?”

“Trẫm đến để xem Lee Sun Joon có bình an không, sẵn tiện kiểm tra các ngươi luôn.”

Đúng ra phải cảm ơn việc hoàng thượng đã nghĩ đến mình, nhưng ngay lúc này Sun Joon chẳng thấy vui chút nào. Vậy là kế hoạch Tỳ Bộc sảnh cũng tan thành mây khói. Sao hôm nay mọi người ai cũng trở thành kỳ đà cản mũi thế này. Dĩ nhiên hoàng thượng không biết được nỗi lòng của chàng, Người vừa nhìn khuôn mặt tuần tú vừa nói:

“Ngươi quay về an toàn thế này, trẫm rất cảm ơn. Thật là may mắn. Nếu ngươi mà có chuyện gì, nữ nhi trong kinh thành treo cổ tự vẫn hết thì đất nước này lâm nguy mất thôi.”

“Đa tạ hoàng thượng đã lo lắng.”

“Phòng chật mà mấy người chúng ta cùng chui vào thế này nóng thật đấy. Có chỗ nào yên tĩnh mát mẻ hơn không?”

Yong Ha có vẻ chỉ chờ câu hỏi này, vội vàng trả lời:

“Bẩm, giờ này Bách Tùng đình không có ai, hơn nữa ở đó cũng rất mát mẻ ạ.”

“Vậy tất cả cùng sang đó trò chuyện với trẫm một lát.”

Ba người đứng lên đi theo sau hoàng thượng. Yoon Hee định trốn, cô vừa quan sát họ vừa ngồi im không nhúc nhích. Nếu thiếu một mình cô chắc cũng sẽ chẳng có ai nhận ra. Thế nhưng hoàng thượng sau khi đã ra khỏi phòng đột nhiên dừng lại, nhìn vào trong và nói:

“Kim Yoon Sik lại muốn tìm đường trốn nữa sao? Còn không mau đi theo.”

“Bẩm không phải vậy đâu ạ! Thần cũng vừa định đứng lên.”

Không còn cách nào khác, Yoon Hee đành đứng lên và đi theo họ. Hoàng thượng đã nhớ mặt cô. Điều này rõ ràng rất nguy hiểm đối với Yoon Hee.

Để lại nhóm lính hộ vệ ở đằng xa, hoàng thượng cùng nhóm Yoon Hee bước lên Bách Tùng đình. Dưới ánh trăng, Sung Kyun Kwan tỏa sáng nhẹ nhàng cùng với sự im lặng bao trùm khắp nơi. Xung quanh họ là những tán cây tùng lớn, làm cho không khí buổi đêm thoải mái mát mẻ hơn rất nhiều. Nhờ vậy mà những suy nghĩ và lo lắng trong đầu họ dần dần biến mất, tâm trí cũng tỉnh táo hơn.

“Đến bao giờ các ngươi mới chịu bỏ càn quét và đến với trẫm?”

Câu hỏi bất ngờ của hoàng thượng làm cả bốn người không biết phải trả lời thế nào, chỉ đứng im lặng. Họ cảm nhận được vẻ tức giận trong giọng nói của hoàng thượng.

“So với những nho sinh học thuộc hàng trăm bài kinh văn, những người cho dù chỉ biết một bài nhưng đã thực hành trong cuộc sống mới thật sự là nhà thông thái đúng nghĩa. Giờ không phải là lúc chơi đùa nữa, các ngươi phải đem những gì đã học ra giúp bách tính đi chứ.”

Vậy lý do hoàng thượng đích thân đến Sung Kyun Kwan chính là đây sao? Yong Ha mỉm cười bình tĩnh trả lời:

“Chúng thần phải nỗ lực học hành thừa sống thiếu chết, vậy mà trong mắt hoàng thượng chỉ thấy chúng thần chơi bời thôi sao? Nếu kỳ thi làm quan dễ như vậy, thì nó đã không được ví với hình ảnh cây ngượng quế rồi.”

“Cho dù trăm không biết những người khác thế nào, nhưng chuyện Nữ Lâm nhà người ham chơi trăm có thể chắc chắn.”

“Nếu hoàng thượng nghĩ vậy, thì đó không phải là lỗi của thần mà là lỗi của chế độ khoa cử đầy ọ.”

Quả đúng là Yong Ha, nói chuyện với hoàng thượng mà vẫn liếng thoảng được như vậy. Sau đó hoàng thượng quay sang Jae Shin, đang đứng cúi đầu trông có vẻ hiền lành, vừa cười vừa nói:

“Moon Jae Shin, người cũng đứng ngang ngược nữa, uống phí tài năng lắm.”

Có lẽ vì cả bốn người đều có tội, nên cả bốn đều giật mình thon thót. Họ không tài nào đoán được ý nghĩa của từ “ngang ngược” trong câu nói của hoàng thượng. Có quá nhiều lý do để hoàng thượng nói vậy.

“Trăm nghe nói Kim Yoon Sik đang rất chăm chỉ nên không có gì phải phàn nàn. Nhưng còn Lee Sun Joon, từ trước đến giờ có rất nhiều điểm người làm trăm thấy phật lòng.”

Sun Joon cúi đầu, thành thực nói:

“Tiểu thần cũng đang cố hết sức mình. Sẵn cơ hội trời cho này, thần mạo muội thỉnh cầu hoàng thượng một điều được không ạ?”

“Ồ hô! Trăm rất muốn biết thỉnh cầu của người là gì. Mau nói đi.”

“Thần nghe nói bên cạnh Khuê Chương các có Giai Hữu oa. Rất nhiều nho sinh muốn được vào đó để đọc sách. Giai Hữu oa rất gần đây, chỉ cần qua Tập Xuân môn là đến. Mong hoàng thượng ban ơn cho chúng thần có thể ra vào nơi đó.”

“À, phải rồi! Trăm có nghe nói người rất muốn được vào đọc sách ở đó. Nhưng chuyện này trăm không thể cho phép được. Nếu người muốn được ra vào Giai Hữu oa, hãy chăm chỉ nỗ lực để đỗ đạt thành quan đi.”

Cả nhóm lại không nói nên lời lần nữa. Giờ thì hoàng thượng đem chuyện này ra làm mỗi nhử bọn họ tham gia khoa cử. Vừa kỳ quặc, vừa... đáng ghét. Người vừa đưa ra lời thỉnh cầu là Sun Joon cũng cảm thấy ngượng, không muốn nhắc đến chuyện này lần nữa. Hoàng thượng vờ như không liên quan gì đến mình, đứng nhìn về phía cung điện và nói:

“Nho sinh Sung Kyun Kwan cho dù có là nhân tài xuất chúng đi chăng nữa, cũng giống như những con cá chép mà thôi. Ra khỏi Tập Xuân môn sẽ gặp ngay Phù Dung trì là nơi cá chép ưa thích. Bên trên lại là Ngư Thủy môn và Khuê Chương các. Trăm sẽ cố gắng để trở thành nước cho các người vẫy vùng sau khi hóa rồng. Nếu các người muốn trở thành rồng lớn, trăm cũng sẽ trở thành nước lớn. Vì vậy đừng bắt trăm phải chờ đợi lâu hơn nữa. Nếu tiếp tục, sẽ bị quy thành tội bất trung. Các người không ở bên cạnh trăm, trăm cũng khó lòng mà bảo vệ được.”

Lời nói của hoàng thượng thấp thoáng sự nuối tiếc khi biết rõ Sun Joon bị oan mà vẫn không làm gì được cho chàng. Trộn lẫn trong nỗi buồn đó còn có cả tham vọng muốn chiêu mộ nhân tài của Người nữa. Yoon Hee luôn nghĩ hoàng thượng là người kỳ quặc, nhưng trong khoảnh khắc này, cô cảm động thật sự. Vua một nước luôn được ví là rồng, vậy mà lại nguyện trở thành nước để kẻ dưới được hóa rồng. Giống như việc không thể chọn cha mẹ khi sinh ra, con người ta cũng không thể chọn vua mình được. Được làm quan dưới triều vua này, xem ra cũng là một điều phúc. Có thể cùng nhau mơ về một So Jeon tốt đẹp hơn. Hơn bao giờ hết, ngay lúc này đây, Yoon Hee cảm thấy tiếc vì mình không phải là một người đàn ông thật sự. Cô cảm thấy hoàng thượng có thể giúp cô biến những thứ đã học thành điều có ích. Đột nhiên hoàng thượng tiến đến trước mặt Yoon Hee, ghé mặt lại sát tai cô. Tóc gáy Yoon Hee dựng đứng lên vì giật mình. Cả Sun Joon cũng vậy.

“Đại Vật, người không có điều gì muốn thỉnh cầu sao?”

Sao lại không? Điều thỉnh cầu Yoon Hee muốn nói nhất bây giờ là xin hoàng thượng làm ơn tránh xa cô ra, ngay lập tức. Nhưng trong lúc lúng túng, Yoon Hee buột miệng:

“Không... không... không có. Á, bẩm không có ạ.”

Yoon Hee đang định bước lùi lại phía sau thì hoàng thượng đưa tay lên giữ lấy một bên vai cô, tỏ ý muốn ban cho cô một ân huệ. Nhưng có thể vì thứ bàn tay mình chạm vào quá nhỏ, ánh mắt hoàng thượng khựng lại một chút rồi khẽ liếc bờ vai Yoon Hee. Sau đó ánh mắt hoàng thượng lại chuyển đến chiếc cằm chỉ có mấy sợi lông tơ của cô.

“... Hừm! Kim Yoon Sik. Có phải người đang có bí mật gì khó nói không?”

Chỉ Yoon Hee nghe thấy lời thì thầm này của hoàng thượng. Nhưng cô sợ đến nỗi cảm thấy cả thế gian đang bị thôi miên, cứng miệng không tài nào trả lời được.

“Nếu muốn, trẫm có thể dành một chức hoạn quan cho người.”

“Thần... thần xin đa tạ ân điển... A không phải, thần là Đại Vật mà...”

“À! Phải rồi, phải rồi.”

Khi hoàng thượng thả Yoon Hee ra, bàn tay vừa nãy giữ chặt vai cô cảm nhận được sức nóng như bị sét đánh. Dò theo cảm giác của mình, Người phát hiện ra đó là do ánh mắt sắc lạnh của Sun Joon.

“Bẩm hoàng thượng! Xin hoàng thượng nghe cả lời thỉnh cầu của thần nữa.”

Tiếng gọi giạt của Yong Ha đã thu hút sự chú ý của hoàng thượng.

“Được rồi, thỉnh cầu của người là gì?”

“Vào một đêm trăng đẹp như thế này sao hoàng thượng có thể để mấy người đàn ông bầu bạn với nhau được chứ? Cho dù đêm nào hoàng thượng cũng ghé chỗ Hoàng hậu và các phi tần, nhưng chắc chắn vẫn cảm thấy thiếu thốn thứ gì đó. Chi bằng hôm nay hoàng thượng hãy cùng chúng thần vui vẻ một đêm.”

“Ồ Đại Phi điện và trong triều nghe mấy lời này đã chán lắm rồi, giờ ở đây còn phải nghe người nói tiếp sao?”

Hoàng thượng trả lời Yong Ha rồi tiếp tục đổi chủ đề. Sau khi trò chuyện thêm một lát nữa, hoàng thượng trở về cung, còn lại bốn người trên Bách Tùng đình. Tuy không ai nói năng gì, nhưng trong đầu mỗi người đều đang ồn ào hỗn loạn với nhiều suy nghĩ. Một lúc lâu sau, khi cả bốn đều đang chìm trong những suy nghĩ riêng và nhìn về những hướng khác nhau, Yong Ha lên tiếng:

“Chưa biết chừng Long băng sẽ được tổ chức sớm đây. Giai Lang, cậu có định nhận lệnh của hoàng thượng không?”

“Dù hoàng thượng không ra lệnh, tôi cũng có lý do riêng để phải tham gia.”

Sẽ tham gia khoa cử? Con người này, sao bỗng dừng lại tỏ vẻ tham vọng về chuyện khoa cử như vậy, chẳng giống Lee Sun Joon chút nào? Yoon Hee rùng mình, cảm thấy lạnh sống lưng. Jae Shin đang đứng yên lặng, đột nhiên gờ chân đá một hòn đá ra thật xa, hết lớn:

“Giai Lang đi thi thì ta cũng sẽ đi! Ta cũng có lòng tự trọng, dù gì ta cũng lớn tuổi hơn người nhiều mà, không có lý do gì người đi mà ta lại không!”

“Hai người đi hết thì tôi ở lại đây còn gì thú vị nữa đâu. Không còn cách nào khác. Tôi cũng sẽ đi thi!”

Yoon Hee vừa lắc đầu vừa ôm trán lo lắng. Mấy tên đàn ông này vốn hành động theo hứng không có tính toán gì cả, lần này cũng y như vậy. Đầu phải cứ muốn là được tham gia thi Đại khoa đâu? Dù biết chuyện đó không dễ gì xảy ra, nhưng đầu đó trong lòng Yoon Hee vẫn thấy sợ. Nỗi sợ hãi nếu Sun Joon, Jae Shin, Yong Ha đi mất, chỉ còn mình cô ở Sung Kyun Kwan. Chuyện chỉ còn lại một mình trơ trọi trong chốn này còn đáng sợ hơn chuyện phải vào đây trước kia nữa. Còn một khả năng nữa là một mình Sun Joon rời trường, và cô sẽ phải ở cùng phòng với Jae Shin. Điều này cũng rất nguy hiểm. Yoon Hee nắm chặt hai tay, cảm thấy hơi nóng bắt đầu tỏa ra từ hai cánh mũi. Dù chuyện đó nhất định sẽ không bao giờ xảy ra, nhưng để tránh việc cả ba người kia cùng đi một lượt, hoặc việc cô phải ở lại với Jae Shin, Yoon Hee quyết định sẽ phải cố mà học, cho dù có chết đi chẳng nữa! Đã đến nước này, cô chỉ còn cách là cũng ra ứng thí thử một lần.

Những điều này đã chạm đến nỗi buồn mà Yoon Hee luôn để trong lòng. Nếu cô đổ khoa cử và rời khỏi đây, nghĩa là cô phải rời xa tất cả mọi người. Xa Jae Shin, xa Yong Ha, và cả Sun Joon nữa...

Yong Ha đuổi người, uốn éo vài cái và nói:

“Ai da! Thôi đừng ở đây chiêu đãi đám muỗi đói nữa, về Đông trai thôi.”

Jae Shin đứng bên cạnh hắn vừa ngáp vừa rảo bước đi. Nhưng Sun Joon lại cố tình ngồi xuống đất.

“Mọi người về trước đi. Tôi muốn ở lại đây suy nghĩ thêm một lát nữa.”

“Vậy tôi cũng ở lại...”

Yoon Hee bước đến bên cạnh chàng, khẽ dùng móng đẩy móng chàng dịch sang một bên rồi ngồi xuống. Cô liếc nhìn Yong Ha và Jae Shin. Yong Ha nhìn họ với ánh mắt tinh quái, lên tiếng trêu chọc:

“Không thấy mệt sao? Khuya thế này rồi còn muốn ở lại đây? Mà chỉ có hai người nữa chứ?”

“Nếu các huynh cùng ở lại thì càng tốt.”

“Người điên rồi sao? Ở lại để uối ăn thịt à? Ta về ngủ đây.”

Jae Shin nhếch mép găm giữ, bước xuống bậc thang. Yong Ha hết nhìn theo gã lại đến nhìn Sun Joon, lên tiếng gọi:

“Này! Kiệt Ngao! Muỗi thì ở đây hay ở đó cũng giống nhau cả thôi. Chẳng thà ở lại đây còn mát mẻ hơn mà.”

Nói rồi Yong Ha cũng bắt đầu nhảy từng bậc xuống theo Jae Shin. Đi được vài bước hắn lại dừng lại, vừa nhìn về phía hai người ở lại vừa cười toe toét, buông lời hăm dọa:

“Các cậu cũng lo mà về ngủ sớm đi. Nếu trễ rồi mà vẫn chưa thấy về, ta sẽ xem như các cậu đang làm trò kê gian đấy. Sáng mai sẽ bắt đầu loan tin trong trường luôn. Nếu muốn, cái miệng này còn có thể làm cho tin đồn lan đi khắp kinh thành nữa, ha ha ha.”

Sau khi tiếng cười của Yong Ha xa hẳn, trong không gian yên tĩnh và trong lành của Bách Tùng đình chỉ còn lại Yoon Hee và Sun Joon. Khó khăn lắm mới có thể ở riêng với nhau, vậy mà ánh mắt Sun Joon chỉ hướng về những ngôi sao đang sáng lấp lánh trên bầu trời. Yoon Hee đảo mắt nhìn quanh rồi chuyển ánh nhìn xuống hai bàn tay đang đặt trên đùi của Sun Joon. Chỉ mới đây thôi, đôi bàn tay ấy cùng với trái tim nóng hổi đã gỡ từng lớp áo của cô ra, vậy mà giờ lại trốn đi đâu mất rồi. Yoon Hee không giận chàng, mà giận hoàng thượng, tự đứng lại tìm đến đây làm gì không biết. Yoon Hee giận dỗi nhìn trời và nói:

“Chỉ có sao mới đẹp thôi đúng không?”

“Đâu chỉ có mình sao đẹp thôi?”

Yoon Hee thấp thỏm chờ đợi câu nói tiếp theo của Sun Joon, nhưng chàng lại làm cô vô cùng hụt hẫng.

“Mặt trăng bên cạnh cũng đẹp mà.”

“Xem ra trăng và sao đã chiếm hết trái tim huynh rồi, tôi xin phép về trước đây.”

Yoon Hee vừa quay mặt đi thì môi Sun Joon vẽ ra một nụ cười.

“Khi ở trong ngục ta đã không được nhìn ngắm chúng.”

“Vậy huynh nhìn thấy tôi khi ở trong ngục hay sao?”

Sun Joon khẽ bật cười. Nếu không có tiếng cười ấy có lẽ Yoon Hee đã bỏ về phòng trước rồi cũng nên. Yoon Hee đuổi thẳng chân rồi hỏi nhỏ:

“Huynh nghĩ, hoàng thượng có mở Long bảng thật không?”

“Đầu năm nay đã có kỳ thi ba năm một lần rồi, không lý nào giờ lại tiếp tục nữa? Có lẽ sớm nhất cũng phải đến đầu năm sau. Được vậy thì tốt quá...”

“Huynh đâu nhất thiết phải tham gia khoa cử lần này đâu, đúng không? Huynh ở lại đây lâu hơn một chút cũng được mà...”

“Chàng có thể ở lại đây với thiếp lâu hơn chút nữa được không?” Yoon Hee đã không thể nói ra câu này thành tiếng. Ánh mắt quyết tâm của Sun Joon đã ngăn cô lại. Cô đành lẩm bẩm mấy lời vô nghĩa:

“Chắc huynh sẽ ra ứng thí, nhưng tôi thì chắc không được đâu... Dù sao tôi cũng định ở lại đây lâu hơn một chút. Có nhiều cơ hội kiếm tiền, hơn nữa bản thân đã từng bị hành hạ trong lễ Tân bảng, tôi cũng muốn được trở thành tiên bói để trả thù đám nho sinh đến sau mình, còn nữa,... Á!”

Chát! Yoon Hee vỗ mạnh vào khuỷu tay mình. Cô bị muối cắn ngay lúc đang nói.

“Sao vậy?”

“Muối.”

“Ở đâu?”

Yoon Hee đưa khuỷu tay lên, chỉ vào vết muối cắn. Đột nhiên Sun Joon đặt môi lên đó rồi đưa lưỡi ra liếm nhẹ. Sau đó chàng thả tay cô ra và hỏi tiếp:

“Có bị cắn chỗ nào nữa không?”

Mặt Yoon Hee đỏ ửng lên, ngón tay cô khẽ đưa lên chỉ vào môi mình rồi liền vội vàng hạ xuống. Sun Joon cười dịu dàng, nhìn cô với ánh mắt như bảo cô đừng nói dối. Yoon Hee vội quay đi nhìn chỗ khác và nói:

“Không phải bị muối cắn, mà là ánh trăng... Với lại, cả ánh mắt của A Lang nữa...”

Sun Joon cắn nhẹ vào môi dưới của Yoon Hee. Chàng nói đùa:

“Giờ thì chuyện nàng bị cắn ở môi không phải là nói dối nữa rồi.”

Rồi chàng cũng làm điều tương tự như đã làm với khuỷu tay của cô. Yoon Hee nói với vẻ bất mãn:

“Con muối bé tí, còn người vừa cắn thiếp lớn ơi là lớn, chàng không nghĩ là phải kéo dài thời gian cho phù hợp với độ lớn đó sao? Thật không hiểu nổi, chàng học Số học để làm gì vậy?”

Sun Joon bật cười lớn, vòng tay qua eo Yoon Hee, và kéo cô vào lòng. Chàng thì thầm vào tai cô:

“Nàng nghĩ ta sẽ kết thúc đêm nay chỉ bằng một nụ hôn thôi sao?”

“Dù gì cũng còn hơn việc ngồi ngắm sao rồi về Đông trai ngủ.”

Sun Joon thả cô ra rồi đứng dậy.

“Giờ này không biết có ai ở Tỳ Bộc sảnh không nhỉ...”

Sun Joon vừa nhìn về phía Tỳ Bộc sảnh vừa lẩm bẩm như đang nói với chính mình. Yoon Hee sau khi nghe thấy câu nói đó cũng đứng bật dậy. Rồi với vẻ mặt rạng rỡ, cô nắm chặt tay Sun Joon và bắt đầu đi xuống.

Đến Tỳ Bộc sảnh, Sun Joon thận trọng trèo tường vào trước. Yoon Hee vừa đu người định leo qua thì nghe thấy tiếng nước và giọng nói của Sun Joon.

“Các huynh đang làm gì ở đây vậy?”

Yoon Hee cứng người, đứng yên tại chỗ.

“Thấy bọn ta cởi hết quần áo, ngâm mình vào nước thế này rồi còn không biết hay sao? Tắm một chút át trước khi đi ngủ thôi.”

Giọng nói đầy vẻ đùa cợt đáng ghét ấy đích thị là của con kỳ đà cắn mũi Yong Ha. Yoon Hee lại nghe thấy giọng lầu bầu của một con kỳ đà khác:

“Người định làm gì ở cái nơi không người này vậy?”

“À, chuyện đó, tôi cũng định đi tắm một chút...”

Giọng nói của Sun Joon pha chút lúng túng.

“Lúc được thả người tắm rồi mà?”

“Nhưng vẫn chưa thấy thoải mái lắm...”

“Đại Vật đâu?”

“Cậu ấy về phòng trước rồi.”

Chết tiệt! Yoon Hee cố nuốt cơn uất ức đang trào lên, vừa bước từng bước khẽ khàng như kẻ trộm để đi khỏi đó. Đột nhiên cô nghe thấy tiếng Yong Ha la lớn:

“Ồ! Sao tai ta nghe thấy hình như có tiếng bước chân người đằng sau bức tường thì phải?”

Yoon Hee giật nảy mình, cô khom người, nhón chân chạy thẳng một mạch về Đông trai. Chắc chắn chẳng có con sóc nào có thể chạy nhanh hơn cô khi đó. Sun Joon cũng cố giấu vẻ thất vọng, tiến về phía giếng nước bên cạnh hai người kia. Jae Shin liền trút cơn bực mình ra với chàng.

“Tên điên Nữ Lâm này tự dưng nằng nặc đòi đi tắm nên ta chiều theo thôi. Lúc nào cũng muốn người khác làm theo ý mình.”

Yong Ha liên tục nhìn Sun Joon rồi cười tủm tỉm. Rốt cuộc đêm hôm đó, Sun Joon đành ngậm mình trong nước giếng mát lạnh giữa hai người đàn ông để làm nguôi những ham muốn trong mình.

36. Chương 36: Long Bả

Trời về khuya, những nho sinh ngồi học ở Phi Thiên đường dần dần đứng dậy đi về phòng nghỉ ngơi. Nhưng Sun Joon vẫn ngồi thẳng lưng, tập trung học, không hề quan tâm đến thời gian. Có vẻ như chàng còn chẳng để ý đến sự tồn tại của Yoon Hee đang ngồi trước mặt nữa là. Kể từ khi có thông báo về kỳ Tăng Quảng thí, Sun Joon đột nhiên trở nên như vậy. Tăng Quảng thí là kỳ thi lớn thứ hai, sau kỳ thi ba năm một lần Thức Niên thí, cũng có lịch thi tương tự Thức Niên thí. Chính vì vậy, mùa thu năm nay kinh thành đông nghẹt những nho sinh từ khắp nơi đổ về chuẩn bị cho hai kỳ Sơ thí của Tiểu khoa và Đại khoa. Nhưng nhóm Thùy diện tứ nhân bang đã đỗ kỳ Sơ thí thông qua các kỳ thi trong Sung Kyun Kwan, nên chỉ cần chuẩn bị cho kỳ thi Hội và thi Đình vào đầu năm học là được. Tuy vậy, để vừa theo các lớp trong Sung Kyun Kwan, vừa chuẩn bị học thi, cả nhóm đã bắt đầu quay cuồng học không có thời gian để thở.

Khi chỉ còn lại hai người, Yoon Hee cố tình cầm sách lên rồi lại đặt sách xuống để thu hút sự chú ý của Sun Joon. Nhưng đáng ghét làm sao, Sun Joon chẳng thèm liếc nhìn cô lấy một lần. Yoon Hee ỉu xiu, nằm ngực xuống bàn rồi khẽ xoay đầu sang nhìn chàng. Đã lâu lắm rồi cô không được chạm vào khuôn mặt chàng. Cũng đã lâu lắm rồi cô không được nắm tay chàng. Và hình như, cũng đã lâu lắm rồi cô không được nhìn vào mắt chàng nữa. Lúc này, thứ có thể tác động đến chàng, chỉ có mỗi trò khoa cử chết tiệt kia mà thôi.

Cái bóng được tạo ra từ ánh đèn leo lét của Yoon Hee chạm vào người Sun Joon. Yoon Hee đưa tay mình lên, điều khiển cho bóng tay vỗ về Sun Joon. Được một lúc thì cơn giận kìm nén trước giờ khiến cô đổi từ bóng tay sang bóng nắm đấm, giáng một cú thật mạnh vào Sun Joon.

Không biết có phải vì bị cái bóng của Yoon Hee đánh hay không, Sun Joon bỗng ngẩng mặt lên. Nhìn thấy rồi! Cuối cùng thì chàng cũng chịu ngược nhìn cô rồi. Yoon Hee vui mừng ngồi thẳng dậy, cố mỉm cười sao ình thật xinh đẹp. Sun Joon đứng dậy đi về phía Yoon Hee. Yoon Hee không còn mong gì hơn nữa. Chỉ cần chàng khẽ ôm cô vào lòng thôi cũng đủ làm Yoon Hee cảm ơn chàng rất rất nhiều lần rồi. Thế nhưng Sun Joon lại dọn đồng sách trên bàn của Yoon Hee rồi nhét vào lòng cô một cách thô bạo. Sau đó chàng bắt Yoon Hee đứng dậy, đẩy cô ra khỏi Phi Thiên đường rồi đóng chặt cửa lại.

Bị đuổi ra khỏi Phi Thiên đường một cách hoàn toàn bất ngờ, Yoon Hee đứng ngẩn người mất một lúc. Đến khi dòng nước mắt chảy dài trên má đánh thức cô, Yoon Hee mới bừng tỉnh.

“Giai Lang huynh, sao huynh lại làm thế?”

Cơn giận của Yoon Hee len vào bên trong cố tìm câu trả lời.

“Vì nàng làm cản trở việc học của ta.”

Yoon Hee ngồi xuống bậc thềm, tựa lưng vào cánh cửa. Cô đưa tay lau dòng nước mắt đang chảy trên má rồi nói:

“Gần đến kỳ thi Hội rồi, tiếp theo đó là kỳ thi Đình, rồi đến...”

“Chính vì vậy nàng đừng làm phiền ta nữa.”

Đồ đáng ghét. Yoon Hee chỉ muốn được ở bên cạnh chàng thật nhiều khi còn sống trong Sung Kyun Kwan. Thế nhưng, khác với cô, con người ấy chỉ chú tâm vào học, quyết đỗ khoa cử cho bằng được. Khoảng thời gian được ở bên cạnh chàng càng lúc càng ít dần đi. Yoon Hee tiếc từng phút giây một, vậy mà Sun Joon lại đang cắm đầu nhìn sách, thay vì nhìn cô.

“Huynh đang làm mất dần thời gian của chúng ta đấy.”

“Nàng đã học được gì từ môn Số học vậy? Cộng thêm và trừ đi không phải là phép tính đơn giản có thể giải quyết chỉ bằng những con số. Cuộc sống cũng vậy, nếu có những việc bị rút ngắn thời gian, nhất định sẽ có những việc được kéo dài thêm thời gian. Chỉ có điều, thứ nàng muốn kéo dài và thứ ta muốn rút ngắn lại không giống nhau mà thôi.”

“Tôi không thể tính được những phép tính phức tạp như vậy.”

“Ta sẽ học thêm một lát, nàng đừng làm phiền ta nữa.”

Sun Joon chặn họng Yoon Hee, rồi cũng tự dán miệng mình lại luôn. Cái bóng của chàng được ánh sáng của cây đèn dầu hắt lên cánh cửa lụa dán giấy, đáng ngồi kiên định không chút lay chuyển. Yoon Hee thần thờ ngồi nhìn đám lá khô bị gió cuốn xoay vòng vòng trong sân Phi Thiên đường một lúc lâu rồi lẩm bẩm:

“Đồ cá trích bụng dạ hẹp hòi! Quý tộc kiêu gì mà tính toán chi li thế? Hừ! Huynh cứ đọc sách cả đời rồi chết trong đống sách luôn đi.”

Thời gian trôi đi, thế chỗ cho những chiếc lá khô là những đụn tuyết trắng xóa. Những lời hờn trách chỉ riêng mình biết mỗi khi thoát ra khỏi miệng Yoon Hee lại biến thành những đám khói mờ, lạnh ngắt. Chỉ riêng cái bóng ngồi học của Sun Joon là vẫn như cũ, không liên quan gì đến chuyện thay đổi của bốn mùa. Nếu có khác, thì chỉ là thêm tấm chăn bông khoác trên vai cho đỡ lạnh mà thôi. Yoon Hee đang ngồi trên bậc thềm, nhìn tuyết rơi thành đống thì Jae Shin sải bước tiến về phía cô. Gã kẹp sách vào một bên hông, vai quần một tấm chăn nhỏ.

“Ư... Lạnh quá. Làm gì mà ngồi đây rầu rĩ vậy hả?”

“A, Kiệt Ngao sư huynh! Tôi ra ngoài đây hóng gió một chút cho đỡ buồn ngủ thôi...”

“Giai Lang vẫn đang học à? Phi Thiên đường không được đốt lò sưởi, lạnh như tảng băng. Vậy mà vẫn ngồi học được, đúng là khác người!”

“Huynh ấy nói phải lạnh thì mới không buồn ngủ, nên cố tỉnh ngồi lại đây học.”

Yoon Hee đứng lên nhìn ra sau. Cô trông thấy bóng Sun Joon đang vừa thổi hơi vào hai bàn tay lạnh cóng vừa gỡ từng trang sách. Việc Sun Joon đột nhiên tỏ rõ tham vọng với việc thi thố khiến cho những kẻ lăm lăm điều có cơ hội nói ra nói vào. Có người nói Giai Lang chẳng khác gì những kẻ tiểu nhân mờ mắt vì chuyện lập thân giương danh. Có người nói trong Sung Kyun Wwan có rất nhiều hồn ma chết khi chưa đỗ đạt khoa cử, có khi Giai Lang đang bị một con ma cứng đầu nào đó ám cũng nên. Cũng có người nói hoàng thượng đã lệnh cho Giai Lang, nếu không đỗ kỳ thi lần này thì sẽ phải chịu một hình phạt cực kỳ nặng. Thế nhưng Sun Joon vẫn không chút thay đổi, cắm đầu học, không bận tâm đến bất kỳ một tin đồn nào.

Jae Shin khẽ thúc vào vai Yoon Hee, nói:

“Đại Vật, buồn ngủ thì cứ mặc kệ Giai Lang, vào phòng cho ấm rồi ngủ đi. Ta trải sẵn đệm rồi đấy.”

“Không được đâu, tôi phải quay vào trong, ở bên cạnh Giai Lang huynh chứ. Ít ra cũng phải có hơi ấm từ cơ thể tôi, nhiệt độ trong phòng mới tăng lên chút ít được...”

“Cứ tiếp tục như vậy, người sẽ gục trước à xem.”

Nhìn thấy Yoon Hee run lên vì lạnh, Jae Shin bực mình quay mặt đi chỗ khác và nói:

“Đừng có đứng trước mặt ta mà run cầm cập như thế.”

“Chỉ khiến cho ta muốn ôm người thật chặt mà thôi.” Jea Shin không thể nói cho hết những điều muốn nói, gã lại quay sang nhìn cái bóng của Sun Joon.

“Chưa biết ai sẽ trở thành phu nhân của tên nhóc đó, nhưng có lẽ sẽ phải chịu khổ nhiều đây. Chỉ có cái mặt là dễ nhìn thôi, còn tính tình thì cố chấp không ai bằng. Nếu ta có tỉ muội thì đừng hóng gả cho.”

Yoon Hee toe toét cười phụ họa theo gã. Ngay lúc đó, Yong Ha trùm một chiếc chăn da lông chồn màu mè kín người, ôm sách vở đi tới. Theo sau hắn là một nô bộc vác theo lò than nóng hổi và một đồng thứ linh tinh khác.

“Đồ Kiệt Ngao đáng ghét. Có muốn học thì học một mình đi, sao lại dựng đầu người ta đang ngủ ngon lành dậy làm gì cơ chứ. Hắc xì!”

Đôi mắt còn lim dim vì buồn ngủ của người nô bộc trông thật đáng thương. Hắn làm theo những gì Yong Ha ra hiệu, mang đồ đạc vào trong Phi Thiên đường, đặt ở đó rồi quay về Tỳ Bộc sảnh. Jae Shin giành lấy chiếc chăn lông chồn của Yong Ha rồi khoác lên người Yoon Hee. Yoon Hee từ chối nhưng Jea Shin vẫn cương quyết.

“Sao huynh không lột da tôi rồi đắp cho Đại Vật luôn đi?”

“Lột đồng da vô dụng ấy của huynh làm gì? Mang cái gì ra mà lảm thế? Đã bảo chỉ cần sách và chăn là được rồi, nhìn huynh lại tưởng huynh chuyển nhà.”

“Khoan đã. Các huynh định ra đây học sao?”

“Không được à?”

“Thật ra, chỉ cần làm ồn một chút xíu thôi cũng có thể bị đuổi đi, nên...”

Yong Ha vừa ngoác mồm ra ngáp vừa len lén lấy lại cái chăn đang khoác trên vai Yoon Hee trùm lên người mình rồi nói:

“Mau vào trong thôi, trước khi chết cóng hết cả lũ. Trừ những khi vui thú đàn bà, đây là lần đầu tiên trong đời ta phải thức dậy vào lúc nửa đêm như thế này đây.”

Nói rồi hắn mở cửa bước vào trong. Sun Joon vẫn ngồi yên học không hề động đậy. Jae Shin nhìn Sun Joon rồi chặc lưỡi.

“Bỏ chăn ấm đệm êm ra đây chịu khổ làm gì không biết.”

Sun Joon ngẩng khuôn mặt gầy gò lên mỉm cười một cái rồi lại cúi xuống đọc sách.

“Đồ cứng đầu.”

Trong khi Jae Shin nói, Yong Ha lẳng xăng chạy tới chạy lui, đặt lò than vào giữa rồi kéo bàn xếp xung quanh. Cuối cùng, cả bốn người đều ngồi quanh lò than ấy. Nhưng Yong Ha lại chẳng có ý gì là muốn học cả, ngồi co ra trước lò than rồi lôi ra mấy củ khoai đã nướng chín.

“Nếu không vì mấy cái này thì ta đã chẳng mang cả lò than ra đây làm gì.”

Rồi hắn lấy ấm nước đặt trên lò từ nãy, rót ổi người một ly. Nhờ hơi nóng của nước bốc lên, chẳng mấy chốc Phi Thiên đường trở nên ấm cúng hơn hẳn. Nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt “huynh-đừng-có-làm-phiền-tôi” của Sun Joon nhìn Yong Ha, Yoon Hee liền cảm thấy lo sợ Sun Joon sẽ đuổi cổ họ đi, cô hết nhìn người này đến nhìn người kia. Khác hẳn với tâm trạng thấp tha thấp thỏm của Yoon Hee, Yong Ha lại lôi ra thêm một cái túi, lấy bánh gạo từ trong túi làm phát ra âm thanh sột soạt rồi đặt lên lò than. Rõ ràng con người này đến đây để chơi chứ không phải để học. Đến cả Jea Shin cũng nhận ra thái độ của Sun Joon, gã đưa ta ra hiệu cho Yong Ha trật tự, nhưng Yong Ha vẫn lơ như không thấy, lấy khoai nướng chia ổi người một củ.

“Phải làm ẩm người và lấp đầy cái bụng đói thì chữ mới chạy vào đầu được. Ăn hết cái này đi rồi học tiếp, được chứ? Cái trò khoa cử chết tiệt ấy thật là biết hành người mà. Chẳng khác nào đồ sát nhân.”

Sun Joon lo cho dạ dày của Yoon Hee nên đành đồng ý. Được chàng cho phép, Yoon Hee an tâm cầm lấy củ khoai, bẻ ra làm đôi, thổi phù phù rồi cắn một miếng thật lớn. Yong Ha khẽ liếc nhìn hai người rồi trở mấy cái bánh gạo trên lò, hỏi Sun Joon:

“Với khả năng của Giai Lang, cậu hoàn toàn có thể đỗ kỳ thi này dễ dàng mà, đâu cần thiết phải học đến mức đầy dạ cơ thể mình như thế? Cái kiểu thức đêm học bài thế này chỉ dành cho những kẻ như ta mà thôi.”

Sun Joon im lặng không nói gì, một lát sau, chàng cúi đầu thật thấp. Hai nắm tay đang đặt trên bàn bỗng dừng siết chặt.

“Tại sao huynh lại nghĩ rằng tôi có thể dễ dàng đỗ kỳ thi này chứ? Tôi chẳng có chút tự tin nào, cũng giống như tất cả những người khác mà thôi...”

Giọng nói và đôi vai Sun Joon đều đang run lên. Không chỉ Yoon Hee mà cả Jea Shin đều nhìn chàng với ánh mắt ngạc nhiên. Yong Ha khẽ hỏi:

“Điều gì đã khiến cho cậu bất an như thế? Rốt cuộc là vì cái gì...”

Thế nhưng chờ mãi vẫn không thấy Sun Joon trả lời. Thay vào đó, mùi bánh gạo nướng lan tỏa khắp Phi Thiên đường, đẩy lùi cả cái mùi khô đặc trưng của mùa đông. Trong không gian đó, bốn người ngồi im lặng, co ro như những chú ếch ngủ đông. Rồi chẳng bao lâu sau đó, mùa đông bỏ lại những chú ếch còn chưa tỉnh ngủ, một mình tiến về phương Bắc.

Ngày diễn ra kỳ thi Hội văn khoa là một ngày đầu xuân, thời tiết vẫn còn se lạnh. Những người tham gia ứng thí đều mặc thật ấm, đứng chờ đọc tên ở cổng nhập trường, rồi từng người một tiến vào trong Xuân Đường dài. Họ vẫn tiếp tục bàn về kỳ thi sau khi vào trong. Có vài người vì không qua được kỳ kiểm tra Chu tử gia lễ và Kinh quốc đại điển nên không được gọi tên. Kỳ kiểm tra này lại lấy Kinh quốc đại điển ra làm trọng tâm nên có nhiều lời phàn nàn bất mãn. Những người tham gia ứng thí được vào trong Xuân Đường dài không chỉ có nho sinh Sung Kyun Kwan, mà còn có các nho sinh thường và một vài viên quan nhỏ. Trong số hai trăm năm mươi người này, chỉ có ba mươi ba người là có thể hái được cành nguyệt quế mà thôi.

Ngồi trong khoa trường, Yoon Hee chỉnh lại xống áo cho kín trong từng cơn gió lạnh. Trái tim cô đập thình thịch vì căng thẳng, Yoon Hee cố lấy lại bình tĩnh bằng cách ngồi tại chỗ và hít thở sâu. Bàn tay cô run đến nổi tưởng như lát nữa không thể nào viết chữ cho tử tế được. Để tự động viên mình, Yoon Hee liếc quay sang nhìn Sun Joon đang ngồi bên cạnh. Thời gian qua chàng chỉ cắm đầu học như người mất trí, khuôn mặt gầy đi thật nhiều. Nhưng nhờ vậy mà Yoon Hee đã có thể tập trung ôn thi hơn. Jae Shin cũng vậy, vì muốn cạnh tranh với Sun Joon mà lần đầu tiên trong đời, gã chấp nhận trở thành một con mọt sách. Nhưng trong đợt học thi này, có một người còn khiến nho sinh Sung Kyun Kwan cảm thấy kỳ quái hơn cả Sun Joon “bị ma ám”. Đó là Yong Ha. Vì ba người kia đều học ôn, hẳn lấy lý do chẳng ai thêm chơi với mình, nên cũng tự biến mình thành mọt sách, đều mà chắc chắn trong lá số tử vi của Yong Ha chưa bao giờ nhắc đến.

Sun Joon trông rất lạ. Chàng đang nhắm mắt và ngồi như bình thường, nhưng hai bàn tay đang nắm chặt đặt trên đùi lại run khê. Khi thi Tiểu khoa chàng không hề có chút biểu hiện nào giống như thế này. Khi ấy Sun Joon bình thản, cứ như người đi thưởng hoa ngắm cảnh vậy. Yoon Hee không tài nào biết được tại sao chàng lại trở nên bất an như vậy. Chàng chẳng bao giờ chịu nói cho Yoon Hee biết, điều này càng khiến cô buồn hơn.

Yoon Hee nhìn Yong Ha, người đang ngồi phía sau Sun Joon. Bộ quần áo màu mè của hắn làm Yoon Hee bật cười. Để đỗ kỳ thi này, Yong Ha đã làm theo đủ trò mê tín mà người ta truyền tai nhau. Có người bảo ngủ với phụ nhân hoạn quan thì chắc chắn sẽ đỗ, và Yong Ha định làm thật, đám Yoon Hee phải rất vất vả mới can ngăn được hắn. Bị phản đối, cuối cùng Yong Ha đành chọn cách mua lại quần lót của một người đã từng đỗ trước đó với giá cao ngất trời. Nghĩ đến chuyện bên dưới lớp quần áo sang trọng kia là

một chiếc quần lót cũ khiến Yoon Hee không tài nào nhìn được cười. Jae Shin đá nhẹ vào lưng Yoon Hee rồi ngồi xuống chỗ ngồi sau lưng cô.

“Xem ra cũng bình tĩnh nhỉ, còn cười khùng khục được như thế.”

“A, không phải vậy...”

Jae Shin chỉ khẽ nhướn mày lên một chút rồi bắt đầu mài mực. Yong Ha vừa nhìn Yoon Hee vừa cười đau khổ. Nụ cười tỏ ý hắc đã biết Yoon Hee cười chuyện gì rồi. Yong Ha chỉnh sửa lại bộ quần áo xem ra không thoải mái mấy, rồi ra hiệu chúc Yoon Hee thi tốt. Nhưng cả Yoon Hee và Jae Shin, cũng như những người tham gia ứng thí khác, đều không giấu được vẻ căng thẳng hiện rõ trên mặt. Yoon Hee nhìn Sun Joon thêm lần nữa. Đến phút cuối, chàng vẫn không chịu nhìn Yoon Hee lấy một lần.

Cuối cùng, đề thi cũng được treo lên. Rồi Sun Joon cũng chịu mở mắt ra, và họ bắt đầu khoảng thời gian căng thẳng đến nghẹt thở ở Xuân Đường dài. Buổi thi kéo dài từ khi mặt trời ở trên đỉnh đầu, cho đến khi mặt trăng đã xuất hiện, tận giờ giới nghiêm mới kết thúc hoàn toàn.

Nhưng hết hôm nay chưa phải là đã hết kỳ khoa cử. Vừa về đến Sung Kyun Kwan, Sun Joon lại ôm sách vở đi đến Phi Thiên đường. Giờ Sun Joon không có miệng để nói chuyện nữa, chỉ còn đôi mắt để đọc chữ mà thôi. Người lo lắng cho chàng không chỉ có mình Yoon Hee. Yong Ha cũng thở dài nói:

“Nhất định là bị ma ám rồi. Nếu không phải bị ma ám thì cơ thể người bình thường sao có thể chịu nổi cảnh đó được. Sao lại cứ phải tàn nhẫn với bản thân mình như thế chứ?”

“Chỉ còn kỳ thi Đình nữa là xong, tại sao cứ nằng nặc đòi đi học cho bằng được vậy không biết?”

Yoon Hee bỏ ngoài tai lời Jae Shin nói, cô cũng vội vàng gom sách vở chạy theo Sun Joon. Thấy vậy, Jae Shin quát lớn:

“Này! Đến cả ngươi cũng điên rồi sao? Vừa mới xong kỳ thi Hội, nghỉ một chút thì mất gì!”

“Làm sao để mặc Giai Lang huynh một mình được?”

“Mặc kệ đi! Tên tiểu tử đó bị ma ám mất hồn rồi.”

“Huynh đừng nói đùa nữa.”

Yoon Hee vừa đứng dậy đã bị Jae Shin chụp lấy cổ chân, kéo cô ngã xuống sàn. Sau đó gã lấy chân trù lên người cô rồi nói Yong Ha:

“Huynh lôi đầu Giai Lang về đây! Ta sẽ giữ chân Đại Vật lại.”

“Huynh giữ chân kiểu gì vậy? Không khéo cậu ấy ngạt thở chết bây giờ.”

“Mau đi đi!”

“Làm sao tôi lôi cái thằng nhóc cứng đầu ấy về được chứ?”

“Huynh tìm cách đi!”

Yoon Hee nằm dưới chân vừa vùng vẫy vừa la:

“Huynh thả tôi ra đi! Tôi đã nói là phải đi học tiếp mà, huynh bị làm sao vậy?”

“Đừng nhiều lời nữa! Nhường mãi, nên bây giờ đám hậu bối các người xem thường tiền bối bọn ta phải không? Ngoan ngoan nghe lời đi!”

Yong Ha vội vàng chạy đi. Yoon Hee cũng dịu xuống một chút. Jae Shin cuộn tấm chăn đang trù lên Yoon Hee thành một cái gối và nằm xuống. Gã nhẹ nhàng nói:

“Ta đã chứng kiến nhiều người đâm đầu học như bị ma ám rồi cũng vì thế mà chết. Đúng ra phải đỗ đạt làm quan để rời khỏi Sung Kyun Kwan, vậy mà khi ra đi chỉ còn là cái xác. Cố gắng học là điều tốt. Nhưng đến hôm nay vẫn đòi học, rõ ràng là không bình thường chút nào cả.”

Jae Shin nói dứt câu, cả bốn bề đều im lặng. Một lát sau, khi nhận ra hai người kia đã về trước cửa phòng, gã tiếp tục nói:

“Lần này chắc Giai Lang sẽ đỡ thôi. Còn người tính sao?”

Yoon Hee không thể trả lời. Dù chỉ có mình Sun Joon đỡ, hay cả ba người đàn ông này cùng đỡ, hay cả Yoon Hee cũng đỡ, thì cũng chỉ có một cái kết mà thôi. Chuyện chia ly là không thể tránh khỏi. Suốt thời gian qua Yoon Hee cố vùi đầu vào học để quên đi nỗi buồn ấy. Hay là Sun Joon cũng có cảm giác giống cô? Chính vì vậy nên chàng mới chẳng buồn nhìn cô lấy một lần, chỉ đọc sách như người mất hồn sao? Yoon Hee vùi mặt vào chiếc chăn, không hề biết rằng Sun Joon đứng ngoài cửa đã nghe tất cả. Cô giấu những giọt nước mắt đang chực trào ra. Không chỉ Sun Joon cảm thấy bất an. Cả Yoon Hee cũng vậy, cô không biết khi nào trái tim mình sẽ vỡ ra vì không chịu đựng được nỗi đau ấy nữa.

Giọng nói của Jae Shin lại cất lên như muốn xua đi nỗi buồn:

“Tên tiểu tử ngốc nghếch. Tối hôm nay đúng là một buổi tối ồn ào. Vốn dĩ ngày thi xong lúc nào cũng buồn và mệt mỏi hơn trước khi thi cả...”

Vài ngày sau, danh sách ba mươi ba người đỗ kỳ thi được dán ngay trước Lễ tào. Số người đứng trước bảng danh sách không nhiều như kỳ Tiểu khoa, nên dĩ nhiên không cần mất quá nhiều thời gian để kiểm tra. Thế nhưng Yoon Hee lại đứng trước bảng danh sách, cúi đầu im lặng rất lâu. Cô không dám tìm tên mình. Một lúc lâu sau khi chiến đấu với nỗi sợ hãi, cuối cùng Yoon Hee cũng ngẩng đầu lên. Rồi cô òa khóc. Yoon Hee lại cúi đầu xuống, lấy hai tay che mặt, cố giấu đi hai dòng nước mắt đang tuôn ra. Giờ là lúc phải chia tay thật rồi. Nỗi buồn không thể nào chịu đựng vậy lấy Yoon Hee. Một nho sinh đi ngang qua khẽ vỗ vai cô và nói:

“Đại Vật chúc mừng cậu! Mừng đến nỗi khóc luôn rồi kìa. Dù có là đàn ông đi chăng nữa, những ngày như thế này thì cứ khóc cho thỏa đi.”

Yoon Hee cũng nghe thấy giọng Yong Ha thét lên ngay bên cạnh mình như người mất trí.

“Á! Đỗ, đỗ rồi! Ta đỗ rồi, thấy chưa! Ta cũng là kẻ đã nói là làm mà. Phu nhân ơi, nương tử ơi! Ô, sao người ta nghĩ đến đầu tiên lại là phu nhân ta nhỉ?”

Cô còn nghe cả giọng Jae Shin nữa.

“Mặc quần lót của người khác mà đỗ thì vui mừng cái nỗi gì? Ta thì đang lo cha ta sẽ mừng đến nỗi ngã bập ngữa ra sau đây.”

Các nho sinh khác lên tiếng chúc mừng gã.

“Chúc mừng cả Kiệt Ngao nữa. Nhờ quyết tâm học mà huynh làm được rồi đấy.”

“Lần này tôi lại trượt rồi. Thật là! Này, Kiệt Ngao, bán quần lót của huynh cho tôi đi.”

“Nói diên nói khùng gì vậy hả?”

Rồi giọng nói ấy đột nhiên chuyển sang Yoon Hee.

“Vậy Đại Vật, cậu bán cho ta đi, ta sẽ trả thật hậu hĩnh cho.”

Yong Ha phá ra cười, hùa theo:

“Bán cho ta đi, ta sẽ trả nhiều hơn huynh ấy nữa.”

“Ồ, huynh đã đỗ rồi mà, sao còn giành mua nữa? Bọn này gấp lắm rồi.”

“Cho dù đỗ hay trượt, tôi cũng muốn sở hữu chiếc quần lót của Đại Vật, không được sao?”

Yoon Hee vẫn đứng yên với hai tay che mặt. Jae Shin thì bỗng dưng nổi nóng quát:

“Mấy tên diên này! Ai nói là sẽ bán ba cái thứ đó hả? Lo mà ngậm miệng lại hết trước khi ta nghiền nát cả đám!”

Nhưng thật kỳ lạ. Yoon Hee không hề nghe thấy giọng Sun Joon. Cũng không nghe thấy ai chúc mừng chàng cả. Yoon Hee vội vàng bỏ hai bàn tay đang che mặt xuống rồi nhìn quanh tìm Sun Joon. Khi cô nhìn

thấy, thì bóng lưng chàng đã đi khá xa rồi. Yoon Hee vừa định tìm tên Sun Joon trong danh sách, thì có người lên tiếng:

“Giai Lang thì chẳng có gì bất ngờ cả. Chuyện cậu ấy có tên ở đây cứ như là chuyện dĩ nhiên phải thế vậy. Chắc Giai Lang cũng nghĩ vậy nhỉ?”

“Nếu mua được quần lót của Giai Lang, có khi kỳ thi lần sau chắc chắn đỗ luôn ấy chứ.”

“Nhưng sao tôi cứ cảm thấy cho dù có mua được cũng chẳng dám mặc. Vì cứ như chẳng cùng đẳng cấp với mình...”

“Huynh nói cũng phải. Ha ha ha.”

Yoon Hee tìm thấy tên Sun Joon ở vị trí thứ ba. Hai người đồ cao hơn chàng là hai nho sinh đã khá nhiều tuổi. Yoon Hee lau nước mắt vội vàng chạy theo Sun Joon. Cô không muốn phải xa chàng dù là một lát. Yoon Hee phải chạy một lúc lâu mới có thể đuổi kịp Sun Joon. Vừa định chúc mừng chàng thì Sun Joon nói:

“Cảm ơn.”

Rốt cuộc chàng muốn cảm ơn cái gì đây? Mà cho dù ý Sun Joon là gì đi chăng nữa, hình như đã lâu lắm rồi Yoon Hee mới được nghe thấy giọng chàng. Chẳng bao lâu nữa, cô cũng sẽ chẳng còn được bước cạnh chàng như lúc này. Yoon Hee tiếc từng bước đi khi được ở cạnh Sun Joon. Nên cô không nói gì cả, chỉ im lặng bước. Nhưng chẳng bao lâu thì Yong Ha và Jae Shin chạy đến và nhập bọn với hai người. Yong Ha không giấu được vui mừng, hân nói:

“Này, cả đám chúng ta trở thành Đồng bảng rồi. Không ngờ nhân duyên lại được tiếp tục nhỉ. Người ta nói Đồng bảng là những người có mối quan hệ còn đặc biệt hơn cả mối quan hệ huynh đệ nữa kìa. Phải thân thiết với nhau đến tận lúc chết. Hình như Bảng hội một năm tổ chức hai lần, vào mùa xuân và mùa thu, đúng không nhỉ?”

“Hơ? Có... có... có chuyện đó nữa sao?”

Thấy Yoon Hee ngơ ngác hỏi, Jae Shin khó chịu trả lời:

“Người không biết à? Đến cả ông bố xấu tính của ta còn thân với mấy người bạn Đồng bảng nữa là. À, chỉ trừ mấy người Lão luận thôi.”

Trong số những người Yoon Hee biết, chưa có ai từng đỗ khoa cử cả, dĩ nhiên là cô không biết chuyện này rồi. Yoon Hee chỉ nghĩ mình sẽ xin hoàng thượng một chức quan ở một vùng quê nào đó, vậy là mọi chuyện kết thúc. Đồng bảng ư? Phải làm sao đây? Sun Joon bình tĩnh sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn cho Yoon Hee.

“Nếu có việc phải đi nước ngoài, hoặc gia đình có chuyện, có thể không tham gia trong vài năm. Nhưng không phải cứ thế mà tên họ mất trong danh sách Đồng bảng.”

“Giai Lang, đừng nói mấy chuyện đó. Chuyện được làm Đồng bảng với các cậu còn khiến ta vui hơn chuyện đỗ đạt nữa kìa. Phải gặp nhau đến hết đời, hết đời!”

Jae Shin khẽ nhướn mày nói:

“Ta cũng giống Nữ Lâm.”

Đây có lẽ là lần đầu tiên Jae Shin đồng tình với Yong Ha về một việc gì đó. Bỗng dưng Jae Shin muốn gặp một người, Kim Yoon Sik! Tên nhóc hay đau ốm mà gã chưa từng biết mặt, người mà gã phải thường xuyên gặp gỡ cho đến hết đời.

“Là Đồng bảng, sau này chắc sẽ giúp nhau được nhiều việc đây...”

Lời thì thâm của Jae Shin bị giọng nói của Yong Ha che lấp.

“Ngày vui như thế này mà không ăn mừng, biết đến khi nào mới lại được vui vẻ nữa! Lâu ngày bốn người chúng ta cùng uống một chút rượu đi, thế nào?”

Sun Joon vừa bước đi thật nhanh vừa đáp:

“Xin lỗi, tôi còn một số thứ phải học cho xong nên xin phép đi trước. Các huynh chơi vui vẻ.”

“Cái gì? Con ma đó vẫn chưa chịu buông tha cậu sao? Bám dai vậy. Nhưng Giai Lang này! Nếu ta cho cậu biết đề của kỳ thi Đình sắp tới, cậu có chịu đi uống với bọn này không?”

Sun Joon đứng sững lại. Cả ba cùng quay sang nhìn Yong Ha. Yong Ha phô ra vẻ mặt cực kỳ tự tin. Sun Joon dừng bước vì giật mình, nhưng chàng nhận ra chuyện này là không thể.

“Đề thi còn chưa được quyết định, làm sao huynh biết được? Chuyện này đối với Nữ Lâm huynh có vẻ hơi quá sức thì phải.”

“Cậu hứa với ta đã. Nếu ta cho cậu biết, cậu có chịu đi với bọn này hay không?”

“Đó là chuyện chắc chắn không thể, nên tôi sẽ không hứa gì với huynh cả. Giờ ngay đến quan Độc Quyền cũng chưa biết đề thi là gì, thậm chí ai là quan Độc Quyền còn chưa được xác định, không phải sao?”

“Chẳng lẽ chỉ có quan Độc Quyền mới được ra đề thôi sao?”

“Còn chức quan nào cao hơn họ trong chuyện này nữa sao? Không lẽ...”

“Chính xác, là hoàng thượng. Chưa biết chừng lần này mấy vị quan Độc Quyền ấy chỉ làm nhiệm vụ chép đề cũng nên.”

Ba người còn lại bắt đầu nhận ra điều gì đó. Hoàng thượng đã lệnh cho họ nghiên cứu về những bài phê phán của Hồng Bích Thư, nhưng từ bấy đến giờ Người không hề nhắc gì đến chuyện này cả. Vậy nên họ chỉ nghĩ đó là một lời nói đùa của hoàng thượng. Yoon Hee lại ôm đầu. Những nội dung mà Hồng Bích Thư từng đề cập đến có phạm vi rất rộng, chuyện học tất cả là không thể. Jae Shin là người đầu tiên lên tiếng sau khi nhận ra mức độ nghiêm trọng của chuyện này:

“Không lẽ hoàng thượng định ra cái đề thi không có đáp án chính xác ấy thật sao...”

“Đáp án mà cả người đứng ra phê phán cũng không thể giải, nhưng chưa biết chừng hoàng thượng đã có lời giải rồi. Giả sử như Người không có đáp án đi chăng nữa, thì cũng chẳng quyền sách nào có thể làm tiêu chuẩn để chấm bài thi lần này cả.”

Sun Joon lại tiếp tục sải bước đi. Thậm chí chàng còn bước đi nhanh hơn lúc nãy nữa. Yong Ha thấy vậy la lên:

“Hơ, sao lại có cái kiểu nuốt lời như thế này? Chúng ta còn phải đi uống rượu mà. À, cũng phải. Phải mau chóng quay về trường chứ. Một lát nữa thôi là mấy tên trộm quần lót sẽ lục tung Trung nhị phòng lên. Cho dù không biết cái mình lấy được là quần của ai đi chăng nữa, thì cũng là của một trong số những kẻ đồ đạc thôi. Ha ha ha.”

Cả Sun Joon, Yoon Hee lẫn Jae Shin đều giật mình và bắt đầu chạy thực mạng. Thứ mà họ lo nhất chính là chiếc quần lót của Yoon Hee. Họ mặc kệ từng luồng hơi lạnh tấp vào người, áo khoác thì tung bay trong gió. Những chiếc nón cũng được thả ra sau cổ. Jae Shin vừa rẽ gió vừa chạy trước dẫn đầu. Sun Joon chạy sát ngay sau Jae Shin, cách một đoạn nữa là Yoon Hee. Ba người cùng nghiêng răng cắn đầu mà chạy, duy chỉ có Yong Ha là vừa cười ha hả vừa thở hồng hộc chạy sau cùng.

Vài ngày sau, vào kỳ thi Đình được tổ chức ở Nhân Chính điện, họ đã phải “nộp lại” bài tập hoàng thượng đã giao ngày trước, dưới sự giám sát của chính hoàng thượng. Sau khi thi xong, tùy theo kết quả cuộc thi mà ba mươi ba người ứng thí sẽ được chia thành nhiều cấp. Giáp khoa ba người, Ất khoa bảy người, Bính khoa hai mươi ba người. Kết quả này có ảnh hưởng rất lớn đến con đường làm quan sau này, nên tất cả đều tập trung cố gắng làm bài trong bầu không khí cực kỳ căng thẳng.

Không biết Yoon Hee đã ngủ bao nhiêu ngày rồi nữa? Vừa thi xong Sun Joon chẳng buồn nói tiếng nào, leo lên con ngựa từ nhà gửi đến rồi phi ngay về nhà. Yoon Hee không còn cách nào khác, đành thu dọn đồ đạc rồi trở về nhà. Từ sau hôm đó, dường như ngày nào cô cũng chỉ ngủ và ngủ mà thôi. Nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, Yoon Hee nặng nhọc ngồi dậy. Mẹ cô đang nói chuyện với một người lạ mặt nào đó.

“Không được! Con trai tôi đang mệt nên ngủ rồi.”

“Dì à, cho chúng tôi gặp cậu ấy một lần thôi. Chúng tôi còn mang cả quà đến đây cơ mà...”

“Tôi đã nói không được rồi mà.”

Yoon Hee khẽ hé cửa phòng, nói vọng ra ngoài bằng giọng của Yoon Sik.

“Me, có chuyện gì mà ồn ào vậy?”

“A, con dậy rồi à? Có người đòi gặp con...”

“Xin lỗi, tôi không biết các vị là ai, làm ơn mang hết số quà đó về đi.”

“Cậu đã dậy rồi thì mở cửa cho chúng tôi vào một chút. Họ hàng với nhau, chào hỏi một chút thôi mà.”

Mặc kệ người đàn ông kia nói gì, Yoon Hee vẫn cương quyết:

“Hôm nay tôi không được khỏe, xin hẹn khi khác. Làm ơn mang hết số quà đó về đi. Nếu các vị tìm đến lúc gia đình chúng tôi gặp khó khăn, tôi đã ra đón tiếp và biết ơn về số quà ấy rồi. Nhưng nếu bây giờ mà nhận, thì số quà ấy sẽ là đồ hối lộ. Hơn nữa, nếu lần sau các vị đến tay không, chúng tôi sẵn sàng đón tiếp, với tư cách họ hàng.”

Yoon Hee nghe thấy tiếng người lạ bỏ cuộc và đi mất. Yoon Sik từ phòng bên cạnh bước vào.

“Tỉ dậy rồi à?”

Yoon Hee nhìn tiểu đệ. Thời gian qua cậu đã khỏe hơn rất nhiều. Khuôn mặt đầy đặn hơn trước, cơ thể cũng có da có thịt nên Yoon Sik có vẻ cao lên trông thấy. Nhìn cậu đàn ông hơn hẳn. Dù hai tỉ đệ cô có giống nhau đi chăng nữa, nhưng nếu bây giờ đổi vị trí lại cho nhau ngay nhất định sẽ bị lộ. Để chắc chắn không có chuyện gì lớn xảy ra, gia đình cô cần chuyển xuống một vùng quê xa xôi, nơi không ai quen biết. Chỉ cần ở đó lâu một chút, chờ đến khi ký ức của mọi người về Yoon Hee dần phai nhạt, đến khi tiểu đệ mọc râu đủ để che bớt khuôn mặt, khi đó trở về cũng không muộn. Yoon Sik vẫn còn trẻ, đến khi trở về cậu vẫn có thể tự xây lại con đường công danh vinh. Yoon Hee còn đang tự an ủi chính mình thì mẹ cô mang theo một bát thuốc bước vào phòng.

“Chẳng hiểu sao người ta cứ lủ lượt kéo đến như thế. Cả những người chưa từng thấy mặt cũng gọi mẹ là dì nữa.”

“Mẹ không nhận món đồ nào của họ đấy chứ?”

“Không có! Con đã dặn mẹ nhất định không được nhận rồi kia mà. Vậy nên mẹ đuổi họ đi hết đấy thôi. Con uống cái này đi.”

Yoon Hee nhận bát thuốc từ tay mẹ, ngạc nhiên hỏi:

“Sao mẹ lại đưa cho con? Thuốc này là của Yoon Sik mà?”

“Thuốc của con đấy. Từ hôm con về nhà đến giờ, ngày nào cũng chỉ ngủ vùi, mẹ thấy lo nên có đi bốc một ít thuốc. Con đã vất vả để đỗ kỳ thi đó, nhất định cơ thể chẳng thể nào khỏe được.”

Yoon Hee không thắc mắc tại sao mẹ mình lại dùng tiền một cách vô lý như vậy, cũng không chần chừ như những lần trước, cô uống một hơi cạn bát thuốc. Mẹ Yoon Hee xót xa vừa nhìn con gái vừa xoa lưng cho cô. Ngay lúc đó lại có tiếng người gọi bên ngoài.

“Có ai ở nhà không?”

Là giọng một người phụ nữ. Mẹ Yoon Hee nhìn qua khe cửa và nói:

“Chắc là người bán lược. Hình như lần đầu tiên đến khu này thì phải. Thật là, chỉ đuổi người ta đi thôi cũng đủ làm mẹ kiệt sức rồi.”

Rồi bà nói vọng ra ngoài:

“Xin chờ ột lát!”

Yoon Hee kéo chiếc váy và chiếc áo khoác đang gấp gọn ở một góc, nói với mẹ:

“Mẹ cứ ở đây đi. Để con ra cho.”

“Gì cơ? Con lộ mặt cũng được à?”

“Chỉ là người bán hàng thôi mà mẹ, không sao đâu. Nằm lâu quá rồi, con cũng muốn ra hóng gió một chút.”

Yoon Hee búi tóc lên rồi bước ra ngoài. Người bán lược vẫn chờ đến tận lúc đó, không đi đâu cả mà chỉ quanh quẩn trước nhà Yoon Hee.

“Xin lỗi vì để cô phải chờ, nhưng nhà cháu không cần mua gì đâu ạ.”

“Đừng từ chối ngay vậy, tiểu thư hãy xem thử hàng một lần đi đã.”

“Không cần đâu, dù có xem cháu cũng không có tiền mua.”

Bị Yoon Hee từ chối, người bán hàng nọ tỏ vẻ mệt mỏi nói:

“Tiểu thư, vậy có thể cho ta ngồi nghỉ ở trước hiên một chút được không? Ta khát nước lắm, hơn nữa từ sáng đến giờ chân cứ đi mãi, chưa được nghỉ lần nào...”

“Nếu vậy thì cô cứ vào nghỉ ngơi một lát rồi đi cũng được.”

Yoon Hee chỉ tay về phía hiên nhà và mời người bán lược ngồi xuống. Bà chậm rãi bước đến trước đặt giỏ hàng lên hiên. Yoon Hee nhìn thấy một chiếc nhẫn ngọc cao cấp đeo trên bàn tay đầy quý phái cầm giỏ hàng. Người bán lược nhẹ nhàng kéo lại chiếc áo khoác, ngồi xuống hiên. Rồi như một thói quen, bà ta đưa tay lên chỉnh lại mái tóc, sau đó vòng tay đặt lên đùi. Tuy búi tóc và bộ quần áo bà đang mặc rất bình dân, nhưng những hành động ấy rõ ràng có phẩm cách của một người cao quý. Đặc biệt, khác với những người bán hàng bình thường, nước da người phụ nữ này trắng như thể chưa từng phải chịu nắng, cả nụ cười hiền từ không chút nếp nhăn kia nữa. Điều này khiến Yoon Hee liên tưởng đến phu nhân các gia đình quý tộc.

Yoon Hee vừa suy nghĩ vừa bảo người bán lược chờ một lúc rồi đi vào trong bếp. Cô lấy một bát nước ấm, đặt lên một chiếc mâm cũ rồi bưng ra mời.

“Mời cô uống nước.”

“A, chỉ cần một bát nước lạnh cũng được rồi mà...”

“Trời hơi lạnh, cháu muốn mời cô chút gì đó ấm ấm, nhưng chỉ có thứ này.”

Người bán lược nhận chén nước rồi đưa lên miệng uống, nhưng ánh mắt bà lại liếc nhìn lên Yoon Hee.

“Sao cô lại nhìn cháu như thế?”

Yoon Hee vừa cười vừa hỏi, người bán hàng lúng túng nói:

“Gì cơ? A, vì tiểu thư xinh đẹp quá, khiến người khác không thể rời mắt ra được. Ta chưa từng gặp cô gái nào đẹp như tiểu thư cả. Chắc tiểu thư cũng thường được khen như vậy lắm nhỉ?”

Cách nói chuyện của người bán lược này có pha chút gì đó cao quý. Mà đúng hơn đây là kiểu nói chuyện của một quý tộc đang cố bắt chước những người bán hàng. Ngoài ra, khuôn mặt này tuy có chút nếp nhăn nhưng rõ ràng là của một mỹ nhân, và chắc chắn khi còn trẻ bà từng đẹp hơn rất nhiều, Yoon Hee ngồi xuống bên cạnh bà và hỏi:

“Cô là người bán lược thật sao?”

“Gì cơ? Vậy tiểu thư thấy ta giống làm nghề gì?”

Yoon Hee vừa cười thật tươi vừa chỉ vào bàn tay của người bán lược.

“Bàn tay của cô đẹp hơn những người bán hàng khác rất nhiều, hơn nữa chiếc nhẫn ngọc ấy trông rất sang trọng.”

Người bán hàng lúng túng đưa bàn tay lên che chiếc nhẫn rồi khê khàng tháo ra.

“Ôi trời, xem đầu óc ta này. Hàng để bán mà lại đeo thử rồi quên luôn thế này đây.”

“Người ta thường nói đồ vật cũng tự biết tìm chủ inh mà. Dù có nhìn thế nào chiếc nhẫn ấy vẫn trông giống như là đồ của cô thật vậy. Hơn nữa, cô không giống những người bán hàng khác chút nào.”

Người bán hàng vừa nhìn Yoon Hee với ánh mắt âm áp vừa nói:

“Tiểu thư đây không chỉ xinh đẹp mà còn có mắt nhìn người nữa. Chiếc nhẫn này đúng là nhẫn của ta. Còn chuyện không giống người bán hàng, do hôm nay là ngày đầu tiên ta bưng giỏ gương lược này đi bán mà. Vì chưa quen nên đến giờ vẫn chưa bán được gì đây... Hãy da!”

“Ôi trời, chỉ một lát nữa thôi là trời tối rồi, phải làm sao đây?”

“Tiểu thư! Ta sẽ không năn nỉ tiểu thư mua gì đâu, chỉ xem qua thử hàng hóa của ta một lần thôi được không? Từ sáng đến giờ ta cũng chưa mở giỏ hàng ra được lần nào cả.”

Nói rồi người bán lược bắt đầu mở giỏ hàng ra. Yoon Hee nhắc lại là mình không có tiền để mua thứ gì và tiếp tục từ chối, nhưng giỏ hàng đã bị mở tung ra rồi. Những món hàng trong đó từ lược, gương cho đến phấn hồng đều là hàng cực kỳ cao cấp.

“Đấy, tiểu thư xem, ta đúng là người bán hàng rồi chứ?”

“Cô này, những món hàng đắt như thế, không chỉ riêng nhà cháu mà cả khu này chắc cô sẽ không bán được cho ai đâu. Nếu cô đến khu Đông thôn hoặc Bắc thôn thì may ra...”

Người bán lược nhìn Yoon Hee với vẻ xấu hổ, mỉm cười hiền từ. Trừ búi tóc cũ ra, trông bà rất quen.

“Cô này, có phải trước kia cô từng gặp cháu phải không?”

“Sao cơ? Sao có chuyện đó được, đây là lần đầu tiên ta đến khu này mà.”

Yoon Hee nghĩ có khi mình từng gặp người bán hàng này khi còn là Yoon Sik, nên không hỏi nữa. Nhưng người này có vẻ như không biết gì về thế giới đáng sợ bên ngoài, Yoon Hee tò mò lên tiếng:

“Nếu hôm nay là ngày đầu tiên cô đi bán, vậy từ trước đến giờ cô làm nghề gì vậy?”

“Chuyện quá khứ nhắc lại mà làm gì? Nếu nói ra thì tiểu thư có chịu tin hay không?”

Không biết có phải vì cách nói chuyện không giống những người khác mà Yoon Hee cảm thấy có cảm tình với người bán hàng này. Cô cười thật tươi vừa nói:

“Nếu cô nói mình là phu nhân của một vị quan lớn, có khi cháu sẽ tin đấy.”

“Ô hô hô, được bảo là giống phu nhân quan lớn, vui thật đấy!”

Ngay cả tiếng cười cũng rất thanh tao nữa. Người bán lược vẫn không rời mắt khỏi Yoon Hee, nói tiếp:

“Nhìn giống phu nhân quan lớn thì cũng có được gì, phu quân không kiếm được bao nhiêu nên ta mới quyết định bán hàng thử một lần xem sao. Hơn nữa chuyện là phụ nữ mà biết chữ cũng chẳng đem đi đâu dùng được hết.”

“Ô, cô biết chữ sao?”

“Nghe thì có vẻ giống như ta đang tự khoe, nhưng trước kia, ta là con gái một nhà có chức. Trước ta còn có rất nhiều ca ca, nên ta đã từng có cơ hội học chữ chung với họ. Khi còn nhỏ thiếu hiểu biết, ta còn tưởng mình sẽ tham gia khoa cử được nữa kia.”

“Ôi trời! Cô giống hệt cháu. Khi còn nhỏ cháu cũng từng nghĩ như vậy.”

“Vậy à? Khi mới gặp ta cũng đã nghĩ tiểu thư là người biết chữ rồi. Hay để ta nói cho tiểu thư biết một bí mật mà cả phu quân lẫn con trai ta đều không biết nhé?”

Nghe nói đến bí mật, Yoon Hee tỏ vẻ hiếu kỳ và khẽ gật đầu.

“Khi còn trẻ, ta đã từng cả gan tham gia khoa cử đấy.”

Yoon Hee giạt mình nhìn người bán lược. Bà vẫn tiếp tục nói với vẻ mặt bình thản:

“Ta đã trộm hiệu bài của tiểu ca, trộm cả quần áo nữa, rồi cứ thế đến khoa trường.”

“Rồi sao nữa ạ? Mọi chuyện thế nào ạ?”

“Khi ấy là kỳ Sơ thí Tiểu khoa, ta trượt ngay từ vòng đầu. Ta rất buồn, đã vậy khi về nhà còn chịu đòn roi suốt mấy ngày liền. Rõ ràng tiểu ca thực lực không bằng ta, có đi thi cũng sẽ trượt mà thôi, vậy mà ở nhà mọi người đều nói rằng đó là lỗi của ta. Nếu khi ấy mà đỗ, ta đã có thể lớn tiếng bảo rằng chuyện học hành phụ nữ cũng có thể làm được như đàn ông vậy, hô hô hô.”

“A, tiếc thật đấy. Khi ấy cô bao nhiêu tuổi ạ?”

Thấy Yoon Hee vui mừng hỏi như gặp được bạn tâm giao, đột nhiên người bán hàng nghiêm mặt nói:

“Ồ hay, cái cô tiểu thư này, sao dễ tin người quá vậy? Ta đang nói dối đấy. Đàn bà con gái mà lại chui vào khoa trường, tiểu thư nghĩ chuyện đó có thể xảy ra sao?”

“Gì ạ? Vậy mà cháu cứ nghĩ chuyện cô vừa nói là thật, thật là.”

Thấy Yoon Hee cười thật tươi, người bán lược cũng cười theo và nói:

“Cảm ơn tiểu thư đã lắng nghe ta nói. Được trò chuyện với tiểu thư ta như được tiếp thêm dũng khí để tiếp tục cái nghề này vậy. Nhưng bỏ qua chuyện của ta, sao trông tiểu thư như đang có điều gì lo lắng vậy...”

“Chuyện cháu đang lo lắng, làm sao có thể so với nỗi lo lắng của người lớn tuổi như cô được?”

“Là người ai cũng mang một gánh nặng trong lòng, và không phải cứ trẻ tuổi hơn thì gánh nặng ấy sẽ nhẹ hơn những người nhiều tuổi đâu.”

Yoon Hee cảm thấy câu nói này rất quen, cô lại nhìn người bán lược một lần nữa. Bà mỉm cười với cô như tỏ vẻ động viên.

“Chuyện đời người không ai biết trước được cả. Chuyện ta trở thành người bán lược thế này, có ai đoán trước được đâu. Vậy nên cho dù hôm nay tiểu thư gặp chuyện phiền muộn, nhưng chưa biết chừng ngày mai hạnh phúc sẽ đến với tiểu thư. Chuyện ngày mai hãy để cho ngày mai. Cho dù những lời ta nói từ này đến giờ là lời nói dối đi chăng nữa, nhưng thật ra ta rất biết coi trọng mạo đấy. Mọi chuyện mà tiểu thư đang lo lắng, rồi sẽ ổn cả thôi.”

Nói xong bà lấy trong giỏ hàng ra một chiếc lược rồi đưa nó cho Yoon Hee.

“Cái này, ta tặng tiểu thư đấy.”

“A, không được, cháu...”

“Thứ mà người lớn cho thì không được từ chối! Cứ xem như ta trả ơn tiểu thư về bát nước ấm và chỗ ngồi nghỉ ngơi. Tuy không biết đã có chuyện gì, nhưng tóc tiểu thư có vẻ ngắn hơn những người khác. Chưa biết chừng chiếc lược này cũng sẽ là bùa giúp tóc tiểu thư mau dài ra nữa đấy.”

“Khoan đã, cháu phải trả tiền cho cô chứ, dù chỉ là một ít, đây là món hàng đầu tiên cô bán mà...”

“Ồ hay! Đúng là một tiểu thư cứng đầu. Vậy thì cứ để đấy, đến khi gặp lại lần nữa nếu chiếc lược này có hiệu quả thật thì hãy trả cho ta thật nhiều.”

Nói đoạn bà vội vàng gói giỏ hàng lại rồi đứng dậy. Sau đó bà bỏ chiếc lược tặng Yoon Hee xuống hiên, mở cổng đi thẳng. Dáng đi của người bán lược ấy không chỉ thanh cao, mà còn trông rất quen nữa. Yoon Hee cầm chiếc lược trên tay và bắt đầu ngắm nó. Chiếc lược được khảm xà cừ rất đẹp, rất sang trọng. Mình không thể nhận thứ này được. Vừa nghĩ thế, Yoon Hee liền đứng bật dậy, chạy ra trước cổng nhìn quanh tìm người bán lược nhưng không thấy bà đâu nữa. Sợ gặp phải những người cùng thôn, Yoon Hee không thể đi tìm tiếp được, đành quay về phòng.

“Vậy xong cả rồi chứ?”

Nghe mẹ hỏi, Yoon Hee vừa ngồi xuống vừa đáp:

“Vâng, bà ấy để lại chiếc lược rồi đi rồi.”

“Con nói gì cơ? À không phải chuyện người bán lược, mẹ đang nói về chuyện hai đứa kia. Giờ hai tí đệ đã có thể trả lại tên và vị trí cho nhau chưa?”

Thấy mẹ bắt đầu câu chuyện, Yoon Hee vừa mân mê chiếc lược vừa trả lời một cách mệt mỏi:

“... Phải thế thôi.”

“Vậy sau khi đổi lại, chúng ta hãy bắt đầu tính chuyện kết hôn luôn. Cả Yoon Sik nữa. Vốn mẹ cũng định để con nghỉ ngơi lấy lại tinh thần rồi mới nói. Con xem thế nào? Trong thời gian qua cũng có vài lời đề nghị hôn sự với con và Yoon Sik. Trong số đó cũng có vài nhà tên tuổi, con hãy chọn...”

Yoon Hee cảm thấy đau đầu không muốn tiếp tục nữa, cô ngắt lời mẹ:

“Mẹ, chuyện này để sau nói được không ạ? Giờ con không còn tâm trí nào để nghĩ đến chuyện đó cả...”

“À, cũng phải. Mẹ vội vàng quá, vì nghĩ con cũng hơi có tuổi rồi, nên cứ liên tục...”

Giọng nói của mẹ Yoon Hee càng lúc càng nhỏ đi. Thấy vậy, Yoon Sik thay tỉ tỉ an ủi mẹ:

“Mẹ à, tỉ con đâu phải không đồng ý, ý tỉ ấy là muốn chúng ta suy nghĩ kỹ lưỡng và thật thận trọng. Trong số những nơi đề nghị chuyện hôn sự, lẽ như có ai đó đã từng biết mặt tỉ con thì sẽ lớn chuyện mà.”

“A! Phải rồi, mẹ đã không nghĩ ra chuyện đó. Vậy giờ chúng ta tính sao?”

Yoon Hee nói với giọng mệt mỏi, có vẻ như cô đang tự thuyết phục chính mình:

“Chờ đến sau khi con được chuyển xuống vùng quê rồi quyết định cũng không muộn mà. Những lời đề nghị được đưa đến, mẹ cứ trả lời rằng chúng ta sẽ suy nghĩ thêm, rồi sau đó từ chối hết đi.”

Yoon Sik nghĩ lại việc tỉ mình kiên quyết từ chối những món quà khi nãy, cậu nghĩ có khi mọi chuyện đã muộn rồi cũng nên. Không chỉ chuyện hai người trả lại thân thể cho nhau, mà cả chuyện Yoon Hee trở về thân phận nữ nhi bình thường, có khi đã quá muộn rồi. Thấy mẹ mình tỏ vẻ thất vọng, Yoon Hee nói thêm để an ủi bà:

“Khi xuống vùng quê, có thể là trong một thời gian ngắn, Yoon Sik cần con ở phía sau hỗ trợ mà.”

Rồi cô nhìn mẹ bằng ánh mắt buồn bã. Mẹ cô cũng cảm nhận được con gái mình có chút kỳ lạ. Bà nhìn cô như muốn bảo có nếu có gì muốn nói hãy cứ nói ra. Thế nhưng Yoon Hee lại hỏi bà chuyện khác:

“Mẹ này, chuyện của mẹ và cha, nếu hai người không bỏ mặc gia đình, nếu không chạy trốn, thì đã không lấy được nhau phải không?”

“Sao tự dưng con lại hỏi chuyện đó?”

“Chỉ là con muốn biết thế thôi. Nếu cha mẹ không kết hôn với nhau thì đã không có chúng con, nếu vậy thì chắc sẽ buồn lắm.”

“Nếu không bỏ trốn thì dĩ nhiên là không lấy được nhau rồi. Cha con cũng thường nói, chuyện cùng ngủ với một người khác đẳng phái dưới một tấm chăn, chắc cả Jo Seon này chỉ có chúng ta mà thôi. A, mẹ cũng thật là. Vào một ngày đẹp trời như thế này, tự dưng nước mắt lại...”

Mẹ Yoon Hee không kìm được hai dòng nước mắt chảy ra, bà ngồi quay mặt vào tường và khóc. Yoon Hee tựa má mình vào lưng mẹ, hỏi nhỏ:

“Người ta nói con gái thì phải giống mẹ, phía nhà ngoại là Lão luận, vậy có thể xem con là người Lão luận không?”

“Con bé này thật là... Đẳng phái có quyết định theo kiểu ấy đâu? Con giống cha như đúc, làm gì có chuyện Lão luận ở đây? Cho dù những cô gái khác không có đẳng phái nào đi chăng nữa, còn con, nhất định là người Nam nhân.”

“Vậy còn mẹ thì sao?”

“Mẹ không phải Nam Nhân, cũng không phải Lão luận. Không có học vấn, cũng chẳng biết gì về chính trị, những chuyện to tát như vậy làm sao mẹ hiểu được. Mẹ chỉ là nương tử của cha các con, là mẹ của Yoon Hee và Yoon Sik. Đó là đẳng phái của mẹ chẳng...”

Yoon Hee lại ngồi thẳng dậy, vừa kéo chăn vừa nói:

“A, buồn ngủ quá! Con ngủ thêm một lát nữa đây.”

“Ngủ nữa sao? Sao con ngủ nhiều vậy?”

“Sáng sớm mai con phải đi tham gia lễ Phong băng rồi, nên con định ngủ từ bây giờ đến lúc ấy luôn. Xin lỗi mẹ.”

Yoon Hee kéo chăn trùm kín đầu. Cô tưởng mình sẽ không ngủ được nữa, nhưng vừa nằm xuống cô đã chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, dường như cô nghe thấy giọng nói lo lắng của mẹ mình.

“Yoon Sik à, con không thấy lạ sao? Sao mẹ thấy Yoon Hee không có vẻ gì là vui mừng cả, trông con bé còn có vẻ buồn nữa kia...”

“Mẹ đừng lo, chắc do mệt quá thôi.”

Cả giọng nói Yoon Sik cũng mờ ảo như trong một giấc mơ. Nhưng giọng nói của tiểu đệ sao nghe lại giống cô như vậy? Yoon Hee nghĩ có khi người trả lời chính là mình cũng nên. Cô giữ chặt chiếc lược trong tay, chìm vào giấc ngủ say.

Cách nhà Yoon Hee một đoạn có một chiếc kiệu hoa trông rất sang trọng. Chiếc kiệu ấy không phù hợp với khu này một chút nào, khiến cho rất nhiều người hiếu kỳ tụ tập lại dòm ngó. Mấy người hộ vệ và người khiêng kiệu vừa nhìn thấy người bán lược khi nãy từ xa đã phủ phục xuống đất mà chào. Rồi một hầu nữ chạy đến đỡ lấy gói đồ của người bán lược và nói:

“Phu nhân đã về rồi ạ.”

Người bán lược vừa mỉm cười đáp lại vừa bước về phía chiếc kiệu. Mấy người khiêng kiệu lại cúi đầu chào bà một lần nữa. Hầu nữ vừa mở kiệu lên, người bán lược liền quay người ngồi vào trong động tác rất thuần thục, quý phái. Bà lại mỉm cười khi hầu nữ thả cửa kiệu xuống.

“Chúng ta trở về Bắc thôn thôi.”

“Vâng, thưa phu nhân!”

Những người khiêng kiệu vừa đáp vừa nhắc chiếc kiệu lên và bắt đầu đi. Theo sau đó là hầu nữ và mấy người hộ vệ.

37. Chương 37

Những người tham gia ứng thí kỳ thi văn khoa – võ khoa lần này tụ tập đông đủ ngay trước Đôn Hoa môn. Trong số đó, có cả Thùy diện tứ nhân bang. Yong Ha và Jae Shin mặc hai bộ lễ phục màu xanh lục rất đẹp, vẫn cãi nhau chí chóe như mọi khi. Chỉ riêng Sun Joon là đứng sững trong tiết trời lạnh giá như người bị nữ chúa tuyết bắt mất hồn. Yoon Hee đứng nhìn Sun Joon chăm chú như thể sắp sửa đâm thủng cả khuôn mặt chàng. Giờ thì cô sắp không còn được gặp con người này nữa rồi. Vì vậy, Yoon Hee không thể nào rời mắt đi chỗ khác, dù chỉ là một giây.

Rồi Yoon Hee nhận ra, Sun Joon đang run, dù chỉ run rất khẽ. Sao lại có chuyện đó chứ? Yoon Hee cảm thấy nghi ngờ đôi mắt của mình. Sun Joon là người chưa hề chớp mắt sợ hãi mỗi khi Jae Shin gây sự, ngay cả khi hoàng thượng đưa quá trốn cũng vậy. Hơn nữa, dù mới chỉ là đầu xuân, nhưng mặt trời cũng đã lên cao, không lý nào chàng lại lạnh đến nỗi run lên như vậy. Yoon Hee không tài nào biết được Sun Joon đang run vì lý do gì.

Kể từ khi đến đây, Sun Joon chưa nhìn Yoon Hee lần nào cả. Chàng giữ khuôn mặt lạnh tanh, chỉ ngược nhìn trời. Cứ như chàng đang cầu nguyện một điều gì đó vậy. Lâu lắm rồi họ mới gặp lại nhau, và thời gian được ở cạnh nhau chẳng còn bao nhiêu nữa. Vậy mà Sun Joon vẫn nhất quyết không nhìn Yoon Hee.

Jae Shin đang bực mình vì Yong Ha, vừa cầu nhàu vừa nhìn Yoon Hee. Khuôn mặt gã bắt đầu hiện lên vẻ ghen tuông. Đột nhiên Jae Shin bước đến sau lưng Yoon Hee, đưa tay che đôi mắt đang nhìn Sun Joon của

cô lại. Tư thế của gã lúc này trông chẳng khác gì đang ôm chầm lấy Yoon Hee. Rồi Jae Shin thì thâm vào tai Yoon Hee:

“Này! Người điên rồi à? Tự công khai “Tôi là nam sắc” như thế? Giai Lang cũng có thứ treo giữa hai chân như người, người cứ nhìn Giai Lang như vậy, chắc chắn mọi người sẽ xì xầm về người.”

Vừa nói dứt lời, Jae Shin liền hạ hai bàn tay đang che mắt Yoon Hee xuống. Trong khoảnh khắc đó, Yoon Hee chạm mắt Sun Joon, chàng đang nhìn Jae Shin với ánh mắt khó chịu. Jae Shin khẽ giơ tay lên nói gàn:

“A, được rồi, ta tránh xa tên nhóc này là được chứ gì? Đúng là đồ khó ưa. Chỉ cần người chịu nhìn Đại Vật một chút trước khi ta ra tay là được rồi mà.”

Yong Ha vừa cười khùng khục vừa nói:

“Cũng phải. Ta còn tưởng mặt Giai Lang thủng một lỗ to tướng rồi ấy chứ.”

Khó khăn lắm mới chạm mắt được với Sun Joon, nhưng lần này lại đến phiên Yoon Hee lúng túng, cuối gằm mặt xuống đất. Jae Shin vừa đá đá chân, vừa cộc cằn nói:

“Giai Lang! Chịu khó nhìn mặt nhau chút đi. Từ trước đến giờ chúng ta lúc nào cũng ở cạnh nhau, nhưng chỉ một thời gian nữa thôi, tất cả sẽ nhận được lệnh riêng, đi đến những vùng đất khác nhau. Chưa biết chừng sẽ có người bị điều xuống vùng quê hẻo lánh, đến khi đó muốn hợp mặt nhau cũng khó.”

Yoon Hee cố nén để không òa khóc. Yong Ha hỏi chen vào:

“Giai Lang cứ nhìn trời mãi như thế, hay là cậu vẫn còn bị con ma ấy ám? Đúng là khó hiểu! Ta sống đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên gặp người khó hiểu như cậu đấy!”

Đột nhiên tất cả mọi người xung quanh đều đồng loạt cúi chào một người đi đến. Nhóm bốn người cũng vội vàng quay sang cúi chào. Người họ đang chào không phải ai khác, mà chính là cha của Sun Joon, Tả tướng đại nhân. Sau khi chào hỏi vài người, Tả tướng quay sang phía họ. Ông nhìn Jae Shin với ánh mắt căm ghét, nhìn Yong Ha thân thiện, đến lượt Yoon Hee thì ông tỏ rõ vẻ ngạc nhiên. Không biết có phải vì lý do đó hay không, Tả tướng lại bắt chuyện với Yoon Hee trước:

“Hắn cậu là nhân tài khiến cả triều đình ngớ ngàng khi đỗ đạt khoa cử lúc tuổi còn trẻ như vậy. Tất cả chúng ta đang rất kỳ vọng và sẽ theo dõi cậu kỹ lưỡng, sau này cũng hãy cố gắng hết mình.”

Nếu chỉ kỳ vọng thì không sao, nhưng còn theo dõi kỹ thì, Yoon Hee thực sự muốn từ chối...

“Đại nhân quá khen rồi, tiểu nhân không biết phải tạ ơn như thế nào cả.”

Tả tướng cảm thấy tiếc vì người nhân tài trẻ tuổi xinh đẹp còn hơn con gái này không phải là người Lão luận. Rồi ông nói với con trai mình:

“Có đủ tự tin không?”

“Cha nhất định phải thực hiện đúng lời cam kết ấy.”

“Thằng nhóc này cũng thật là. Ta đã nói là không bao giờ rút lời. Nhưng con cũng phải thực hiện theo đúng những gì đã hứa.”

“... Vâng.”

“Đỗ vào Giáp khoa đầu phải dễ. Cho dù con có tài đi chăng nữa, cũng còn quá trẻ để có thể làm chuyện đó. Con phải hiểu người đời khen con tài giỏi, chỉ là khi so với tuổi của con thôi.”

“Con biết ngay từ đầu cha đã nghĩ con không làm được nên mới chấp nhận cam kết với con.”

“Biết vậy thì tốt. Chứng tỏ con trai ta không phải là đồ ngốc. Nhưng dù sao đi nữa, đỗ được đến đây đã là giỏi lắm rồi. Ta không còn mong gì hơn nữa. Lát nữa gặp lại con sau.”

Tả tướng vừa quay lưng đi vừa lẩm bẩm một mình, nhưng có vẻ như ông cố tình nói lớn một chút để Sun Joon có thể nghe thấy:

“Ta cũng đang rất tò mò không biết hoàng thượng sẽ chọn quyền thi nào xếp vào Giáp khoa đây, ha ha ha.”

Cuộc đối thoại giữa hai cha con họ khó hiểu như một câu đố vậy. Jae Shin khoác tay lên vai Sun Joon rồi nói:

“Ta cứ tưởng Tả tướng đại nhân rất khác cha ta, hôm nay được gặp tận mắt, không ngờ hai người tính tình lại giống nhau đến vậy. Thật không hiểu nổi sao họ lại có thể là kẻ thù của nhau cơ chứ? Nếu hai người là bằng hữu, chắc chắn có ai thân thiết hơn được đâu. Quá hợp nhau!”

“Vì giống nhau quá nên mới đối đầu với nhau chứ còn gì nữa. Mà Giai Lang này, kỳ thi Đại khoa lần này, cậu có cá cược với Tả tướng đại nhân chuyện gì à? Ta thấy có vẻ nghiêm trọng đấy, và hình như Tả tướng đại nhân cũng tin rằng mình nắm chắc phần thắng...”

“Không có gì đâu. Chỉ là lời giao kèo nhỏ giữa hai cha con mà thôi.”

“Nếu cậu đổ vào Giáp khoa ông ấy sẽ thực hiện giao kèo sao? Ô hô! Người ta thường nói Tả tướng đại nhân cho dù có thể sai khiến được cả thế gian đi chăng nữa, cũng không thể quản nổi cậu con trai. Xem ra không phải là tin đồn nhảm nhè!”

Yong Ha đang nói chuyện với Sun Joon thì chuyển sang Yoon Hee:

“Này, Đại Vật. Chắc cậu hay nghe người ta bảo mình may mắn lắm đúng không?”

“Sao cơ? Mà nghĩ lại hình như thế thật... Đỗ được cả kỳ thi này chắc chắn là do tôi cực kỳ may mắn rồi.”

Điều may mắn nhất của Yoon Hee chính là có thể học xong và rời Sung kyun Kwan mà không bị lộ thân phận nữ nhi. Đặc biệt khi phải sống chung với Nữ Lâm quý quýệt và Kiệt Ngao ngang tàng mà vẫn không bị lộ, chắc chắn là thiên vận bậc nhất trong tất cả các thiên vận.

“Chuyện cậu đỗ kỳ thi lần này không phải là do may mắn đâu, đó là nhờ chính thực lực của cậu đấy. Người khác phải học suốt ba năm, còn cậu bỏ ăn bỏ ngủ để lo cho kỳ thi lần này mà. Không thể nói là do may mắn được. Nhưng nếu cậu vẫn nghĩ đó là do may mắn, thì sao cũng được. Lần thi này chúng ta cũng may là có Hồng Bích Thư đấy. Chính vì vậy nên ta rất rất là yêu Hồng Bích Thư!”

“Là yêu đơn phương thôi đấy!”

Yong Ha thúc khuỷu tay vào ngực Jae Shin rồi tiếp tục trêu gã:

“Yêu đơn phương hay gì cũng được, nhưng huynh nhất định không được quên món nợ môi đấy nhé. Ha ha ha.”

“Đồ điên!”

Họ đang trò chuyện vui vẻ thì đột nhiên một nhóm thị vệ xuất hiện, tiếng nhạc cũng nổi lên. Sau đó, họ lần lượt tiến vào trong Đôn Hoa môn.

Bá quan văn võ trong triều xếp thành hai hàng trước Nhân Chính điện, những người đỗ kỳ thi vừa rồi bước vào từ chính giữa. Cảnh binh lính vây quanh đã đáng sợ, lại còn các vị quan lớn đứng hai bên nữa. Vốn họ đã rất run rồi, hai chân đứng không vững, lúc nào cũng thấp tha thấp thỏm vì lo lắng, đã vậy tiếng nhạc vang khắp trời lại quá trang nghiêm, không ai còn giữ được bình tĩnh nữa. Hoàng thượng ngồi bên trong Nhân Chính điện, nhìn không rõ mặt. Nhưng tất cả đều hướng về phía hoàng thượng và hành lễ đủ bốn lạy.

Hoàng thượng trao Hồng bài cho Lý phán và Binh phán, sau đó họ lại giao chúng cho chính lang của Lý tào và Binh tào. Chính lang của Binh tào mang tráp bên trái đi về phía những người đỗ võ khoa, chính lang của Lý tào thì mang tráp bên phải đi về phía những người đỗ văn khoa, sau đó họ phát Hồng bài cho từng người một. Rồi chính lang của Lý tào lại nhận tiếp chiếu từ hoàng thượng, ông đứng trước mặt những người đỗ văn khoa, mở chiếu ra và đọc lớn:

“Bính khoa!”

Ông đọc tên hai mươi ba người được xếp vào Bính khoa. May mắn thay, không ai trong nhóm bốn người Yoon Hee lọt vào danh sách này. Trái tim Yoon Hee bắt đầu đập loạn xạ. Những người được gọi tên xếp thành một hàng riêng dưới sự hướng dẫn của vài viên quan khác. Chính lang Lý tào lại tiếp tục hô lớn:

“Ất khoa!”

Trong danh sách lần này có tên Gu Yong Ha và Kim Yoon Sik. Yong Ha xếp thứ hai, Yoon Hee xếp thứ năm. Điều này có nghĩa là họ đã đạt được mức điểm khá cao. Yoon Hee tạm gác cảm giác vui mừng sang một bên, cô thắc mắc không hiểu tại sao hoàng thượng lại chọn quyền thi của mình xếp vào danh sách Ất khoa. Sau khi các quan Độc Quyền kiểm tra xong quyền thi của thí sinh, họ sẽ chuyển cho hoàng thượng, Yoon Hee cũng chắc chắn rằng chính họ cũng không hiểu tại sao. Đúng như lời Yong Ha nói, họ đã gặp may, nhờ phước của Hồng Bích Thư. Có lẽ ý của gã khi nói câu đó chính là thế này.

Thật ra, Yoon Hee hiểu rõ những phương pháp cô đưa ra để khắc phục những điểm chưa tốt của chính sách Jo Seon hiện tại lấy từ chính suy nghĩ và ý kiến của cô. Chuyện cô buộc mình nghĩ rằng tất cả đều nhờ may mắn là có lý do. Cô muốn cảnh giác, không để bản thân mình nảy sinh tham vọng trèo cao hơn nữa. Yoon Hee tự nhủ rằng mình không phải là Kim Yoon Sik, những gì mình có thể làm chỉ đến đây mà thôi.

Khoan đã! Vẫn chưa nghe thấy tên Lee Sun Joon và Moon Jae Shin. Vậy nghĩa là hai người họ đã lọt vào Giáp khoa. Dù không biết Sun Joon đã cam kết gì với cha mình, nhưng nguyện vọng của chàng đã trở thành sự thật.

Yoon Hee khẽ ngẩng đầu lên nhìn Sun Joon, chàng đang đứng trước mặt cô. Yoon Hee chỉ nhìn thấy lưng chàng. Cô cảm nhận được chàng đang phải kìm nén sự vui mừng chỉ chực ào ra một cách khó khăn. Cho dù lý do là gì đi chăng nữa, chỉ cần thấy chàng hạnh phúc thì Yoon Hee cũng cảm thấy vui, Chính lang Lý tào lại tiếp tục hô lớn:

“Giáp khoa, Thám hoa! Moon Jae Shin!”

Trong một thoáng khuôn mặt Jae Shin nhăn lại, Yong Ha thì cố nén để không cười phá lên. Nếu không phải đang đứng trước mặt hoàng thượng, có khi Yong Ha đã ngã ra đất mà cười lăn lộn rồi. Yoon Hee cũng cố cắn môi nén cười. Tuy Thám hoa chỉ là vị trí thứ ba trong Giáp khoa, nhưng lại là người phải hành lễ gài hoa đặc biệt với hoàng thượng. Chỉ nghĩ đến chuyện Jae Shin phải làm cái việc chẳng hợp với mình chút nào thôi cũng đủ khiến người khác buồn cười.

Chính vì Thám hoa có nhiệm vụ đó, nên đôi khi còn được đánh giá là danh dự hơn cả bậc Bảng nhãn. Nhưng đối với Jae Shin thì việc hành lễ màu mè ấy lại cực kỳ xấu hổ, gã chẳng cảm thấy thoải mái chút nào. Nếu còn ở Sung Kyun Kwan, gã đã có thể quát tháo và từ chối, nhưng ở đây thì dĩ nhiên không thể làm thế được, điều này càng khiến gã muốn phát điên hơn. Yoon Hee và Yong Ha tưởng như có thể nghe rõ được tiếng gã gào thét đang văng vẳng đâu đây.

Nhưng không phải chỉ mình Jae Shin không vui vẻ gì với chuyện này. Cả hoàng thượng cũng vậy. Xui xẻo làm sao Thám hoa lại là tên ngựa điên ấy. Nhưng biết làm thế nào? Vẫn phải tỏ ra vui vẻ chào mừng, Jae Shin cúi chào rồi cứ giữ nguyên tư thế ấy bước vào trong Nhân Chính điện. Gã cố hết sức giả bộ hiền lành đứng dưới ngai vàng của hoàng thượng. Nhưng dù có nỗ lực đi chăng nữa, Jae Shin vẫn không thể giấu được hoàn toàn tư thế xấc láo vốn có của mình. Chuyện con trai đỗ Thám hoa làm Đại Tư Hiền vui mừng ra mặt, nhưng nhìn Jae Shin phải làm những chuyện không hợp với mình, ông cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Đến lúc này thì chỉ cần gọi tên Trạng nguyên thì người còn lại sẽ là Bảng nhãn, buổi công bố sẽ kết thúc. Chính lang Lý tào hô lớn:

“Trạng nguyên! Lee Sun Joon!”

Tả tướng siết chặt hai nắm tay. Suýt nữa thì ông quên mất mình đang đứng trước mặt hoàng thượng mà thét to vì vui sướng. Yoon Hee cũng vui mừng như chính mình đỗ Trạng nguyên, mắt cô ngân ngấn nước. Sun Joon bình tĩnh đi theo chính lang Lý tào bước vào Nhân Chính điện. Khi Sun Joon đến trước mặt hoàng thượng, Người phải cố kiềm chế để không toét miệng ra cười thỏa mãn.

“Chào mừng khanh, Lee Sun Joon.”

Hoàng thượng rất muốn tự tay mình làm, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, trao Ngự tứ hoa xuống cho Jae Shin. Jae Shin nhận lấy và tiến đến chỗ Sun Joon, gài nó vào vành mũ của Sun Joon. Nhưng từ khi sinh ra đến nay, giữa Jae Shin và những công việc nhẹ nhàng tỉ mỉ luôn có một bức tường lớn. Đúng ra phải từ tốn, thì bàn tay gã lại di chuyển khá cộc cằn, tưởng như sắp sửa bẻ gãy Ngự tứ hoa ra làm đôi, khiến những người đang đứng xung quanh, kể cả hoàng thượng đều cảm thấy bất an.

Ngay cả trong tình huống này, tâm trí Sun Joon vẫn đang bay bổng ở tận đâu tận đâu. Màn gài hoa vụng về của Jae Shin lại tiếp tục với đối tượng tiếp theo là Bảng nhãn, và sau đó là tất cả những người đã đỗ trong kỳ thi này. Yong Ha đã rất vất vả để không châm chọc Jae Shin trong giờ phút trang trọng ấy, còn Yoon Hee thì sợ rằng mình sẽ phá ra cười nếu vô tình nhìn thẳng vào mặt Jae Shin, nên cô chỉ nhìn xuống đất và cắn chặt môi. Những người khác không biết thì không sao, nhưng những ai biết Jae Shin thì đang lâm vào cảnh “khó xử” như Yoon Hee. Jae Shin cũng biết quá rõ họ đang cảm thấy gì và nghĩ gì, khuôn mặt gã càng lúc càng đỏ hơn.

Sau khi lễ Phong bằng kết thúc, Yong Ha liền ngồi thụp xuống và cười sặc sụa.

“Khắc khặc! Thám hoa cơ đấy. Kiệt Ngao là hoa đồng. Con ngựa diên cầm bó hoa... Ừ hự hự, chắc ta cười đứt ruột mất...”

Vừa nói dứt câu Yong Ha đã bị Jae Shin ột cú đá thật mạnh, khuôn mặt Jae Shin vẫn còn đang đỏ bừng. Nhưng gã không thể ngăn được những tiếng cười vang lên ở khắp nơi. Sun Joon nhanh chóng nhìn xa xăm, dường như cũng đang cố nhịn cười trước khi bị Jae Shin ột trận. Tả tướng bước đến chỗ họ. Từ xa ông đã dang rộng hai tay rồi ôm chầm lấy con trai mình.

“Giỏi lắm con trai ta. Đỗ cả Trạng nguyên!”

“Thưa cha, giờ cha hãy thực hiện cam kết ấy đi.”

“Được rồi! Con đã đỗ cả Trạng nguyên, chẳng lẽ ta lại nuốt lời?”

“Vậy thì cha hãy cho người sang bên ấy ngay đi ạ.”

Tả tướng buông cậu con trai còn cao lớn hơn cả mình ra và nói:

“Ngay bây giờ sao? Việc gì mà phải vội như thế. Chúng ta còn phải chuẩn bị thứ này thứ kia nữa...”

“Chỉ cần cho người về nhà báo tin là được, mẹ sẽ lo phần còn lại. Mẹ đã chuẩn bị sẵn tất cả rồi.”

“Thực là, thì ra hai mẹ con giấu ta tính toán hết ngay từ đầu rồi. Con biết ta không thể làm gì trái ý mẹ con nên mới nhờ bà ấy trước phải không?”

“Con xin lỗi cha.”

“Dù sao đi nữa ta cũng phải giữ lời hứa. Người làm cha sao có thể làm chuyện mất mặt với con mình được?”

Tả tướng vừa cười lớn vừa đi về phía Quang Phạm môn. Sun Joon xúc động đưa mắt nhìn theo cha, thế nhưng tiếng cười châm chọc Jae Shin của Yong Ha vẫn vang vọng bên tai chàng chưa chịu dứt, thật không hợp tình hợp cảnh chút nào. Sau đó Đại Tư Hiền tiến đến chỗ Jae Shin, ông không nói gì mà chỉ nhẹ gõ lên đầu gã. Rồi ông không nhìn thẳng Sun Joon mà lăm bắm như thể đang nói một mình:

“Ta bị cướp mất một đứa con trai nhưng xem ra giờ được tặng lại một đứa con trai khác rồi.”

Nói xong, ông cũng đi theo hướng Tả tướng đã đi. Jae Shin nhìn theo cha mình, lắc đầu nói:

“Ha! Nói kiểu đó thì có ai hiểu là cha đang muốn nói cảm ơn cơ chứ?”

Yong Ha cố dừng tràng cười diên loạn của mình rồi nói:

“Giờ thì tôi đã hiểu câu “cha nào con nấy” rồi, khắc khặc!”

Mặc kệ những gì đang diễn ra xung quanh, Yoon Hee vẫn chỉ dõi theo Sun Joon.

Nghị Chính phủ đã chuẩn bị sẵn yến tiệc vinh cho những người đỗ khoa cử lần này. Có rượu và thịt do hoàng thượng ban xuống, còn có cả các kỹ nữ xinh đẹp nhảy múa cùng những chú hề làm đủ trò phô diễn tài năng. Bữa yến tiệc chưa bắt đầu được bao lâu thì Yong Ha đã chạy sang nhóm những người đỗ võ khoa kết thân và uống rượu cùng họ. Yoon Hee ngồi tham gia bữa tiệc, tuy ngoài mặt thì tươi cười nhưng trong lòng cô chẳng thể nào cảm thấy vui cho được. Cô cảm thấy hoàn toàn lạc lõng, tựa như văng dầu không thể hòa mình vào nước vậy.

Yoon Hee đứng dậy ra ngoài, cô muốn tránh xa nơi ồn ào này để thoải mái một chút. Có rất nhiều người mặc quan phục đi lại ở Lục tào. Giờ thì Yoon Hee còn bao nhiêu thời gian nữa? Còn lễ Yết thánh, sau đó

là yền Hội Văn, cuối cùng là Du nhai. Rồi sau đó... là chia ly. Đường như không chỉ Yoon Hee cảm thấy khó chịu, Sun Joon cũng ra ngoài theo cô.

“Huynh ra đây làm gì?”

Không biết có phải vì con ma khoa cử đã hoàn toàn rời khỏi chàng hay không, khuôn mặt Sun Joon rất tươi tỉnh. Nụ cười của chàng đáng ghét đến nỗi Yoon Hee không thể nào chịu nổi. Sun Joon quan sát xung quanh rồi nắm lấy cổ tay Yoon Hee, kéo cô chạy vòng ra sau lưng khu nhà. Yoon Hee bất ngờ bị chàng kéo đi nhưng cô không thể cười như chàng được. Phía sau nghị Chính phủ có rất nhiều cây nên cực kỳ yên tĩnh. Sau khi kiểm tra xem có ai ở gần đó không, Sun Joon nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên môi Yoon Hee. Hai đóa Ngự tứ hoa của họ quấn lấy nhau như râu của một loại côn trùng nào đó. Đã rất lâu rồi Yoon Hee mới được chạm vào đôi môi đáng ghét này. Không biết cô còn có thể cảm hận đôi môi này bao lâu nữa? Nhưng mới chỉ hôn được một lát, Sun Joon đã rời cô ra.

“Ta đúng là gã đàn ông không biết giữ bí mật.”

Một câu nói chẳng đầu chẳng cuối gì cả. Thấy Yoon Hee phì cười, Sun Joon nói tiếp:

“Ngửa miệng đến nỗi không thể nào giấu lâu hơn được nữa rồi. A a, hay là cứ nói hết ra nhỉ?”

“Huynh nói gì vậy?”

“Ta đã định giữ bí mật đến cùng, để nàng ngạc nhiên khi về nhà, nhưng sao ta lại không còn chút kiên nhẫn nào nữa thế này...”

Yoon Hee chẳng hiểu gì hết. Người bảo không còn chút kiên nhẫn sao có thể khiến người khác khó chịu và sốt ruột đến mức này được chứ? Yoon Hee giận dỗi nói:

“Tôi còn thiếu kiên nhẫn hơn huynh nữa. Huynh mau nói ra đi, tôi tò mò lắm.”

“Bây giờ có khi Sun Dol và quản gia nhà ta đang trên đường đến nhà nàng đấy.”

“Gi cơ? Sao lại đến đó?”

“Để gửi thư cầu hôn.”

Ban đầu Yoon Hee không kịp hiểu Sun Joon đang nói về chuyện gì, chỉ biết trơ mắt ra nhìn chàng. Sau đó mắt cô dần dần mở to hơn, Yoon Hee lắp bắp nói:

“Cái... cái gì? Cầu... cầu hôn? Cầu... cầu hôn là sao...?”

“Nàng đã từng viết rất nhiều thư cầu hôn cho các gia đình khác, chắc nàng cũng biết nó dùng để làm gì?”

Sun Joon mỉm cười thật tươi. Nhưng Yoon Hee vẫn còn đang choáng váng vì bất ngờ.

“Á! Vậy đó là lời hứa mà Tả tướng đại nhân đã hứa với huynh sao?”

“Phải. Ta đã rất cố gắng để có thể thành hôn với nàng.”

“Vậy Tả tướng đại nhân đã biết mọi chuyện về tôi sao? Sao khi này không có vẻ gì là nhận ra tôi cả...”

“Cha ta không biết chuyện đó đâu, chỉ biết người ta muốn thành hôn là con gái của một gia đình Nam nhân mà thôi. Ta cũng đã nói sơ qua về hoàn cảnh gia đình nàng rồi.”

“Vậy mà Tả tướng đại nhân vẫn chấp nhận sao?”

Sun Joon lại mỉm cười một lần nữa, nhưng Yoon Hee thì không. Hai vai Yoon Hee rũ xuống, cô cúi đầu và nói:

“... Tôi không thể kết hôn với huynh được.”

Yoon Hee nói rất nhỏ, nhưng cũng đủ để Sun Joon nghe thấy được. Nụ cười trên môi chàng tắt ngấm. Sun Joon hỏi:

“Nàng nói vậy là sao?”

“Tôi không thể kết hôn với huynh được. Để trả lại cái tên Yoon Sik cho tiểu đệ mình, tôi phải ở bên cạnh đệ ấy. Hơn nữa, phải như thế thì tôi mới có thể quay lại làm Kim Yoon Hee...”

“Thì chúng ta cứ cử hành hôn lễ rồi chờ cũng được mà.”

Yoon Hee lắc đầu. Vì chàng, cô không thể làm thế được. Sun Joon quả quyết nói với giọng giận dữ:

“Vậy coi như không có hôn lễ gì nữa!”

Nói rồi chàng nắm lấy bàn tay Yoon Hee.

“Nhưng thay vào đó ta phải nhận được giấy cam kết của nàng. Ngay bây giờ, cùng vào trong mượn giấy và bút nghiên, viết ngay tại đây luôn!”

“Gi... gì cơ? Khoan... khoan đã! Huynh chờ chút đã!”

Yoon Hee khó khăn lắm mới ghì lại được bàn tay đang bị Sun Joon kéo mạnh. Chàng vẫn cương quyết như thể khẳng định không phải mình đang nói đùa.

“Nàng đã là nương tử của ta, ta đã là lang quân của nàng. Ta phải nhận được thứ gì minh chứng cho điều đó, thì mới có thể dời chuyện thành hôn lại được. Nếu không, ta biết lấy gì làm tin mà để nàng ra đi? Ta không muốn trước khi cử hành hôn lễ đã trở thành kẻ mất vợ!”

“Ý tôi không phải vậy...”

Sun Joon kéo mạnh hơn nữa rồi ôm chầm lấy Yoon Hee vào lòng. Vòng tay chàng vẫn ấm áp như xưa. Chàng thì thầm đầy tình cảm:

“Nàng đừng nói lời nào tàn nhẫn như câu xin ta chờ đợi nữa. Ta là kẻ yếu đuối, có khi còn không chờ nổi nữa kia.”

“Vậy nếu viết giấy cam kết, huynh sẽ chờ tôi thật sao?”

“Dĩ nhiên rồi. Ta sẽ đến giữa phố chợ, giơ tờ cam kết ấy ra và đứng chờ nàng bất kể trời mưa hay tuyết rơi đi chăng nữa.”

“Cái gì? Huynh nói chờ, là chờ theo kiểu đó sao?”

Yoon Hee giật mình, cô giẫy dụa cố thoát khỏi vòng tay của Sun Joon, nhưng vòng tay ấy vẫn không nhúc nhích.

“Nàng tưởng ta sẽ giấu nó vào một nơi không ai nhìn thấy rồi cứ thế chờ đợi sao? Ta nghĩ cứ cử hành hôn lễ trước rồi chờ, có lẽ sẽ tốt hơn cho cả hai đấy.”

Đến lúc này thì Yoon Hee mới nhận ra đây là một lời “đe dọa”, vòng tay Sun Joon càng lúc càng siết chặt hơn.

“Huynh thả tôi ra đi. Lỡ có người đến thì sẽ lớn chuyện đấy.”

“Nàng có hai lựa chọn, một là viết cam kết, hai là đồng ý tổ chức hôn lễ ngay. Nếu không thì cho dù cả hoàng thượng đến đây đi chăng nữa ta cũng không thả nàng ra đâu. Nàng đã thấy ta quyết tâm đến mức nào cho kỳ thi vừa rồi, thì bây giờ chắc nàng cũng biết những gì ta đang nói không phải là lời nói đùa.”

Yoon Hee thả lỏng người, thôi không vùng vẫy nữa. Thấy vậy Sun Joon cũng nới lỏng tay ra.

“Sao chàng lại đưa ra một lời đe dọa hạnh phúc như thế chứ? Cứ thế này chỉ càng làm thiếp muốn gật đầu đồng ý ngay mà chẳng suy nghĩ gì đến chuyện sau này nữa.”

“Chuyện sau này cứ để ta tính, nàng chỉ cần gật đầu mà thôi.”

Yoon Hee không gật đầu mà ngẩng lên nhìn chàng. Không cần phải trả lời hay gật đầu gì nữa. Trong đôi mắt ấy của cô đã có đầy đủ giấy cam kết và giấy chấp nhận thành hôn rồi.

“Nàng nhận lời ngay từ đầu thì có phải hơn không, làm ta lo quá...”

Nghe Sun Joon trách móc, Yoon Hee cũng vòng tay ôm lấy chàng và trách chàng ngược trở lại:

“Nếu so với những hành động tàn nhẫn trong thời gian qua chàng đã làm với thiếp, thì chuyện này chẳng là gì cả.”

Vừa nói xong thì những đau khổ dồn nén bấy lâu nay bắt đầu vỡ òa. Đầu tiên là một hai giọt nước mắt, sau đó biến thành cả một trận lũ lớn, đổ xuống như thác. Vừa khóc Yoon Hee vừa nức nở như một bài ca oán thán.

“Ồ, sao... sao nàng lại khóc? Nín đi mà.”

Mặc kệ Sun Joon lúng túng không biết làm gì vì bất ngờ, Yoon Hee buông tay chàng ra rồi ngồi thụp xuống đất bưng mặt mà khóc.

“Hu hu! Chuyện như vậy... Hu hu! Ít ra cũng phải... nói cho người ta biết trước chứ... Hu hu!”

“Chuyện... chuyện đó, do ta cũng không biết chắc kết quả sẽ như thế nào nên không thể nói cho nàng biết trước được...”

“Hu hu! Cũng không thèm nhìn người ta lấy một lần. Hu hu!”

“Chuyện đó, không phải ta cố ý làm vậy đâu... Chỉ cần nhìn thấy nàng thôi là ta đã muốn ôm nàng vào lòng rồi, nên ta phải cố nén lại... Đừng khóc nữa mà. Là do ta sai rồi. Ta chấp hai tay tạ lỗi với nàng đây, nhé?”

Sun Joon không chấp tay như lời mình nói, chàng vòng tay ôm Yoon Hee đang co người lại thật chặt.

“Ta cũng rất nhớ nàng. Rất nhiều lần ta muốn được ôm nàng. Những khi cảm thấy không tự tin về thực lực của mình, ta lại muốn cùng nàng bỏ trốn đến một nơi thật xa. Nhưng nếu ta làm vậy, thì không chỉ ta mà cả nàng cũng phải từ bỏ gia đình mình.”

Yoon Hee lau nước mắt rồi ngược nhìn chàng. Dù đã cố kìm lại, nhưng nước mắt vẫn liên tục ứa ra. Sun Joon đúng là rất kỳ quặc, khiến cho cô không thể nào ghét chàng được.

“Vậy là chàng quyết định đánh liều với lời cá cược kỳ quặc đó sao?”

Sun Joon ôm Yoon Hee thêm một lần nữa, nhưng sợ có người đi qua nên không thể kéo dài được. Sau khi Yoon Hee nín khóc hẳn, hai người quay vào trong Nghị Chính phủ. Nhưng vừa đi được vài bước thì đột nhiên Yoon Hee đứng sững lại.

“A! mẹ!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Thiếp đã dặn mẹ từ chối tất cả những lá thư cầu hôn được gửi đến, thế này thì không ổn rồi!”

“Sun Dol cũng biết khá nhiều về hoàn cảnh của nàng rồi, sẽ không sao đâu. Giả như có bị từ chối thì ta cũng vẫn sẽ tiếp tục chờ nàng.”

“Nhưng quân gia nhà chàng lại không hề biết chuyện của thiếp. Nếu chuyện mẹ thiếp từ chối mà lọt đến tai Tả tướng đại nhân thì...”

Nghe đến đây Sun Joon cũng cảm thấy sốt ruột. Khó khăn lắm chàng mới được cha đồng ý, phải cẩn thận từng chút một. Nghĩ vậy hai người vội vàng chạy vào trong.

Bên trong Nghị Chính phủ đang diễn tấu hài. Sun Joon và Yoon Hee không thể xem được chút nào, chỉ lo chào những người khác. Yong Ha thấy họ vội vàng ra về, lấy làm lạ liền hỏi Yoon Hee:

“Sao vậy? Định về trước à?”

“Vâng, ở nhà có chuyện gấp nên tôi phải về ngay.”

“Cả hai cậu cùng đi à?”

Sun Joon vừa chào hẳn vừa vội vàng nói:

“Vâng, tôi phải đi cùng với cậu ấy...”

“Vậy à? Xem ra có chuyện gì đó rất nghiêm trọng đang xảy ra nhỉ, thôi để ta tượn ngựa. Vừa hay sáng nay ta dậy muộn nên mới cưỡi ngựa đến đây. Ngựa đang ở gần đây thôi, phía trước Lục tào, chúng ta cùng ra đó đi.”

Đột nhiên hôm nay Yong Ha cư xử không giống ngày thường chút nào, hắn không hỏi gì thêm nữa, lại còn đi trước dẫn đường. Jae Shin có vẻ cũng chẳng hứng thú với tiết mục của mấy tên hề, gã cũng bước ra ngoài theo ba người kia. Yong Ha, Sun Joon và Yoon Hee vừa chạy vừa gỡ Ngự tứ hoa trên đầu xuống rồi nắm chặt trong tay. Sun Joon đỡ Yoon Hee lên ngựa trước rồi trèo lên sau. Yong Ha giục họ:

“Mau đi đi!”

“Huynh sẽ tiếp tục ở đây chơi chứ? Tôi sẽ trả lại ngựa sau.”

“Dù gì sáng mai cũng phải tập trung ở nhà Giai Lang để vào cung mà? Để đến lúc đó trả cũng được. Ta định kiếm chỗ nào gần đây uống rượu suốt đêm đây.”

“Vậy hẹn huynh sáng mai, tôi xin phép đi trước.”

Sun Joon liền thúc ngựa phi nước đại. Yoon Hee vừa ôm lấy hông chàng vừa nói đùa:

“Cùng đi với chàng thế này, khi về đến nhà chắc chắn mẹ thiếp sẽ bất ngờ lắm.”

Chỉ nghĩ đến việc mẹ mình sẽ bất ngờ và hạnh phúc đến nỗi rơi nước mắt, Yoon Hee bỗng cảm thấy sống mũi mình cay cay.

“Dù có bất ngờ thế nào đi chăng nữa, chắc cũng không bằng cha ta đâu. Ta đang rất tò mò không biết ông sẽ phản ứng thế nào khi nhìn thấy nàng vào ngày tiến hành hôn lễ.”

“Có khi cha chàng sẽ giật mình đứng không vững cũng nên. Còn phu nhân nữa, không biết phu nhân sẽ nghĩ thế nào nhỉ...”

“Sao lại là phu nhân? Từ giờ trở đi phải gọi là mẹ chứ.”

Sun Joon vừa cười vừa nói như thể chàng tin chắc rằng mọi chuyện rồi sẽ diễn ra tốt đẹp.

“Sao chàng có thể bình tĩnh như thế kia chứ? Thiếp lại đang cảm thấy cực kỳ lo lắng.”

Bị Yoon Hee mắng yêu, Sun Joon vẫn cười không dứt.

Tiếng vó ngựa gõ xuống nền đất phía dưới họ vang lên rồi dần tan biến.

Trên đường quay lại Nghị Chính phủ thì Yong Ha gặp Jae Shin đang lững thững bước đến, tay bóp chặt Ngự tứ hoa.

“Này! Thám hoa!”

“Này! Huynh đừng có nhắc đến cái chữ Thám hoa ấy được không hả?”

“Huynh ra đây làm gì?”

“Hai tên nhóc ấy đi đâu vậy?”

Yong Ha không trả lời, hắn vừa cười vừa khoác tay lên đôi vai đang rũ xuống của Jae Shin. Jae Shin như muốn giấu đi vẻ buồn bã của mình, gã gằn giọng nói:

“Đi uống rượu thôi.”

“Được thôi. Uống suốt đêm cho đến khi sặc lên mũi luôn cũng được.”

“Mai còn lễ Tạ ân nữa, huynh nghĩ gì mà lại rủ ta uống suốt đêm hả?”

“Hoàng thượng có thấy chúng ta nồng nặc mùi rượu cũng sẽ hiểu à. Để tôi giới thiệu cho huynh quán rượu nổi tiếng nhất khu này. Để kỷ niệm chuyện trở thành Thám hoa, tiền sẽ do huynh trả.”

“Này! Đã nói là đừng có gọi ta bằng cái từ đó rồi mà!”

“Thám hoa thì phải gọi là Thám hoa chứ, biết gọi là gì bây giờ?”

“Chết tiệt! Từ giờ trở đi huynh phải cư xử với ta cho đàng hoàng! Kẻ bất phẩm như huynh không được phép ăn nói kiểu này với thân phận thất phẩm là ta.”

“Vậy thì huynh cũng phải khúm núm cung kính cậu Giai Lang lục phẩm rồi, ha ha ha.”

Yong Ha dù bị đấm mạnh nhưng vẫn không chịu thôi, vừa đi vừa tiếp tục trêu chọc Jae Shin.

Trong Tuyên Chính điện, hoàng thượng bắt đầu kiểm tra những văn thư trình lên về việc sắp xếp các nho sinh mới đỗ khoa cử về các phủ, các bộ. Đang xem kỹ từng chút một, đột nhiên hoàng thượng ngạc nhiên quay xuống hỏi các quan thừa chỉ:

“Ai là người đưa ra ý kiến để Kim Yoon Sik về vùng xa vậy?”

“Bẩm hoàng thượng, đây là nguyện vọng của chính Kim Yoon Sik ạ...”

“Cái gì? Đừng có biện minh bằng lý do vô lý đó. Những người có thành tích thấp hơn Kim Yoon Sik được giữ lại kinh thành, còn cậu ta thì bị điều đi xa. Đây chẳng khác gì bằng chứng nói rằng chúng ta đang phân biệt gia cảnh đẳng phái cả!”

Tiếng quát giận dữ tựa như sấm rền của hoàng thượng hướng về các quan thừa chỉ. Bị mắng oan, họ cố lớn tiếng nói đỡ:

“Không phải vậy đâu, hoàng thượng. Chính Kim Yoon Sik đã tỏ ý nguyện như vậy ạ. Bọn tiểu thần khi nghe cậu ấy thỉnh cầu cũng đã không đồng ý, nhưng Kim Yoon Sik nói rằng vì lý do gia đình, cậu ấy nhất định phải làm vậy...”

“Trẫm biết chúng ta có chế độ nghe theo thỉnh cầu của quan chức, nhưng Kim Yoon Sik có được xếp vào những người có quyền đưa thỉnh cầu không?”

Mấy vị quan thừa chỉ đỏ mặt hộc mồ hôi lạnh dọc sống lưng, không biết phải làm sao, chỉ dám đưa tay lên chấm mồ hôi trên mặt. Họ đã đoán trước mình sẽ bị tra hỏi, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến mức này. Hoàng thượng vẫn không hiểu được tại sao Kim Yoon Sik lại có nguyện vọng như vậy. Làm gì có ai trên thế gian này cố gắng học rồi tham gia khoa cử đến mức ấy, chỉ vì muốn nhận một chức quan nhỏ ở tỉnh xa.

“Cho dù chính Kim Yoon Sik bày tỏ nguyện vọng như thế đi chăng nữa, nhiệm vụ của các khanh là phải xem xét lại cho kỹ rồi mới quyết định. Kim Yoon Sik còn nhỏ tuổi, khuôn mặt lại rất trẻ con, nếu về vùng xa nhất định sẽ bị những quan lại ở đó chèn ép. Kim Yoon Sik đỗ đạt khoa cử quá sớm, trẫm nghĩ rằng cậu ấy vẫn chưa đủ trưởng thành để nhậm chức. Chi bằng ta giữ cậu ấy lại Khuê Chương các để rèn luyện thêm có khi sẽ tốt hơn.”

Để tránh việc bị dội một chậu lửa lớn hơn, mấy viên quan thừa chỉ vội vàng cúi đầu nói với giọng vui mừng:

“Bẩm chúng thần cũng đã nghĩ y như vậy ạ.”

Hoàng thượng vừa suy nghĩ vừa tiếp tục kiểm tra văn thư. Moon Jae Shin và Gu Yong Ha đều đã được xếp vào Khuê Chương các, hoàng thượng cảm thấy rất hài lòng. Những nho sinh lớn tuổi đỗ kỳ này đều được phong các chức quan “thực chiến”, còn ở Khuê Chương các tập trung rất nhiều những nhân tài trẻ tuổi. Nhưng hoàng thượng lại có chút cân nhắc khi đọc đến tên Lee Sun Joon. Phần sắp xếp cho chàng vẫn còn để trống.

“Còn Lee Sun Joon thì sao? Chẳng phải Trạng nguyên thì phải về Thừa Chính viện sao?”

“Đúng là như vậy, nhưng lần này cúng thần có ý muốn để Lee Sun Joon làm sứ giả sang nhà Thanh rồi ở lại đó một thời gian để học hỏi thêm, hoàng thượng thấy thế nào ạ?”

Hoàng thượng cũng đã từng nghĩ đến chuyện này, và rõ ràng đây không phải là một ý kiến tồi. Hoàng thượng đưa tay lên chống cằm, ra chiều suy nghĩ.

“Sang nhà Thanh du học à...”

Hoàng thượng dò lại danh sách những người đỗ khoa cử đang mở trước mặt mình. Nhưng những cái tên quen thuộc cứ liên tục lọt vào mắt Người.

“Thay vì chỉ để cậu ấy đi một mình, để cả nhóm cùng đi có khi sẽ giúp đỡ được nhau, và đem lại nhiều lợi ích hơn cho đất nước nữa...”

Sau khi xem xét và suy nghĩ một lúc lâu, hoàng thượng nói với vẻ quyết tâm:

“Không thể để Lee Sun Joon đi sứ nhà Thanh ngay được. Việc đào tạo cậu ấy, cho cậu ấy học hỏi nhiều thứ mới để trở thành người có ích cho đất nước rất quan trọng. Nhưng trước hết, cần phải để Lee Sun Joon học hết mọi thứ về chính Jo Seon đã. Như vậy, chúng ta càng có thể kỳ vọng vào sự phát triển của cậu ấy nhiều hơn. Chuyển Lee Sun Joon về Khuê Chương các. Chuyển sang nhà Thanh du học, để sau này, khi cậu ấy trưởng thành hơn rồi đi cùng những người khác vẫn chưa muộn.”

Hoàng thượng giao lại danh sách cho các quan thừa chỉ để họ có thể sửa lại đôi chút. Sau đó Người ra lệnh:

“Gọi hai tiến sĩ Jang Sang Gyu và Yu Chang Ik về Khuê Chương các cho ta, hai vị tiến sĩ đó đang trên đường trở về Sung Kyun Kwan đấy. Và tìm một viên quan phiên dịch giỏi cho vào Khuê Chương các luôn.”

“Tuân lệnh! Chúng thần sẽ cố gắng làm thật nhanh.”

Các quan thừa chỉ nhìn danh sách những người được xếp vào Khuê Chương các và cố tỏ vẻ đồng tình. Vừa mới ra khỏi Sung Kyun Kwan, chưa kịp nghỉ ngơi thì nhóm nho sinh ấy đã lại bị đẩy vào Khuê Chương các luôn. Thế lực của Khuê Chương các đang càng lúc càng lớn mạnh, ảnh hưởng đến cả Thừa Chính viện, vậy mà những nhân tài được kỳ vọng lần này đều được xếp vào nơi đó. Trái ngược với những suy nghĩ phản đối và lo lắng của họ, hoàng thượng vui mừng nhắm đi nhắm lại những cái tên mà mình yêu mến.

38. Chương 38

Vào một ngày mùa xuân tươi sáng và ấm áp. Jae Shin đang cùng Yong Ha quỳ hành lễ chào hoàng thượng trong Tuyên Chính điện. Hoàng thượng đẩy đồng văn thư trước mặt sang một bên rồi đổi tư thế ngồi thoải mái hơn, sau đó lên tiếng hỏi:

“Moon Jae Shin và Gu Yong Ha, sao chỉ có hai khanh đến thôi? Trẫm đã cho gọi cả những người khác cơ mà.”

Yong Ha cúi người thấp hơn nữa và trả lời:

“Mong hoàng thượng thứ tội, hôm nay là ngày lễ thành hôn của Lee Sun Joon nên...”

“À! Phải rồi, hình như trẫm cũng có nghe qua chuyện này. Thì ra là hôm nay. Vậy bỏ qua Lee Sun Joon, còn Kim Yoon Sik tại sao lại không đến?”

“Mong hoàng thượng thứ tội, chúng thần nghe nói hôm nay nhà Kim Yoon Sik cũng làm lễ thành hôn ạ.”

“Cả Kim Yoon Sik nữa sao?”

“Không phải Kim Yoon Sik mà là tí tí của cậu ấy...”

“Vậy sao? Xen ra hôm nay là ngày lành tháng tốt rồi. Chỗ nào cũng tranh nhau tổ chức hôn lễ. Mà chắc không phải hai nhà đó kết thông gia đấy chứ? Ha ha ha.”

“Chuyện này, xin hoàng thượng thứ tội lần nữa, đúng là hai nhà đó kết thông gia ạ.”

Tiếng cười của hoàng thượng đột nhiên im bật. Người nghiêng đầu tỏ vẻ hoài nghi, hỏi:

“Trẫm tưởng Kim Yoon Sik là người Nam nhân mà, chẳng lẽ trẫm nhớ nhầm sao?”

“Kim Yoon Sik đúng là người Nam nhân ạ.”

“Vậy sao lại có chuyện này được? Không lý nào Tả tướng lại chấp nhận hôn sự này...”

“Chúng thần cũng không rõ lắm nên không thể tâu lên hoàng thượng được. Hơn nữa chuyện hôn sự này bọn họ cũng không báo cho chúng thần biết, chúng thần đang định sau khi rời cung sẽ tìm sang đây để hỏi rõ đầu đuôi.”

Hoàng thượng nhíu mày suy nghĩ. Tất cả những người còn lại đều đang quỳ ở dưới nên không ai nhìn thấy những thay đổi trong ánh mắt hoàng thượng. Sau khi trầm tư một lúc lâu, đột nhiên đầu ngón tay hoàng thượng khẽ giật nhẹ như thể vướng vào thứ gì đó. Jae Shin lên tiếng hỏi:

“Bẩm hoàng thượng, không biết hôm nay hoàng thượng cho gọi chúng thần vào cung có chuyện gì ạ?”

“Hả? À, hôm làm lễ Tạ ân trăm bận quá nên chưa có cơ hội trò chuyện với các khanh. Hôm nay trăm gọi các khanh đến định cùng nhau tới Khuê Chương các trò chuyện cũng như bàn về việc ban chức cho các khanh...”

Hoàng thượng trở lại với trạng thái đắm chiêu. Những suy nghĩ đầy ắp trong đầu hoàng thượng đến những nơi kỳ quái, xem ra hôm nay khó có thể trò chuyện với Yong Ha và Jae Shin được rồi. Được một lát thì hoàng thượng lại hỏi như vừa sức nhớ ra:

“Hôm cử hành lễ Du nhai, trăm nghe nói Kim Yoon Sik bảo ốm không đến được, vậy bây giờ đã đỡ hơn nhiều chưa?”

Câu hỏi này rất giống một câu hỏi thăm thông thường. Yong Ha liền đáp ngay:

“Sau hôm đó chúng thần vẫn chưa gặp được cậu ấy nên rất lo ạ. Chúng thần sẽ đi ngay sang nhà Kim Yoon Sik để hỏi thăm.”

“Thôi được rồi, xem ra các khanh cũng đang rất sốt ruột, trăm không giữ các khanh lại nữa. Đợi đến khi các khanh về Khuê Chương các chúng ta sẽ gặp lại nhau sau. Cả Lee Sun Joon và Kim Yoon Sik nữa!”

Yong Ha và Jae Shin cúi chào hoàng thượng một lần nữa rồi ra khỏi Tuyên Chính điện. Sau khi họ đi rồi, hoàng thượng vẫn ngồi nhìn chăm chăm vào chỗ họ vừa đứng. Khóe môi người đang cố giấu đi nụ cười chỉ chực trào ra. Hoàng thượng đưa tay lên xoa trán và che đi một bên mặt. Nhìn qua kẽ ngón tay, sẽ thấy rõ hoàng thượng nhoẻn miệng cười rồi kìm lại, sau đó lại tiếp tục cười rồi kìm lại, cứ thế lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Một lúc lâu sau, hoàng thượng lên tiếng:

“Người đâu, mau chạy ra giữ Moon Jae Shin và Gu Yong Ha lại cho ta.”

Mệnh lệnh bất ngờ ấy nhanh chóng được truyền ra ngoài. Hoàng thượng vẫy tay gọi viên thái giám ở bên cạnh mình lại và nói nhỏ:

“Người sang Thượng Y viện mang về một bộ tóc giả dành cho tân nương trong ngày thành thân, ban cho Kim Yoon Sik, à không, tỉ tỉ của Kim Yoon Sik, nói là quà mừng hôn lễ của ta.”

“Gì ạ? Hoàng thượng muốn ban tóc giả ạ?”

Bình thường hoàng thượng chỉ hay ban gạo và vải lụa, đột nhiên lại nhắc đến tóc giả nên viên thái giám phải xác nhận lại những gì mình vừa nghe.

“Không cần biết lý do, đây là phần quà ta tặng cho người đã có công lời Lee Sun Joon về cho triều đình. Hơn nữa đây lại là hôn sự giữa Lão luận và Nam nhân. Hai nguyện vọng của ta đều trở thành hiện thực, ban quà như vậy là còn ít đấy.”

Viên thái giám nghe câu trả lời “hỏi Đông đáp Tây” ấy của hoàng thượng rồi không hỏi gì thêm nữa, cúi chào lui ra ngoài.

“Ha! Thì ra vì lý do này mà khanh luôn tìm cách chạy trốn trăm. Giờ thì biết làm thế nào đây Kim Yoon Sik, sắp sửa phải vào Khuê Chương các rồi...”

Lời thì thầm của hoàng thượng lẫn trong tiếng cười. Vậy nên những người đứng gần đó chỉ nghe được tiếng cười mà thôi.

Sau khi ra khỏi cung điện, Yong Ha và Jae Shin cưỡi ngựa hướng đến nhà Yoon Hee. Sau lưng họ treo chiếc rương vật phẩm mà hoàng thượng ban cho. Họ không biết trong chiếc rương ấy có gì. Trong khi Jae Shin đang rất căng thẳng và có vẻ cáu gắt thì Yong Ha lại rất vui vẻ, vừa phẩy quạt vừa nhún vai như đang nhảy

múa, dù cây quạt ấy có vẻ không phù hợp với tiết trời lúc này cho lắm. Yong Ha còn vừa huýt gió vừa hát ư ử.

Chiếc đuôi của con ngựa cũng lắc lư theo nhịp điệu của Yong Ha. Được một lúc thì Jae Shin không chịu nổi nữa, gã nổi nóng.

“Này!Ồn ào quá, huynh im đi!”

“Ừ hứ hự, hôm nay tôi thấy vui lắm! Dù huynh có quát tháo thế nào tôi vẫn thấy rất vui. Chắc chẳng có ngày nào vui hơn hôm nay nữa đâu.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì vui mà huynh lại nhải mãi vậy? Mà cũng phải, kẻ điên thì lúc nào chả vui.”

“Huynh có bảo tôi điên tôi cũng thấy vui, vui lắm! Thời tiết thật là tốt. A ha! Cả bốn người chúng ta lại tiếp tục được gặp nhau, cùng chơi đùa với nhau ở một chỗ, cũng thật là tốt! Được đến trên chàng tân lang cũng vui! Lại còn được gặp tí tí mỹ nhân của Kim Yoon Sik, còn gì vui hơn nữa!”

“Huynh xem Khuê Chương các là nơi để chơi đùa chắc? Chỗ ấy ghê gớm hơn Sung Kyun Kwan nhiều.”

“Nhưng dù vậy bốn người chúng ta vẫn được ở cạnh nhau, chẳng có vấn đề gì cả. Kể từ bây giờ hãy thân thiết với nhau hơn và cùng nhau trải qua những ngày làm quan ở Khuê Chương các thật thú vị nào. Í hí!”

Tiếng huýt gió của Yong Ha mãi vẫn không chịu dứt, Jae Shin khó chịu vừa xoa tai vừa cầu nhàu:

“Xem ra huynh thích làm quan nhỉ. Nhưng giờ mới đi thì khi đến nơi chắc hôn lễ đã kết thúc cả rồi, liệu Giai Lang và Đại Vật có chịu cho kẻ háo sắc như huynh gặp tân nương hay không đây?”

“Không cho gặp thì thôi. Tôi chỉ cần gặp Đại Vật là được rồi.”

“Này! Nhưng chúng ta có đang đi đúng hướng không vậy hả?”

Yong Ha chậm rãi trả lời:

“Thì cứ đi đi, rồi cũng sẽ đến thôi.”

Jae Shin sợ rằng nếu đến nơi trước khi kết thúc lễ Điện nhận[1], bọn họ sẽ gặp cả Sun Joon, Yoon Hee và Yoon Sik cùng một lúc. Để tránh bị Yong Ha phát hiện, gã chỉ mong sao họ có thể đến nơi sau khi kết thúc lễ Điện nhận, hoặc sau khi mặt trời lặn thì càng tốt. Cũng may là họ đã tốn khá nhiều thời gian khi ở trong cung.

[1] Tân lang quỳ lạy tổ tiên nhà tân nương.

“Huynh có biết nhà Đại Vật ở đâu không?”

“Tôi có hỏi thăm trước rồi. Để xem nào, theo cái bản đồ này thì phải đi về hướng nào nhỉ?”

Yong Ha lấy cái bản đồ trong túi áo ra rồi nhìn xung quanh. Jae Shin cảm thấy yên tâm hơn vì có lẽ chính tên ngốc này cũng đang bối rối vì không biết đường. Jae Shin không biết Yong Ha đang giả vờ hay lúng túng thật, nhưng gã không quan tâm. Nếu cứ đi như thế này thì chắc chắn đến đêm họ mới tìm được nhà Yoon Hee, và nếu mọi chuyện suôn sẻ họ còn có thể phá đêm động phòng của tân lang nữa.

“Huynh đừng lo. Dù có không biết đường tôi cũng sẽ tìm được. Nếu hôm nay không đến được thì ngày mai, ngày mai vẫn không đến được thì ngày mốt... Chỉ cần được ở cạnh Kiệt Ngao yêu quý thì đừng nói kinh thành, có bị lạc rồi đi quanh quẩn khắp đất Jo Seon này tôi cũng cảm thấy hạnh phúc.”

“Chiết tiết! Thật muốn đập cái miệng huynh một trận quá!”

Trái ngược với hai người đang cãi nhau chí chóe, hai con ngựa họ cười vừa lắc lư mông đuôi, vừa sánh bước đi bên nhau rất vui vẻ. Bầu trời trong xanh ngay trên đầu họ bắt đầu xuất hiện vài đám mây trắng. Tiếng trò chuyện của hai người cùng hòa vào bầu trời xanh ấy.

“À phải rồi! Huynh vẫn chưa tính chuyện thành hôn sao?”

“Sắp rồi. Bây giờ hai nhà chắc cũng đang nói chuyện qua lại với nhau đấy.”

“Cái gì? Rốt cuộc là gia đình nào mất trí mà chịu gả con gái cho huynh vậy?”

“Làm sao ta biết được. Chắc là người trong Thiếu luận thôi.”

“Không được! Không thể có chuyện đó được! Kiệt Ngao, huynh là của riêng mình tôi mà thôi. Tôi không thể để bất cứ cô gái nào cướp huynh đi được!”

“Lại nói diên khùng nữa rồi. Không có thuốc nào trị cái bệnh ấy của huynh sao?”

“Huynh nghĩ tình yêu có thể chữa được bằng thuốc thường hay sao? Chỉ có tình yêu mới chữa được bệnh cho tình yêu mà thôi. Ôi tình yêu của tôi, Kiệt Ngao của tôi!”

Câu nói đùa kỳ quặc của Yong Ha khẽ tan vào ánh nắng. Ngay sau đó là tiếng quát của Jae Shin:

“Chết tiệt! Sao ta lại phải tiếp tục dính lấy huynh mà sống chứ? Không biết có phải hoàng thượng đang muốn hành hạ ta hay không nữa? Chết tiệt!”

“Hoàng thượng muốn tôi chăm sóc cho ba kẻ còn nhiều thiếu sót hơn mình ấy mà. Ấu đây cũng là cái số của tôi rồi, ha ha ha.”

Bầu trời lại tiếp tục thu nhận tiếng cười sảng khoái của Yong Ha và những lời gầm gừ của Jae Shin. Những nơi họ đi qua đều vương lại một chút gì đó của cuộc đấu khẩu không hồi kết của hai người, khi thì vương vào cành cây, khi thì bị giẫm dưới gót ngựa, lúc lại chỉ nhẹ nhàng tan vào không gian.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-be-boi-o-sung-kyun-kwan>